BESTSELLER

Judith McNaught

EDITURA MIRONA

WHITNEY, DRAGOSTEA MEA

DINCOLO DE LOVITURILE FURTUNOASE ALE SOARTEI,
VA ÎNFLORI O MINUNATĂ IUBIRE...

JUDITH McNAUGHT
WHITNEY, DRAGOSTEA MEA

Whitney My Love by Judith McNaught

ANGLIA 1816

CAPITOLUL 1

În timp ce trăsura elegantă se hurducăia pe drumul de ţară, Lady Anne Gilbert îşi lipi obrazul de umărul soţului ei şi oftă adânc.

— Mai e o oră până ajungem şi deja sunt tensionată. Mă tot întreb cum o fi Whitney acum, că a crescut.

După aceea tăcu şi privi absentă pe fereastra trăsurii, la câmpurile pline de plante precum degeţelul-roşu şi pintenul-cocoşului, încercând să şi-o închipuie pe nepoata pe care nu o mai văzuse de aproape 11 ani.

— Trebuie să fie drăguţă, ca mama ei. Şi trebuie să aibă zâmbetul, bunătatea şi dulceaţa mamei ei…

Lord Edward Gilbert îşi privi sceptic soţia.

— Blândeţea ei? repetă el neîncrezător. Nu asta a scris tatăl ei în scrisoare.

Ca diplomat ataşat la Consulatul Britanic de la Paris, Lord Gilbert era un maestru al aluziilor şi intrigilor. Dar în viaţa personală, prefera adevărul gol-goluţ.

— Dă-mi voie să-ţi împrospătez memoria, spuse el scoţând din buzunar scrisoarea de la tatăl lui Whitney.

Îşi puse ochelarii pe nas şi ignorând grimasa soţiei sale, începu să citească:

„Manierele lui Whitney sunt şocante, iar purtarea ei e reprobabilă. Este o fată băieţoasă, încăpăţânată, care îi aduce la disperare pe toţi cei pe care îi cunoaşte şi e o ruşine pentru mine. Vă implor să o luaţi înapoi la Paris cu voi, în speranţa că veţi avea mai mult succes cu ea decât mine”.

Edward râse uşor.

— Arată-mi unde scrie că e „blândă”. Soţia sa îi aruncă o privire arţăgoasă.

Martin Stone e un bărbat rece şi lipsit de sentimente, care n-ar recunoaşte blândeţea şi bunătatea nici dacă

Whitney ar fi numai aşa. Gândeşte-te numai cum a strigat la ea şi a trimis-o în camera ei imediat după înmormântarea surorii mele.

Edward recunoscu aerul de răzvrătire al soţiei sale şi o luă pe după umeri împăciuitor.

— Nu-l agreez mai mult decât tine, dar trebuie să recunoşti că faptul că şi-a îngropat soţia înainte de vreme şi că fiica sa l-a acuzat în faţa a 50 de oameni că i-a închis mama într-o cutie ca să nu mai poată ieşi, e cam tulburător.

— Dar Whitney nu avea nici cinci ani! protestă Anne cu înflăcărare.

— De acord. Dar Martin era îndurerat. În plus, din câte îmi amintesc, nu pentru asta a fost trimisă în camera ei. Ci pentru că, mai târziu, când toată lumea era în salon, ea a bătut din picior şi a ameninţat că ne reclamă pe toţi lui Dumnezeu dacă nu-i eliberam mama imediat.

Anne zâmbi.

— Ce fire avea! O clipă am avut impresia că pistruii aveau să-i sară de pe nas. Recunoaşte că a fost minunată. Şi tu ai fost de aceeaşi părere.

— Ei bine, da, recunoscu Edward timid. Aşa mi s-a părut.

În timp ce trăsura soţilor Gilbert înainta spre moşia Stone, un mic grup de tineri aştepta pe peluza dinspre sud, privind nerăbdători spre grajduri, cam la o sută de metri distanţă. O blondă scundă îşi netezi volănaşele fustei roz şi oftă într-un fel care îi scoase în evidenţa o gropiţă foarte atrăgătoare.

— Ce crezi că are de gând Whitney? îl întrebă ea pe tânărul chipeş şi blond de alături.

Privind în ochii albaştri ai lui Elizabeth Ashton, Paul Sevarin schiţă un zâmbet care i-ar fi înmuiat picioarele lui Whitney în caz că i-ar fi fost adresat ei.

— Ai răbdare, Elizabeth, spuse el.

— Sunt sigură că niciunul dintre noi n-are nici cea mai vagă idee cu privire la ce are de gând, Elizabeth, spuse Margaret Merryton cu asprime. Dar poţi fi sigură că va fi ceva prostesc şi şocant.

— Margaret, toţi suntem oaspeţii lui Whitney astăzi, o mustră Paul.

— Nu ştiu de ce îi iei apărarea, Paul, spuse Margaret înciudată. Whitney iscă un scandal teribil alergând după tine, ştii asta foarte bine.

— Margaret! izbucni Paul. Am spus că ajunge. Oftând prelung şi nervos. Paul Sevarin îşi privi încruntat cizmele sclipitoare. Într-adevăr, Whitney se dăduse în spectacol ţinându-se după el şi toată lumea pe o rază de 20 km vorbea despre acest lucru.

La început îl amuzase faptul că era obiectul privirilor languroase şi pline de iubire ale unei fete de 15 ani, dar în ultima vreme, Whitney începuse să se ţină după el cu hotărârea unui Napoleon Bonaparte de sex feminin.

Dacă se plimba călare pe întinsul moşiei, putea fi sigur că se va întâlni cu ea. Parcă avea un loc de unde îi urmărea fiecare mişcare, iar Paul nu mai considera acea infatuare nici inofensivă, nici amuzantă.

Cu trei săptămâni în urmă, îl urmărise până la un han din apropiere, în timp ce el se gândea cu plăcere dacă să accepte invitaţia şoptită a fiicei hangiului de a se întâlni mai târziu în şură, ridică privirea şi văzu nişte ochi verzi familiari privindu-l de afară. Atunci, el trântise cana de bere pe masa şi, ducându-se afară, o apucase pe Whitney de cot şi, fără prea multă ceremonie, o urcase pe calul ei, amintindu-i că tatăl avea să o caute dacă nu era acasă până la lăsarea serii.

Apoi se întorsese înăuntru şi comandase încă o cană de bere, dar când fata hangiului îşi atinsese sânii de braţul său, în mod sugestiv, în timp ce turna berea, şi Paul se văzuse întins lângă trupul ei gol şi voluptuos, zări nişte ochi verzi privindu-l pe altă fereastră. Atunci, aruncă destui bani pe masa de lemn pentru a alina sentimentele rănite ale fetei şi plecă. Doar pentru a o întâlni din nou pe domnişoara Stone în drum spre casă.

Începea să se simtă asemeni unui bărbat urmărit, căruia i se supraveghea fiecare mişcare, iar răbdarea sa ajunsese la limită. Totuşi, se gândi Paul enervat, iată-l în

acea zi de aprilie, încercând dintr-un motiv neştiut să o apere pe Whitney de criticile pe care le merita din plin.

O fată drăguţă, cu câţiva ani mai mică decât ceilalţi din grup, se uită la Paul.

— Mă duc să văd de ce întârzie Whitney, spuse Emily Williams şi traversă curtea, luând-o pe lângă gardul alb de lângă grajduri.

Deschizând uşa grajdului, Emily aruncă o privire pe culoarul dintre boxe.

— Unde e domnişoara Whitney? îl întreba ea pe un băiat care ţesăla un cal roib.

— E acolo.

Chiar şi în lumina aceea slabă, Emily văzu că era roşu la faţă când făcu semn din cap spre încăperea cu harnaşamente.

Aruncându-i o privire uluită băiatului fâstâcit, Emily bătu uşor în uşa respectivă şi intră, dar încremeni când văzu imaginea din faţa ochilor: Whitney Allison Stone era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de călărie prinşi în jurul taliei subţiri cu o frânghie. Deasupra purta o cămăşuţă subţire.

— Doar n-ai de gând să ieşi îmbrăcată aşa, zise Emily stupefiată.

Whitney îi aruncă prietenei ei scandalizate o privire amuzată peste umăr.

— Sigur că nu. O să-mi pun şi o cămaşă.

— D-dar de ce? insistă Emily.

— Fiindcă nu cred că s-ar cădea să apar numai în cămăşuţă, prostuţo, îi răspunse Whitney veselă, smulgând cămaşa băiatului de la grajduri dintr-un cui şi vârându-şi mâinile pe mâneci.

— Să se cadă? bâigui Emily. Nu se cade deloc să porţi pantaloni de călărie bărbăteşti şi ştii asta foarte bine!

— Aşa e. Dar nu pot să călăresc fără şa şi să risc să mi se ridice fusta, nu? zise Whitney răsucindu-şi părul lung într-un coc şi prinzându-l la ceafă.

— Să călăreşti fără şa? Doar nu vrei să spui c-o să călăreşti bărbăteşte. Tatăl tău te va dezmoşteni dacă faci

asta iar.

— N-o să călăresc ca bărbaţii. Deşi, chicoti Whitney, nu înţeleg de ce bărbaţii au voie să încalece pe cal, în timp ce noi, femeile, care se presupune că suntem sexul slab, trebuie să atârnăm într-o parte, rugându-ne pentru vieţile noastre.

Emily refuză să schimbe subiectul.

— Atunci, ce ai de gând să faci?

— Nu mi-am dat seama niciodată ce curioasă eşti, domnişoară Williams, o tachina Whitney. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, o să călăresc stând în picioare pe cal. Am văzut asta la bâlci şi, de atunci, tot exersez. Când Paul o să vadă că pot să fac asta, o să…

— O să creadă că ţi-ai pierdut minţile, Whitney Stone! O să creadă că n-ai nici pic de decenţă şi că încerci din nou să-i atragi atenţia.

Văzând încăpăţânarea de pe chipul prietenei ei, Emily schimbă tactica.

— Whitney, te rog. Gândeşte-te la tatăl tău. Ce-o să spună dacă va afla?

Whitney ezită, simţind forţa privirii reci şi neşovăitoare a tatălui ei de parcă ar fi fost aţintită asupra ei chiar în clipa aceea. Trase aer în piept şi îi dădu drumul încet uitându-se pe geam la grupul care aştepta pe pajişte. Apoi spuse plictisită:

— Tata va spune că, la fel ca întotdeauna, l-am dezamăgit, că sunt o ruşine pentru el şi pentru memoria mamei şi că se bucură că ea nu mai trăieşte, ca să vadă în ce hal am ajuns. Apoi îmi va spune timp de jumătate de oră ce doamnă perfectă e Elizabeth Ashton şi că ar trebui să fiu ca ea.

— Dacă, într-adevăr, vrei să-l impresionezi pe Paul, ai putea încerca…

Whitney strânse pumnii furioasă.

— Am încercat să fiu ca Elizabeth. Port rochiile alea dezgustătoare cu volănaşe, care mă fac să arăt caraghios, am încercat să stau ore întregi fără să scot o vorbă şi mi-am fluturat genele până mi-au amorţit pleoapele.

Emily îşi muşcă buzele ca să-şi ascundă zâmbetul când auzi modul deloc măgulitor în care Whitney o descria pe Elizabeth Ashton şi apoi oftă.

— Mă duc să le spun celorlalţi că ieşi imediat. Exclamaţii de uimire şi râsete înfundate o întâmpinară pe Whitney când apăru pe pajişte, conducându-şi calul spre spectatori.

— O să cadă, prezise una din fete, dacă Dumnezeu n-o trăsneşte înainte pentru că poartă pantaloni.

Abţinându-se să-i dea o replică, Whitney înălţă capul într-un gest de dispreţ şi îi aruncă o privire lui Paul. Chipul lui frumos era dezaprobator când se uită la picioarele ei goale, la pantaloni şi la faţa ei. În sufletul ei, Whitney ezită când văzu nemulţumirea lui, dar urcă hotărâtă pe cal.

Acesta începu să meargă la galop, aşa cum fusese învăţat, iar Whitney se ridică, întâi în poziţie ghemuit, cu braţele întinse pentru echilibru şi, încetul cu încetul, în picioare. Mergeau în cerc şi, deşi se temea în permanenţă că va cădea şi că va părea o caraghioasă, Whitney reuşi să pară competentă şi graţioasă.

După ce încheie al patrulea tur, privi chipurile celor din jur, observându-le expresiile şocate şi ironice, în timp ce căuta singurul chip care conta. Paul stătea în umbra unui copac şi Elizabeth Ashton era agăţată de braţul lui. Dar când trecu pe lângă el, Whitney văzu un zâmbet slab pe buzele lui şi se simţi triumfătoare. Când trecu din nou pe lângă el, Paul îi zâmbi de-a dreptul. Whitney era fericită şi deodată, toate săptămânile de pregătire, durerile de muşchi şi vânătăile, păreau să merite.

Stând la fereastra salonului de la etaj ce dădea spre pajiştea dinspre sud, Martin Stone se uita la fiica sa. În spatele său, majordomul anunţă că Lordul şi Lady Gilbert sosiseră. Prea furios pe fiica sa ca să vorbească, Martin îşi salută cumnata şi pe soţul acesteia cu maxilarul încleştat şi o mişcare scurtă din cap.

— Mă bucur să te revăd după atâţia ani, Martin, minţi Lady Anne cu graţie.

Când el nu spuse nimic, însă, ea continuă:

— Unde e Whitney? Abia aşteptăm să o vedem. Martin îşi regăsi glasul, în sfârşit.

— Să o vezi? spuse el furios. Nu trebuie decât să priveşti pe fereastră.

Anne se conformă uimită. Pe pajişte se vedea un grup de oameni care se uitau la un băiat subţirel cum se balansa frumos pe un cal în galop.

— Ce tânăr deştept, spuse ea zâmbind.

Remarca ei păru să-l facă pe Martin Stone să treacă de la o furie îngheţată la o agitaţie frenetică şi porni spre uşă.

— Dacă vreţi să vă vedeţi nepoata, veniţi cu mine. Sau pot să vă scutesc de umilinţă şi să o aduc pe ea aici.

Privind exasperată în urma lui Martin, Anne îşi luă soţul de braţ şi, împreună, îl urmară pe Martin jos şi afară.

Când se apropiară de grupul de tineri. Anne îi auzi murmurând şi râzând şi simţi vag că era ceva răutăcios în acel ton, însă era prea preocupată să se uite după nepoata ei ca să dea atenţie acelei impresii trecătoare. Trecu pe lângă două blonde şi o roşcată, studie câteva clipe o brunetă cu ochi albaştri micuţă de statură şi se uită descumpănită la tânărul de lângă ea.

— Scuzaţi-mă, sunt Lady Gilbert, mătuşa lui Whitney. Aţi putea să-mi spuneţi unde este?

Paul Sevarin îi zâmbi, pe jumătate cu compătimire, pe jumătate amuzat.

— Nepoata dv este pe cal, Lady Gilbert, spuse el.

— Pe… îngăimă Lord Gilbert.

Din poziţia ei precară, Whitney îl văzu pe tatăl ei apropiindu-se cu paşi mari.

— Te rog să nu faci o scenă, tată, îl imploră ea când el putu să o audă.

— Eu să fac o scenă? urlă el furios şi, apucând hăţurile, trase de ele atât de brusc, încât ea căzu.

Whitney căzu în picioare, dar se dezechilibră şi se întinse pe jos. Se ridică repede, dar tatăl ei o apucă de braţ şi o trase spre grupul de spectatori.

— Acest… acest lucru, spuse el împingând-o spre

mătuşa şi unchiul ei, vă spun îngrozit că e nepoata voastră.

Whitney auzi chicotelile celor din grup pe măsură ce se răsfirau şi simţi că îi lua foc faţa de ruşine.

— Bună ziua, mătuşă Gilbert. Unchiule Gilbert.

Cu un ochi la Paul, care se îndepărta, Whitney duse mâna automat la fusta pe care nu o avea şi execută o plecăciune comică. Văzând chipul încruntat al mătuşii ei, înălţă bărbia defensiv.

— Poţi fi sigură că, în această săptămână cât veţi sta aici, mă voi strădui să nu mă mai fac de râs, mătuşă.

— În această săptămână cât vom sta aici? bâigui mătuşa ei. Dar Whitney era preocupată să-l privească pe Paul cum o ajuta pe Elizabeth să urce în cabrioleta ei şi nu remarcă uimirea din glasul său.

— La revedere, Paul, strigă ea, făcându-i cu mâna.

El se întoarse şi ridică braţul într-un semn tăcut.

Hohote de râs se auziră în timp ce cabrioletele se îndepărtau pe alee, ducându-şi ocupanţii la vreun picnic sau altă activitate veselă şi minunată, la care Whitney nu era niciodată invitată, deoarece era prea mică.

Urmând-o pe Whitney spre casă, Anne era stăpânită de multe emoţii contradictorii. Era stânjenită pentru Whitney, furioasă pe Martin Stone, pentru că o umilise pe fată în faţa celorlalţi tineri, oarecum uluită să îşi vadă nepoata în picioare pe un cal, purtând pantaloni bărbăteşti… şi complet stupefiată să descopere că Whitney, a cărei mamă fusese doar acceptabil de drăguţă, promitea să devină o adevărată frumuseţe.

Era prea slabă acum, dar chiar şi acoperită de ruşine, Whitney mergea cu umerii drepţi, graţioasă şi uşor provocatoare. Anne zâmbi în sinea ei când văzu şoldurile uşor rotunjite, scoase în evidenţă de pantaloni, mijlocul subţire care nu avea nevoie de nici un subterfugiu ca să-l facă să pară mai mic, ochii care păreau să-şi schimbe culoarea de la verde ca marea la verde închis sub genele lungi şi negre. Şi părul acela… valuri, valuri de şaten închis! Nu trebuia decât puţin aranjat şi periat până strălucea. Annie ardea de nerăbdare să o facă. În mintea ei, îl aranja

deja în diverse feluri pentru a scoate în evidenţă ochii lui Whitney şi pomeţii înalţi. Ridicat în creştet şi cu câţiva cârlionţi pe lângă urechi, hotărî Anne, sau pieptănat în aşa fel încât să cadă în valuri pe spate.

Imediat cum intrară în casă, Whitney mormăi o scuză şi fugi în camera ei, unde se trânti furioasă într-un fotoliu, gândindu-se la scena umilitoare la care Paul tocmai asistase, când tatăl ei o trăsese de pe cal şi ţipase la ea. Fără îndoială că mătuşa şi unchiul ei erau la fel de îngroziţi şi de revoltaţi de purtarea ei ca şi tatăl ei, iar obrajii îi ardeau de ruşine gândindu-se cum trebuiau s-o dispreţuiască deja.

— Whitney? şopti Emily strecurându-se în dormitor şi închizând uşa în urma ei. Am urcat prin spate. Tatăl tău e furios?

— Extrem de furios, spuse Whitney privindu-şi picioarele. Bănuiesc ca am stricat totul azi, nu-i aşa? Toţi râdeau de mine şi Paul i-a auzit. Acum, că Elizabeth are 17 ani, el va putea să o ceară în căsătorie înainte să-şi dea seama că mă iubeşte pe mine.

— Pe tine? repetă Emily uluită. Whitney Stone, Paul te evită ca pe ciumă şi ştii asta foarte bine! Şi cine ar putea să-l condamne, după câte i-ai făcut în ultimul an?

— N-au fost chiar aşa multe, protestă Whitney, mişcându-se în fotoliu.

— Nu? Dar farsa pe care i-ai făcut-o de Ziua Tuturor Sfinţilor, când ai ţâşnit în faţa trăsurii lui ţipând ca o nebună şi costumată în fantomă, de i-ai speriat caii?

Whitney roşi.

— Nu s-a supărat prea tare. Şi trăsura nu s-a stricat complet. I s-a rupt doar o osie când s-a răsturnat.

— Şi Paul şi-a rupt piciorul, adăugă Emily.

— Dar s-a vindecat perfect, insistă Whitney, gândindu-se deja la alte posibile farse.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Trebuie să existe o cale, dar în afară de a-l răpi…

Un zâmbet neastâmpărat îi lumină chipul murdar de praf şi se întoarse atât de repede, încât Emily se afundă în

scaun.

— Emily, un lucru e foarte limpede. Paul încă nu ştie că mă iubeşte. Corect?

— Că nu-i pasă deloc de tine, mai degrabă, spuse Emily prudentă.

— Aşa că putem spune că e puţin probabil că mă va cere de soţie fără un imbold. Corect?

— N-ai putea să-l faci să te ceară nici sub ameninţarea armei, ştii asta. În plus, nu eşti destul de mare pentru a fi logodită, chiar dacă…

— În ce împrejurări, o întrerupse Whitney triumfătoare, este obligat un domn să ceară în căsătorie o doamnă?

— Nu-mi vine în cap niciuna. Doar dacă nu a compromis-o. Categoric, nu! Whitney, orice ai avea de gând, eu n-o să te ajut.

Oftând, Whitney se trânti din nou în fotoliu, întinzându-şi picioarele. Un chicotit obraznic îi scăpă, gândindu-se la îndrăzneala ultimei ei idei.

— Dacă aş putea s-o fac… să slăbesc roata trăsurii lui Paul ca să cadă mai târziu şi apoi să-l rog să mă ducă undeva. După aceea, până am ajunge înapoi pe jos sau ar veni cineva să ne ajute, ar fi noaptea târziu şi el ar fi nevoit să mă ceară.

Ignorând expresia scandalizată de pe chipul lui Emily, continuă:

— Gândeşte-te ce minunat ar fi să se schimbe vechea temă: o tânără răpeşte un domn şi îi strică reputaţia, astfel că este nevoită să se mărite cu el pentru a repara lucrurile! Ce roman s-ar putea scrie, adăugă ea, impresionată de propria-i ingeniozitate.

— Eu plec, zise Emily, ducându-se spre uşă, dar acolo ezită şi se întoarse spre Whitney. Mătuşa şi unchiul tău au văzut tot. Ce le vei spune despre cal şi pantaloni? Chipul lui Whitney se întunecă.

— Nu voi spune nimic, n-ar ajuta cu nimic. Dar în restul timpului cât vor sta aici, voi fi cea mai delicată, rafinată şi sfioasă fată pe care au văzut-o vreodată.

Văzând privirea îndoielnică a lui Emily, adăugă:

— Am de gând să nici nu mă arăt decât la mese. Cred că voi reuşi să mă port ca Elizabeth trei ore pe zi.

*

Whitney îşi ţinu promisiunea. La cină în seara aceea, după ce unchiul ei povesti despre viaţa lor în Beirut, unde era ataşat la Consulatul Britanic, ea murmură doar:

— Cât de informativ, unchiule.

Deşi ar fi vrut să-i pună o groază de întrebări. După ce mătuşa ei termină de descris Parisul şi viaţa socială din acel oraş vesel, Whitney murmură:

— Cât de informativ, mătuşă.

Imediat după ce terminară de mâncat, ea se scuză şi dispăru.

După trei zile, eforturile lui Whitney de a fi ori sfioasă, ori absentă au fost atât de reuşite, încât Anne începea să se întrebe dacă îşi imaginase doar focul pe care îl zărise în ziua sosirii lor sau dacă fata avea o aversiune faţă de Edward sau faţă de ea.

În a patra zi, când Whitney luă micul dejun înainte ca toţi ceilalţi să se trezească şi apoi dispăru, Anne se hotărî să afle adevărul. O căută prin toată casa, dar Whitney nu era înăuntru. Nu era nici în grădină şi nu luase niciun cal din grajd, îi spuse un băiat de la grajduri lui Anne. Făcând ochii mici, privi în jur, încercând să-şi închipuie unde şi-ar fi putut petrece toată ziua o fată de 15 ani.

În vârful unei coline ce domina proprietatea, zări ceva de un galben aprins.

— Acolo erai! oftă ea şi, deschizându-şi umbrela de soare, porni peste pajişte.

Whitney nu o văzu pe mătuşa ei venind decât când era prea târziu ca să mai fugă. Dorindu-şi să fi găsit o ascunzătoare mai bună, încercă să se gândească la un subiect de conversaţie inofensiv despre care să vorbească fără să pară ignorantă. Îmbrăcăminte? Nu ştia nimic despre modă şi nici nu o interesa. Cum ar fi putut hainele să

îmbunătăţească felul în care arăta o fată cu ochi de pisică, părul de culoarea noroiului şi pistrui pe nas? În plus, era prea înaltă, prea slabă şi, dacă bunul Dumnezeu avea de gând să-i dea un piept, era prea târziu ca acesta să îşi mai facă apariţia.

Respirând anevoios, Anne ajunse în vârful colinei şi se prăbuşi pe pătură lângă Whitney.

— M-am gândit… să mă plimb puţin, minţi Anne.

Când îşi mai reveni, observă cartea legată în piele pusă cu faţa în jos pe pătură şi, alegând cărţile ca subiect de discuţie, întrebă:

— E un roman de dragoste?

— Nu, mătuşă, murmură Whitney, acoperind cu mâna titlul cărţii ca să nu-l vadă mătuşa ei.

— Am auzit că majoritatea fetelor adoră romanele de dragoste, încercă Anne din nou.

— Da, mătuşă, aprobă Whitney politicoasă.

— Eu am citit unul odată, dar nu mi-a plăcut, spuse Anne, căutând în minte alt subiect de discuţie care să o atragă pe Whitney. Nu pot să sufăr eroinele care sunt prea perfecte sau cele care leşină mereu.

Whitney era atât de uluită să descopere că nu era singura fată din Anglia căreia nu-i plăceau lucrurile insipide, încât uită pe loc că hotărâse să răspundă numai monosilabic.

— Şi atunci când nu leşină, adăugă ea râzând, stau cu sticluţele de săruri la nas, oftând după un domn care nu are curaj să le ceară în căsătorie sau care a cerut-o pe alta care nu merită. N-aş putea să stau cu mâinile în sân, ştiind că bărbatul pe care-l iubesc se îndrăgosteşte de o persoană îngrozitoare.

Whitney îi aruncă o privire mătuşii ei ca să vadă dacă era şocată, dar aceasta o privea cu ochii plini de un zâmbet inexplicabil.

— Mătuşă Anne, tu ai putea iubi un bărbat care ar cădea în genunchi şi ţi-ar spune „Oh, Clarabel, buzele tale sunt ca petalele unui trandafir roşu, iar ochii tăi sunt asemeni unor stele de pe cer!”?

Pufnind ironică, Whitney încheie:

— Aici mi-aş fi luat repede sărurile!

— Şi eu la fel, râse Anne. Atunci, ce citeşti, dacă nu romane de dragoste proaste? adăugă ea şi trase cartea de sub mâna lui Whitney, citind titlul scris cu litere aurii. „Iliada”? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Vântul dădu paginile şi Anne se uită uluită de la ele la chipul tensionat al fetei.

— Dar e în greacă! Doar nu citeşti în greacă? Whitney încuviinţă şi roşi îngrozită. Acum, mătuşa ei avea să creadă că era şi o snoabă intelectuală, încă un lucru în defavoarea ei.

— Şi în latină, italiană, franceză şi puţin în germană, mărturisi ea.

— Dumnezeule! exclamă Anne uluită. Cum ai învăţat toate astea?

— În ciuda părerii tatălui meu, că fac doar lucruri prosteşti, nu sunt proastă, şi l-am bătut atâta la cap până când mi-a dat voie să am profesori de limbi şi istorie, zise Whitney, după care tăcu, amintindu-şi cum, odată, crezuse că, dacă se dedica studiului şi semăna mai mult cu un băiat, tatăl ei ar fi putut să o iubească.

— Parcă ţi-ar fi ruşine cu realizările tale, când ar trebui să fii mândră.

Whitney privi spre casa ei, care se zărea în vale.

— Sigur ştii că toată lumea crede că e inutil ca o femeie să înveţe astfel de lucruri. Nu ştiu să fac nimic feminin. Nu ştiu să cos ceva care să nu pară făcut cu ochii legaţi, iar atunci când cânt, câinii de la grajduri încep să urle. Domnul Twittsworthy, profesorul de muzică, i-a spus tatei că atunci când cânt la pian, face urticarie. Nu ştiu să fac nimic din ce ar trebui să facă o fată. Ba mai mult, detest să fac aşa ceva.

Whitney ştia că, acum, mătuşa ei nu avea să o mai placă deloc, aşa cum făcea toată lumea mereu, dar era mai bine aşa, pentru că, cel puţin, nu avea să se mai teamă de inevitabil. Se uită la Lady Anne cu ochii mari şi vulnerabili.

— Sunt sigură că tata ţi-a spus totul despre mine.

Sunt o mare dezamăgire pentru el. Vrea să fiu delicată, sfioasă şi tăcută, ca Elizabeth Ashton. Încerc să fiu, dar nu reuşesc.

Inima lui Anne se înmuie pentru frumoasa, curajoasa şi tulburata fiică a surorii ei. Mângâindu-i obrazul uşor, îi spuse cu blândeţe:

— Tatăl tău vrea o fiică asemeni unei camee, delicată, palidă şi uşor de modelat. În schimb, are una ca un diamant, plină de viaţă, şi nu ştie cum să procedeze cu ea. În loc să aprecieze valoarea şi raritatea acestei nestemate, în loc să o lustruiască puţin şi să o lase să strălucească, el tot vrea să o transforme într-o camee obişnuită.

Whitney înclina să se compare cu o bucată de cărbune, dar ca să nu îşi dezamăgească mătuşa, preferă să tacă. După ce mătuşa ei plecă, Whitney luă cartea, dar în curând, mintea ei zbură de la conţinutul paginilor la vise legate de Paul.

În seara aceea când coborî la masă, atmosfera era ciudat de tensionată şi nimeni nu o văzu apropiindu-se.

— Când ai de gând să-i spui că va veni cu noi în Franţa, Martin? întrebă unchiul ei supărat. Sau ai de gând să aştepţi până în ziua plecării şi atunci să împingi fata în trăsură, cu noi?

Lumea se înclină nebuneşte deodată şi, pentru o clipă oribilă, Whitney avu impresia că avea să verse. Se opri, încercând să-şi potolească tremurul picioarelor şi înghiţi nodul dureros din gât.

— Plec undeva, tată? întrebă ea încercând să pară calmă şi indiferentă.

Toţi se întoarseră spre ea şi chipul tatălui ei se încorda.

— În Franţa, spuse el scurt. Ca să stai cu mătuşa ta şi unchiul tău, care vor încerca să facă o domnişoară din tine.

Având grijă să evite privirile tuturor, ca să nu izbucnească în plâns pe loc, Whitney se aşează pe scaunul ei.

— I-ai informat pe mătuşa mea şi unchiul meu ce riscuri îşi asumă? întrebă ea încercând din răsputeri să-şi

împiedice tatăl să vadă ce făcuse cu inima ei.

Se uită cu răceală la chipurile vinovate şi stânjenite ale mătuşii şi unchiului ei.

— Poate că tata a omis să vă spună că riscaţi să vă faceţi de ruşine dacă mă primiţi în casa voastră. Probabil că v-a spus că am un caracter oribil, că nu am niciun fel de maniere şi că nu ştiu să port o conversaţie politicoasă.

Mătuşa ei o privea cu milă, dar chipul tatălui ei era de piatră.

— Oh, tată, şopti ea cu tristeţe în glas, mă dispreţuieşti chiar atât de mult? Mă urăşti chiar aşa mult, încât trebuie să mă trimiţi departe de tine?

Cu ochii în lacrimi, Whitney se ridică de la masă.

— Vă rog... să mă scuzaţi... nu mi-e foame în seara asta.

— Cum ai putut? exclamă Anne uitându-se furioasă la Martin Stone şi ridicându-se de pe scaun. Eşti complet lipsit de inimă. Va fi o plăcere să scot biata copilă din ghearele tale. Faptul că a supravieţuit atâta timp e o dovada a faptului că e puternică. Sunt sigură că eu n-aş fi reuşit atât de bine.

— Îi înnobilezi prea mult cuvintele, doamnă, spuse Martin cu răceala în glas. Te asigur că ceea ce o făcea să sufere atât nu era faptul că se desparte de mine. Doar am pus capăt planurilor ei de a continua să se facă de râs din pricina lui Paul Sevarin.

CAPITOLUL 2

Vestea că fiica lui Martin Stone era expediată în Franţa se răspândi în zonă ca un foc printre tufişuri uscate. Într-o zonă de provincie unde oamenii erau de obicei distanţi şi rezervaţi, Whitney Stone le oferea din nou tuturor un subiect de senzaţie.

Pe străduţele pietruite ale satului şi în case de bogaţi sau săraci, femei de toate vârstele se strângeau pentru a

savura acea ultimă bârfă. Cu extrem de mare plăcere şi pentru mult timp, discutau despre toate isprăvile din viaţa scandaloasă a lui Whitney, începând cu broasca râioasă căreia îi dăduse drumul în biserică într-o duminică, la numai opt ani, până la vara trecută, când căzuse din pom în timp ce îl spiona pe Paul Sevarin, care stătea dedesubt cu o tânără.

Abia când îşi amintiră acele lucruri îşi dădură seama de ce Martin Stone o trimitea, în sfârşit, în Franţa.

În general, considerau că acea copilă neruşinată probabil că îşi scosese bietul tată din minţi când apăruse în pantaloni bărbăteşti. Deoarece avea atâtea alte defecte, nu prea ştiau exact ce îl făcuse pe tatăl ei să facă un gest atât de radical, dar cu un lucru erau toţi de acord şi anume faptul că Paul Sevarin avea să răsufle uşurat că scăpa de ea.

În următoarele trei zile, vecinii lui Martin Stone veniră în vizită încontinuu, pentru a-i vedea pe Lordul şi Lady Gilbert şi pentru a-şi lua rămas-bun de la Whitney. În seara dinaintea plecării în Franţa, Anne Gilbert era în salon, suportând vizita a trei doamne cu fiicele lor. Zâmbetul ei era mai degrabă formal decât prietenos când le asculta cu o plictiseală prost mascată pe acele femei care se voiau bine intenţionate şi, totuşi, îi povesteau cu o încântare morbidă numeroasele isprăvi ale lui Whitney. Prefăcându-se îngrijorate, îi dădură de înţeles că erau de părere că Whitney avea să se facă de râs la Paris, să o înnebunească pe Anne şi, foarte probabil, să distrugă cariera diplomatică a lui Edward.

Ea se ridică atunci când ele se pregătiră să plece, în sfârşit, şi le făcu cu mâna scurt în semn de la revedere, după care se trânti într-un fotoliu, cu ochii strălucind de furie. Criticându-şi mereu fiica în faţa altora, Martin Stone făcuse din ea un subiect de batjocură pentru săteni. Tot ce trebuia să facă Anne era să o ia pe Whitney din mijlocul acelor vecini cu minţi înguste şi răuvoitori şi să o lase să înflorească la Paris, unde societatea nu era atât de sufocantă.

În uşa salonului, majordomul îşi drese glasul.

— Domnul Sevarin este aici, doamnă.

— Pofteşte-l înăuntru, te rog, spuse Anne, ascunzându-şi cu grijă plăcerea că obiectul pasiunii copilăreşti a lui Whitney venise să-şi ia rămas-bun de la ea.

Încântarea lui Anne păli, însă, atunci când domnul Sevarin intră în salon însoţit de o blondă scundă, foarte frumoasă. Din moment ce toată lumea pe o rază de 20 km părea să ştie că Whitney îl adora, Anne nu avea nici o îndoială că şi Paul Sevarin ştia acest lucru, astfel că i se păru foarte nepoliticos din partea lui să vină însoţit de o tânără ca să-şi ia rămas-bun de la o fată care îl adora.

Îl privi cum traversă încăperea spre ea, dorindu-şi să vadă ceva la el demn de criticat, dar nu era nimic. Paul Sevarin era înalt şi chipeş, cu farmecul relaxat al unui gentleman bogat şi binecrescut.

— Bună seara, domnule Sevarin, spuse ea formal. Whitney este în grădină.

Ghicind, parcă, motivul răcelii ei, Paul zâmbi când îi răspunse:

— Ştiu, zise el, dar speram să puteţi sta de vorbă cu Elizabeth cât îmi iau eu rămas-bun de la Whitney.

Fără să vrea, Anne se linişti.

— Aş fi încântată.

Whitney privea abătută tufele de trandafiri. Mătuşa ei era în salon, fără îndoială copleşită de povestiri din trecutul nepoatei ei şi previziuni sumbre pentru viitorul ei. Emily plecase la Londra cu părinţii ei şi Paul... Paul nici nu venise să îşi ia rămas-bun. Nu că s-ar fi aşteptat să o facă; probabil era cu prietenii, bând în cinstea plecării ei.

Parcă aducându-l cu gândurile ei, îi auzi vocea groasă şi masculină în întunericul din spate.

— Bună, frumoaso.

Whitney se răsuci brusc. El se afla la câţiva centimetri, rezemat cu un umăr de trunchiul unui copac. În lumina lunii, cămaşa lui albă şi eşarfa străluceau în contrast cu haina neagră.

— Am auzit că ne părăseşti, spuse el încet.

Whitney dădu din cap afirmativ. Încerca să-şi întipărească în minte nuanţa exactă a părului său blond şi fiecare contur al feţei lui frumoase, în razele lunii.

— O să-ţi fie dor de mine? întrebă ea deodată.

— Bineînţeles, râse el. O să fie foarte plictisitor fără tine.

— Da, îmi închipui, şopti Whitney coborând privirea. Dacă eu nu voi mai fi, cine o să mai cadă din pom ca să-ţi strice picnicul sau să te facă să-ţi rupi piciorul sau…

Paul întrerupse şirul autoînvinuirilor.

— Nimeni.

Whitney ridică privirea.

— O să mă aştepţi?

— Voi fi aici când te vei întoarce, dacă la asta te referi, zise el evaziv.

— Dar ştii ca nu la asta mă refer! insistă ea disperată. Vreau să ştiu dacă ai putea să nu te însori cu nimeni până când…

Whitney se opri stânjenită. De ce ajungea mereu să se pună în astfel de situaţii în faţa lui? De ce nu putea să fie distantă şi să flirteze ca fetele mai mari?

— Whitney, spuse Paul cu fermitate în glas, vei pleca şi vei uita numele meu. Într-o zi, o să te întrebi de ce m-ai rugat să te aştept.

— Deja mă întreb asta, recunoscu ea cu tristeţe. Oftând cu compasiune, Paul îi atinse uşor bărbia, forţând-o să-l privească.

— Voi fi aici, spuse el zâmbind şovăitor, aşteptând cu nerăbdare să văd cum ai crescut.

Vrăjită, Whitney se uită la chipul lui zâmbitor şi frumos şi făcu o ultimă greşeală: dintr-un impuls, se ridică pe vârfuri, îl îmbrăţişă şi îl sărută în colţul gurii. Înjurând înfundat, el o îndepărtă cu forţa. Ochii lui Whitney se umplură de lacrimi de dezgust faţă de sine.

— Îmi pare rău, Paul. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Nu, n-ar fi trebuit.

Apoi scoase din buzunar o cutiuţă şi i-o puse în mână fără ceremonie.

— Ţi-am luat un cadou de bun-rămas. Whitney se înveseli subit.

— Adevărat?

Deschise repede capacul şi se uită fascinată la o camee micuţă pe un lănţişor de aur.

— Oh, Paul, şopti ea cu ochi strălucitori, e cel mai frumos, mai splendid… O să-l păstrez toată viaţa.

— E un suvenir, spuse el cu grija. Nimic mai mult. Whitney abia îl auzea în timp ce atingea uşor medalionul.

— Tu însuţi l-ai ales?

Paul se încruntă indecis. De dimineaţă, se dusese în sat ca să aleagă un cadou scump pentru Elizabeth. Proprietarul magazinului remarcase râzând că, acum că domnişoara Stone pleca în Franţa, Paul trebuia să aibă chef să îşi sărbătorească libertatea. Chiar aşa şi era. Aşa că, dintr-un impuls, îl ruga pe bijutier să aleagă ceva potrivit pentru o fată de 15 ani. Până când Whitney deschisese cutia cu o clipă în urmă, Paul habar nu avea ce se afla înăuntru. Dar ce rost avea să-i spună asta lui Whitney? Cu puţin noroc, mătuşa şi unchiul ei aveau să găsească un francez care să o ia de soţie, de preferat un bărbat liniştit care să nu se plângă atunci când Whitney avea să-l calce în picioare. Din reflex, Paul dădu să întindă mâna spre ea şi să o îndemne să profite de ocaziile pe care avea să le aibă în Franţa, însă nu făcu nici o mişcare.

— L-am ales eu însumi, ca un dar între prieteni, spuse el în cele din urmă.

— Dar eu nu vreau să-ţi fiu doar prietenă, izbucni Whitney, dar se opri brusc. Să-ţi fiu prietenă e bine… deocamdată, continuă ea oftând.

— În acest caz, spuse el cu o expresie amuzată din nou, bănuiesc că n-ar fi nimic rău ca doi prieteni să se sărute de rămas-bun.

Zâmbind veselă, Whitney închise ochii şi îşi ţuguie buzele, dar gura lui îi atinse uşor obrazul. Când deschise ochii din nou, îl văzu ieşind din grădină.

— Paul Sevarin, şopti ea cu hotărâre în glas, mă voi schimba complet în Franţa şi, când mă voi întoarce acasă,

te vei însura cu mine.

*

În timp ce pachebotul pe care se îmbarcaseră în Portsmouth brăzda valurile Canalului Mânecii, Whitney stătea lângă parapet, cu privirea aţintită asupra ţărmului englez. Vântul îi desfăcu pălăria şi părul îi plesni obrazul. Se uita la ţara ei natală, încercând să-şi închipuie cum avea să fie când va traversa din nou Canalul. Bineînţeles că avea să se scrie în ziare despre întoarcerea ei: „Domnişoara Whitney Stone," avea să se scrie, „de curând frumoasa Parisului, se va întoarce în Anglia săptămâna aceasta." Un zâmbet uşor îi înflori pe buze… Frumoasa Parisului…

FRANŢA 1816-1820

CAPITOLUL 3

Situată în spatele unor porţi din fier forjat, casa din Paris a Lordului şi a lui Lady Gilbert era impozantă, fără a fi austeră. Lumina pătrundea în încăperile spaţioase prin ferestre arcuite imense; pastelurile dădeau o notă de eleganţă tuturor încăperilor, de la saloane la dormitoarele de la al doilea etaj.

— Şi acestea sunt camerele tale, spuse Anne deschizând uşa unui apartament cu covoare de un albastru deschis.

Whitney rămase fascinată în prag, zăbovind cu privirea asupra cuverturii albe din satin cu flori de levănţică mov şi roz. O canapea elegantă era acoperită cu acelaşi material. Vazele delicate din porţelan erau pline de flori de aceleaşi nuanţe de mov şi roz. Tristă, Whitney se întoarse spre mătuşa ei.

— M-aş simţi mult mai bine, dacă mi-ai da altă cameră, ceva nu chiar atât de fragil. Cei de acasă, explică ea văzând nedumerirea de pe chipul lui Anne, ţi-ar spune

ca nu trebuie decât să trec pe lângă ceva delicat, că-l şi trântesc pe jos.

Anne se întoarse spre servitorul care aducea cufărul greu al fetei.

— Aici, spuse ea făcând semn din cap spre minunata încăpere.

— Să nu zici că nu te-am prevenit, spuse Whitney oftând şi, scoţându-şi boneta, se aşează cu grijă pe canapeaua înfloratã.

Parisul, îşi spuse ea, avea să fie minunat.

*

Parada oaspeţilor începu fix la 11:30, trei zile mai târziu, cu croitoreasa personală a lui Anne, însoţită de trei cusătorese zâmbitoare, care vorbiră tot timpul despre modă şi materiale şi îi luară măsurile lui Whitney.

La jumătate de oră după plecarea lor, Whitney se trezi mergând încolo şi încoace cu o carte pe cap sub privirea critică a unei femei plinuţe căreia Anne îi dăduse nemaipomenita sarcină de a o învăţa pe Whitney ceva ce se numea „maniere de salon”.

— Sunt îngrozitor de neîndemânatică, Madame Froussard, îi spuse Whitney roşind când cartea căzu pentru a treia oară.

— Ba nu! o contrazise Madame Froussard clătinând din cap. Mademoiselle Stone are o graţie înnăscută şi o ţinută excelentă. Dar trebuie să înveţe să nu meargă ca şi cum ar fi la o întrecere.

Profesorul de dans care veni după Madame Froussard o învârti pe Whitney prin cameră după muzica unui vals imaginar şi spuse:

— Sunt speranţe… cu mult exerciţiu.

Profesorul de franceză, care veni la ora ceaiului, zise:

— Ar putea să-mi dea ea lecţii, Lady Gilbert.

*

Timp de câteva luni, Madame Froussard veni câte două ore, de cinci ori pe săptămână, instruind-o pe Whitney în ale manierelor de salon. Sub îndrumarea ei continuă şi severă. Whitney munci cu sârguinţă ca să înveţe orice o putea ajuta să crească în ochii lui Paul.

— De fapt, ce înveţi de la Madame Froussard? o întrebă unchiul Edward la cină într-o seară.

O expresie sfioasă apăru pe chipul lui Whitney.

— Mă învaţă cum să merg tacticos, nu la galop, îi spuse ea, aproape aşteptându-se ca unchiul ei să spună că era o pierdere de timp fără sens, însă acesta zâmbi aprobator.

Whitney zâmbi şi ea, simţindu-se ciudat de fericită.

— Odată, credeam că, pentru a merge frumos, nu ai nevoie decât de două picioare zdravene, zise.

Din acea seară, anecdotele lui Whitney despre activităţile ei din timpul zilei deveniră un ritual încântător la fiecare cină.

— Unchiule, ai remarcat vreodată că e o artă să te întorci când ai o rochie cu trenă? îl întrebă ea într-o seară.

— A mea nu mi-a făcut niciodată probleme, glumi el.

— Dacă o faci incorect, te trezeşti înfăşurată în trenă, îl informă ea prefăcându-se solemnă.

O lună mai târziu, se aşeză pe scaunul ei şi flutură evantaiul de mătase, privindu-şi unchiul pe deasupra acestuia.

— Ţi-e cald, draga mea? o întrebă Edward, deja cu o dispoziţie potrivită pentru glumă.

— Evantaiul nu e ca să te răcoreşti, spuse Whitney bătând din gene cu o cochetărie exagerată care o făcu pe Anne să izbucnească în râs. Evantaiul e pentru a flirta. Şi pentru a-ţi ţine mâinile ocupate. Şi pentru a plesni braţul unui domn care e prea îndrăzneţ.

Expresia de amuzament dispăru de pe chipul lui Edward.

— Care domn a fost prea îndrăzneţ? întrebă el încordat.

— Niciunul. Încă n-am cunoscut niciun domn, zise ea.

Anne îi privi pe amândoi cu un zâmbet plin de bucurie, căci Whitney ocupa acum în inima ei şi a lui Edward locul care ar fi trebuit să fie al fiicei lor.

Într-o seară de mai, anul următor, cu o lună înainte de debutul oficial în societate al lui Whitney, Edward veni cu trei bilete la operă. Punându-le în faţa lui Whitney cu o falsă nonşalanţă, spuse că, dacă programul îi permitea, poate îi făcea plăcere să îşi însoţească mătuşa şi pe el în loja ambasadei.

Cu un an în urmă, Whitney ar fi sărit în sus de bucurie, dar acum se schimbase, aşa că îi zâmbi unchiului ei şi zise:

— Mi-ar plăcea mai mult decât orice, unchiule Edward.

Stătu tăcută în timp ce Clarissa, care era camerista ei încă din copilărie, îi perie părul şi i-l ridică în creştet, de unde venea în jos cârlionţat. Şi-a îmbrăcat rochia cea nouă, albă, cu panglici de catifea albastră la brâu şi cu volănaşe la poale. O pelerină din satin albastru îi completa toaleta. Whitney se privea în oglindă cu ochi strălucitori. Şovăitoare, făcu o plecăciune, cu capul înclinat într-un unchi perfect.

— V-o prezint pe domnişoara Whitney Stone, murmură ea grav. Frumoasa Parisului.

O burniţă rece făcea ca străzile Parisului să lucească în lumina lunii. Whitney se cuibări şi mai mult în pelerina din satin, plăcându-i senzaţia pe care i-o dădea, în timp ce privea pe fereastră oamenii care mergeau grăbiţi pe bulevardele măturate de ploaie.

În faţa Operei, oamenii erau veseli, aproape sfidând vremea urâtă. Domni chipeşi îmbrăcaţi cu haine din satin şi pantaloni eleganţi salutau politicos doamnele cu bijuterii sclipitoare. Coborând din trăsură, Whitney se uită uimită la doamnele incredibil de frumoase care vorbeau încrezătoare cu partenerii lor. Ea îşi spuse în clipa aceea că erau cele mai frumoase femei din lume şi excluse imediat orice speranţă de a fi numită vreodată „frumoasa Parisului”. Dar nu prea regretă, căci era minunat doar să se afle printre ele.

Când intrară, numai Anne observă că tinerii care

treceau cu privirea peste Whitney, reveneau apoi pentru a o studia mai atent. Frumuseţea lui Whitney era înfloritoare, promiţând să devină mult mai mult. Avea o strălucire care venea din vioiciunea şi pofta ei de viaţă, o ţinută pe care o dobândise înfruntându-se atâţia ani cu greutăţi.

În loja Consulatului, Whitney îşi aşează cu grijă rochia şi îşi desfăcu evantaiul, folosindu-l aşa cum o învăţase Madame Froussard, pentru a-şi ţine mâinile ocupate. Îi venea să râdă de cât de prostuţă fusese irosind atâta timp cu lecţiile de matematica şi limbi străine, când tot ce trebuia să înveţe ca să fie pe placul lui Paul şi al tatălui ei era atât de simplu. Evantaiul din mâna ei era mult mai util decât greaca!

În jurul ei, era o masă de capete cu coafuri cât mai complicate. Whitney era extrem de încântată. Văzu cum un domn fu lovit uşor cu evantaiul de către însoţitoarea sa şi se simţi legată de toate femeile, întrebându-se oare ce lucru ruşinos îi şoptise acelei doamne, care părea mai degrabă flatată decât supărată.

Spectacolul începu şi Whitney uită pe loc de orice altceva, lăsându-se furată de muzică. Totul întrecea orice imaginaţie. Când cortina se lăsă pentru a permite o schimbare de decor, Whitney reveni la realitate. În spatele ei, prieteni ai mătuşii şi unchiului ei veniseră în lojă, glasurile lor adăugându-se la gălăgia generală din sală.

— Whitney, spuse mătuşa Anne atingându-i umărul. Întoarce-te ca să te pot prezenta prietenilor noştri.

Whitney se ridică atunci şi se întoarse pentru a fi prezentată lui Monsieur şi Madame Duville. Salutul lor fu cald şi sincer, dar fiica lor, Therese, o blondă cam de vârsta lui Whitney, o privi pe aceasta cu o curiozitate prudentă. Sub privirea pătrunzătoare a fetei, o parte din încrederea lui Whitney dispăru. Niciodată nu ştiuse cum să discute cu cei de vârsta ei şi, pentru prima oară de când plecase din Anglia, se simţea stângace şi stânjenită.

— Îţi place opera? izbuti ea să spună într-un târziu.

— Nu, zise Therese, fiindcă nu înţeleg absolut nimic.

— Whitney înţelege, spuse Lord Edward cu mândrie.

Ştie italiană, greacă, latină şi chiar şi puţină germană!

Whitney simţi că intră în pământ de ruşine, căci lauda unchiului ei probabil că o făcea să pară o snoabă în ochii familiei Duville. Se forţă să întâlnească privirea uimită a Theresei.

— Sper că nu cânţi şi la pian şi vocal, spuse ea bosumflându-se frumos.

— Oh, nu, se grăbi Whitney să o asigure. Nu ştiu.

— Minunat! exclamă Therese zâmbind şi aşezându-se pe un scaun lângă Whitney. Căci acestea sunt singurele lucruri pe care le fac bine. Aştepţi cu nerăbdare debutul? o întrebă ea, aruncându-i repede o privire admirativă.

— Nu în mod deosebit, recunoscu Whitney sinceră.

— Eu, da. Deşi, pentru mine, e o simplă formalitate. Căsătoria mea a fost aranjată acum trei ani. Ceea ce e perfect, fiindcă acum pot să-mi concentrez toată atenţia ca să te ajut pe tine să-ţi găseşti un soţ. O să-ţi spun ce domni sunt de însurat şi care sunt doar chipeşi, fără bani sau perspective, apoi când vei face o alegere bună, voi veni la nunta ta şi le voi spune tuturor că eu te-am ajutat! spuse ea zâmbind.

Zâmbi şi Whitney, puţin uimită de oferta de prietenie fără rezerve a Theresei. Acel zâmbet fu tot ce îi trebui Theresei Duville ca să continue.

— Toate surorile mele au făcut nişte partide excelente, spuse ea. Am rămas doar eu. Şi fratele meu Nicolas, bineînţeles.

Whitney se abţinu să întrebe în glumă dacă Nicolas Duville intra în categoria bărbaţilor „buni de însurat” sau „doar chipeşi”, dar Therese îi dădu informaţia fără să fie întrebată.

— Nicki nu e bun de însurat. Adică este, fiindcă e foarte bogat şi extrem de chipeş. Problema e că Nicolas nu e liber. Ceea ce e mare păcat şi disperarea familiei mele, pentru că Nicki e singurul băiat şi cel mai mare dintre noi cinci.

Extrem de curioasă, Whitney izbuti să răspundă politicos că spera că Monsieur Duville nu suferea de vreo

boală.

— Nu şi dacă cineva consideră că plictiseala excesivă şi aroganţa sunt boli. Sigur că Nicolas are tot dreptul să fie aşa, din moment ce toate fetele se ţin după el. Mama zice că, dacă s-ar fi cuvenit ca fetele să ceară pe cineva în căsătorie, Nicolas ar fi primit mai multe cereri decât noi patru la un loc.

Whitney renunţă la masca de interes politicos.

— Nu-mi închipui de ce, zise ea râzând. Mi se pare îngrozitor.

— Farmecul, spuse Therese serioasă. Nicolas are farmec.

Şi, după câteva clipe, adăugă:

— E aşa păcat că Nicki e atât de dificil, fiindcă dacă ar veni la debutul nostru şi ţi-ar acorda o atenţie deosebită, ai avea succes imediat! Dar nimic nu l-ar convinge să vină la balul unor debutante. Zice că e ceva extrem de plicticos. Totuşi, o să-i spun despre tine, poate o să ne ajute.

Numai politeţea o împiedică pe Whitney să spună că spera să nu îl cunoască niciodată pe fratele arogant al Theresei.

CAPITOLUL 4

Cu o zi înainte de ieşirea oficială în societate a lui Whitney, sosi o scrisoare de la Emily Williams, care o bucură nespus. Paul cumpărase o proprietate în Insulele Bahamas, unde avea de gând să rămână un an. Din moment ce nu îşi închipuia că Paul s-ar fi putut îndrăgosti de vreo localnică arsă de soare, asta însemna că ea avea la dispoziţie un an întreg în care să se pregătească să se întoarcă acasă. Un an în care nu trebuia să-şi facă griji că Paul s-ar fi putut însura cu altcineva.

Ca să-şi potolească emoţiile provocate de balul din seara următoare, se ghemui pe canapeaua din satin roz din salon şi reciti încântată scrisorile lui Emily care erau ascunse într-o carte de etichetă. Atât de absorbită era de

lectură, încât nu îşi dădu seama că cineva o privea.

Nicolas Duville stătea în prag cu biletul pe care sora lui, Therese, insistase să i-l aducă personal domnişoarei Stone. Din moment ce Therese încercase o duzină de alte şiretlicuri ca s-o aducă pe domnişoara Stone în calea lui, Nicki era convins că şi aducerea acelui bilet era tot ceva pus la cale de cele două fete. Nu era pentru prima oară când sora lui încerca să-i stârnească interesul pentru una din prietenele ei şi, din experienţă, Nicki ştia că cel mai bun mod de a înăbuşi în faşă planurile romantice ale domnişoarei Stone în ceea ce îl privea era să o intimideze până când o făcea să se bucure că pleacă.

Îşi lăsă privirea să zăbovească asupra imaginii atrăgătoare pe care domnişoara Stone o plănuise dinainte, cu siguranţă, pentru a fi în avantajul ei. Razele soarelui pătrundeau pe fereastra de lângă ea, luminându-i părul care îi cădea în valuri pe spate, din care ea răsucea o şuviţă pe deget, prefăcându-se absorbită de carte; rochia galbenă era aranjată cu grijă în jurul ei şi îşi ţinea picioarele strânse sub ea. Un zâmbet slab îi flutura pe buzele generoase. Pierzându-şi răbdarea, Nicolas înainta.

— O privelişte încântătoare, Mademoiselle. Felicitările mele, spuse el insolent.

Whitney înălţă capul brusc şi închise cartea în care erau scrisorile lui Emily, ridicându-se repede. Avea în faţa ei un bărbat în jur de 25 de ani, care o privea cu răceală. Era, fără îndoială, un bărbat chipeş, cu părul negru şi ochi căprui cu reflexe aurii.

— V-aţi uitat destul, Mademoiselle? o întrebă el deodată.

Dându-şi seama că îl privise fix, Whitney îşi reveni repede şi îl întrebă:

— Aţi venit să o vedeţi pe mătuşa mea?

Spre uimirea ei, bărbatul înaintă şi îi întinse biletul.

— Sunt Nicolas Duville şi majordomul m-a informat deja că mă aşteptai. Aşadar, cred că poţi să nu te mai prefaci surprinsă.

Whitney rămase înmărmurită în timp ce el o studie

din cap până în picioare. Oare privirea lui zăbovi mai mult asupra sânilor ei sau imaginaţia ei era de vină? Când termină examinarea din faţă, îi dădu roată, privind-o din toate unghiurile, de parcă ar fi fost un cal pe care voia să-l cumpere.

— Nu te osteni, îi spuse el când Whitney desfăcu bileţelul nervoasă. Scrie că Therese şi-a uitat brăţara aici, dar amândoi ştim că e doar o scuză pentru ca noi doi să ne întâlnim.

Whitney era uimită, stânjenită, amuzată şi jignită, în acelaşi timp. Therese îi spusese că fratele ei era arogant, dar nu îşi închipuise că era chiar atât de îngrozitor.

— De fapt, spuse el revenind în fata ei, nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam.

În vocea lui se simţi o notă de vagă aprobare.

— Nicolas!

Vocea mătuşii ei o scuti pe Whitney să-i mai răspundă.

— Mă bucur să te văd! Te aşteptam. Una din slujnice a găsit brăţara Theresei sub o pernă a canapelei. Avea închizătoarea defectă. Ţi-o aduc imediat, spuse ea, ieşind repede din încăpere.

Nicki se uită surprins la domnişoara Stone. Un zâmbet tremura pe buzele ei când îl privi, vizibil încântată de întristarea lui. Gândindu-se că fusese nemanierat mai devreme. Nicki se simţi dator să poarte o conversaţie politicoasă. Se aplecă şi luă cartea în care se aflau scrisorile lui Emily, se uită la titlu şi apoi la Whitney.

— Învăţaţi bunele maniere, Mademoiselle? o întreba el.

— Da, spuse ea, abia abţinându-se sa nu râdă. Vreţi să vă împrumut cartea?

Replica ei îl făcu să zâmbească admirativ.

— Înţeleg că trebuie să mă revanşez pentru purtarea mea de mai înainte. Mademoiselle, îmi veţi acorda un dans mâine seară?

Whitney ezită, surprinsă de zâmbetul lui fermecător şi admiraţia sinceră.

Luând acel moment de ezitare drept cochetărie, Nicolas ridică din umeri şi toată căldura dispăru din zâmbetul lui când spuse:

— Din ezitarea ta, înţeleg că toate dansurile sunt rezervate deja. Poate altă dată.

Whitney îşi dădu seama că el îşi retrăgea invitaţia şi, imediat, realiză că era arogant şi mofturos, aşa cum şi-l închipuise de la început.

— Niciunul din dansuri nu este rezervat, spuse ea şi îl lăsă fără grai cu sinceritatea ei. Sunteţi primul domn pe care îl cunosc la Paris.

Accentul pe care îl puse intenţionat pe cuvântul „domn” nu îi scăpă lui Nicki, care izbucni în râs deodată.

— Poftim brăţara, spuse Lady Gilbert, venind repede. Te rog, aminteşte-i Theresei că are închizătoarea defectă.

Nicki luă brăţara şi plecă. Urcă în trăsură, îi spuse vizitiului să îl ducă la mama sa şi se rezemă de pernele din piele. Trecură pe lângă un parc plin de flori de primăvară. Două fete pe care le cunoştea ridicară mâinile, salutându-l, dar Nicki abia se uită la ele. Se gândea la tânăra englezoaică pe care tocmai o cunoscuse.

Oricât ar fi încercat, nu putea înţelege cum de Whitney Stone şi sora lui deveniseră prietene atât de bune, căci erau la fel de diferite ca limonada de vinul franţuzesc. Therese era drăguţă, dulce ca o limonadă, dar cel puţin din punctul de vedere al fratelui, avea puţine calităţi care să intereseze un bărbat. Îndeosebi unul ca Nicolas, care detesta persoanele previzibile.

Whitney Stone, pe de altă parte, era un adevărat izvor de contraste, promiţând multe calităţi ascunse şi ispititoare. Pentru o tânără de 17 ani, îi suportase atitudinea arogantă cu un calm remarcabil. Peste câţiva ani, avea să fie fascinantă, hotărî el. Râse în sinea lui când îşi aminti cu câtă abilitate îi răspunsese la remarca referitoare la carte, oferindu-se să i-o împrumute.

Ar fi fost păcat, hotărî el, ca o asemenea bijuterie rară să rămână nedescoperită la balul din seara următoare, numai fiindcă era o străină în Franţa.

*

Tapiserii superbe împodobeau o parte a sălii de bal imense, în timp ce oglinzile de pe peretele opus reflectau lumina miilor de lumânări din candelabre. Zărindu-se întruna din oglinzi, Whitney se studie atent. Rochia albă de bal era împodobită cu trandafiri roz de mătase care se asortau cu cei prinşi printre buclele ei ridicate în creştet. Părea mult mai liniştită decât se simţea.

— Totul va fi minunat, o să vezi, îi şopti mătuşa Anne.

Whitney nu credea deloc că totul avea să fie minunat. Ştia că nu ar fi putut spera să concureze cu superbele blonde, roşcate şi brunete care râdeau şi vorbeau degajat cu tineri zâmbitori îmbrăcaţi în negru, dar cu veste viu colorate din mătase şi satin. Whitney îşi spuse că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de un bal stupid, dar ştia că nu e adevărat. Îi păsa foarte mult.

Therese şi mama ei sosiră cu numai câteva secunde înainte ca muzicanţii să-şi ridice instrumentele pentru primul dans.

— Am o veste minunată, şopti Therese agitată, semănând cu o păpuşă în rochia ei albă din dantelă, cu obrajii roşii şi părul blond prins elegant în creştet. Servitoarea mea e verişoară cu valetul lui Nicki şi i-a spus că Nicki vine aici în seara asta. Şi aduce şi trei prieteni. A pariat 500 de franci contra două ore din timpul lor în seara asta la o aruncare de zar, şi au pierdut, aşa că trebuie să vină şi să danseze cu tine…

Se întrerupse brusc şi se scuză, făcându-i o reverenţă fermecătoare tânărului care venise să o invite la dans.

Whitney era încă ameţită din cauza veştii când muzicanţii începură să cânte şi debutantele se lăsară conduse de partenerii lor. Nu toate debutantele, însă Whitney simţi cum roşeşte şi se uită la mătuşa Anne. Când venise acolo, ştiuse că era posibil să nu fie invitată la dans de la început, dar nu se aşteptase să se simtă atât de groaznic, stând acolo, cu mătuşa ei şi Madame Duville.

Sentimentul era dureros de familiar, de parcă ar fi fost din nou în Anglia, unde invitaţiile la evenimentele de acel gen erau rare şi, dacă mergea, fie era tratată cu ironie, fie era ignorată.

Therese dansă al doilea şi al treilea dans, dar Whitney nu fu invitată la niciunul. Când fu momentul pentru al patrulea dans, ruşinea de a nu fi băgată în seamă era mai mult decât putea suporta. Tocmai voia să o întrebe pe mătuşa ei dacă putea să se ducă undeva pentru a se aranja puţin, când se simţi o oarecare agitaţie la intrare şi se uită şi ea în direcţia aceea.

Nicolas Duville şi alţi trei domni stăteau sub arcada de la intrare. În largul lor în costumele acelea elegante şi indiferenţi la toată atenţia care li se acorda, ei îşi rotiră privirile în jur. Încremenită, Whitney îl văzu pe Nicolas Duville trecând cu privirea peste mulţimea de debutante care chicoteau. Când, în sfârşit, o zări pe Whitney, înclină din cap uşor în semn de salut şi toţi patru porniră spre ea.

Whitney se lipi de perete, parcă vrând să se strecoare între el şi mătuşa ei. Nu voia să rişte o altă confruntare cu Nicolas Duville. Cu o zi în urmă, fusese prea surprinsă ca să se simtă intimidată de el; acum, toată încrederea ei dispăruse deja şi, ceea ce era mai rău, era extrem de conştientă de cât de elegant şi de chipeş era Nicolas în costumul său negru.

Îi privi cum veneau direct spre ea prin mulţime şi, până şi aşa, paralizată de groază, Whitney observă contrastul dintre tinerii din grupul lui Nicolas Duville şi ceilalţi domni din încăpere. El şi prietenii săi nu erau doar cu câţiva ani mai mari decât cei mai mulţi dintre tinerii care curtau fetele şi mai tinere, dar aveau şi o aură de rafinament care îi deosebea de ceilalţi.

Madame Duville râse plăcut surprinsă când fiul ei veni să o salute.

— Nicki, n-aş fi fost mai uimită nici dacă ar fi venit diavolul însuşi!

— Mulţumesc, mamă, murmură el sec, după care se întoarse spre Whitney, luându-i mâna rece în a sa.

Salutându-i-o formal, spuse apoi râzând uşor:

— Nu te mai preface atât de uimită să fii obiectul atenţiei mele, Mademoiselle. Ar trebui să te porţi ca şi cum nu te-ai aştepta la altceva.

Whitney îl privi cu ochii mari, nefiind sigură dacă să se simtă jignită sau recunoscătoare pentru sfatul său.

El ridică ironic dintr-o sprânceană, ca şi cum ar fi ştiut ce gândea ea, după care se întoarse şi i-i prezentă pe cei trei prieteni ai săi.

Muzica începu şi, fără să o întrebe nimic, Nicolas îi luă mâna, i-o puse pe braţul său şi o însoţi pe ringul de dans. O conducea fără niciun fel de efort pe acordurile valsului, în timp ce ea se concentra asupra paşilor pe care îi învăţase de la profesorul de dans.

— Mademoiselle, spuse Nicki cu o voce vibrând de umor, dacă te vei uita la mine, vei descoperi că te privesc într-un fel care, celor ce ne privesc uluiţi, li s-ar părea cald şi admirativ. Dar dacă vei continua să memorezi cutele eşarfei mele, nu voi mai părea vrăjit şi voi începe să par chiar plictisit. Şi, dacă fac asta, în loc să te lansezi în societate în seara asta, vei rămâne o mimoză. Acum, uită-te la mine şi zâmbeşte.

— O mimoză! exclamă Whitney, ridicând privirea imediat, dar când văzu umorul din ochii lui, indignarea ei pieri. Mă simt atât de ciudat. Toţi par să se uite la noi şi…

— Nu se uită la noi, o contrazise el râzând. Se uită la mine şi încearcă să-şi dea seama dacă tu eşti cea care m-a făcut să vin la acest eveniment plicticos unde s-au adunat tinere inocente şi neprihănite…

— În loc să te dedici, ca de obicei, viciului şi depravării? îl tachină ea zâmbind provocator, fără să îşi dea seama.

— Exact, zise Nicki.

— Atunci, acest vals nu îmi va distruge reputaţia înainte să am una?

— Nu, dar s-ar putea să o distrugă pe a mea, spuse Nicki şi, văzând-o şocată, adaugă: nu-mi stă deloc în fire să apar la balurile debutantelor, Mademoiselle. Şi să fiu văzut

astfel, chiar făcându-mi plăcere să dansez cu o fetiţă impertinentă, e ceva nemaiauzit.

Whitney îşi luă privirea de la chipul lui Nicolas Duville şi se uită la tinerii cu veste viu colorate. Aceştia îl priveau pe Nicki vădit iritaţi şi pe bună dreptate! Costumul lui negru croit impecabil şi aerul lui degajat îi făceau să pară împopoţonaţi.

— Tot se mai holbează? o tachină el.

Whitney îşi muşcă buza, încercând să-şi reţină hohotul de râs care îi făcea ochii să strălucească.

— Da, dar nu pot să-i condamn. Eşti asemeni unui şoim într-o încăpere plină de canari.

Un zâmbet slab apăru pe chipul lui.

— Într-adevăr, spuse apoi încet şi adaugă: ai un zâmbet fermecător, cherie.

Whitney tocmai se gândea că el era cel care avea un zâmbet minunat, când, deodată, îl văzu încruntându-se.

— S-a întâmplat ceva? îl întreba ea.

— Da, zise el brusc. Să nu laşi un bărbat cu care nu eşti logodită să-ţi spună „cherie”.

— Îi fac să-şi piardă stăpânirea de sine dacă îndrăznesc! promise Whitney.

— Mult mai bine, zise el şi adăugă… cherie.

La sfârşitul valsului, o conduse înapoi la mătuşa ei, ţinând capul aplecat spre ea, ca şi cum i-ar fi sorbit fiecare cuvânt. Aşteptă apoi, rareori luându-şi ochii de la ea cât timp Whitney dansa cu fiecare dintre prietenii lui.

Whitney se simţea puţin ameţită şi de-a dreptul minunat. Deja un număr mulţumitor de domni ceruseră să îi fie prezentaţi. Ea ştia că acea atenţie deosebită care i se acorda se datora lui Nicolas Duville şi prietenilor acestuia, dar era prea încântată ca să-i pese.

Claude Delacroix, un tânăr blond şi chipeş care venise cu Nicolas, descoperi imediat că lui Whitney îi plăceau caii şi se contraziseră în mod agreabil privind calităţile unei rase sau a alteia. O întrebă chiar dacă voia să meargă la plimbare cu el într-o zi, ceea ce nu făcuse la îndemnul lui Nicki. Whitney fu încântată şi măgulită şi era zâmbitoare

când el o conduse înapoi la mătuşa ei.

Dar Nicki nu era încântat şi nici nu zâmbea când o invită la următorul dans.

— Claude Delacroix, o informă el înconjurându-i mijlocul cu braţul, provine dintr-o familie bună şi veche. E un excelent hăitaş, un minunat cartofor şi un bun prieten. Totuşi, nu este un partener potrivit pentru tine şi nici nu ar trebui să te gândeşti la el ca la un posibil pretendent. În privinţa sentimentelor, Claude e un expert, dar îşi pierde interesul foarte repede şi atunci…

— Îi frânge inima fetei? ghici Whitney prefăcându-se serioasă.

— Exact, spuse Nicki sever.

Whitney ştia că inima ei îi aparţinea deja lui Paul, aşa că nu era nicidecum în pericol.

— Îmi voi păzi inima cu mare grijă, spuse ea zâmbind. Nicki zăbovi cu privirea asupra buzelor ei moi şi atrăgătoare, după care o privi în ochi.

— Poate ar trebui să-l previn pe Claude să şi-o păzească pe a lui, zise el cu o uşoară ironie pe care Whitney nu o putea înţelege. Dacă ai fi fost mai mare, Mademoiselle, cred că mi-aş fi păzit-o pe a mea.

Când Nicki o duse înapoi la mătuşa ei, mai mult de o duzină de tineri aşteptau nerăbdători să danseze cu ea. Nicki îi reţinu mâna pe braţul său şi făcu un semn din cap spre un tânăr de la capătul şirului.

— Andre Rousseau ar fi un soţ excelent pentru tine, zise el.

Whitney îi aruncă o privire exasperată.

— Chiar n-ar trebui să spui astfel de lucruri.

— Ştiu, zise el zâmbind. Acum m-ai iertat pentru lipsa mea de politeţe de ieri?

Whitney încuviinţă veselă.

— Aş zice că tocmai am fost „lansată” la fel de frumos ca un vapor englez.

Nicki zâmbi cu căldură când îi atinse degetele cu buzele.

— Călătorie plăcută, cherie, zise el. După care plecă.

*

Whitney încă se mai gândea la seara trecută şi zâmbea în sinea ei coborând scările a doua zi dimineaţă, cu intenţia de a călări iapa nărăvaşă a unchiului ei. Auzi voci masculine venind din salon, dar când dădu să treacă mai departe, mătuşa Anne apăru în uşă zâmbind.

— Tocmai voiam să te chem, şopti ea. Ai oaspeţi.

— Oaspeţi? repetă Whitney cuprinsă de panică.

Una era să murmure banalităţi în timpul dansului, alta era să-i captiveze pe acei tineri care se gândiseră să-i facă o vizită de dimineaţă.

— Ce-o să le spun? întrebă ea. Ce-o să fac?

— Să faci? zâmbi Anne şi se dădu la o parte, îndemnând-o să intre. Fii tu însăţi, draga mea.

Whitney intră şovăitoare.

— Tocmai mă pregăteam să călăresc în parc, le explică ea oaspeţilor, trei dintre cei cu care dansase seara trecută.

Cei trei se ridicară imediat şi îi întinseră câte un buchet de flori. Whitney se uită la ele şi schiţă un zâmbet.

— Se pare că tocmai aţi venit de acolo.

Ei o priviră uimiţi, dându-şi seama că îi tachina insinuând că luaseră florile din parc. Apoi, surpriza surprizelor, îi zâmbiră şi începură să se ofere care mai de care să o însoţească în parc.

Pentru a fi corectă, Whitney le permise tuturor să o însoţească.

În acel an, domnişoara Stone fu desemnată ca fiind „originală”. Într-o vreme când domnişoarele erau modele de delicateţe şi cochetărie, Whitney era impulsivă şi veselă. În timp ce alte fete de vârsta ei erau sfioase, Whitney era isteaţă şi directă.

În anul care urmă, Anne observă cum natura colabora cu timpul şi Whitney deveni o frumuseţe plină de viaţă, aşa cum promitea de mult. Genele negre şi dese îi adumbreau ochii extrem de expresivi a căror culoare se schimba de la

verde ca marea la verde foarte închis sub sprâncenele frumos arcuite. Nişte cozi împletite de un şaten închis îi încadrau faţa perfect sculptată cu o gură senzuală şi o piele catifelată. Silueta îi era tot subţire, dar acum avea forme ispititoare şi unduiri graţioase. Acela fu anul în care i se spuse „Incomparabila”.

Domnii îi spuneau că este „tulburător de frumoasă” şi „încântătoare” şi că le bântuia visele. Whitney le asculta complimentele şi declaraţiile de dragoste nemuritoare cu un zâmbet pe de o parte amuzat, pe de alta recunoscător pentru amabilitatea lor.

Îi amintea lui Anne de o pasăre tropicală, surprinsă şi încântată de propria-i frumuseţe, care se oprea şovăitoare, iar când cineva întindea mâna să o prindă, îşi lua zborul.

Era frumoasă, dar domnii plecau de lângă femei la fel de frumoase pentru a se bucura de veselia şi de firea ei jucăuşă.

La începutul celui de al treilea an al ei „în societate”, Whitney devenise o provocare pentru bărbaţii mai sofisticaţi, care voiau să o cucerească numai pentru a dovedi că ei reuşeau unde alţii dăduseră greş, dar se trezeau îndrăgostiţi pe neaşteptate de o tânără care nu avea nici cea mai mică intenţie să le răspundă. Toată lumea ştia că, în curând, trebuia să se căsătorească; la urma urmei, avea deja 19 ani. Până şi Lord Gilbert devenise îngrijorat, dar când îi spuse soţiei sale că Whitney era extrem de pretenţioasă, Anne zâmbi doar.

Deoarece i se părea că, în ultima vreme, Whitney începuse să îl prefere pe Nicolas Duville.

CAPITOLUL 5

Pentru a treia oară în zece minute. Whitney îşi dădu seama că nu era atentă la conversaţie şi le privi vinovată pe fetele care o vizitau în dimineaţa aceea. Din fericire, ele erau atente la povestirile pline de entuziasm ale Theresei

despre noua ei viaţă de femeie căsătorită şi nu păreau să remarce neatenţia lui Whitney.

Aceasta ţinea în mână o scrisoare de la Emily, care tocmai îi fusese adusă, şi se întreba, la fel ca de fiecare dată, dacă aceea avea sa fie scrisoarea care avea să-i dea groaznica veste că Paul îşi alesese o soţie. Neputând să mai suporte suspansul, o deschise şi inima începu să-i bată şi mai tare când citi:

„Dragă Whitney”, scria Emily, „de acum va trebui sa mi te adresezi cu Lady Emily, baroana Archibald, Cea Mai Fericită Femeie. Mă voi aştepta să faci plecăciuni şi să mă ciupeşti când ne vom vedea, ca să cred cu adevărat că s-a întâmplat aşa ceva.” Următoarele două pagini erau pline de elogii la adresa soţului ei şi detalii legate de căsătoria care fusese oficiată cu aprobare specială. „Ceea ce ai spus despre Franţa e valabil şi pentru Anglia”, scria Emily. „Indiferent cât de groaznic ar fi el, dacă un domn are un titlu, e considerat o partidă minunată, dar îţi promit că, atunci când îl vei cunoaşte, vei fi de acord ca soţul meu ar fi minunat şi fără nici un titlu.”

Whitney zâmbi, ştiind că Emily nu s-ar fi căsătorit cu baronul ei fără să-l iubească. „Destul despre mine”, continuă ea, „trebuie să-ţi mai spun ceva ce am uitat să-ţi pomenesc în ultima mea scrisoare. Am fost la o petrecere la Londra, unde gazda a prezentat un domn care e plăcut imediat de doamne. Şi nu e de mirare, căci era foarte chipeş şi înalt şi dintr-o familie franceză distinsă. Whitney, era M. Nicolas Duville! Am fost sigură că era acelaşi domn despre care ai pomenit în scrisorile tale şi l-am întrebat dacă te cunoştea. Când a spus că da, Margaret Merryton şi celelalte fete s-au strâns în jurul lui, exprimându-şi compasiunea. Cât ai fi râs, pentru că, a povestit despre toţi pretendenţii tăi şi cuceririle tale de la Paris. A lăsat să se înţeleagă chiar faptul că el însuşi ar fi îndrăgostit de tine, ceea ce le-a făcut pe fete să se îngălbenească de gelozie. E adevărat ce a spus? Şi după ce le-a aruncat o privire ce ar fi trebuit să le transforme în piatră, M. Duville le-a pus pe jar spunând că Parisul e la picioarele tale.”

Whitney zâmbi. Deşi Nicki îi spusese că o cunoscuse pe Emily la Londra, nu pomenise nimic despre duşmanca dintotdeauna a lui Whitney, Margaret Merryton, sau despre celelalte fete. Bucuria pe care o simţise la gândul că îi luase apărarea păli când realiză că Nicki ar fi putut dori să-i fie mai mult decât prieten. Timp de aproape trei ani, fusese doar un chip plăcut care apărea lângă ea pe neaşteptate pentru a o invita la dans sau pentru a o tachina în legătură cu vreunul din numeroşii ei pretendenţi. După care dispărea cu o femeie frumoasă la braţ.

Însă, cu câteva luni în urmă, totul se schimbase. Se întâlniseră la teatru şi Nicki o invitase pe neaşteptate la operă. Acum o însoţea peste tot, la baluri şi petreceri, la operă şi piese de teatru. Dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoştea, Nicolas Duville era cel cu care îi plăcea cel mai mult să stea, dar nu suporta gândul că el ar fi avut intenţii serioase în ceea ce o privea.

Whitney se uită la scrisoare fără să o vadă, cu ochii trişti. Dacă Nicki ar fi cerut-o în căsătorie şi ea l-ar fi refuzat (ceea ce avea să facă), ar fi pus în pericol prietenia ei cu Therese, prietenia mătuşii şi unchiului ei cu soţii Duville şi chiar prietenia ei cu Nicki, care însemna foarte mult pentru ea.

Se forţă să citească scrisoarea în continuare. La sfârşit, era o veste despre Paul. „Elizabeth e la Londra pentru durata sezonului, dar la întoarcere, toţi se aşteaptă ca Paul să o ceară în căsătorie, din moment ce părinţii ei consideră că ar cam fi timpul.”

Whitney, care fusese extrem de bucuroasă la vestea căsătoriei lui Emily, avu impresia că i se sfâşie inima de tristeţe acum. După atâtea pregătiri şi planuri, era, în sfârşit, gata să-i câştige dragostea lui Paul, dar tatăl ei o ţinea în Franţa, ignorându-i rugăminţile de a se întoarce acasă.

Imediat după ce îşi conduse prietenele, Whitney se duse în camera ei pentru a-i scrie. De data aceasta, avea să-i trimită o scrisoare tatălui ei pe care nu avea să o poată ignora ca pe celelalte. Ea voia să meargă acasă – trebuia să

meargă acasă – şi trebuia să o facă imediat. După ce se gândi bine, îi compuse o scrisoare, făcând apel la orgoliul său rănit şi la demnitatea sa, spunându-i cât de mult îşi dorea să meargă acasă pentru a-i dovedi că putea fi mândru de ea. Încheie prin a-i spune că îi era nespus de dor de el. După aceea, îi scrise lui Emily.

Când coborî cu scrisorile pentru a le da să fie expediate, fu informată că Monsieur Duville tocmai sosise şi voia să o vadă imediat. Uluită de acel ordin al lui Nicki, Whitney se duse în biroul unchiului ei.

— Bună, Nicki. E o zi minunată, nu? El se întoarse.

— Este? întrebă el tensionat şi cu maxilarul încleştat.

— Da, însorită şi caldă, vreau să spun.

— Ce te-a apucat să participi la o cursă de cai publică? o întrebă el trecând peste politeţuri.

— Nu era o cursă de cai publică, spuse Whitney uimită de vehemenţa lui.

— Nu? Atunci, poate îmi explici cum de a apărut în ziarul de azi.

— Nu ştiu, oftă Whitney. Îmi închipui că cineva a spus cuiva care a spus altcuiva. Aşa se întâmplă de obicei. Oricum, am câştigat. L-am învins pe Baronul Von Ault.

Vocea lui Nicki răsună autoritar.

— Nu-ţi permit să mai faci asta!

O văzu înfuriindu-se şi oftă adânc.

— Îmi cer scuze pentru tonul meu, cherie. Ne vedem la balul mascat de la Armand astă-seară, dacă nu cumva te-ai răzgândit şi îmi permiţi să te însoţesc.

Whitney îi acceptă scuzele zâmbind, dar clătină din cap la propunerea de a o însoţi la Armand.

— Cred că ar fi mai bine să merg cu mătuşa mea şi unchiul meu şi să ne vedem acolo. Celelalte doamne deja sunt supărate pe mine pentru că-ţi monopolizez atenţia atât de mult în ultima vreme, Nicki.

Pe moment, Nicki blestemă ceasul când îi dăduse voie să-i intre pe sub piele, când timp de aproape trei ani, raţiunea îi spusese să stea departe de ea. Şi, apoi, cu patru luni în urmă, după o seară extrem de dezagreabilă cu o

doamnă, care odată îl amuzase, dar acum îl plictisea, căci se agăţa prea mult de el, Nicki o întâlnise pe Whitney la teatru şi, dintr-un impuls, o invitase la operă.

La sfârşitul serii, era absolut vrăjit de ea. Oferea o combinaţie minunată de frumuseţe şi umor, o inteligenţă amuzantă şi un simţ practic dezarmant. Şi era teribil de evazivă.

O privi acum. Gura ei senzuală schiţa un zâmbet afectuos, de genul celui pe care îl arunci unui frate drag, nu unui viitor soţ, ceea ce îl înfurie pe Nicki şi îl făcu să acţioneze.

Înainte ce Whitney să-i ghicească intenţia, el o apucă de braţe, lipind-o de trupul său şi îşi apropie gura de a ei.

— Nicki, nu! Eu…

Deodată, el o reduse la tăcere, mişcându-şi buzele senzual, gustându-le pe ale ei. În trecut, numai pretendenţii neîndemânatici şi extrem de zeloşi încercaseră să o sărute, dar Whitney scăpase cu uşurinţă de ei, însă sărutul excitant al lui Nicki îi provocă o reacţie care o uimi şi o alarmă. Izbuti să rămână perfect neclintită, dar în clipa în care el îi dădu drumul, ea se retrase repede.

— Presupun că ar trebui să te pălmuiesc pentru asta, spuse ea prefăcându-se calmă.

Părea atât de calmă şi neafectată, încât Nicki, care fusese neaşteptat de tulburat de buzele ei moi şi de sânii ei striviţi de pieptul lui, era furios.

— Să mă pălmuieşti? repetă el sarcastic. De ce ai face-o? Nu pot să cred că eu sunt primul sau al o sutelea bărbat care îţi fură un sărut.

— Serios? spuse ea şi îl pălmui, jignită de insinuarea lui că ar fi fost o uşuratică. Ei bine, eu am avut onoarea de a fi fost prima!

Nici nu termină bine de vorbit, că văzu furia de pe chipul lui şi îşi dădu seama că făcuse o greşeala tactică insultându-i masculinitatea.

— Nicki… şopti ea, îndepărtându-se de el cu spatele, dar el înaintă spre ea. Whitney se ascunse după biroul unchiului ei, privindu-l pe Nicki pe deasupra acestuia. De

fiecare dată când Whitney făcea o mişcare, Nicki făcea la fel. Erau ca doi luptători despărţiţi de biroul unchiului Edward, fiecare aşteptând ca celălalt să facă o mişcare. Deodată, Whitney realiză absurditatea situaţiei şi începu să râdă.

— Nicki, ai cea mai vagă idee ce o să-mi faci dacă mă prinzi?

Nicki ştia ce i-ar fi plăcut să-i facă dacă o prindea, dar şi el îşi dădu seama că era o scenă stupidă. Se îndreptă şi masca de furie îi căzu.

— Ieşi de acolo, spuse el râzând uşor. Îţi dau cuvântul meu că mă voi purta ca un gentleman.

Ea îl privi şi, convingându-se că vorbea serios, îl ascultă. Petrecându-şi mâna pe după braţul lui, îl conduse spre uşă.

— Ne vedem diseară la balul mascat, îi promise ea.

CAPITOLUL 6

Lordul Edward Gilbert stătea în faţa oglinzii cu ochii mari de şoc şi repulsie văzând costumul de crocodil pe care soţia sa i-l alesese pentru balul mascat de la Armand.

Privirea sa revoltată trecu de la capul grotesc cu gura larg deschisă, gata să se închidă brusc, la picioarele cu gheare de reptilă şi la coada groasă. Exact în mijloc, unde ar fi trebuit să fie corpul crocodilului, burta lui Edward apărea maiestuoasă. Întorcându-se cu spatele la oglinda, se uită peste umăr şi încercă să dea din şolduri, văzând cu o fascinaţie morbidă cum coada i se unduia în spate.

— Obscen! pufni el dezgustat.

Lady Anne şi Whitney intrară în clipa aceea şi Edward se întoarse spre soţia sa.

— Dumnezeule mare! explodă el scoţând capul crocodilului şi fluturându-l furios spre ea în timp ce se plimba prin încăpere, târându-şi coada.

— Cum o să fumez un trabuc purtând asta, pot să

ştiu? Lady Anne zâmbi imperturbabil privindu-l în costumul pe care ea îl alesese fără să-l consulte.

— Nu l-am găsit pe cel de Henric al VIII-lea, preferatul tău, şi eram sigură că n-o să-ţi placă cel de elefant…

— Elefant! repetă el furios. Mă mir că nu l-ai luat pe acela. Aş fi mers în patru labe, fluturându-mi trompa şi împungând oamenii în şezut cu colţii! Doamnă, am o reputaţie de păstrat, demnitatea mea…

— Gata, dragul meu, îl mustră ea cu afecţiune. Ce-o sa spună Whitney…

— Îţi zic eu ce-o să spună, o să spună că arăt ca naiba. Toată lumea o să spună că arăt ca naiba!

Întoarse capul spre Whitney.

— Haide, draga mea, spune-i mătuşii tale că arăt ca naiba!

Whitney îl privi amuzată.

— Costumul tău e foarte original, unchiule Edward, spuse ea cu diplomaţie, după care îl conduse pe altă pistă, pomenind numele rivalului său dintotdeauna. Am auzit că Herbert Granville vine costumat în cal.

— Nu mai spune! zise Lord Gilbert amuzat. În ce parte a calului?

Ea îl privi cu ochi strălucitori.

— Am uitat să întreb. El râse uşor şi adăugă:

— Dă-mi voie să ghicesc cine eşti tu. Whitney se roti pentru a fi examinată.

Rochia ei grecească din mătase albă era prinsă pe umărul stâng cu o broşa de ametist, lăsând celălalt umăr ispititor de gol. Faldurile sale din voal îi acopereau sânii şi talia provocator şi cădeau cu graţie până la pământ. Părul des şi lucios era presărat cu flori de piciorul-cocoşului şi violete.

— Venus, spuse el.

Whitney clătină din cap.

— Indiciul ăsta o să te ajute.

Îşi puse o mantie din satin mov pe umeri şi aşteptă.

— Venus, decretă el.

— Nu, spuse ea sărutându-l pe obraz. De fapt,

croitoreasa a încercat să facă ceva mai mult. Sunt Persefona, dar ea e ilustrată mereu într-o rochie mai simplă.

— Cine? întrebă Edward.

— Persefona, zeiţa primăverii, spuse Whitney. Mai ţii minte, unchiule Edward? E prezentată mereu cu flori în păr şi cu o mantie mov, ca asta.

Văzându-l pe unchiul ei că era tot nedumerit, adăugă:

— Hades a răpit-o în timp ce culegea flori şi a dus-o cu el în lumea de dedesubt pentru a-i fi soţie.

— Foarte urât din partea lui, spuse Edward absent, dar îmi place costumul tău, draga mea. Toţi vor fi prea ocupaţi încercând să-şi dea seama cine eşti şi nu-i vor mai da atenţie crocodilului obez.

Apoi îi oferi un braţ lui Whitney şi unul lui Anne, care era o regină medievală.

Hohote de râs răsunau din sala de bal a soţilor Armand, sufocând eforturilor muzicanţilor. Pe ringul de dans, oaspeţii extravagant costumaţi încercau să danseze pe o muzică pe care abia o auzeau.

Stând pe margine, înconjurată de admiratorii ei, Whitney zâmbea senină. Îl văzu pe Nicki sosind, salutându-şi mama cu o mişcare scurtă din cap şi îndreptându-se direct spre ea, recunoscând-o în ciuda măştii albe. Venea de la o altă petrecere, aşa că nu purta costum. Whitney îl studie zâmbind în sinea ei; admira totul la el, de la degajarea cu care purta hainele elegante la farmecul lui sofisticat. Pentru o clipă îşi aminti senzaţia pe care i-o dăduseră buzele lui şi simţi furnicături.

Când ajunse lângă ea, le aruncă o privire bărbaţilor din jurul ei şi aceştia se dădură la o parte pentru a-i face loc, de parcă le poruncise el. Zâmbind, el îi studie rochia, mantia mov şi florile din păr. Apoi îi sărută degetele şi spuse destul de tare pentru a fi auzit de toţi:

— Eşti fermecătoare în seara asta, Venus.

— Amin! aprobă o banană imensă care încerca să treacă pe lângă grupul lui Whitney.

— Ravissante! spuse un cavaler în armură, ridicând

vizorul şi privind-o apreciativ pe Whitney.

Nicki le aruncă o privire rece celor doi şi Whitney ridică evantaiul cu o falsă sfială, dar în spatele său, zâmbi larg. Aceea era lumea ei acum şi avu un sentiment de siguranţă. În Franţa, când spunea ceva neobişnuit, nu se auzeau exclamaţii dezaprobatoare sau şocate. Oamenii spuneau că e „spirituală” şi „inteligentă” şi chiar îi citau cuvintele. Cu siguranţă, când avea să meargă acasă, în Anglia, avea să fie la fel. Făcuse multe greşeli acolo. Acum ştia mai bine şi nu avea să se mai facă de râs.

Simţi privirea admirativă a lui Nicki, dar nu se osteni să-i spună că nu era costumată în Venus. Nimeni de la bal nu părea să fi auzit de altă zeitate din mitologie în afară de Venus şi mantia mov, plus florile din păr nu îi ajutaseră cu nimic. Renunţase de mult să mai explice.

Tocmai se gândea cui să-i acorde onoarea de a-i mai aduce un pahar de punci, când Andre Rousseau, unul dintre cei mai răbdători admiratori ai ei, observă că paharul ei era gol.

— Aşa ceva nu e permis, Mademoiselle, spuse el dramatic. Nu am realizat că paharul dumneavoastră necesită atenţie. Îmi permiteţi? zise el întinzând mâna spre paharul gol.

Whitney i-l dădu şi el făcu o plecăciune.

— O adevărată onoare, Mademoiselle, zise el şi, aruncându-le celorlalţi domni o privire triumfătoare, porni în direcţia fântânii uriaşe de cristal unde gâlgâia necontenit punciul.

Oare Paul ar fi fost onorat acum să-i aducă un pahar de punci? se întrebă Whitney visătoare.

Gândul că Paul Sevarin ar fi fost extrem de încântat că ea îi permitea să o servească era atât de absurd, încât Whitney zâmbi. Dacă ar fi văzut-o acum aici, înconjurată şi curtată de admiratori…

Brusc, Whitney reveni cu gândul la realitate, dându-şi seama că, fără să vrea, se uita fix la un bărbat din partea cealaltă a încăperii, care era îmbrăcat complet în negru. Sub jumătatea de mască neagră, buzele sale schiţară un

zâmbet şi el înclină capul uşor în direcţia ei.

Extrem de stânjenită pentru că fusese surprinsă privind fix, Whitney se întoarse atât de repede, încât fu cât pe ce să verse paharul din mâna lui Andre.

— Punciul dumneavoastră, Mademoiselle, zise el întinzându-i paharul ca şi cum ar fi fost un pumn de diamante.

După ce Whitney îi mulţumi şi luă paharul, el se uită cu tristeţe la vesta sa din satin mov, care era stropită acum.

Când Whitney îl întrebă cum se udase, Andre relată pericolele prin care trecuse ca să-i aducă punciul.

— E foarte greu să-ţi faci loc prin mulţime, Mademoiselle. În cele câteva minute în care am fost despărţit de dumneavoastră, a dat peste mine un leu beat, m-a împins aceeaşi banană care ţi-a vorbit mai devreme şi m-am împiedicat de coada unui crocodil care m-a înjurat.

— Îmi pare rău, Andre, spuse Whitney abţinându-se să nu râdă când se pomeni de crocodil. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— N-a fost nimic, o contrazise Andre dramatic, făcând să pară că, într-adevăr, fusese minunat. Pentru tine, aş face orice. Nici o sarcină n-ar fi imposibilă. Pentru tine, aş traversa Canalul pe o plută, mi-aş smulge inima din piept…

— Poate ai mai încerca un drum până la fântâna cu punci? îl tachină ea.

Solemn, Andre spuse că ar face chiar şi asta. Nicki îl privi pe tânăr cu un amestec de milă, amuzament şi dezgust.

— Cherie, îi spuse el lui Whitney petrecându-i mâna pe după braţul său şi conducând-o spre uşile ce dădeau spre terasă. Ori te măriţi cu Andre, ori nu-i mai da speranţe. Altfel, va încerca să facă ceva periculos pentru tine, de exemplu, să traverseze strada.

— Bănuiesc că ar trebui să mă mărit cu el, spuse Whitney cu un zâmbet îndrăzneţ. Tu însuţi ai spus că ar fi un soţ foarte bun pentru mine, chiar în seara când ai venit la balul debutantelor şi ai dansat cu mine.

Nicki tăcu până când ajunseră pe terasă.

— Ai face o greşeală dacă te-ai mărita cu el, căci familia mea şi cu cea a lui Andre Rousseau sunt prietene şi această prietenie ar fi pusă în pericol dacă eu le-aş ucide unicul fiu numai ca tu să fii văduvă.

Uimită de acele cuvinte ameninţătoare, Whitney îl privi brusc, dar îl văzu zâmbind.

— Urât din partea ta, Nicki. Îl plac pe Andre, te plac şi pe tine. Toţi suntem prieteni.

— Prieteni? repetă el. Aş zice că noi doi suntem mai mult de-atât.

— Bine, atunci buni prieteni, zise ea.

Rămaseră afară, vorbind cu cunoscuţi care se plimbau pe lângă ei pe terasă, în timp ce Whitney încerca să găsească un mod de a face ca prietenia ei cu Nicki să redevină impersonală, aşa cum fusese până cu câteva luni în urmă. Deodată, el vorbi şi Whitney fu uluită de subiect.

— La ce vârstă se căsătoreşte o englezoaică?

— Nu mai târziu de 35 de ani, minţi Whitney.

— Vorbesc serios.

— Foarte bine, zâmbi Whitney, încercând cu disperare sa menţină o atmosferă degajată. Atunci, nu mai târziu de 25 de ani.

— E timpul să te gândeşti la căsătorie.

— Prefer să mă gândesc la dans.

Nicki se pregăti să o contrazică, dar se răzgândi şi îi oferi braţul.

— Vom dansa, atunci, spuse el scurt.

Dar nici acest lucru nu avea să-l facă. O voce groasă, care păru să vină din întunericul din spatele lor, spuse:

— Din păcate, Monsieur, domnişoara Stone mi-a promis mie acest vals.

Whitney se întoarse uimită când o siluetă înveşmântată în negru apăru din beznă. Chiar şi fără acel costum aproape satanic, Whitney ar fi recunoscut acel zâmbet ironic. Era identic cu cel pe care i-l aruncase din partea cealaltă a sălii de bal când ea se trezise privindu-l fix.

— Mi-ai promis acest dans, spuse Satan când ea ezită. Whitney habar nu avea cine era acest străin, dar îşi dorea foarte tare să evite orice altă discuţie despre căsătoria cu Nicki.

— Nu-mi amintesc să fi promis cuiva vreun dans, spuse ea ezitând.

— Mi l-ai promis de luni de zile, o informă Satan apucând-o de după umeri şi trăgând-o destul de tare, încât să o direcţioneze spre sala de bal.

Schiţând un zâmbet faţă de tupeul fenomenal al acestui bărbat, Whitney privi peste umăr şi se scuză politicos faţă de Nicki, dar parcă îi simţea privirea rece în ceafă la fiecare pas pe care îl făcea.

Nicki fusese dat uitării, odată ce ea se trezise în braţele acestui bărbat care dansa cu graţia cuiva care mai valsase de mii de ori până acum. Au plutit în dans o vreme, până ce Whitney n-a mai putut suporta suspansul.

— Chiar ţi-am promis un dans în seara asta? întrebă ea.

— Nu, îi răspunse el.

Răspunsul lui laconic o făcu să râdă.

— Cine eşti? întrebă ea complice.

Un surâs leneş trecu peste faţa lui bronzată.

— Un prieten, îi spune cu o voce profundă şi pătrunzătoare.

Whitney nu-i recunoscuse deloc vocea.

— Nu, eşti o cunoştinţă, nu un prieten.

— Va trebui să îndreptăm situaţia asta, replică el cu toată încrederea de care era în stare.

Whitney simţea dorinţa perversă de a-i mai zdruncina puţin aceasta încredere de sine plină de aroganţă.

— Mă tem ca este imposibil. Deja am mai mulţi prieteni decât mi-ar trebui şi toţi îmi promit loialitate până la moarte.

— În acest caz, spuse el cu un zâmbet în ochii săi gri, poate că unul dintre ei va avea vreun accident, cu largul meu concurs.

Whitney nu se putu abţine să zâmbească. Cuvintele

sale nu aveau nici urmă de răutate. Ea ştia că el juca un fel de şah verbal cu ea şi era extrem de plăcut să încerce să-i contracareze mişcările.

— Ar fi urât din partea ta să le pui gând rău prietenilor mei. Prietenii mei nu sunt chiar uşă de biserică şi destinaţia lor finală s-ar putea să nu aibă o climă prea plăcută.

— Una foarte fierbinte? o tachina el.

Cu un oftat de aparent regret, Whitney îl aprobă solemn din cap.

— Mă tem că da.

El râse cu un râs contagios, iar ochii părură brusc a o iscodi cu o privire îndrăzneaţă care o făcu pe Whitney să nu se simtă în largul ei. Îşi feri privirea încercând să îşi dea seama cine era el. Afară, pe terasă, vorbise într-o franceză fără cusur, dar aici, pe ringul de dans, engleza lui era la fel de fără cusur şi fără vreo urmă de accent. Chipul lui, acea parte care nu era acoperită de masca neagră, avea un bronz auriu, sănătos, pe care cu siguranţă nu l-ar fi putut avea de la Paris în această perioadă a anului. Şi nici din Anglia.

Încercarea de a-l plasa undeva între sutele de bărbaţi care-i fuseseră prezentaţi în ultimii doi ani era ceva formidabil, dar Whitney încă se mai străduia. Mental îi ştergea de pe listă pe bărbaţii care fie nu erau destul de înalţi, fie nu aveau ochii de un gri atât de neobişnuit, înălţimea sa, care depăşea 1,80 m, era caracteristica sa cea mai evidentă. Ea reanaliză toate indiciile, dar tot nu putea să-l identifice. Cu toate acestea, el o cunoştea destul de bine, pentru a o putea recunoaşte, în ciuda faptului că purta masca pe jumătate de faţă. Când acordurile valsului se stinseră, ea nu era mai aproape de a-l identifica decât era la începutul dansului.

Whitney se îndepărtă de el, întorcându-se pe jumătate, către Nicki care stătea pe marginea ringului de dans, dar partenerul ei o prinse cu putere de mână şi i-o strecură sub braţul său, ducând-o în direcţia opusă, către latura de sud a casei, care se deschidea spre grădină.

La câţiva paşi de uşă, Whitney începu să se îndoiască

de cât de înţelept fusese să se lase atrasă spre întuneric de un bărbat pe care nu-l putea identifica. Era pe punctul de a refuza să mai facă vreun pas când văzu că mai erau câteva zeci de invitaţi care se plimbau pe potecile grădinii luminate de lampioane şi oricare i-ar fi sărit în ajutor, dacă însoţitorul ei nu s-ar fi purtat ca un gentleman. Nu că Whitney s-ar fi îndoit că el era un gentleman, căci familia Armand era notorie pentru meticulozitatea cu care îşi alegea invitaţii.

Afară, ea îşi desprinse masca şi o păstră în mână, inspirând adânc mirosul aromat al nopţii de primăvară. Ajunseră la o masă de fier forjat, albă, cu scaune împrejur, care se afla nu departe de casă şi de ceilalţi invitaţi, iar însoţitorul ei îi trase un scaun.

— Nu, aş prefera să stau în picioare, spuse Whitney, bucurându-se de relativa linişte şi de frumuseţea nopţii cu lună.

— Ei bine, Persefona, cum ne descurcăm noi cu prietenia noastră, dacă niciunul dintre prietenii tăi nu are de gând să-mi facă o favoare şi să moară în viitorul apropiat?

Whitney zâmbi, încântată că măcar unul dintre invitaţi nu o confundase cu Venus.

— De unde ai ştiut cine sunt?

Ea se referea la identitatea sa ca Persefona, dar, evident, Satan o înţelese greşit, căci spuse:

— Duville nu poartă mască şi, cum am auzit că voi doi sunteţi de nedespărţit, când l-am văzut pe el, mi-am dat seama cine eşti tu.

Fruntea netedă a lui Whitney se încruntă la vestea nedorită că ea şi Nicki erau consideraţi nedespărţiţi de bârfitori.

— De vreme ce acest răspuns pare a te supăra, poate c-ar fi trebuit să fiu mai sincer şi să spun că ai anumite atribute care m-au ajutat să te identific chiar şi cu mască şi înainte de sosirea lui Duville.

Doamne! Oare privirile lui îi măsuraseră trupul sau era doar imaginaţia ei? Când el se lăsă relaxat pe spate, ea

se simţi dintr-odată foarte stânjenită.

— Cine eşti? întrebă ea cu hotărâre.

— Un prieten.

— Categoric nu! Nu-mi amintesc de nici o cunoştinţă a mea care să fie aşa de înaltă şi să aibă asemenea ochi şi nici asemenea cutezanţă, mai ales pentru un englez…

Se opri şi-l studie nesigură.

— Eşti englez?

El privi în jos spre ochii ei verzi şi iscoditori şi chicoti.

— Ce urât din partea mea! Ar fi trebuit să vorbesc cu accentul şi cuvintele potrivite pentru a-ţi da seama cine sunt.

Avea umor şi Whitney nu se putu abţine să nu surâdă.

— Foarte bine. Acum, că ai recunoscut că eşti englez, spune-mi cine eşti.

— Cine ai vrea să fiu, micuţa mea? Femeilor le plac titlurile nobiliare. Ţi-ar plăcea să-ţi spun că sunt duce?

Whitney izbucni în râs.

— Poţi fi hoţ la drumul mare sau chiar pirat, spuse ea zâmbind, dar eşti tot atât de duce cum sunt şi eu.

Amuzamentul dispăru cu totul de pe chipul lui, fiind înlocuit de nedumerire.

— Pot să te întreb de ce eşti aşa de sigură că nu sunt? Gândindu-se la singurul duce pe care-l cunoscuse vreodată, Whitney îl măsură din cap până în picioare fără pic de jenă, plătindu-i astfel pentru felul în care o analizase el mai devreme.

— Să începem cu ceea ce e mai evident. Dacă ai fi duce, ai avea un monoclu.

— Şi ce aş face cu monoclul acum, că am masca? întreba el.

— Ducele nu foloseşte monoclu pentru că nu vede. E doar pentru a părea mai afectat. Îl duce la ochi şi le studiază pe doamne. Dar mai sunt şi alte motive pentru care nu poţi fi duce. Nu ai baston, nu şuieri şi nu gâfâi şi, sincer, mă îndoiesc că ai gută.

— Gută? Râsul îl înecă. Whitney dădu din cap.

— Dacă nu ai gută, bastonul şi gâfâitul nu poţi

convinge pe nimeni că eşti duce. N-ai putea alege alt titlu la care să aspiri? Ai putea trece drept conte, dacă ai şchiopăta uşor şi te-ai uita cruciş.

El îşi dădu capul pe spate şi râse zgomotos, apoi dădu din cap şi o privi gânditor, aproape tandru.

— Domnişoară Stone, spuse el cu o gravitate amuzată, nu v-a spus nimeni că titlurile nobiliare sunt respectate, nu batjocorite?

— Au încercat, recunoscu Whitney amuzată.

— Şi?

— Şi, aşa cum se poate vedea, nu m-au convins.

O vreme, privirile lui se opriră asupra perfecţiunii elegante a feţei ei, apoi se fixară asupra ochilor ei verzi.

— Dar indiciul cel mai important pentru faptul că nu sunt duce e că nu am monoclu, spuse el oarecum absent.

Whitney dădu din cap afirmativ, jucându-se cu panglicile măştii sale.

— Ar trebui să-l ai mereu la dumneata.

— Chiar şi când merg la vânătoare? insistă el.

— Dacă ai fi duce, ai fi prea înţepenit ca să mai călăreşti.

Printr-o mişcare înşelătoare, el o prinse de mâini şi o trase spre el, astfel încât şoldul ei se lipi de coapsa lui.

— Chiar şi în pat? întrebă el pe un ton moale. Whitney, care fusese deja paralizată de mişcarea lui neaşteptată, se desprinse din strânsoare şi îi aruncă o privire de gheaţă în timp ce zeci de vorbe se întreceau să fie primele care să fie rostite.

Când ea deschise gura să spună ceva, el se ridică.

— Pot să-ţi ofer un pahar de şampanie? întrebă liniştit.

— Poţi sa te duci direct la…

Potolindu-şi furia în faţa înălţimii şi umerilor lui puternici, Whitney dădu din cap.

— Te rog, îngăimă ea.

El mai zăbovi acolo o clipă, ochii lui gri studiindu-i pe cei verzi ai lui Whitney, apoi se întoarse şi plecă spre casă, pentru a-i aduce şampania.

Când trecu dincolo de arcadă, Whitney răsuflă

uşurată. Se întoarse şi, traversând pajiştea, intră în sala de bal prin cealaltă parte.

Din acel moment, seara deveni neplăcută. Era încordată, nervoasă, pe jumătate dornică să revadă figura cu mască neagră, pe care şi-o va aminti mereu ca Satan, cu toate că el păstrase distanţa, rămânând înconjurat de un mic grup cu care vorbea şi râdea.

În timp ce aştepta ca unchiul şi mătuşa ei să-şi ia rămas bun de la gazde, Whitney îl văzu pe Satan îndreptându-se spre partea din faţă a şirului de invitaţi. Capul lui era uşor aplecat spre femeia blondă care îi zâmbea. El râse la ceva ce spuse ea, iar Whitney roşi amintindu-şi cum râsese cu ea în grădină. Era iritată. Îşi dorea ca el să-şi scoată masca, pentru a-i vedea faţa, apoi începu să se întrebe cine era blonda. Decise că era amanta lui, pentru că el nu şi-ar fi pierdut timpul cu nici o femeie care nu ar fi acceptat să joace acest rol, cel puţin pentru o noapte.

Pe neaşteptate, el se întoarse şi, pentru a doua oară în acea seara, Whitney fu surprinsă uitându-se la el. Privirile li se întâlniră şi Whitney ridică uşor bărbia încercând să-i susţină privirea. Un zâmbet vag, fantomatic, înflori în colţul gurii sale şi el înclină uşor capul către ea. Furioasă, Whitney îşi mută privirea. Arogant, îngâmfat……Nu-şi găsea cuvinte destul de dure pe care să i le atribuie în mintea sa.

— Ce naiba se întâmplă, dragă? îi şopti mătuşa ei. Whitney arătă precaut cu capul în direcţia uşii, unde Satan tocmai punea o capa pe umerii blondei.

— Ştii cine e, mătuşă Anne?

Mătuşa ei studie cuplul puţin, apoi începu să dea din cap a negare, dar brusc se opri, pentru că blonda ridică mâna şi îşi scoase masca.

— Este Marie St. Allermain, cunoscuta cântăreaţă, şopti Anne. Sunt sigură de asta!

Whitney văzu o expresie ciudată pe chipul mătuşii ei când aceasta îl analiză pe bărbatul brunet cu capă neagră.

— Şi, dacă ea este St. Allermain, atunci el trebuie să fie… Doamne! Chiar este!

Anne se uită la Whitney, dar aceasta era cu ochii lipiţi de Satan care-şi mişca uşor mâna pe spatele blondei, conducând-o afară, pe uşa din faţă. Îşi amintea cum aceleaşi mâini o trăseseră spre el şi se înroşi de ruşine.

— De ce mă întrebi? spuse Anne.

Ultimul lucru pe care voia Whitney să-l facă era să recunoască faţă de oricine că fusese destul de fraieră încât să meargă în grădină cu un bărbat pe care, era sigură acum, nu-l cunoştea.

— Mi s-a părut că e cineva cunoscut, dar acum îmi dau seama că nu e, răspunse Whitney şi păru extrem de uşurată pentru că mătuşa ei nu părea interesată să continue discuţia pe temă.

De fapt, Anne era încântată să renunţe la subiectul acesta. Visase şi îşi făcuse prea multe planuri pentru a o vedea pe Whitney devenind o altă cucerire a ducelui de Claymore. Marie St. Allermain era amanta lui de aproape un an şi se zvonea că o însoţise chiar şi în Spania, atunci când ea cântase pentru rege şi regină, cu două luni în urmă.

De ani întregi, bârfitorii îi legaseră numele de cele ale tuturor femeilor frumoase, de familie bună din Europa, dar căsătoria nu făcea parte dintre lucrurile pe care le oferea el. Frumosul nobil avea la activ un şir lung de inimi frânte şi de visuri de căsătorie spulberate care ar fi făcut orice femeie de bun simţ care avea vreo rudă de măritat să se înfioare. Acesta era ultimul bărbat de pe continent faţă de care Anne ar fi vrut ca Whitney să manifeste vreun interes.

Ba chiar ultimul din lumea întreagă.

CAPITOLUL 7

La exact patru săptămâni după balul mascat de la familia Armand, Matthew Bennett părăsea biroul şi se urca într-o splendidă trăsură lăcuită, de culoare grena, cu blazonul ducatului Westmoreland marcat în aur pe uşi. El îşi puse geanta din piele de căprioară în care erau toate datele

legate de domnişoara Whitney Allison Stone lângă el şi îşi întinse picioarele în trăsura luxoasă a ducelui.

De aproape un secol, predecesorii lui Matthew aveau privilegiul de a se ocupa de problemele legale ale familiei Westmoreland, dar cum principalele reşedinţe ale lui Clayton Westmoreland erau în Anglia, tatăl lui Matthew, care era la biroul din Londra, îl cunoştea personal pe duce. Până acum, Matthew avusese de-a face cu el numai în scris, aşa că acum era foarte dornic să facă o impresie bună.

Trăsura urcă încet pe drumul care se unduia printre dealurile verzi pline de flori de câmp, apoi casa în stil francez a ducelui apăru la orizont. Matthew se uită la ea mirat. Aflată pe deal, construcţia cu etaj din piatră şi sticlă era înconjurată de terase de pe care se putea vedea panorama de jur-împrejur.

Trăsura trase în faţa casei şi Matthew îşi luă geanta, apoi păşi uşor pe treptele de piatră. El îi dădu cartea de vizită majordomului, apoi fu condus în biblioteca mare cu pereţii plini de cărţi.

Rămas singur o clipă, Matthew se uită plin de admiraţie la obiectele de valoare care erau aşezate pe mesele din lemn de trandafir. Un minunat Rembrandt atârna deasupra şemineului de marmură, iar o parte dintr-un perete era acoperit cu schiţe ale lui Rembrandt. Un perete era numai din uşi franceze care se deschideau către o terasă de piatră care oferea o vedere uimitoare către peisajul din jur.

În celălalt capăt al camerei, îndreptat către geam, era un birou din stejar masiv, sculptat la capete cu modele complicate de frunze şi viţă. În mintea sa, Matthew plasă biroul pe undeva, pe la sfârşitul secolului al XVI-lea şi, judecând după arta cu care fusese lucrat, probabil că decorase un palat regal. Traversând covorul persan gros, Matthew se aşeză pe unul din scaunele de piele, înalte, care se aflau în faţa biroului şi îşi puse geanta din piele de căprioară lângă el.

Uşa bibliotecii se deschise şi Matthew se ridică,

aruncându-i o privire rapidă bărbatului brunet de care depindea viitorul său. Era ceva viguros în alura sa, ceva care sugera o viaţă activă, sportivă, nu indolenţa şi mulţumirea de sine cu care era obişnuit Matthew atunci când venea vorba de nobilii bogaţi. Acest om emana o aură de forţă cu grijă reţinută, de putere.

O pereche de ochi gri se aţintiră asupra sa şi Matthew înghiţi în sec în timp ce ducele se duse dincolo de birou şi se aşeză. Îl invită şi pe Matthew să ia loc, apoi spuse cu o autoritate calmă:

— Începem, domnule Bennett?

— Desigur, spuse Matthew şi îşi drese vocea. Aşa cum mi-aţi cerut, Alteţă, ne-am interesat de familia şi trecutul domnişoarei. Domnişoara Stone este fiica lui Susan Stone care a murit când domnişoara Stone avea cinci ani şi a lui Martin Albert Stone, care este încă în viaţă. S-a născut pe 13 iunie 1800, în casa familiei din apropierea satului Morsham, care e la aproape şapte ore de Londra. Proprietatea familiei Stone este mică, dar profitabilă, iar Martin Stone a trăit mereu la nivelul moşierilor. Cu toate acestea, acum patru ani, situaţia sa financiară a suferit profund. Dacă vă amintiţi, este vorba de perioada în care o parte din Anglia a fost afectată de săptămâni în şir de ploaie. Proprietăţile, ca aceea a lui Stone, care nu aveau sisteme adecvate de canalizare, au suferit mai mult decât altele, pentru că nu existau posibilităţi de a salva moşia şi mai ales animalele. Rapoartele noastre arată că Stone a făcut apoi mai multe investiţii mari şi nu foarte înţelepte în mai multe afaceri riscante şi, când acestea au dat greş, el şi-a triplat investiţiile în alte asemenea afaceri, în speranţa de a recupera pierderile. Toate aceste investiţii au fost dezastruoase şi, acum doi ani, el şi-a ipotecat casa, pentru a obţine destul capital pentru ultima şi cea mai mare dintre investiţii. A băgat toţi banii într-o companie navală. Din păcate, nici aceasta nu a mers. În acest moment, a ipotecat tot ce putea ipoteca şi este dator vândut nu numai celor care l-au împrumutat de la Londra, dar şi la magazinele locale. Moşia se duce de râpă şi i-au mai rămas numai

câţiva oameni.

Matthew scoase din geanta sa un teanc de hârtii.

— Aveţi aici lista cu creditorii săi, deşi se poate să fie mai mulţi, pe care noi nu i-am descoperit în scurta perioadă pe care am avut-o la dispoziţie pentru a investiga.

El împinse hârtiile peste birou şi aşteptă o reacţie din partea ducelui.

Lăsându-se pe spate în scaun, Clayton Westmoreland, parcurse lista cu o faţă impasibilă.

— Cât de grav e? întrebă el atunci când termină de parcurs ultima pagină.

— În total, cred că are datorie circa 100.000 de lire. Suma uriaşă nu-l impresionă deloc pe duce, care îi dădu înapoi hârtiile lui Matthew şi schimbă brusc subiectul.

— Ai aflat ceva despre fată?

Cine, se întrebă Matthew în timp ce scotea dosarul pe care scria „W. Stone” din geantă, ar trebui să ştie mai multe despre fată decât cel a cărui amantă avea să devină. Cu toate că ducele nu pomenise despre asta, Matthew ghicise că ducele voia să şi-o facă amantă pe fata despre care se discuta, oferindu-i o casă confortabilă şi un venit propriu. El luase interesul ducelui faţă de familia fetei ca pe o curiozitate legată de cât de mare ar fi putut fi opoziţia din partea acestora.

Mintea de avocat a lui Matthew considera că situaţia scandaloasă în care se afla domnul Stone din punct de vedere financiar făcea ca finalul acestei poveşti să fie unul previzibil. Matthew Stone trebuia să accepte să-i încredinţeze lui Clayton Westmoreland întreţinerea fiicei sale. Ce altă variantă avea? Abia mai putea să-i cumpere haine şi s-o ţină în rândul lumii. Dacă Stone era preocupat de reputaţia fetei, a sa era mult mai proastă decât ar fi putut fi a fetei. Odată ce creditorii săi aveau să descopere situaţia reală, ceea ce avea să se întâmple curând, el avea să se confrunte nu numai cu o situaţie jenantă, ci şi cu o şedere în închisoarea datornicilor.

Matthew se înroşi când îşi dădu seama că se uita de ceva vreme la dosarul deschis al fetei, aşa că începu să

vorbească imediat.

— Cu toate că a fost greu să aflu multe lucruri personale, fără a trezi suspiciuni, am aflat că domnişoara Stone era un copil dificil şi destul de imprevizibil. Se pare că este o tânără citită şi extrem de bine educată de un şir lung de meditatori. Vorbeşte fluent franceza şi este destul de pricepută la greacă, încât să-l asiste pe unchiul ei la întrunirile sociale, atunci când sunt şi diplomaţi greci de fată. Citeşte în italiană, latină şi germană. S-ar putea să le şi vorbească, dar nu ştim sigur.

Matthew ezită, simţindu-se caraghios că-i spunea lordului Westmoreland ceva ce el deja ştia.

— Continuă, spuse ducele uşor amuzat de disconfortul evident al lui Matthew.

Acesta dădu din cap şi continuă.

— Mulţi dintre cei pe care i-am contactat au spus că au existat mari neînţelegeri între tată şi fiică. Câţiva au considerat că vina era a lui, dar mulţi îl simpatizează spunând că e un tată care are o fiică rebelă, inconsolabilă. La 14 ani, domnişoara Stone a avut o puternică pasiune pentru un domn pe nume Paul Sevarin. Sevarin era cu zece ani mai mare decât ea şi se pare că nu era nici el mai mulţumit ca tatăl ei de ataşamentul fetei faţă de el. Din aceasta cauză şi din cauză că oricum nu se putea înţelege cu ea, tatăl ei a trimis-o în Franţa cu unchiul şi mătuşa ei, când avea aproape 16 ani. Ei i-au făcut intrarea în societate la 17 ani, aşa cum sunt uzanţele acolo. De atunci, sursele noastre indică faptul că ea se bucură de o mare popularitate aici. Desigur, dacă ar fi cunoscute situaţia financiară a tatălui ei şi faptul că ea nu are zestre, situaţia s-ar schimba foarte tare, încheie Matthew, care se uită la duce cerându-şi scuze din priviri, după care reveni la dosar.

— Domnişoara Stone a fost pe punctul de a primi mai multe cereri în căsătorie, dar i-a descurajat pe peţitori, atunci când intenţiile lor i-au devenit clare. Aceia care au insistat şi au ajuns să discute cu unchiul ei, lordul Edward Gilbert, au fost refuzaţi, se pare în numele lui Martin Stone. Se pare că manierele ei sunt acceptate de societate, cu

toate că sunt puţin ieşite din comun. Am greşit cu ceva? întrebă Matthew atunci când ducele izbucni în râs.

— Nu, nu e nici o greşeală aici, chicoti Clayton. Aş spune că informaţia e chiar foarte exactă.

Îşi amintea încă amuzamentul din ochii ei verzi atunci când vorbea despre titlurile nobiliare, mai ales despre al lui.

— Mai este ceva? întrebă el în cele din urmă.

— Numai câteva remarci, Alteţă. Unchiul ei, lordul Edward Gilbert, aşa cum ştiţi, este ataşat al Consulatului britanic şi se bucură de o reputaţie fără pată. Se pare că domnişoara Stone se înţelege foarte bine cu el şi cu soţia acestuia, Lady Anne Gilbert. În prezent, se pare că Nicolas Duville este pe punctul de a o cere în căsătorie şi fără îndoială, lordul va considera oferta acceptabilă. Familia Duville este, aşa cum ştiţi, una dintre familiile bune din Franţa, iar Nicolas este fiul şi moştenitorul lor. Matthew închise dosarul.

— Asta este tot ce am reuşit să aflăm în timpul pe care ni l-aţi acordat.

Lăsându-l pe avocat cu gândurile lui, Clayton se duse la ferestrele care dădeau spre dealurile verzi. Încrucişându-şi mâinile la piept, el se rezemă cu umărul de tocul geamului şi privi spre priveliştea minunată, în timp ce se gândea pentru ultima dată la planul pe care, dacă avea să-l exprime în cuvinte acum, avea să devină realitate.

De mai multe ori când fusese în Franţa, o văzuse pe Whitney, se simţise atras de ea şi se amuzase de felul în care-şi gonea admiratorii prea insistenţi. Fuseseră prezentaţi unul altuia de două ori, dar prima dată era prea tânără pentru ca el să-i dea atenţie, iar a doua oară, era înconjurată de prea mulţi admiratori. Se uitase în direcţia lui scurt, fără a-l privi cu adevărat şi fără a-i reţine numele.

După aceasta, el evitase orice altă întâlnire cu ea, simţind că, pentru ca Whitney să ajungă în braţele sale, ar fi fost nevoie de timp şi de o curte asiduă. La acea vreme, Clayton, nu prea avea timp. Iar, în ceea ce privea curtatul, el nu-şi amintea să fi curtat vreodată, de când era adult, vreo femeie, sau cel puţin, nu o femeie care nu voia să se

lase cucerită. Ele erau gata şi dornice chiar să-l curteze pe el.

Apoi, acum patru săptămâni, stătuse şi băuse un pahar cu ea în grădina familiei Armand şi se luptase aprig cu dorinţa de a se apleca spre ea şi de a-i săruta încet, fără sfârşit, surâsul obraznic de pe buzele moi, chemătoare, de a o lua pe sus şi de a face dragoste cu ea chiar acolo.

Era foarte tentantă, foarte atrăgătoare şi provocatoare, avea un zâmbet angelic, un trup voluptuos de zeiţă şi un farmec care îl făcea să tresară ori de câte ori se gândea la ea. Şi avea un simţ al umorului şi un dispreţ faţă de tot ce era absurd care se potriveau cu ale sale.

Clayton renunţase să mai încerce să înţeleagă motivele sale pentru pasul pe care urma să-l facă. O voia şi ăsta era un motiv suficient. Ea era caldă, spirituală şi înşelătoare ca un fluture. Nu l-ar fi putut plictisi niciodată, aşa cum o făceau celelalte femei. El ştia asta datorită înţelepciunii date de experienţa de ani de relaţii cu sexul frumos.

Decizia fusese deja luată, aşa că se întoarse către birou.

— O să vreau să întocmiţi câteva documente şi se va face un transfer mare atunci când Stone va accepta oferta mea.

— Dacă o va accepta, îl corecta Matthew automat. Sprânceana lui se ridică.

— O va accepta.

În ciuda nervozităţii sale de azi, Matthew era un avocat respectat care se obişnuise să nu arate nici un fel de emoţie atunci când avea de-a face cu probleme delicate. Cu toate acestea, atunci când ducele începu să-i dicteze condiţiile necesare pentru suma de bani uluitoare care îi era oferită lui Martin Stone, Matthew ridică privirea uimit.

Clayton stătea la fereastră privind absent la trăsura care-l ducea pe Matthew Bennett înapoi la Paris şi care-şi croia drum printre dealuri. Era deja nerăbdător să se termine totul. O voia pe Whitney şi o voia chiar acum, dar nu avea de gând s-o curteze în Franţa, aşteptând la coadă

şi jucând jocuri imbecile. Asta nu avea să facă pentru nici o femeie, nici chiar pentru domnişoara Stone. În afară de asta, stătuse prea mult departe de Londra. Pentru a se putea ocupa de afacerile sale, trebuia să fie mai aproape de Londra.

De vreme ce moşia Stone era la numai şapte ore de oraş, el putea să se ocupe şi de afaceri şi de curtat de undeva, din apropierea casei ei. Astfel, el decisese să-l determine pe tatăl ei să o cheme înapoi în Anglia, de îndată ce se semnau actele şi se transferau banii.

Clayton nu se gândise nici o clipă că Martin Stone ar fi putut să-i refuze oferta şi nici nu se îndoise vreo clipă de capacitatea sa de a o atrage pe Whitney în braţele sale.

Ceea ce-l îngrijora erau aparentele neînţelegeri dintre Whitney şi tatăl ei. Exista un mic risc ca, dacă ea afla de aranjament prea devreme, să se revolte pentru a-l înfrunta pe Martin Stone. Instinctul îi spunea lui Clayton că, dacă vreodată Whitney ar fi ajuns să fie împotriva sa, ea s-ar fi dovedit un adversar foarte aprig. Şi el nu voia să se lupte cu ea, el voia să facă dragoste cu ea.

Şi mai era şi problema identităţii sale şi a notorietăţii personale. Prefera ideea unei curtări undeva, în peisajul de ţară, dar oare cum avea să reuşească să-i facă pe toţi să stea la distanţă? În momentul în care ziarele ar fi descoperit că trăieşte la ţară, presupunerile legate de ceea ce face el acolo ar fi făcut furori, iar sătenii ar fi început să-i urmărească fiecare pas cu o curiozitate fanatică, mai ales dacă i-ar fi dat atenţie lui Whitney.

De vreme ce Whitney avea o părere aşa de proastă despre nobilime, mai ales despre duci, Clayton începea să se întrebe dacă nu cumva era înţelept să ţină secrete nu numai aranjamentul cu tatăl ei, ci şi identitatea sa, până ce avea s-o cucerească.

Şapte zile mai târziu. Matthew se întorcea la casa de la ţară, din Franţa, a ducelui, şi era condus pe o verandă mare, unde Westmoreland stătea la o masă de fier forjat şi lucra la nişte acte, cu spatele către vederea panoramică.

— Bei cu mine un coniac, Matthew? întrebă el, fără să-

şi ridice ochii.

— Da, vă mulţumesc, Alteţă, murmură Matthew, mulţumit şi uimit de faptul că ducele folosise prenumele şi de oferta prietenoasă de a bea un coniac.

Ducele de Claymore privi peste umăr la servitorul care aştepta lângă balustrada de piatră şi băuturile fură aduse fără a se fi rostit vreun cuvânt. Câteva minute mai târziu, ducele lăsă hârtiile deoparte şi se uită la Matthew, care se aşezase la masă vizavi de el.

Ca şi servitorul, Matthew se trezi răspunzând la o comandă nerostită şi scoase documentele din geantă dându-i-le ducelui.

— Aşa cum aţi cerut, am inclus şi prevederea că dvs vă veţi ocupa şi de cheltuielile domnişoarei Stone. Vreţi să stabilim o sumă maximă?

— Nu, îmi asum întru totul responsabilitatea pentru ea, murmură absent Clayton, uitându-se peste acte. După câteva minute, lăsă deoparte documentele şi îi zâmbi lui Matthew.

— Ei bine, ce părere ai? întrebă el.

— Ce părere are domnişoara Stone? contră Matthew zâmbindu-i ducelui.

— Ceea ce crede domnişoara Stone nu vom şti o vreme. Ea nu ştie nimic despre asta. De fapt, ea nu ştie nimic despre mine.

Matthew îşi ascunse surprinderea luând o înghiţitură mare din excelentul coniac.

— Atunci, vă urez mult noroc şi cu tatăl şi cu fiica! Ducele nu băgă în seamă urările, ca şi cum nu ar fi avut nevoie de noroc şi se lăsă pe spate în scaunul său.

— Voi pleca în Anglia săptămâna asta, pentru a discuta problema cu Martin Stone. Dacă va fi de acord, o să am nevoie de un loc, în apropiere, unde să locuiesc. Anunţă-l pe tatăl dumitale, la Londra, să îmi găsească o casă confortabilă, te rog. Ceva modest, accentuă el, spre uimirea lui Matthew.

— Dacă se poate să nu fie la mai mult de o jumătate de oră de moşia lui Stone. Nu vreau să petrec prea multă

vreme călătorind între casa ei şi a mea.

— O casă modestă care să fie la jumătate de oră de casa lui Stone, repetă Matthew fascinat.

Uimirea acestui om aduse o umbră de amuzament în ochii lui Clayton.

— Corect. Şi negociază contractul de închiriere pe numele Westland, nu Westmoreland. De îndată ce eu şi oamenii mei ne vom instala acolo, vom fi foarte retraşi şi eu voi trece drept Clayton Westland, un nou vecin.

— Nu şi pentru domnişoara Stone, spune Matthew.

— Ba mai ales pentru domnişoara Stone, chicoti Clayton.

CAPITOLUL 8

O lună mai târziu, Wilson, majordomul familiei Gilbert, se îndrepta pe culoar către biroul Lordului Gilbert, pentru a da poşta. Prima scrisoare era una din Anglia. Cinci minute mai târziu, uşa biroului se deschidea şi Lord Gilbert strigă la majordom:

— Vreau ca Lady Gilbert să mi se alăture imediat în birou! Nu mai zăbovi, omule! Imediat, am spus! strigă el după majordomul care deja alerga pe hol, cu poalele despicate ale hainei fluturând în spatele său.

— Ce s-a întâmplat, Edward? întrebă Anne, intrând în biroul soţului ei pentru a răspunde chemării atât de urgente.

— Asta, spune Edward, întinzându-i scrisoarea primită de la Martin Stone. Anne îşi mută privirea de la chipul alb al soţului ei, la semnătura de pe unica foaie de hârtie pe care o ţinea în mână.

— A trimis după Whitney? întrebă ea cu o voce chinuită.

— Spune că îmi va restitui toţi banii cheltuiţi cu întreţinerea ei în aceşti patru ani, de îndată ce va primi de la mine o factură, spuse el nervos. Şi a trimis o mică avere

pe care ea s-o cheltuiască pe haine înainte de a se întoarce. Cine naiba se crede ăsta? N-a trimis nici un bănuţ pentru cheltuielile ei atâta timp. Nenorocitul! Nu va primi nici o factură de la mine şi o să am eu grijă ca ea să se întoarcă aşa cum trebuie. Poate să-şi bage banii ăştia…

— Whitney se duce acasă, suspina Anne distrusă prăbuşindu-se într-un scaun. Mă amăgeam cu gândul că el a uitat de ea.

Deodată se lumină la faţă.

— Scrie-i lui Martin chiar acum şi sugerează-i o alianţă cu Nicholas Duville. Asta ne va mai oferi ceva timp.

— Citiţi scrisoarea, doamnă. El spune cât se poate de direct şi de nepoliticos ca ea trebuie să plece de aici într-o lună, fără alte scuze sau amânări.

Anne făcu aşa cum îi spusese el, parcurgând tristă acele rânduri.

— Spune aici că trebuie să-şi ia, în acest timp, adio de la prietenele ei de aici şi să meargă la croitorii şi pălărierii preferaţi. Cred că s-a schimbat în ultimii patru ani. Înainte nu s-ar fi gândit niciodată că Whitney are nevoie de timp pentru a-şi cumpăra hainele de aici, de la Paris, unde moda e atât de avansată. Edward, spuse ea, crezi că e posibil ca el să fi primit o ofertă pentru mâna lui Whitney de la acel tânăr pe care ea îl adora când era fetiţă?

— Nu a primit nici o o cerere în căsătorie pentru ea, spuse nervos Edward, altfel s-ar fi lăudat cu asta în scrisoarea aceea blestemată, crezând că el a reuşit ceea ce crede el că noi nu am putut face. Poţi să-i spui chiar acum, ca să terminăm odată. Vin şi eu sus imediat, spuse el întorcându-se cu spatele.

Whitney stătea nemişcată încercând să înţeleagă vestea pe care credea ca abia aştepta s-o primească.

— Mă bucur să merg acasă, mătuşă Anne, spuse ea într-un final, doar că…

Şi vocea refuza s-o mai asculte.

Se bucura să meargă acasă? Nu, era îngrozită să meargă acasă. Se temea că avusese o şansă şi dăduse greş… Una era să lâncezească la Paris, înconjurată de

bărbaţi care o flatau şi o admirau, şi alta să meargă acasă şi să încerce să-l facă pe Paul s-o vadă cu ochii celor de la Paris. Acolo trebuia să le facă faţă tatălui ei şi lui Margaret Merryton, şi tuturor mamelor care o făcuseră întotdeauna să se simtă mai măruntă decât o insectă. Aici erau mătuşa Anne şi unchiul Edward care o iubeau şi râdeau cu ea, care-i făceau viaţa plăcută şi fericită.

Mătuşa ei se întoarse cu faţa spre fereastră, dar Whitney văzu o lacrimă alunecându-i pe obraz. Îşi muşcă buza... Dacă mătuşa ei avea dubii în legătura cu întoarcerea ei în Anglia, atunci era clar că era prea devreme pentru a se duce. Nu era pregătită să înfrunte pe toată lumea. Se întoarse spre oglindă, sperând să fie încurajată de aspectul său. La Paris, domnii spuneau că e frumoasă. Oare Paul avea să creadă la fel? Oglinda o contrazise repede. Deja se întâmplă, îşi dădu ea seama plină de panică. Nici nu plecase şi simţea că masca îi cădea. Era ştearsă, ciudată, prea înaltă. Până şi degetele începuseră iar să-i tremure nervos, ca odinioară. Şi acolo, pe nas, vedea încă urmele petelor maronii pe care le ura. La naiba! se gândi Whitney în sinea ei. Petele nu apar din senin, degetele nu trebuie să tremure, iar ea nu avea de gând să-şi treacă iar în revistă toate defectele şi punctele slabe, aşa cum făcea pe vremuri.

Stomacul se opri din frământările nervoase şi în sufletul ei începu parcă să înflorească ceva: speranţa. Buzele schiţară un zâmbet. Mă duc acasă, îşi spuse ea. Acasă, la Paul. Acasă, unde le voi arăta tuturor ce mult m-am schimbat. Chiar mă duc acasă.

Dar plecatul acasă însemna să se despartă de draga ei mătuşa şi de unchiul ei.

Se întoarse de la oglindă şi văzu umerii mătuşii ei zguduiţi de un plâns mut.

— Mă simt de parcă aş fi ruptă în două, îngăimă Anne.

— Te iubesc, mătuşă Anne, şopti Whitney în timp ce lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji. Te iubesc aşa de mult.

Mătuşa Anne îşi deschise braţele şi Whitney se repezi spre ea încercând să-i ofere şi să-şi ofere puţină alinare.

Oprindu-se la uşa dormitorului lui Whitney, Edward îşi îndreptă umerii şi afişă cu grijă un zâmbet forţat. Punând mâinile la spate, el intră în cameră.

— Vă distraţi, doamnelor, spuse el jovial, uitându-se de la o femeie care plângea la cealaltă.

Două feţe plânse se întoarseră spre el cu expresii de neîncredere.

— Dacă ne distrăm? repetă Anne nevenindu-i să creadă.

Ea se uită la Whitney şi Whitney, la ea. Începură să chicotească, apoi chicotelile se transformară într-un râset plin de poftă.

— Da, bine... Mă bucur să văd asta, murmură Edward uimit de comportamentul instabil al celor două femei. Apoi îşi drese glasul. O să ne lipseşti, copilă. Ai fost o binecuvântare pentru amândoi.

Veselia lui Whitney dispăru şi noi lacrimi îi ţâşniră din ochi.

— Vai, unchiule Edward, niciodată nu voi mai iubi un bărbat aşa cum te iubesc pe dumneata.

Spre disperarea sa, Edward îşi simţi ochii, umezindu-se. Îşi deschise braţele larg şi Whitney se cuibări în îmbrăţişarea sa. După ce trecu valul de emoţie, cei trei rămaseră uitându-se unul la celălalt, fiecare mototolind în mână o batistă. Edward fu primul care vorbi.

— Haide, că Anglia nu e la capătul pământului!

— Dar nici la o aruncătură de băţ nu e, spuse Whitney ştergându-şi ochii.

— Ai prieteni acolo, îi aminti Edward, şi, desigur, mai e şi un tânăr pe care îl admirai, individul acela blond care nu a avut destulă minte ca să recunoască un giuvaer care se afla chiar sub nasul său. Cum îl chema?

— Paul, îl informă Whitney cu un zâmbet şters.

— E un prost. Ar fi trebuit să te prindă demult. Edward se opri, după care continuă uitându-se la ea.

— Cred că o să o facă acum.

— Sper, spuse Whitney cu înflăcărare.

— Mă gândeam eu că aşa va fi, copilă, spuse el şi se

uită la Anne cu privirea aceea de „ţi-am spus eu”. De fapt, m-am întrebat adesea dacă nu cumva motivul pentru care nu l-ai acceptat pe niciunul dintre cei care te-au curtat aici nu a fost speranţa că te vei întoarce în Anglia şi că-l vei face să te aprecieze. Asta vei face, nu-i aşa?

— Intenţionez să încerc, recunoscu Whitney, uimită că, dintr-odată, unchiul ei arăta ca un băieţel pus pe rele.

— În acest caz, continuă el, mă aştept să te logodeşti înainte de venirea iernii.

— Dacă se va putea, spune Whitney zâmbind nerăbdătoare.

Edward îşi puse mâinile în buzunar şi păru a analiza ideea.

— Mă gândesc că, în asemenea momente, o tânără are nevoie de sfatul unei femei pentru a o sfătui. Poate fi nevoie de multe planuri pentru a cuceri un flăcău precum…

— Paul, îl ajută Whitney fără suflare.

— Aşa, Paul! Ştii, draga mea, s-ar putea să ai nevoie de mătuşa ta, spuse privind-o pe deasupra ochelarilor. Te-ar mulţumi acest aranjament?

— Da, strigă ea râzând. Da, da, da!

Edward o îmbrăţişă şi se uită peste umărul ei la soţia sa. Zâmbetul de gratitudine pe care ea i-l oferi deveni o compensaţie suficientă pentru sacrificiul lui.

— Am tot amânat o călătorie în Spania, spuse el. Când voi două veţi pleca, voi merge şi eu acolo cu treburile regatului. După o oprire sau două pe drum, voi veni în Anglia pentru a-l felicita pe tânărul acela cu care te vei logodi şi o voi lua pe mătuşa ta cu mine la întoarcere.

Acum, că avea satisfacţia păcălirii lui Martin Stone prin trimiterea lui Anne acolo, pentru a se asigura că Whitney făcea ceea ce trebuie, Edward adăugă ideii sale originale suma extravagantă pe care o trimisese Martin Stone pentru cheltuielile lui Whitney. Ca urmare, cele două doamne porniră o serie susţinută de cumpărături care începea dimineaţa şi se sfârşea seara, având timp doar să se îmbrace pentru festivităţile de seara sau să cadă late de oboseală.

*

Părinţii lui Nicolas Duville dădură o petrecere în onoarea lui Whitney în seara de dinaintea plecării lui Lady Anne şi a lui Whitney. Toată seara Whitney se temuse de momentul în care avea să-şi ia rămas bun de la Nicki, dar când veni momentul, el îi uşură sarcina.

Ei se bucurau de câteva momente de singurătate într-o antecameră din casa extrem de spaţioasă a părinţilor lui. Nicki stătea lângă şemineu, cu un umăr sprijinit de marginea acestuia, studiind paharul din mâna sa.

— O să-mi fie dor de tine, Nicki, spuse Whitney, nemaiputând să suporte tăcerea.

El se uită la ea amuzat.

— Oare, cherie? Mie n-o să-mi fie dor de tine prea mult timp, spuse el, înainte ca ea să poată deschide gura.

Whitney simţi că o pufneşte râsul.

— Ce lucru lipsit de cavalerism ai spus!

— Cavalerismul este pentru tinerii fraieri şi pentru bătrâni, spuse Nicki cu o tentă de tachinare în voce. Oricum, nu-mi va fi prea dor de tine, pentru că am de gând să vin în Anglia peste câteva luni.

Whitney dădu din cap şi plină de disperare spuse:

— Nicki, acasă e cine... Cel puţin, sper eu că este. Numele lui este Paul şi...

Se opri, enervată de surâsul ironic al lui Nicki.

— A venit vreodată în Franţa să te vadă? întrebă el precaut.

— Nu, nici nu i-ar fi trecut prin cap una ca asta. Eram altfel atunci, eram o copilă. El îşi aminteşte de mine ca de fata agitată şi lipsită de eleganţă care... De ce rânjeşti aşa?

— Pentru că sunt încântat, spuse Nicki, râzând uşor. Încântat să aflu, după multe săptămâni în care m-am întrebat cine e rivalul meu, că e un idiot de englez pe care nu l-ai văzut de patru ani şi care nu şi-a dat seama ce fel de femeie vei deveni. Du-te acasă, dragă, chicoti el, lăsând paharul jos şi trăgând-o spre el. Vei descoperi în curând că,

în probleme ale inimii, amintirile sunt mult mai cumsecade decât realitatea. Apoi, peste câteva luni, voi veni şi tu vei asculta ce vreau eu să spun.

Whitney ştia că el voia să-şi impună punctul de vedere, aşa cum ştia că ar fi fost inutil să se opună. Amintirile ei nu aveau cum să fie mai bune decât realitatea, pentru că niciuna dintre ele nu era plăcută. Dar ea nu voia să-i povestească lui Nicki cât de şocant se comportase şi de ce Paul nu şi-ar fi putut imagina că ea va deveni o femeie prezentabilă.

Şi apoi, oricum Nicki nu ar fi ascultat-o. El deja se aplecase spre ea pentru a pune stăpânire pe buzele ei, pentru un lung şi dulce sărut.

ANGLIA
1820

CAPITOLUL 9

La apusul unei splendide zile de septembrie, Whitney se uita pe fereastra trăsurii, la peisajul atât de cunoscut. Era la numai câţiva kilometri de casă.

Unchiul Edward insistase ca ele să călătorească cu mare pompă, ceea ce însemna că, pe lângă trăsura lor, mai erau încă două pline cu cufere şi valize şi o a patra care le ducea pe slujnicele lui Anne şi a ei. În afară de cei patru vizitii şi cei patru surugii, mai erau şase oameni călare, trei în faţă şi trei în spate. Cu toţii alcătuiau un alai destul de spectaculos, iar Whitney îşi dorea ca Paul să vadă revenirea ei în asemenea stil.

Trăsura o luă spre nord, intrând pe drumul privat care ducea la casa ei. Mâinile lui Whitney tremurau când ea îşi puse mănuşile liliachii, pentru a arăta impecabil la întâlnirea cu tatăl ei.

— Eşti agitată? îi spuse Anne zâmbind.

— Da. Cum arăt?

Anne o analiză privindu-i capul, unde o agrafă filigranată îi prindea părul greu şi-l oprea să-i cadă peste frunte şi obraji, trecând la costumul de călătorie lila, elegant.

— Perfect, spuse ea.

Lady Anne îşi puse şi ea mănuşile, simţindu-se aproape la fel de agitată ca Whitney. Pentru a evita posibilitatea ca Martin Stone să vocifereze cumva în legătură cu faptul că ea o însoţea pe Whitney, Edward decisese că era mai bine ca ea să sosească odată cu Whitney, neanunţată, nelăsându-i lui Martin altă variantă decât s-o primească. La vremea deciziei, Anne recunoscuse înţelepciunea gândirii soţului ei, dar pe măsură ce se apropia confruntarea, ea se simţea tot mai jenată de faptul că era un oaspete nepoftit.

Trăsura se opri în faţa treptelor mari din faţa casei. Lacheul le deschise uşa şi lăsă scăriţa. Ambele femei îl priviră pe Martin cum se apropia de trăsură. Whitney îşi adună fustele pentru a putea coborî şi îi aruncă un zâmbet lui Anne.

Din trăsură Anne privea cu nerăbdare cum Martin se apropia de femeia frumoasă şi elegantă care-i zâmbea. Cu o voce înţepenită şi protocolară, el îi vorbi fiicei sale pe care n-o mai văzuse de patru ani.

— Copilă, spuse el, ai crescut încă şi mai înaltă.

— Nici vorbă, papa, te-ai micşorat tu! îi răspunse Whitney grav.

Râsul îi anunţă prezenţa lui Anne în trăsură, ea coborând fără tragere de inimă să-şi înfrunte gazda. Nu se aşteptase la cine ştie ce efuziuni sau la cordialitate, căci Martin nu fusese niciodată omul efuziunilor şi nici prea cordial, dar nici nu credea că se va holba la ea, în priviri citindu-i-se, furie, nervozitatea şi iritare.

— Amabil din partea ta că ai condus-o pe Whitney acasă, rosti el într-un final. Când vrei să pleci?

— Mătuşa Anne va sta cu mine două sau trei luni, până ce mă voi adapta din nou, exclamă Whitney grăbită.

Nu e amabil din partea ei?

— Da, amabil, acceptă el, evident enervat. Odihniţi-vă înainte de cină, sau supravegheaţi despachetarea lucrurilor, sau faceţi ceva. Am de scris o scrisoare. Ne vedem mai târziu, adăugă el, pornind spre casă.

Whitney oscilă între uluirea faţă de felul în care tatăl o tratase pe mătuşa ei şi o bucurie nostalgică de a fi din nou acasă. În timp ce urcau treptele, ea privea vechea casă cu pereţii din lemn de stejar decoraţi cu peisaje englezeşti sau cu portrete ale strămoşilor ei. Pictura ei preferată, o scenă de vânătoare într-o dimineaţă înceţoşată, stătea la loc de cinste, la balcon, între două aplice Chippendale. Totul era la fel, şi totuşi diferit. Păreau a fi de trei ori mai mulţi servitori decât avuseseră vreodată, iar casa strălucea datorită muncii acestora. Fiecare centimetru de parchet, fiecare perete strălucea de la ceara proaspăt aplicată. Sfeşnicele străluceau, iar covorul pe care călca era nou.

Se opri în uşa vechiului ei dormitor şi trase adânc aer în piept. Camera fusese complet redecorată în absenţa ei. Ea zâmbi văzându-şi patul cu baldachin şi cu perdele din satin ivoar, cu fire auriu şi portocaliu deschis. La ferestre, atârnau perdele de aceeaşi culoare.

— Clarissa, nu e minunat? exclamă ea întorcându-se către fata în casă.

Dar femeia cu părul alb era prea ocupată să le spună lacheilor unde să ducă cuferele din trăsură. Whitney era prea agitată pentru a se putea odihni, aşa că le ajută pe Clarissa şi o nouă servitoare să despacheteze.

Până la ora mesei, ea făcuse deja baie şi se schimbase, iar servitoarele încă mai despachetau. Whitney merse în camera mătuşii sale. Marea cameră de oaspeţi nu fusese renovată şi arăta ponosit în comparaţie cu alte părţi ale casei. Whitney voia să-i ceară scuze pentru primirea nepoliticoasă a tatălui ei, dar mătuşa Anne o opri cu un zâmbet înţelegător.

— Nu contează, dragă, spuse ea şi prinzând-o pe Whitney de braţ, coborâră.

Tatăl ei le aştepta în salon şi Whitney remarcă faptul

că scaunele fuseseră retapisate cu o catifea rozalie care se asorta cu draperiile noi care erau ţinute de cordoane grele. Doi lachei în uniforme impecabile aşteptau în picioare, iar un al treilea aducea un căruţ argintiu plin cu bunătăţuri de la bucătărie.

— Par a fi foarte mulţi servitori noi în casă, remarcă Whitney în timp ce tatăl ei îi ţinea politicos scaunul mătuşii Anne.

— Aveam nevoie de ei. Locul ăsta începuse să arate cam dărăpănat, spuse el brusc.

Trecuseră patru ani de când nimeni nu-i mai vorbise pe tonul acela şi Whitney se uită nedumerită la el. Acolo, în lumina candelabrului, ea îşi dădu seama că părul lui devenise grizonant şi că şanţuri adânci păreau a fi fost săpate pe fruntea lui, în jurul ochilor şi gurii. Arăta ca şi cum ar fi îmbătrânit cu zece ani în numai patru, se gândi Whitney.

— De ce te uiţi fix la mine? întrebă el.

Whitney îşi aminti cu tristeţe că el fusese foarte aspru cu ea întotdeauna, dar, pe de altă parte, avusese şi motive. Acum, că revenise acasă, ea nu voia să reintre în vechiul tipar de ostilitate.

— Remarcam că ai albit, spuse ea uşurel.

— Şi e de mirare? replică el cu o voce mai puţin aspră. Cu mare grijă şi foarte conştient, Whitney îi zâmbi şi, în timp ce făcea asta, îşi dădu seama că nu îşi amintea să mai fi făcut asta vreodată.

— Da, spuse ea cu o sclipire în ochi. Dacă nu ţi-am scos eu peri albi pe când creşteam, e uimitor că anii fără mine au făcut asta.

Tatăl ei păru speriat de răspunsul ei zâmbitor, dar nu se lăsă.

— Cred că ştii că prietena ta Emily şi-a găsit un soţ. Whitney aprobă din cap şi el adăugă.

— Ieşise în societate de trei sezoane şi tatăl ei mi-a spus că era disperat să o vadă măritată aşa cum se cuvine. Acum, partida ei e discutată de tot comitatul.

El se uită acuzator la Lady Anne, parcă mustrând-o

pentru că nu reuşise s-o mărite cum se cuvine pe Whitney. Lady Anne se încordă şi Whitney încercă să pună o nota de tachinare în voce când spuse:

— Nu pot să cred că tu eşti disperat să mă vezi măritată cum se cuvine.

— Ba da, sunt, spuse el sec.

Mândria îi cerea lui Whitney să-i spună de câteva oferte minunate pe care unchiul Edward le primise pentru mâna ei, dar raţiunea îi spunea că tatăl ei avea să reacţioneze violent dacă afla că, fără a fi fost consultat el, unchiul Edward refuzase cererile. Oare de ce era tatăl ei aşa de rece şi inabordabil? Whitney se întreba asta, nefericită. Oare va reuşi vreodată să arunce poduri peste prăpastia dintre ei? Lăsând jos ceaşca, ea îi aruncă un zâmbet conspirativ şi spuse uşurel:

— Dacă ai mai renunţa la disperarea ta că ai o fiică nemăritată, prezentată în societate acum patru sezoane, mătuşa Anne şi cu mine am putea şopti încolo şi încoace despre ofertele pe care le-am refuzat, din partea a doi baroni, un conte, un duce şi un prinţ.

— Este adevărat, doamnă? se răsti el la mătuşa Anne. De ce nu am fost informat despre aceste oferte?

— Sigur că nu este adevărat, interveni Whitney, încercând să-şi păstreze zâmbetul pe chip. Am cunoscut un singur duce şi un impostor şi i-am detestat pe amândoi în egală măsură. Am cunoscut un prinţ rus, dar el era deja dat prinţesei şi mă îndoiesc că ar fi renunţat la el numai ca s-o întrec eu pe Emily.

O clipă el o privi, apoi spuse brusc:

— Mâine seară dau o mică petrecere pentru venirea ta. Whitney simţi o căldură străbătându-i corpul şi senzaţia rămase chiar şi după ce el adăugă:

— De fapt nu e o mică petrecere, ci e un adevărat circ la care am invitat pe toată lumea din regiune, cu orchestră şi cu dans şi cu toate prostiile astea.

— Sună… minunat, reuşi să îngaime Whitney ţinându-şi privirea amuzată în jos.

— Emily vine de la Londra cu noul ei soţ. Toată lumea

vine!

Schimbările lui de dispoziţie erau aşa de imprevizibile, încât Whitney renunţă să mai încerce o conversaţie cu el şi restul mesei continuă în tăcere. Abia la desert el mai rupse tăcerea, iar când o făcu vocea lui fu aşa de nenatural de ridicată, încât Whitney tresări.

— Avem un nou vecin, tună el, apoi îşi drese glasul şi continuă pe un ton mai natural. Va veni şi el la petrecere. Vreau să-l cunoşti. Arată bine şi e burlac. Se pricepe excelent la călărit. L-am văzut într-o zi pe cal.

Înţelegând brusc, Whitney pufni în râs.

— Vai, papa, nu trebuie să faci pe peţitoarea. N-am ajuns chiar la disperare.

Judecând după expresia lui, tatăl ei nu prea gusta umorul situaţiei, aşa că Whitney încercă să pară solemnă şi îndatoritoare când întrebă numele noului vecin.

— Clayton Westmor… Clayton Westland.

Lingura lui Lady Anne căzu pe farfurie şi apoi pe masă. Ea se uită cu ochi bănuitori la Martin Stone care-i susţinu privirea, dar se făcu suspect de roşu la faţă.

Văzând dispoziţia furtunoasă a tatălui său, Whitney decise s-o salveze pe mătuşa Anne de dispoziţiile lui schimbătoare. Puse şi ea lingura jos, se ridică şi spune:

— Cred că mătuşa Anne, ca şi mine, ar vrea să se retragă mai devreme, după o călătorie istovitoare.

Spre surprinderea ei, Lady Anne dădu din cap şi spune:

— Vreau să rămân câteva minute cu tatăl tău, draga mea. Mergi sus.

— Da, dădu din cap Martin, fugi la culcare, eu şi mătuşa ta o să stăm un pic la taclale.

După plecarea lui Whitney, Martin concedie repede şi servitorii şi se uită la Anne cu un amestec de precauţie şi enervare.

— Ai reacţionat foarte ciudat când ai auzit numele noului nostru vecin, doamnă.

Lady Anne înclină capul şi îl privi prelung.

— Dacă reacţia mea a fost sau nu „ciudată” depinde

de numele lui. E Clayton Westland sau Clayton Westmoreland? Te previn că, dacă este Clayton Westmoreland, îl voi recunoaşte de îndată ce-l voi vedea, deşi nu am făcut niciodată cunoştinţă cu el.

— Este Westmoreland, dacă vrei să ştii, se repezi Martin. Şi există o explicaţie foarte simplă pentru care se află aici. Se reface în urma epuizării cauzată de o boală care-l supără uneori.

Explicaţia era aşa de scandaloasă, că Anne rămase privindu-l cu gura căscată.

— Glumeşti!

— La naiba, par eu a glumi? şuieră el furios.

— Tu chiar crezi poveştile astea, exclamă Anne, nesigură dacă el credea sau nu povestea. Sunt nenumărate locuri în care ar putea merge ducele de Claymore, dacă ar avea nevoie de odihnă. Ultimul dintre ele este acest loc, având în vedere că vine iarna.

— Oricum ar fi, eu pot să-ţi spun doar ce mi-a spus el mie. Alteţa Sa simte nevoia să scape de presiunile vieţii şi a ales acest loc pentru a o face. Cum numai noi doi ştim cine e el cu adevărat, sper că niciunul nu-l va lipsi de liniştea necesară, desconspirându-i numele.

Sus, în singurătatea camerei sale, Lady Anne încercă să-şi liniştească gândurile. Îşi aminti de seara balului mascat de la familia Armand, când Whitney o întrebase de numele bărbatului înalt cu ochi gri care era cu Marie St. Allermain, Anne era sigură că bărbatul era ducele, căci se ştia că minunata St. Allermain era amanta lui Claymore şi că nu onora niciun alt bărbat cu compania ei. Ducele nu era aşa de exclusivist în ceea ce privea atenţiile sale şi adesea, când St. Allermain era în turneu în Europa, el însoţea alte femei.

Foarte bine, îşi spuse Lady Anne, scoţând-o pe St. Allermain din minte. Clayton fusese la balul mascat şi Whitney întrebase de el. Dar nu se putea să fi petrecut timp împreună, căci altfel, Whitney ar fi ştiut cine era el, fără a mai fi fost nevoie să întrebe. Şi Claymore nu avea cum s-o fi urmat pe Whitney acolo, căci ajunsese înaintea ei. Deci

nu putea fi decât o coincidenţă faptul că Whitney întrebase de el la bal şi că el se retrăsese acolo pentru a se odihni.

Lady Anne se simţi mai bine, dar doar pentru o secundă. Seara următoare, Clayton Westmoreland şi Whitney aveau să se cunoască. Whitney avea să-l atragă, fără îndoială. Dacă el avea să o curteze? Anne se cutremură, apoi se ridică şi bărbia ei feminină avea o încordare ce trăda hotărârea. Nu voia să-şi facă un duşman din Ducele de Claymore trădându-i identitatea, dar, dacă avea să aibă vreo bănuială că Whitney va cădea pradă farmecului său legendar şi aspectului său, nu numai că avea să-i spună lui Whitney cine era el, dar avea să-i povestească şi despre toate cuceririle lui şi despre comportamentul scandalos.

Nici măcar un minut, Anne nu se amăgi cu speranţa că ducele, cunoscând-o pe Whitney, s-ar fi putut îndrăgosti de ea, ignorând faptul că ea nu era nici bogată (la standardele lui) şi nici de viţă nobilă, şi i-ar fi putut cere mâna. Nici vorbă! Erau sute de mame jenate care aveau fiice cu inimile frânte pentru că fuseseră destul de naive încât să creadă una ca asta.

*

Lady Anne se dezbrăcă şi se duse să se culce, dar prezenţa în comitat a lui Clayton Westmoreland o ţinu trează ore în şir. Nici Whitney nu putea dormi. Ea se gândea la petrecerea de a doua zi, când Paul avea s-o vadă îmbrăcată elegant şi devenită o adevărată femeie.

La numai cinci kilometri depărtare, cei care erau în gândurile celor două femei se aflau împreună la domiciliul temporar al lui Clayton, relaxându-se la un pahar de coniac, după un joc de cărţi. Întinzându-şi picioarele spre foc, Paul savura lichidul de culoarea chihlimbarului din paharul său.

— Ai de gând să vii la petrecerea lui Stone de mâine seară? întrebă el.

— Da. Expresia lui Clayton nu trăda nimic.

— Nici eu n-o voi rata, chicoti Paul. Dacă nu cumva

Whitney s-a schimbat complet, voi avea o seară foarte interesantă.

— Un nume neobişnuit, Whitney, remarcă Clayton cu doar o uşoară curiozitate în glas, cât să-l încurajeze pe musafirul său să continue.

— E un nume din familie. Tatăl ei voia să aibă un băiat şi i-a dat ce nume a apucat. Oricum, dorinţa aproape că i s-a împlinit. Ea înota ca un peste, se căţăra ca o maimuţă şi ştia să călărească mai bine ca orice altă femeie. Se îmbrăca în pantaloni de bărbat, apoi spunea că va pleca pe mare, către America, într-o aventură.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A ajuns pe malul celălalt al lacului, spuse Paul rânjind. Dar, în avantajul ei, trebuie spus că avea nişte ochi de cea mai intensă culoare verde pe care ai văzut-o vreodată.

Paul privi spre foc zâmbind unei amintiri.

— Când a plecat în Franţa, acum patru ani, m-a rugat s-o aştept. A fost prima cerere în căsătorie pe care am primit-o.

Sprâncenele negre se ridicară deasupra ochilor gri.

— Şi tu ai acceptat?

— Nu s-ar spune, râse Paul, luând o înghiţitură din coniac. Abia dacă terminase şcoala şi voia să concureze cu Elizabeth Ashton. Dacă Elizabeth făcea pojar, voia şi Whitney pojar. Doamne! Era o sălbatică pletoasă. Nu se supunea niciunei reguli de bună purtare.

Paul tăcu, amintindu-şi de ziua în care ea plecase în Franţa, când el îi adusese micul pandantiv. Dar eu nu vreau să fiu doar prietena ta, spusese ea cu disperare. Zâmbetul de pe faţa sa dispăru.

— De dragul tatălui ei, spuse el cu căldură, sper ca ea să se fi schimbat.

Clayton se uită la Sevarin amuzat, dar nu spuse nimic.

După plecarea musafirului său. Clayton se aşează comod în fotoliul său şi-şi amestecă uşor coniacul în pahar. În cel mai bun caz, mascarada asta a sa era riscantă şi, cu cât intra în contact cu mai mulţi oameni, cu atât risca mai

tare să fie descoperit.

Ieri, primise o lovitură când aflase că Emily Archibald despre care auzise aşa de multe era măritată cu o cunoştinţă îndepărtată a sa. Această problemă se rezolvase după o întâlnire de cinci minute cu Michael Archibald. Baronul nu crezuse nici o clipă explicaţia legată de odihna de care avea el nevoie, Clayton ştia asta, dar Michael era prea gentleman pentru a se amesteca şi destul de onorabil, pentru a păstra secretul identităţii lui Clayton.

Sosirea lui Lady Anne Gilbert cu Whitney azi era o complicaţie neprevăzută, dar, în conformitate cu cel de-al doilea bilet trimis de Martin Stone, Lady Anne acceptase explicaţia venirii sale aici pentru odihnă.

Clayton se ridică şi dădu uitării aceste gânduri. Dacă identitatea sa s-ar fi aflat, el ar fi fost privat de plăcerea de a o curta pe Whitney ca un gentleman oarecare, dar acordul fusese deja semnat, iar banii fuseseră acceptaţi de Stone, care, după câte se părea, se grăbea să cheltuiască cât putea de mult. În consecinţă, obiectivul final al lui Clayton nu avea de suferit.

CAPITOLUL 10

Whitney deschise larg geamurile şi trase în piept aerul curat, de ţară. În timp ce Clarissa o ajuta să-şi pună costumul turcoaz de călărie, mintea ei o tot îndemna să-i facă o vizită matinală lui Paul. Dar, de fiecare dată, dădea la o parte această idee. Avea să meargă călare s-o viziteze pe Emily.

Grajdul unde erau ţinuţi caii era pe o potecă în stânga casei ascunsă de un gard înalt. Erau 20 de lăcaşuri pentru cai pe ambele laturi ale clădirii care avea un acoperiş mare ce le oferea umbră şi protecţie. La jumătatea drumului spre grajd, Whitney se opri pentru a arunca o privire peisajului familiar.

Undeva, departe, un gard alb, proaspăt vopsit marca

locul în care bunicul ei îşi testa caii, înainte de a decide pe care să-l ducă la curse. Dincolo de asta, dealurile se ridicau întâi mai blânde, împădurite de stejari şi platani, apoi din ce în ce mai înalte, terminându-se cu cele dens împădurite de la limita de nord-est a proprietăţii.

Când Whitney se apropie de grajd, observă că acesta era plin. La fiecare uşă era o plăcuţă cu câte un nume. Whitney se opri la ultimul staul din colţ, uitându-se la numele de pe plăcuţă.

— Tu trebuie să fii Passing Fancy, îi spuse ea frumoasei iepe în timp ce o mângâia pe grumaz. Ce nume frumos ai!

— Încă mai vorbeşti cu caii, văd, chicoti o voce în spatele ei.

Whitney se întoarse şi văzu figura serioasă a lui Thomas, grăjdarul şef al tatălui ei. Thomas fusese confidentul ei în copilărie şi martorul plin de îngăduinţă al câtorva dintre marile ei manifestări de nefericire.

— Nu-mi vine să cred cât de pline sunt grajdurile, spuse ea după ce se salutară. Ce facem cu toţi caii ăştia?

— Îi plimbăm, în general. Dar nu sta acolo: am ceva să-ţi arăt.

Un miros plăcut de ulei şi piele o întâmpină pe Whitney când intră în grajd. Clipi des pentru a se adapta la lumină. La capătul coridorului, doi bărbaţi încercau să ajute un cal negru, în timp ce al treilea încerca să-i pună hamurile. Calul se agita, tremura şi dădea din cap şi se ridica de la sol pe picioarele dindărăt atât cât îi permitea hamul.

— Alergare Periculoasă, anunţă mândru Thomas. E un nume care i se potriveşte.

Whitney deja simţea parcă muşchii lui încordaţi sub ea.

— A fost îmblânzit?

— Uneori, chicoti Thomas. Dar de cele mai multe ori, el încearcă să dreseze călăreţul. E animalul cu cele mai multe toane de pe lumea asta. Într-o zi crezi că e gata să cedeze şi să se lase călărit şi a doua zi te aruncă peste

garduri. Se enervează din cine ştie ce motiv şi atacă de zici că e taur.

Thomas indică cu cravaşa spre un alt staul în timp ce calul încerca să scape.

— Domnule Thomas, puteţi ascunde cravaşa aia? Ascunzând repede cravaşa la spate şi cerându-şi scuze de la băiatul de grajd, Thomas îi explică lui Whitney:

— Animalul ăsta urăşte cravaşa. Săptămâna trecută, George a încercat să se urce pe el cu o cravaşă în mână şi era să dea colţul. Dar să lăsam armăsarul. Am altceva să-ţi arăt.

Thomas o conduse pe Whitney către celălalt capăt al grajdului, unde un alt băiat de grajd conducea sau era condus de un minunat cal maroniu, cu picioare albe ca zăpada.

— Khan? şopti Whitney.

Înainte ca Thomas să poată spune ceva, calul o mirosea deja la şold, acolo unde ascundea pe vremuri bunătăţile pentru el.

— Cerşetorule, râse ea şi îi zâmbi peste umăr lui Thomas. Cum merge? Era prea mic când am plecat, pentru a-l putea călări.

— De ce nu-l încaleci acum, să vezi cum e? Whitney nu avea nevoie de mai multe invitaţii. Cu cravaşa prinsă între dinţi, ea îşi strânse părul mai bine cu funda turcoaz. Alergare Periculoasă se ridică pe picioarele dinapoi, lovind aerul cu cele din faţă şi creând agitaţie.

— Ascunde cravaşa, o avertiză Thomas şi Whitney se supuse imediat.

Khan era plin de nerăbdare în timp ce era dus afară. Thomas o ajută pe Whitney să încalece, iar ea se aşeză elegant în şa. Întorcându-l pe Khan spre poarta deschisă, ea spuse:

— Mi-am cam pierdut îndemânarea. Dacă se întoarce acasă fără mine, sunt undeva între locul acesta şi casa tatălui lui Lady Archibald.

Pe când Khan intra pe alee către casa lui Emily, o perdea se lăsă la una dintre ferestre. Câteva momente mai

târziu, uşa de la intrare se deschise şi Emily ieşi în fugă.

— Whitney, strigă ea veselă, prinzând-o în braţe şi strângând-o cu putere. Lasă-mă să mă uit la tine!

Râzând, Emily se dădu puţin înapoi, încă ţinând-o de mâini pe Whitney.

— Eşti minunată!

— Tu eşti cea care arată minunat, spuse Whitney admirând părul castaniu al lui Emily, tuns cum era la modă şi strâns cu o panglică.

— Asta, pentru că sunt fericită, nu pentru că aş fi frumoasă, spuse Emily.

Ţinându-se de mână, fetele intrară în camera de zi. Un bărbat de douăzeci şi ceva de ani, subţire şi blonduţ se ridică şi îi zâmbi lui Whitney în timp ce Emily îl prezenta pe nerăsuflate.

— Whitney, ţi-l prezint pe soţul meu…

— Michael Archibald, termină el propoziţia, înainte ca Emily să pună bariera titlului în calea lui Whitney. Era un gest simplu, lipsit de afectare, de prietenie şi Whitney aprecie faptul, aşa cum îl aprecie şi soţia lui.

Puţin mai târziu, acesta se scuză şi le lăsa pe fete să pălăvrăgească, activitate cu care ele îşi ocupară timpul vreo două ore.

— Paul a trecut pe aici dimineaţa, spuse Emily, pe când Whitney se ridică fără chef să plece. A venit ca să vorbească despre ceva cu tata.

Un zâmbet vinovat trecu peste chipul lui Emily.

— M-am gândit că nu are ce să strice dacă, extrem de natural, repet câteva dintre lucrurile pe care le-a spus domnul Duville despre cât de populară eşti în Franţa. Cu toate că, adăuga Emily şi zâmbetul îi dispăru, nu cred că domnul Duville ţi-a făcut un serviciu vorbind despre tine astfel în faţa lui Margaret Merryton. I-a umplut capul cu povestiri despre cât de populară erai şi acum ea te urăşte mai mult decât înainte.

— De ce? întrebă Whitney în timp ce mergeau pe hol.

— De ce te-a urât mereu? Cred că pentru că tu erai cea mai bogată dintre noi toate. Cu toate că, acum, pentru

că e ocupată cu noul tău vecin, poate că se va purta şi ea frumos şi nu va mai fi aşa de plină de ură.

Pentru că Whitney se uita la ea neînţelegând, Emily îi explica:

— Domnul Westland, noul tău vecin. Din ce îmi spunea ieri Elizabeth, ea îl consideră proprietatea ei.

— Ce mai face Elizabeth? întrebă Whitney, uitând complet de Margaret când auzi numele rivalei.

— E la fel de frumoasă şi de dulce ca întotdeauna. Şi ar trebui să ştii că Paul o însoţeşte peste tot.

Whitney se gândea la asta în timp ce traversa în galop un câmp neplantat care aparţinea tatălui lui Emily. Elizabeth Ashton fusese întotdeauna tot ceea ce visase Whitney să fie: o doamnă micuţă, blondă, slăbuţă şi dulce.

Vântul îi desprinse părul din strânsoarea panglicii de catifea şi îl ciufuli sălbatic. Sub ea, îl simţea pe Khan încordându-se cu graţie, în timp ce alerga cu o viteză uimitoare. Cu părere de rău, ea strânse hăţurile şi-l obligă să meargă la pas când intrară în pădure pentru a merge pe o cărare care mai exista acum numai în amintirile lui Whitney. Iepurii ţâşneau prin tufişuri şi veveriţele se repezeau în copaci în timp ce calul şi călăreaţa îşi croiau drum prin pădurea deasă. Câteva minute mai târziu, ajunseră sus, pe deal, şi Whitney îl mână pe Khan cu grijă în jos pe o pantă abruptă care ducea spre o poieniţă mărginită de gardul alb ce marca începutul terenurilor tatălui ei.

Whitney descălecă şi legă hăţurile lui Khan de un stejar, aşteptă un minut pentru a se asigura că el va sta liniştit, apoi îl bătu uşor pe grumaz şi porni spre râu. Pe măsură ce înainta se mai oprea câte puţin, pentru a vedea peisajul din jurul ei cu ochii unui om mare care apreciază altfel lucrurile şi pentru a se îmbăta de mirosul florilor sălbatice care înfloreau la sfârşit de vară şi al trifoiului. Dar nu privi deloc înapoi, peste umăr pentru a vedea un călăreţ singuratic care stătea nemişcat în şa şi urmărea fiecare pas pe care-l făcea ea.

Clayton gemu atunci când Whitney îşi scose jacheta

turcoaz şi o puse pe umăr. Eliberată de toate restricţiile societăţii pariziene, ea mergea uşor, vesel, vioi şi seducător, părul ei bogat fluturând în toate părţile în timp ce cobora spre apă. Se opri mai apoi lângă un platan. Îşi scoase cizmele de călărie şi ciorapii pe care-i aruncă lângă cizme.

Calul lui începu să bată nervos din copite, în timp ce Clayton se întreba dacă să se apropie sau nu de cea pe care o urmărea. Când ea îşi ridică fustele şi intră cu picioarele în apă, decizia lui era deja luată. Ţinându-şi calul în frâu, el coborî spre poieniţă.

Whitney decise repede că nu mai era la fel de plăcut cum îşi amintea să se bălăcească în apa aceea. În primul rând că era foarte rece, iar picioarele ei călcau pe pietre ascuţite şi alunecoase. Se întoarse şi se întinse pe iarbă. Părul îi era suflat de vânt în toate părţile, în timp ce ea stătea sprijinită în coate, cu bărbia în palme, mişcându-şi leneş picioarele în sus şi în jos, pentru ca briza uşoară să le usuce. Încerca să-şi imagineze momentul în care Paul avea s-o revadă pentru prima oară în această seară, când o mişcare uşoară venind dinspre platan îi atrase atenţia.

Cu coada ochiului, Whitney văzu o pereche de cizme maro, de călărie, foarte scumpe, lustruite foarte bine. Îngheţă, se răsuci repede şi se ridică în poziţie şezândă, băgându-şi genunchii la piept şi acoperindu-şi picioarele goale cu poalele rochiei.

Bărbatul stătea cu un umăr sprijinit neglijent de copac şi cu braţele încrucişate.

— Pescuieşti? întrebă el, privirea rătăcindu-i pe fiecare rotunjime a trupului ei şi oprindu-se o clipă asupra degetelor dezgolite care ieşeau de sub rochia umedă la poale, apoi urcă către sânii ei, ceea ce o făcu pe Whitney să se simtă ca şi cum ar fi fost dezbrăcată.

— Spionezi? întrebă ea cu răceală.

El nu răspunse, dar continuă să se uite la ea cu un amuzament prost ascuns. Whitney ridică bărbia şi-i întoarse privirea. Era foarte înalt. Avea peste 1,80 m, era subţire şi foarte musculos. Bărbia îi era fermă şi bine definită, iar

nasul drept. Briza îi trecea prin părul des, maroniu închis. De sub sprâncenele închise la culoare, ochii lui gri o urmăreau cu interes. Chipul lui proaspăt ras era frumos, recunoscu Whitney, dar era o virilitate agresivă în privirea lui. Avea o autoritate de netăgăduit, o aroganţă care nu îi erau deloc pe plac.

— Voiam să fiu singură, domnule...

— Westland, spuse el, mângâindu-i cu privirea rotunjimea sânilor pe care se mula cămaşa albă.

Whitney îşi încrucişă protector braţele la piept, iar zâmbetul lui deveni şi mai larg.

— Domnule Westland, spuse ea, simţul dumitale al direcţiei trebuie să fie la fel de slab cum sunt şi manierele.

Reacţia ei furioasă îl aduse şi mai aproape de el. Izbucni în râs.

— Serios? De ce spuneţi asta, doamnă?

— Pentru că aţi încălcat o proprietate, spuse Whitney. Cum el nu dădu semne că ar vrea să plece sau să-şi ceară scuze, Whitney ştiu că ea va trebui să fie cea care avea să plece. Strângând din dinţi, privi spre ciorapii şi cizmele ei.

El se îndreptă spre ea şi îi întinse mâna.

— Pot să te ajut? întrebă el.

— Cu siguranţă că mă poţi ajuta, replică Whitney, cu un zâmbet deliberat rece şi lipsit de amabilitate. Urcă pe cal şi pleacă!

Ceva licări în ochii lui gri, dar zâmbetul rămase şi mâna sa era încă întinsă.

— Iată mâna mea, ia-o!

Whitney o ignoră şi se ridică în picioare neajutată. Era imposibil să-şi pună ciorapii fără să-şi expună picioarele în faţa bărbatului care se sprijinea de copac şi se uita la ea, aşa că-şi puse cizmele şi-şi băgă ciorapii în buzunar.

Merse repede spre Khan, îşi luă cravaşa şi, călcând pe un butuc, urcă în şa. Calul lui, frumos şi musculos, era legat lângă al ei. Întoarse calul din scurt şi plecă galopând prin pădure.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, domnişoară Stone, chicoti cu glas tare Clayton. Sălbăticiune mică! mai adăugă

el plin de admiraţie.

După ce nu-l mai văzu pe bărbat. Whitney îl lăsă pe Khan să meargă la pas. Nu putea să creadă că domnul Westland era cel pentru care tatăl ei avea atâta stimă. Făcu o grimasă gândindu-se că era invitat la petrecerea din seara aceea. Omul acela era foarte nepoliticos, extrem de îndrăzneţ şi înfiorător de arogant. Cum putea tatăl ei să-l placă?

Încă se mai întreba asta când intra în camera de zi şi se aşeză lângă mătuşa ei.

— N-o să ghiceşti pe cine am cunoscut, îi spuse ea mătuşii ei, când Sewell, bătrânul majordom al familiei îşi drese vocea şi anunţă:

— Lady Amelia Eubank vrea să vă vadă. Whitney se miră.

— Pe mine? Doamne, dar de ce?

— Condu-o pe Lady Eubank în salonul roz, Sewell, spuse Lady Anne, studiind-o pe Whitney care căuta un loc în care să se ascundă.

— De ce eşti aşa de alarmată, draga mea?

— N-o cunoşti, mătuşă Anne. Când eram mică, urla la mine să nu-mi rod unghiile.

— Măcar ţinea destul de mult la tine, încât să-ţi vrea binele, ceea ce nu pot spune despre alţii de pe aici.

— Dar eram la biserică, strigă Whitney cu disperare. Zâmbetul lui Anne era plin de simpatie, dar ferm.

— Sunt de acord că e un pic surdă şi cam vorbeşte gura fără ea, dar acum patru ani, când vecinii tăi au venit să vorbească cu mine, Lady Eubank a fost singura care a avut o vorbă bună de spus despre tine. A spus că ai mult spirit. Şi apoi, ea are foarte mare influenţa în zonă.

— Asta pentru că le e tuturor frică de ea, suspină Whitney.

Atunci când Lady Anne şi Whitney intrară în salon, Lady Eubank studia arta cu care fusese creat un bibelou ce reprezenta un fazan. Îşi manifestă neplăcerea printr-o grimasă şi-i spuse lui Whitney:

— Cred că acest obiect este pe placul tatălui tău.

Mama ta nu ar fi ţinut aşa ceva în casă.

Whitney deschise gura pentru a vorbi, dar nu găsi nici o replică. Lady Eubank îşi luă monoclul care atârna de o panglica de catifea peste bustul ei generos, îl duse la ochi şi o analiză pe Whitney din cap până în picioare.

— Domnişoară, ce ai de spus despre dumneata? întrebă ea.

Rezistând tentaţiei copilăreşti de a-şi freca mâinile, Whitney spuse formal:

— Sunt încântată să vă văd după atâta timp, my lady.

— Prostii, spuse ea. Îţi mai rozi unghiile? Whitney aproape că dădu ochii peste cap.

— Nu, nu mi le mai rod.

— Bravo! Ai o siluetă frumoasă. Şi acum, să trecem la motivul vizitei mele. Vrei să pui mâna pe Sevarin?

— Ce să vreau?

— Domniţă, eu sunt cea care ar trebui să fie surdă. Ai sau nu ai de gând să pui mâna pe Sevarin?

Whitney se gândi cu repeziciune şi renunţă la câteva răspunsuri. Privi către mătuşa ei, care îi aruncă o privire neajutorată şi amuzată. În cele din urmă, îşi puse mâinile la spate şi se uită direct la cea care o interoga.

— Da, dacă voi putea.

— Mă gândeam eu, spuse femeia fericită, apoi ochii i se îngustară. Sper că nu eşti genul de mironosiţă care roşeşte. Pentru că, dacă eşti, mai bine ai pleca la loc în Franţa. Domnişoara Elizabeth a încercat asta timp de patru ani şi încă nu l-a prins pe Sevarin. Ascultă-mă pe mine şi oferă-i tânărului senzaţia de competiţie. De asta are el nevoie. E prea sigur pe el când vine vorba de femei. Aşa a fost mereu, spuse, apoi se întoarse spre Lady Anne. 15 ani am tot ascultat cum vecinii îi prevesteau un viitor întunecat nepoatei dvs, doamnă, dar eu am crezut mereu că are un viitor. Acum, spuse ea, am de gând să stau şi să privesc cum va pune mâna pe Sevarin în faţa tuturor.

Ducând monoclul la ochi, o studie pentru ultima oară pe Whitney şi dădu din cap.

— Să nu mă dezamăgeşti, domnişoară. Nevenindu-i

să creadă, Whitney privi către uşa pe care ieşise doamna.

— Cred că e puţin nebună.

— Ba eu cred că e ca o vulpe, răspunse Lady Anne cu un zâmbet vag. Şi cred că ai face bine să-i asculţi sfatul.

Ca în transă, Whitney se aşeză în faţa oglinzii, privind-o pe Clarissa cum îi aranja părul în bucle elaborate prinse într-o panglică cu diamante, ultima şi cea mai extravagantă dintre achiziţiile făcute de ea din banii trimişi de tatăl ei pentru a-i cheltui la Paris. În timp ce Clarissa îi aranja câteva fire rebele după ureche, briza nopţii înfoie perdelele şi o făcu pe Whitney să tremure puţin. În seara aceea avea să fie destul de frig, ceea ce o bucura pe Whitney, pentru că putea purta rochia preferată, una din catifea.

Pe când rochia îi era închisă la spate, Whitney auzi zgomotul făcut de primele trăsuri care soseau şi râsete îndepărtate prin ferestrele deschise. Oare râdeau amintindu-şi de comportamentul ei de odinioară? Oare Margaret Merryton era cea care le povestea cum se purta ea?

Whitney nici nu îşi dădu seama când termină Clarissa şi plecă din cameră. Îi era frig, se temea şi se simţea mai nesigură pe sine decât se simţise vreodată în viaţa. Aceasta era seara pentru care se pregătise şi exersase toţi acei ani în Franţa.

Merse la fereastră întrebându-se ce avea să poarte Elizabeth în acea seară. Ceva pastelat, fără îndoială. Şi extrem de strâmt. Dădu la o parte perdelele şi se uită în jos la luminiţele trăsurilor care se apropiau. Una după alta, într-un număr impresionant, se opreau în faţa scărilor. Tatăl ei trebuia să fi invitat tot comitatul, se gândi ea cu nervozitate. Şi, desigur, ei acceptaseră cu toţii invitaţia. Voiau cu toţii s-o vadă, să caute un defect, un semn al fetei nepoliticoase care fusese cândva.

Când era pe cale să intre în camera lui Whitney, Anne se opri brusc şi un zâmbet îi înflori pe faţă. Din profil, trăsăturile parcă sculptate ale lui Whitney păreau prea frumoase pentru a fi reale. Anne privi totul, de la umbrele lăsate de genele lungi pe pielea ei de culoarea magnoliei,

până la diamantele care îi străluceau în păr, printre bucle. Trupul ei frumos era cuprins într-o rochie verde de catifea cu talie înaltă. Corsetul era bine strâns pe trup şi lăsa la vedere un decolteu destul de generos. Parcă pentru a compensa pentru lipsa de modestie îi arăta sânii, mânecile rochiei erau bufante, ample, din catifea de culoarea smaraldului care nu lăsau să se vadă niciun pic de piele de la umăr până la încheietura mâinii. La fel ca şi partea din faţă, spatele rochiei era elegant prin simplitate, curgând în valuri de catifea.

O trăsură trase la scară jos şi Whitney se uită la bărbatul blond şi înalt care-i întinse mâna unei tinere blonde. Paul venise. Şi venise cu Elizabeth. Îndepărtându-se de fereastră, Whitney o văzu pe mătuşa ei şi tresări vizibil.

— Arăţi minunat! îi şopti Lady Anne.

— Chiar îţi place? Mă refer la rochie, spuse Whitney cu o voce gâtuită de emoţie.

— Dacă îmi place? râse Anne. Draga mea, e făcută pentru tine. E îndrăzneaţă, şi elegantă, şi specială.

Întinse mâna în care avea un pandantiv de smarald.

— Tatăl tău m-a întrebat dimineaţă ce culoare are rochia ta şi mi-a adus ăsta, să ţi-l dau. A fost al mamei tale, adaugă Anne în timp ce Whitney se uita la bijuteria strălucitoare.

Smaraldul avea peste 2,5 cm pătraţi şi era înconjurat de un rând de diamante strălucitoare. Nu fusese a mamei ei. Cu mult timp în urmă, Whitney petrecuse ore în şir atingând fiecare bijuterie din cutia mamei sale. Dar era prea agitată acum, pentru a mai protesta. Rămase rigidă pe loc, în timp ce mătuşa ei îi puse medalionul la gât.

— Perfect, spuse Anne cu plăcere, studiind efectul creat de bijuteria strălucitoare în golul dintre sânii lui Whitney. O prinse pe Whitney de braţ şi făcu un pas înainte.

— Vino, draga mea, a venit vremea să-ţi faci, pentru a doua oară, debutul.

Whitney îşi dorea ca Nicolas Duville să fie aici şi s-o ajute şi la acest debut.

Tatăl ei se agita nervos la baza scărilor, aşteptând s-o conducă în sala de bal. Când o văzu coborând scările, rămase pe loc şi admiraţia nedisimulată de pe chipul său îi dădu curaj lui Whitney.

Sub arcada de la intrarea în sala de bal, el se opri şi le făcu un semn muzicienilor care se aflau în cealaltă parte a sălii şi muzica se opri brusc. Whitney simţi privirile aţintindu-se asupra sa, auzi cum zgomotul vocilor amuţise. Trase adânc aer în piept, îşi fixă privirea undeva, deasupra capetelor tuturor şi păşi pe trepte, lăsându-l pe tatăl ei s-o conducă spre centrul salonului.

O linişte plină de curiozitate se aşternu în urma sa şi, dacă în acel moment ar fi avut puterea, Whitney şi-ar fi prins poalele rochiei şi ar fi fugit. Încercă însă să se agaţe de amintirea lui Nicolas Duville, de eleganţa sa mândră şi de felul în care o conducea peste tot. Acum el ar fi aplecat spre urechea ei şi i-ar fi şoptit:

— Sunt doar nişte provinciali, draga mea. Ţine capul sus.

Mulţimea se dădu la o parte şi un bărbat cu părul roşu îşi făcu drum spre ei. Era Peter Redfern, cel care o tachina fără milă când era copil, dar tot el era şi unul dintre puţinii ei prieteni. Părul i se rărise, dar încă mai avea acel aer de băieţel.

— Doamne sfinte! exclamă el cu admiraţie nedisimulată atunci când se află chiar în faţa ei. Eşti chiar tu! Ce ai făcut cu pistruii?

Whitney îşi opri râsul care ar fi pufnit-o în faţa acestei primiri şi puse mâna în mâna lui întinsă.

— Dar tu, replică ea uitându-se la el, ce ai făcut cu părul tău, Peter?

Peter pufni în râs şi vraja se rupse. Toată lumea începu să vorbească, apropiindu-se de ea pentru a o saluta.

Nerăbdarea şi tensiunea creşteau, dar Whitney se abţinu să se întoarcă şi să-l caute pe Paul şi pe măsură ce treceau minutele, ea continua să dea aceleaşi răspunsuri, mecanic. Da, îi plăcuse la Paris. Da, unchiul ei, Edward Gilbert, era bine. Da, i-ar face plăcere să vină la un dineu

sau la o petrecere.

Peter era încă alături de ea un sfert de oră mai târziu, în timp ce Whitney stătea de vorbă cu soţia farmacistului. Din stânga ei, unde erau fetele din localitate şi soţii lor, Whitney auzi râsul familiar şi maliţios al lui Margaret Merryton.

— Am auzit că s-a făcut de râs la Paris şi că a fost izgonită din societatea de acolo, le spunea Margaret.

Şi Peter o auzi şi se strâmbă către Whitney.

— A venit vremea să-i faci faţă domnişoarei Merryton. Nu poţi s-o eviţi la nesfârşit. Şi, oricum, ea e cu cineva pe care nu-l cunoşti încă.

La îndemnul lui Peter, Whitney se întoarse către duşmanca ei din copilărie.

Margaret Merryton stătea cu mâna pe braţul îmbrăcat în catifea al lui Clayton Westland. În după-amiaza aceea ea credea că nimic n-o poate face să-l dispreţuiască pe Clayton mai mult decât îl dispreţuia deja, dar văzându-l cu Margaret şi ştiind că asculta comentariile ei veninoase, dispreţul ei se transforma în scârbă.

— Ne-a părut tare rău că nu ţi-ai găsit un soţ în Franţa, Whitney, spuse Margaret cu maliţiozitate.

Whitney o privi pe Margaret cu răceală.

— Margaret, de fiecare dată când deschizi gura, mă aştept să aud o răutate.

Apoi îşi apucă poalele rochiei, intenţionând să se întoarcă pentru a vorbi cu Emily, dar Peter o prinse de cot.

— Whitney, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Westland. A închiriat casa Hodge şi a revenit de curând din Franţa.

Încă suferind din cauza remarcilor crude ale lui Margaret, Whitney trase concluzia că, de vreme ce Clayton Westland revenise de curând din Franţa, el trebuie să fi fost cel care-i oferise lui Margaret răutatea cum că ea nu mai era dorită acolo.

— Cum vă place viaţa la ţară, domnule Westland? întrebă ea plictisită.

— Cei mai mulţi au fost prietenoşi, spuse el cu multe

subînţelesuri.

— Sunt convinsă.

Whitney aproape că simţea cum el o dezbracă din priviri, la fel ca la râu.

— Poate că cineva va fi destul de „prietenos” încât să vă arate limitele proprietăţii dumneavoastră, ca să nu mai comiteţi greşeala de a intra pe a noastră, aşa cum aţi făcut mai devreme.

O tăcere plină de uimire cuprinse grupul, iar zâmbetul dispăru de pe chipul lui Clayton Westland.

— Domnişoară Stone, spuse el cu o voce plină de răbdare, se pare că am pornit cu stângul.

Înclinând capul către locul unde se dansa, spuse:

— Poate îmi faceţi onoarea de a dansa…

Nu mai ştiu dacă el mai spuse ceva, pentru că, în spatele ei, auzi o voce dureros de familiară.

— Îmi cer scuze. Am auzit că Whitney Stone e aici în seara asta, dar nu o recunosc. Mâna lui îi atinse umărul şi ea simţi cum inima îi bate cu putere în timp ce Paul o întorcea încet spre el.

Ea îşi ridică privirea pentru a se uita în cei mai albaştri ochi din câţi existau de aceasta parte a Raiului. Fără să-şi dea seama, întinse ambele mâini şi acestea fură prinse de mâinile puternice şi calde ale lui Paul. În ultimele patru ore repetase tot felul de lucruri isteţe pe care să i le spună atunci când avea să vină acel moment, dar uitându-se în sus la chipul drag şi frumos, tot ce putu spune fu:

— Bună, Paul.

Un zâmbet de apreciere înflori pe chipul lui şi-i puse mâna pe braţul lui.

— Dansează cu mine, spuse el simplu.

Tremurând, Whitney se lăsă cuprinsă de braţele lui, simţi mâna care o prinse de talie şi o trase aproape de el. Sub degetele ei, haina lui albastră de catifea părea o fiinţă vie pe care ea îşi dorea s-o mângâie. Ştia că acum era momentul să fie fiinţa glumeaţă şi nepăsătoare de la Paris, dar gândurile i se amestecau în minte, de parcă o parte din ea avea şi acum 15 ani. Tot ce voia să spună era „Te

iubesc. Te-am iubit mereu. Acum mă vrei? M-am schimbat destul ca să mă vrei?”

— Ţi-a fost dor de mine? întrebă Paul.

Clopote de avertisment sunară în capul lui Whitney când auzi încrederea din vocea lui. Instinctiv îi zâmbi provocator.

— Mi-a fost un dor disperat de tine, spuse ea cu destulă emfază, pentru ca totul să pară o uriaşă exagerare.

— Cât de disperat? insistă Paul, zâmbetul lărgindu-i-se.

— Am fost distrusă, îl tachină Whitney, ştiind foarte bine că Emily îi servise povestiri despre popularitatea ei la Paris. De fapt, aproape că m-am pierdut de dorul tău.

— Mincinoaso! chicoti el, mâna de pe talia ei trăgând-o posesiv mai aproape. Nu asta am auzit eu de dimineaţă. I-ai spus sau nu unui nobil francez că, dacă ai fi fost la fel de impresionată de titlul său cum erai de importanţa pe care şi-o dădea, ai fi fost tentată să-i accepţi oferta?

Whitney dădu uşor din cap, pe buzele ei înflorind un zâmbet.

— I-am spus.

— Pot să te întreb care fusese oferta lui? spuse Paul.

— Nu, nu poţi.

— Să-l provoc la duel?

Whitney avea senzaţia că pluteşte. Să-l provoace la duel? Paul flirta cu ea. Chiar asta făcea!

— Ce mai face Elizabeth?

Înainte ca vorbele să fie rostite în totalitate, Whitney se înjura pe sine în franceză şi engleză. Iar când văzu zâmbetul satisfăcut de pe chipul lui, îi veni să se calce singură pe picior.

— O voi găsi şi o voi aduce ca s-o vezi, se oferi Paul, cu un zâmbet în priviri, atunci când muzica se termină.

Whitney încercă să-şi revină de pe urma umilinţei provocate de ea însăşi, când îşi dădu seama că Paul o conducea către Clayton Westland. Uitase că-i întorsese spatele când acesta tocmai o invitase la dans şi plecase cu Paul.

— Cred că am furat-o pe domnişoara Stone, când tocmai îi cereai să danseze cu tine, Clayton, spuse Paul.

Având în vedere impoliteţea ei de mai devreme, Whitney nu vedea cum ar fi putut evita să danseze cu scârbosul ei vecin acum. Ea aşteptă ca el să repete invitaţia, dar el nu făcu nimic de acest gen. Cu toată lumea prezentă, Clayton o lăsă să stea acolo până ce se înroşi de furie şi jenă. Apoi, îi oferi braţul şi spuse cu un ton plictisit, lipsit de entuziasm:

— Domnişoară Stone…

— Nu, mulţumesc, nu vreau să dansez, domnule Westland, spuse Whitney cu răceală.

Întorcându-se pe călcâie, plecă spre cealaltă parte a camerei, punând cât se putea de multă distanţă între ea şi grupul nesuferit şi alăturându-se grupului în care era şi Lady Anne. Era acolo de vreo cinci minute, când tatăl ei veni şi o trase deoparte.

— E cineva pe care vreau să-l cunoşti, spuse el hotărât.

În ciuda tonului lui, Whitney ştia că el era foarte mândru de ea în seara asta şi-l însoţi cu plăcere prin salon, până ce îşi dădu seama unde o ducea. Chiar în faţă, Clayton Westland purta o conversaţie cu Emily şi cu soţul acesteia. Margaret Merryton era încă agăţată de braţul lui.

— Tată, te rog… şopti Whitney trăgându-se înapoi. Nu-mi place.

— Nu fi absurdă! se enervă el, trăgând-o cu forţa mai departe. Iat-o, îi spuse lui Clayton Westland.

Se întoarse apoi spre Whitney şi-i spuse:

— Fă o plecăciune şi spune-i „Îmi pare bine” prietenului şi vecinului nostru domnul Clayton Westland.

— Ne-am cunoscut deja, spuse Clayton sec.

— Ne-am cunoscut, repetă ca un ecou Whitney. Obrajii îi ardeau în timp ce-i întorcea privirea lui Clayton. Dacă avea să spună ceva care s-o facă de râs în faţa tatălui ei avea să-l ucidă. Pentru prima dată în viaţă, tatăl ei o vedea ca pe o fiinţă umană acceptabilă şi era mândru de ea.

— Foarte bine, spuse tatăl ei, uitându-se când la Clayton, când la Whitney. Şi atunci de ce nu dansaţi? Pentru asta e muzica.

Whitney îşi dădu imediat seama că motivul pentru care nu dansau era evident după expresia lui Clayton, că el nu avea s-o mai invite la dans nici dacă cineva îi ţinea un pistol la tâmplă. Privind implorator când la el, când la ringul de dans, îl invită ea, practic la dans.

Sprâncenele i se încruntară de ironie. O clipă, Whitney crezu că avea de gând să refuze invitaţia, dar el se îndreptă spre ringul de dans, fără să-i ofere mâna, lăsând-o fie să-l urmeze, fie să rămână acolo.

Whitney îl urmă, dar îl ură la fiecare pas, pentru că o obligase să facă asta. Mergând în urma lui, îi înfigea din priviri pumnale în spate, dar nu-şi dădu seama decât când el se întoarse, că râdea de chinul ei.

Whitney păşi spre el, apoi trecu de el intenţionând să-l lase acolo între dansatori.

El întinse mâna şi o prinse de cot.

— Să nu îndrăzneşti! spuse în timp ce o întoarse spre el pentru vals.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să mă invitaţi la dans, remarcă Whitney cu sarcasm în timp ce se lăsa prinsă în braţe de el.

— Nu asta voiai să fac? întrebă el cu o prefăcută inocenţă şi înainte ca ea să poată răspunde, el adăugă: dacă mi-aş fi dat seama că preferi să inviţi tu, nu mi-aş mai fi irosit celelalte două invitaţii.

— Încrezut, nepoliticos…

Whitney surprinse privirea îngrijorată a tatălui său şi-i zâmbi larg pentru a-i arăta ce bine se simţea. De îndată ce tatăl ei îşi mută privirea, ea se uită cu o privire ucigătoare la partenerul ei şi continuă:

— Incalificabil, nesuferit!

Umerii lui Clayton Westland începură să se zguduie de râs şi Whitney se înecă de furie.

— Continuă, spuse el cu un zâmbet larg. De când eram copil nu am mai fost apostrofat aşa. Unde

rămăseseşi? Eram „incalificabil, nesuferit”!

— Scandalos de îndrăzneţ, mai spuse Whitney cu furie şi apoi, pentru că nu găsea nimic mai bun... Şi nu eşti un domn!

— Asta mă pune într-o situaţie dificilă, spuse el. Mă pui în situaţia de a-ţi atrage atenţia că purtarea ta faţă de mine numai una de doamnă nu a fost.

— Te rog, zâmbeşte. Tata se uită la noi, îl avertiză Whitney zâmbind larg.

Clayton se supuse imediat. Îşi dezveli dinţii albi într-un zâmbet leneş, dar privirile i se opriră asupra buzelor ei.

Punctul asupra căruia se concentra el nu-i scapă lui Whitney care deveni încordată.

— Domnule Westland, cred că scurta şi neplăcuta întâlnire a ajuns la final.

Se trase înapoi, dar braţul său o ţinu cu putere, împiedicând-o să scape.

— Nu vreau ca vreunul dintre noi să se dea în spectacol, micuţo, o avertiză el. Cum Whitney nu avea de ales decât să se mişte încotro o purta el, ea ignoră comportamentul lui nepotrivit şi privi în altă parte.

— Minunată seară, nu? întrebă el şi apoi îi şopti... Tatăl tău se uită iar la noi.

— A fost o seară minunată, îi răspunse Whitney.

Ea aşteptă reacţia lui Clayton şi cum, după câteva secunde, nu avea niciuna, se uită miratăla el. O privea intens, dar fără nici o urmă de supărare pentru răutatea ei. Whitney se simţi ca o prostuţă supărăcioasă. E adevărat că el se purtase urât după-amiază, la râu, dar la câte îi făcuse şi spusese ea în seara aceea, nici ea nu se putea spune că se purtase mai bine. Un zâmbet îi lumină ochii în timp ce-l privea.

— Cred că e rândul dvs să fiţi nepoliticos cu mine. Sau am pierdut cumva şirul? spuse ea aparent corectă.

Ochii lui zâmbiră în semn de apreciere a bruştei schimbări de atitudine.

— Cred că suntem chit, spuse el calm.

Era ceva în vocea lui profundă, în ochii gri, în uşurinţa

cu care dansa vals care trezea vagi amintiri. Uitând că ochii lui erau aţintiţi asupra ei, Whitney se uită la el, încercând să-şi dea seama ce trezea acele vagi amintiri.

— Domnule Westland, ne-am mai întâlnit?

— Dacă ne-am mai întâlnit, n-aş vrea să mă gândesc că ai uitat.

— Sunt sigură că, dacă ne-am fi cunoscut, mi-aş fi amintit, spuse Whitney politicos şi dădu uitării această idee.

Respectându-şi promisiunea, Paul o aduse pe Elizabeth când Clayton şi Whitney se retrăgeau de pe ringul de dans. Elizabeth Ashton, îşi spuse Whitney cu disperare, arăta la fel de frumoasă şi fragilă ca o păpuşă chinezească. Era îmbrăcată într-o rochie de satin de un albastru foarte deschis care se potrivea bine cu rozul din obraji şi cu auriul buclelor ei şi vocea sa era moale şi plină de admiraţie când spuse:

— Nu pot să cred că tu eşti, Whitney.

Asta implica, desigur, ideea că Whitney fusese extrem de neprezentabilă înainte, încât lui Elizabeth nu-i venea să creadă că era posibilă schimbarea, dar uitându-se la ea îndepărtându-se la braţul lui Clayton, Whitney nu credea că Elizabeth voise s-o jignească.

De vreme ce Elizabeth dansa cu Clayton Westland, Whitney aşteptă, sperând că Paul o va invita pe ea din nou la dans. În schimb, el se încruntă şi spuse tăios:

— La Paris se poartă ca un bărbat şi o femeie care abia s-au cunoscut să se uite unul în ochii celuilalt atunci când dansează?

Whitney se uită la el plină de uimire.

— Nu-l priveam în ochi pe domnul Westland, doar că mi s-a părut cunoscut. Cu toate astea, nu-l cunosc. Nu ţi s-a întâmplat niciodată aşa ceva?

— Mi s-a întâmplat în seara asta, spuse Paul. Credeam că tu eşti o persoană pe care o cunoşteam. Acum, nu mai sunt deloc sigur că te cunosc.

Se întoarse pe călcâie şi plecă lăsând-o pe Whitney să se uite în urma lui. Pe vremuri, ea ar fi alergat după el, pentru a-l asigura că pe el îl voia, numai pe el, nu pe

Clayton Westland. Dar acum nu mai erau acele vremuri şi ea era mai înţeleaptă, aşa că zâmbi în sinea ei şi plecă în direcţia opusă.

Cu toate că Paul nu se mai apropie de ea în acea seară, ea se simţi perfect fericită să treacă de la un dans la altul cu diferiţi invitaţi. Dacă avea de ales între un Paul prea plin de încredere în sine şi unul gelos, Whitney, cu siguranţă, îl prefera pe al doilea. Lady Eubank avea dreptate, decise Whitney. Paul avea nevoie de un rival.

*

Era aproape amiază a doua zi, când Whitney se trezi. Sări din pat convinsă că Paul avea să vină s-o viziteze.

Paul nu veni, dar veniră câţiva dintre vecinii ei şi ea îşi petrecu după-amiaza încercând să fie fermecătoare şi veselă în timp ce dispoziţia îi apunea precum soarele de afară.

Când se duse la culcare, îşi spuse că Paul avea să vină a doua zi. Dar şi a doua zi trecu fără vreun semn de la el.

Abia a treia zi, Whitney îl văzu şi atunci, din pură întâmplare. Ea şi Emily veneau călare din sat. Caii lor ridicau mici nori de praf.

— Ştiai că domnul Westland a fost nevoit să plece la Londra în ziua de după petrecerea ta? întrebă Emily.

— Mi-a spus ceva tata, spuse Whitney cu gândul la Paul. Cred că ar trebui să se întoarcă mâine. De ce?

— Mama lui Margaret i-a spus mamei că Margaret abia aşteaptă ca el să se întoarcă. Se pare că Margaret este îndrăgostită de el şi…

Emily se opri şi privi în depărtare.

— Dacă nu cumva mă înşală ochii, spuse ea cu o privire răutăcioasă spre Whitney, o să avem întâlnirea pentru care te rugai.

Aplecându-se înainte, Whitney văzu un faeton elegant care venea destul de repede spre ele. Abia dacă mai avu timp să-şi îndrepte puţin fusta şi Paul opri, o salută pe

Whitney cu politeţe, apoi îşi devotă toată atenţia lui Emily, flatând-o, până ce ea îi spuse râzând să înceteze, pentru că era femeie măritată.

Lui Khan nu-i plăcuse sosirea furtunoasă a calului negru al lui Paul, aşa că Whitney ascultă conversaţia celor doi în timp ce se străduia să-l ţină sub control pe Khan.

— Vii mâine la Lady Eubank? auzi ea întrebarea lui. Cum apoi se aşternu un lung moment de tăcere, ea privi spre el şi observă că Paul se uita la ea.

— Vii mâine la Lady Eubank? repetă el întrebarea. Whitney aprobă din cap, inima sa dublându-şi bătăile.

— Bine, atunci ne vedem acolo.

Fără vreo altă vorbă, el apucă hăţurile şi faetonul porni la drum. Emily se întoarse şi se uită după el până ce acesta dispăru.

— Dacă asta nu a fost cea mai ieşită din comun întâlnire din viaţa mea, nu mai ştiu ce a fost.

Un zâmbet îi lumină faţa în timp ce o privea pe Whitney.

— Paul Sevarin tocmai a făcut mari eforturi să te ignore. Whitney, spuse ea, nu ţi se pare puţin cam ciudat?

— Deloc, spuse Whitney cu un oftat. Dacă-ţi aminteşti, Paul m-a ignorat mereu.

— Da, ştiu, spuse Emily râzând uşor. Dar pe atunci nu era cu ochii pe tine în timp ce te ignora. Cât a vorbit cu mine nu şi-a luat ochii de la tine. Şi la petrecerea ta se uita la tine, când nu erai atentă.

Whitney îl opri pe Khan.

— Serios? Eşti sigură?

— Sigur că sunt sigură, prostuto! Am fost cu ochii pe el şi el era cu ochii pe tine.

— Of, Emily, aşa de tare aş vrea să nu fie nevoie să pleci la Londra săptămâna viitoare. Cine îmi va mai spune ce vreau să aud când vei pleca tu?

CAPITOLUL 11

Până în seara petrecerii de la Lady Eubank, Whitney era deja plină de nerăbdare. Fu gata foarte devreme, stătu şi o aşteptă pe mătuşa ei în hol, într-o rochie de un albastru închis cu aplicaţii strălucitoare argintii. În ureche şi la gât avea diamante şi safire care completau frumos coafura ei grecească.

— Mătuşă Anne, spuse ea în trăsură, în drum spre casa lui Lady Eubank, chiar crezi că Paul o iubeşte sincer pe Elizabeth?

— Dacă o iubea, cred că ar fi cerut-o de nevastă de mult, replică Lady Anne, punându-şi mănuşile când trăsura intră pe lunga alee ce ducea spre casa-mausoleu a lui Lady Eubank. Şi prietena ta Emily are dreptate. Chiar te-a urmărit mai tot timpul în seara petrecerii tale, atunci când credea că nu-l vede nimeni.

— Şi atunci de ce durează aşa de mult să facă ceva?

— Dragă, gândeşte-te la poziţia delicată în care se află. Acum patru ani, toată lumea ştia că el abia dacă-ţi tolera devotamentul. Acum trebuie să facă faţă ideii de a-şi schimba părerea şi de a te curta oficial.

Ea zâmbi când văzu aspectul trist al lui Whitney.

— Dacă vrei să grăbeşti lucrurile, ar trebui să asculţi sfatul lui Lady Eubank şi să-i oferi concurenţă.

Trei ore mai târziu, Whitney începea să fie de acord. Era populară şi căutată de toţi tinerii burlaci, mai puţin de cel dorit.

În partea opusă a camerei, înconjurat de câteva fete din localitate, Clayton dădea din cap la spusele lui Margaret Merryton, zâmbind pentru a ascunde lipsa de răbdare faţă de pălăvrăgeala ei continuă.

După ce îşi petrecuse ultimele zile la Londra, într-o călătorie de afaceri urgentă, el revenise azi, la timp pentru a se schimba şi a apărea la această mică adunare a Ameliei Eubank. Iar baborniţa aceea scandaloasă îl aşteptase în hol şi îi spusese că ar aprecia dacă i-ar da atenţie domnişoarei

Stone în seara asta pentru a-l face gelos pe domnul Sevarin. Ca urmare, Clayton nu era foarte fericit.

Întorcându-se nepoliticos cu spatele la femeia care vorbea cu ea, Amelia Eubank ridică monoclul şi studie grupurile formate, până ce privirile îi căzură pe ducele de Claymore, care era înconjurat de câteva fete, toate dornice să-i atragă atenţia. Claymore, remarcă ea, le trata cu toleranţă amuzată, dar atenţia lui era concentrată asupra singurei femei din încăpere care părea imună la magnetismul lui, Whitney Stone.

Amelia lăsă monoclul să cadă şi să atârne de panglica de catifea peste bustul ei amplu. Printr-o rudă îndepărtată a soţului ei decedat, Amelia putea pretinde că se înrudeşte cu ducele şi, atunci când Claymore venise la ea acasă, în urmă cu câteva săptămâni, anunţând-o că avea de gând să stea la numai câţiva kilometri de ea, sub numele de Westland, pentru a se odihni, ea îl asigurase de discreţia ei.

Acum însă, o intriga ceva şi privirea îi strălucea în timp ce se uita la ducele care o privea pe Whitney. Se opri o clipă, pentru a-şi spune cât de neetice şi lipsite de scrupule erau schemele sale, apoi, cu un zâmbet mulţumit, îi ceru valetului să o cheme la ea pe domnişoara Stone imediat, iar apoi să-l aducă şi pe domnul Westland.

Whitney dansa cu soţul lui Emily atunci când valetul veni lângă ea şi-i spuse că Lady Eubank voia s-o vadă de îndată. Cerându-şi scuze de la Lordul Archibald, Whitney se supuse chemării lui Lady Eubank cu sentimente de teamă care se transformară în spaimă de-a dreptul când o văzu pe aceasta ridicându-se din scaunul ei şi spunând:

— Ţi-am spus că lui Sevarin îi trebuie concurenţă, dar soţul prietenei tale nu e concurenţă. Vreau să te împaci cu domnul Westland. Flutură-ţi ochii către el sau fă ce faceţi voi, fetele pentru a atrage un bărbat.

— Nu pot. Sincer, Lady Eubank, mai bine…

— Fetiţo, dau petrecerea asta numai ca să te ajut să-l prinzi pe Sevarin. Pentru că tu eşti aşa de fraieră şi nu ştii cum să procedezi, nu am de ales şi mă amestec. Clayton Westland e singurul bărbat de aici pe care Sevarin îl

consideră adversar. Am trimis să-l cheme.

Whitney se albi, dar Lady Eubank continuă.

— Când va veni domnul Westland, poţi fie să te uiţi la el cum te uiţi la mine, caz în care te va duce la un medic, fie poţi să-i zâmbeşti şi el se va oferi să te ducă pe terasă.

— Nu vreau să ies pe terasă, spuse Whitney cu disperare.

— O să vrei, prevăzu femeia, atunci când o să te întorci şi o să observi cu cât farmec se îndreaptă Elizabeth într-acolo, la braţul lui Sevarin.

Whitney se întoarse şi văzu că, într-adevăr, Paul şi Elizabeth mergeau în direcţia terasei. Descurajată, ea recunoscu că avea sens ceea ce spunea Lady Eubank, dar ea nu prea avea chef să facă atâtea scheme... Nu că ezitările ei ar fi contat, pentru că Lady Eubank nu-i mai dădea de ales şi îi spunea unui Clayton care zâmbea vag:

— Domnişoara Stone tocmai spunea că s-a încălzit foarte tare de atâta dans şi că i-ar plăcea să iasă pe terasă.

Clayton Westland privi spre uşile terasei şi într-o fracţiune de secundă Whitney văzu cum zâmbetul leneş deveni o mască de amuzament ironic.

— Sunt convins ca ar vrea, spuse el sarcastic. El o prinse de braţ, nu tocmai blând, şi-i spuse:

— Mergem, domnişoara Stone?

Whitney îl lăsă să o conducă printre mulţimea de invitaţi, pe lângă masa cu gustări. Ea era aşa de pierdută în gândurile sale legate de Paul, că nici nu remarcă faptul ca era condusă către uşile care dădeau direct spre cele pe care ieşiseră Paul şi Elizabeth. Whitney îşi dădu seama la un moment dat că, dacă mergeau în continuare aşa, ar fi ajuns după colţ şi nu i-ar mai fi putut vedea pe Paul şi pe Elizabeth.

— Unde mergem? întrebă Whitney repede, începând să se tragă înapoi.

— Aşa cum poţi vedea, ieşim pe balcon, spuse calm însoţitorul ei.

Prinzând-o şi mai bine de mână, el deschise uşa cu geam cu mâna liberă şi o conduse afară, închizând uşa în

urma lor. Fără vreun cuvânt, îi eliberă braţul şi apoi se îndreptă spre balustrada de piatră. Se sprijini de ea şi continuă s-o privească pe Whitney în linişte.

Whitney stătea acolo, nefericită, pentru că planul lui Lady Eubank dăduse greş, jenată pentru că participase la el şi încă foarte hotărâtă să ducă planul la bun sfârşit dacă putea.

— Poate mergem pe partea cealaltă, sugeră ea.

— Am putea, dar nu o vom face, spuse Clayton, aproape nervos.

Se uită la ea, ştiind că ea încerca să-l folosească pe post de paravan şi devenind din ce în ce mai nerăbdător în raport cu ea, cu fiecare secundă care trecea. Ea arăta ca o fiinţă ispititoare, tânără şi sălbatică, aşa cum stătea în lumina lunii care-i strălucea în aplicaţiile argintii de pe rochia care se mişca uşor în briza serii. Era ispititoare, dar numai pe el trebuia să-l ispitească. El plătise chiar şi rochia pe care ea o purta.

După câteva momente, îi veni o idee. Lăsându-se uşor pe spate, el se uită dincolo de colţul balconului, asigurându-se că Sevarin şi Elizabeth Ashton stăteau încă lângă balustradă, apoi îşi îndreptă atenţia numai spre tânăra femeie care îşi aranja nervos faldurile rochiei.

— Ei bine, domnişoară Stone, spuse el destul de tare încât să se audă şi dincolo de colţ.

Whitney tresări la auzul numelui său.

— Ei bine, ce? întrebă ea, începând să spere că va reuşi să tragă cu ochiul după colţ şi-i va putea vedea pe Paul şi pe Elizabeth.

Rămase însă cu gândul, pentru că Clayton se îndreptă către ea, blocându-i perspectiva cu pieptul său.

— Ei bine, ce? repetă Whitney automat, trăgându-se înapoi, în efortul de a pune o distanţa mai mare între ei. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, se trezi cu spatele lipit de peretele casei.

— Acum, că te-am adus aici, spuse Clayton cu un ton relaxat, ce vrei să fac în continuare?

— În continuare, repetă Whitney precaută.

— Da, în continuare. Vreau să fiu sigur de rolul meu în acest joc pe care-l jucăm. Presupun că ar trebui să te sărut, pentru a-l face pe Sevarin gelos, nu?

— Nu te-aş lăsa să mă atingi, nici pentru a mă salva de la înec! îi replică Whitney furioasă.

Ignorând-o complet, el spuse gânditor:

— Nu mă deranjează să-mi joc rolul, doar că mă întreb dacă-mi va plăcea. Voi săruta o amatoare sau ai fost sărutată de destule ori, încât să ştii cum se face asta? De câte ori ai fost sărutată, chiar?

— Presupun că trăieşti permanent cu spaima că vei fi luat drept gentleman, spuse ea repede, încercând să-şi ascundă panica. Mâinile lui erau pe braţele ei şi el începuse deja s-o tragă spre el.

Renunţând la lupta inutilă, ea se uită cu furie la ochii lui care zâmbeau şi spuse:

— Ia-ţi mâinile de pe mine!

— Ai fost sărutată de prea multe ori pentru a mai ţine minte? Sau erau săruturi aşa de lipsite de importanţă, încât nu ţi le mai poţi aminti?

Whitney avea senzaţia că va exploda.

— Am fost sărutată de destule ori, încât să nu am nevoie de lecţii de la unul ca tine, dacă la asta te gândeai.

El chicoti şi îşi trecu braţul pe după talia ei extrem de încordată.

— Deci ai fost sărutată de atât de multe ori, micuţo? Whitney se uită la pieptul lui, refuzând să privească în sus. Nu putea ţipa. Reputaţia ei ar fi fost distrusă dacă ar fi văzut-o cineva într-o situaţie atât de compromiţătoare. Nu-i venea să creadă că i se întâmpla tocmai ei aşa ceva. Încercând să aleagă între a izbucni în lacrimi şi a-l lovi, spuse cât putu ea de calm:

— Dacă ai terminat aceasta încercare de a mă speria şi a mă umili, dă-mi drumul, te rog.

— Nu înainte de a descoperi cât de multe ai învăţat din experienţele tale, şopti el.

Whitney îşi ridică brusc capul intenţionând să dea drumul unei tirade, dar cuvintele ei fură oprite de buzele

lui. Ea îngheţă în urma şocului iniţial, iar apoi se forţă să rămână perfect nemişcată sub presiunea buzelor lui. Deşi nu avea mare experienţă în a săruta, avea când venea vorba de a evita săruturile şi ştia că, dacă nici nu se luptă şi nici nu reacţionează, o femeie putea face şi cel mai aprins bărbat să-şi ceară scuze şi să fie plin de regrete.

Când, în cele din urmă, Clayton se retrase, el nu părea nici plin de regrete şi nici dornic să-şi ceară scuze. În schimb, o privea cu un rânjet enervant.

— Ori ai avut profesori foarte proşti, ori ai mare nevoie de noi lecţii.

Strânsoarea braţelor sale slăbi şi ea se retrase. Întorcându-se pe călcâie, ea îi aruncă peste umăr:

— Cel puţin eu nu am luat lecţii într-un bordel!

Se întâmplase aşa de repede, că nu avusese timp să reacţioneze. O mână puternică o prinse, o întoarse şi o trase în braţele sale, la adăpostul întunericului.

— Cred, spuse el cu o voce cumplită, că problema ta este că ai avut profesori lipsiţi de experienţă.

Gura sa se repezi spre a ei, presându-i fără milă buzele şi forţându-le să se despartă din cauza presiunii.

Whitney rămase în îmbrăţişarea lui puternică şi lacrimi de furie neputincioasă i se prelinseră pe obraji. Cu cât se lupta ea mai mult, cu atât mai insolentă şi mai puternică era sărutarea lui, până ce, în cele din urmă, ea se linişti, abandonându-se învinsă şi tremurând în îmbrăţişarea lui. În momentul în care ea nu se mai luptă, el se opri şi-i prinse capul între mâini. Uitându-se în ochii ei furioşi şi înceţoşaţi de lacrimi, el spuse încet:

— Asta a fost prima ta lecţie, micuţa mea. Să nu mai joci jocuri cu mine. Le-am jucat eu pe toate înaintea ta şi nu ai cum să câştigi. Şi asta e a doua lecţie, murmură el şi gura i se îndreptă spre a ei.

Whitney trase aer în piept şi începu să ţipe, dar gura lui transformă strigătul ei într-un geamăt isteric şi o sărută atât de blând de data asta, încât ea amuţi. O mână a lui era pe ceafa ei, susţinând-o uşor, în timp ce cealaltă mână i se plimba uşor pe spate, într-o mângâiere lentă care o apropia

tot mai mult de el. În tot acest timp, buzele lui se mişcau pe buzele ei cu o infinită tandreţe, unindu-şi formele.

El îi atinse buzele cu limba, electrizându-i lui Whitney tot trupul. Ea ridică braţele şi se prinse de gâtul lui, pentru a nu se prăbuşi. Braţul lui o prinse protector, iar limba lui pătrunse uşor în gura ei, gustând, explorând, umplând-o, până ce tot trupul ei nu mai fu decât o multitudine de senzaţii ameţitoare.

Sărutul lui deveni şi mai profund, iar mâna lui se mută de pe spate, pe mijlocul ei, apoi urcă spre sânul ei, cuprinzându-l cu îndrăzneală.

Furia faţă de o atingere atât de intimă luă locul tuturor celorlalte sentimente. Cu o forţă pe care nu ştia că o are, Whitney se rupse de el, desfăcându-i braţele.

— Cum îţi permiţi? şuieră ea şi, în acelaşi timp, ridică mâna şi-l plesni cât putu ea de tare.

Nevenindu-i să creadă, Whitney se uita cum un rânjet înflori pe chipul lui. Era aşa de furioasă, încât abia mai reuşi să articuleze:

— Dacă te mai atingi de mine, te omor! Ameninţarea ei păru a-i face o şi mai mare plăcere şi nu exista nici un dubiu legat de chicotitul de dinaintea următoarelor lui vorbe:

— Nici nu va fi nevoie, milady. Deja am răspunsul de care aveam nevoie.

— Răspunsuri, şuieră Whitney. Dacă eram bărbat, îţi răspundeam cu un glonţ dintr-un pistol.

— Dacă erai bărbat, nu ai fi avut nici un motiv. Whitney stătea acolo, plină de nervi, căutând ceva de spus sau de făcut, care să poată trece dincolo de calmul lui imperturbabil. Lacrimile care-i umpleau ochii erau lacrimi de furie, dar când el le văzu, fu contrariat.

— Şterge-ţi ochii şi te voi duce înapoi la prietenii tăi. După ce termină de vorbit, scoase o batistă albă pe care i-o întinse. Whitney avea senzaţia că va plesni din cauza urii şi a furiei, îi smulse batista din mână şi o aruncă jos, apoi se întoarse vrând să intre singură în salon.

— Ne scuzaţi, spuse Paul cu un semn din cap,

însoţind-o pe Elizabeth în sala de bal.

— De când e aici Paul? întrebă Whitney furioasă, uitându-se la Clayton şi încleştându-şi pumnii. Ordinar ce eşti… Ai făcut asta special, ca să ne vadă el, nu-i aşa? Voiai ca el să ne vadă!

— Am făcut-o special, pentru mine, o corectă Clayton şi o prinse de braţ, conducând-o spre uşă.

Intrară în camera luminată şi sigură şi Whitney îşi trase braţul şi şopti furioasă:

— Cred că eşti fiul lui Satan!

— Cred că tata ar fi fost foarte dezamăgit de varianta asta, chicoti el enervant.

— Tatăl tău? îi aruncă Whitney îndepărtându-se. Te amăgeşti, dacă chiar crezi că mama ta ştia cine e.

Urmă un moment de linişte în care Clayton conştientiză că tocmai fusese făcut bastard, urmat de un hohot de râs, atunci când remarca domnişoarei ajunse la el. Încă mai zâmbea în timp ce urmărea unduirea şoldurilor ei.

Neagră de furie, Whitney se îndreptă către un grup de invitaţi mai în vârstă dintre care făcea parte şi mătuşa ei şi rămase lângă ei, fără a le asculta conversaţia. Doamne, cât de tare îl ura pe Clayton Westland! Chiar dacă avea să fie ultimul lucru pe care-l făcea, avea să-i plătească pentru seara asta, pentru că pusese mâinile lui împuţite pe ea, pentru că o făcuse să pară o stricată în ochii lui Paul.

Aproape o oră mai târziu, vocea calma a lui Paul îi şopti în ureche:

— Vino şi dansează cu mine.

Mâna lui deja se prinsese de braţul ei şi Whitney merse alături de el. Se temea să nu vadă condamnarea în ochii lui, încât chiar şi când dansau, ea nu se putu aduna pentru a ridica privirile către el.

— Un bărbat trebuie să te scoată afară, pe balcon, pentru a se bucura de atenţia ta, domnişoară Stone? o tachină el.

Whitney se uită la el şi văzu, spre marea sa uşurare, că scena la care asistase pe balcon îl deranjase, dar nu avea nici urmă de dezgust în priviri.

— Ai prefera să ieşim să ne plimbăm afară? o necăji el.

— Te rog, nu mă tachina în legătură cu scena aia, spuse ea pe jumătate rugător, pe jumătate suspinând. A fost o seară lungă şi sunt cam epuizată.

— Nici nu mă îndoiesc, spuse el cu ironie, dar, când Whitney se înroşi de jenă, el renunţă. Crezi că-ţi poţi reveni din epuizare până mâine dimineaţa, pentru un picnic cu, să zicem, vreo zece oameni, în onoarea ta?

Lady Eubank şi mătuşa Anne avuseseră dreptate. Whitney conştientiza asta cu mare bucurie.

— Mi-ar face plăcere, recunoscu ea cu un zâmbet fericit.

Când dansul se termină, Paul o conduse într-un colţ relativ liniştit al salonului. Opri un servitor care avea o tavă cu pahare de şampanie, luă două pahare şi îi dădu unul lui Whitney. Sprijinindu-se cu umărul de un stâlp întrebă zâmbind:

— Să-l invit şi pe Westland?

Prima reacţie a lui Whitney fu să strige „nu”. Dar văzând zâmbetul lui plin de siguranţă, ea alese o cale mai înţeleaptă.

— Sigur că da, invită-l, dacă vrei.

— Nu te-ar deranja? Whitney se uită la el inocent.

— Nu văd de ce m-ar deranja. E un bărbat foarte arătos…

Se uită în jos, la pahar, pentru a-şi ascunde o grimasă de repulsie. E fermecător şi…

— Domnişoară Stone, spuse Paul scrutând-o amuzat, nu cumva vrei să mă faci gelos, nu?

— Eşti gelos, replică ea cu un zâmbet, flirtând.

El nu răspunse, dar Whitney era aproape sigură că era gelos. Oricum, în seara aceasta, echilibrul forţelor era aşa cum visa ea odinioară că va fi. Paul rămase lângă ea tot restul serii, iar dacă se îndepărta vreun pic, nu era pentru a se duce la Elizabeth.

*

Lăsându-şi valetul să plece. Clayton îşi turnă un coniac. Zâmbi în sinea sa gândindu-se la întorsătura pe care o luase curtea pe care i-o făcea lui Whitney. Nici în visurile sale cele mai îndrăzneţe, nu văzuse aşa ceva. Era extrem de mulţumit de ceea ce aflase pe balconul Ameliei Eubank cu câteva ore în urmă. Niciunuia dintre cei care o curtaseră pe Whitney în Franţa nu i se permiseseră libertăţile pe care şi le permisese el. Ea fusese şocată de sărutul lui şi scandalizată atunci când mâna lui îi atinsese sânul.

Doamne, ce creatură încântătoare! Era parţial înger, parţial diavoliţă, sofisticată, de o frumuseţe opulentă, care-i făcea sângele să fiarbă.

Ridică paharul şi se încruntă... Oare o tratase necuviincios în seara asta? Mâine va trebui să se revanşeze.

CAPITOLUL 12

Dimineaţa picnicului răsări strălucitoare şi senină, cu un vânt răcoros care aducea aroma toamnei.

Whitney făcu baie şi îşi spălă părul, apoi stătu să se gândească cu ce să se îmbrace. Paul avea cu siguranţă să vină să o ia cu trăsura, dar Whitney îşi dorea să călărească alături de el, aşa cum mai făcuseră în trecut. Se decise şi luă o rochie de călărie de culoarea untului din garderobă.

Era gata atunci când auzi trăsura lui Paul oprind la scară, chiar sub geamul camerei ei, dar se forţă să străbată de zece ori camera în lung şi în lat, înainte de a se grăbi spre hol.

Paul o privi coborând scările, cu o expresie plină de admiraţie pe chipul său frumos. Se uită la rochia de călărie de culoarea untului cu o fustă cu buline care ieşea de sub jacheta deschisă. La gât avea o eşarfă asortată, cu buline, înnodată într-o parte, cu marginile fluturându-i peste

umărul drept.

— Cum poţi să arăţi atât de frumos atât de devreme, întrebă el cuprinzându-i ambele mâini în mâinile sale.

Whitney trebui să se abţină să nu i se arunce în braţe şi îi zâmbi în schimb.

— Bună dimineaţa, spuse ea uşor. Nu vrei să călărim, în loc să mergem cu trăsura? Grajdul e plin de cai. Poţi să-l alegi pe care vrei tu.

— Mă tem că va trebui să călăreşti fără mine. Am nevoie de trăsură pentru a le însoţi pe toate acele femei care nu pot călări de teamă să nu cumva să cadă de pe cal.

El înclină capul spre o umbră din cadrul uşii de la intrare.

— Clayton o să călărească alături de tine şi-ţi va arăta unde mergem.

Whitney se panică, simţind în gât un nod de dezamăgire şi de teamă. Nu-i venea să creadă că Paul făcea una ca asta! De vreme ce el o invitase şi de vreme ce picnicul era în cinstea ei, era obligaţia lui să o însoţească. În afară de asta, o singură fată din zonă se temea de călărit. Elizabeth Ashton. Se temea că punându-l pe Clayton Westland să-i fie escortă, Paul voia să-i arate că nu avea de gând să joace rolul de curtenitor gelos. Seara trecută, el îşi dăduse seama că ea încerca să-l facă gelos şi, în dimineaţa asta, îi arăta că nu mersese.

Cu un efort uriaş, Whitney se forţă să zâmbească.

— O să pierzi o cursă minunată. E o zi prea frumoasă pentru a o petrece într-o trăsură.

— Clayton o să-ţi arate locul, repetă Paul studiindu-i trăsăturile. Cred că vă cunoaşteţi destul de bine, încât să vă spuneţi pe nume, mai adaugă el sec.

Whitney privi spre silueta înaltă care se contura în pragul uşii şi strânse din dinţi, pentru a nu-şi arata dezgustul.

— Sunt sigur că tatăl tău nu va protesta dacă Clayton va călări unul dintre caii săi, spuse Paul pregătindu-se să plece.

Afară, când era pe cea de-a patra treaptă, se opri.

— Ai grijă de fata mea, îi striga el lui Clayton, iar apoi plecă, lăsând-o pe Whitney puţin mai calmă, dar şi şocată de faptul că fusese predată lui Clayton şi numită „fata mea”.

Gândurile ei fură întrerupte de vocea profundă pe care o dispreţuia şi care îi spunea liniştit bună dimineaţa. Fără chef, Whitney, îşi îndreptă atenţia către Clayton, care încă stătea în pragul uşii. Muşcându-si buzele să nu dea vreo trei răspunsuri obraznice care-i veniseră în minte, ea se uită în treacăt la cămaşa lui impecabilă deschisă la gât, la pantalonii de călărie gri şi la cizmele lui negre.

— Ştii să călăreşti? întrebă ea acru.

— Bună dimineaţa, repetă el calm, accentuând cuvintele şi zâmbindu-i.

Whitney îşi ţinu gura închisă şi trecu pe lângă el, obligându-l fie s-o urmeze, fie să rămână în casă. Oricum, nu-i păsa.

În timp ce ea se îndreptă către grajduri pe poteca din spatele casei, el rămase un pas în urma ei, dar, la jumătatea drumului, i-o luă înainte, blocându-i drumul. Zâmbindu-i o întrebă:

— Aşa îi tratezi pe toţi gentlemanii care îţi fură un sărut sau numai pe mine?

Whitney se uită la el cu dispreţ.

— Domnule Westland, în primul rând, dumneata nu eşti un gentleman, iar în al doilea rând, nu-mi placi. Acum, te rog, fă-mi loc!

El rămase pe loc studiindu-i chipul în linişte.

— Te rog, dă-te la o parte şi lasă-mă să trec, repeta Whitney.

— Dacă o să stai locului destul de mult. Pentru a putea s-o fac, aş vrea să-mi cer scuze pentru seara trecută, spuse el cu calm. Nu-mi mai amintesc când a fost ultima dată când mi-am cerut eu scuze pentru ceva, aşa că s-ar putea ca asta să sune puţin cam ciudat.

Ce fiară arogantă! Credea că-şi poate lua orice libertăţi faţă de ea, pentru ca apoi să vină şi să-i arunce o scuză! Spunându-i să stea locului puţin, el distrusese orice

urmă de dorinţă din partea ei de a-l asculta.

— Nu accept scuzele dumitale, fie ele ciudate sau altminteri. Acum, dă-te la o parte!

Chipul lui se întunecă de enervare, iar Whitney aproape că simţea efortul pe care-l făcea pentru a rămâne calm. Ea privi spre grajd pentru a vedea dacă era cineva acolo să-i sară în ajutor dacă era nevoie. Thomas era acolo, încercând să-l ţină în frâu pe Alergare Periculoasă.

Şi răzbunarea luă brusc forma unui armăsar negru. Zâmbetul cu care se întoarse Whitney spre bărbatul furios era curajos şi real.

— Nici manierele mele nu au fost tocmai ireproşabile, spuse ea încercând cu disperare să pară că-şi cere scuze, când, de fapt, ea ar fi râs în hohote. Dacă ai vrea să-ţi ceri scuze, sunt gata să le accept.

Imediat el deveni bănuitor, aşa că Whitney spuse:

— Sau, poate, te-ai răzgândit?

— Nu m-am răzgândit, spuse el calm. Puse mâna sub bărbia ei, i-o ridică spre el şi spuse:

— Îmi pare sincer rău dacă te-am speriat aseară. Nu am vrut. Aş vrea să fim prieteni.

Whitney rezistă dorinţei de a-i da mâna la o parte şi păru a fi de acord cu propunerea lui.

— Dacă e să fim prieteni, trebuie să avem ceva în comun, nu-i aşa? Mie îmi place să călăresc. Eşti priceput?

— Destul de priceput, spuse el analizând-o cu grijă. Dornică să scape de privirea sa scrutătoare. Whitney se îndepărtă de el şi porni spre grajduri.

— O să-ţi aleg un cal, strigă ea peste umăr către el. Clayton Westland avea să călărească acel armăsar sau avea să-şi recunoască teama. Oricum ar fi fost, nemăsuratul său amor propriu avea să sufere şi Whitney simţea că el merita tot ceea ce i se pregătea.

Când ajunse la Thomas, sufla deja greu de cât alergase. Aruncă o privire peste umăr şi văzu că Clayton era în urma ei, aşa că spuse pe un ton jos:

— Înşeuează-l imediat pe Alergare Periculoasă. Domnul Westland insistă să-l călărească.

— Cum? spuse Thomas, uitându-se la Westland. Sigur?

— Foarte sigur, spuse Whitney în timp ce Thomas se întorcea şi se ducea în grajd. Extrem de mulţumită de sine, Whitney se duse către gard, pentru a fi în spatele lui Clayton.

— Am aranjat sa călăreşti cel mai bun dintre cai, îi spuse ea.

Clayton îi studie zâmbetul, dar atenţia îi fu atrasă de un zgomot din grajd. Se auziră două înjurături, apoi un ţipăt, după care Alergare Periculoasă ieşi în goană aruncând în toate părţile oamenii care încercau să-l ţină.

— Nu e minunat, spuse Whitney uitându-se la victima ei. În acel moment, calul îşi schimbă direcţia, îndreptându-se către gardul unde stăteau ei. Whitney sări într-o parte exact când picioarele din spate ale calului se ridicară în aer. Cu o voce tremurândă, ea spuse:

— Este foarte nărăvaş.

— Da, văd, spuse Clayton, îndreptându-şi privirea de la calul nervos la Whitney.

— Dacă te temi să-l călăreşti, spune-mi, sugeră Whitney cu generozitate. Sigur putem să-ţi găsim ceva mai pe măsură, cum ar fi Dulcica. Străduindu-se să nu râdă, ea arată cu capul către iapa mare care păştea, şi care avea o burtă mare şi o cocoaşă. Clayton se uită în direcţia indicată şi o urmă de revoltă îi trecu peste chip. Whitney decise imediat că ar fi fost mult mai plăcut pentru ea dacă Clayton Westmore ar fi ajuns la picnic pe o iapă bătrână.

— Thomas, strigă ea. Domnul Westland a decis să o călărească pe Dulcica.

— Armăsarul este foarte bun, îi spuse Clayton lui Thomas, apoi îi aruncă lui Whitney o privire ca de gheaţă.

Ca pentru a se apăra, Whitney întrebă:

— De ce nu-mi spui unde e picnicul şi pot s-o iau înainte.

— Nu am de gând să fac asta şi nici nu-ţi voi satisface dorinţa de a mă vedea sub copitele calului!

Uitându-se spre Khan care era scos din grajd, spuse:

— Urcă pe cal şi ţine-l la gard, să nu-mi stea în cale. O să am şi aşa destule de făcut şi fără a mă mai gândi la siguranţa ta!

Presupunerea lui aroganţă că va putea să călărească armăsarul şterse urma vagă de vinovăţie pe care o resimţea Whitney. Ea urcă pe Khan şi-l duse către gard. Prinse hăţurile lui Khan cu dinţii şi îşi ridică mâinile pentru a-şi strânge părul într-un coc la ceafă, apoi îşi desfăcu eşarfa pentru a-l prinde cu ea.

Cei de la grajd şi trei grădinari se grăbiră să vină la gard pentru a vedea mai bine. Thomas şi alţi doi oameni ţineau armăsarul în timp ce Clayton îşi trecu mâna peste grumazul lui, vorbindu-i calm. Amintirea senzaţiei pe care o avusese simţind aceeaşi mână pe sânul ei o enervă pe Whitney.

Clayton puse piciorul în scară, apoi se ridică uşor şi se aşeză în şa fără să facă mişcări bruşte care să-l sperie şi mai tare pe armăsar. În ciuda grijii sale, Alergare Periculoasă se smuci şi se repezi spre cei care-l ţineau. Ultimul care folosise acea şa era mai scund şi, pentru o clipă, lui Whitney i se păru că armăsarul avea să scape de nedoritul călăreţ cu şa cu tot.

Whitney râse de felul în care se agita armăsarul. Ea se aştepta ca Clayton să renunţe în orice moment şi să descalece. El însă strânse bine hăţurile şi oamenii dădură drumul calului după care plecară din calea sa.

Atenţia lui Clayton era concentrată asupra calului nervos pe care-l călărea.

— Uşurel, îi spuse el, lăsând puţin hăţurile. Calul îşi scutură capul furios. Încercând să prindă cu dinţii hamul.

— Uşurel…

Vocea mai calmă nervii calului. Hăţurile îl ţineau în frâu, dar nu-l strângeau.

Whitney se uita cu ochii mari de uimire cum armăsarul se potoli şi porni la pas. Urechile calului erau îndreptate în faţă şi arăta de parcă i-ar fi plăcut să fie călărit, mândru să poarte povara bărbatului înalt din şa.

Asta, până ce Clayton îl lovi peste crupa cu cravaşa.

Instantaneu, Alergare se ridică pe două picioare.

— E cravaşa, domnule. Lăsaţi-o jos. E tot ce-l mai sperie acum.

Pentru un moment, Whitney uită de tot ce avea împotriva lui. Ea însăşi era o călăreaţă prea bună pentru a nu recunoaşte că era impresionată de momentul la care fusese martoră. Felul în care Clayton îl manevrase pe Alergare Periculoasă o umpluse de admiraţie şi respect şi ea nu făcu niciun efort să ascundă asta atunci când armăsarul se îndrepta spre ea. Zâmbi şi începu să-l laude, dar Clayton îi dădu cravaşa şi-i spuse:

— Regret să te dezamăgesc. Data viitoare, găseşte pe altcineva care să joace jocurile tale de grădiniţă!

— Monstrule! spuse printre dinţi Whitney, ridică braţul, cravaşa şuieră în aer, rată umerii lui Clayton şi-l lovi pe armăsar.

Furios şi violent, armăsarul se ridică pe două picioare, se repezi spre gard, de parcă ar fi vrut să treacă prin el, apoi, în ultimul moment, sări peste el, incontrolabil.

— Doamne, şopti Whitney, uitându-se cum calul şi călăreţul se îndepărtau.

Ruşinată, se uită în altă parte. Vinovăţia pe care o resimţea pentru încercarea copilărească de a se răzbuna fu accentuată de Thomas care veni către ea cu chipul roşu de furie.

— Asta ai învăţat în Franţa? Să răneşti străinii? Spune-mi! urlă el. Nimeni nu se va mai urca vreodată pe calul ăla, proastă mică!

El se întoarse spre un cal, pentru a prinde din urmă armăsarul.

Whitney nu putu să se ducă după Thomas să-i spună că ea voise să-l lovească pe călăreţ, nu calul. Niciodată, calul! Undeva, în stânga, calul alerga rapid către linia orizontului şi nu-ţi puteai da seama dacă mai era în şa călăreţul sau nu. Uitându-se în jur, Whitney văzu dezaprobarea din ochii tuturor celor de faţă înainte ca ei să-şi mute privirea în altă parte.

Nu mai suporta sa stea aici şi sa îndure acuzaţiile lor

mute. Îl întoarse pe Khan şi ieşi din curte, dar, după ce ieşi, îşi dădu seama că nu ştia încotro să se ducă. Îl opri pe Khan şi ezită. Trebuia să rămână aici şi să facă faţă urmărilor comportamentului ei scandalos. Oare cum avea calul să-l aducă pe Clayton? Trebuia să rămână şi să dea o mână de ajutor. Îl întoarse pe Khan spre grajd, dar apoi se întrebă dacă Clayton putea rămâne în şa. Ea spera să fie aşa, dar, dacă era aşa, nu voia deloc să fie aici atunci când el avea să se întoarcă. Numai când îşi imagina furia lui, îi tremurau mâinile.

— Laşo, îşi spuse sieşi printre dinţi şi întoarse calul către casa lui Sevarin, pentru a afla unde era picnicul.

Khan trase de hăţuri, dornic de o alergare, dar Whitney nu avea chef să alerge, aşa că-l ţinu la pas. Niciodată nu se simţise atât de prost. Nefericită, se întreba de ce oare reuşise să strice totul din momentul în care pusese piciorul în Anglia. Se ura pentru că se lăsase pradă unor copilării. După câteva minute de autoacuzaţii, reveni la momentul prezent. Oare cum putea repara ceea ce făcuse? Oare calul avea să se rănească şi vor trebui să-l omoare? Indiferent dacă avea să fie rănit calul sau nu, tatăl ei nu avea s-o ierte pentru asta niciodată.

Tatăl ei! Pentru prima dată, văzuse şi ea o umbră de aprobare în ochii lui şi acum totul avea să fie distrus! El avea s-o dispreţuiască pentru felul în care tratase calul, iar dacă avea să încerce să-i explice că ea voise să lovească omul, el avea să fie încă şi mai furios. Trebuia cumva să-i ascundă totul! Niciunul dintre servitori nu avea să-i spună, de asta Whitney era destul de convinsă. Clayton Westland ar fi putut, dar, poate, dacă-l implora să n-o facă…

Gândurile ei nefericite fură întrerupte de nişte bătăi ritmice în spatele ei şi Whitney se uita peste umărul drept pentru a-l vedea pe Clayton călare pe Alergare Periculoasă apropiindu-se rapid de ea.

Din reflex, Whitney ridică repede cravaşa pentru a-l mâna pe Khan înainte, apoi se controlă şi lăsă mâna jos. Avea să stea aici şi să-l înfrunte, să-şi recunoască greşeala. Oricum, la ce bun să nege ceva?

Pe măsură ce Clayton se apropia, Whitney putea să vadă cât de întunecat era la faţă. Dintr-o singură mişcare, el se aplecă şi prinse hăţurile lui Khan, ţinând ambii cai în loc.

— Poţi să dai drumul hăţurilor, spuse uşor Whitney. Nu fug nicăieri.

— Taci! şuieră el. Cum el ţinea hăţurile, Whitney nu avea de ales decât să meargă în linişte alături de el, în timp ce el îi permitea armăsarului lui să se răcorească.

În acea tăcere apăsătoare, ea încerca să se gândească la ceva ce ar fi putut spune pentru a rupe tensiunea, dar nu-i veneau în minte decât laude legate de felul în care Clayton se descurcase cu armăsarul. Numai că nu i se părea că acesta ar fi fost momentul potrivit pentru a spune: „Bravo, domnule Westland!”.

Lângă resturile unei pietre vechi, nu departe de locul unde se întâlniseră prima dată, la râu, Clayton opri caii şi descălecă. Legă armăsarul cu mişcări sigure, apoi se îndreptă spre Whitney, îi luă hamurile din mână şi le legă de partea opusă a pietrei. Se întoarse, îi aruncă lui Whitney un „Coboară!”, apoi se îndreptă spre un copac bătrân.

Whitney remarcă încordarea bărbiei sale, trăsăturile aspre şi, pentru prima dată, simţi o senzaţie de frică în stomac.

— Prefer să rămân aici, spuse ea nelinişti tă, uitându-se la el peste umăr.

Fără s-o bage în seamă, el îşi scoase mănuşile şi jacheta, le lăsă jos şi se aşeză, cu un genunchi ridicat pe care-şi odihni mâna. Cu o voce care părea biciuitoare spuse:

— Ţi-am spus să te dai jos de pe cal! Whitney făcu fără tragere de inimă ce i se spusese şi coborî uşor din şa. Rămase lângă cal, îndurând răceala din privirea lui. Îşi dădu seama că el încerca să-şi controleze furia şi se ruga în gând să-şi reuşească. Ochii lui o studiară şi se opriră într-un punct mai jos de mâna ei dreapta. Urmărindu-i privirea. Whitney îşi dădu seama că încă avea cravaşa în mână. Aceasta îi alunecă printre degetele amorţite.

— Cred că mai sunt câteva lucruri care-ţi plac la fel de mult ca şi călăritul, spuse el cu sarcasm.

Whitney strângea şi desfăcea nervos pumnii.

— Haide, nu fi timidă. Eşti o tânără cu multe plăceri, spuse el cu o voce ameninţătoare. Ţi-a plăcut să mă umileşti, nu?

Whitney dădu din cap şi apoi observă furia care i se aprinse lui pe chip. Încercă să nege repede din cap, pentru a ascunde recunoaşterea de mai devreme.

— Nu, nu nega. Ţi-a plăcut la nebunie. Şi cred că, în afară de călărit şi scuze, îţi mai place şi să foloseşti cravaşa. Corect?

Cum putea răspunde la aceste întrebări? Whitney se gândi cu disperare. Se uita la Khan. Dorindu-şi să poată pleca.

Cu o voce dură el o avertiză:

— Nici să nu încerci!

Whitney rămase unde era. Oricum nu credea că putea scăpa şi ştia că, dacă încerca, nu ar fi făcut altceva decât să-l enerveze şi mai tare. În afară de asta, dacă nu-l lăsa acum să-şi verse furia, era clar că el avea să se ducă la tatăl ei. Se pregăti să îndure restul atacului lui verbal.

— Voiai să avem ceva în comun dacă urma să fim prieteni, nu? Voiai să ne bucurăm de aceleaşi lucruri? Whitney înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Ia de jos cravaşa! spuse el.

Un fior trecu pe sira spinării lui Whitney şi pulsul i se acceleră. Nu mai văzuse niciodată în viaţa ei o furie atât de bine controlată. Se aplecă şi luă cravaşa cu degete tremurânde.

— Adu-mi-o mie, spuse el.

Whitney îngheţă când îşi dădu seama ce avea el de gând. Se gândi cu înfrigurare la alegerea pe care o avea: pedeapsa fizică primită de la acest om pe care-l dispreţuia sau chinul mintal cauzat de reluarea ostilităţilor cu tatăl ei. Nu prea avea de ales.

În loc să-i dea celui care o chinuia satisfacţia de a-i vedea teama, ea recurse la un truc din copilărie şi îşi ridică

cu demnitate bărbia, afişând indiferenţa. Merse spre el şi-i întinse cravaşa ca o regină care ţinea în mână sabia nobiliară, ochii ei verzi fiind aţintiţi spre ochii lui gri.

— De vreme ce tu te-ai distrat aşa de tare cu scuzele şi cu cravaşa, spuse el, o să împărtăşim această bucurie, numai că, de data asta, eu voi fi cel care va folosi cravaşa, iar tu îţi vei cere scuze. Se uită sugestiv către poalele sale.

Fără să vrea, Whitney se uită la neprietenoasa cravaşă, apoi înapoi la chipul lui bronzat, dar nu spuse nimic. Uitându-se la el cu ură, se aşeză în poziţia umilitoare. Simţea pe abdomen coapsele lui puternice. Un gândăcel trecu foarte aproape de nasul ei în timp ce ea se întrebă cât de mult va fi protejată de costumul de călărie.

— O să mă opresc atunci când îţi vei cere scuze, nu înainte, spuse Clayton şi aşteptă ca ea să izbucnească într-un potop de scuze. Ea nu spuse însă nimic şi Clayton deveni atât enervat de tăcerea ei încăpăţânată şi de indiferenţa ei, încât ridică mâna. Cravaşa şuiera în aer înainte ca el să-şi dea seama ce face şi s-o arunce în ultimul moment, dar nu înainte ca tot corpul ei să se încordeze în aşteptarea loviturii şi să-i scape un strigăt. Dezgustat de sine şi de ea, el o întoarse şi o ţinu în braţe.

Whitney se uită la el prin ceaţa lacrimilor care-i umpleau ochii, furioasă că îşi manifestase frica înainte ca el să arunce cravaşa.

— Te urăsc, spuse ea înecându-se.

— Pentru ce? întrebă el.

Neputând să dea un răspuns instantaneu, ea îşi feri privirea de a lui. Se uita fix la Alergare Periculoasă a cărui negreală catifelată era pătată acum de urme mari de transpiraţie şi vinovăţia începu să ia locul furiei. Era un miracol că armăsarul nu fusese rănit, că acela care-l călărea fusese destul de experimentat să rămână în şa şi destul de înţelept încât să călărească în continuare, nu să-l ducă spre grajd. Era o mare minune că nici calul, nici călăreţul nu păţiseră nimic. Lacrimi de ruşine şi de uşurare se adunară în colţurile ochilor şi ea le şterse repede, dar el remarcă gestul şi ştiu imediat ce făcea ea.

— Uită-te la mine, spuse el cu un ton mai blând.

— Nu, dacă mă uit la tine, o să-ţi scot ochii, pe cinstea mea! În ciuda bravadei ei, ea ştia că Clayton nu avea să-i dea drumul înainte de a auzi scuzele şi cum nu voia nimic mai mult decât să se îndepărteze de el, spuse:

— Nu am vrut să lovesc calul, am vrut să te lovesc pe tine, dar oricum a fost un gest iresponsabil, periculos şi foarte copilăresc.

— Mulţumesc, spuse el încet.

Whitney îşi dădu seama că nu era nici urmă de triumf sau de satisfacţie în tonul lui şi se uită la el neîncrezătoare. De câte ori îi cerea iertare tatălui ei, acesta o asculta, apoi se lansa într-o tiradă despre proasta purtare. Nu ştia de ce, dar se aştepta la acelaşi lucru de la Clayton.

— Mulţumesc pentru că ţi-ai cerut scuze, spuse el din nou, ca şi cum ar fi simţit nedumerirea lui Whitney.

Să fii vinovată pentru ceva, să regreţi şi apoi să fii iertată era ceva ce lipsea cu desăvârşire din experienţa de viaţă a lui Whitney. Uimită de întâmplare, ea se uită la chipul lui, apoi îşi feri privirea. Dar înţelegerea şi iertarea acordate de el deja realizaseră ceea ce ameninţările şi intimidarea nu reuşiseră. Lacrimi de jenă şi regret curgeau pe obrajii ei neputând fi nici ascunse şi nici oprite.

Ea încercă să se ridice, dar strânsoarea braţelor lui o opri şi mâna lui se ridică pentru a-i pune capul pe pieptul lui. Ca şi cum ar fi alinat un copil, el începu s-o mângâie pe păr, iar tandreţea gestului o făcu să plângă şi mai tare. Plânse până ce lacrimile ei udară pieptul cămăşii lui şi până ce simţi că-şi poate stăpâni emoţiile.

— De ce mă urăşti, micuţo? întrebă el cu blândeţe. Luată pe neaşteptate de întrebare şi de tonul lui, Whitney îi răspunse sincer, printre lacrimi:

— Pentru că ai ceva care mă face să mă port ca o nebună.

Spre uimirea ei, el râse, apoi mâna sa îi ridică bărbia către el. Ochii lui gri erau plini de căldură şi aprobare şi îi zâmbeau. Brusc, necontrolat, Whitney simţi că ei sunt cei mai buni şi mai vechi prieteni şi că era o legătură specială

între ei acum. Sentimentul o ului şi şterse tot din cale.

— Îmi pare rău că te-am făcut să-l călăreşti pe Alergare Periculoasă şi că…

— Gata, am uitat, o întrerupse el cu blândeţe. Whitney ştiu când el îşi înclină capul spre ea că avea s-o sărute, dar în loc să se ferească, ea ridică faţa, căutând parcă o dovada a iertării. Buzele lui se apropiară de ale ei şi începură dansul unui lung sărut.

Chiar când sărutul deveni mai profund şi când buzele ei păreau a se completa senzual cu ale lui, Whitney ştiu că el i-ar fi dat drumul dacă ar fi încercat să se rupă. Fără să-şi dea seama ce face, mâinile ei îi mângâiară pieptul şi apoi se prinseră pe după gâtul lui şi totul se schimbă.

Mâinile lui desfăcură eşarfa din părul ei şi se pierdură în bogăţia lui. Prinzându-i cu tandreţe faţa între palme, el privi în ochii ei verzi.

— Doamne, cât de dulce eşti! şopti el.

Lui Whitney îi stătu inima, apoi începu să-i bată cu putere când el o sărută din nou. O săruta lung şi uşor, cu sărutări scurte care o făcură să ameţească. Limba lui trecu peste buzele ei, la început tentant, apoi cu tot mai multă dorinţă, insistând ca ea să le deschidă şi, când o făcu, pătrunse intim şi începu să-i exploreze gura în timp ce mâinile alunecau pe spatele ei, spre coapse şi o trăgeau tot mai aproape de el.

Mii de senzaţii străbăteau trupul lui Whitney şi o făceau să tremure şi să se prindă de el. Lumea parcă se opri în loc atunci când el o răsturnă pe iarbă, lângă el şi o strânse în braţe. Se aplecă peste ea şi Whitney îngaimă un protest slab…

— Nu putem…

Gura lui îi opri protestul devorându-i buzele într-un sărut pasional. O tachina şi o chinui cu limba care îi desfăcea buzele şi pătrundea uşor apoi se retrăgea din gura ei, până ce Whitney, înfierbântată, îi atinse şi ea buzele cu limba.

El gemu şi se lăsă greu peste ea mângâindu-i limba cu propria limbă. Apoi gura lui o părăsi pe a ei, numai

pentru a-i săruta urechea şi gâtul. Reveni mai apoi la buzele ei. Mâna lui stângă îi mângâie gâtul apoi alunecă încet peste sâni şi începu să desfacă bluza subţire pentru a ajunge la sânii tari de dedesubt.

Simţind degetele lui puternice pe piele, Whitney se trezi parcă din beţie. Îşi scutură cu putere capul încercând să-şi desprindă gura de a lui, în timp ce el îi trăgea cămaşa, dezvelindu-i sânii.

— Nu, spuse el într-o şoaptă autoritară, sărutând-o şi mai apăsat, în timp ce mâna îi mângâia sânii, îi ridica şi presa. Îi alinta sfârcurile, până ce acestea se întăriră, mândre, în mâna sa.

Şi apoi, fără vreun avertisment, el se opri. Amorţită de sărutări şi mângâieri, Whitney se uită cum privirile lui se ridicară de pe sânii ei de fildeş.

— Dacă nu ne oprim acum, micuţo, murmură el, o să mă ia valul prea tare pentru a mă mai abţine să termin ce am început. Se întoarse şi sărută fiecare sân înainte de a trage cămaşa peste ei. Stând lângă ea, sprijinit într-un cot, el îi mângâia obrazul cu degetul arătător. Adora spiritul ei. Prospeţimea ei, căldura şi pasiunea din ea, gata de a fi posedată, aşa cum îi amintea durerea din vintre. Era aşa cum îşi imaginase că va fi şi chiar mai mult. Căpoasă, dulce, plină de temperament, impertinentă şi spirituală. O comoară plină de contraste incitante. Era comoara lui!

Whitney se cuibări parcă în căldura zâmbetului lui, ridică mâna şi o puse pe pieptul lui puternic. El îi acoperi mâna cu mâna sa şi o ţinu apăsată pe locul unde se simţeau bătăile inimii sale.

Ca prin vis, ea auzea toate sunetele dimineţii de toamnă. O veveriţă urca într-un copac cu o alună adunată pentru iarnă. Greierii cântau în armonie. Unul dintre cai bătu din copite. Whitney stătea acolo întinsă şi se întreba de ce nu remarcase niciodată cât de frumos era el.

Următoarele lui cuvinte o readuseră pe pământ.

— Trebuie să mergem. Şi aşa vom avea de dat explicaţii. El chicoti la umbra de dezamăgire care trecu peste chipul ei şi sărută cu îndrăzneală sfârcul unui sân.

— Muieruşcă obraznică, o tachina el.

— Desigur, spuse Whitney şi se ridică roşie toată de ruşinea apelativului, de altfel corect, de muieruşcă obraznică. Mâinile ei încă tremurânde încercară să pună părul în ordine.

— Ar fi trebuit să plecăm de mult.

Clayton întinse mâna după ea, dar ea se întoarse şi se îndepărtă uşor. Când încercă să se urce pe cal, o prinse de mijloc şi o trase spre el, îmbrăţişând-o din spate.

— Micuţo, spuse el sărutând-o pe ceafă, vor mai fi multe momente în care te voi ţine în braţe mult mai mult şi mult mai strâns. Apoi adăugă… îţi promit!

Lui Whitney nu-i venea să creadă. După ce o făcuse femeiuşcă obraznică, îi promitea cu simpatie alte momente de intimitate care să-i satisfacă dorinţele. Cum putuse ea să uite cât de imoral şi cât de îngâmfat era el? Se rupse din îmbrăţişarea lui şi se uită la el peste umăr. Cu cât de mult dispreţ putu aduna din umilinţa ei, spuse:

— Crezi tu?

Clayton zâmbea provocator:

— Da, chiar cred.

— Nu te baza pe asta, spuse ea întorcându-se şi apucând hamurile lui Khan. El o ridică fără efort în şa, mâna lui oprindu-se cu îndrăzneală pe coapsa ei. Lui Whitney îi tremura vocea când întrebă:

— Unde e picnicul?

— Într-o poieniţă dintre casa mea şi cea a lui Sevarin, spuse el, urcându-se pe Alergare Periculoasă.

Whitney ar fi vrut, mai mult ca orice, să pornească în galop cu Khan, pentru a pune o distantă cât mai mare între ea şi Clayton Westland. În acelaşi timp, voia să ascundă cât de rănită era. Aşa că spuse cu o voce jucăuşă:

— Ne vedem acolo!

Apoi îl întoarse pe Khan şi-l mână să plece în galop. Călărea cu părul fluturând în aer, lăsând vântul să-i răcorească chipul roşu şi fierbinte.

Îi venea să plângă de ruşine. „Muieruşcă obraznică”, aşa o numise şi chiar aşa şi fusese. Îl lăsase să o sărute în

acel fel şi, Doamne, s-o atingă aşa cum o atinsese. Şi ticălosul credea ca o recompensează promiţându-i că o va ţine în braţe mai strâns şi mai mult pe viitor. Unde fuseseră mândria ei, simţul a ceea ce e bine şi ce e rău, cum de-şi permisese asemenea libertăţi? Se simţea ca o proastă pentru că-l dorise. Şi el ştiuse exact ce simţea ea. Era, fără îndoială, expert în a le face pe femei să-l dorească.

În depărtare îi vedea pe cei veniţi la picnic şi hainele lor colorate înveseleau dealul. Chiar de la asemenea distanţă, ea putea desluşi silueta lui Paul. Paul! gemu gândindu-se cu cât dispreţ ar fi privit-o el dacă ar fi ştiut ce se întâmplase la apă. Ar fi fost distrusă în ochii lui Paul. În ochii tuturor.

Whitney se uită în urmă şi văzu că Clayton era cu vreo zece lungimi de cal în spate. Brusc, îşi dori să ajungă cât mai repede la picnic, fără a părea că fuge, aşa încât ridică, în semn de provocare, cravaşa şi spuse:

— Ne întrecem?

— Dacă tu crezi că ai vreo şansă, râse Clayton, apoi strigă: îţi dau ca avantaj distanţa dintre noi! Haide!

Whitney se gândi să refuze avantajul, dar decise că, în ceea ce-l privea pe el, orice mijloc de a câştiga era acceptabil. Aplecându-se înainte peste grumazul calului, îl lovi cu piciorul şi acesta porni în viteză înainte.

Pe când se apropia de cei veniţi la picnic, Whitney se uită în urmă, peste umăr, pentru a vedea ce avantaj avea. Dezgustul se amestecă cu uimirea, când văzu că armăsarul recuperase mare parte din dezavantaj. Câteva secunde, Whitney crezu că va câştiga, dar în ultimul moment, armăsarul se apropie de ea şi o depăşi uşor.

Caii încă se agitau, când un servitor veni să prindă hăţurile şi s-o ajute pe Whitney să descalece. Ea îşi aranjă fustele, prefăcându-se că nici nu-l vede pe Clayton când trecu pe lângă el.

El se aplecă şi o prinse pe Whitney cu familiaritate de bărbie.

— Am câştigat, rânji el.

Servitorul care se aplecase să se uite la piciorul drept

al lui Khan spuse politicos:

— Calul domnişoarei a alergat cu o pietricica prinsă în copită, domnule.

Whitney era gata să profite de această scuză, dar sosirea lui Paul o întrerupse.

— Unde naibii aţi fost?

— Am avut probleme cu armăsarul, spuse Clayton cu calm în timp ce descălecă.

Paul se uită sceptic la docilul cal negru şi apoi la faţa roşie şi furioasă a lui Whitney.

— Mi-am făcut griji pentru tine, spuse el.

— Serios? Nu trebuia, murmură Whitney, convinsă că arăta la fel de vinovată cum se simţea.

El o conduse către o pătură albastră şi o ajută să se aşeze lângă Emily şi Michael Archibald. Apoi se aşeză şi el lângă ea, vizavi de Elizabeth şi Peter.

Clayton luă un pahar cu vin de la un servitor şi apoi se aşeză pe o pătură aflată în partea opusă, lângă Margaret Merryton şi un alt cuplu. Whitney văzu zâmbetul larg pe care i-l aruncă Margaret, când acesta se aşeză lângă ea. Dacă ochii lui Margaret nu ar fi fost micşoraţi de privirea răutăcioasă, Whitney îşi spuse că ea ar fi fost o fată foarte frumoasă. Acum însă, ochii ei erau ferestre de răutate care se aţintiseră asupra lui Whitney.

— Dacă v-aţi întrecut, ai pierdut, Whitney, spuse ea cu răutate.

— Ne-am întrecut şi a pierdut, confirmă Clayton prompt, zâmbetul lui amuzat provocând-o pe Whitney să-l contrazică.

— În primul rând, calul meu avea o pietricică prinsă în copită, spuse Whitney. În al doilea rând, dacă aş fi călărit eu armăsarul, aş fi câştigat la o diferenţă mai mare.

— Dacă ai fi călărit armăsarul, acum ţi-am fi chemat rudele la căpătâi, o contrazise el, rânjind.

— Domnule Westland, spuse Whitney, pot stăpâni armăsarul şi pot obţine o performanţă mai bună ca a dumitale.

— Dacă aşa crezi, eu voi călări un cal al meu şi tu poţi

merge pe armăsarul tău, oricând vrei revanşa.

Provocată de amuzamentul lui, Whitney acceptă provocarea.

— Dar pe teren plat, fără obstacole. Armăsarul nu ştie încă să sară peste obstacole.

— S-a descurcat destul de bine sărind peste câteva garduri azi, dacă-mi amintesc bine, spuse Clayton sec. Dar facem cum vrei. Tu alegi traseul.

— Nu cumva e ceva care te depăşeşte? întrebă Paul încruntat.

Whitney îi aruncă o privire lui Clayton, apoi spuse cu mai multă convingere decât simţea:

— Categoric, nu. Voi câştiga cu uşurinţă.

— O să porţi pantaloni bărbăteşti şi o să încaleci calul? Sau ai de gând să mergi desculţă şi să încerci să te ridici pe spinarea lui? o întrebă răutăcios Margaret.

Parcă în urma unei înţelegeri, toată lumea începu să vorbească dintr-o dată, acoperind vocea lui Margaret, dar Whitney auzea frânturi din ce-i spunea ea lui Clayton şi celuilalt cuplu: „şi-a făcut tatăl de râs”, „a scandalizat tot satul”…

Servitorii începură să dea coşuri cu pui rece, şuncă, brânză, mere şi pere. Whitney se strădui să ignore răutăţile lui Margaret şi să se bucure de ceea ce mai rămăsese din acea zi. Ea asculta ceea ce-i povestea Emily soţului ei, Michael.

— Când eram foarte mici, eu şi Whitney am făcut un pariu. Prima care avea să se mărite avea să-i plătească aceleia nemăritate o taxă de cinci lire.

— Ai perfectă dreptate, spuse Whitney zâmbind. Uitasem de asta.

— Pentru că eu am fost cel care a convins-o să se mărite cu mine, spuse Michael Archibald, presupun că eu trebuie să onorez pariul.

— Ai perfectă dreptate, îi replică Whitney. Şi sper că nu va fi ultima dată când Emily te va lăsa să o influenţezi, milord.

— Şi eu sper la fel! spuse baronul Archibald cu o

disperare aşa de exagerată, încât Whitney începu să râdă.

Paul se aplecă spre ea şi Whitney se uită la el încă râzând.

— O să mă laşi şi tu pe mine să te influenţez? întrebă el.

Era ceva aşa de apropiat de o declaraţie, încât lui Whitney nu-i venea să creadă că-l auzise corect.

— Depinde, spuse ea în şoaptă, incapabilă să-şi desprindă ochii din ochii lui albaştri. O pală de vânt îi răvăşi părul peste faţă şi peste umeri. Absentă, Whitney îşi duse mâna la spate pentru a lua eşarfa cu buline care ar fi trebuit să-i ţină părul strâns.

— Asta cauţi? întrebă Clayton, scoţând eşarfa din buzunar şi întinzându-i-o.

Bărbia lui Paul se încordă, iar Whitney luă repede eşarfa din mâna lui Clayton. Ea ştia că Clayton, cu bună ştiinţă, îi făcuse pe toţi să se întrebe nu numai de ce era la el eşarfa ei, ci şi unde întârziaseră ei atât şi, spre uluirea ei, simţi că i se înroşesc obrajii de ruşine. Ideea de a-i face rău fizic o umplea de plăcere. S-ar fi bucurat imens să-l străpungă cu o sabie sau să-i zboare creierii cu un pistol sau chiar să-l vadă atârnând spânzurat.

După-amiază, târziu, când mare parte dintre cei de la picnic plecaseră, Paul îi ceru unui servitor să-l ducă acasă pe Khan, iar el o conduse pe Whitney cu trăsura. Caii alergau pe cărare, iar Paul ţinea hăţurile şi tăcea preocupat.

— Paul, eşti furios pe mine? se aventură Whitney să întrebe.

— Da, şi ştii şi de ce sunt supărat.

Whitney ştia şi pendula între grijă şi fericire. Era posibil ca Clayton Westland să îi ofere lui Paul motivul necesar pentru a spune ce simte. Toată ziua gelozia de iubit a lui Paul fusese de neconfundat. Paul opri caii în faţa casei ei şi se întoarse spre ea, punându-şi braţul pe spătarul băncuţei, în spatele ei.

— Nu cred că ţi-am spus cât de frumoasă eşti azi, spuse el.

— Mulţumesc, răspunse Whitney plăcut surprinsă. Deodată, el gemu.

— O să vin pe la tine mâine, la 11. O să discutăm atunci.

— Despre cât de frumoasă sunt azi? îl tachină Whitney.

— Nu, despre motivul supărării mele.

— Aş prefera să vorbim despre celalalt subiect, suspină ea.

— Sunt convins că ai vrea, chicoti Paul coborând pentru a veni s-o ajute pe ea să coboare.

*

Paul ajunse la 11 fix a doua zi dimineaţă, Whitney se opri în pragul salonului, nevenindu-i să creadă că el era aici, că venise la ea, exact aşa cum visase ea că se va întâmpla. Arăta incredibil de bine când râdea, cum o făcea acum, la o remarcă a lui Lady Anne.

— Îmi place tânărul tău, îi şopti Lady Anne lui Whitney în timp ce pleca.

— Nu e al meu încă, îi răspunse Whitney tot în şoaptă, dar zâmbea plină de optimism.

Cerul era senin şi adia uşor vântul ciufulindu-i lui Paul părul blond în timp ce cei doi se plimbau în trăsura lui Paul, râzând, vorbind şi oprindu-se uneori pentru a admira vreun peisaj frumos. O parte dintre copaci deja începeau să capete culori ruginii, iar pentru Whitney ziua era minunată.

Paul era fermecător şi o trata ca şi cum ar fi fost de porţelan, ca şi cum nu ar fi fost aceeaşi femeie care făcea prostie după prostie cândva. Iar Whitney era extrem de precaută să nu spună nimic care i-ar fi putut aminti de fata care fusese ea odinioară. Chiar şi acum, după atâţia ani, i se făcea rău când îşi amintea cum încercase să-l sărute şi cum îl implorase s-o aştepte.

Luaseră masa cu mama lui Paul şi, cu toate că Whitney se temuse la început de această idee, ea se dovedise a fi fost foarte bună.

Apoi, făcură o plimbare spre pădure. La sugestia lui Paul, Whitney se aşeză pe un leagăn prins de creanga unui stejar.

— De ce aţi întârziat aşa de mult tu şi Westland ieri la picnic? întreba el fără altă introducere.

Whitney începu să vorbească, încercând să pară lipsită de orice grijă şi relaxată, când nu era niciuna, nici alta.

— Am luat armăsarul şi ne-a creat probleme.

— Whitney, îmi vine greu să cred. Am călărit cu Westland şi nu este un novice. Şi ieri părea foarte docil şi calm.

— Cine părea docil? îl tachina Whitney, încercând să-l facă să se mai relaxeze. Armăsarul sau domnul Westland?

— Mă refeream la cal, dar, dacă tot ai adus vorba, aş vrea să discutăm despre purtarea lui Westland.

— Paul, pentru Dumnezeu, spuse ea. Ştii foarte bine că unii cai sunt imprevizibili şi pot da chiar şi celor mai buni dintre călăreţi bătăi de cap.

— Atunci, poate-mi explici, dacă acel cal e aşa de dificil, de ce ai fost de acord să-l călăreşti în întrecerea cu Westland.

— Povestea aia... M-a provocat atât de tare, că nu am putut refuza. Printre genele plecate, se uită pe furiş la înfăţişarea lui Paul. Având în vedere situaţia, ea se gândi că ar fi potrivit, chiar recomandat, să arate puţină indignare. Paul, nu ştiu ce să fac cu omul ăla şi nu cred că e frumos din partea ta să mă interoghezi aşa. E nedrept şi nepotrivit. El rânji pe neaşteptate.

— Nu credeam că o să apuc ziua în care tu să vorbeşti de ceea ce nu se cuvine.

Fără vreun avertisment o trase din leagăn în braţele sale.

— Doamne, ce frumoasă eşti! îi şopti el.

Whitney îşi ţinu respiraţia în timp ce-şi tot repeta: „Doamne, o să mă sărute!” Era aşa de agitată că simţi un chicot urcându-i în gât, atunci când el îşi aplecă spre ea capul. Dar, la prima atingere a buzelor ei de către buzele

lui, nu mai simţi nevoia să râdă.

Încerca să-şi ţină braţele pe lângă corp, dar ele acţionau după propria lor voinţa şi se urcară pe pieptul lui. Ea se abţinu cât putu, temându-se să se abandoneze în acel sărut pentru ca nu cumva Paul să se simtă ofensat de profunzimea sentimentului ei.

Dar Paul nu voia să o lase să nu se implice. El o prinse în îmbrăţişare şi o lipi de pieptul său, sărutând-o ca un tip experimentat, gura lui mişcându-se insistent peste gura ei, uneori blândă şi jucăuşă, alte ori parcă flămândă şi plină de pasiune. Când, în sfârşit, îi dădu drumul, ea îşi simţi picioarele moi. Îşi dădu seama că fusese sărutată de cineva care ştia multe despre sărut şi care, fără îndoială, avea multă experienţă în domeniu.

El o privea cu o expresie mulţumită şi încrezătoare.

— Faci asta foarte bine, îl complimentă Whitney, vrând să pară o femeie potrivită pentru a judeca.

— Mulţumesc, spuse Paul părând oarecum iritat. Asta e o concluzie bazată pe vasta ta experienţă obţinută în Franţa?

Whitney se aşeză în leagăn, îi zâmbi şi nu spuse nimic. Se împinse cu vârful pantofului înapoi. La a doua mişcare înainte, braţele lui Paul o prinseră de mijloc şi o traseră într-o îmbrăţişare.

— Fiinţă alintată, scandaloasă şi enervantă! chicoti. Dacă nu am grijă, o să fiu mai nebun în ceea ce te priveşte decât toţi înfumuraţii ăia de la Paris.

— Nu erau înfumuraţi, spuse Whitney slab, în timp ce el îi acoperea gura cu un sărut.

— Foarte bine, murmură el, pentru că nu aş vrea să am o asemenea companie.

— Ce vrei să spui, şopti Whitney, inima stându-i în loc.

— Vreau să spun, zise el în timp ce gura o devora flămând pe a ei, că sunt nebun după tine.

*

Două ore mai târziu, Whitney intra în casă plutind şi

întrebă de mătuşa ei, fiind informată de Sewell că mătuşa ei, tatăl şi domnul Westland erau în biroul tatălui ei. Ea aruncă repede o privire pe hol, pentru a se asigura că nu fusese văzută, apoi se grăbi sus, în cameră. Nimic nu trebuia să-i strice fericirea, iar o întâlnire cu Clayton Westland era ceva ce sigur ar fi reuşit. Răsuflând uşurată, Whitney închise uşa camerei ei şi se aruncă în pat, savurând amintirea acelei după-amieze.

Lady Anne avea lacrimi în ochi atunci când făcea o plecăciune în faţa ducelui de Claymore, în biroul lui Martin. Cu paşi mari şi hotărâţi, el se întoarse şi părăsi încăperea, iar ea rămase acolo în continuare chinuită de o durere adâncă.

Scaunul făcu zgomot pe podea, când Martin se ridică de la birou şi veni spre ea.

— Nu ţi-aş fi spus despre asta, dar ducele a vrut să fii informată. Sper că nu trebuie să-ţi amintesc că ai promis solemn să nu spui nimic despre ceea ce am discutat.

Anne se uită la el, lacrimile înnodându-i-se în gât. Încercă să ridice mâna pentru un gest neputincios, apoi o lăsă să cadă.

Aparent încurajat de tăcerea ei, Martin îşi îndulci puţin tonul şi spuse:

— Trebuie să recunosc că nu am fost prea încântat să văd că ai însoţit-o pe Whitney încoace, dar, de vreme ce eşti aici, ai putea să ne ajuţi. Vreau să îi spui lui Whitney că eşti de acord cu ducele. Ea îţi respectă opinia şi, cu cât o să-l placă mai repede, cu atât va fi mai bine.

În cele din urmă, Anne îşi regăsi graiul.

— Cu cât o să-l placă mai repede? spuse ea nevenindu-i să creadă. Whitney dispreţuieşte şi aerul din jurul lui!

— Prostii! Nici nu-l cunoaşte.

— Îl cunoaşte destul de bine, încât să-l dispreţuiască. Mi-a spus-o chiar ea.

— Atunci mă bazez pe tine să-i schimbi părerea.

— Martin, eşti orb? Whitney e îndrăgostită de Paul Sevarin.

— Paul Sevarin nu are mai nimic. Tot ce-i poate oferi el e o viaţă mediocră.

— Cu toate astea, decizia îi aparţine lui Whitney.

— Prostii! Este decizia mea şi eu am decis.

Anne deschise gura pentru a protesta, dar Martin o întrerupse cu o voce furioasă.

— Să-ţi explic ceva, doamnă! Am semnat un document oficial făcut de avocaţii lui Claymore şi am luat 100.000 de lire ca parte a înţelegerii. Mi-am plătit datoriile şi am cheltuit deja mare parte din aceşti bani. Jumătate! accentuă el. Dacă Whitney refuză să onoreze înţelegerea, nu am de unde să-i dau înapoi banii omului. În acest caz, Claymore ar putea să mă acuze de fals şi de furt şi Dumnezeu mai ştie de ce, şi precis că o va face. Dacă nici asta nu te îngrijorează, să-ţi spun totul altfel... Cam cât de fericită crezi că va fi Whitney cu Sevarin, când toată lumea din zonă o să şuşotească despre tatăl ei care e la închisoare?

Terminându-şi tirada, el se îndreptă spre uşă.

— Mă aştept să am parte de cooperarea ta în această privinţă, spre binele lui Whitney, nu al meu.

CAPITOLUL 13

Whitney primi vestea că Clayton avea să ia masa cu ei cu entuziasmul pe care l-ar fi avut faţă de un linşaj public. Cu toate acestea, tatăl ei îl plăcea pe acest om şi ea era gata să îl suporte de dragul tatălui.

Luară cina la ora opt, tatăl ei stând la un capăt al mesei, iar Lady Anne la celălalt. Aceasta însemna că Whitney trebui să stea faţă în faţă cu Clayton. Folosind sfeşnicul masiv de argint ca o barieră între ea şi nedoritul oaspete, ea rămase tăcută şi rezervată. De câteva ori, în timpul mesei, Clayton făcu remarci care erau clar menite a o determina să participe la discuţie, dar ea îl ignoră.

În mod surprinzător, ceilalţi trei se descurcară de

minune fără ea, iar conversaţia deveni tot mai animată pe măsură ce trecu timpul.

După desert, Whitney se ridică şi îşi ceru scuze, pretextând că nu se simte prea bine. I se păru că vede buzele lui Clayton ţuguindu-se, dar atunci când se uită spre el, el părea a o privi cu o îngrijorare politicoasă şi nimic mai mult.

— Whitney are un organism foarte robust, spuse tatăl ei atunci când ea părăsi camera.

În următoarele două săptămâni, Paul veni la ea în fiecare zi. Viaţa ei era ca un vis întrerupt doar de frecvenţa cu care trebuia să suporte prezenţa lui Clayton la cină. Cu toate acestea, suporta totul fără să se plângă, de dragul tatălui ei. Indiferent ce spunea sau făcea Clayton, ea era calmă şi politicoasă şi foarte distantă. Atitudinea ei formală şi rezervată îl mulţumea pe tatăl ei, care o considera o dovadă de educaţie aleasă. Îl irita pe Clayton, care se pare că nu judeca nimic greşit şi, dintr-un motiv pe care Whitney nu putea să-l înţeleagă, părea s-o îngrijoreze pe mătuşa ei.

De fapt, Whitney considera că mătuşa ei se purta foarte ciudat de ceva vreme. Ea îşi petrecea ore în şir scriind scrisori către toate capitalele lumii unde credea ea că ar fi putut fi unchiul Edward. Iar dispoziţia ei se modifica, fiind ba agitată şi nervoasă, ba solemnă.

Whitney decise că motivul pentru stările mătuşii ei era dorul pentru soţul ei.

— Ştiu cât de dor trebuie să-ţi fie de unchiul Edward, îi spuse cu simpatie două săptămâni mai târziu pe când mergeau să ia cina la Clayton acasă pentru prima dată.

Mătuşa Anne nu păru a auzi, pentru că era prea concentrată să aleagă o rochie pe care s-o poarte Whitney. În cele din urmă alese una minunată, din crep satin, de culoarea piersicii, cu volane mari la decolteu şi unele încă şi mai mari la poale.

— Şi mie mi-a fost foarte dor de Paul cât am fost în Franţa, aşa că ştiu cum te simţi, continuă Whitney, vocea fiindu-i atenuată de rochia pe care Clarissa i-o baga pe cap.

— Romanţele copilăriei par întotdeauna foarte reale şi

foarte dureroase, atunci când suntem departe de obiectul afecţiunii noastre. Dar, de regulă, atunci când ne întoarcem, constatăm că amintirile şi visurile noastre au depăşit cu mult realitatea.

Whitney se învârtea prin camera fără a se gândi la biata Clarissa care încerca să perie părul ei lung.

— Nu se poate să crezi că Paul este doar o romanţă a copilăriei. A fost, dar nu mai este. O să ne căsătorim, exact aşa cum am visat eu. Şi încă foarte curând.

— Paul ţi-a vorbit despre căsătorie?

Când Whitney dădu din cap că nu, Anne trase aer în piept şi o întrerupse:

— Dacă avea intenţia să te ceară de soţie, ar fi avut destul timp s-o facă până acum.

— Sunt sigură că aşteaptă momentul potrivit pentru a o face. Şi nici nu am venit acasă de aşa de mult timp. Doar de câteva săptămâni.

— Vă cunoaşteţi de ani întregi, draga mea, o contrazise cu blândeţe Lady Anne. Am văzut căsătorii între doi străini aranjându-se în tot atâta vreme cât am petrecut noi aici. Poate că domnului Sevarin îi place doar să curteze o tânără care este în centrul atenţiei acum. Multora le place asta.

Whitney zâmbi încrezătoare şi o sărută pe obraz pe mătuşa ei.

— Îţi faci prea multe griji pentru fericirea mea. Paul o să-mi ceară mâna, vei vedea.

Dar când trăsura lor trase în faţa casei lui Clayton, optimismul ei începu să pălească. Ea se jucă absentă cu o şuviţă din părul care-i era lăsat pe spate şi se unduia frumos către talie. Oare era posibil ca Paul să vrea doar să apară cu noua frumuseţe a zonei? se întrebă ea. Whitney ştia că-i furase acest titlu lui Elizabeth, dar acest lucru nu o mulţumea aşa cum ar fi crezut. Invitaţiile la jocurile de cărţi şi la seratele din ţinut veneau cu o regularitate flatantă şi, ori de câte ori Whitney alegea să le onoreze, Paul fie o însoţea, fie petrecea mare parte a serii alături de ea. De fapt, singura persoana din ţinut care rivaliza ca popularitate

cu Whitney era Clayton Westland şi îl vedea peste tot pe unde se ducea.

Whitney trecu peste gândul neplăcut legat de vecinul ei. Oare de ce nu o ceruse de soţie Paul? se întrebă ea. Şi de ce nu vorbise niciodată despre dragoste, dacă nu despre căsătorie. Whitney încă mai căuta răspunsuri la aceste întrebări, când ajunseră acasă la Clayton.

Uşa din faţă fu deschisă de un majordom înţepenit care studie trioul, apoi intonă maiestuos:

— Bună seara! Stăpânul vă aşteaptă.

Whitney fu mai întâi şocată, apoi amuzată de manierele sale exagerate, mai potrivite pentru majordomul vreunui personaj important, care deschidea uşa vreunui palat.

Pe când Lady Anne şi tatăl ei îşi scoteau paltoanele, Clayton veni în micul foaier. El se îndreptă direct spre Whitney.

— Îmi dai voie? întrebă el politicos, trecând în spatele ei, degetele-i lungi zăbovind puţin pe capa de culoarea piersicii pe care o purta Whitney.

— Mulţumesc, spuse Whitney politicos. Scoţându-şi gluga mare, ea îşi desfăcu funda de satin care se lega la gât şi-şi scoase capa cât putu de repede. Atingerea mâinilor sale îi aminti de felul în care o strânsese în braţe şi o mângâiase în ziua cu picnicul şi cum îi promisese s-o ţină în braţe şi mai mult, de parcă ar fi promis bomboane unui copil. Ce idiot înfumurat!

Tatăl ei o îndemna pe mătuşă să admire nişte obiecte de fildeş care decorau masa din hol, în timp ce Clayton îi arătă lui Whitney camera care servea de salon şi birou.

Focul ardea în cămin şi dădea camerei o lumină caldă alături de cea a lumânărilor din sfeşnice. Camera era mică, dar decorată cu maiestuozitate, pe gustul unui bărbat. Unul dintre pereţi avea un dulap din stejar mărginit la fiecare dintre capete de nişte candelabre masive. Partea de sus era decorată cu marmură şi cu sculpturi în lemn. În centru se afla un serviciu de ceai masiv, aşa cu Whitney nu mai văzuse niciodată. Era aşa de mare, că Sewell nu ar fi putut

nici să-l ridice, darămite să-l poarte cu demnitate. Whitney zâmbi uşor închipuindu-şi-l pe demnul Sewell împleticindu-se prin camera, împovărat de greutatea serviciului de ceai.

— Să îndrăznesc să sper că acest zâmbet înseamnă că ţi-ai mai schimbat părerea despre mine? întreba Clayton pe un ton leneş.

Whitney îşi întoarse capul spre el şi spuse, minţind:

— Nu am nici o opinie despre dumneata.

— Ba ai o părere foarte clară, domnişoară Stone, spuse el chicotind, în timp ce o invită să se aşeze într-un fotoliu tapiţat cu piele de culoarea vişinei putrede. În loc să se aşeze în faţa ei, în celalalt fotoliu, bărbatul avu cutezanţa de a se aşeza pe mânerul fotoliului şi de a pune un braţ pe spătarul acestuia.

— Dacă nu mai sunt locuri confortabile în care să stai, mă ridic eu, cu plăcere, spuse Whitney cu răceală, încercând să se ridice.

Mâinile lui Clayton o aşezară la loc în fotoliu, ridicându-se el.

— Domnişoară Stone, ai o limbă de şarpe, spuse el privindu-i chipul nervos.

— Mulţumesc, spuse Whitney calm. Iar dumneata ai manierele unui barbar.

Inexplicabil el îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă. Încă râzând, întinse mâna şi o mângâie pe păr, ceea ce o făcu pe Whitney să sară în picioare şi să încerce să aleagă între a-l pălmui şi a-i trage un picior în vintre. Tatăl şi mătuşa ei îi găsiră stând faţă în faţă, Clayton admirând-o cu îndrăzneală, Whitney privindu-l cu răceală.

— Văd că voi doi aveţi o discuţie al dracului de plăcută, spuse tatăl ei jovial, ceea ce-l făcu pe Clayton să se strâmbe, iar pe Whitney aproape să bufnească în râs.

Cina fu un deliciu demn de un bucătar regal. Whitney se jucă puţin cu homarul în sos de vin, simţindu-se foarte incomod aşezată în capul mesei, la capătul opus faţă de Clayton, de parcă ar fi fost doamna casei. El făcea oficiile de gazdă cu o eleganţă relaxată care o făcu pe Whitney să-l admire fără prea mare tragere de inimă. Chiar şi Lady Anne

fu complet relaxată în timpul discuţiei despre politică pe care o purtă cu el.

La al cincilea fel de mâncare, Whitney rupse lunga tăcere autoimpusă. Clayton o tachinase toată seara, până ce, în cele din urmă, ea intră în conversaţie, susţinând că femeile trebuiau să aibă aceeaşi educaţie ca şi bărbaţii.

— La ce îi trebuie geometria unei femei care-şi va petrece timpul ţesând batiste pentru soţul ei? o provocă el.

Whitney îl acuză că gândeşte ca bunicul lui, iar el o numi în glumă o avangardistă.

— O avangardistă nenorocită, accentuă Whitney cu un zâmbet amuzat. Aşa numeşte un gentleman ca dumneata, care adoră ideile vechi, o femeie care are în vocabular mai mult de trei expresii acceptabile.

— Şi care ar fi acele trei expresii?

— „Da, milord”, „nu, milord” şi „cum doreşti, milord”. Ea ridică bărbia şi continuă:

— Mi se pare că toate femeile din generaţia mea au fost educate să vorbească precum nişte majordomi.

— Şi eu cred la fel, spuse Clayton. Înainte ca Whitney să-şi revină din şoc, el adăugă: Cu toate acestea, oricât de educată ar fi o femeie, ea tot va trebui la un moment dat să se supună voinţei domnului şi stăpânului ei.

— Eu nu cred asta, spuse Whitney, ignorând privirile neliniştite ale tatălui ei. Iar eu nu voi numi niciodată un bărbat „domnul şi stăpânul meu”.

— Chiar aşa, o tachină Clayton.

Whitney era pe punctul de a-i răspunde când tatăl ei se lansă într-un monolog despre meritele irigaţiilor, ceea ce o surprinse pe Whitney şi-l enervă pe Clayton în mod vizibil.

La desert, Clayton îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei.

— Mă întrebam dacă e vreun joc anume pe care ai vrea să-l jucăm după cină. Ochii lui gri se fixară în ochii ei, realizându-se o comunicare tăcută şi amuzată între ei. Altele decât micile jocuri pe care noi doi le-am jucat deja.

— Da, spuse Whitney. Aruncatul la ţintă. Umbra unui zâmbet îi lumină trăsăturile.

— Dacă aş avea săgeţi în casă, dar nu am, nu aş vrea să mă aflu în calea celor aruncate de dumneata, domnişoară Stone.

— Pentru o biată femeie, am o ţintă destul de bună, domnule Westland.

— Tocmai de aceea nu aş vrea să stau în calea dumitale. Zâmbind, Clayton ridică paharul spre ea în semn de salut. Whitney acceptă tributul lui pentru schimbul de replici, cu o înclinare exagerată a capului, apoi îl gratulă cu un zâmbet.

Clayton se uită la ea, dorindu-şi să-i dea afară pe ceilalţi doi musafiri şi s-o ia pe Whitney în braţe, să-i şteargă zâmbetul răutăcios de pe faţă cu un sărut care s-o facă să se topească de dorinţă. El se lăsă pe spate în scaun, trasând cu degetul, absent, forma paharului şi gândindu-se că, în această seară, în sfârşit, reuşise să scape de indiferenţa ei rece. De ce Whitney se retrăsese în spatele acestei indiferenţe după ziua cu picnicul şi până în această seară, rămânea o întrebare pe care avea s-o pună altcândva. Aruncatul la ţintă, se gândi el cu un zâmbet. Ar fi vrut să o strângă de gâtul ăla frumos.

După masă, un servitor îi conduse pe Martin şi pe Lady Anne din salonul unde mâncaseră, dar Clayton o opri pe Whitney care se pregătea să-i urmeze.

— Aruncatul la ţintă? chicoti el. Ce ticăloasă însetată de sânge eşti!

Whitney, care fusese pe punctul de a-i zâmbi, se făcu stacojie la faţă.

— Cred că toţi prietenii îţi invidiază talentul de a vorbi, îi spuse ea. În scurtul timp de când ne cunoaştem, mi-ai spus „muieruşcă” şi acum „ticăloasă”. Poţi crede ce vrei despre mine, dar, pe viitor, aş aprecia dacă ţi-ai păstra opiniile pentru tine. Simţindu-se ruşinată şi vinovată, pentru că simţea că îşi merita ambele apelative, Whitney încercă să-şi tragă braţul, dar strânsoarea lui se accentua.

— Ce dracului tot spui? Doar nu crezi că am vrut să te insult cu vreunul dintre aceste cuvinte!

El văzu expresia de om rănit pe care ea încercă s-o

ascundă, întorcându-şi faţa.

— Doamne, tu chiar asta crezi! spuse el uşor. Punându-i mâna pe obraz, o făcu să-şi întoarcă faţa spre el.

— Îmi cer scuze, micuţo. M-am învârtit prea mult în cercuri în care e la modă să vorbeşti îndrăzneţ şi în care femeile sunt la fel de deschise ca şi bărbaţii cu care flirtează.

Cu toate că nu avusese niciodată de-a face cu cercurile pe care le frecventase el, ştia că femeile din acele cercuri erau şocant de slobode la gură, se purtau foarte libertin, flirtau pe faţă şi chiar aveau amanţi. Deodată, se simţi fraieră şi nesofisticată.

— Nu e vorba numai de cuvinte, protestă ea. Mai e şi ziua cu picnicul şi felul în care…

Vocea ei se înmuie când îşi aminti că participase de bunăvoie la schimbul de săruturi.

— Îţi propun un târg. Tu uiţi tot ce am făcut eu şi eu uit ce ai făcut tu şi o luăm de la capăt. Presupunând, desigur, că-mi vei promite că nu vei mai face ceea ce ai făcut la râu.

El ridică din sprâncene.

— Dacă te referi la cravaşă, doar nu crezi că…

— Nu la asta, la restul.

— La ce? La săruturi?

Când Whitney aprobă din cap, el păru atât de sincer uimit, încât ea izbucni în râs.

— Nu-mi spune că sunt prima femeie care nu vrea să o săruţi.

El ridică din umeri şi păru a trece peste întrebarea ei.

— Recunosc că sunt oarecum plăcut de femeile care se bucură de atenţiile mele. Iar tu, adaugă el anulându-i senzaţia de triumf, ai fost prea multă vreme înconjurată de proşti care-ţi sărută poalele rochiei şi-ţi cer voie să-ţi devină domni şi stăpâni.

Zâmbetul lui Whitney era plin de amuzament încrezător.

— Ţi-am spus că nu-l voi numi niciodată pe vreun bărbat stăpânul meu. Când mă voi mărita, voi fi o soţie

îndatoritoare, dar voi fi parteneră cu drepturi egale, nu servitoare ascultătoare.

În uşa salonului el se uita la ea cu o combinaţie de scepticism amuzat şi siguranţă deplină.

— O soţie bună şi îndatoritoare? Nu, micuţo... Mă tem că nu vei fi aşa.

Cuprinsă de o inexplicabilă panică, Whitney privi în altă parte. Era ca şi cum el ar fi crezut că avea o putere asupra ei. Din primul moment în care îl văzuse privind-o la râu, de la primele cuvinte pe care i le spusese acolo, ea avusese această senzaţie ciudată. Poate că de aceea simţea mereu nevoia să-l evite sau să facă diferite manevre pentru a scăpa de el. Brusc, Whitney îşi dădu seama că el vorbea cu ea.

— Te-am întrebat dacă ai vrea să jucăm whist sau preferi altceva, în afara de aruncatul la ţintă.

— Cred că aş putea juca whist, spuse Whitney mai mult cu politeţe decât cu entuziasm.

Privirile îi căzură pe tabla de şah din faţa căminului şi merse să o vadă mai bine.

— Ce frumos! exclamă ea.

Jumătate dintre piese erau aurii, restul argintii. Fiecare piesă era cam cât palma ei de înaltă şi, respiraţia i se taie atunci când ridică de pe tablă regele. Avea în mână o figură a lui Henric al II-lea, chipul fiind atât de real, încât Whitney se minună de artistul care îl crease. Regina era soţia lui Henric, Eleanor de Aquitania. Cu un zâmbet, Whitney puse la loc regina şi luă nebunul.

— Ştiam eu că trebuia să fie Becket. Îi zâmbi lui Clayton peste umăr. Săracul Henric, chiar şi pe tabla de şah e urmărit de imaginea Arhiepiscopului de Canterbury. Puse piesa jos cu grijă.

— Joci? o întrebă Clayton cu surprindere şi îndoială în voce.

Păruse aşa de neconvins, încât Whitney decise imediat să-l facă să joace cu ea.

— Nu prea bine, mă tem, spuse ea, lăsând ochii în jos pentru a ascunde zâmbetul răutăcios. Juca atât de bine,

încât unchiul Edward aproape că regreta ziua în care o învăţase să joace şah. Juca atât de bine, încât el îşi ruga cei mai buni adversari de la consulat să vină şi să încerce să obţină o victorie în faţa ei.

— Tu joci adesea? întrebă Whitney nevinovată.

Clayton deja trăgea fotoliile de cele două părţi ale mesei de şah.

— Foarte rar.

— Ce bine! spuse Whitney cu un zâmbet vioi, în timp ce se aşeza. În acest caz, nu va dura mult.

— Vreţi să obţineţi victoria, doamnă? întrebă el ridicând din sprânceană.

— Una de răsunet, îi spuse Whitney.

Ea muta cu talent, convinsă că-l putea bate, dar grijulie să nu-i subaprecieze abilitatea. El fusese îndrăzneţ la început şi rapid în mutări, dar, după 45 de minute, ritmul jocului încetinise clar.

— Mi se pare că vrei să-ţi pui în aplicare ameninţarea, spuse el privind-o cu admiraţie când îi luă turnul.

— Nici pe departe atât de uşor cum credeam, spuse Whitney, şi eu ţi-am recunoscut talentul cu trei mutări înainte de a-l recunoaşte tu pe al meu. Asta ar fi trebuit să te coste jocul.

— Îmi cer scuze că te dezamăgesc, glumi el.

— Îţi face o deosebită plăcere să mă… dezamăgeşti şi ştii asta foarte bine, râse Whitney.

Ea tocmai se întindea să pună mâna pe nebun, când tatăl ei se ridică şi spuse că, la cât de tare îl supără guta, i-ar fi fost recunoscător lui Clayton dacă binevoia s-o însoţească acasă după ce terminau meciul. Apoi îşi luă cumnata de mână şi se îndreptă spre uşă pe două picioare ce păreau perfect sănătoase.

Whitney era deja în picioare.

— Putem juca altă dată, spuse ea, aproape regretând că nu putea termina meciul.

— Prostii, spuse tatăl ei, venind şi sărutând-o repede pe frunte şi aşezând-o la loc pe scaun. Nu e nimic nepotrivit dacă voi doi vă terminaţi meciul. Casa e plină de servitori.

Pentru că fusese odată obiectul ridiculizărilor în ţinut, Whitney nu voia să atragă iar atenţia asupra ei, pentru ceva atât de banal cum era un meci de şah.

— Nu, nu aş putea, tată. Dar neputând să se ridice din cauza mâinii lui care o ţinea în scaun, ea privi spre mătuşa ei. Aceasta ridică din umeri şi spuse:

— Sper că nu vei uita că trebuie să te porţi ca un gentleman, domnule Westland.

— Whitney va fi tratată cu respectul şi afecţiunea profunde pe care le am pentru ea, replică Clayton oarecum amuzat.

Începură al doilea joc pentru că primul se terminase cu remiza. O vreme după plecarea tatălui ei şi a lui Lady Anne, ea nu se simţise în largul ei, dar apoi se relaxase şi, pe când erau în plină a doua partidă, cei doi oponenţi se ameninţau reciproc fără nici o jenă.

Cu coatele proptite pe masa de şah uriaşă şi cu bărbia odihnindu-i-se în palme, Whitney se uita cum Clayton se întindea să ia nebunul.

— Foarte imprudent, spuse ea.

Clayton îi zâmbi răutăcios, îi ignoră avertismentul şi mută nebunul.

— Nu se poate spune că eşti îndreptăţită să-mi vorbeşti despre strategie, după ultima ta mişcare imprudentă, domnişoară.

— Atunci, să nu te plângi că nu te-am avertizat, spuse Whitney bătând cu degetul în tabla de şah, în timp ce analiza mişcarea lui. Aplecându-se înainte, luă tura şi o mută, apoi îşi puse din nou bărbia în palme.

De fiecare data când se apleca peste masa de şah, îi oferea lui Clayton o privelişte a sânilor ei, puşi în evidenţă de corsetul rochiei, până ce Clayton avu nevoie de toată puterea de abţinere pentru a se mai putea concentra asupra jocului. Ea îşi scosese de mult pantofii şi stătea acum în fotoliu cu picioarele sub ea. Cu părul lăsat pe umeri şi cu ochii ei verzi, aproape diavoleşti, era o imagine atât de captivantă, încât Clayton oscila între varianta de a da masa deoparte şi a o trage în braţele lui pentru a-şi desfăta

mâinile în bogăţia „capturii” sale sau varianta, în egală măsură plăcută, de a se aşeza comod în fotoliu şi a o privi pur şi simplu.

În acelaşi timp, ea reuşea să fie o femeie frumoasă şi ademenitoare şi o fetiţă ameţitor de inocentă. Era plină de contraste care te uimeau. Într-o singură seară, ea îl tratase cu răceală, cu revoltă, cu furie şi acum cu o impertinenţă şi o imprudenţă pe care el le găsea fermecătoare. Şi, pe deasupra, juca al naibii de bine şah.

În spiritul de înţepături verbale impertinente şi de relaxare de care se bucurau, ea îşi ridică privirile şi întrebă cu un zâmbet:

— Te gândeşti care să fie următoarea mutare sau încă o mai regreţi pe cea precedentă, domnul şi stăpânul meu?

— Eşti cumva aceeaşi domnişoară care spunea că nu va numi pe nimeni „domnul şi stăpânul” ei?

— Ţi-am spus aşa, îl informă ea liniştită, doar ca să-ţi distrag atenţia şi să uiţi strategia. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Dacă vrei să ştii, spuse el, luând regele şi atacând dintr-o poziţie neaşteptată, mă întrebam ce naiba m-a apucat să joc şah cu o femeie, când toată lumea ştie că şahul cere logica superioară a unui bărbat.

— Fiară nesuferită! râse Whitney şi evită cu isteţime atacul asupra nebunului. Nu ştiu de ce îmi irosesc talentul cu un adversar aşa de slab.

O oră mai târziu, capul lui Whitney era aplecat peste tabla de şah şi ea contempla succesul strategiei sale. Încă trei mutări, poate patru şi jocul avea să fie al ei.

— Ce pervers din partea ta să mă aduci într-o situaţie atât de imposibilă, se plânse, zâmbind în sinea ei când el făcu exact mutarea anticipată de ea.

— Presupun că-ţi imaginezi că m-ai prins în cursă, spuse el.

În timp ce Whitney se gândea la următoarea sa mişcare, Clayton se aplecă puţin şi făcu un semn unui servitor care stătuse lângă uşă de la plecarea tatălui lui Whitney şi a lui Lady Anne.

Ca răspuns la semnul făcut de Clayton, servitorul merse la masa pe care erau câteva sticle de cristal şi turna un lichid dintr-una dintre ele într-un pahar. Se opri şi se uită spre duce aşteptând indicaţii legate de ce avea să bea doamna. Clayton ridică două degete asta însemnând că amândoi aveau să bea coniac.

Servitorul puse paharele pe o tava de argint şi le aduse pe masa de lângă cea de şah. Le puse jos şi la un semn scurt al lui Clayton, făcu o plecăciune şi se retrase din cameră închizând uşa în urma lui.

Whitney nu observă nimic din toate astea. Ea ridică ochii atunci când Clayton îi întinse un pahar. Culoarea nu era aceea a vinului şi ea se uită suspicios de la pahar la chipul lui Clayton.

Privind-o cu un amuzament mocnit, el îi explică:

— La cină, în seara asta, ai argumentat atât de bine în legătură cu restricţiile impuse femeilor de către societate, aşa că am presupus că vrei să bei ce beau şi eu.

Era, în mod clar, cel mai provocator om din câţi existau pentru că o tenta în acest fel, se gândi Whitney zâmbind. Hotărâtă să reziste cât mai mult, ea mirosi licoarea din pahar. Era băutura preferată a unchiului Edward.

— Coniac, spuse ea. Perfect cu un trabuc bun. Nu-i aşa?

— Categoric, spuse el serios. Se întinse şi luă o cutie pe care o deschise şi-i oferi lui Whitney un trabuc, la alegere.

Era atât de blazat când făcea asta, încât Whitney fu la un pas de a izbucni în râs. Îşi prinse buza de jos cu dinţii pentru a nu izbucni în râs şi studie trabucurile încercând să decidă pe care-l voia. Ce avea să facă el, dacă ea chiar alegea unul din cutie? Avea să i-l aprindă, fără îndoială, decise ea chicotind în sinea ei.

— Ţi-l recomand pe cel mai lung din stânga, murmură el plin de curtoazie.

Whitney se aşează la loc în fotoliu, aproape zdruncinată de râs.

— Poate preferi să rumegi tutun, întrebă el îndatoritor, ceea ce o făcu pe Whitney să râdă cu poftă. Am şi de-ăsta la îndemână, pentru musafiri de ăştia aşa, ca tine...

— Eşti imposibil, râse ea.

Când se opri din râs, luă paharul şi gustă din coniac. Îl simţi coborând până în stomac. A doua şi a treia înghiţitura nu mai fură aşa de rele şi, după încă vreo câteva, ea categorisi coniacul ca fiind o băutură pe care înveţi s-o apreciezi. Foarte curând îşi dădu seama că simţea o căldură plăcută în trup şi puse paharul deoparte, întrebându-se cât de tare poate fi coniacul.

— Cine te-a învăţat să joci? întrebă Clayton.

— Unchiul meu, îi spuse ea. Aplecându-se, ea luă regele şi îl ţinu în lumină pentru a-i studia frumuseţea. Dacă n-aş şti, aş putea crede că piesele astea sunt făcute din aur şi argint.

— Dacă nu aş şti, spuse Clayton, luându-i piesa din mâna ei graţioasă pentru a nu-i permite s-o analizeze mai bine, aş spune că încerci să scapi de schema mea inteligentă şi să-ţi plasezi regele într-o poziţie sigură.

Whitney deveni imediat atentă.

— Să scap? O poziţie sigură? Ce vrei să spui? Regele meu nu e în pericol.

Un zâmbet vag înflori pe chipul lui. Întinse mâna şi mută nebunul.

— Şah, spuse el.

— Şah? Whitney repetă, nevenindu-i să creadă, uitându-se la tabla de şah şi încercând să-şi studieze vulnerabilitatea. Chiar era şah! Orice mişcare ar fi făcut, era atacată.

Îşi ridică ochii spre ai lui, iar Clayton se bucură de admiraţia evidentă de pe chipul ei frumos. Când vorbi, vocea îi era moale şi plină de admiraţie.

— Ticălos trădător şi cu inima neagră ce eşti!

Clayton râse de contrastul dintre tonul ei şi cuvintele rostite.

— Felul în care mă flatezi îmi bucură inima, chicoti el.

— Nu ai inimă, replică Whitney. Dacă ai fi avut, nu ai fi păcălit o femeie neajutorată să joace un joc la care eşti maestru, fără îndoială.

— Tu m-ai ademenit, îi aminti el. Acum, ce facem, terminăm jocul sau nu-mi vei acorda victoria neterminând jocul?

— Nu, spuse Whitney. Capitulez complet. Cuvintele ei părură a atârna o vreme între ei, în tăcere.

— Speram să fie aşa, spuse el.

Îşi deschise jacheta albastru închis şi se lăsă pe spate în fotoliu întinzându-şi picioarele lungi. Relaxat, el se întoarse puţin şi privi spre foc.

Whitney îl studie cum îşi bea coniacul. În poziţia în care stătea, părea ca un tablou pictat de un artist. Părea relaxat, dar Whitney simţea că dincolo de relaxare era o forţă, o putere care zăcea undeva. Aştepta. Dacă ea avea să facă o mişcare greşită, el avea să elibereze acea forţă asupra ei. Se scutură pe sine mintal. Era prostuţă.

— Nu-mi dau seama cât e ceasul, spuse ea încet, puţin mai târziu. Dar cred c-a trecut de mult ora la care trebuia să plec.

Privirea i se mută de la foc asupra ei.

— Nu înainte de a te mai auzi o dată râzând. Whitney dădu din cap.

— Nu am mai râs aşa de când aveam 12 ani şi am avut un concert de primăvară.

Când îşi dădu seama că ea nu avea de gând să-i povestească, Clayton spuse:

— De vreme ce nu pari să vrei să-mi povesteşti, cer povestirea acelui episod ca premiu al învingătorului.

— Mai întâi mă atragi într-un joc de şah, spuse Whitney zâmbind, apoi mă învingi şi acum mai vrei şi un premiu de la mine. Tu chiar nu ai milă?

— Deloc. Spune-mi!

— Bine, suspină ea. Dar numai pentru că nu vreau să-ţi mai gâdil amorul propriu implorându-te să mă ierţi.

Vocea i se înmuie, amintindu-şi de trecut.

— Era acum foarte mult timp, dar parcă s-ar fi

întâmplat ieri. Domnul Twittsworthy, profesorul nostru de muzică, a decis că trebuie să avem un concert de primăvară în sat. Toate fetele a căror educaţie muzicală era datoria lui, trebuiau să-şi arate talentul interpretând sau cântând o bucată muzicală. Eram vreo 15, dar Elizabeth Ashton era cea mai talentată, aşa că onoarea de a organiza concertul i-a revenit părinţilor ei. Eu nu voiam să mă duc, dar…

— Dar domnul Twittsworthy a insistat că dacă nu mergi, spectacolul avea să fie un eşec, speculă Clayton.

— Dumnezeule, nu! Domnul Twittsworthy ar fi fost fericit dacă aş fi stat acasă. De câte ori venea la noi să mă asculte cântând la pian, începeau să-i lăcrimeze ochii. El spunea că interpretarea mea era aşa de ofensatoare pentru urechile lui, încât îi venea să plângă.

Clayton simţi brusc o furie inexplicabila faţă de profesorul de muzică.

— Omul acela cred că era un prost.

— Chiar era, fu Whitney de acord. Altfel şi-ar fi dat seama că-i puneam piper în cutiuţa cu tutun ori de câte ori venea să-mi dea lecţii de pian. Mă rog, în dimineaţa concertului, l-am tot rugat pe tata să mă lase să nu mă duc, dar el spunea că trebuie. Acum, dacă stau să mă gândesc, poate că tata ar fi cedat, dacă nu aveam proasta inspiraţie s-o trimit pe Clarissa cu un bilet pentru el.

Clayton zâmbi.

— Şi ce scria în bilet?

— I-am spus, mărturisi Whitney zâmbind, că fusesem pusă la pat de holeră şi că trebuia să meargă la concert fără mine şi să-i îndemne pe toţi să se roage pentru refacerea mea.

Clayton începu să râdă cu poftă.

— Încă nu am ajuns la partea amuzantă, domnule Westland. El se opri din râs şi Whitney continuă.

— Taică-meu a mustrat-o aprig pe Clarissa pentru că nu mă învăţase să am respect pentru adevăr. Apoi, îmi amintesc doar că eram îmbrăcată cu cea mai bună rochie pe care o aveam, care era mult prea scurtă, pentru că îi

spusesem că nu mă duc şi că nu trebuia să îi fie desfăcute tivurile, iar tata mă îndruma spre trăsură. Desigur nu-mi repetasem piesa pentru concert, ceea ce nu era ceva ieşit din comun, de vreme ce nu avusesem niciodată răbdarea necesară pentru a sta să ţăcănesc la pian. L-am rugat pe tata să mă lase să mă duc să-mi iau notele, dar el era prea nervos ca să mă asculte. Toţi vecinii din comitat se adunaseră la Elizabeth acasă. Elizabeth cântase ca un înger, ceea ce era mereu valabil pentru ea, iar piesa lui Margaret Merryton fusese agreabilă. Eu încheiam concertul.

Whitney se opri şi tăcu. Pentru un moment avu senzaţia că stă din nou în rândul al treilea din sala de muzică, în spatele lui Paul ai cărui ochi erau aţintiţi asupra profilului lui Elizabeth care cânta la pian. Paul se ridicase în picioare pentru a aplauda, odată cu toţi ceilalţi, în timp ce Whitney era în spatele lui, în rochia ei roz, mult prea scurtă, şi îşi ura trupul care era numai braţe, picioare, genunchi şi coate.

— Ai fost ultima care a cântat, interveni Clayton scoţând-o pe Whitney din amintirea ei nefericită. Şi, chiar fără muzică, ai cântat aşa de bine că te-au aplaudat şi au cerut un bis?

— Aş spune mai degrabă că reacţia lor a fost o tăcere adâncă.

În ciuda felului haios în care povestea Whitney, Clayton găsea povestea mai degrabă tristă, decât amuzantă. În acel moment, el i-ar fi strâns cu plăcere de gât pe toţi cei care o făcuseră vreodată să sufere, începând cu profesorul de muzică şi terminând cu stupidul ei tată. În adâncul lui simţea o tandreţe, o nevoie de a o proteja, care-l surprindeau şi îl tulburau, aşa că ridică paharul şi bău din el, pentru a-şi ascunde emoţiile.

Temându-se că lui ar putea să i se facă milă de ea, Whitney zâmbi şi dădu din mână:

— Ţi-am spus toate astea numai pentru a-ţi crea un fundal. Motivul amuzamentului a apărut mai târziu, când toată lumea se bucura de gustare, în grădină. După ce luam gustarea, urma să se dea un premiu pentru cea mai

bună interpretare şi Elizabeth urma să-l primească. Din păcate premiul a dispărut şi se zvonea că fusese ascuns în cel mai mare copac din grădină.

Clayton o studie amuzat şi speculă:

— Tu îl puseseşi acolo? Whitney zâmbi.

— Nu, dar eu am lansat zvonul că era acolo. Toată lumea începuse să mănânce şi, deodată, Elizabeth a aterizat din copac, ca un pietroi, pe masă. Mie mi s-a părut că arăta foarte decorativ printre sandviciuri şi budinci, în rochia ei roz cu volănaşe, aşa că am început să râd. Whitney zâmbi amintindu-şi cum Paul se repezise s-o ajute, ştergându-i lacrimile cu batista şi uitându-se furios la Whitney.

— Presupun că oamenii mari te-au acuzat pe tine că ai ascuns premiul în copac, văzându-te că râzi.

— Nu, oamenii mari erau prea ocupaţi s-o extragă pe Elizabeth dintre sandviciurile lor pentru a remarca faptul că eu mă prăpădeam de râs. Peter Redfern a remarcat însă şi a presupus că eu eram de vină, mai ales că ştia că mă căţăram în copac mai repede chiar şi decât el. M-a ameninţat că-mi taie urechile, dar Margaret Merryton era de părere că trebuie să fiu biciuită de tata.

— Şi care a fost soarta ta?

— Niciuna, spuse Whitney şi râsul ei îi aminti de nişte clopoţei în vânt. Peter era prea furios ca s-o asculte pe Margaret, iar eu eram prea sigură că el nu mă va lovi, aşa că m-am ferit în ultimul moment. A pocnit-o pe Margaret în locul meu. Doamne! N-o să uit niciodată ce faţă a făcut Peter când a văzut-o pe Margaret căzând şi apoi ridicându-se. Avea cel mai vânăt ochi cu putinţă.

Privirile amuzate se întâlniră peste masa de şah şi liniştea fericită era punctată de trosniturile lemnelor din foc. Clayton lăsă paharul jos, iar zâmbetul lui Whitney începu să pălească atunci când el se ridică în picioare. Se uită către uşa la care era servitorul şi îşi dădu seama că el nu mai era de mult.

— E foarte târziu, spuse ea, când Clayton se apropie de ea. Ar trebui să plec.

El se opri la câţiva centimetri şi-i spuse cu o voce profundă, catifelată:

— Îţi mulţumesc pentru cea mai plăcută seară din viaţa mea.

Ea îi văzu privirea şi inima începu să-i bată tare, necontrolat, în timp ce tot trupul trimitea semnale de avertizare.

— Te rog, nu sta aşa de aproape de mine, îi şopti ea cu disperare. Mă faci să mă simt ca un iepure înainte de tăiere.

Ochii lui zâmbeau, dar vocea îi era calmă, seducătoare.

— Nu prea pot să te sărut dacă stau în partea cealaltă a camerei, micuţo.

— Nu-mi mai spune aşa şi nu mă săruta. Abia te-am iertat pentru data trecută.

— Atunci, mă tem că va trebui să mă mai ierţi o dată.

— Te avertizez că nu te voi ierta! şopti Whitney pe când el o cuprindea în braţe. De data asta, nu te voi ierta niciodată.

— E o posibilitate cumplită, dar voi risca, murmură el în timp ce gura i se deschise flămând peste gura ei. Şocul contactului parcă o arse. Mâinile lui se mişcau pe umerii ei, în jos, pe spate, trăgând-o tot mai aproape de trupul lui. O sărută uşor, insistent, nesfârşit, iar când gura i se deschise pentru a primi limba lui, el o trase şi mai mult spre el. Limba lui se afundă în gura ei, apoi se retrase şi reveni, în acelaşi ritm incitant care făcea stomacul lui Whitney să se strângă de emoţie.

Mângâierile lui provocatoare, gura lui unită senzual cu a ei, picioarele lui puternice care se lipeau de trupul ei, făcură ca trupul lui Whitney să vibreze. Ea cedă neputincioasă cerinţelor mâinilor lui şi mintea parcă îi amorţi. Parcă muri. Cu cât se prelungeau mai tare săruturile, cu atât ea era mai departe de sine. Parcă erau două persoane. Una caldă şi plină de dorinţă, cealaltă paralizată de panică.

Când el se opri în cele din urmă, Whitney îşi puse

fruntea pe pieptul lui şi mâinile i se opriră pe albul imaculat al cămăşii. Ea rămase acolo, revoltată şi dezorientată, furioasă pe ea şi pe el.

— Să-ţi cer iertare acum, micuţo? o tachina el ridicându-i bărbia. Sau să mai aştept?

Whitney îşi ridică privirea revoltată spre el.

— Cred c-ar fi bine să mai aştept, spuse el amuzat. O sărută scurt pe frunte şi ieşi din cameră, întorcându-se apoi cu capa ei de satin, i-o puse pe umeri, iar ea tremură atunci când mâinile lui îi atinseră pielea.

— Ţi-e frig? şopti el, prinzând-o în braţe şi trăgând-o spre el.

Whitney nu fu în stare să scoată niciun sunet. Era ruşinată, furioasă, scârbită de reacţia ei.

— Nu se poate să te fi lăsat fără cuvinte, îi şopti el, buzele aproape atingându-i părul.

Ea vorbi, dar glasul îi era o şoaptă ciudată.

— Te rog, dă-mi drumul.

El nu mai încercă să vorbească cu ea decât atunci când trăsura se opri lângă casa ei.

— Whitney, spuse el cu nerăbdare, prinzând-o de mână, când ea deschise uşa trăsurii. Vreau să vorbesc cu tine. Sunt lucruri care ar trebui stabilite între noi.

— Nu acum, spuse Whitney fără vreo inflexiune. Poate altă dată, dar nu în seara asta.

Whitney stătu trează până dimineaţă, încercând să înţeleagă cum reuşea Clayton să trezească în ea asemenea emoţii, cum reuşea s-o ia în braţe şi să şteargă toate planurile şi visurile ei legate de Paul, orice simţ al decenţei şi onoarei.

Îşi îngropă faţa în pernă. Din această seară, avea să evite să mai rămână singura cu el. Orice întâlnire avea să fie scurtă şi în public. Era greşeala ei, şi nu avea s-o mai facă, că se bucurase de compania lui în seara asta, fiind aşa de dezarmată de farmecul lui relaxat, încât începuse să-l considere prietenul ei.

Prieten, se gândi ea cu amărăciune, răsucindu-se în pat. Un şarpe boa ar fi putut fi un prieten mai de încredere

decât acel bărbat! Ar fi încercat să seducă şi o sfântă în biserică. Ar face orice pentru o nouă cucerire. Cu cât era mai greu, cu cât prada se lăsa mai greu, cu atât îi plăcea mai mult. Acum Whitney ştia clar că ea era prada lui. Voia s-o seducă, s-o dezonoreze şi nimic nu avea să-l oprească.

Pentru binele ei şi de dragul lui Paul, cu cât se anunţa mai curând logodna lor, cu atât avea să fie mai bine. Nici chiar Clayton Westmore nu putea curta o femeie promisă altuia. Cuiva care era o partidă foarte bună!

CAPITOLUL 14

Whitney îşi aranjă părul şi se uita cu un ochi critic la rochia verde cu volane albe la gât şi la mâneci, apoi îşi aranjă funda verde care-i ţinea părul strâns la ceafă. Noaptea nedormită lăsase nişte urme în jurul ochilor, dar altfel arăta tânără, chiar copilă. Nu părea deloc genul care să întindă o cursă unui bărbat, pentru a-l face să-i ceară mâna, se gândi Whitney îndepărtându-se de oglindă. Voia ca el s-o facă acum! Azi!

În minte, repetă strategia, în timp ce se îndrepta spre salon, unde Paul o aştepta deja. Avea să-l facă să creadă că ea se va întoarce la Paris cu mătuşa Anne, atunci când unchiul Edward va veni să le ia. Dacă asta nu-l făcea pe Paul să-i ceara mână, atunci nimic nu avea să-l facă.

În uşa salonului, ea avu un moment de ezitare. Paul arăta aşa de frumos, încât îi venea să renunţe la toate regulile şi să-l ceară ea pe el de bărbat. Dar se abţinu şi spuse vesel:

— E o după-amiază minunată. Facem o plimbare în grădină?

În momentul în care se aflară în intimitatea grădinii de trandafiri, Paul o luă în braţe şi o sărută.

— Încerc să recuperez toţi anii în care te-am neglijat, o tachina el.

Era exact genul de introducere de care avea nevoie.

Se trase înapoi, zâmbi vesel şi spuse:

— Va trebui să te grăbeşti atunci, pentru că ai mulţi ani de recuperat şi mai ai doar câteva săptămâni la dispoziţie.

— Cum adică mai am numai câteva săptămâni la dispoziţie?

— Înainte de a pleca înapoi în Franţa cu unchiul şi mătuşa mea, spuse Whitney, aproape răsuflând uşurată când chipul lui se întunecă.

— Înainte de a te întoarce în Franţa? Credeam că ai venit pentru a rămâne aici.

— Şi acolo am o casă, Paul. Şi, din multe puncte de vedere, aia mi-e mai aproape decât asta.

El părea foarte supărat şi Whitney se simţi vinovată, cu toate astea tot ce trebuia să facă el pentru a o împiedica să plece, era s-o ceară de nevastă. Şi el ştia asta.

— Dar tatăl tău e aici, eu sunt aici. Toate astea nu înseamnă nimic? argumentă el.

— Ba sigur că înseamnă, spuse ea, privind în altă parte, pentru ca el să nu vadă cât de mult însemna. Ea se întreba de ce oare el nu putea pur şi simplu s-o ceară de nevastă. Întorcându-i spatele, ea se prefăcu că admiră un trandafir.

— Nu poţi pleca, spuse el cu o voce sugrumată. Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Lui Whitney îi stătu inima, apoi începu să-i bată cu putere. Ea ar fi vrut să sară în braţele lui, dar era prea devreme. Declaraţia lui era plăcută, dar neconcludentă. Ea se îndreptă spre o alee şi se uită înapoi spre el, zâmbindu-i.

— Sper să-mi scrii şi să-mi spui când te vei hotărî dacă e aşa sau nu.

— Nu, nu! Paul râse şi o prinse de mână. Domnişoară Stone, mă iubeşti sau nu mă iubeşti?

— Cred că da, spuse ea râzând.

În loc să continue discuţia pe tema, aşa cum se aştepta ea, Paul îi dădu drumul, iar expresia lui deveni rece.

— Am nişte treburi de făcut după amiază, spuse el.

Avea să plece, îşi dădu ea seama cu disperare. Avea senzaţia oribilă că el înţelesese ce punea ea la cale, că ştia că ea încerca să-l manipuleze, să-l forţeze.

Merseră în faţa casei, unde aştepta noua lui trăsură. Paul mai stătu atât încât să-i sărute formal mâna, apoi se întoarse şi plecă. Mai avea un pas până la trăsură când se întoarse şi puse:

— Câţi adversari mai am, în afară de Westland? Dispoziţia lui Whitney se îmbunătăţi rapid.

— Câţi ai vrea să ai? zâmbi ea.

Ochii i se îngustară, deschise gura pentru a spune ceva, apoi renunţă, se întoarse şi plecă.

Zâmbetul lui Whitney păli. Torturată de întrebări, ea se uită la el cum cobora treptele, fiecare pas fiind ca un gong funerar în inima ei. Îl forţase să-şi declare intenţiile şi acum ştia care erau acestea. Voia doar să flirteze cu ea, nimic mai mult. Nu o voise nici înainte ca ea să plece şi nu o voia nici acum.

Lângă trăsura sa, Paul se opri pentru a lua hăţurile de la servitor, le luă, apoi mai zăbovi puţin. Stătea nemişcat, cu spatele la ea şi Whitney se uita la el şi se ruga cu ardoare.

Într-o linişte încordată, temându-se să spere şi neputând s-o facă, ea îl văzu pe Paul cum se întoarse, se uită spre ea, apoi se întoarse la ea. Când el era destul de aproape de ea, lui Whitney îi tremurau picioarele aşa de tare, că abia mai putea sta pe ele.

— Domnişoară Stone, spuse el cu o voce amuzată, mi-am dat seama că am două variante în ceea ce te priveşte. Pot fie să evit orice întâlnire cu tine, ceea ce mi-ar opri chinul, fie să te iau de nevastă pentru a-l prelungi.

Uitându-se în ochii lui albaştri, Whitney îşi dădu seama că el deja alesese. Ea încercă să-i zâmbească, dar era aşa de uşurată, încât glasul i se umpluse de lacrimi.

— Ştii bine că nu te vei putea ierta dacă vei alege calea laşului.

Paul izbucni în râs şi deschise braţele, iar ea i se aruncă în îmbrăţişare, râzând şi plângând în acelaşi timp.

Îşi puse obrazul pe pieptul lui, auzindu-i inima bătând ritmic şi se cuibări în braţele lui puternice care o strângeau posesiv.

Se simţea în mare siguranţă, Paul oferindu-i preţiosul dar al sentimentelor sale şi ea îi era aşa de recunoscătoare, că ar fi putut îngenunchea pentru a-i mulţumi. Paul o iubea şi voia să se însoare cu ea. Asta era dovada clară că ea se schimbase în Franţa. Nu era doar o făcătură îmbrăcată în haine scumpe care poza drept o doamnă, aşa cum se temuse cândva. Nu mai era o neadaptată. Era ceea ce trebuia să fie. Merita atenţia. Localnicii nu aveau să mai şuşotească despre cum se făcuse ea de râs faţă de Paul Sevarin, ci vor zâmbi şi vor spune că domnul Sevarin o plăcuse întotdeauna, dar că aşteptase ca ea să crească. Se îndreptase şi în ochii lor şi în cei al tatălui ei. Era aşa de uşurată, că-i venea să plângă de fericire.

— Hai să-l găsim pe tatăl tău, spuse Paul. Whitney îşi ridică uşor capul şi întrebă de ce.

— Pentru că vreau să trecem peste formalităţi şi nu prea pot să-i cer mătuşii tale mâna ta. Nu că nu aş prefera varianta asta.

— Sewell, unde e tata? întrebă Whitney când intrară în casă.

— În drum spre Londra, domnişoara. A plecat acum o jumătate de oră.

— Londra, suspină Whitney. Dar credeam că nu pleacă decât mâine. Se întoarce curând?

Sewell care ştia totul întotdeauna, pretinse că nu ştia nimic. Whitney se uita la el cum se îndepărta pe hol şi simţi că soarele apusese peste fericirea ei.

Paul arăta ca un bărbat care luase o decizie să facă faţă unei confruntări neplăcute şi acum, că i se acordase o păsuire, nu ştia dacă să pară uşurat sau dezamăgit.

— Când se întoarce?

— Peste cinci zile, spuse Whitney cu umerii lăsaţi. La timp pentru o petrecere surpriză de ziua lui. Deja s-au trimis invitaţiile pentru acele rude care au mult de călătorit. Dacă nu se întoarce mai devreme după-amiaza, nu vei

putea vorbi cu el decât a doua zi, duminică, după slujba la biserică, spuse ea luminându-se puţin.

Paul dădu din cap.

— Vreau să cumpăr doi cai pur sânge. O să-ţi placă. Pentru ca să am timp să ajung la licitaţia de la Hampton Park, trebuie să plec sâmbătă, în ziua în care se întoarce tatăl tău.

Whitney încercă să nu pară aşa de dezamăgită cum era.

— Şi cât vei lipsi?

— Mai puţin de două săptămâni. Nouă zile sau zece, nu mai mult.

— Pare o veşnicie. Paul o luă în braţe.

— Ca să-ţi arăt cât de mult ţin la tine, o să fiu liber sâmbătă. În caz că tatăl tău vine mai devreme, ca să pot vorbi cu el. Mai sunt numai cinci zile. Şi chiar îmi voi amâna plecarea, ca să fiu câteva ore la petrecerea de ziua lui, presupunând că voiai să mă inviţi.

Whitney aproba din cap zâmbind.

— Apoi, dacă nu am ocazia să vorbesc cu el la petrecere, şi mă îndoiesc că voi putea, poţi să-i spui tu că-i voi face o vizită formală de îndată ce mă întorc. Ţi se pare cumva că sunt un bărbat care vrea să scape de însurătoare?

După ce Paul plecă, Whitney se gândi dacă să-i spună lui Lady Anne vestea şi decise să n-o facă. Voia să se bucure numai ea şi avea o teamă superstiţioasă să spună cuiva de logodna cu Paul înainte ca el să-i ceară mâna. În plus, tatăl ei sigur avea să se întoarcă destul de devreme sâmbătă şi Paul va apuca să vorbească cu el şi puteau anunţa logodna la petrecerea din acea seară.

Simţindu-se bine dispusă de acest gând, Whitney merse să mănânce cu mătuşa ei.

*

Aşa cum obişnuia, Clayton citea poşta în timpul mesei. În afară de corespondenţa obişnuită de afaceri, avea

scrisori de la mama şi de la fratele lui. Clayton zâmbi când se gândi ce surpriză o aştepta pe mama sa când avea să afle că el urma să se căsătorească şi să-i dăruiască nepoţii pe care şi-i dorea atâta. Avea să-i dea vreo şase, se gândi el şi spera ca toţi să aibă ochii verzi ai lui Whitney.

Încă zâmbea când semnă nota de plată pentru colierul cu smarald pe care Whitney îl purtase la petrecerea în cinstea întoarcerii ei acasă.

Lăsând astea deoparte începu să citească o lungă scrisoare în care i se cereau indicaţii despre cum să se procedeze în privinţa pensionării unui angajat al familiei şi despre cumpărarea de acţiuni într-o companie de transport maritim. Pentru fiecare cerinţă în parte, Clayton scrise indicaţii detaliate şi foarte precise.

Majordomul îşi drese glasul şi spuse:

— A venit domnul Stone la dvs. Excelenţă, i-am spus că sunteţi la masă, dar omul spune că problema este extrem de urgentă şi nu suportă amânare.

— Foarte bine, condu-l aici, spuse Clayton cu un oftat iritat. Cu Whitney Clayton avea toată răbdarea din lume, cu viitorul socru, nu avea deloc. De fapt, abia putea să-l suporte.

— Trebuia să vin înainte de a pleca la Londra, explică Martin traversând camera şi aşezându-se la masă în faţa ducelui. Avem o problemă care va deveni mai mare dacă nu faci... Dacă nu facem ceva în privinţa ei!

Clayton concedie din cap servitorul care-i servise mâncarea şi aşteptă până ce acesta închise uşa în urma sa înainte de a se uita la interlocutorul său.

— Ce spuneai, Martin?

— Spuneam că apărut ceva. O complicaţie. Sevarin. Era cu Whitney când am plecat.

— Ţi-am spus că nu-mi fac griji în privinţa lui, îi spuse Clayton nerăbdător.

— Ar fi bine să începi să-ţi faci, îl avertiză Martin, arătând neliniştit şi furios în acelaşi timp. Când Whitney avea 15 ani, i s-a năzărit ei că vrea să i-l ia pe Sevarin fetei ăleia Ashton şi, deşi au trecut cinci ani, ea încă mai vrea să

facă asta. Şi cred că va şi reuşi. Crede-mă. Bietul drăcuşor se gândeşte s-o ia de nevastă. E la un pas de a o cere. Numai Dumnezeu ştie de ce, pentru că l-a scos din minţi. M-a scos şi pe mine din minţi.

Vocea lui Clayton era plină de ironie amuzată.

— Apropo de „bietul drăcuşor" care deja i-a cerut mâna, nu pot decât să-i aplaud alegerea. Dar, aşa cum ţi-am mai spus, mă descurc cu Whitney şi…

Martin părea gata să explodeze de frustrare.

— Nu te poţi descurca cu ea. Crezi că poţi, dar n-o ştii aşa cum o ştiu eu. La naiba, e căpoasă şi a făcut întotdeauna cum a vrut ea. Dacă-i intră în cap ceva, cum ar fi să se mărite cu Sevarin, nu se lasă până n-o face. Martin scoase din buzunar o batistă cu care îşi şterse sudoarea de pe frunte, apoi continuă. Dacă-l va aduce pe Sevarin în punctul în care va vrea să se însoare cu ea, s-ar putea să creadă că şi-a atins scopul şi să uite de asta. Pe de altă parte, dacă chiar vrea să se mărite cu el, o vei târî la altar şi ea se va lupta la fiecare pas. Înţelegi ce vreau să spun?

O pereche de ochi gri îl priviră fără pic de implicare.

— Da.

— Foarte bine, atunci trebuie să-l împiedicăm pe Sevarin să-i vorbească de căsătorie şi putem face asta, spunându-i lui Whitney că e logodită cu tine din iulie. Trebuie să spunem asta tuturor. Să anunţăm imediat logodna.

— Nu.

— Nu? întrebă Martin nedumerit şi atunci ce vei face cu Sevarin?

— Ce sugerezi să fac?

— Ţi-am spus! zise Martin disperat. Cere-i lui Whitney să renunţe la planurile ei legate de Sevarin şi să se pregătească pentru nunta cu tine.

Lui Clayton îi venea greu să rămână serios.

— Martin, tu i-ai cerut vreodată fiicei tale să facă ceva ce ea nu voia?

— Normal. Sunt tatăl ei! Clayton era tot mai amuzat.

— Şi, când i-ai cerut, Whitney a acceptat de bunăvoie

autoritatea ta şi a făcut cum i s-a cerut?

Martin se lăsă pe spate în scaun şi chipul i se înroşi.

— Ultima data când i-am cerut ceva lui Whitney avea 14 ani. I-am cerut să semene mai mult purtarea ei cu a fetei ăleia, Ashton, şi timp de doua luni, m-a ucis cu plecăciunile. Făcea o plecăciune când intra în fiecare cameră, făcea plecăciuni în faţa majordomului şi a bucătăresei, ba chiar şi în faţa cailor. De fiecare dată când mă uitam la ea, lăsa orice făcea şi se pleca. În restul timpului făcea o chestie din gene. Şi le flutura… Şi spunea că mă ascultă şi e ca Ashton.

— Whitney va face cum vreau eu, spuse Clayton pe un ton ce nu mai permitea dezbateri pe această temă. Dar, înainte ca eu să fiu pregătit să-i spun de logodnă, nu o va face nimeni. Atunci când voi crede eu că e momentul, îi voi spune. Este clar, Martin?

Martin dădu din cap resemnat.

— Bine, spuse Clayton, luând un plic şi deschizându-l. Trecându-şi degetul, nervos, între guler şi gât, Martin spuse:

— Ar mai fi ceva. Ceva neînsemnat.

— Da, spune, zise Clayton fără a-şi lua ochii de la corespondenţă.

— Lady Anne Gilbert crede că Whitney nu te place. Convinge-o că ai depăşit problema asta.

— De ce?

— Pentru că servitorii mei mi-au spus că trimite scrisori către soţul ei pe la consulatele din toată lumea. Cred că vrea să-l găsească şi să-l cheme încoace.

Chipul ducelui se aspri de neplăcere, iar Martin se aşeză la loc în scaun.

— Vrei să spui că se opune căsătoriei?

— Doamne, nu! Nu asta voiam să spun, exclamă Martin. Lady Anne e o femeie sensibilă şi are o slăbiciune pentru Whitney. După ce i-ai spus ce am făcut şi a trecut şocul, a recunoscut că a fost o idee bună. A spus că eşti cea mai bună partidă din Europa şi că nu e familie mai bună ca Westmoreland.

— Mă bucur că Lady Gilbert e aşa de sensibilă, spuse Clayton, mai blând.

— Nu e chiar atât de sensibilă, îl contrazise Martin. Nu-i place că am făcut totul fără ştirea lui Whitney. M-a acuzat că sunt un tată fără inimă şi fără pic de sensibilitate. Văzând expresia de aprobare de pe chipul ducelui, el continuă defensiv. Pe tine te-a acuzat că eşti un dictator. Nu-i place reputaţia pe care o ai în legătură cu femeile şi arăţi prea bine, pentru a fi liniştită. Pe scurt, Whitney e prea bună pentru noi, amândoi!

— Mă mir că darul meu de 100.000 de lire nu i-a mai liniştit furia, spuse Clayton cu cinism.

— A spus că e mită, spuse Martin, apoi se retrase parcă sub privirile reci ale ducelui. Lady Gilbert vrea să fie sigură că nu o vei forţa pe Whitney să se mărite cu tine şi că-i vei da timp să te placă. Dacă nu va auzi asigurarea asta de la tine, mă tem că-l va chema pe soţul ei pentru a-şi folosi influenţa ca să oprească această căsătorie. El are legături în cele mai înalte cercuri şi opinia sa cântăreşte greu printre cei care contează.

Pe neaşteptate, expresia întunecata a ducelui se lumină.

— Dacă Lordul Gilbert vrea să-şi păstreze influenţa în cercurile acelea, ar face bine să nu-şi facă un duşman din mine. Eu sunt unul dintre „cei care contează”.

După ce Martin plecă, Clayton se duse la fereastră, se sprijini de cadrul ei şi privi în depărtare, către pădure, unde se construia un pavilion.

Dacă Martin ar fi venit la el ieri şi nu azi, pentru a-i cere să o facă pe Whitney să se mărite cu el, el s-ar fi gândit mai mult la variantă. Până seara trecută, Whitney fusese o posesiune a lui, una de valoare, poate chiar preţuită, dar tot o posesiune.

În seara balului mascat de la familia Armand, el se gândise s-o facă pe Whitney amanta sa, dar deflorarea unei fete crescute atât de frumos nu era în acord nici chiar cu principiile sale relaxate în privinţa femeilor. Şi apoi, trebuia să se însoare şi să aibă un moştenitor, o responsabilitate de

care i se tot amintea de când ajunsese la majorat. Aşa că privise chipul ei luminos în grădina familiei Armand, şi găsise o soluţie foarte satisfăcătoare pentru problema datoriei şi a dorinţei. Avea să se însoare cu Whitney Stone.

Până seara trecută, Whitney fusese doar obiectul plăcut al gândurilor lui păcătoase şi viitoarea mamă a urmaşului său. Dar aseară totul se schimbase. Aseară, ea atinsese coarda tandreţii, a dorinţei de a proteja, o coardă de care el nici nu ştia că există.

O ascultase povestindu-i amuzată ceva ce lui i se păruse mai degrabă trist, o poveste despre o fetiţă care nu avea mamă şi care fusese obligată să joace un rol stupid într-un concert în faţa unei camere pline de oameni răi şi, pentru prima dată, îşi dăduse seama de durerea, frustrarea şi umilinţa pe care trebuia să le fi resimţit ea.

Nu-i plăceau cei mai mulţi dintre vecinii ei, pentru că îi păreau o adunătură de oameni mărunţi şi limitaţi, nişte bârfitori care, din primul moment în care aflaseră că Whitney se întoarce din Franţa, începuseră să-i povestească prostioarele ei de fetiţă şi cum alerga ea după Paul Sevarin.

Dacă demonstrându-le că putea să-l cucerească pe Sevarin, Whitney avea să-şi recapete demnitatea, atunci Clayton era gata s-o lase să facă asta. Las-o să le arate oamenilor de aici că-i captase atenţia lui Sevarin. Clayton putea aştepta câteva zile. Asta, dacă nu cumva Sevarin chiar îşi făcea curaj s-o ceară de nevastă de la tatăl ei. Îngăduinţa lui Clayton faţă de Whitney nu mergea până într-acolo, încât s-o lase să se logodească cu alt bărbat. Aşa ceva nu ar fi tolerat.

După ce decise ce va face, Clayton merse la masă înapoi. Tatăl ei avea să lipsească cinci zile şi era prea mult pentru ca el să aştepte atât până s-o revadă. El avea nevoie de o scuză ca să se întâlnească cu ea între timp, de un plan ca să o facă să fie de acord să se întâlnească. El se gândi la variante şi, cu un zâmbet mulţumit, îşi aminti că îl provocase la o întrecere în care ea să-l călărească pe Alergare Periculoasă.

Luă o coală albă de hârtie şi începu să se gândească cum ar fi fost mai bine să scrie. Trebuia să sune a provocare, nu a invitaţie pe care s-o poată nesocoti.

„Draga domnişoară Stone” scrise el repede. „Cred că ţi-ai manifestat dorinţa de a testa armăsarul. Sunt liber miercuri dimineaţă, pentru o cursă pe orice traseu alegi. Dacă totuşi regreţi promisiunea grăbită, fii sigură că nu voi pune renunţarea pe seama laşităţii, ci a temerilor justificate că acel cal este prea mult pentru tine. Al tău, etc”. Presără nisip fin peste scris apoi puse pecetea pe scrisoare.

Având un sentiment de împlinire, el ceru să fie dusă scrisoarea şi să se aştepte un răspuns. Servitorul lui se întoarse un sfert de oră mai târziu cu răspunsul de la Whitney, scris frumos, cu o caligrafie de călugăr, nu cu scrisul dezordonat al atâtor femei bine crescute, dar insuficient educate. Nu începea cu vreun salut.

„Miercuri este perfect… Ne întâlnim la 10 dimineaţa în partea dinspre nord a proprietăţii domnului Sevarin, lângă pădurice”. Asta era tot. Dar era destul pentru a-l face pe Clayton să zâmbească şi să se întindă mulţumit. Fluierând, el merse sus pentru a-şi pune pantalonii de călărie.

CAPITOLUL 15

Spectacolul care-l aştepta pe Clayton miercuri dimineaţă când ajunse pe dealul la poalele căruia era poieniţa, îl făcu să-şi oprească brusc calul. Jos era plin de băncuţe pe care stăteau Lady Anne şi Amelia Eubank, precum şi foarte mulţi domni în hainele de duminică. Spectatorii care nu aveau locuri, erau călare sau se plimbau pe jos.

Din scena pe care o vedea, mai lipseau doar nişte acrobaţi şi nişte jongleri pentru a fi un circ complet. Chiar când se gândea la asta, cineva sună dintr-o trompetă şi toate capetele se întoarseră spre el pentru a-l urmări cum cobora dealul.

Whitney se uită cu atenţie la calul lui Clayton pe când acesta se apropia. Ea văzu patru picioare foarte zvelte şi un piept puternic, dar cum perspectiva îi era blocată de alţi oameni, nu putu să vadă decât că Clayton purta nişte cizme de călărie din piele maro şi nişte pantaloni care-i veneau perfect.

— Ai fi preferat să tragem cu pistoalele de la 20 de paşi, domnişoară Stone? o tachină Clayton pe când îşi aducea calul la linia de start.

Whitney ridică bărbia în intenţia de a-l trata cu o răceală formală, dar surâsul lui era aşa de ştrengar, încât aproape că o bufni şi pe ea râsul. Doi dintre vecini se grăbiră să-l salute, ceea ce îi distrase atenţia de la ea.

Whitney se uită la el cum discuta cu cei doi bărbaţi. Părea aşa de relaxat pe calul lui mare şi se purta cu o uşurinţă uşor leneşă, încât ei îi venea greu să creadă că era acelaşi seducător lipsit de scrupule care o ţinuse imobilizată în timp ce buzele lui le devorau pe ale ei. Era ca şi cum el ar fi fost doi oameni, unul pe care l-ar fi putut plăcea foarte tare şi altul de care se temea şi în care nu avea încredere.

Tatăl lui Elizabeth mai sună o dată din goarnă, iar Alergare Periculoasă se agită puţin.

— Sunteţi gata? le strigă Paul lui Whitney şi lui Clayton. El ridică pistolul în aer şi Whitney se aplecă spre Clayton, îi zâmbi călduros şi-i spuse:

— Dacă vreţi să mă urmaţi, domnule, vă arăt cu plăcere drumul.

Clayton râse cu poftă, pistolul detonă şi calul lui se sperie. El trebui să descalece ca să prindă hăţurile, iar până ce reuşi să îşi strunească animalul, Whitney luase deja un mare avans.

Calul lui porni în galop încercând să reducă din diferenţă, dar Clayton îl ţinea uşor în frâu când ajunseră lângă râu.

— Uşurel, spuse Clayton. Hai să vedem ce poate face înainte de a face noi ceva.

În faţa lor, Alergare Periculoasă sări peste nişte pietre

cu mişcări perfecte, iar Clayton dădu din cap aprobator, zâmbind. Whitney era uşoară şi frumoasă în şa şi îşi manevra calul cu talent.

Când se apropiau de ultima parte a cursei, Clayton îşi dădu seama că armăsarul ei începuse să obosească. Decise s-o întreacă pe Whitney în următoarea trecere prin pădure, aşa încât se aplecă peste grumazul calului şi dădu drumul hăţurilor. Porni în galop.

Alergau către următoarea curbă, când lui Clayton i se tăie respiraţia. Armăsarul negru era pe potecă, fără călăreaţă. Trase hăţurile Războinicului şi începu s-o caute cu inima bătându-i tare de spaimă.

Apoi o văzu. Era lângă un stejar bătrân, în pădure. Deasupra ei era o creangă mare şi groasă care trebuie s-o fi doborât din şa, atunci când luase curba prea abrupt.

Sări din şa şi se îndreptă spre ea, mai speriat decât fusese vreodată în viaţă. Agitat, îi caută pulsul şi îl simţi bătând regulat. Apoi încercă să vadă dacă avea răni la cap. Îl cuprinse panica, amintindu-şi de poveşti despre oameni care se loviseră la cap şi nu-şi mai recăpătaseră niciodată cunoştinţa.

Cum nu găsi nici o rană la cap, începu să-i pipăie braţele şi picioarele, pentru a vedea dacă avea oase rupte. Nimic nu părea rupt, aşa că-şi scoase haina şi o puse sub capul ei, apoi începu să-i maseze încheieturile.

Pleoapele ei se mişcară şi Clayton aproape că gemu de uşurare, îi dădu părul de pe frunte şi o întrebă:

— Eşti rănită? Poţi vorbi?

Ochii ei verzi se deschiseră larg, privindu-l calm. El se gândea ce ochi frumoşi avea, în timp ce ea îi zâmbea încurajator. Dar primele ei cuvinte, şterseră orice urmă de tandreţe din mintea lui.

— Sper că-ţi vei aminti, spuse ea, că atunci când am avut accidentul, eu conduceam.

Lui Clayton nu-i venea să creadă. Se ridică şi se sprijini de copac, uitându-se la ea într-o linişte plină de uimire.

— Mă ajuţi să mă ridic? întrebă ea după un minut.

— Nu, spuse el încrucişându-şi mâinile la piept. Nu te voi ajuta.

— Bine, spuse ea ridicându-se cu oarece greutate în poziţie şezândă, apoi începând să-şi aranjeze fustele. Dar nu e frumos din partea ta!

— Nu mai urât decât a fost din partea ta să mimezi o cădere când ţi-ai dat seama că nu poţi păstra avantajul.

Uitându-se ciudat la el, ea luă haina lui de pe jos, o scutură şi i-o dădu înapoi. Cu regret, dădu din cap, dar Clayton văzut un zâmbet pe buzele ei.

— Asta a fost una dintre cele mai mari greşeli ale mele, recunoscu ea cu un suspin exagerat. Şi am regretat amarnic, te asigur.

— Ce anume? întreba Clayton, zâmbind când remarcă completa lipsă de remuşcare de pe chipul ei frumos.

— Trişatul. Asta fac mereu, atunci când nu pot câştiga. Ea îşi trecu degetele prin păr şi se strâmbă când văzu frunzele căzând. Clayton zâmbi în sinea lui. Ea putea să-i şi transforme defectele în calităţi şi calităţile în defecte printr-o simplă mişcare a capului.

În timp ce Whitney îşi căuta printre frunze cravaşa, Clayton se duse la calul lui şi urcă în şa, apoi se aplecă spre Alergare Periculoasă şi îi prinse hamurile. Îl conduse către Whitney, dar când ea se întinse să prindă hăţurile, trase calul mai departe de ea.

— Sunt aşa de impresionat de sinceritatea ta, domniţă, spuse el când ea lăsă mâna în jos şi se încruntă către el, încât simt nevoia să fac şi eu o confesiune. Sunt unul dintre acei oameni care ar face orice pentru ca aceia care trişează să nu câştige. De fapt, sunt gata să trişez şi eu pentru a împiedica asta.

El îi duse calul puţin mai departe, apoi se întoarse şi se uită la ea peste umăr. Whitney se uita la el plină de indignare.

— Nu e cale lungă până la linia de sosire, spuse Clayton amuzat. Dacă preferi însă să mergi călare, sigur va veni cineva să vadă de ce am întârziat. Dar, oricum ar fi, nu vei urca pe calul odihnit ca să încerci să termini cursa.

Whitney se uita cum el se îndepărta cu calul ei. Frustrată, îşi lovi cizma cu cravaşa. Se aşează apoi pe jos, aşteptând să vină cineva s-o salveze, dar cu cât stătea mai mult acolo, cu atât i se părea mai amuzant. Nu căzuse special de pe cal. Dacă era vinovată de ceva, era vinovată de faptul că se uita în permanenţă în urmă, pentru a vedea cât mai era până ce Clayton o întrecea, căci calul ei obosise. Când se întorsese, văzuse în ultimul moment creanga care o şi lovise în piept.

Whitney încercă să rămână supărată pe Clayton pentru că o părăsise aşa, dar oricât se străduise, nu-şi putuse păstra furia. Ea îşi amintea cât de panicat era atunci când se aplecase peste ea. Vocea îi era străbătută de grijă şi chipul îi era contorsionat de spaimă atunci când rostise:

— Totul e în ordine, micuţo.

Whitney smulse un smoc de iarbă şi-l aruncă oftând. Ce mult şi-ar fi dorit să accepte să-i fie doar prieten. Clayton ar fi fost un prieten minunat. Era aşa de fermecător şi de amuzant şi o făcea să râdă. Poate, atunci când avea să fie căsătorită, Clayton nu ar mai fi văzut în ea o femeie de cucerit şi atunci ar fi putut fi prieteni. Poate că…

Whitney uită totul despre Clayton, atunci când Paul veni în fugă şi se opri lângă ea. Când o văzu stând acolo, expresia de grijă se transformă în supărare.

— Crezi că poţi să-mi explici cum se face că, de fiecare dată, când tu şi Westland sunteţi împreună, reuşiţi să dispăreţi? întrebă el iritat.

În momentul în care Clayton ajunsese în poieniţă cu Alergare Periculoasă după el, audienţa fu străbătută de un fior de spaimă. Se repeziră spre el cu Lady Gilbert în frunte.

— Ce s-a întâmplat? strigă mătuşa lui Whitney. Unde e Whitney?

— Va veni şi ea, îi spuse Clayton. Întorcându-se în şa, ea o văzu pe Whitney venind călare alături de Sevarin. Uitându-se la ea, el reveni asupra părerii sale că mimase special căzătura. Oricum ar fi căzut din şa, nu fusese deliberat. Nu era în firea lui Whitney să cedeze.

La linia de sosire, ea sări de pe calul lui Paul şi se uită

la Clayton, nesigură de varianta pe care o prezentase el. Spectatorii o înconjurară, iar cei care pariaseră pe cursă cerură să afle rezultatul.

Aplecându-se, Clayton o ridică în şa, în faţa lui.

— Lumea aşteaptă să le spui cum s-a terminat cursa, spuse, ignorând furia ei pentru că fusese tratată cu asemenea familiaritate.

— Calul meu a rămas fără călăreţ cu o milă în spate. Domnul Westland a câştigat. Se întoarse către Clayton şi-i spuse încet: de fapt, nu a fost niciun învingător.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Calul tău era obosit. Oricum ai fi pierdut, îi spuse el. Şi eşti o călăreaţă destul de bună, încât să-ţi fi dat seama de asta cu mult înainte de a cădea.

— Sunt încântată că, cel puţin, îmi acorzi încrederea unei căzături reale, îi răspunse Whitney.

— Dacă ai şti cât de multă încredere îţi acord, ai fi uimită.

Înainte ca Whitney să conştientizeze măcar ce spusese el, Clayton o ridică fără vreun efort şi o coborî din şa. Ea rămase lângă Paul şi-l privi pe Clayton cum dispărea dincolo de coama dealului.

Ziua de joi trecu fără ca Whitney să aibă prea multe de făcut. Paul era ocupat cu pregătirile pentru plecarea lui, aşa că ea îşi petrecu ziua ajutând la pregătirile pentru petrecerea de ziua tatălui ei şi scriindu-le scrisori prietenilor de la Paris.

Vineri dimineaţă, îi scrise o lungă scrisoare lui Emily, care se întorsese la Londra. Tentaţia de a rupe tăcerea autoimpusă legată de Paul era aproape insuportabilă, aşa că-i spuse doar că va avea veşti incitante pentru ea în curând. Termină scrisoarea cu promisiunea că o va vizita pe Emily la Londra, promisiune pe care ştia că avea să şi-o ţină, era nevoită să meargă acolo ca să-şi comande trusoul de nuntă. Ea decise ca, atunci când avea să meargă acolo, să-i ceară lui Emily să-i fie doamnă de onoare.

Duse scrisorile jos pentru a fi trimise şi constată că tocmai venise Clayton Westland. Stătea de vorbă amabil cu

Lady Anne şi se ridică politicos atunci când Whitney intră în cameră.

— Am venit să mă asigur că te-ai refăcut complet după accidentul de ieri, îi spuse el şi nu avea nimic în voce.

Whitney ştia că aceasta era metoda lui de a-şi cere scuze pentru că o acuzase că mimase căzătura.

— Mi-am revenit complet, îl asigură ea.

— Excelent, spuse el. Atunci nu vei putea spune că ai mintea înceţoşată sau că nu te simţi bine, atunci când te voi bate la o nouă partidă de şah. După-amiază?

Whitney muşcă momeala exact ca un peşte şi-şi petrecu mare parte a după-amiezii luptându-se pe tabla de şah, în timp ce mătuşa ei stătea comod în fotoliu şi broda.

În timp ce era deja în pat în acea seară, Whitney chema somnul, care refuza să vină. Îşi ridică mâna şi se uită la degetele ei lungi, în întuneric. Oare va avea un inel de logodnă a doua zi? Era posibil, dacă tatăl ei se întorcea destul de devreme, pentru ca Paul să poată vorbi cu el. Şi ar fi putut anunţa logodna la petrecerea de mâine seară.

Whitney nu era singura care nu putea dormi. Cu mâinile amândouă sub cap, Clayton se uita la tavanul de deasupra patului şi visa la noaptea nunţii lor. Sângele începu să-i fiarbă în vene când îşi imagină trupul zvelt al lui Whitney sub el, ridicându-se pentru a-l primi în ea. Era virgină şi avea să aibă grijă, s-o excite blând până ce ea avea să geamă de dorinţă în braţele lui.

Cu acest gând plăcut în minte, se întoarse pe o parte şi adormi.

CAPITOLUL 16

Lady Anne fu trezită de zgomotul vocilor familiare care se salutau pe hol. Clipi pentru a se obişnui cu lumina, apoi îşi dădu seama că avea o durere cumplită de cap.

Petrecerea surpriză pentru ziua de naştere a lui Martin fusese ideea lui Whitney şi, la acea vreme, Anne o

susţinuse imediat, sperând că asta-l va apropia pe Martin de fiica lui. Dar atunci nu ştia de logodna lui Whitney cu ducele de Claymore. Acum se temea ca nu cumva vreunul dintre cei 30 de invitaţi din afara comitatului să-l recunoască pe Clayton, şi atunci, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat cu planurile lui Martin şi ale ducelui.

Se întinse şi trase de clopoţel, pentru a chema servitoarea şi se dădu jos din pat fără prea mult chef, neputând să scape de senzaţia că se apropia sfârşitul.

Se întunecase deja, atunci când Sewell bătu la uşa dormitorului lui Whitney şi o informă că tatăl ei venise.

— Mulţumesc, Sewell, strigă Whitney. Seara aceasta ar fi fost perfectă ca să anunţe logodna. Şi Ashton-ii şi Merryton-ii, şi toată lumea care conta avea să fie acolo, la petrecere. Voia să le vadă reacţia atunci când aveau să anunţe că ea şi Paul se căsătoreau.

Totuşi, îşi spuse ea în timp ce se spăla cu săpunul cu miros de garoafe, era o şansă ca Paul să aibă ocazia să vorbească cu tatăl ei la petrecere. Încă mai puteau anunţa logodna în seara asta.

Trei sferturi de oră mai târziu, Clarissa, fata ei în casă, o admira pe Whitney, în timp ce aceasta se inspecta în oglindă.

Rochia elegantă de satin strălucea în lumina lumânărilor, iar corsetul i se mula frumos pe sâni, arătând incitant şanţul care se crea între ei. Mânecile largi, ca nişte clopote, erau decorate cu un frumos satin de culoarea topazului, de la coate, până la încheieturi şi o bucată din acelaşi material decora partea de jos a rochiei. Văzută din faţă, rochia părea să cadă drept, lărgindu-se puţin la bază, dar din spate se vedea graţioasa trenă scurtă. Topaze şi diamante îi străluceau în urechi şi la gât, asortându-se cu agrafele cu pietre pe care le regăseai printre buclele părului ei strâns într-o coafură elaborată.

— Arătaţi ca o prinţesă, spuse Clarissa cu un zâmbet mândru.

De sus, Whitney auzea musafirii care se mişcau prin saloane. Valetul tatălui ei fusese învăţat să-i spună că

aveau câţiva invitaţi la cină şi că el trebuia să coboare la ora şapte. Whitney se uită la ceasul de pe poliţă. Era şase şi jumătate. Se înveseli imaginându-şi surpriza tatălui la vederea rudelor care veniseră din Bath, Brighton, Londra sau Hampshire, pentru a-l sărbători pe el. Cu intenţia de a-i spune lui Sewell să-i roage pe oaspeţi să vorbească mai încet, ieşi din cameră. Aplecându-se peste balustradă, îl văzu în hol pe tatăl ei cu cravata nelegată peste cămaşa albă. Cam atât despre surpriză, îşi spuse Whitney şi coborî pentru a i se alătura. Oaspeţii începuseră să sosească, se salutau între ei şi erau conduşi de Sewell în salon.

— Doamnelor şi domnilor. Sir, doamnă, vă rog să vorbiţi mai încet.

Chipul uimit al tatălui ei se întoarse de la oaspeţii din hol către uşile de la camerele din spatele său care se deschiseră şi apoi se închiseră rapid la loc. Rudele îşi spionau invitatul de onoare. Whitney îl sărută pe obraz.

— Au venit să sărbătorească ziua ta de naştere, tată. În ciuda expresiei sale, Whitney ştia că el era măgulit.

— Înţeleg ca trebuie să fie o surpriză şi eu n-ar trebui să remarc agitaţia din casă?

— Exact, spuse Whitney zâmbind.

— O să încerc, draga mea, spuse el, mângâind-o pe braţ. Brusc se auzi un zgomot asurzitor ca de geam spart.

— Doamne, Dumnezeule! se auzi o voce de femeie.

— Letitia Pinkerton, identifică Martin vocea. Asta e singura ei expresie de panică. Cu o inflexiune ciudată în voce, el îi spuse:

— O făceam pe mama ta să leşine de râs spunându-i că urma s-o învăţ pe Letitia să spună „la dracu”. Se întoarse apoi şi plecă spre camera lui, lăsând-o pe Whitney să râdă.

O jumătate de oră mai târziu, cu Whitney la un braţ şi Lady Anne la celălalt. Martin coborî în salon. La un semn al lui Whitney. Sewell deschise uşile şi Martin fu întâmpinat de strigăte de „Surpriză!” şi „La mulţi ani!”

Anne începu să-şi facă oficiile de gazdă, dar un valet o opri şi-i dădu o scrisoare.

— Mă iertaţi, dar a venit prin curier special şi Sewell mi-a spus să v-o aduc imediat.

Anne se uită la scrisoare, văzu scrisul lui Edward şi oftând uşurată, o luă din mâna servitorului şi o deschise.

Whitney se uită după Paul şi cum nu-l văzu imediat, se îndreptă spre salon, ca să vadă dacă totul era aşa cum voiseră ea şi Lady Anne. Uşile dintre salonaş şi salonul mare fuseseră deschise şi se crease un spaţiu larg în care erau aşezate mese mici de câte şase persoane. Erau cantităţi enorme de trandafiri roşii, albi şi roz, aşezaţi în vase de argint pe postamente speciale. Argintul şi cristalul străluceau în lumina candelabrelor, iar cele mai fine feţe de masă ale mamei sale, unele de un roz pal, erau întinse pe mese.

Trecu prin salon, apoi pătrunse în sala de bal. La fel ca şi celelalte două camere, şi aceasta era decorată cu buchete de trandafiri care dădeau un aer plăcut acestei camere, altfel austeră.

În spatele ei, auzi vocea lui Paul şi se întoarse zâmbind.

— Mi-ai lipsit azi, spuse el. Se uită la eleganta rochie de satin, apoi la trăsăturile ei frumoase.

— Cine ar fi zis, spuse el trăgând-o în braţele sale pentru un lung sărut, că vei deveni aşa o frumuseţe?

Anne încă devora conţinutul scrisorii, când intră în salon. Văzând rochia lui Whitney în cealaltă parte a camerei, Anne începu cu o voce veselă să spună:

— Draga mea, am veşti, în sfârşit de la unchiul tău. A fost în vacanţă… Ridică ochii exact în momentul în care cei doi se despărţeau din îmbrăţişare. Ochii i se măriră de surpriză.

— E-n ordine, mătuşă Anne, îi explică Whitney roşind, încerc să-ţi spun de mai multe zile, iar acum nu mai pot amâna. Paul şi cu mine ne vom căsători, de îndată ce ne dă papa binecuvântarea sa. O să încerce să vorbească cu el… Mătuşă Anne…

Whitney o văzu pe mătuşa ei întorcându-se pe călcâie şi ieşind din cameră. Părea a nu fi auzit nimic din ce

spusese Whitney.

— Unde te duci?

— O să mă duc la masa asta şi o să-mi torn un mare pahar cu vin.

Într-o tăcere uluită, se uită la mătuşa care îşi umplu un pahar şi apoi îl bău.

— Iar când voi termina acest pahar, spuse ea, trecând paharul în mâna stângă şi adunându-şi fustele, o să-mi mai torn unul! Şi cu asta, ieşi regal din camera. Bună seara, domnule Sevarin, spuse ea atunci când trecu pe lângă Paul. Mă bucur să te revăd!

— O să aibă un cap cât casa dimineaţă, dacă o ţine aşa, observă Paul.

Whitney se uita la el nedumerită şi îngrijorată.

— Cap?

— Da, cap. Iar tu, draga mea, vei fi tare ocupată în seara asta. Prinzând-o de mână, o conduse pe Whitney în salon. Dacă nu cumva greşesc eu, mătuşa ta nu-ţi va fi de prea mare ajutor cu invitaţii.

Paul avusese mare dreptate, aşa cum constată Whitney cu un oftat o oră mai târziu, când stătea la uşă şi primea invitaţii întârziaţi. În Franţa, Lady Anne îşi făcuse întotdeauna datoria de gazda, iar acum, purtând întreaga povara a acestei răspunderi, Whitney simţea că mai avea nevoie de încă o pereche de ochi şi de urechi.

Îi făcu semn unui servitor să mai servească băuturi printre invitaţi, apoi se întoarse, pentru a o primi pe Lady Eubank. Ochii lui Whitney se lărgiră de oroare când văzu turbanul violet şi rochia roşie.

— Bună seara, Lady Eubank, reuşi ea să spună cu un chip serios.

Ignorându-i salutul, doamna îşi ridică monoclul şi începu să inspecteze camera.

— Nu mi se pare deloc o seara bună, domnişoară. Îl văd pe domnul Sevarin alături de Elizabeth Ashton şi de fata aia Merryton şi nu-l văd nicăieri pe domnul Westland.

Lăsă monoclul şi o gratulă pe Whitney cu dispreţ:

— Credeam că ai vână, fato, dar m-ai dezamăgit.

Credeam că o să-l prinzi pe cel mai râvnit dintre burlaci, în faţa acestei audienţe. Mă aşteptam să aud de un anunţ de logodna, în schimb tu stai singură şi...

Whitney nu-şi putu reţine zâmbetul.

— L-am prins, milady, şi veţi auzi şi anunţul de logodnă. Dacă nu în seara asta, atunci de îndată ce Paul se va întoarce de la Paris.

— Paul? Lady Eubank repeta şters şi, pentru prima data de când o cunoştea Whitney, păru a nu mai avea cuvinte. Paul Sevarin? repeta ea. Brusc o luminiţă i se aprinse în ochi şi se uita iar către invitaţi. Domnul Westland vine în seara asta?

— Da.

— Foarte bine, spuse doamna şi începu să chicotească. Cred că va fi o seară distractivă. Foarte distractivă! mai spuse ea şi apoi plecă.

Până la nouă şi jumătate sosiseră cam toţi invitaţii. La uşă, unde-i primea pe cei care întârziaseră, Whitney auzi vocea încă unuia vorbind cu Sewell. Un moment mai târziu, Clayton Westland apăru în uşă.

Whitney se uită la el venind spre ea. Arăta ameţitor de frumos în costumul lui negru de seară care contrasta cu albul cămăşii şi cu cravata.

În spiritul prieteniei relaxate care se crease între ei în după-amiaza lor de şah de cu două zile înainte, Whitney zâmbi şi-i întinse ambele mâini, într-un gest cordial.

— Începusem să cred că nu vei veni, spuse ea. Clayton surâse satisfăcut şi-i luă mâinile într-ale sale.

— Asta sună ca şi cum m-ai fi aşteptat.

— Dacă te-aş fi aşteptat, ştii bine că nu aş fi recunoscut-o, râse Whitney. Uitându-se la el acum, cu greu îi venea să creadă că el era libertinul care voia s-o seducă, apoi îşi dădu seama că încă o ţinea de mâini şi că stătea atât de aproape de ea încât volanele cămăşii lui se atingeau de rochia ei. Whitney îşi retrase mâinile şi se trase un pas înapoi.

Ochii lui râseră de retragerea ei, dar nu făcu niciun comentariu.

— Dacă faptul că am pierdut două meciuri de şah joi, a făcut să mă bucur de graţiile tale, atunci promit că te voi lăsa să mă învingi în toate întrecerile noastre pe viitor, o tachina el.

— Nu m-ai lăsat să învingla şah, îi aminti Whitney cu o privire exasperată. Văzu un servitor şi-i făcut semn să se apropie. Cu eleganţa unei gazde înnăscute, îi spuse să-i aducă un whisky domnului Westland. Când se întoarse spre Clayton, văzu surprinderea lui plăcută legată de faptul că ea îşi amintise care era băutura lui preferată.

Se vedea în ochii lui, când spuse:

— Se pare că suntem chit. Eu am câştigat cursa noastră, dar tu ai câştigat cele mai multe meciuri de şah. Cum voi demonstra eu care dintre noi e mai bun?

— Eşti imposibil! îi spuse Whitney uitându-se la el. Numai pentru că eu cred că o femeie trebuie să fie la fel de bine educată ca un bărbat, nu înseamnă că vreau să fiu un bărbat.

— Nu contează, spuse el plimbându-şi privirile pe silueta ei frumoasă. Admiraţia lui caldă şi intimă făcu pulsul lui Whitney să crească într-o combinaţie de emoţie şi panică.

— Oricum, spuse el, mă îndoiesc că mai există domeniu în care să ne întrecem cu forţe egale. Ca bărbat, pasiunile mele au fost mai masculine, ale tale mai feminine, mai uşoare.

Whitney îi zâmbi.

— Cum te descurci cu praştia?

Mâna lui se opri în aer înainte să ia paharul.

— Tu poţi să tragi cu praştia, spuse el atât de neîncrezător, încât pe ea o bufni râsul.

— N-aş spune asta chiar oricui, spuse ea, apropiindu-se puţin de el, şi reluându-şi vigilenta supraveghere a invitaţilor. Eram cândva în stare să nimeresc petalele unui trandafir de la 75 de paşi distanţă. În cealaltă parte a camerei, ea îl văzu pe Paul îndreptându-se spre tatăl ei şi, pentru o secundă, păru că ar putea să-l prindă singur. Dar deja, două rude îl flancaseră. Ea oftă în sinea ei.

Clayton ştia că era ocupată cu invitaţii şi că el îi monopoliza atenţia, dar ea arăta aşa de al naibii de frumos încât lui nu-i venea s-o mai lase. În afară de asta, ea flirta cu el, iar el se bucura de fiecare moment.

— Sunt foarte impresionat, murmură el.

Whitney abia dacă remarcă tonul care-l trăda. Se uită la unul dintre unchii ei care se apropia de un grup vesel.

— Ştii vreo piatra preistorică? întrebă Hubert Pinkerton cu voce răsunătoare. E un subiect extrem de interesant. Lasă-mă să-ţi spun despre ele. O să începem din mezozoic.

Whitney vedea cum veselia grupului pălea şi se transforma în atenţie politicoasă. Ea voia ca petrecerea tatălui ei să fie veselă.

Se întoarse spre Clayton cu intenţia să-l părăsească şi să încerce să-şi distreze unchiul.

— Mă scuzi, dar eu… Se întoarse spre un servitor care venea în fuga s-o anunţe că nu mai aveau şampanie, urmat de un altul care cerea indicaţii legate de cină. După ce rezolvă ambele calamităţi, Whitney se întoarse către Clayton pentru a se scuza şi-l văzu încruntându-se şi scrutând camera.

— Unde e mătuşa ta în seara asta? De ce nu te ajută şi ea cu toate aceste detalii?

— Nu se simte prea bine, îi explică Whitney, în timp ce el îşi fixa privirile pe Anne care stătea cu un pahar în mână, tăcută, lângă o fereastră.

— Te rog, iartă-mă, spuse Whitney, arătând cu capul spre unchiul Pinkerton. Trebuie să-i salvez pe oamenii ăia de unchiul Hubert. O să-i plictisească pe toţi vorbind despre formaţiunile preistorice de roci.

— Prezintă-mă unchiului tău, spuse Clayton. Ea păru uimită şi el adăugă:

— O să-i distrag eu atenţia, ca să poţi tu să te ocupi de ceilalţi invitaţi.

Whitney îl duse cu recunoştinţă şi făcu prezentările, apoi privi cu fascinaţie şi admiraţie cum Clayton se aplecă şi-i spuse:

— Tocmai vorbeam cu domnişoara Stone şi-i ziceam ce mult mi-ar plăcea să discutăm despre interesul nostru comun, formaţiunile de roci din Mezozoic. Plin de entuziasm, Clayton se întoarse spre Whitney şi-i spus:

— Ne iertaţi, domnişoară Stone. Dar unchiul dumneavoastră şi cu mine avem multe de discutat.

El îşi ţesea decepţia cu atâta artă, încât Whitney nu-şi putea lua ochii de la el, când îl duse pe unchiul ei într-un colţ al camerei şi păru să fie absorbit de discuţia cu el.

Ziua lungă de tensiune şi nervozitate în care Whitney aşteptase ca tatăl ei să se întoarcă îşi spunea cuvântul. La zece şi jumătate, când îşi invită musafirii în sala de mese, Whitney nu credea ca putea exista ceva mai plăcut decât un loc liniştit în care să se relaxeze. Invitaţii îşi umpleau farfuriile cu mâncare, când exclamaţia tatălui lui Elizabeth Ashton opri toate conversaţiile la jumătate.

— Vrei să spui că ducele de Claymore a dispărut? întrebă o rudă care venise de la Londra. Vrei să spui Westmoreland? lămuri el, nevenindu-i să creadă.

— Da, credeam că toată lumea ştie, spuse, vorbind mai tare, spre beneficiul celor care se întorseseră către el. A apărut în ziare ieri şi se fac speculaţii în legătură cu locul unde se află.

Nivelul conversaţiilor din cameră deveni extrem de febril. Vecinii lui Whitney îşi luară farfuriile şi se aşezară la mesele la care stăteau oaspeţi mai bine informaţi, din afara oraşului, care le puteau da mai multe informaţii. După cină, era imposibil să-ţi mai croieşti drum printre oamenii care erau adunaţi între mese speculând despre dispariţia ducelui de Claymore. Whitney era într-un grup mare, din care făceau parte şi mătuşa ei, Lady Eubank şi Clayton Westland, în timp ce Paul era prins în cealaltă parte a camerei, cu Elizabeth Ashton şi Peter Redfern, neputând să ajungă la ea.

— Claymore e în Franţa în această perioadă a anului, dacă vreţi o părere, spuse cineva.

— Serios? întrebă Lady Anne înroşindu-se la faţă, din cauza vinului, crezu Whitney. Când se menţionase numele

ducelui, mătuşa ei devenise brusc atentă. Dar, în timp ce mătuşa ei părea interesată de bârfe, acest subiect îl făcea pe tatăl lui Whitney extrem de agitat şi nervos şi manifestă deodată un interes aparte pentru whisky.

Lui Whitney subiectul i se părea plictisitor şi chiar scăpă un căscat.

— Eşti obosită, micuţo? şopti Clayton lângă ea.

— Da, recunoscu Whitney în timp ce Clayton îi luă mâna şi o trecea pe sub mâna sa, acoperind-o cu degetele sale puternice, parcă pentru a-i da din energia lui. N-ar trebui să-i spună „micuţo” şi nici s-o ţină atât de familiar de mână, dar îi era prea recunoscătoare pentru ajutorul din seara asta, pentru a se ocupa de lucruri atât de neînsemnate.

— Am auzit că amanta lui s-a sinucis la Paris, luna trecută, spuse Margaret Merryton, întorcându-se pentru a se adresa audienţei. Se pare că a părăsit-o Claymore şi ea s-a prăbuşit. Şi-a anulat turneul european şi s-a retras şi…

— Şi, adăugă Amelia Eubank, acum cheltuieşte o avere renovând casa de la ţară pe care tocmai şi-a cumpărat-o. Te aştepţi să credem că e o fantomă?

Înroşindu-se de furie din cauza atacului lui Lady Eubank, Margaret se replie şi se uită rugător la Clayton.

— Domnul Westland a fost recent la Londra şi la Paris. Sigur trebuie să fi auzit de sinuciderea ei.

— Nu, spuse Clayton scurt. Nu am auzit aşa ceva. Gândurile tatălui lui Margaret luară însă alta turnură. El spuse gânditor:

— Deci St. Allermain şi-a luat o casă la ţară şi cheltuieşte o avere pentru a o renova? Se puse pe râs şi se întoarse spre ceilalţi domni. Mie mi se pare că ducele Claymore a scos-o la pensie şi i-a dat şi un premiu de consolare pentru bună purtare.

Sub degetele ei, Whitney simţi cum muşchii lui Clayton se încordară. Îşi ridică spre el capul şi-l văzut uitându-se la domnul Merryton şi la ceilalţi cu o asemenea expresie de dezgust şi de plictiseală, încât aproape că tresări. Pe neaşteptate, privirile lui coborâră spre ea şi

expresia i se transformă într-una blândă şi-i zâmbi.

Însă Clayton nu zâmbea. Era furios pe secretarul lui pentru că nu pusese capăt speculaţiilor despre locul în care se afla el, spunând că se afla undeva. Deja îi scria în mintea sa o scrisoare omului, certându-l, când îşi dădu seama că invitaţii pariau acum pe identitatea noii sale amante.

— Pariez cinci lire că e contesa Dorothea, spuse domnul Ashton. Mai pariază cineva?

— Sigur că da, domnule, spuse domnul Merryton cu un râs şmecheresc. Contesa e ştire veche. Ea s-a ţinut după Claymore cinci ani, ba chiar s-a dus după el şi în Franţa, deşi bietul conte bătrân era pe patul de moarte. Şi ce s-a întâmplat? Vă spun eu. Claymore a refuzat-o în faţa a jumătate din Paris. Lady Vanessa Standfield e următoarea pe listă, iar ducele se va căsători cu ea. Ea îl aşteaptă răbdătoare de când şi-a făcut ieşirea în societate. Eu pariez cinci lire că atenţia lui se va îndrepta către Lady Vanessa Standfield şi o va lua şi de nevastă. Mai pariază cineva?

Întreaga conversaţie era foarte nepotrivită, mai ales în prezenţa doamnelor, şi uşurată, Whitney văzu că mătuşa ei se pregătea să intervină.

— Domnule Merryton, spuse Lady Anne şi aşteptă până ce toată lumea îi acordă atenţie. Accepţi zece lire?

O tăcere şocată urmă după această propunere nepotrivită a lui Lady Anne şi Whitney fu recunoscătoare când râsul lui Clayton făcu ca totul să pară amuzant. Lady Anne se întoarse spre Clayton.

— Dar dumneata, domnule Westland? Pariezi că Lady Standfield va fi următoarea ducesa de Claymore?

Buzele lui Clayton se schimonosiră de râs.

— Categoric nu. Eu ştiu dintr-o sursă foarte sigura că Clayton Westmoreland a decis să se însoare cu o fermecătoare brunetă pe care a cunoscut-o la Paris.

Whitney prinse privirea de vulpe pe care Lady Eubank i-o aruncă lui Clayton, dar uită repede, pentru că altcineva spuse:

— Ce similaritate între numele voastre, domnule Westland! Sunteţi cumva rudă cu ducele?

— Suntem mai apropiaţi ca fraţii, răspunse Clayton prompt, cu un asemenea zâmbet încât să pară totul o aroganţă. În continuare, conversaţia trecu la descrieri inexacte ale proprietăţilor ducelui, la caii din grajdurile sale şi reveni la cuceriri şi amante.

Clayton se uită la viitoarea sa soţie, pentru a vedea cu câtă atenţie asculta, şi deci cât de mult scădea el în ochii ei, judecând după ceea ce auzea şi o văzu pe Whitney căscând pe ascuns. Clayton se aplecă spre ea şi o întrebă cu un ton foarte jos:

— Nu te preocupă deloc viitorul ducesei de Claymore, milady?

Prinsă în timp ce căsca, privirea vinovată a lui Whitney se ridică spre el. Ea îi zâmbi uşor, inconştient provocator, zâmbetul făcând sângele să pulseze mai repede prin venele lui Clayton.

— Sigur că mă interesează, şopti ea grav. Am cea mai profundă simpatie pentru femeia care se mărită cu acest dezgustător, imoral şi trădător seducător de femei. Apoi se întoarse şi se duse să dea instrucţiuni muzicanţilor.

Paul nu avusese nici cea mai mică şansă să discute cu tatăl lui Whitney şi cu durere în suflet, Whitney se uita cum se apropia ora 12. În timpul singurului lor dans împreună, ea şi Paul pregătiră momentul plecării lui, pentru a avea câteva minute să-şi ia rămas bun. Scuzându-se, Whitney îşi ridică trena şi-l urmă la distanţă pe Paul care ieşea din cameră.

Cu un umăr sprijinit de un stâlp gotic, Clayton duse paharul la gură şi privi cu un amestec de mândrie posesivă şi de iritare cum Whitney se uita în jur apoi îl urmă pe Sevarin afară. Unul dintre musafiri o opri din drum şi, renunţând la orice discreţie, Sevarin intră înapoi în salon şi o trase de mână afară.

Acest gest de proprietar al lui Sevarin îl enervă rău pe Clayton. De ce, se întrebă el, stătea aici ca un prost, acceptând flirtul acestei fete Merryton, când logodnica lui pleca la braţul altuia? Cu un zâmbet satisfăcut, el îşi imagină cum ar fi fost să traverseze camera cu paşi mari,

să se ducă la Sevarin şi să-i spună că nu apreciază ca alt bărbat să pună mâna pe logodnica lui. Apoi, în câteva fraze, ar fi putut s-o anunţe pe Whitney că atenţia lui „dezgustătoare şi trădătoare” îi aparţinea ei în totalitate şi că ar trebui să se pregătească de nuntă într-o săptămână.

Se gândea serios să facă exact asta, când Amelia Eubank veni către el.

— Margaret, spuse Amelia tăios, nu mai atârna aşa de domnul Westland, şi du-te şi aranjează-ţi părul!

Fără pic de simpatie, ea se uită la tânăra fată care se înroşi de furie, apoi se întoarse şi plecă.

— Urâtă creatură, spuse Amelia, îndreptându-şi atenţia spre Clayton. Fata asta e plină de răutate şi ură, adunate într-un mediu viciat deja. Părinţii ei au cheltuit toţi banii pe care i-au avut, ca să o ţină la Londra, în societate. Ei nu-şi pot permite, iar locul ei nu e acolo. Şi ea ştie asta, şi de-aia e invidioasă şi rea.

Dându-şi seama că el nu era atent, Amelia îşi întoarse capul cu turban pentru a vedea care era obiectul care-i distrăgea toată atenţia. Whitney Stone, observă ea cu un zâmbet, tocmai intra în sala de bal.

— Ei bine, Claymore, spuse ea, dacă bruneta încântătoare pe care ai ales-o e cine cred eu că este, a durat prea mult. Logodna cu Paul Sevarin va fi anunţată când acesta se va întoarce.

Ochii ducelui deveniră reci şi cinici.

— Mă scuzi, spuse el cu o voce periculos de moale. Puse paharul jos şi plecă, Lady Eubank privind satisfăcută în urma sa.

Whitney simţi atingerea lui Clayton şi se întoarse cu un zâmbet plin de gratitudine. Din momentul în care îl luase deoparte pe unchiul Hubert la începutul serii. Clayton fusese atent şi apăruse în toate locurile în care era nevoie de un gentleman amabil care să ştie să facă conversaţie. Fără să i se spună, el văzuse că ea avea nevoie de ajutor şi o ajutase.

— Trebuie să fii epuizată, murmură el în urechea ei. Nu poţi merge să te culci acum?

— Ba da, cred că aşa voi face, suspină Whitney. Majoritatea invitaţilor plecaseră sau se retrăseseră sus, ca să se culce, iar mătuşa Anne părea dornică şi capabilă să se ocupe de restul de invitaţi.

— Mulţumesc pentru ajutorul din seara asta, spuse ea. Îţi sunt recunoscătoare.

Clayton o urmări până ce dispăru pe hol, apoi se duse hotărât spre Martin Stone.

— Vreau să vorbesc puţin cu tine şi cu Lady Anne în seara asta, după ce pleacă invitaţii.

Simplul efort de a urca treptele era prea mult pentru Whitney. Când ajunse în camera ei se lupta vreo zece minute cu nenumăraţii nasturi de satin care-i închideau rochia. Se aplecă înainte ca să-şi scoată rochia şi un obiect strălucitor îi căzu pe jos din corset.

Cu o tandreţe infinită, Whitney luă de jos inelul cu opal şi se uită la el. Era inelul de la Paul pe care i-l dăduse în seara asta, înainte să plece.

— Ca să-ţi amintească faptul că eşti a mea, şoptise el punându-i inelul în palmă.

O cuprinse emoţia când îşi puse inelul pe deget. Toată oboseala parcă-i trecu.

Ea cânta uşurel, îşi puse pe ea un halat roşu, oriental şi se aşeză la oglindă, pentru a-şi desface şi a-şi peria părul. La fiecare mişcare a mâinii, inelul parcă lua foc şi strălucea în oglindă. Puse peria deoparte şi îşi întinse mâna în faţă, ca să admire mai bine inelul de logodnă. Inelul ei de logodnă.

— Doamna Paul Sevarin, spuse ea uşor, zâmbind la auzul cuvintelor. Whitney Allison Sevarin.

Ceva din aceste cuvinte îi aminti de un moment de demult şi Whitney le tot repeta, pentru a-şi aduce aminte exact... Cu un râs vesel, ea se grăbi spre bibliotecă. Scoase Biblia îmbrăcată în piele şi căută printre paginile ei, apoi o întoarse cu paginile în jos şi o scutură. O mică bucată de hârtie căzu pe podea. Whitney o ridică şi începu să citească.

„Eu, Whitney Allison Stone, având 15 ani şi fiind în

totalitatea capacităţilor mele mintale (deşi tata crede altceva) jur aici şi îmi promit mie însămi că voi reuşi într-o bună zi să-l fac pe Paul Sevarin să se însoare cu mine. O să-i fac pe Margaret Merryton şi pe toţi ceilalţi să retragă tot ce au spus despre mine. Jur şi semnez, viitoarea doamna Paul Sevarin”.

Sub semnătură scrisese Whitney Allison Sevarin şi apoi exersase de mai multe ori semnătura.

Citirea acelui bileţel de demult, amintirea disperării care o făcuse să-l scrie făcu ca bucuria de a avea inelul de la Paul să crească în ea, până ce Whitney crezu că va exploda dacă nu va arăta cuiva inelul.

Simţea că era inutil să meargă acum la culcare. Acum avea mai degrabă chef să cânte şi să danseze. Trebuia să spună cuiva!

Whitney ezita câteva secunde, apoi decise bucuroasă să-i spună tatălui ei că Paul urma s-o ceară de nevastă. Aveau să-şi amintească felul în care alerga ea după Paul cu ani în urmă, şi apoi el avea să fie bucuros că cei din zona nu mai aveau motive să râdă de ea. Acum Paul Sevarin era cel care alerga după ea. Voia să se însoare cu ea.

Whitney îşi verifică aspectul în oglindă, îşi aranjă gulerul mandarin al halatului roşu, îşi strânse bine cordonul în talie şi dându-şi părul de pe umăr, se îndreptă spre uşa dormitorului ei.

Tremurând de emoţie, ea străbătu holul lung, halatul măturând podelele. După atâta râs şi veselie, era ceva melancolic în liniştea ce se aşternuse, dar Whitney ignoră senzaţia şi ridică mâna să bată la uşa tatălui ei.

— Tatăl dumneavoastră este în birou, domnişoară, se auzi vocea unui servitor ca un ecou pe holurile întunecate, din foaierul de jos.

— Da? spuse Whitney uşor... Poate că trebuia să-i arate mai întâi inelul mătuşii Anne şi să aştepte până a doua zi ca să-i spună totul tatălui ei. Mătuşa mea s-a retras la ea?

— Nu, domnişoara. Lady Gilbert este cu tatăl dvs.

— Mulţumesc. Noapte bună.

Whitney se grăbi să coboare, bătu la uşa biroului şi, ca răspuns la chemarea tatălui ei, se strecură în cameră şi închise uşa. Se sprijini cu palmele de lambriul de stejar. Privirea ei plină de veselie îl văzu pe tatăl ei în spatele biroului, chiar în faţa ei şi pe Lady Anne în stânga, privind-o din fotoliul aşezat bine în faţa focului. Având ca lumină numai flacăra focului din cămin, Whitney ignoră umbra care se întrezărea din celalalt fotoliu, căci spătarul înalt îl ascundea pe ocupantul acestuia.

Vocea tatălui ei era uşor sugrumată, dar prietenoasă când spuse, turnându-şi coniac în pahar:

— Da, fata mea. Ce s-a întâmplat? Trăgând adânc aer în piept, ea spuse:

— Am ceva minunat să vă spun. Tata, mătuşă Anne, sunt fericită că sunteţi aici amândoi, ca să vă spun amândurora odată.

Se duse spre tatăl ei, dădu la o parte paharul de coniac şi se aşează pe birou. Un moment se uită la faţa lui ridicată înspre ea, apoi se aplecă şi-l sărută pe frunte.

— Eu, Whitney Stone, te iubesc foarte mult, papa, spuse ea uşor. Şi îmi pare foarte rău pentru durerile pe care ţi le-am pricinuit când eram mai mică.

— Mulţumesc, spuse el înroşindu-se.

— Şi, continuă Whitney, ridicându-se şi trecând în faţa biroului pentru a se opri în faţa lui Lady Anne, şi pe tine te iubesc, mătuşă Anne, dar tu ai ştiut asta dintotdeauna.

Mai trase încă o dată puternic aer în piept şi apoi vorbele îi ieşiră, parcă rostogolindu-se:

— Şi îl iubesc şi pe Paul Sevarin. Şi Paul mă iubeşte şi vrea să se căsătorească cu mine. Când se va întoarce, tată, o să-ţi ceară mâna mea. Ştiu că... S-a întâmplat ceva, mătuşă Anne?

Whitney se uită la mătuşa ei care se ridicase pe jumătate din scaun şi se uita cu aşa o panică în priviri, încât Whitney se aplecă înainte, să vadă ce se ascundea în umbră. Se sperie când îl văzu pe Clayton Westland stând acolo.

— Îmi cer scuze. Regret că v-am deranjat. Aşa cum

probabil că v-aţi dat seama, domnule Westland, nu am realizat că sunteţi acolo, dar, pentru că sunteţi, continua Whitney, sper că mă pot baza pe discreţia dumneavoastră şi sper că nu veţi pomeni de apropiata mea logodnă nimănui. Vedeţi dumneavoastră…

Zgomotul făcut de picioarele scaunului pe podea atunci când tatăl ei se ridică o opri pe Whitney în mijlocul frazei. Furia din vocea sa o făcu să se întoarcă spre el.

— Cum îndrăzneşti? tună el. Ce înseamnă toate astea?

— Ce înseamnă? repetă Whitney uluită. Tatăl său stătea cu palmele sprijinite de birou şi braţele se vedea că-i tremurau. Paul Sevarin mi-a cerut să mă mărit cu el, asta e tot.

Înfruntând furia tatălui ei, pe care şi-o amintea aşa de bine de pe vremea când era copil, Whitney continuă:

— Şi o voi face.

Încet, foarte răspicat, ca şi cum s-ar fi adresat unui idiot, tatăl ei spuse:

— Paul Sevarin nu are nicio leţcaie pe numele lui. Mă înţelegi? Terenurile lui sunt ipotecate, iar creditorii aleargă după el!

În ciuda şocului, Whitney reuşi să-şi facă vocea să sune calm:

— Nu ştiam că Paul este într-o situaţie financiară proastă, dar nu văd de ce asta ar avea vreun fel de importanţă. Am banii mei de la bunica. Mai este şi zestrea mea. Tot ceea ce am va fi al lui Paul.

— Nu ai nimic, şuiera tatăl ei. Mie îmi mergea mai rău decât lui Sevarin. Creditorii mă vânau. Am folosit zestrea şi moştenirea ta pentru a-i plăti.

Încercând să facă faţă tonului lui, precum şi vorbelor rostite, Whitney se întoarse spre mătuşa ei pentru a-i cere ajutorul.

— Atunci, eu şi Paul va trebui să trăim simplu, fără luxul pe care ni l-ar fi oferit moştenirea şi zestrea mea.

Mătuşa Anne stătea acolo strângând cu putere braţele fotoliului.

Nedumerită şi neajutorată, Whitney se întoarse către tatăl ei.

— Papa, ar fi trebuit să-mi spui că ai probleme aşa de mari. Am dat o avere pe haine, bijuterii şi blănuri înainte de a mă întoarce din Franţa. Dacă aş fi...

Dincolo de valul de vinovăţie şi panică, începea să întrezărească faptul că era ceva ilogic în toată situaţia asta. Apoi, Whitney îşi dădu seama ce anume. Precaut, ea spuse:

— Dar grajdul e plin de cai, casa şi moşia sunt pline de mai mulţi servitori decât am avea nevoie. Dacă eşti aşa de strâmtorat, de ce trăim atât de extravagant?

Chipul tatălui ei deveni stacojiu. Deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise la loc.

— Trebuie să am şi eu dreptul la o explicaţie, insistă Whitney precaut. Numai ce mi-ai spus că trebuie să mă mărit cu Paul ca o sărăntoacă, şi că am rămas fără zestre şi fără moştenire. Dacă toate astea sunt adevărate, cum de trăim aşa?

— Situaţia mea s-a îmbunătăţit.

— Când?

— În iulie.

Incapabilă să-şi controleze tonul acuzator, Whitney spuse:

— Situaţia ta s-a îmbunătăţit în iulie, dar nu-mi vei da înapoi moştenirea şi zestrea?

Pumnul lui lovi biroul, iar urletul lui răsună în cameră.

— Nu mai suport farsa asta! Eşti logodită cu Clayton Westmoreland. Aranjamentele au fost făcute. E totul stabilit.

Pe moment, lui Whitney îi scăpa subtila diferenţă între numele lui Clayton şi celălalt nume, mintea lucrându-i frenetic:

— Dar de ce? Când ai făcut asta?

— În iulie, şuieră el. Şi totul e stabilit, ai înţeles? Contractul de logodna e semnat. E definitiv!

Whitney se uită la el cu ochii măriţi de oroare şi nu-i venea să creadă.

— Vrei să spui că ai făcut toate astea înainte să vin eu

din Franţa? Ai dat moştenirea şi zestrea mea unui străin, fără ca măcar să mă întrebi sau să te gândeşti la sentimentele mele?

— La naiba! spuse tatăl ei printre dinţi. Nu mai aveai nici un şiling ca zestre. El a făcut înţelegerea cu mine.

— Cred că ai fost un om fericit în iulie! suspină Whitney. Ai reuşit în cele din urmă să scapi de mine pentru totdeauna, iar domnul acela te-a plătit pentru asta. Doamne! striga ea.

Dintr-odată, cu foarte mare claritate, toate piesele puzzle-ului se adunau şi formau tabloul complet, cu fiecare detaliu cumplit pe care-l avea.

Închise ochii pentru a opri lacrimile care ameninţau să-i curgă pe obraji şi se prinse cu mâinile de birou pentru a nu cădea. Când redeschise ochii, îl văzu pe tatăl ei ca prin ceaţă.

— Te-a plătit, nu? Caii, servitorii, mobila nouă, reparaţiile casei... La următoarele cuvinte, se înecă... Ceea ce am cumpărat în august la Paris, ceea ce port acum... El a plătit pentru toate astea, nu?

— La naiba, da! Pierdusem tot şi vândusem tot ce se putea vinde.

Un hău era în locul unde fusese inima lui Whitney. Numai furie rece era acolo unde fusese iubire.

— Şi când nu a mai fost nimic de care să te poţi despărţi, m-ai vândut pe mine. M-ai vândut pe mine pentru o viaţă.

Whitney se opri şi trase adânc aer în piept.

— Tată, eşti sigur că ai luat pe mine cel mai bun preţ? Sper că nu ai acceptat prima ofertă. Trebuie să fi negociat puţin...

— Cum îţi permiţi? tună el plesnind-o peste faţă cu o forţă care aproape că o doborî în genunchi. Mâna i se ridicase pentru a o lovi din nou, dar furia din tonul lui Clayton Westmoreland îi opri.

— Dacă o mai atingi odată, Martin, voi face ca asta să fie cea mai tristă zi din viaţa ta.

Chipul tatălui ei îngheţă şi înfrânt, el se lăsă la loc în

scaunul pe care stătuse. Whitney se întoarse către „salvatorul” ei, vocea tremurându-i de furie.

— Şarpe nenorocit! Ce fel de bărbat eşti tu dacă trebuie să-ţi cumperi o soţie? Ce fel de animal eşti dacă ai luat-o fără ca măcar s-o fi văzut vreodată? Cât ai dat pe mine? întrebă ea.

În ciuda posturii ei arogante. Clayton îi văzu ochii care aruncau pumnale spre el înotând în lacrimi.

— Nu voi răspunde la aceasta întrebare, spuse el cu blândeţe.

Whitney căută cu înfrigurare o crăpătură în calmul lui implacabil, un punct slab, pe care să-l folosească pentru a înfige sabia furiei ei.

— Nu se poate să fi plătit mult, spuse ea. Casa în care stai e modestă. Ai strâns toată nenorocita ta de avere pentru a mă cumpăra? Tata s-a tocmit cu tine sau…

— Ajunge, spuse Clayton cu fermitate, ridicându-se în picioare.

— Îţi poate oferi totul, auzi vocea tatălui ei. Este duce. O să ai totul…

— Duce? bufni Whitney, uitându-se la el. Cum ai reuşit să-l convingi de asta, mincinos nenorocit… Vocea îi amuţi şi Clayton îi prinse bărbia, susţinându-i privirea rebelă.

— Sunt duce, micuţo. Ţi-am spus asta cu luni în urma. În Franţa.

— Tu… Gunoi uman. Nu m-aş mărita cu tine nici dacă ai fi regele Angliei! Trăgându-şi capul cu furie, şuiera: nu am avut ghinionul de a da ochii cu tine în Franţa!

— Ţi-am spus că sunt duce la balul mascat de la Paris, insistă el calm. La balul de la familia Armand.

— Mincinosule! Nu te-am întâlnit acolo. Nu te-am întâlnit niciodată înainte de a veni acasă!

— Draga mea, interveni precaut Lady Anne. Adu-ţi aminte seara balului. Când plecam, m-ai întrebat dacă ştiu cine e unul dintre invitaţi, un bărbat înalt care avea o masca neagră şi o pelerina lungă, tot neagră…

— Mătuşă Anne, te rog! turui Whitney plină de nerăbdare şi frustrare. Nu l-am întâlnit pe acest om nici în

acea seara şi nici…

Prin mintea lui Whitney se perinda un caleidoscop de imagini. O pereche de ochi gri, familiari, o priveau acum în grădina familiei Armand. O voce profundă, sugrumată de râs spunea: „Şi dacă ţi-aş zice că sunt duce?”

În numai zece secunde toate aceste amintiri se ciocniră în mintea ei cu realitatea actuală şi accentuară şi mai tare furia faţă de Clayton.

— Tu erai! Tu te ascundeai în spatele acelei măşti!

— Fără monoclu, confirmă Clayton cu un zâmbet şters.

— Trădător neruşinat şi josnic şi…

Whitney nu mai avea cuvinte pentru a exprima animozitatea faţă de el când se făcu şi mai multă lumină în capul ei, ceea ce mai revărsă un şir de lacrimi pe obrajii plânşi.

— Milord Westmoreland, silabisi ea numele lui corect, cu tot dispreţul pe care-l putu aduna. Vreau să te informez că toată conversaţia din această seară despre averea dumitale, caii dumitale şi femeile dumitale nu mi s-a părut doar plictisitoare, ci de-a dreptul scârboasă!

— Da, şi mie! fu de acord Clayton sarcastic. Amuzamentul pe care Whitney crezu că-l simte în vocea lui fu ca un acid pe o rană. Prinzându-şi poalele halatului, le strânse până ce i se albiră încheieturile. În timp ce încerca să tragă destul aer în piept pentru a vorbi.

— Pentru asta, o să te urăsc până în ziua în care voi muri!

Ignorând ameninţarea, Clayton spuse cu blândeţe:

— Vreau să te duci în camera ta şi să încerci să dormi. O prinse de braţ şi o strânse mai tare atunci când ea încercă să se elibereze.

— O să mă întorc după-amiază. Sunt multe explicaţii de dat şi o să ţi le dau când vei avea capacitatea de a le asculta.

Whitney nu se lăsă deloc înşelată de falsa sa îngrijorare. În momentul în care Clayton termină de vorbit, îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi se îndreptă spre uşă.

Când prinse clanţa în mână, el adăugă sec şi autoritar:

— Whitney, mă aştept să fii aici când voi sosi.

Mâna lui Whitney îngheţă pe clanţă. Inima ei era plină de resentimente faţă de poruncile, directivele şi însăşi existenţa lui! Fără a se uita măcar la el, pentru a sugera că a înţeles, ea deschise uşa, rezistând cu greu tentaţiei de a o trânti în urma ei cu putere.

Atâta vreme cât ştia că ei îi puteau auzi paşii pe hol, Whitney merse încet, nevrând să le dea satisfacţia de a o auzi fugind ca un iepure speriat. La capătul culoarului, paşii îi deveniră mai grăbiţi, până ce începu să alerge, se împiedică de o treaptă, apoi străbătu în fugă restul culoarului, până ajunse în siguranţa camerei ei. Odată intrată în cameră, se sprijini de uşă, tremurând şi privind la vesela familiaritate a camerei pe care o părăsise atât de încântată cu jumătate de oră mai devreme. Mintea ei refuză să accepte dezastrul produs.

Jos, în birou, tăcerea cumplită şi apăsătoare se prelungi până ce aerul părea a exploda de atâta tensiune. Clayton stătea cu braţele sprijinite de cămin, privind focul, emanând furie prin fiecare por al staturii sale masive.

Martin îşi lăsă mâinile să cadă atât de brusc pe masă, încât Anne tresări.

— Din cauza alcoolului, jur, şopti el. Nu am ridicat niciodată mâna la ea. Ce pot face acum?

Clayton întoarse capul:

— Ce poţi face? tună el sălbatic. O să se mărite cu mine, dar te va face să plăteşti pentru ceea ce s-a întâmplat în seara asta şi, astfel, mă va face şi pe mine să plătesc.

Tonul lui se schimbă, vorbele căzând greu, ca nişte lovituri de bici.

— Din această seară, orice ar spune ea, tu îţi vei ţine gura. E clar, Martin?

Martin înghiţi în sec şi aprobă din cap.

— Da, e clar.

— Chiar dacă îţi spune că ţi-a pus otravă în ceai, îl bei

şi-ţi ţii dracului gura aia blestemată închisă!

— Da, închisă…

Clayton vru să mai spună ceva, dar se opri, de parcă nu mai avea încredere în sine să vorbească. Făcu o plecăciune în faţa lui Anne, apoi porni spre uşă şi o deschise. Se opri şi privirea sa rece se îndreptă din nou spre Martin.

— Când îi mai mulţumeşti tu lui Dumnezeu, să-i fii recunoscător şi pentru faptul că ai cu 20 de ani mai mult ca mine, pentru că altfel…

Cu un efort supraomenesc, Clayton înghiţi restul ameninţării şi ieşi din cameră, paşii săi răsunând ascuţit pe hol.

În faţa casei, felinarele de la trăsura ducelui sclipeau şi pâlpâiau în briza ce adia, formând umbre ciudate, care parcă dansau printre crengile copacilor ce mărgineau aleea. James Merae, vizitiul lui Clayton, stătea răbdător la locul său. Toţi invitaţii plecaseră. Numai ducele mai rămăsese, dar pe Merae nu-l deranja să aştepte. De fapt, nici că ar fi putut să fie mai mulţumit că stăpânul său stătea mult pe lângă domnişoara Stone, pentru că făcuse un pariu pe o sumă destul de mare cu Armstrong, valetul ducelui, că domnişoara Stone avea să fie următoarea ducesă de Claymore.

Uşa casei se deschise şi ducele coborî treptele. Cu colţul ochiului, Merae remarcă încruntarea ducelui care trăda fie furie, fie emoţie puternică. Merae nu-şi dădea seama şi nici că avea prea mare importanţă. Atâta vreme cât domnişoara Stone îi trezea ducelui reacţii emoţionale, sorţii creşteau în favoarea lui Merae.

— Să plecăm dracului de aici, strigă ducele urcându-se în trăsură şi trântind uşa în urma sa.

E ceva în neregulă cu fata, concluzionă Merae în timp ce mâna minunatul echipaj pe alee. Era aşa de încântat, că nici durerea de la dintele său bolnav nu-l putea întrista. Imaginându-şi modurile plăcute în care avea să cheltuiască banii, Merae începu să mormăie o melodie irlandeză. După câteva acorduri, ducele întrebă furios.

— Te doare, Merae?

— Nu, milord, răspunse repede Merae peste umăr.

— Jeleşti pe cineva? continuă ducele.

— Nu, milord.

— Atunci încetează cu jeleala aia!

— Da, milord, spuse Merae, ascunzându-i ducelui expresia sa fericită.

CAPITOLUL 17

Whitney deschise uşor ochii, clipind confuză din cauza soarelui care trecea printre draperii. O durea surd capul şi simţea un soi ciudat de melancolie. Mintea ei anesteziată refuza să funcţioneze, preferând să studieze umbrele de pe covorul auriu create de soarele care ieşea dintre nori. Ea se încruntă încercând să înţeleagă dezolarea amară care îi îngreuna trupul şi imediat îi reveni în minte scena de seara trecută, din birou.

Panicată, Whitney închise ochii, încercând să îndepărteze realitatea tragediei care se instalase în toată splendoarea intrigilor ei şi care era prea sinistră pentru a putea fi ignorată.

Se ridică în poziţie şezândă, se răsuci şi îşi aranjă pernele, apoi se sprijini de ele. Ştia că trebuia să se gândească, să facă un plan şi, foarte hotărâtă, începu să analizeze ceea ce ştia. În primul rând, cel care stătea la conacul Hodge era Clayton Westmoreland, „dispărutul” duce de Claymore, ceea ce, îşi spuse ea, explica hainele scumpe pe care le avea şi toţi acei monstruoşi servitori ai săi.

Tot el era cel pe care-l cunoscuse la balul mascat de la familia Armand, acel ticălos arogant... Cu un efort, Whitney trecu peste furie şi reveni la analizarea faptelor. După ce se întâlniseră la balul mascat, Clayton Westmoreland trebuie să fi venit direct la tatăl ei pentru a o cumpăra ca soţie. Tatăl ei spusese cu o seară înainte că

totul era „aranjat” şi că se semnase contractul.

După ce Clayton realizase asta, se instalase şi îşi adusese şi servitorii la numai câţiva kilometri de casa ei.

— Incredibil, spuse cu voce tare Whitney.

Ba mai mult, era ridicol şi absurd! Dar oricum altfel ar fi fost, era şi real. Ea era tehnic, obscen şi fără voia ei logodită cu Ducele de Westmoreland. Logodită cu un libertin notoriu, cu un ticălos nenorocit!

Era la fel de nesuferit ca şi tatăl ei! Tatăl ei… Amintirea cumplită a trădării tatălui ei era mai mult decât putea suporta Whitney. Îşi strânse genunchii la piept, prinzându-i cu mâinile, într-o poziţie de cocon şi-şi puse fruntea pe genunchi.

— Of, tată, suspină ea, cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Nodul din gâtul ei crescu tot mai mult până ce începu s-o sufoce, iar lacrimile care-i ardeau ochii şi făceau ca durerea din gât să fie insuportabilă refuzau să curgă.

Trebuia să fie puternică. Adversarii săi erau mai mulţi decât ea. Ei erau doi, poate chiar trei, dacă mătuşa Anne fusese şi ea parte din această monstruoasă înscenare. Gândul că draga ei mătuşă ar fi putut s-o trădeze aproape că-i distruse fortăreaţa creată. Înghiţind aproape convulsiv, Whitney porni spre fereastra din partea cealaltă a camerei. Poate că acum era în inferioritate, dar atunci când Paul avea să se întoarcă, şi el avea să li se opună.

Între timp, îşi spuse, trebuia să se bazeze pe curajul şi determinarea de care dispunea ea. Avea destul din ambele şi mai avea şi o încăpăţânare pe care Clayton Westmoreland abia dacă o zărise. Da, se putea descurca foarte bine singură, până ce avea să revină Paul.

Whitney începu să caute metode de a-l enerva şi exaspera pe duce. Când avea să termine ea cu el, alteţa sa va şti că, dacă voia să aibă pace şi bucurie în anii care-i mai rămăseseră, nu ea era soţia potrivită pentru el.

Poate, dacă ea avea să fie destul de isteaţă, îl putea face să renunţe înainte de a se întoarce Paul la cumplita logodnă care avea să devină doar o amintire neplăcută.

Auzi o bătaie uşoară la uşă şi mătuşa Anne intra în cameră, cu o mână plină de compasiune şi cu un zâmbet încurajator. Prietenă sau duşmancă? Whitney se întreba asta în timp ce îi scruta chipul. Făcând eforturi să pară calmă, Whitney spuse:

— Când ai aflat despre asta, mătuşă? Mătuşa ei se aşează pe pat.

— În ziua în care m-ai văzut trimiţându-i scrisori unchiului tău în patru ţări şi anulându-mi călătoria la Londra.

— Ah, şopti Whitney. Mătuşa Anne încercase să-l găsească pe unchiul Edward, pentru a le veni în ajutor. N-o trădase. O bucurie şi o tandreţe o invadară pe Whitney. Doborând zidurile de apărare, până ce bărbia începu să-i tremure. Umerii i se scuturară de uşurare şi nefericire, iar mătuşa Anne o prinse în braţe. Whitney începu să plângă în hohotele care aşteptau să izbucnească încă de când se trezise.

— Totul va fi bine, spuse mătuşa ei, mângâind-o pe păr. După ce curse şi ultima lacrimă, Whitney se simţi mult mai bine. Ea îşi şterse ochii şi zâmbi şters.

— Nu e cea mai mare mizerie posibilă, mătuşa Anne? Mătuşa ei fu de acord că aşa era, apoi dispăru în camera de baie pentru a aduce o pânză moale înmuiată în apă rece.

— Uite, draga mea, pune asta pe ochi, ca să nu se umfle.

— O să mă mărit cu Paul, puse Whitney cu o voce răguşită, presându-şi cuminte pânza peste ochi. Asta plănuiesc să fac de când eram copil. Dar chiar dacă nu ar fi fost aşa, nu m-aş fi măritat cu degeneratul ăla! Whitney luă pânza de pe ochi destul de repede cât să vadă cum mătuşa ei îşi destindea trăsăturile încruntate.

— Eşti de partea lui Paul, nu, mătuşă, întrebă ea agitată, scrutând chipul mătuşii ei.

— Sunt de partea ta, draga mea. Numai de partea ta! Vreau ce-i mai bun pentru tine. Anne plecă spre uşă. O trimit pe Clarissa sus. E aproape 12 şi Alteţa Sa o să vină la ora unu.

— Alteţa Sa! repeta Whitney înfuriată de faptul că i se amintea rangul pe care-l avea Clayton. Despre toţi ceilalţi nobili se vorbea cu apelativul „lordul” sau „milord”. Dar nu şi în cazul unui duce. Ducele era mai mare în rang decât toţi nobilii şi lui trebuia sa i te adresezi cu mai mult respect, cu „Alteţă”.

— Whitney, vrei să cer să ţi se calce rochia cea nouă? insistă Anne.

Whitney se uită pe fereastră. Jumătate din cer promitea o zi frumoasă, cu soare, în timp ce cealaltă jumătate era întunecată. Bătea vântul şi copacii se îndoiau. Nu credea că era momentul să arate foarte bine. De fapt, de vreme ce nu voia să aibă parte de admiraţia lui Clayton Westmoreland, azi trebuia să arate cât mai rău cu putinţă. Trebuia să poarte ceva foarte ponosit şi, ceea ce e cel mai important, ceva pentru care nu plătise el.

— Nu, nu rochia cea nouă. O să găsesc eu altceva. Când ajunse la ea Clarissa, Whitney decisese deja ce să poarte şi ideea o umplea de o satisfacţie perversă.

— Clarissa, mai ţii minte rochia neagră pe care o purta Haversham atunci când freca treptele? Vezi dacă o poţi găsi.

Chipul blând al Clarissei se umplu de simpatie.

— Lady Gilbert mi-a spus ce s-a întâmplat aseară, spuse ea. Dar, dacă ai de gând să te lupţi cu el, s-ar putea să faci o mare greşeală.

Compasiunea pe care o văzu în ochii credincioasei servitoare aproape că făcu să-i dea din nou lacrimile.

— Clarissa, te rog, nu mă contrazice, o rugă Whitney. Spune-mi că mă vei ajuta. Dacă arăt destul de rău şi dacă sunt isteaţa şi puternică, s-ar putea să-l fac să decidă să renunţe şi să plece.

Clarissa dădu din cap, vocea fiindu-i înecată de lacrimi.

— Am stat mereu alături de tine şi am destule fire albe care să dovedească asta. Nu te voi lăsa tocmai acum.

— Mulţumesc. Clarissa, şopti cu modestie Whitney. Acum ştiu că am doi prieteni de partea mea, pe tine şi pe

Paul.

O oră şi 15 minute mai târziu, după baie, Whitney stătea la măsuţa de toaletă şi îşi zâmbea aprobator în timp ce Clarissa îi strângea părul într-un coc răsucit şi-l prindea cu o eşarfă neagră. Coafură austeră accentua şi mai mult trăsăturile clasice ale lui Whitney. Ochii ei verzi, cu gene lungi, păreau enormi pe chipul palid şi totul îi dădea un aer de fragilitate, de frumuseţe ireală. Whitney credea însă că arată cumplit.

— E perfect, spuse ea. Şi nu trebuie să te grăbeşti. Alteţa Sa se mai poate răcori puţin cât mă aşteaptă. Şi asta face parte din planul meu. O să-i dau câteva lecţii neplăcute despre mine, iar prima este că nu sunt deloc impresionată de numele şi de titlul lui şi că nu mă voi supune ordinelor lui!

La ora unu şi jumătate, Whitney coborî în micul salon în care-i spusese majordomului să-l conducă pe domnul Westland atunci când avea să sosească. Se opri cu mâna pe clanţă, îşi ridică bărbia şi apoi intră încet.

Adversarul ei stătea pe jumătate cu spatele spre ea şi îşi lovea nervos coapsa cu mănuşile, privind afară, pe fereastra care dădea spre pajişte. Umerii lui laţi erau aproape pătraţi, bărbia trăda hotărâre şi, chiar şi în această postură reflexivă, emana forţă şi autoritate, ceva ce simţise la el şi de care se temuse mereu.

Picătură cu picătură, Whitney simţea cum o părăseşte curajul. Cum se putuse amăgi cu gândul că-l va putea face să renunţe la scopul său? El nu era vreun galanton romantic şi fraier care să fie dat la o parte cu un zâmbet rece şi cu indiferenţă politicoasă. De când îl cunoscuse, nu obţinuse victoria în nici un conflict cu el. Pentru încurajare, Whitney îşi aminti ca trebuia să-i facă faţă singură numai până ce avea să se întoarcă Paul.

Închise uşa în urma ei şi clanţa făcu un zgomot.

— Ai trimis după mine, spuse ea cu voce plată, lipsită de emoţie.

De peste 20 de minute. Clayton se lupta cu enervarea de a fi fost lăsat să aştepte într-o cameră mică, la fel ca un

cerşetor care aştepta să i se dea ceva de milă. Îşi spusese de zeci de ori că Whitney fusese umilită şi rănită cu o seară înainte şi că azi avea, fără îndoială să-şi demonstreze nesupunerea faţă de el, făcând orice putea pentru a-l înfrunta şi a-l provoca.

Când se întoarse la sunetul vocii ei, îşi spuse din nou că, orice ar fi spus sau făcut ea, el trebuia să fie calm şi înţelegător. Dar, când se uita la ea, nu putu decât să-şi calmeze vag furia. Ea ţinea capul foarte sus şi stătea în faţa lui, îmbrăcată ca o servitoare, într-o rochie neagră, lungă şi fără formă. Un şorţ alb era legat în jurul taliei subţiri, iar părul ei frumos era ascuns sub o bonetă.

— Bine, ai demonstrat ce aveai de demonstrat, Whitney, spuse el scurt. Acum am şi eu ceva de spus. Să nu te mai îmbraci aşa niciodată!

Whitney tresări la auzul tonului lui.

— Suntem cu toţii servitorii tăi în această casă. Iar eu sunt cea mai josnică dintre ei, pentru că pe mine m-ai luat ca plată a unei datorii.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, o avertiza el. Eu nu sunt tatăl tău!

— Sigur că nu eşti, îl aţâţă ea. Eşti proprietarul meu! Din trei paşi mari, Clayton străbătu distanţa dintre ei.

Furios că supărarea ei se revarsă prin ricoşeu asupra sa şi nu asupra tatălui ei, el o prinse cu putere de partea superioară a braţelor, vrând s-o zdruncine până ce îi clănţăneau dinţii. Îi simţi trupul încordat, pregătit pentru violenţă!

Ea îşi ridica faţa spre el şi furia lui se duse uşor. Cu toate că ochii ei minunaţi îl înfruntau, în ei străluceau lacrimi reţinute, produse de durerea pe care i-o cauzase el. Pielea transparentă de sub ochi avea nişte umbre închise, iar chipul ei strălucitor era secat de culoare. Privind la chipul ei frumos şi rebel, întrebă calm:

— Simplul gând de a fi soţia mea îţi face viaţa atât de chinuitoare, micuţo?

Whitney fu şocată de blândeţea lui neaşteptată şi, ceea ce era şi mai rău, chiar nu ştia cum să răspundă. Voia

să fie dură, rece şi reţinută, orice numai nu nefericită, pentru că asta era echivalent cu „slabă” şi „neajutorată”. Pe de altă parte, nu prea putea spune: „Nu ideea îmi face viaţa chinuitoare”.

O notă discordantă de râs se auzi pe holuri, urmată de paşi şi de vocile a trei dintre invitaţii familiei Stone care trecură pe lângă salon îndreptându-se spre sufragerie.

— Vreau să vii cu mine afară, spuse Clayton.

Nu o rugase, îi spusese ce să facă. Whitney dădu din cap furioasă. Afară, traversară aleea şi trecură peste pajiştea din faţa casei îndreptându-se spre eleşteu. Clayton se opri sub un ulm bătrân de la marginea apei.

— Cel puţin, aici, putem spera să avem puţină intimitate, spuse el.

Lui Whitney îi stătea pe limbă să-i spună că intimitatea cu el era ultimul lucru pe care şi-l dorea, dar era atât de bulversată, încât nu se simţea în stare să vorbească.

El îşi scoase haina şi o puse pe jos, sub copac.

— Cred că putem discuta mai bine dacă stăm jos, spuse el înclinând uşor capul către haină.

— Prefer să stau în picioare, spuse Whitney cu răceală.

— Stai jos!

Înfuriată de tonul lui imperativ, Whitney se aşează, dar nu pe haina lui. Se lăsă pe iarbă, îşi încrucişă picioarele sub ea şi se uită fix la eleşteu.

— Ai dreptate, observă Clayton sec, stricăciunea pe care o poţi produce acelor zdrenţe este mult mai puţin importantă decât distrugerea uneia dintre hainele mele preferate. Spunând asta, el luă de jos haina, o puse pe umerii ei înţepeniţi şi se aşeză lângă ea.

— Nu mi-e frig, îl informă ea, încercând să-şi dea jos jacheta.

— Excelent, spuse el. Atunci putem să scăpăm de boneta asta idioată pe care o porţi. Întinse mâna şi-i trase de pe cap boneta, iar Whitney se aprinse instantaneu, furia îmbujorând-o.

— Insolent, mojic… îşi ţinu gura când văzu zâmbetul din ochii lui gri.

— Continuă, o încurajă Clayton. Cred că rămăseseşi la mijloc.

Pe Whitney o mâncau palmele să-l plesnească pentru a-i şterge rânjetul de pe chip. Trase adânc aer în piept.

— Aş vrea să găsesc cuvintele potrivite ca să-ţi spun cât de mult te dispreţuiesc şi pe tine şi tot ceea ce reprezinţi tu!

— Sunt sigur că o să încerci până ce o să reuşeşti, remarcă el.

— Tu ştii, spuse Whitney uitându-se fix la eleşteu, că te-am urât din prima clipă în care te-am văzut la balul mascat şi că sentimentul s-a accentuat cu fiecare întâlnire?

Clayton îşi ridică un genunchi, îşi odihni mâna pe el şi o studie impasibil o vreme.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el uşor, pentru că eu am crezut că eşti cea mai frumoasă şi mai încântătoare făptură pe care a creat-o Dumnezeu.

Whitney fu aşa de speriată de mângâierea blândă din vocea lui, încât îşi întoarse repede capul pentru a vedea semnele sarcasmului.

El întinse mâna şi îi trasă cu degetul arătător linia obrazului.

— Şi au fost momente în care, fiind în braţele mele, nu ai dat niciun semn de această ură pe care spui că ai simţit-o mereu. Ba chiar păreai să te simţi bine acolo.

— Nu m-am bucurat niciodată de atenţiile tale! De fapt, mi s-au părut mereu…

Whitney căuta cu disperare cuvântul potrivit, conştientă fiind că ştiau amândoi că trupul ei trădător răspunsese mângâierilor lui.

— Mi s-au părut de fiecare dată… tulburătoare.

El îşi plimbă uşor degetele pe bărbia ei, în sus, spre ureche, făcând-o să se înfioare.

— Şi pentru mine au fost tulburătoare acele momente, micuţo, murmură el încet.

— Cu toate astea ai continuat s-o faci, deşi ţi-am cerut

să te opreşti, îi aruncă ea. Chiar şi acum. În acest moment, ştiu că aştepţi ocazia de a mă forţa din nou.

— Corect, recunoscu el cu un râs gutural. Sunt atras de tine ca fluturele de flacără. La fel cum eşti şi tu atrasă de mine.

Whitney crezu că va exploda.

— Nenorocit îngâmfat şi…

Degetul lui îi presă uşor buzele tremurânde, făcând-o să tacă. Zâmbind, el dădu din cap.

— Mă doare că te lipsesc de plăcerea de a mai spune un epitet, dar ştiu foarte bine că am dreptate.

Viaţa ei era distrusă şi el râdea! Eliberându-se din strânsoarea lui, Whitney se ridică şi spuse abrupt:

— Dacă nu te superi, am obosit. O să merg în casă. Nu pot împărtăşi umorul tău legat de această situaţie. Am fost vândută de propriul meu tată unui străin, arogant, cu inima de gheaţă şi egoist care nu are pic de grijă faţă de ceea ce simt eu…

Cu mişcări de panteră, Clayton se ridică, o prinse de braţe şi o întoarse spre el.

— Dă-mi voie să te ajut să numeşti toate relele pe care ţi le-am făcut, Whitney, spuse el calm. Am o inimă de gheaţă, de aceea l-am salvat pe tatăl tău de închisoarea datornicilor, plătindu-i toate datoriile. Sunt aşa de egoist, încât am stat şi am privit cum flirtai cu Sevarin, aşa de arogant, încât te-am lăsat să stai lângă el la picnicul ăla blestemat şi să mă apostrofezi când eu încă îţi mai simţeam gustul în gura mea. Şi de ce am făcut toate astea? Pentru că, în cruzimea mea, vreau să-ţi ofer protecţia numelui meu, o poziţie în vârful piramidei societăţii şi o viaţă plină de tot luxul pe care ţi-l pot oferi.

Se uita la ea fără vreo expresie.

— Pentru toate astea, chiar crezi ca merit răutăţile şi furia ta?

Umerii lui Whitney căzură. Înghiţi în sec şi privi în altă parte, simţindu-se înfrântă. Era confuză şi nefericită, ştia că nu mai avea întru totul dreptate, dar nici nu greşea pe de-a întregul.

— Nu ştiu ce meriţi. El îi ridică bărbia.

— Îţi spun eu ce merit, zise el liniştit. Nu merit nimic altceva decât sa fiu scutit de ura şi acuzaţiile cuvenite tatălui tău pentru bălmăjeala lui alcoolică de aseară. Asta e tot ce vreau de la tine deocamdată.

Spre disperarea lui Whitney, ochii i se umplură de lacrimi. Le şterse cu degetele şi dădu din cap refuzând batista lui.

— Sunt doar obosită. Nu am dormit prea bine noaptea trecută.

— Nici eu, spuse el, conducând-o în casă. Sewell deschise uşa din faţa, iar din salon se auziră râsete, remarci legate de cum evolua jocul de whist pe care-l jucau.

— Mâine dimineaţă, mergem să călărim. Dacă nu vrei să le oferi subiect de conversaţie oaspeţilor voştri, aş prefera să ne vedem la grajduri. La ora zece.

În camera ei, Whitney îşi scoase şorţul şi dezbrăcă rochia neagră şi urâtă. Cu toate că nu era încă două, ea se simţea epuizată. Ştia ca ar fi trebuit să-şi facă apariţia jos, dar îi repugna gândul că trebuia să zâmbească fals şi să asculte conversaţia veselă. În plus, era sigură că, dacă spunea cineva ceva despre Ducele de Claymore, ar fi apucat-o isteria.

Patul o atrăgea. Un somn ar fi putut să-i mai redea din buna dispoziţie şi ar fi putut s-o ajute să gândească mai clar, decise ea. Se băgă în aşternutul rece şi, după un suspin, închise ochii.

Când se trezi, luna era pe cerul ca o catifea. Se întoarse pe burtă şi se lăsă să cadă din nou în somn înainte să se trezească pe de-a întregul şi să o năpădească gândurile chinuitoare.

CAPITOLUL 18

Clayton se sprijinea de gard şi râdea cu Thomas, atunci când Whitney veni la grajduri a doua zi dimineaţă.

Whitney reuşi să-i zâmbească lui Thomas, dar zâmbetul îi îngheţă pe buze atunci când se uită la bărbatul relaxat de lângă el.

Cum ea nu-i răspunse la salut, Clayton oftă resemnat şi se ridică. Arătând cu capul către Khan care era scos din grajd, el spuse:

— Calul tău este gata.

Se întrecură prin peisajul de ţară. Foarte curând, de la cursă şi de la aerul proaspăt de toamnă, Whitney se mai calmă şi începu să se simtă mai vie decât se simţise în ultimele două zile.

La marginea pădurii, acolo unde pajiştea începea să coboare spre râu, Clayton opri calul şi descălecă, apoi merse s-o ajute pe Whitney să coboare de pe Khan.

— Alergarea ţi-a făcut bine, spuse el, observând culoarea din obrajii ei.

Whitney ştia că el încerca să spargă gheaţa şi să poarte o conversaţie normală cu ea.

Tăcerea îi era străină şi, oricum, se simţea aiurea să tacă, cu toate că îi părea foarte ciudat să vorbească cu el.

— Mă simt mai bine. Îmi place să călăresc.

— Şi mie îmi place să te privesc. Eşti, cu siguranţă, cea mai bună călăreaţă pe care am văzut-o vreodată.

— Mulţumesc, spuse Whitney, dar privirea ei speriată se opri asupra smochinului bătrân din apropierea râului, ale cărui crengi adăposteau locul în care stătuse în braţele lui în ziua picnicului. Era ultimul loc din lumea în care voia să fie cu el acum. Clayton îşi scoase haina şi o puse jos, exact acolo unde o pusese şi data trecută. Ea spuse în grabă:

— Aş prefera să stau în picioare, dacă nu te superi. Pentru a-şi susţine punctul de vedere, făcu un pas înapoi şi se sprijini de trunchiul smochinului, ca şi cum acela ar fi fost locul cel mai comod din lume.

Clayton dădu din cap, apoi merse doi paşi mai încolo, sprijinindu-şi cizma de o piatră de pe malul râului. Îţi puse braţul pe genunchiul îndoit şi o studie impasibil, fără a spune o vorbă.

Pentru prima dată, lui Whitney îi trecu prin cap că

acest bărbat era logodnicul ei, viitorul ei soţ. Dar numai pentru o vreme, îşi spuse ea. Numai până ce se întorcea Paul şi ei puteau pune în aplicare planul pe care-l avea ea. Deocamdată, tot ce putea face era să se poarte cu precauţie şi să aştepte.

Coaja copacului începea s-o zgârie pe spate, iar privirea lui Clayton o făcea să nu se simtă în largul ei. Neştiind ce să spună ca să rupă tăcerea plină de tensiune, ea arătă cu capul spre locul unde el îşi legase calul:

— De ce nu ai alergat cu acest cal în cursă contra mea. E mult mai rapid decât cel ales de tine.

Subiectul păru să-l amuze, pentru că se uită la cai.

— Armăsarul tău negru a obosit uşor atunci când l-am călărit în ziua cu picnicul. Am ales acel cal pentru cursă, pentru că are cam tot atâta forţă cât armăsarul tău şi voiam să-ţi ofer şanse egale de câştig. Dacă l-aş fi călărit pe acesta, n-ai fi avut nici o şansă. Pe de altă parte, dacă aş fi călărit un cal mult inferior calului tău, nu te-ai fi bucurat de victorie.

Deşi nu voia, buzele lui Whitney se schimonosiră de râs.

— Ba da, m-aş fi bucurat. M-aş fi bucurat să te înving în acea întrecere şi dacă ai fi călărit un ţap!

Chicotind, el dădu din cap.

— În cei trei ani de când te cunosc, ai reuşit mereu să mă amuzi.

Ochii lui Whitney se îngustară a suspiciune.

— Trei ani? Cum se poate aşa ceva? Acum trei ani, abia am ieşit în societate.

— Prima dată când te-am văzut, erai într-un magazin şi proprietara încerca să-ţi vândă o pălărie hidoasă acoperită de struguri şi mure, spunându-ţi că, dacă aveai s-o porţi în parc, toţi domnii vor cădea la picioarele tale.

— Nu-mi amintesc, spuse Whitney nesigură. Am cumpărat pălăria?

— Nu. Ai informat-o pe femeie că, dacă bărbaţii ar fi căzut la picioarele tale în acel caz, ar fi fost doar pentru că s-ar fi străduit să scape de albinele adunate în jurul

platoului de fructe care avea şi o femeie ataşată.

— Da, pare ceva ce aş putea spune eu, recunoscu Whitney stânjenită, jucându-se cu mănuşile.

Aproape că credea că exista tandreţe în felul în care Clayton vorbea despre incident şi brusc realiză…

— Atunci ai decis că vrei să mă cunoşti mai bine?

— Categoric, nu! o tachină el. M-am bucurat că proprietăreasa şi nu eu trebuia să suporte focul din ochii tăi verzi.

— Ce căutai tu într-un magazin pentru dame? Înainte să termine de rostit fraza, Whitney voia deja să-şi muşte limba. Ce putea să caute acolo, decât să stea să-şi aştepte amanta de la acea vreme?

— După expresia ta îmi dau seama că ai deja un răspuns la asta, remarcă el sec.

Reprimându-şi enervarea iraţională faţă de prezenţa lui într-un magazin cu o altă femeie, Whitney întrebă:

— Ne-am mai întâlnit vreodată după asta? Vreau să spun, înainte de balul mascat…

— Te-am văzut ocazional în acea primăvară, de regulă în parc. Apoi, te-am văzut un an mai târziu, mai maturizată, la balul Dupres.

— Erai singur? întrebarea păru a ieşi singură şi Whitney strânse dezgustată din pumni.

— Nu, recunoscu el sincer. Dar, la acea vreme, nici tu nu erai. Erai înconjurată de admiratori, chiar foarte mulţi nătărăi, dacă-mi amintesc bine.

El chicoti la privirea indignată a lui Whitney.

— Nu ai de ce să te uiţi urât la mine, milady. Şi tu îi considerai la fel. Mai târziu, în acea seara, te-am auzit spunându-i unuia dintre ei care îţi lăuda în neştire mirosul mănuşilor că, dacă mirosul de săpun îl afecta aşa de tare fie avea o problemă cu capul, fie era un nespălat.

— Nu puteam fi aşa de nepoliticoasă, protestă Whitney extrem de conştientă că-i spusese „milady”, ca şi cum ar fi fost deja ducesă. Pare a fi fost un prostuţ care nu merita o asemenea punere la punct şi…

Uitând ce voia să spună, ea se uită la Clayton şi

încercă să-şi amintească…

— Mergea cumva cu paşi extrem de mici?

— De vreme ce eu eram mai interesat de chipul tău decât de picioarele lui, nu ştiu, îi răspunse Clayton sec. De ce?

— Pentru că acum îmi amintesc când am spus asta. Îmi amintesc că mă uitam la el cum se agita şi îmi spuneam cât de tare îmi displace. Apoi m-am întors şi am văzut un bărbat brunet care stătea în cadrul uşii amuzat de întreaga scenă. Tu erai! Mă spionai de acolo?

— Nu te spionam, mă pregăteam să-l ajut pe bietul om în cazul în care ascuţimea limbii tale l-ar fi rănit.

— N-ar fi trebuit, pentru că merita tot ceea ce i-am spus. Nu-mi amintesc numele lui, dar ţin minte că, cu o seară înainte, încercase să mă sărute, iar mâinile sale aveau tendinţa scârboasă de a nu sta locului!

— Ce păcat, spuse Clayton rece, că nu-ţi aminteşti cum îl chema.

Printre genele lăsate. Whitney trase cu ochiul la expresia lui şi realiză cu mare satisfacţie că acum el era cel gelos şi nu ea. Îşi dădu seama că, dacă ea i-ar fi părut uşuratică, s-ar fi putut ca el să renunţe la dorinţa de a o lua de soţie.

— Cred că trebuie să-ţi spun că nu a fost singurul domn din Paris care a încercat să-mi câştige atenţia şi care a devenit prea nerăbdător… Aveam mulţi curtenitori la Paris. Nici nu-mi mai amintesc numele lor.

— Dă-mi voie să te ajut, se oferi calm Clayton.

În timp ce Whitney se uita la el şocată, el pomeni numele tuturor celor care îi ceruseră mâna.

— L-am omis pe Duville pentru că el încă nu se grăbeşte. Dar cred că ar trebui să-l includ pe Sevarin, de vreme ce el se străduieşte să-ţi ceară mâna. Mi se pare, doamnă, continuă el relaxat, adresându-se ei din nou ca şi cum ar fi fost femeie măritată, că pentru o tânără extrem de sensibilă, eşti destul de fraieră când vine vorba de bărbaţii cărora le permiţi să te curteze.

Pentru a evita să vorbească despre Paul, Whitney se

agăţă de critica lui Clayton la adresa lui Nicki.

— Dacă te referi la Nicholas Duville, să ştii că familia lui este una dintre cele mai vechi şi mai respectate familii din Franţa.

— Mă refer la Sevarin şi ştii asta foarte bine, spuse el cu un ton rece, autoritar care lui Whitney nu-i plăcu. Dintre toţi cei pe care i-am menţionat, Sevarin este cel mai puţin potrivit, cu toate acestea, dacă ar fi la latitudinea ta, el ar fi cel ales. Nu este potrivit pentru inteligenţa ta, pentru spiritul tău şi nici pentru temperamentul tău. Şi nici nu este destul de bărbat, încât să te facă femeie, adăugă el.

— Ce vrei să spui cu asta? întreba Whitney. Privirea lui se îndreptă către locul în care el o ţinuse în braţe şi îşi permisese anumite libertăţi cu neruşinatul ei concurs.

— Cred că ştii exact ce vreau să spun, zise el uitându-se la roşeaţa din obrajii ei.

Whitney nu era foarte sigură, dar ştia că acesta nu era un subiect pe care ea să vrea să-l abordeze. Aşa că trecu la unul mai puţin sensibil.

— Dacă erai aşa de impresionat de mine în Franţa, de ce nu ai făcut ceea ce se cuvenea? De ce nu i-ai făcut o ofertă unchiului meu?

— Ca să mă dea la o parte cu prostii despre faptul că eşti prea tânără pentru a te mărita şi despre faptul că tatăl tău nu vrea încă să se despartă de tine? spuse el cu un amuzament sarcastic. N-aş prea crede!

— Ceea ce vrei să spui, de fapt, este că era sub demnitatea ta să te deranjezi să-mi fii prezentat şi apoi să…

— Dar am fost prezentaţi unul altuia, o întrerupse Clayton. Am fost prezentaţi chiar în acea seară, de către doamna Dupre. Nu ai fost atentă la numele meu şi mi-ai acordat doar o înclinare din cap înainte de a te întoarce la lucruri mult mai presante, cum ar fi adunarea a cât mai mulţi admiratori puteai să înghesui sub fustele tale!

Doamne, cât de tare trebuie să-l fi afectat acea primire rece, îşi spuse Whitney cu o plăcere tainică.

— M-ai invitat la dans? îl înţepă ea inocent.

— Nu, replică el sec. Carneţelul meu era deja plin.

În alte condiţii, Whitney ar fi râs la această glumă, dar ştia că ea trebuia să-i amintească faptul că şi el era popular în rândul reprezentantelor sexului opus, de parcă era nevoie să i se mai amintească! Îi aruncă o privire care se potrivea cu tonul ei.

— Îmi imaginez că, dacă bărbaţii ar fi avut carneţele de dans, al tău ar fi fost mereu plin. Acum, dacă stau bine să mă gândesc, chiar mă întreb ce fac bărbaţii cu amantele lor dacă vor să danseze cu alte femei?

— Nu cred că ăsta a fost un obstacol de netrecut, atunci când am dansat la balul mascat de la familia Armand.

Mănuşile pe care Whitney le avea în mână căzură jos.

— Cum poţi fi atât de crud încât să…

— Încât să aduc vorba de aşa ceva? termină el fraza. Nu se spune cumva „ochi pentru ochi”?

— Nu-mi vine să cred ce aud! spuse Whitney furioasă. Eşti exemplul viu al diavolului care citează din Scriptură.

— Touché, rânji el.

Amuzamentul lui o înfurie şi mai tare pe Whitney.

— Poate că tu poţi să treci peste o purtare scandaloasă râzând, dar eu nu pot. De când te cunosc, ai făcut remarci nepotrivite la adresa mea, la familia Armand, m-ai jignit la Lady Eubank acasă şi m-ai atacat chiar aici. Whitney se aplecă şi-şi luă mănuşile. Numai Dumnezeu ştie ce vei mai face în continuare!

Ultima ei frază aduse o strălucire în ochii lui şi Whitney decise că era momentul să plece. Ea încercă să treacă pe lângă el ca să meargă spre cai, dar el o prinse de mână.

— Cu excepţia balului mascat de la Armand, de fiecare dată te-am tratat exact aşa cum meritai să fii tratată şi aşa va fi mereu relaţia noastră. Nu vreau să te las să mă calci în picioare. Dacă ai face asta, foarte curând nu ai avea pentru mine mai mult respect decât ai fi avut pentru Sevarin dacă ai fi avut ghinionul de a te căsători cu el.

Whitney fu uimită de tupeul lui de a crede că ştia ce ar fi simţit ea şi fu afectată de felul decisiv în care definise posibilitatea ca ea să se mărite cu Paul drept un moft nefericit, dincolo de orice realism. Şi, pentru ca totul să fie şi mai rău, braţele lui o cuprinseseră.

— Nu-ţi pasă că nu te iubesc? întrebă ea disperată.

— Sigur că nu mă iubeşti. Mă urăşti, o tachină Clayton. Mi-ai spus asta de cel puţin şase ori. Chiar aici, în acest loc, de fapt. Şi asta, cu câteva minute înainte de a deveni o femeie caldă şi pasională care mă ţinea în braţe.

— Nu-mi mai reaminti ce s-a întâmplat în acea zi. Vreau să uit!

El o trase şi mai aproape de trupul lui musculos şi o privi cu un amuzament tandru.

— Micuţo, ţi-aş da orice mi-ar sta în putere să ofer, dar nu te voi lăsa să uiţi cum ai fost în ziua aia. Niciodată! Cere-mi orice altceva şi-ţi aparţine!

— Să-ţi cer orice altceva şi e al meu? îl iscodi ea, punând o distanţă între ei, împingându-se cu mâinile de pieptul lui. Prea bine... Nu vreau să mă mărit cu tine. Mă eliberezi de contractul făcut de tata?

— Nu, mă tem că nu.

Whitney abia îşi putu controla amărăciunea şi furia.

— Atunci nu-mi jigni inteligenţa pretinzând că-ţi pasă de ce vreau eu. Nu vreau să mă logodesc cu tine, dar nu vrei să-mi dai drumul. Nu vreau să mă mărit cu tine, dar o să mă târăşti la altar. Eu...

El îi dădu drumul foarte brusc şi Whitney se dezechilibră.

— Dacă aveam de gând să te târăsc la altar, ţi-aş fi cerut să te întorci din Franţa pentru a proba rochia de mireasa. Ideea e că eu nu vreau o soţie rece şi lipsită de dorinţă în pat.

Whitney era aşa de uşurată şi de bucuroasă, încât iertă referirea la patul lui. Ea îşi ridică mâinile...

— Doamne, de ce nu mi-ai spus asta mai devreme? Dacă aşa simţi, nu ai de ce să îţi mai baţi capul cu mine.

— Cum adică?

— Adică, aş fi cea mai rece şi mai lipsită de dorinţă soţie posibilă.

O sprânceană se ridică într-o privire care o măsură.

— Ce faci, mă ameninţi?

Whitney dădu repede din cap, zâmbind:

— Nu, sigur că nu. Încerc doar să-ţi explic că sentimentele mele faţă de tine nu se vor schimba.

— Eşti sigură?

— Categoric, spuse Whitney luminată.

— În acest caz, nu mai are nici un rost să amânăm nunta, nu?

— Ce? Dar ai spus că nu te vei însura cu mine, dacă voi fi lipsită de dorinţă.

— Am spus că nu vreau să fac asta, nu am spus că n-o voi face dacă aşa trebuie să fie. După ce spuse asta, arătă în direcţia cailor şi se întoarse, lăsând-o pe Whitney îngrozită de gândul că vor merge direct acasă şi vor chema un preot să oficieze cununia. Fără îndoială că avea deja certificatul. Mintea ei căuta cu frenezie o cale de a scăpa. Dacă încerca să fugă, ar fi prins-o, dacă-l ameninţa, ar fi ignorat-o, dacă-l refuza, ar fi obligat-o.

Ea alese singura soluţie pe care o avea, oricât de umilitor ar fi fost să trebuiască să-şi susţină punctul de vedere. Ea întinse mâna şi o puse pe mâneca lui.

— Trebuie să-ţi cer o favoare. Şi ai spus că mi-ai da orice îţi stă în putere…

— Orice îmi stă în putere şi este rezonabil.

— Atunci, poţi să-mi dai timp? Am nevoie de timp pentru a trece peste sentimentul pe care-l am că sunt un biet pion neajutorat într-un joc de şah jucat de tine şi de tata. Am nevoie de timp pentru a mă obişnui cu ideea căsătoriei noastre.

— O să-ţi dau timp, spuse el egal, cu condiţia să-l foloseşti cu discreţie.

— Aşa voi face, îl asigură Whitney, minţind mult mai uşor acum. Şi mai e ceva. Aş vrea să păstrăm secretul identităţii tale şi al logodnei noastre deocamdată.

Expresia lui deveni speculativă.

— De ce?

Pentru că, atunci când avea să fugă cu Paul săptămâna viitoare, Clayton avea să fie furios, dar dacă-l făcea de râs complet în faţa întregului sat, Dumnezeu ştie ce formă ar fi putut lua răzbunarea sa.

— Pentru că, spuse ea cu precauţie, dacă ştie toată lumea despre tine, despre noi, vor vrea să discute despre cine eşti, despre cum ne-am cunoscut şi eu o să mă simt şi mai presată decât sunt deja.

— Foarte bine, vom păstra secretul deocamdată. O conduse la cal şi o urcă fără efort în şa. Crezând că subiectul era închis şi că şi întâlnirea lor ajunsese la final, Whitney adună hăţurile lui Khan, dornică să plece. Dar el nu terminase încă şi trupul ei se încordă în faţa ameninţării deghizate în politeţe.

— Ţi-am acordat timpul pe care mi l-ai cerut, pentru că ai spus că vrei să te obişnuieşti cu ideea căsătoriei noastre. Dacă voi avea vreodată motive să cred c-ai cerut acest timp pentru altceva, vei suporta consecinţele.

— Ai terminat, întrebă Whitney, ascunzându-şi teama în spatele agasării.

— Deocamdată. Mai vorbim şi mâine.

Whitney îşi petrecu tot restul zilei cu rudele. Cum toată viaţa ei atârna de un fir, fu nevoie de un efort suprem pentru a face conversaţie cu această adunătură de rude vesele şi bine intenţionate şi pentru a ignora privirile tatălui ei. În momentul în care cina se termină, ea se scuză şi se retrase în liniştea camerei ei.

În acea seară, târziu, Lady Anne trecu s-o vadă. Whitney care abia aşteptase toată ziua momentul în care putea să i se confeseze, sări din locul în care stătea şi spuse frământându-şi mâinile:

— Mătuşă Anne, tiranul ăla arogant şi fără scrupule chiar vrea să mă oblige să mă mărit cu el. Mi-a spus-o chiar aşa azi.

Aşezându-se, Anne o trase pe Whitney spre ea.

— Draga mea, nu te poate obliga să te măriţi cu el. Sunt sigură că Anglia are legi care-l împiedică să facă asta.

Eu cred că problema ta nu e atât dacă te va forţa sau nu să te măriţi cu el, ci ce se va întâmpla cu tatăl tău dacă n-o vei face.

— Tatăl meu nu s-a gândit la consecinţe atunci când a acceptat logodna, aşa că nu simt nevoia de a mă gândi la consecinţele pe care le-ar suporta el, dacă nu sunt de acord cu căsătoria. El nu m-a iubit niciodată şi nici eu nu-l mai iubesc pe el.

— Înţeleg, spuse Anne. Cred că e mai bine că simţi aşa!

— De ce spui asta?

— Pentru că tatăl tău a cheltuit deja banii pe care i i-a dat Claymore. Dacă tu refuzi să onorezi logodna, atunci el îşi va cere banii înapoi. Cum tatăl tău nu are ce să-i dea, cel mai probabil el va ajunge să-şi petreacă ultimii ani din viaţă într-o celulă plină de şobolani, în închisoarea datornicilor. Dacă îl mai iubeşti măcar puţin, s-ar putea să-ţi fie greu să fii fericită alături de Paul, ştiind că eşti vinovată pentru decăderea tatălui tău. Dar, de vreme ce eşti sigură că nu vei simţi vinovăţie, nu trebuie să ne mai batem capul în legătură cu tatăl tău.

Uşa se închise în urma mătuşii ei şi Whitney rămase singură, bântuită de imaginea tatălui ei zdrenţăros şi murdar, putrezind într-o celulă de închisoare.

Trebuia să existe o cale pentru a-i plăti lui Clayton Westmoreland banii luaţi de tatăl ei. Poate că, dacă ea şi Paul trăiau cumpătat, ar fi putut plăti datoria tatălui ei într-o perioada de câţiva ani. Sau, şi mai bine, poate că exista o cale de a-l face pe duce să renunţe chiar el la logodnă, pentru ca banii să nu mai trebuiască returnaţi. Sau ar trebui returnaţi oricum? Oare cum fusese formulat contractul preliminar? se întrebă Whitney.

— Unchiul Edward, realiză ea.

Unchiul Edward n-ar fi stat cu mâinile în sân, ştiind că Whitney era forţată să-şi sacrifice viaţa pentru datoriile tatălui ei. Poate că unchiul Edward i-ar fi putut da tatălui ei banii necesari pentru a-i plăti datoria lui Clayton – o simplă înţelegere de afaceri, desigur. Chiar ea avea să aibă grijă

ca moşia să fie pusă drept garant.

Dar oare unchiul Edward avea destui bani pentru a-i plăti datoria lui Clayton? Dacă ar fi ştiut ce sumă de bani fusese negociată... Trebuie să fi fost una mare. Pentru că fusese destul pentru a repara casa, a cumpăra 24 de cai noi, o duzină de servitori şi se plătiseră şi datoriile tatălui ei. Erau oare 25.000 de lire? Poate 30.000? Inima lui Whitney stătu. Unchiul Edward nu avea asemenea bani.

Când Clarissa veni s-o trezească a doua zi dimineaţă, o găsi aşezată la masa de scris, privind cu atenţie către o pană.

După ce deliberă un minut. Whitney se apucă să scrie. Ochii îi străluceau de satisfacţie pe când îi explica lui Clayton că-şi sucise piciorul şi că trebuia să stea în pat. Ea încheie cu remarca amicala că voia să-l vadă a doua zi, dacă îi mai trecea durerea. A semnat simplu „Whitney”, apoi se lăsă pe spate, felicitându-se.

Ideea unui genunchi rănit era o inspiraţie minunată, căci astfel de răni nu numai că sunt dureroase, dar nici nu se ştie cât de mult durează vindecarea. Mâine, va putea să-i trimită un alt bileţel trist, în care să mai adauge câteva detalii despre rana imaginară apărută. Dacă avea noroc, putea evita să-l vadă până la întoarcerea lui Paul.

— Cu ce te îmbraci la întâlnirea cu ducele, întrebă Clarissa.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Whitney.

— Nu-l voi vedea azi, Clarissa. Nici mâine, nici poimâine. Ascultă aici, spuse Whitney şi îi citi bileţelul.

— Ce crezi? întrebă ea, împăturind bileţelul şi picurând puţină ceară pe el.

Vocea Clarissei era alarmată.

— Cred că-şi va da seama ce pui la cale şi cred că ne va face casa guler! Nu vreau să mă bag în aşa ceva. Mai bine, o întrebi pe Lady Anne înainte de a-l trimite.

— Nu pot aştepta să se trezească mătuşa mea, iar tu trebuie să participi, îi explică Whitney calm. Tu va trebui să-i duci biletul.

Clarissa păli.

— Eu? De ce trebuie s-o fac eu?

— Pentru că trebuie să ştiu cum a reacţionat şi nu mă pot baza pe altcineva să-mi spună.

— Am palpitaţii numai când mă gândesc la câte pot merge prost, se plânse Clarissa, dar luă biletul ca să-l ducă. Şi dacă mă întreabă despre rană?

— Inventează răspunsuri, o sfătui veselă Whitney. Numai să îmi spui şi mie ce i-ai spus, ca să nu cumva să te contrazic.

Când Clarissa plecă, Whitney simţi că i se luase de pe umeri o mare greutate. Cântând veselă, ea merse în garderobă, pentru a alege o rochie.

Clarissa se întoarse 20 de minute mai târziu şi Whitney ieşi repede din garderobă.

— Ce-a spus? întrebă ea nerăbdătoare. Cum arăta? Spune-mi totul!

— Alteţa Sa era la micul dejun când am ajuns, spuse Clarissa, trăgând nervos de gulerul rochiei. Majordomul m-a condus direct la el când i-am spus cine sunt. Apoi i-am dat biletul şi l-a citit.

— Nu era nervos, nu? întrebă Whitney când Clarissa nu mai spuse nimic.

— Nu mi-am dat seama, dar nici prea fericit nu a fost.

— Clarissa, pentru Dumnezeu! Ce a spus?

— Mi-a mulţumit că i-am dus biletul, apoi a făcut un semn către un servitor şi am fost condusă afară.

Whitney nu era sigură dacă să se simtă uşurată sau înspăimântată de reacţia lui şi, pe măsură ce trecea ziua, ea descoperi că găselniţa ei nu fusese chiar aşa de bună cum se aşteptase ea.

Până la prânz, sărea de câte ori auzea paşi pe hol, crezând că va fi informată că venise Clayton. Era stilul lui să insiste ca mătuşa să-l însoţească în camera ei, chiar dacă asta ar fi fost o încălcare a a regulilor societăţii.

Cina îi fusese dusă pe tava, şi Whitney mâncă singură şi plictisită. Pentru prima dată în acea zi, gândurile ei se îndreptară spre Paul. Bietul Paul, se gândi ea. Fusese aşa de prinsă în plasa intrigilor, în încercarea de a-l manevra şi

a ghici ce vrea Clayton Westmoreland, încât nu se gândise toată ziua la bărbatul iubit.

CAPITOLUL 19

A doua zi dimineaţă, Whitney îi mai scrise logodnicului ei un bileţel despre durerile cumplite pe care le suporta din cauza căzăturii pe scară şi-l imploră să-i permită să nu se vadă nici în acea zi. Cu toate că asta însemna să mai petreacă o zi plictisitoare în camera ei, pentru că nu putea risca să fie găsită jos, cu rudele ei, în cazul în care Clayton decidea să vadă cu ochii lui cum e cu genunchiul ei, Whitney se simţea mai bine în solitudine nu numai pentru că reuşea să-l evite pe Clayton, dar şi pentru că avea ocazia să fie mai isteaţă decât el.

— Chiar crezi că e înţelept, draga mea? se încruntă Anne, citind bileţelul isteţ al lui Whitney. Dacă-l enervezi inutil, nu ştiu ce va face.

— Nu poate face nimic, mătuşă Anne, o asigură Whitney, sigilând biletul şi dându-i-l Clarissei să-l ducă. Deja i-am scris unchiului Edward să vină repede. Când va veni, el o să mă ajute să găsesc o cale să ies din asta. Între timp o să continui cu farsa asta cu genunchiul meu până ce voi găsi altceva şi, poate, Alteţa Sa se va plictisi şi va renunţa, râse Whitney.

Clarissa se întoarse şi spuse cu o voce speriată că Ducele s-a uitat scurt la bilet, apoi la ea într-un mod extrem de îngrijorător.

— Clarissa, te rog, poţi fi mai exactă, o imploră Whitney nerăbdătoare. Cum adică „îngrijorător”?

— Păi, a citit biletul, apoi a părut că va zâmbi, dar nu a zâmbit şi i-a cerut altui servitor mare şi tare să mă conducă afară.

Whitney îşi muşcă buza întrebându-se ce era cu reacţia lui Clayton, apoi zâmbind, dădu uitării totul.

— Noi trei nu ar trebui să ne mai facem griji pentru

fiecare gest al lui. Până la urmă, spuse ea, aşezându-se în fotoliu, chiar dacă crede că mint sau nu, ce poate face?

Răspunsul la aceasta întrebare veni imediat după prânz, când o trăsură neagră de călătorie a lui Westmoreland, trasă de patru cai negri trase în faţa casei. Un gentleman foarte sobru coborî şi se îndreptă spre casă. În mâna stângă avea o geantă mare de piele neagră, iar în dreapta o carte de vizită pe care i-o dădu lui Sewell.

— Sunt doctorul Witticomb, îi spuse el majordomului. Am fost chemat de la Londra şi mi s-a cerut să întreb de Lady Gilbert.

Când Anne îl primi în salon, Witticomb zâmbi politicos şi îi explică:

— Alteţa Sa, ducele de Claymore, m-a trimis să văd ce e cu genunchiul domnişoarei Stone.

Lady Gilbert se albi atât de tare, încât doctorul Witticomb se temu ca nu cumva ea să fie bolnavă, dar după ce îi ceru să aştepte, părăsi camera, îşi adună fustele şi se grăbi sus, cu o viteză remarcabilă şi pentru o femeie sănătoasă care avea jumătate din vârsta ei.

— Ce-a făcut? strigă Whitney sărind în picioare şi scăpând pe jos volumul din „Mândrie şi prejudecată”. Ce ticălos…

— O să avem timp pentru asta mai târziu, dacă vom supravieţui, spuse Anne, desfăcându-i rochia lui Whitney şi scoţându-i-o repede. Clarissa trase plapuma, apoi se repezi la garderobă ca să-i aducă un halat.

— Nu-i puteai spune că dorm şi să-l trimiţi înapoi la Londra? o imploră Whitney băgându-se în pat.

— Doctorul Witticomb nu e un prost, spuse Anne încercând să-şi recapete suflarea. A fost trimis aici pentru a se ocupa de genunchiul tău şi exact asta va face.

Uitându-se la Whitney, mai spuse:

— Clarissa, mai adu două perne şi pune-le sub piciorul lui Whitney. Apoi adu sărurile din camera mea şi pune-le pe noptieră. O să fie mai sugestiv aşa. O să-l mai reţin pe doctorul Witticomb cât o să pot, dar nu te baza pe mai mult de câteva minute.

Clarissa rămase locului, cu ochii sticlind şi cu mâinile strângând spătarul unui scaun.

— Clarissa, strigă Lady Anne, nici să nu te gândeşti să leşini!

*

— Mulţumesc, nu, Lady Gilbert, spuse pentru a treia oară doctorul Witticomb refuzând gustarea pe care, dintr-o politeţe excesivă, Lady Gilbert încerca din nou să i-o ofere. Deja răspunsese la întrebările despre vremea de la Londra, vremea de afară şi despre călătoria sa. Atunci când ea încercă să-l implice într-o discuţie despre cât de multă zăpadă credea el că vor avea în acea iarnă, doctorul Witticomb spuse sec:

— Credeţi că aş putea s-o văd acum pe domnişoara Stone?

Lady Gilbert îl conduse sus şi apoi pe hol până la a patra uşă. După o perioadă destul de lungă, uşa fu deschisă de o servitoare mai în vârstă căreia îi stătea foarte aiurea pe părul alb boneta. Doctorul Witticomb care nu era străin de comportamentul ciudat al tinerelor bogate şi alintate, presupuse imediat că domnişoara Stone era alintată şi ea şi că îşi chinuia servitoarea până ce aceasta era la un pas de moarte.

Concluzia fu accentuată şi de felul în care arăta domnişoara, foarte frumoasă, stând în patul cu baldachin şi privind cu ochi nu tocmai buni apropierea sa. O pereche de ochi verzi îi studiară chipul, apoi haina neagră de blană şi se opriră alarmaţi pe geantă.

Încercând să-i distragă pacientei atenţia de la preocuparea îngrozită legată de trusa sa medicală, doctorul Witticomb o puse jos, lângă pat şi spuse:

— Alteţa Sa, Ducele de Claymore, îşi face mari griji pentru dvs.

Două pete roşii apărură pe obrajii ei şi, cu o voce sugrumată spuse:

— Da, este întruchiparea bunătăţii şi a solicitudinii.

— Aşa este, fu de acord doctorul, nevenindu-i să creadă cât sarcasm era în ceea ce auzise. Înţeleg, domnişoară Stone, că aţi căzut pe scări. Se întinse spre pătură şi spuse: hai să vedem cum arată genunchiul ăla…

— Nu, strigă ea, trăgându-şi pătura până spre bărbia frumoasă şi uitându-se urât la el. Pentru un moment, se uită la ea uimit, apoi îşi dădu seama ce o speria şi expresia sa se mai îmblânzi. Trăgând un scaun lângă pat, se aşeză pe el şi spuse:

— Draga mea, nu mai suntem în Evul Mediu când o femeie refuza ajutorul unui doctor numai pentru că era bărbat, iar ea femeie. Îţi apreciez modestia. Numai Dumnezeu ştie că rareori femeile din ziua de azi mai sunt aşa, dar acum nu este momentul să ne gândim la asta, aşa cum îţi va spune şi mătuşa ta. Aşa…

Întinse mâna pentru a trage aşternutul, dar pumnii ei bine strânşi îl trăgeau în partea opusă. Doctorul Witticomb se ridică şi se încruntă de enervare şi frustrare.

— Sunt un medic competent şi am multe femei paciente, inclusiv pe Majestatea Sa, dacă asta vă poate linişti, domnişoara Stone.

— Nu mă linişteşte deloc, spuse pacienta cu o voce extrem de puternică pentru cineva care avea dureri îngrozitoare.

— Domnişoară, o avertiză el, am ordine de la Alteţa Sa să va examinez genunchiul şi să vă prescriu tratamentul potrivit. Mi-a cerut chiar să vă imobilizez, dacă e nevoie pentru a face asta.

— Să mă imobilizaţi, izbucni Whitney. Ce tupeu incredibil! Cine crede el că ar îndrăzni să facă aşa… Se opri brusc, parcă văzându-l deja pe Clayton dând buzna în camera ei, încălcând orice regulă de decenţă şi forţând-o să stea în pat pentru ca doctorul Witticomb să-i examineze piciorul.

Ea căuta cu frenezie o cale de a-l determina pe doctor să nu o examineze. Modestia excesivă era unica ei speranţă. Îşi închise ochii, apoi îi deschise pentru a se uita la el plină de jenă. Timidă, se ascunse în aşternut.

— Ştiu cât de prostuţă vă par, dar aş muri dacă aş fi expusă aşa unui străin, indiferent cât de bun doctor sunteţi.

— Draga mea, dar nu trebuie să-ţi văd decât piciorul.

— Dar aşa simt, protestă Whitney. Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, dar sunt convinsă că Alteţa Sa, care mă ştie, ar fi trebuit să se gândească la sentimentele mele. Sunt şocată de faptul că a nesocotit...

— Sensibilitatea dvs de fecioară? îi spuse automat doctorul, spunându-şi că Claymore va avea de lucru în noaptea nunţii cu aceasta tânără şi că era bine că ducele nu era un novice în ceea ce priveşte femeile.

— Exact! Ştiam că veţi înţelege.

Fără tragere de inimă, doctorul capitulă.

— Bine, nu vă voi examina genunchiul, cu o condiţie. Trebuie să permiteţi doctorului de aici s-o facă.

— Imediat, fu de acord Whitney, zâmbindu-i. El se aplecă, îşi închise geanta şi o ridică.

— Ştiţi pe cineva care să se priceapă la rupturi şi întinderi şi cu care să vă simţiţi în largul dvs?

— Cineva care să se priceapă la rupturi şi întinderi? repetă Whitney căutând un nume pe care să i-l spună. Da, ştiu! anunţă ea triumfătoare.

— Pe cine? insistă Witticomb, ridicându-se. Cum îl cheamă?

— Thomas, spuse Whitney cu promptitudine, zâmbind încântată de inspiraţia ei. Am mare încredere în el, pentru că se ocupă de toţi din zonă. Cum se rupe vreun picior sau e sucit, el e cel chemat.

Cu un zâmbet plin de gratie spuse:

— La revedere, doctore Witticomb. Vă mulţumesc că aţi venit şi îmi pare rău pentru deranj. Clarissa o să vă conducă.

— Nu vă luaţi rămas bun de la mine, spuse doctorul Witticomb. Voi veni să vă văd din nou, după ce voi vorbi cu doctorul Thomas.

— Doamne, spuse Clarissa, prinzându-se de pat să nu cadă.

Doctorul Witticomb ignoră ieşirea ei. Scoase din

buzunar un ceas de aur, îl privi, apoi îl închise.

— Trăsura Alteţei Sale aşteaptă, aşa că dacă îmi spune cineva unde îl găsesc pe doctorul Thomas, o să merg să-l cunosc şi să mă asigur de pregătirea domniei sale, apoi îl voi aduce aici, cu mine.

Whitney se ridică în coate.

— Pentru ce? V-am asigurat că e calificat. Mă puteţi crede pe cuvânt.

— Nu, regret, dar nu pot. Chiar dacă eu aş vrea să las sănătatea dvs pe mâna vreunui coleg necunoscut, ceea ce vă asigur că nu vreau să fac, sunt convins că ducele nu ar permite una ca asta. De fapt, chiar am discutat despre chemarea lui Grundheim din Germania. El se pricepe foarte bine la probleme ale încheieturilor. Şi mai e şi Johanssen din Suedia…

— N-ar îndrăzni!

— De fapt, recunoscu doctorul Whitticomb, a fost ideea mea ca ei să vină şi să vă vadă genunchiul. Claymore a insistat să vă văd eu mai întâi. El are oarece îndoieli în legătura cu severitatea rănii. Lady Gilbert, spuse el, sunteţi bună să mă conduceţi la doctorul Thomas? Se îndreptă spre uşă, dar se opri, pentru că dinspre pat se auzi un geamăt, urmat de o serie de remarci legate de caracterul şi integritatea cuiva, asezonate cu cuvinte de genul „nenorocit, ticălos, ordinar şi ipocrit”.

Doctorul Whitticomb se întoarse surprins. Dispăruse tânăra timidă care suspina în pat un moment mai devreme. Buzele îi fură luminate de un zâmbet de admiraţie în timp ce se uita la frumoasa care acum se ridicase în capul oaselor în pat şi emana furie.

— Doctore Whitticomb, spuse frumoasa, nu mai pot suporta povestea asta. Vă rog să vă uitaţi la genunchi, înainte ca omul acela să cheme toţi vracii din Europa la căpătâiul meu!

— Eu unul nu prea sunt de acord cu vracii, spuse doctorul Whitticomb în timp ce se întorcea spre pat şi îşi lăsă jos trusa medicală. De data asta, nu mai întâmpină nici o rezistenţă atunci când trase pătura deoparte. Desfăcu

halatul şi scoase la iveală o pereche de picioare frumoase, unul dintre ele stând sprijinit pe un braţ de perne.

— Ce ciudat, spuse el în timp ce îşi reţinea un zâmbet. Mă întrebam ce e cu umflătura asta creată de toate aceste perne.

Whitney se încruntă la el.

— Nu văd nimic ciudat în faptul că ţin un picior rănit pe două perne.

— Aici sunt de acord cu dumneavoastră, zâmbi doctorul Whitticomb. Dar, dacă nu cumva am citit eu greşit biletul dvs, genunchiul stâng era cel rănit şi văd că piciorul drept este sprijinit de aceste perne.

Degetul lui arătă acuzator spre piciorul greşit şi Whitney se înroşi.

— Acesta? spuse ea repede. Am pus pe perne piciorul drept, pentru a nu-l lovi pe stângul.

— Gândeşti foarte repede, draga mea, spuse el cu un zâmbet.

Whitney închise ochii. Nu-l putea păcăli deloc.

— Nu pare a fi deloc umflat. Degetele lui pipăiră mai întâi genunchiul drept, apoi şi pe stângul. Apoi, reveniră la dreptul.

— Simţi vreo durere aici?

— Doctore Whitticomb, spuse Whitney cu un zâmbet şters pe buze, aţi putea crede măcar o secundă că mă doare?

— Nu, mă tem că nu, recunoscu el cu tot atâta candoare. Dar admit capacitatea dumitale de a-ţi da seama când a venit momentul să arunci cărţile şi să recunoşti că eşti învinsă. El puse la loc pătura, se lăsă pe spate în fotoliu şi continuă să o privească.

Nu se putea abţine să nu o admire. Pusese la cale o schemă şi se străduise cât putuse s-o ducă la bun sfârşit. Acum, când era învinsă, ea îi recunoştea victoria, fără gemete, plânsete, urlete sau implorări. La naiba, o plăcea pentru asta! După un moment, se îndreptă în scaun şi spuse:

— Cred că ar trebui să discutăm ce trebuie să fac mai

departe.

Whitney dădu din cap.

— Nu este nevoie să-mi explicaţi. Ştiu ce trebuie să faceţi.

Doctorul Whitticomb se uită la ea cu un zâmbet.

— În primul rând, voi recomanda repaus la pat, fără a fi deranjată, următoarele 24 de ore. Nu pentru dumneata, râse el, când văzu expresia veselă a lui Whitney, ci pentru biata servitoare din spatele meu care nu ştia dacă să ia un obiect contondent şi să-mi dea cu el în cap sau să moară chiar acum.

Luă sticluţa cu săruri de pe noptieră şi i-o întinse Clarissei.

— Dacă vrei să asculţi un sfat gratuit de la un medic extrem de scump, îi spuse el cu severitate, nu te mai amesteca în intrigile acestei domnişoare. Nu eşti făcută pentru aşa ceva. Chipul tău aproape că a trădat-o pe stăpâna ta.

Când Clarissa închise uşa în urma sa, doctorul Whitticomb se întoarse către Lady Gilbert care între timp se mutase alături de Whitney şi aştepta ca un condamnat sentinţa pentru ea şi nepoata ei.

— Nici dumneavoastră, Lady Gilbert, nu vă simţiţi mult mai bine. Luaţi loc.

— Mă simt foarte bine, murmură ea, dar se prăbuşi pe pat.

— Mai bine aşa, spuse el. Splendid, trebuie să spun! Nu v-aţi trădat nepoata nici printr-o clipire măcar.

Whitney fu următoarea la care doctorul Whitticomb îşi mută privirea.

— Cum crezi că va reacţiona viitorul dumitale soţ la aceasta înşelătorie?

Whitney închise ochii imaginându-şi un Clayton furios, cu ochii lui gri de gheaţă şi cu o voce vibrând de enervare.

— Va fi furios, şopti ea, dar acesta a fost riscul pe care mi l-am asumat.

— Deci nu avem nimic de câştigat dacă recunoaştem înşelătoria, nu?

Ochii lui Whitney se deschiseră mari.

— Eu să recunosc? Credeam că o să-i spuneţi dumneavoastră adevărul.

— Adevărul pe care-l voi spune eu este următorul: o rană la o încheietură, oricare ar fi ea, este greu, poate chiar imposibil de diagnosticat. În ciuda absenţei umflăturii, nu pot spune că genunchiul nu a fost rănit, aşa cum ai spus. Dincolo de asta, orice alte dezvăluiri trebuie să vină din partea dumitale. Eu sunt aici ca medic, nu ca informator.

Whitney deveni mai bine dispusă. Luă o pernă şi o strânse la piept, râzând de uşurare şi gratitudine. După ce-i mulţumi de trei ori, ea spuse:

— Presupun că nu-i puteţi spune că trebuie să stau în pat...

— Nu, spuse doctorul Whitticomb sec. Nu pot şi nici nu aş face aşa ceva.

— Înţeleg, spuse Whitney cu generozitate. Era doar o idee.

El se întinse, luă mâna lui Whitney într-a sa şi zâmbi.

— Draga mea, sunt prieten al familiei Westmoreland de mulţi ani şi aş vrea să cred că şi noi doi suntem prieteni. Suntem?

Whitney nu avea de gând să devină o Westmoreland, dar aprobă din cap propunerea lui de prietenie.

— Foarte bine. Atunci, dă-mi voie ca, în numele acestei prietenii, să-ţi spun că a-i refuza logodnicului dumitale compania, pentru a câştiga ce vrei să câştigi nu este numai prostesc, ci şi periculos. Mie îmi este foarte clar că Alteţa Sa are o mare afecţiune pentru dumneata şi că ţi-ar da orice i-ai cere, dacă i-ai oferi în schimb fermecătorul dumitale zâmbet.

Cu şi mai multă afectare, el spuse în continuare:

— Înşelăciunea şi răutăţile nu te avantajează, copila mea şi, mai mult încă, ele nu te vor ajuta deloc în ceea ce-l priveşte pe duce. A cunoscut femei mult mai abile în arta înşelătoriei decât eşti dumneata şi tot ce au obţinut acele femei a fost posibilitatea de a-l amuza pentru o scurtă perioadă de timp. În timp ce dumneata, fiind directă şi

sinceră, aşa cum cred că eşti, ai câştigat ceea ce toate acele femei şi-au dorit. Ai câştigat o cerere în căsătorie din partea ducelui.

Totul explodă în jurul lui Whitney, clopote parcă îi răsunau în urechi. Oare de ce toată lumea se purta ca şi cum ea ar fi primit în dar bijuteriile coroanei numai pentru că Clayton Westmoreland coborâse de pe piedestalul său şi decisese să-i facă ei, sărmanei, hatârul unei cereri în căsătorie. Era jignitor. O insultă! Cumva, reuşi să dea din cap şi să spună:

— Ştiu că sfatul dumneavoastră este dat cu bună credinţă. Mă voi gândi la el.

El se ridică şi îi zâmbi.

— Te vei gândi la el, dar nu ai de gând să ţii cont de el. Cum Whitney nu răspunse, el se aplecă, o bătu pe umăr şi spuse.

— Poate că dumneata ştii mai bine cum să te porţi cu el. Ţine mult la dumneata. De fapt, nu credeam că voi apuca ziua în care ceva sau cineva să reuşească să-l scoată dintr-ale lui. Draga mea, eşti foarte aproape de asta. Când am venit de la Londra azi, l-am găsit pendulând între furie şi râs. Într-un moment era gata să-ţi rupă gâtul frumos pentru această „şmecherie”, cred că aşa i-a spus. În următorul moment, râdea şi-mi povestea despre dumneata. Omul nu ştie dacă să te omoare sau să se bucure de dumneata.

— Şi, cum nu putea alege între cele două, v-a trimis aici pentru a-mi da o lecţie, concluzionă Whitney.

— Ei bine, da, spuse doctorul Whitticomb chicotind. Cred că asta a fost intenţia lui. Recunosc că am fost puţin deranjat când am descoperit că pacientul pentru care am fost luat de la mine de acasă şi pentru care am străbătut jumătate de Anglie, se prefăcea, dar acum, după ce am fost aici, spun că n-aş fi pierdut asta pentru nimic în lume.

Veselia, îşi spunea Whitney în timp ce cina cu rudele ei, nu era nicidecum un balsam pentru nefericire, ci, mai degrabă, un iritant. Dar nimic nu părea să o ajute. Pentru a-şi mai ridica moralul, se îngrijise de aspectul ei şi purta

chiar o rochie nouă dintr-un material albastru prăfuit. La gât şi în urechi, avea safire înconjurate de diamante pe care le cumpărase înainte de a pleca de la Paris. Părul îi era pieptănat pe spate şi strâns cu o agrafă cu diamant, apoi lăsat să cadă în cascade pe umerii ei şi pe spate.

Sunt o femeie întreţinută, îşi spunea ea, în timp ce încerca să deschidă cu furculiţa stridia umplută. El plătise lucrurile pe care ea le purta, bijuteriile, ba chiar şi lenjeria intimă. Şi pentru ca nefericirea ei să fie completă, vărul ei Cuthbert tot încerca să tragă cu ochiul la ceea ce ascundea corsetul ei.

Ea remarcase că tatăl ei se purta cu un fel de jovialitate falsă, spunându-le invitaţilor săi ce fericit era el că veniseră acolo şi cât de trist era că urmau să plece a doua zi. Whitney îşi spuse că, probabil, chiar îi părea rău că plecau. Până la urma, el îi folosise ca pe un scut în faţa furiei ei. Cu atât mai bine, îşi spuse Whitney. Nu voia să se certe cu el. Tot ce simţea acum faţă de el era un mare gol.

După ce domnii se bucurară de coniac şi de trabuc, se alăturară doamnelor în salon, pentru a juca whist. În secunda în care Cuthbert o văzu, veni spre masa ei. Era pompos, chel şi complet respingător. Mormăind o scuză faţă de mătuşa Anne despre faptul că nu voia să joace whist, Whitney se ridică şi plecă în camera ei.

Merse pe holul întunecat spre bibliotecă, dar nu reuşi să găsească nimic interesant între sutele de cărţi de pe rafturi. Saloanele mari erau folosite pentru jocuri de societate, iar în salonul din care tocmai plecase era Cuthbert. Sub nici o formă Whitney nu mai putea suporta să stea lângă el, aşa că nu avea decât să se întoarcă în camera ei şi la problemele care aveau s-o bântuie acolo sau să meargă în biroul tatălui ei.

Alese cea din urmă variantă, după ce Sewell îi aduse un pachet de cărţi şi mai puse un lemn pe foc. Whitney se aşeza într-un scaun cu spătar înalt, lângă foc. Devin un pustnic, îşi spuse ea, amestecând cărţile, apoi punându-le una câte una pe masa din faţa ei. Auzi uşa deschizându-se în spatele ei.

— Ce e, Sewell, întreba ea fără să se întoarcă.

— Nu este Sewell, verişoară Whitney, auzi o voce cântătoare. Sunt eu, Cuthbert. El veni şi se aşeză lângă un scaun de unde avea o vedere bună la frumoasele rotunjimi ce ieşeau din corsetul ei. Ce faci?

— Se cheamă Solitaire, îi explică Whitney cu răceala în voce, sau Napoleon pe Sf. Elena. E un joc pentru o singură persoană.

— Am auzit de el, spuse Cuthbert, dar trebuie să-mi arăţi cum se joacă.

Strângând din dinţi, Whitney continuă să joace. De fiecare dată când se apleca pentru a pune o carte, şi Cuthbert se apleca, aparent interesat de joc, în realitate uitându-se spre decolteul ei. Incapabilă să mai suporte.

Whitney trânti cărţile pe masă şi se ridică în picioare iritată.

— Chiar trebuie să te holbezi aşa la mine?

— Da, spuse Cuthbert, prinzând-o de braţe şi încercând s-o tragă spre el. Trebuie!

— Cuthbert, îi avertiză Whitney, ai exact trei secunde să iei mâinile de pe mine înainte să încep să ţip.

Pe neaşteptate, Cuthbert făcu exact ce-i ceruse ea, dar odată cu braţele lui şi trupul îi coborî. Puse un genunchi jos şi îşi duse o mână la inimă, pregătindu-se s-o ceară de nevastă.

— Verişoară Whitney, murmură el, privind-o de la şolduri până la picioare şi apoi măsurând-o din nou de sus în jos, trebuie să-ţi spun ce e în mintea şi în sufletul meu.

— Ştiu ce e în mintea ta, îl întrerupse Whitney. De ore în şir mă dezbraci din priviri. Ridică-te!

— Trebuie să spun, insistă el pe un ton mai ridicat.

Mâinile lui umflate îi atingeau poalele rochiei şi Whitney şi-o trase repede, convinsă fiind că el voia s-o ridice şi să se uite sub ea. Lipite fiind de poalele rochiei, mâinile lui se întoarseră spre inimă.

— Te admir cu fiecare fibră a fiinţei mele. Am cel mai adânc respect pentru… Brusc se întrerupse, privind într-un punct din spatele ei.

— Sper din tot sufletul că nu întrerup un credincios din rugăciunea lui, spuse o voce amuzată din pragul uşii. Venind alături de Whitney, Clayton se uită la Cuthbert până ce acesta se ridică în picioare.

— Verişoara mea mă învăţa un nou joc de cărţi pe care îl poate juca un singur om, spuse el.

Amuzamentul indulgent de pe chipul lui Clayton dispăru. Cu o mişcare scurtă din cap, el indică spre uşă şi spuse:

— Acum, că ai învăţat, mergi şi exersează. Cuthbert strânse pumnii, ezită, se mai uită o dată la linia fermă a bărbiei oponentului său şi plecă. Whitney se uită la uşa care se închidea în spatele lui, apoi privi spre Clayton cu recunoştinţă:

— Mulţumesc. Eu…

— Ar trebui să-ţi rup gâtul, o întrerupse Clayton.

Prea târziu. Ea îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să stea aşa de mult în picioare, cu genunchiul ei „rănit”.

— Permite-mi să te felicit pentru munca de o zi. În numai 12 ore, l-ai adus pe Whitticomb la patul tău şi pe Cuthbert la picioarele tale.

Whitney se uită la el. Cu toate că tonul era foarte grav, un colţ al gurii sale trăda ceva ce semăna a zâmbet. Şi când se gândea că ea se temuse că el ar putea fi furios…

— Drac împieliţat, şopti ea pendulând între râs şi furie.

— Cu greu te-aş putea descrie pe tine ca pe un înger, o tachină Clayton.

Toată ziua, sentimentele lui Whitney se schimbaseră din furie, în teamă, în spaimă, apoi în uşurare şi considera că scăpase ca prin urechile acului de o nenorocire. Acum, privind la bărbatul brunet şi frumos care era amuzat şi nu furios, îşi pierdu şi ultima putere de a se apăra. Lacrimi de uşurare izvorâră din ochii ei verzi.

— A fost o zi cumplită, şopti ea.

— Probabil pentru că ţi-a fost dor de mine, spuse el cu atâta ironie, încât umerii lui Whitney se scuturară într-un suspin.

— Mi-a fost dor de tine? chicoti ea nevenindu-i să creadă. Te-aş fi ucis cu mare plăcere!

— Te-aş fi bântuit, ameninţă el rânjind.

— Ăsta este singurul motiv pentru care nu am încercat. Fără avertisment, ceea ce începuse prin a fi un sughiţ deveni un plâns cu suspine, lacrimile curgându-i pe obraji.

Braţele lui Clayton se strânseră uşor în jurul ei. Îi oferea confort şi Whitney acceptă. Ea se întoarse în braţele lui şi îşi ascunse faţa în hainele de un gri deschis şi îşi plânse amarul în braţele celui care i-l provocase. Când lacrimile secară, Whitney rămase acolo, cu obrazul odihnindu-se pe pieptul lui puternic.

— Te simţi mai bine acum? murmură el.

Whitney aprobă din cap şi acceptă batista întinsă de el, pentru a-şi şterge lacrimile.

— Nu-mi amintesc să mai fi plâns de când aveam 12 ani, dar, de când am venit aici înapoi, acum câteva săptămâni, se pare că nu mă mai pot opri din plâns.

Privind în sus, Whitney surprinse o umbră de regret în ochii lui.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice, îi spuse Clayton.

— Orice stă în puterea ta sau este rezonabil, desigur, îi aminti Whitney cu un zâmbet înlăcrimat.

El acceptă mica ei răutate cu o înclinare a capului.

— Ce te-a determinat să faci treaba asta gotică, întrebă ea calm, fără răutate. Ce te-a făcut să vii la tata, fără să fi vorbit cu mine mai întâi, când abia dacă mă cunoşteai?

Cu toate că expresia nu i se schimbase, Whitney îi simţi muşchii încordându-se şi explică repede.

— Vreau doar să înţeleg ce a fost în capul tău. Nu ne-am înţeles nici la balul mascat de la Armand. Am râs de titlul tău, ţi-am respins avansurile, dar, cu toate astea, tu ai decis că vrei să te însori tocmai cu mine. De ce eu?

— De ce crezi că te-am ales pe tine?

— Nu ştiu. Niciun bărbat nu cere de nevastă o femeie

numai pentru a-i face viaţa un chin şi pentru a o distruge, deci trebuie să fi avut un alt motiv.

În ciuda jignirii neintenţionate din vorbele ei, Clayton surâse. Îl lăsa s-o ţină în braţe şi el se simţea extrem de tolerant.

— Nu mă poţi condamna că te-am dorit, decât dacă-i condamni şi pe toţi ceilalţi bărbaţi care au făcut-o. Şi căsătoriile aranjate poate că sunt ceva gotic, dar sunt un obicei în cele mai bune familii de secole încoace.

Whitney suspină.

— Poate într-a ta, nu într-a mea. Şi nu pot să cred că în acele căsnicii nu exista nici o şansă ca acei doi oameni să ajungă, în cele din urmă, să se placă reciproc, ba chiar să aibă afecţiune unul pentru celălalt.

— Poţi spune cu onestitate că nu ai simţit niciodată nici un pic de drag faţă de mine? insistă el cu blândeţe. Nici chiar împotriva voinţei tale?

Nu era nici pic de ironie şi nici vreo provocare în tonul lui care să justifice o negare şi corectitudinea înnăscută a lui Whitney o împiedică să atace fără a fi fost provocată. Ea se strânse stânjenită şi se uită în altă parte.

— Uneori.

— Dar mereu împotriva voinţei tale, o tachină Clayton. Deşi nu voia, Whitney zâmbi.

— Împotriva voinţei mele şi a capacităţii mele de a judeca.

Privirea lui deveni caldă şi Whitney schimbă precaut subiectul.

— Ai promis să-mi spui de ce ai vrut să te însori cu mine şi nu mi-ai spus.

— Cum aveam să ştiu când am venit aici că aveai să mă deteşti din primul moment în care m-ai văzut? contracara el.

— Clayton! explodă Whitney, apoi îngheţă surprinsă de cum suna numele lui pe buzele ei. Foarte repede corectă greşeala… Milord…

— Îmi plăcea mai mult cum ai spus prima dată.

— Milord, insistă ea şi intimitatea liniştită a

armistiţiului lor începu să se evapore. Îmi răspunzi la întrebări cu alte întrebări! Ce naiba te-a apucat să vii aici şi să mă ceri de nevastă? Whitney îşi dădu seama că era în braţele lui şi se desprinse repede de acolo. Şi să nu te gândeşti să-mi spui că ai crezut că mă iubeşti!

— N-am crezut, fu de acord Clayton. Aşa cum ai spus şi tu, abia dacă te cunoşteam.

Whitney se întoarse cu spatele la el incapabilă să înţeleagă de ce răspunsul lui o rănea.

— Minunat, spuse cu amărăciune. Acum este foarte clar. Mă văzuseşi o dată sau de două ori, nu ştiai nimic despre mine, nu-ţi păsa de mine, ai venit în Anglia, m-ai achiziţionat de la un tată lacom şi falit, care a negociat şi apoi m-a chemat pentru a mă da ţie! Se întoarse gata de luptă, dar Clayton stătea acolo, calm şi impasibil, refuzând să ridice mănuşa.

Furioasă şi disperată, Whitney se prăbuşi la loc în scaunul pe care stătuse mai devreme şi ridică din nou cărţile.

— Ăsta este Solitaire, spuse ea reluând jocul pe care-l jucase mai devreme. Este foarte la modă în Franţa, dar se joacă singur.

Clayton se uită la ea.

— În acest caz, milady, se pare că e nevoie de două persoane. Aplecându-se îi arăta câteva mutări pe care ea le scăpase din vedere, pentru că vărul Cuthbert se uita peste umărul ei.

— Mulţumesc, spuse ea, dar aş prefera să joc singură. El se întoarse şi se îndreptă spre uşă şi Whitney chiar crezu că va pleca. Dar el îi spuse ceva unui servitor, pe un ton jos şi, un moment mai târziu, se întoarse la masă şi puse pe ea o cutie de lemn de trandafir cu o lucrătură foarte fină care-i aparţinuse tatălui ei. Deschise capacul şi scoase la vedere multe jetoane de lemn. Whitney recunoscu jetoanele similare celor cu care juca unchiul Edward atunci când paria la cărţi cu prietenii lui.

Un val de incitare o străbătu, căci se părea că Clayton voia s-o înveţe să le folosească. Ce lucru şocant şi

scandalos din partea lui, dar era o idee atât de interesantă, încât Whitney nu protestă. Ea se uită cum Clayton îşi scoase haina şi o puse neglijent pe biroul tatălui ei. Se aşeză în faţa ei şi îşi deschise vesta gri, se lăsă în scaun şi făcu un semn cu capul către pachetul de cărţi.

— Amestecă-le, spuse el.

Whitney era aşa de agitată din cauza încălcării regulilor sociale, încât ştia că nu va putea niciodată să amestece cărţile cum trebuia. Strânse cărţile în pachet şi le împinse spre el. Fascinată, privi cum cărţile prindeau viaţă parcă în timp ce el le amesteca. Vocea ei era plină de admiraţie când spuse:

— Pun pariu că ştii toate saloanele de pariuri din Londra.

— Foarte bine, chiar, recunoscu el. Apoi, punând pachetul de cărţi în palmă, îi spuse: Taie!

Whitney ezită, încercând fără succes să-şi păstreze o atitudine rece faţă de el, dar cum ar fi putut, când el arăta atât de bine şi era atât de elegant? Stând relaxat în scaun, cu vesta desfăcută, era personificarea gentlemanului bine-crescut aşezat la masa de joc şi avea s-o înveţe să joace cărţi. În afară de asta, ştia în adâncul sufletului că avea să încerce s-o înveselească şi s-o facă să uite de probleme.

— Sper că ştii, spuse ea aplecându-se înainte, mâna mişcându-se nesigură pe masa de joc, că, dacă ne vede cineva, reputaţia mea va fi distrusă.

Clayton se uită la ea lung şi cu multe subînţelesuri.

— O ducesă poate face ce vrea ea.

— Nu sunt ducesă, îi replică ea.

— Dar vei fi, spuse el fără drept de apel.

Whitney deschise gura să spună ceva, dar el îi arătă cu capul spre cărţi:

— Taie-le!

În timp ce jucau, două ore mai târziu. Whitney se gândi că această activitate putea să te facă să te simţi rea şi decadentă. În ciuda faptului că nu se pricepea la jocurile de cărţi, ea jucă foarte bine şi pierdu foarte puţini bani. Simţea că Clayton era mândru de cât de repede învăţa ea,

dar orice alt gentleman, chiar şi Nicki, ar fi fost oripilat de talentul pe care-l avea la jocul de cărţi. De ce oare, se întrebă ea uitându-se la Clayton în timp ce-şi încheia vesta şi-şi punea haina, admira el toate acele lucruri care ar fi şocat sau intimidat orice alt pretendent? Când era cu Paul, ea trebuia să aibă grijă să rămână în limitele cuviinţei feminine, dar Clayton părea să o placă cel mai mult atunci când era scandalos de impertinentă. Dacă Paul ar fi ştiut că ea pariase la cărţi, ar fi fost şocat şi nemulţumit, dar Clayton o învăţase să joace şi zâmbise plin de admiraţie când ea jucase bine.

Gândurile îi fură întrerupte atunci când Clayton se aplecă peste scaun şi o sărută uşor pe frunte.

— Mergem la plimbare mâine, la 11, dacă ne permite vremea, spuse el. Apoi plecă.

*

Doctorul Hugh Whitticomb stătea în faţa focului, bucurându-se de un pahar de coniac foarte bun când Clayton se întoarse acasă.

— Cum ţi s-a părut tânăra mea pacientă, întrebă el aparent calm, când Clayton îşi turnă un pahar de coniac.

Aşezându-se şi punând piciorul pe măsuţa dintre ei, el se uită la doctor fără vreo expresie.

— Am găsit-o, cum ai găsit-o probabil şi tu după-amiază, stând în picioare.

— Nu pari prea încântat de asta, remarcă doctorul Whitticomb.

— Am găsit-o, explică Clayton cu un zâmbet vag, primind o cerere în căsătorie de la unul dintre verii săi.

Doctorul Whitticomb se înecă cu coniacul în încercarea de a rămâne serios.

— Îmi dau seama că asta s-ar putea să te fi surprins.

— Am trecut de mult de punctul în care orice ar face Whitney mă mai surprinde, spuse el, dar tonul său iritat contrazicea vorbele filosofice.

După un moment de ezitare, spuse:

— Eu sunt un observator neutru, neexperimentat în ceea ce priveşte mintea unei femei. Dacă ierţi îndrăzneala unui vechi prieten de familie, aş putea să-ţi dau un sfat.

Luând tăcerea ducelui drept acord, doctorul Whitticomb continuă.

— Deja mi-am dat seama că domnişoara Stone vrea ceva ce tu nu vrei să-i dai. Ce anume vrea?

— Ceea ce vrea ea, replică Clayton cu sarcasm, este să fie eliberată de obligaţiile contractului matrimonial.

Doctorul Whitticomb râse oripilat.

— Doamne, Dumnezeule! Nici nu mă mir că s-a uitat urât la mine când i-am oferit sfaturi legate de cum ar trebui să se poarte pentru a te păstra.

Gânduri contradictorii îi treceau prin minte… Uimire că o tânără putea avea ceva împotriva cererii în căsătorie din partea celui mai râvnit burlac al Angliei, admiraţie faţă de răbdarea lui Clayton de a se lupta cu încăpăţânarea ei şi nedumerire faţă de motivul pentru care cel mai aşteptat anunţ de logodnă al deceniului era ţinut secret.

— Şi ce are de obiectat minunata domnişoară faţă de propunerea ta? spuse el într-un final.

Lăsându-şi capul pe spate, Clayton închise ochii şi suspină.

— Faptul că am omis s-o întreb pe ea mai întâi.

— Nu văd de ce ar trebui să protesteze faţă de aşa ceva, dar ştiind cât de independentă e, aşa cum cred că ştii, de ce n-ai întrebat-o?

Clayton deschise ochii.

— De vreme ce, pe atunci nici nu-mi ştia numele, m-am gândit că ar putea fi ciudat să discutăm despre căsătorie.

— Nu îţi ştia… Nu poţi să-mi spui că în vreme ce jumătate dintre femeile din Europa ţi se aruncă la picioare, tu ai cerut-o de nevastă pe una pe care nici nu o cunoşteai.

— Eu o cunoşteam pe ea. Ea nu mă cunoştea pe mine.

— Şi tu ai presupus că, atunci când va afla de titlul şi de averea ta, va fi automat de acord, speculă doctorul

Whitticomb, ochii licărindu-i de amuzament. Încruntarea ducelui îl făcu să tacă o vreme. Cine este Paul Sevarin? întrebă el ca şi cum o bruscă amintire i-ar fi revenit în minte.

Clayton se încruntă.

— De ce întrebi?

— Pentru că m-am oprit în oraş azi, după ce am fost la domnişoara Stone şi am vorbit cu farmacistul. E un tip foarte vorbăreţ care îţi spune tot ce nu ai întrebat, înainte de a-ţi răspunde la o întrebare, apoi pune o grămadă de întrebări. În cele din urmă, a aflat cine este pacienta mea şi mi-a spus lucruri pe care la acea vreme le-am considerat nişte prostii.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi faptul că acest Sevarin aleargă după domnişoara Stone de ceva vreme şi că lumea se aşteaptă la un anunţ de logodnă foarte curând. El părea să creadă că logodna este deja aranjată şi că este pe placul lui Sevarin şi al viitoarei sale soţii.

— Sincer, spuse Clayton, nici că-mi pasă!

— De bârfe? insistă cu grijă Hugh Whitticomb. Sau de Sevarin? Sau de fată? Cum Clayton nu răspunse, el se aplecă înainte şi întrebă franc:

— Eşti sau nu eşti îndrăgostit de fata asta?

— O să mă însor cu ea, spuse Clayton dur. Ce altceva ar mai fi de spus? Cu asta, îi spuse oaspetelui său noapte bună şi, din patru paşi, străbătu camera, lăsându-l pe Hugh Whitticomb să privească focul plin de nedumerire. După un moment însă, expresia doctorului se lumină.

— Dumnezeu să-l ajute, spuse el cu voce tare. El nu-şi dă seama că e îndrăgostit de ea. Sau, dacă şi-a dat seama, nu vrea să recunoască.

În micul lui dormitor, Clayton îşi scoase haina, aruncând-o pe un scaun. Scoase apoi şi vesta. După ce-şi desfăcu nasturii de la gât la cămaşă, îşi băgă mâinile în buzunare şi se opri în faţa geamului.

Era furios pe oamenii din sat care credeau că deja se aranjase o logodnă. E adevărat că el voise ca Whitney să

aibă satisfacţia de a le arăta că putea să-l facă pe Sevarin să alerge după ea, dar nu crezuse că lucrurile vor ajunge aşa de departe. Whitney nu fusese logodită cu nimeni altcineva în afară de el şi nu avea să permită nimănui să creadă altceva. Ea nu-l iubea pe Sevarin, indiferent ce-şi imagina ea. Avea ea o noţiune idioată, un vis de fetiţă de a-l cuceri în defavoarea fetei aceleia, Ashton.

Nici pe el nu-l iubea, dar Clayton nu-şi făcea griji în privinţa asta. „Iubirea” şi tot comportamentul obsesiv asociat cu ea era doar o emoţie absurdă. El era uimit că Whitticomb amintise acest cuvânt în seara aceea. Nimeni dintre cunoscuţii lui nu avea ceva mai puternic decât tandreţe sau un ataşament puternic faţă de soţie. Iubirea era un sentiment prostesc, o noţiune romantică, nu avea ce căuta în viaţa sa.

Mare parte din furia sa se evaporă când îşi aminti de ultimele ore petrecute cu Whitney. Simţea că ea începea să-i cedeze. Îşi dorise să stea în braţele lui şi chiar recunoscuse că-l plăcea. Tot ceea ce mai stătea între ei acum era tot mai slaba ei preocupare legată de Paul Sevarin şi resentimentele normale faţă de felul în care idiotul ei tată îi spusese de logodna cu Clayton. Din cauza insensibilităţii lui Stone, Clayton fusese privat de plăcerea de a o curta şi a o cuceri pe Whitney. În ciuda turbulenţelor acestei relaţii, Clayton se bucurase de curtea pe care i-o făcuse şi de refuzurile ei. Ea îl făcuse să muncească pentru fiecare centimetru câştigat, dar fiecare câştig era o victorie uriaşă, mult mai importantă pentru că era aşa de greu câştigată.

Cu toate acestea, în ultima vreme, fuseseră momente în care aproape că pierduse în lupta cu propria dorinţă. Când ea se înfuria pe el şi-l apostrofa, avea nevoie de toată puterea să se abţină să nu o prindă în braţe şi să nu o amuţească cu sărutul său. Îşi neglija moşiile şi interesele de afaceri, dar tocmai când decisese că ea va trebui să se obişnuiască cu ideea căsătoriei lor după ce aceasta avea să se producă, se uitase la el cu acei ochi incredibil de verzi şi-l făcuse să renunţe la puterea pe care o avea asupra ei şi la

ideea de a o forţa să se căsătorească cu el.

Oftând, Clayton plecă de lângă geam. Nici măcar o secundă nu se îndoia că Whitney avea să se căsătorească cu el. Ea avea să-i fie soţie de voie sau de nevoie. În acest din urmă caz, lupta din timpul perioadei de curtare avea să se mute în pat.

CAPITOLUL 20

Un vânt uşor, proaspăt şi răcoros care purta cu el aroma de frunze arse pătrunse în camera lui Whitney şi ea îl trase adânc în piept în timp ce ieşea din baie. Învelită în halat, merse să deschidă un geam şi se aşeză pe pervaz. Toamna, cel mai frumos dintre anotimpuri, o salută printr-o dimineaţă aurie. Privi peisajul de culoarea topazului şi rubinului, înspicat cu nuanţe de galben şi se simţi optimistă, la fel ca în fiecare an, în această perioadă.

Fără tragere de inimă, plecă de la fereastră şi se gândi cu ce să se îmbrace, alegând o rochie cu talie înaltă, dintr-o lână roz prăfuit, cu un decolteu pătrat, cu mâneci lungi şi înguste şi cu un volan înflorat la bază. Clarissa îi strânse părul şi-l prinse cu o fundă de catifea de aceeaşi culoare cu rochia.

Gândul la Paul şi la logodna ei nedorită cu Clayton îi bântuia prin minte, dar Whitney refuza să îi dea atenţie. Diseară putea să sufere din cauza statutului ei neclar, dar acum îşi dorea să iasă afară, la soare. Nimic nu avea să strice perfecţiunea acestei zile.

La cinci minute după ora 11, un servitor bătu la uşă şi anunţă că domnul Westland o aştepta. Luând în grabă şalul care completa rochia, Whitney se grăbi jos.

— Bună dimineaţa, spuse ea cu veselie. Nu e o zi minunată?

Clayton o prinse de mâini şi se uită la trăsăturile ei care străluceau.

— Ai un zâmbet care ar putea lumina o cameră întreagă.

Era prima dată când el făcea o remarcă cu privire la aspectul ei şi, cu toate că complimentul lui era mai potolit decât cele pe care i le făceau francezii, o făcu să se simtă intimidată.

— Ai întârziat, îl admonestă cu o severitate amuzată, neputându-se gândi la nimic altceva ce să spună, iar eu am tăiat în lung şi în lat camera în aceste cinci minute, aşteptându-te.

El nu spuse nimic şi, pentru un moment, Whitney se simţi vrăjită de privirea îndrăzneaţă şi seducătoare din ochii lui gri. Mâinile lui o prinseră cu putere şi o traseră mai aproape de el. Ea îşi ţinu respiraţia, emoţionată şi alarmată de gândul că o va săruta.

— Am venit mai devreme, spuse fără echivoc. Whitney îşi înfrână pofta de a izbucni în râs şi el adăugă:

— Dar acum, că ştiu cât de nerăbdătoare eşti să mă vezi, voi avea grija să vin mereu mai devreme. Ceasul din hol bătu ora 11 când ei tocmai ieşeau din casă şi Clayton se uită la ea cu privirea aceea de „ce-ţi spuneam?”

Ea se urcă în trăsura lui şi se lăsă pe pernele de catifea verde, uitându-se la norii albi şi pufoşi care apăruseră pe cerul azuriu. Îl simţi aşezându-se alături de ea şi privirea i se îndreptă către cizmele lui maro, către picioarele musculoase îmbrăcate de pantalonii bej, la haina ruginie şi la cămaşa de mătase.

— Dacă ceea ce port nu-ţi place, putem merge în umila mea casă şi poţi alege hainele care te satisfac.

Whitney ridică privirea spre el. Primul impuls fu să-i spună că nu conta ce purta. În schimb se uimi şi pe sine şi pe el recunoscând timid adevărul:

— Mă gândeam că arăţi splendid.

Surprinse privirea lui speriată, dar plină de plăcere înainte ca el să îşi mâne caii.

Copacii mărşăluiau pe ambele părţi, iar coroanele lor

se împreunau deasupra capetelor lor, pentru a forma o arcadă pe sub care să treacă trăsura. Frunzele cădeau parcă cu încetinitorul şi Whitney întinse mâna leneş pentru a încerca să prindă una.

Atunci când Clayton o luă spre sud la o bifurcaţie, Whitney se întoarse spre el nervoasă şi panicată.

— Unde mergem?

— În sat, deocamdată.

— Nu am nevoie de nimic din sat, insistă ea.

— Dar am eu.

Lăsându-se pe spate între perne, Whitney închise ochii plină de disperare. Aveau să fie văzuţi împreună şi, în acest mic sat în care nu se întâmpla nimic, evenimentul avea să capete amploare. Ea ştia că toată lumea, cu excepţia bărbatului de lângă ea, se aştepta să audă anunţul că ea şi Paul urmau să se căsătorească. I se făcea rău numai când se gândea că Paul ar fi putut trece prin sat la întoarcere şi ar fi putut auzi varianta exagerată a plimbării de azi.

Trăsura trecu peste podul de piatră, apoi străbătu străzile satului, printre rândurile de case care adăposteau câteva magazine şi un han. Când Clayton opri trăsura în faţa unui magazin de lângă farmacie, Whitney ar fi vrut să urle. Farmacistul era cel mai rău dintre bârfitorii din sat.

Clayton veni să o ajute să coboare, dar ea spuse pe un ton pe care încerca să-l facă normal:

— Te rog, aş prefera să rămân aici.

Cu o voce care suna a poruncă, dar într-o formulare ce părea rugăminte, Clayton spuse:

— Aş prefera să mă însoţeşti.

Tonul acela îi dădea întotdeauna fiori lui Whitney şi atmosfera prietenoasă se dezintegră.

— Păcat, pentru că eu nu voi intra în magazin.

Spre consternarea şi furia ei, Clayton se întinse, o prinse de mijloc şi o trase jos. Ea se temu să se opună sau să-i îndepărteze mâinile, înspăimântată că aveau să facă o scenă şi mai vizibilă decât era.

— Vrei să ne dăm în spectacol? spuse ea când

picioarele îi ajunseră pe sol.

— Da, asta vreau.

Whitney văzu chipul jovial al domnului Oldenberry uitându-se spre ei de la fereastra magazinului şi orice speranţă de a trece neobservaţi se evaporă. În interiorul micului magazin, arome medicinale se amestecau cu mirosurile ierburilor şi peste toate se simţea puternic mirosul de amoniac. Farmacistul se întrecu în saluturi, dar ochii lui nu se mişcau de la mâna lui Clayton care ţinea încă cu putere cotul ei.

— Ce mai face domnul Paul, întrebă el timid.

— Cred că se va întoarce peste cinci zile, spuse Whitney întrebându-se ce avea să spună acest omuleţ, peste şase zile, dacă ea avea să-şi pună în aplicare planul de a fugi cu Paul.

Clayton ceru o sticluţă de corn de cerb şi farmacistul i-o dădu lui Whitney. Strâmbându-se, Whitney o refuză.

— Este pentru domnul Westland, domnule Oldenberry, spuse ea solemn. Mă tem că el suferă de dureri de cap.

Clayton acceptă atacul ei la adresa masculinităţii sale cu o strâmbătură de enervare.

— Într-adevăr, aşa e, spuse el, în timp ce mâna îi eliberă lui Whitney cotul şi se aşează pe umerii ei, trăgând-o mai aproape, într-un gest posesiv. Şi am de gând să sufăr în continuare. El scrâşni când Whitney îl călcă cu tocul pantofului, apoi îi făcu cu ochiul farmacistului.

— Problemele astea ale mele îmi aduc multă simpatie din partea acestei fermecătoare vecine ale mele.

— Prostii, izbucni Whitney.

Clayton îi zâmbi conspirativ farmacistului şi observă cu admiraţie:

— Ce temperamentală e, nu-i aşa, domnule Oldenberry? Domnul Oldenberry pufni plin de importanţă şi apoi aprobă că, într-adevăr, domnişoara Stone fusese mereu temperamentală şi că, la fel ca şi domnul Westland, el prefera femeile cu temperament.

Whitney se uita la Clayton cum plătea pentru

medicament şi surprinse mişcarea subtilă cu care Clayton puse sticluţa la loc pe tejghea. Convinsă acum că inventase această necesitate pentru a le demonstra tuturor bârfitorilor pe o distanţă de 30 km în jur că el avea dreptul la afecţiunea ei, Whitney se întoarse pe călcâie. Clayton o prinse din urmă, pe când ieşea din magazin.

— O să regreţi asta, spuse Whitney pe un ton foarte jos.

— Nu cred, spuse el conducând-o peste drum. Elizabeth Ashton şi Margaret Merryton tocmai ieşeau dintr-unul dintre magazine, cea din urmă având braţele încărcate cu pachete învelite în hârtie albă şi legate cu fundă. Politeţea dicta ca toţi să se oprească şi să schimbe amabilităţi. Pentru prima data, Margaret nu o salută pe Whitney cu o remarcă răutăcioasă. De fapt, nu o salută deloc. Întorcându-se cu spatele la Whitney, îi zâmbi lui Clayton, iar acesta se simţi obligat să-i ia pachetele din braţe. În timp ce traversau strada mergând spre trăsura lui Margaret, aceasta îşi trecu braţul pe sub braţul lui Clayton şi spuse destul de tare încât să audă Whitney:

— Voiam să întreb dacă nu cumva mi-am uitat umbreluţa în trăsura ta seara trecută.

Şocul trădării lui o sufocă pe Whitney. Era adevărat că ea nu se simţea obligată să onoreze logodna lor, dar Clayton intrase de bunăvoie şi legal în această poveste, contractul fiind la fel de solemn ca o căsătorie. Omul acesta era îngrozitor, era promiscuu. Şi, dintre toate femeile pe care alesese să le vadă în secret, se combinase cu cea mai mare duşmancă a ei. Durerea şi furia îşi făcură loc în întregul trup al lui Whitney.

— Margaret te urăşte cumplit de tare, îi murmură Elizabeth lui Whitney în timp ce ambele se uitau cum Clayton îi punea pachetele în trăsură, apoi mergea la trăsura sa, aparent pentru a căuta umbrela lui Margaret. Au mai zăbovit acolo, vorbind şi râzând.

— Cred că te urăşte mai tare pentru domnul Westland, decât te-a urât pentru domnul acela de la Paris, domnul Duville.

Era prima dată când Elizabeth i se adresa de bunăvoie lui Whitney şi, dacă aceasta nu ar fi fost aşa de preocupată, i-ar fi răspuns mai cordial. În schimb, ea spuse sec:

— I-aş fi recunoscătoare lui Margaret dacă mi l-ar sufla pe domnul Westland de sub nas.

— Foarte bine, spuse Elizabeth cu chipul ei frumos tulburat, pentru că ea chiar vrea să pună mâna pe el.

După ce le ajută pe Elizabeth şi pe Margaret să urce în trăsură, Clayton prinse mâna lui Whitney şi o strecură sub braţul său, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Whitney merse alături de el cu chipul îngheţat de furie. La capătul străzii era un mic han cu un salon pentru mese, camere publice şi o mică curte ascunsă de ochii trecătorilor de o viţa-de-vie. Fiica proprietarului îl salută pe Clayton ca şi cum l-ar fi cunoscut, apoi îl conduse la o masă în curte.

Whitney privea tot mai enervată cum Millie se uita la el cu ochii ei mari căprui, apoi se aplecă să întindă faţa de masă şi să aranjeze florile, oferindu-i lui Clayton o privelişte a sânilor ei voluptoşi care se zăreau deasupra corsetului. Whitney remarcă şoldurile unduitoare ale fetei care plecă să le aducă mâncarea.

— Dacă aşa se poartă Millie cu bărbaţii, cred că părinţii ei sunt la capătul puterilor.

Clayton observă trăsăturile indignate ale lui Whitney cu o umbră de amuzament şi Whitney nu se mai putu abţine. Privindu-l cu dispreţ ea spuse:

— Desigur, probabil că i-ai dat lui Millie motive să creadă că ţi se pare apetisantă.

— Ce dracului vrei să spui? întrebă el.

— Vreau să spun că ai o reputaţie notorie în ceea ce priveşte femeile, reputaţie pe care, fără îndoială, ţi-ai câştigat-o.

— Nu flirtând cu chelneriţele, să ştii!

— Spune-i asta şi lui Millie, îi răspunse ea rece. Când Millie le aduse mâncarea, Whitney atacă bucata de carne din farfurie de parcă era încă în viaţă. În secunda în care terminară de mâncat, ea îşi împinse scaunul şi se ridică.

Niciunul dintre ei nu rupse tăcerea încărcată pe

drumul de întoarcere până ce Clayton nu intră pe aleea casei lui, în loc să meargă mai departe spre casa ei şi nu opri echipajul în faţa casei. Când veni s-o ajute să coboare, Whitney se lăsă pe spate în trăsură şi spuse:

— Dacă-ţi imaginezi vreo clipă că voi pune piciorul în acea casă cu tine, te înşeli amarnic.

O expresie de răbdare greu pusă la încercare îi străbătu faţa şi, pentru a doua oară în acea zi, o luă de mijloc şi o dădu jos din trăsură.

— Doamne fereşte să-mi rup spatele, spuse el.

— Doamne fereşte să te întorci vreodată cu spatele la mine, îi aruncă ea, pentru că, sigur va fi acolo un tată distrus sau un soţ ultragiat care să înfigă un pumnal în el, dacă nu te ucid eu mai întâi.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, spuse Clayton cu exasperare. Dacă ai să priveşti în jur, ai să vezi de ce te-am adus aici.

Whitney se uită, mai întâi iritată, apoi surprinsă. Casa Hodge arătase mereu cam neîngrijit, dar asta se schimbase. Tufişurile erau frumos tunse, iarba la fel. Pietrele lipsă de pe marginea aleii fuseseră puse la loc şi lemnul putrezit înlocuit. Dar cea mai mare schimbare o constituiau ferestrele mari de la etaj, puse acolo unde înainte erau nişte geamuri mici şi urâte.

— De ce ai cheltuit atât? întrebă Whitney, fiind evident că el aştepta o reacţie din partea ei.

— Pentru că am cumpărat-o, îi spuse Clayton, indicând pavilionul îndepărtat către care voia să se îndrepte.

— Ai cumpărat-o?

Numai gândul la trioul formidabil pe care aveau să-l facă ea, Paul şi Clayton ca vecin al lor îi făcea rău. Oare nu exista nici o limită a obstacolelor pe care un singur om le putea pune în calea fericirii ei?

— Mi s-a părut o idee rezonabilă. Terenul este în continuarea terenurilor tale şi, într-o bună zi, cele două moşii pot fi unite.

— E în continuarea terenurilor tale, nu alor mele! îl

corectă Whitney cu amărăciune. Ai plătit pentru ele, aşa cum ai plătit şi pentru mine!

Ea se îndreptă spre pavilion, dar mâna lui o prinse şi o trase înapoi. Se uită la chipul ei, aprins şi furios pentru un moment, apoi spuse calm:

— Roata de la trăsura lui Margaret Merryton era stricată şi eu m-am oferit s-o conduc acasă, în loc s-o las acolo, pe drum. Când am ajuns acasă, tatăl ei mi-a mulţumit şi m-a invitat la cină, iar eu am refuzat. N-a fost nimic mai mult decât atât.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin ce ai făcut tu cu Margaret! minţi nervoasă Whitney.

— Pe dracu'! Eşti ţâfnoasă încă de când m-a întrebat dacă şi-a uitat cumva umbrela în trăsura mea.

Whitney îşi feri privirea, încercând să decidă dacă el spunea adevărul şi întrebându-se de ce conta aşa de tare.

— Dacă nu ai încredere în discreţia mea, măcar ai încredere în gusturile mele. Făcu o pauză. M-ai iertat, micuţo?

— Presupun că da, spuse Whitney simţindu-se foarte uşurată şi extrem de fraieră. Dar data viitoare când o mai vezi pe Margaret...

— O să trec cu trăsura peste ea! chicoti el.

Un zâmbet vag trecu peste buzele lui Whitney.

— Voiam doar să te rog să nu o încurajezi, pentru că se va purta şi mai rău cu mine decât o face deja, dacă va crede că eşti interesat de ea. Avea umbrelă în ziua aceea? întrebă Whitney brusc bănuitoare.

— Nu, din câte îmi amintesc.

Prefăcându-se că-şi studiază pantofii roz, Whitney întrebă precaut:

— Crezi că Margaret este... ei bine, drăguţă?

— Hai că mai vii de acasă, râse Clayton şi o trase mai aproape de el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că îmi face plăcere să te văd gândind ca o soţie, ba chiar ca una geloasă.

Era destul adevăr în spusele lui, pentru ca Whitney să

se înroşească.

— Nu sunt deloc geloasă şi nici nu am de ce să fiu, pentru că tu nu-mi aparţii aşa cum nici eu nu-ţi aparţin.

— Decât printr-un contract legal de logodnă între noi.

— Un contract fără valoare, pentru că eu nu am fost întrebată.

— Dar unul pe care-l vei onora, prevăzu Clayton. Whitney se uită la el cu un amestec de resentimente şi rugăminţi.

— Urăsc această ciondăneală continuă. De ce nu te pot face să înţelegi că-l iubesc pe Paul?

— Pentru că nu-ţi pasă de el, aşa cum mi-ai spus chiar tu de mai multe ori.

— Nu ţi-am spus aşa ceva!

— Mi-ai spus-o de fiecare dată când ai fost în braţele mele. Sevarin nu are nici o putere asupra inimii tale.

Whitney, care era disperată să încerce orice, vru să-l intimideze, bravând:

— Pentru un bărbat cu vasta ta experienţă la femei, pui cam mare preţ pe câteva săruturi. Credeam că tu, dintre toţi, vei şti mai bine…

— Am experienţă, fu el de acord. Am destulă experienţă pentru a şti că răspunzi atunci când te sărut şi că te temi de felul în care te fac să te simţi. Dacă Sevarin te-ar face să te simţi aşa cum te fac eu, nici nu ai vrea să auzi de mine. Dar el nu poate asta şi tu ştii foarte bine.

— În primul rând, spuse Whitney trăgând aer în piept pentru a se calma, Paul Sevarin este un gentleman, ceea ce tu nu eşti. Şi, fiind un gentleman, nici nu se gândeşte să mă sărute aşa cum o faci tu. El…

Gura lui Clayton luă forma unui surâs sarcastic.

— Chiar aşa? Se pare că i-am acordat lui Sevarin mai multe merite decât are.

Pe Whitney o mânca palma să-l plesnească peste chipul acela satisfăcut. De ce să se mai agite să se certe, îşi spuse ea, când el nu avea decât să-i răstălmăcească vorbele aşa cum îi convenea. Normal că reacţiona la pasiunea sălbatică şi interzisă pe care Clayton o trezea în

ea. Ce femeie bine crescută nu s-ar fi lăsat purtată de valul noutăţii mângâierilor lui?

Femeie bine crescută? Jumătate dintre cele mai sofisticate femei din Europa căzuseră prada artei lui „de a iubi”. În comparaţie cu ele, ea era doar o copilă.

— Ce e? chicoti Clayton. Nu mai ai argumente? Dacă ar fi avut un cuţit în acel moment, Whitney i l-ar fi înfipt în piept. Ea alese însă mijloacele pe care le avea la dispoziţie pentru a reacţiona. Privindu-l cu răutate amuzată, spuse:

— Faptul că reacţionez la îmbrăţişările tale are o explicaţie foarte simplă, dar nu-ţi va plăcea. Adevărul este că găsesc mângâierile tale plictisitoare. Singurul mod în care le pot face faţă este să pretind că eşti Paul şi... Nu! strigă ea panicată când mâinile lui o prinseră de braţe.

Printr-o mişcare, el o aduse la pieptul lui. În urma impactului, Whitney îşi dădu capul pe spate şi văzu că ochii lui străluceau ca gheaţa în soare. Muşchii gâtului i se încordară şi scoaseră o scuză înecată:

— N-am vrut... Eu...

Fără pic de jenă, gura lui se apropie de a ei, mişcându-se lacom până ce buzele i se deschiseră din cauza presiunii crude. Când ea încercă să-şi îndepărteze gura, mâna lui i se opri pe ceafă, susţinând-o în atacul lui asupra gurii ei. Lacrimi de durere îi ţâşniră din ochi, dar sărutul continuă la nesfârşit.

— Poţi să minţi pe cine vrei tu, îi spuse el printre sărutări, dar pe mine să nu mă mai minţi niciodată! Ai înţeles?

Braţele lui se strânseră în jurul ei, subliniind avertismentul şi tăindu-i suflarea.

Whitney se luptă încercând să tragă destul aer în piept pentru a-i spune „da”. Simţea că i se rup coastele. O sufoca şi era tot mai provocat de tăcerea ei neajutorată şi involuntară. Ea îşi strecură mâna spre pieptul lui, încercând să pună puţin spaţiu între ei. În cele din urmă degetele ei ajunseră la buzele lui lipite de ale ei.

Ea nu-şi dădu seama că tandreţea neintenţionată cauzată de mişcarea mâinii ei pe chipul lui îl făcu să-i dea

drumul brusc. Tot ce ştia era că putea, în sfârşit, să tragă aer în plămâni.

— Mă plec în faţa judecăţii tale. Sărutul ăsta a fost sordid şi plictisitor. De fapt, nici nu ştiu care dintre noi l-a detestat mai tare.

Iraţional, Whitney se încordă, îşi îndreptă spatele şi-i susţinu privirea rece cu cât de multă demnitate putu să adune.

— Presupună că nu ţi s-a părut destul de dezgustător, încât să-mi redai libertatea.

Ceea ce simţea Clayton nu era dezgust, ci furie. Anunţul ei că se gândea la Sevarin când o săruta el îl aprinsese pe Clayton aşa de tare, încât se gândise s-o aibă chiar acolo, în pavilion. De când se întorsese în Anglia, el îi suporta purtarea rebelă şi-i trecea cu vederea temperamentul. Acolo, pe podeaua pavilionului, ea ar fi aflat ce însemna să-l împingă prea departe. Din păcate, tot acolo ar fi învăţat să-l urască cu o virulenţă care ar fi putut dura ani întregi.

Cu o insolenţă deliberată, Clayton îi inspectă profilul clasic, voluptos, pielea de culoarea cameliei şi obrajii care i se înroşeau pentru că ştia că el o priveşte. Soarele strălucea în părul ei castaniu, dându-i inflexiuni roşcate. Era extrem de frumoasă în rochia ei roz, încadrată de verdele pajiştilor din spatele ei. Era ca un singur trandafir, ameţitor de frumos înflorit în gradină. Dar, de data asta, frumuseţea ei îl enerva pe Clayton, în loc să-l mulţumească, mai ales pentru că ea îşi examina manichiura acum, ca şi cum el nici nu ar fi existat.

Domnişoara Stone, decise Clayton, avea mare nevoie de o lecţie. El se gândi la întrebarea ei, dacă el găsise sărutul destul de dezgustător încât s-o lase să plece, şi o idee prinse formă. Avea s-o lasă să plece acasă, desigur, dar înainte de asta avea s-o înveţe că pasiunea era un dar ce trebuia împărtăşit şi gustat din plin, un dar pe care el putea să-l ofere sau nu, când şi dacă voia. În primul rând, avea s-o facă pe ea să-l sărute, apoi când dorinţa ei avea să fie aprinsă, avea să se desprindă din braţele ei şi avea să

plece.

Ca şi cum nu ar fi trecut câteva minute de la întrebarea ei, Clayton răspunse:

— De fapt, greşeşti. În situaţia potrivită, te-aş lăsa să pleci.

Whitney întoarse repede capul, inima bătându-i foarte tare de bucurie, cu toate că bunul simţ o avertiza că el era prea încrezător pentru a renunţa la ideea de a se căsători cu ea şi a o lăsa să plece.

— La ce anume te-ai gândit? întrebă ea cu precauţie.

— Vreau un sărut din partea ta. Un sărut de despărţire care să mai calmeze durerea despărţirii. Şi dacă e destul de bun, te las să pleci. Pur şi simplu.

— Nu sunt sigură că te cred. De ce ai decis brusc să mă laşi să plec?

— Să spunem ca ultimele minute m-au convins de înţelepciunea acestei idei. Pe de altă parte, generozitatea mea are un preţ.

Un preţ, se gândi Whitney cu bucurie. Nu era niciun preţ! Pentru a scăpa de logodnă, ea ar fi fost gata să-i sărute şi calul!

— Trebuie doar să te sărut de despărţire, atâta tot? întrebă ea uitându-se la el cu mare atenţie, în timp ce repeta termenii înţelegerii. Şi, în schimb, îmi dai cuvântul tău că mă laşi să plec?

El dădu din cap.

— Da, de fapt, nici nu te voi conduce acasă. Îţi dau un om de-al meu care să te ducă. Cum e, ne-am înţeles? adăugă el nerăbdător.

— Da, spuse Whitney repede, ca nu cumva el să se răzgândească.

Erau la distanţă de un braţ întins, dar în loc să se întindă spre ea, aşa cum se aştepta Whitney, el se sprijini de pavilion, îşi încrucişa braţele la piept şi spuse:

— După cum vezi, sunt la dispoziţia ta!

— Ce vrei să spui, clipi Whitney.

— Următoarea mişcare e a ta.

— A mea?

Doamne! El voia ca ea să aibă iniţiativa. Ea se uită nesigură la trăsăturile lui arogante şi la ochii gri plini de amuzament. Exact asta voia de la ea. Era tipic pentru el să se răzbune aşa! Vântul îi răvăşi părul castaniu închis în timp ce el privea la peisajul din spate şi la cerul albastru. Sprijinit aşa de pavilion, cu braţele încrucişate la piept, părea atât de insuportabil de arogant, încât ea îşi dorea mai degrabă să-i tragă un picior în vintre, decât să-şi onoreze promisiunea.

Fără avertisment, el se îndreptă, ca şi cum s-ar fi săturat de aşteptat şi ar fi fost gata să renunţe la înţelegere.

— Stai, spuse Whitney repede. Eu… Se uită la el plină de consternare şi furie şi simţindu-se extrem de conştientă de sine. Ştii, eu…

— Nu ştii cum să începi, termină el sarcastic fraza. Aş putea să-ţi sugerez să faci un pas spre mine.

Jenată peste măsură, Whitney se supuse.

— Foarte bine, o tachină el. Acum, dacă-ţi vei pune buzele pe ale mele, am putea termina cu povestea asta.

Whitney respiră adânc, profund umilită, se duse spre el şi prinzându-se de reverele hainei, se ridică suficient încât să ajungă la gură, pentru a-l săruta cast pe buze. Apoi se retrase, gata să se bucure de libertatea ei.

— Dacă aşa-l săruţi pe Sevarin, înţeleg de ce ţi-a luat atâta timp ca să-l faci să te ceară de nevastă, remarcă el cu un cinism leneş. Dacă pupicul ăsta de fecioară e tot ce ai de oferit, înţelegerea cade.

— Ei bine, izbucni Whitney, punându-şi mâinile în şold, nu am ce face dacă tu stai acolo şi nu mişti niciun muşchi!

— Poate că ai dreptate, dar tu ar trebui să mă inspiri să cooperez.

— Mai taci! spuse ea cu furie în priviri. Tu faci partea ta, eu, pe a mea.

— Eu nu fac altceva decât să urmez indicaţiile tale. Nu am de gând să te învăţ ceea ce ar fi trebuit să ştii deja. Am lucruri mai bune de făcut, decât să fac pe profesorul pentru

o şcolăriţă obositor de naivă.

Whitney se simţi ca pălmuită. Făcu un efort pentru a se concentra să găsească o cale de a-l inspira pe acest bărbat rece şi retras să participe. Şi, între timp nu i-ar fi părut rău să-i bage pe gât remarcile despre „şcolăriţa naivă” şi despre „pupicurile de fecioară”. Încercă să se imagineze ca pe o curtezană, la fel de pricepută în ceea ce priveşte pasiunea cum era şi el. Foarte încet, îşi ridică ochii verzi atât de plini de promisiuni, încât atunci când ei îi întâlniră pe al lui Clayton, siguranţa lui de sine se mai înmuie.

Încurajată de succesul ei, Whitney îşi strecură mâinile în haina lui, pe cămaşa de mătase. La atingerea ei, simţi cum muşchii lui tresar şi se contractă. Încerca să-i reziste. Un instinct primitiv îi spunea că, dacă el trebuia să se străduiască să-i reziste, probabil că ea atinsese o coardă foarte receptivă şi acest gând îi aduse un zâmbet pe buze, iar mâinile îi alunecară pe umeri şi spre ceafă. Uitându-se în ochii lui, ea îşi plimbă mâinile prin păr, aducându-i capul mai aproape de al ei. Uşor, îşi plimbă buzele peste buzele lui, peste gura care zâmbea. La naiba cu el, rânjea! Cu toate că mâinile ei erau pe după gâtul lui, braţele îi stăteau încă pe lângă corp.

— O îmbunătăţire clară, o felicită el, dar nu e chiar…

Orgoliul ei rănit o făcut pe Whitney să-i închidă gura cu buzele ei uşor desfăcute. Îl găsi instinctiv şi-l tachină la nesfârşit parcă, încercând să-l facă să reacţioneze. Respiraţia lui caldă se amesteca cu a ei, gura lui începu să urmeze exemplul gurii ei, dar când ea începu să se retragă, la fel făcu şi el. Încet, teama ei de a nu se retrage prea devreme fu copleşită de teama şi mai mare de a nu continua prea mult. Inima îi bătea nebuneşte, iar trupul i se trezea în mod alarmant. Îşi lăsă braţele jos şi se retrase şi realiză că braţele lui Clayton nu o cuprinseseră. Nu fusese deloc afectat de sărut.

— Te urăsc pentru asta, îi şopti ea, prea umilită pentru a se uita la chipul lui, care era sigură că avea să strălucească de amuzament sarcastic.

Clayton nu era deloc amuzat, ci era furios. Pentru prima dată, în viaţa lui de adult, nu reuşise să-şi controleze reacţiile trupului. Sărutul ei inocent şi mângâierea uşoară treziseră în el un val de dorinţă care aproape că-l făcuse să nu se mai poată abţine. Şi, în timp ce el se chinuia să-şi recapete controlul ea îi declara că-l urăşte.

Bărbia lui se încordă şi îi ridică faţa spre el.

— De data asta a fost mult mai bine. Acum e ultimul, de la revedere.

La revedere? se gândi Whitney imediat, uitând că-l ura. Îşi luau rămas bun... Avea să fie ultima dată când se mai vedeau.

Whitney se uită la chipul lui masculin cu o nostalgie care era la limita tristeţii. Ce chip avea! Putea părea un chip de copil până ce bărbia fermă şi buzele fin trasate erau transformate de un surâs leneş, devastator. Îi plăcea aura de autoritate calmă care-l înconjura mereu şi care vibra în vocea sa profundă. Îi admira capacitatea de a părea mereu în largul lui, relaxat. Era, îşi spuse ea cu un suspin de regret, tot ceea ce trebuia să fie un bărbat.

Gura lui se apropie de a ei.

— Continuăm de unde rămăseseşi? întrebă el uşor. Trăgând aer în piept, Whitney îşi ridică buzele tremurătoare aproape de ale lui. Şi mai aproape... Mintea urla avertizând-o că emoţiile o luaseră razna şi valuri de dorinţă o străbăteau.

— Nu, eu...

Gura lui coborî peste a ei, amuţind protestul lui Whitney cu o insistenţă care ajunse ca un şoc electric la ea şi explodă în fiecare nerv, până ce ea se prinse cu mâinile de gâtul lui.

— Te plictisesc? întrebă el, în timp ce o săruta tot mai apăsat şi mai lacom decât înainte. Limba lui pătrunse în gura ei. Asta ţi se pare ceva sordid?

Furia explodă în Whitney. O lovea cu propriile-i cuvinte, o umilea. Îşi înfipse unghiile în încheieturile lui, încercând inutil să desprindă mâinile lui de pe capul ei. Sărutul lui deveni şi mai apăsat, devorându-i gura şi

trimiţându-i unde de dorinţă în tot corpul.

— Te gândeşti că sunt Sevarin? Spune-mi!

Uimită, Whitney dădu drumul încheieturilor lui. Chiar îl rănise cu lucrurile acelea pe care le spusese. Cumva, Clayton îi păruse mereu invulnerabil, perfect sigur pe el, iar ea nu crezuse că ceva din ceea ce spunea sau făcea ea putea să-l rănească. Dar era clar că o făcuse.

— Spune-mi că urăşti atingerea mea, spuse el cu furie, întrerupând brusc sărutul. El se uită la ea cu ochii lui gri. Urăşti îmbrăţişările mele. Spune-mi acum sau nu-mi mai spune asta niciodată!

Whitney simţi durere şi tandreţe în acelaşi timp. Înghiţi în sec, în timp ce lacrimile îi umpleau ochii.

— Nu pot.

— Nu poţi să-mi spui că deteşti atingerile mele? tună el cu o voce ameninţătoare. De ce?

— Pentru că, şopti ea, încercând un zâmbet timid, m-ai avertizat acum cinci minute să nu te mai mint. Whitney îi privi trăsăturile încordându-se într-o mască de neîncredere şi, înainte ca el să mai poată spune ceva care i-ar fi rănit pe amândoi, ea se ridică şi îi închise gura cu sărutul ei.

Înjurând, el îi trase braţele de după gâtul lui.

— Clayton, nu, strigă ea disperată prinzându-se şi mai tare de el. Te rog, nu! Lacrimile îi curgeau pe obraji şi ea ignora forţa cu care o strângea el de braţe şi îl săruta pe acest bărbat furios, puternic şi dinamic, care suportase toate ieşirile şi toată ostilitatea ei cu umor, până acum, când îl rănise.

Mâinile lui se îndreptară spre talia ei, pentru a o îndepărta, dar Whitney se apropie şi mai tare. Timid, ea îi atinse buzele cu limba, sperând că lui îi va plăcea dacă ea avea să-l sărute aşa. El deveni rigid. Toţi muşchii trupului lui se încordară. Limba ei se strecură printre buzele lui abia deschise, o întâlni pe a lui; se retrase parcă speriată, apoi reveni pentru a mai avea parte de atingerea interzisă. Iar lumea ei explodă în faţa violenţei reacţiei lui. Braţele lui o cuprinseră, o traseră spre el, în timp ce gura lui o deschidea pe a ei, sărutând-o cu pasiune. Limba lui

pătrunse cu îndrăzneală în gura ei, testând terenul, parcă pentru a vedea dacă era binevenit acolo.

Ameţită de pasiune şi dorinţă, Whitney se bucură de gura lui care se mişca lacom peste a ei. Ea îl săruta în timp ce mâinile lui se mişcau posesiv pe spatele ei, coborau spre mijloc şi mai jos, prinzându-i fundul şi trăgând-o şi mai aproape de coapsele lui întărite, trupurile lor devenind unul.

O eternitate mai târziu, el îşi desprinse gura de a ei şi-i prinse faţa între palme, mângâindu-i tandru cu degetele mari obrajii îmbujoraţi. Tandreţe şi dorinţă, asta trădau ochii lui gri care priveau în ochii ei verzi languroşi.

— Prostuţă mică, frumoasă, enervată şi minunată, şopti el, apoi buzele lui se lipiră din nou de ale ei, până ce focul dorinţei se aprinse în venele lui Whitney. Mâinile lui îi mângâiau sânii, îi făceau să se trezească sub atingerea lui, apoi coborau şi-i trăgeau coapsele mai aproape de ale sale.

Fără avertisment, totul se termină. El îşi îndepărtă gura de a ei, îi sărută ochii şi fruntea, apoi îşi odihni bărbia pe creştetul ei. Whitney se mişcă şi braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Nu te mişca, micuţo, şopti el. Mai stai aproape de mine încă puţin. Frunzele erau răvăşite de vânt, păsările trecea pe deasupra lor, iar disperarea şi singurătatea îşi făceau loc în frumuseţea acestui moment. Ea îşi dorea ca buzele lui să le acopere iar pe ale ei, pentru a o elibera de tristeţea care o cuprindea, aşa încât îşi lăsă capul pe spate, privirile zăbovind pe buzele lui ferme.

Automat, Clayton îşi aplecă faţa pentru a accepta invitaţia ei timidă, dar cu o secundă înainte ca gura lui s-o atingă pe a ei, el îşi recapătă controlul.

— Nu, spuse el cu o voce guturală.

Nedumerită de refuzul lui de a o săruta, când era evident că asta îşi dorea, Whitney se uită la el, ochii ei mari fiind plini de întrebări şi de nedumerire îndurerată.

— Dacă vei continua să te uiţi aşa la mine, o tachina el, o să fii din nou sărutată. Iar, dacă se întâmplă asta, există mari şanse să nu-mi pot ţine promisiunea.

— De ce? întrebă fără ruşine Whitney dorindu-şi

sărutarea lui.

— De ce? repetă el, gura lui apropiindu-se aşa de tare de a ei, încât respiraţiile erau una. Ţi-aş arăta cu bucurie de ce, îi şopti el plin de dorinţă.

Raţiunea îşi făcu din nou simţită prezenţa, calmându-i ardoarea şi redându-i capacitatea de a gândi la rece. Ea dădu din cap.

— Nu, asta ar face despărţirea şi mai grea. Cu un zâmbet şters, se îndepărtă de el. La revedere, milord, şopti ea grav, întinzându-i mâna. Inima ei începu să bată cu putere când el o luă şi o întoarse cu palma în sus.

— Aşa de formal, zâmbi el, mângâindu-i palma cu degetul mare, apoi ridicându-i mâna către buze şi atingându-i centrul cu vârful limbii.

Whitney îşi trase mâna şi o ascunse la spate. Un răstimp lung, ea doar îl privi, memorându-i chipul, apoi spuse:

— Îmi pare rău că ţi-am creat atâtea neplăceri.

Ochii lui Clayton străluciră răutăcios:

— Sper că nu te va opri nimic „să-mi creezi neplăceri” ori de câte ori vrei.

— Ştii bine că nu la asta mă refer. Erau lucruri pe care ea voia să le spună, lucruri frumoase, lucruri pe care voia să i le explice, dar cum putea fi serioasă, când el trata cu atâta uşurinţă despărţirea lor? Poate că nu voia explicaţii sau scuze, poate că aşa era cel mai bine să-şi ia adio. Chiar şi aşa, vocea ei tremură când spuse: o să-mi lipseşti, sincer… înainte de a se prăbuşi în faţa lui, ceea ce era sigură că avea să facă dacă el continua să se uite la ea cu înţelegere şi blândeţe, ea îşi prinse fusta şi făcu câţiva paşi, intenţionând să-l lase acolo, în pavilion. După doi paşi, se întoarse şi spuse cu ezitare în voce:

— În legătură cu tata…

Era un mister motivul pentru care ea se simţea vinovată sau răspunzătoare pentru crudul ei tată, dar aşa se simţea.

— Sper că nu vei fi prea dur cu el. Dacă ai răbdare, sunt sigur că-ţi va plăti.

Sprâncenele închise la culoare alea lui Clayton se împreunară într-o încruntare.

— Având în vedere că mi-a dat-o pe fiica sa de nevastă, consider că datoria a fost pe deplin achitată.

Senzaţia dezastrului părea a pluti în aer.

— Dar toate astea s-au schimbat acum, că mă laşi să plec.

Clayton reduse distanţa dintre ei, o prinse de umeri şi o întoarse spre el.

— Despre ce dracului vorbeşti?

— Ai fost de acord să mă laşi să plec.

— Am fost de acord să te las să pleci acasă, spuse el cu emfază.

— Nu! strigă Whitney dând din cap. Ai fost de acord să mă laşi să plec, să renunţi la ideea de a te însura cu mine.

— Nu poţi să crezi aşa ceva, spuse Clayton scurt. Nu am vrut să spun una ca asta!

O greutate se aşeza în pieptul lui Whitney. Trebuia să fi ştiut că el nu avea să cedeze. Ea se uita la el cu disperare, când simţi că ceva ciudat îi cuprindea fiinţa, ceva ce semăna a uşurare. Ea nu avu timp să examineze acest sentiment ciudat, pentru că braţele lui o cuprinseră şi o traseră spre el.

— Nici chiar în momentul meu de maximă slăbiciune, nu m-am gândit să te las să pleci, Whitney. Şi chiar dacă m-aş fi gândit, adaugă el amintindu-i de reacţia ei pasională din urmă cu câteva momente, după ceea ce s-a întâmplat între noi, crezi că m-aş mai gândi la aşa ceva? Clayton îi ridică bărbia, forţând-o să se uite în ochii lui.

— Mi-ai cerut timp şi ţi l-am dat. Foloseşte-l pentru a accepta inevitabilitatea căsătoriei noastre, pentru că te asigur că aceasta va avea loc. Dacă vrei să te convingi că te-am înşelat, fă-o, dar eu nu voi onora o promisiune pe care nu am făcut-o.

Convingerea lui că ea nu avea de ales decât să se mărite cu el, să-şi supună trupul şi viaţa voinţei lui era mai mult decât putea Whitney să suporte acum.

— Atunci, onorează promisiunea pe care ai făcut-o. Lasă-mă să mă duc acasă. Desprinzându-se de lângă el, ea se îndreptă orbeşte către alee, tulburată.

Clayton o prinse din urmă, îi dădu un ordin scurt vizitiului şi o ajută să se urce în trăsură. Whitney se uită în jos la el.

— Te-ai gândit vreodată că nu mă poţi obliga să mă mărit cu tine? Poţi să mă târăşti de păr în faţa altarului, dar tot ce trebuie să fac eu este să refuz să jur. Este foarte simplu. El se uită peste umăr, ca şi cum s-ar fi uitat după cineva, apoi se îndreptă spre casă.

— Unde te duci, întrebă Whitney, alarmată de vitalitatea sa bruscă şi de hotărârea pe care o trăda bărbia sa.

— Îi cer valetului să-mi pregătească valizele pentru o călătorie lungă. Apoi voi cere să fie pregătit echipajul. Noi, spuse el, întorcându-se către ea, o să mergem în Scoţia. Fugim.

— Fugim? striga Whitney prinzându-se de marginea trăsurii. N-ai îndrăzni! Gurile rele n-ar mai tăcea. Bârfele…

Clayton ridică din umeri.

— Aşa cum poate că ţi-ai dat seama, pentru mine bârfa nu contează. De vreme ce pe tine te afectează, ar fi bine să te gândeşti la opţiunile pe care le ai. Odată ce vom ajunge în Scoţia, poţi să te măriţi cu mine sau poţi refuza să-ţi spui jurământul. Dacă refuzi să-l spui, ne vom întoarce împreună după câteva zile şi câteva nopţi, ceea ce va provoca un scandal care nu se va mai potoli. Cealaltă variantă a ta este să facem o nuntă, aşa cum se cuvine, la Londra, unde să te măriţi ca o ducesă. Ce anume vei alege?

Ce avea de ales? se gândi Whitney cu amărăciune. O fugă era şi aşa destul de scandaloasă, dar, dacă se mai întorcea cu el nemăritată, mamele aveau să-şi tragă fiicele deoparte atunci când ea avea să treacă pe stradă, pentru ca ele să nu se contamineze de la această femeie pătată, iar Paul avea s-o dispreţuiască.

— Nunta, şuieră Whitney, lăsându-se pe scaunul de catifea. Nu avea de ales, îşi spuse ea. Putea să fugă cu

Paul. Mintea ei se învioră la gândul fugii cu el, în ciuda tuturor neplăcerilor care aveau să urmeze. Şi de data asta ar fi fost exclusă din societate şi subiect de bârfă, dar, cel puţin, avea bucuria de a fi soţia lui Paul.

— Whitney, spuse Clayton uitându-se la ea ca şi cum ar fi vrut s-o scuture puţin, măcar o dată în viaţa, uită de obsesia asta legată de Sevarin şi încearcă să vezi ce e în sufletul tău. Dacă nu erai aşa de căpoasă, ai fi văzut în urmă cu multe săptămâni!

Vizitiul veni în grabă şi Whitney se bucură de plecarea ei de acolo, dar cuvintele lui Clayton o obsedară tot drumul. Uitându-se la spatele ţeapăn al vizitiului, Whitney încercă să-şi pună în ordine sentimentele, dar nu pentru că îi spusese Clayton că refuza să accepte ce era în sufletul ei, ci pentru că nici ea nu se mai putea înţelege.

Cum putea răspunde astfel la mângâierile lui Clayton, dacă voia să se mărite cu Paul? De ce fusese aşa de distrusă cu câteva minute în urmă, când îşi dăduse seama că îl rănise pe Clayton? De ce se simţise pustiită atunci când credea că îşi ia adio de la el? Oare se născuse între ei o prietenie alimentată de jocul permanent de-a şoarecele şi pisica?

Prietenie? se gândi ea cu amărăciune. Clayton nu era prietenul ei. Lui nu-i păsa de ea. Lui îi păsa numai de sine şi de ceea ce voia el să facă şi, din cine ştie ce motiv obscur pe care numai el îl ştia, se întâmpla ca el s-o vrea pe ea. El refuză să creadă că ea îl iubea pe Paul, pentru că nu-i convenea să creadă asta. Paul trebuia să fie soţul ei. Acel loc din inima ei fusese rezervat de mult pentru el şi numai pentru el!

Paul... Conştiinţa ei începu să lucreze, chinuind-o pentru lipsa ei de loialitate faţă de Paul, pentru purtarea ei scandaloasă în absenţa sa. Se înfioră când îşi aminti cum îl lăsase pe Clayton s-o mângâie şi s-o sărute. Îl lăsase? îşi spuse ea cu furie faţă de sine. Ea îl sărutase pe el! Voise să fie în braţele lui, tremurase de dorinţă atunci când gura lui o deschisese pe a ei.

Lui Whitney i se părea, pe când stătea întinsă în pat în

acea seară uitându-se la baldachinul de deasupra ei, că nu fusese niciodată mai nefericită. Chinuită de vinovăţie, se gândea la planurile pe care Paul le făcuse cu ea după ce o ceruse de nevastă. Voia să refacă dormitorul din aripa de vest a casei sale pentru că era mai aproape de camera copiilor. Ea se înroşise când el pomenise de copii, dar făcuse bucuroasă planuri alături de el.

Şi acum, ea îl trădase. Luase dragostea lui şi se aruncase în braţele lui Clayton Westmoreland. Nu-l merita pe Paul! Doamne! Nu-l merita nici pe Clayton Westmoreland! Nu avea ea de gând, chiar acum, după ce răspunsese la săruturile lui, să se mărite cu alt bărbat?

Zorii luminaseră cerul deja când ajunse şi ea la o concluzie. De vreme ce Clayton nu avea să-i dea drumul de bunăvoie, ea avea să fugă cu Paul în ziua întoarcerii sale. Paul o iubea, avea încredere în ea, se baza pe ea. Ruşinea fugii avea să fie pedeapsa ei pentru felul jenant în care se purtase în absenţa lui Paul. Într-o zi, cumva, va fi din nou demnă de iubirea şi încrederea lui. Avea să merite asta. Fiind cea mai devotată, ascultătoare şi credincioasă soţie din lume.

Acum, că decisese ce avea să facă, ar fi trebuit să se simtă mult mai bine, dar, când se trezi, târziu, a doua zi dimineaţa, ea se simţea distrusă.

Masându-şi tâmplele cu ambele mâini, Whitney coborî uşor din pat şi se îndreptă spre lavoar, simţindu-şi capul explodând la fiecare pas pe care-l făcea. Chinuită de durere, ea îşi turnă un pahar cu apă şi sună după Clarissa, s-o ajute să se îmbrace.

Palidă şi distantă, se aşeză la masă pentru micul dejun, îi zâmbi vag mătuşii Anne şi îl ignoră pe tatăl ei. Dar tatăl ei refuză să mai fie ignorat.

— Ei bine, domnişoară, întrebă el pe un ton autoritar, tu şi Excelenţa Sa aţi stabilit data?

Lăsând furculiţa jos, Whitney îşi ridică bărbia, îşi împreună mâinile uitându-se la el fără vreo expresie.

— Ce dată?

— Nu mă trata ca pe un imbecil! Ştii bine că mă refer

la data nunţii.

— Nuntă? repetă Whitney. Am uitat să-ţi spun? Nu va avea loc nici o nuntă!

Se scuză din priviri faţă de mătuşa Anne şi se ridică de la masă, după care părăsi încăperea.

— Martin, eşti un mare prost că o presezi aşa. Nu i-ai lăsat de ales decât să te înfrunte. Dezgustată, Anne dădu deoparte farfuria şi ieşi după Whitney.

După câteva momente, şi Martin dădu deoparte farfuria şi ceru să i se pregătească trăsura, pentru a-i face viitorului ginere o vizită.

Pe la 11, durerea de cap a lui Whitney trecuse, dar starea de spirit nu i se îmbunătăţise. Aşezată faţă în faţă cu mătuşa Anne, în salonul de cusut, ea lucra neobosită la broderia ei.

— Mi-e urât să cos, remarcă ea sec. Am urât asta întotdeauna. Chiar dacă aş putea să cos bine, tot mi-ar fi urât!

— Ştiu, spuse mătuşa ei, dar îţi dă o ocupaţie pentru mâini. Amândouă se uitară la servitorul care intră cu corespondenţa şi-i dădu o scrisoare lui Whitney.

— E de la Nicki! spuse Whitney, luminându-se la amintirea lui. Ea rupse sigiliul şi începu să citească scrisul apăsat al lui Nicki.

Zâmbetul i se şterse de pe chip şi capul începu să o doară şi mai tare. Se lăsă pe spate în fotoliu şi se uită îngrozită la mătuşa ei.

— Nicki vine mâine la Londra. Anne rămase cu acul în aer.

— Excelenţa Sa nu va fi prea mulţumit să-l aibă şi pe Nicholas Duville aici, curtându-te, alături de Paul Sevarin.

Whitney era mai îngrijorată de cum să facă să scape de umilinţa de a-l avea pe Nicki invitat aici, unde ar fi aflat inevitabil de fuga ei ruşinoasă cu Paul.

— Nu trebuie să se ajungă aici! spuse ea cu hotărâre, preluând frâiele problemei. Ea plecă din cameră, apoi se întoarse cu cele necesare pentru scris.

— Ce-i vei spune?

— Nu voi fi prea finuţă… îi voi spune lui Nicki să rămână la Londra. Ce fel de boală contagioasă preferi? Malarie? Ciumă?

Văzând că mătuşa ei nu-i prea împărtăşea umorul ce friza isteria, Whitney adăugă mai calm:

— O să-i spun lui Nicki că am obligaţii care mă vor ţine departe de casă şi că nu pot să-l primesc de această dată. Din ce a scris înţeleg că va sta în Anglia foarte puţin, ca să meargă la Lordul Marcus Rutherford, oricine ar fi acesta.

Neavând vreun alt comentariu mai bun, Anne spuse:

— Lordul Rutherford are legături cu câteva dintre cele mai bune familii din Europa, inclusiv Duville. Unchiul tău spunea adesea că este cel mai valoros om din guvern şi unul dintre cei mai puternici.

— A ales un moment nepotrivit ca să-i ceară lui Nicki să vină la Londra, remarcă Whitney în timp ce presără pudră peste scris şi chemă un servitor ca să trimită scrisoarea îndată.

Acum, că luase problema în propriile mâini şi că făcuse ceva pentru a preveni un dezastru, Whitney se simţea mai bine. Cu multă aplicaţie, reveni la cusut, doar că nu se pricepea deloc la aşa ceva şi împunsăturile, perfecte pe care le plănuia în capul ei nu se materializau deloc pe pânză. Frustrată şi nerăbdătoare, ea decise să ignore rezultatul trist ce ieşea pe pânză şi să se bucure doar de simpla acţiune de a împunge pânza cu acul.

Continuă încă multă vreme după ce mătuşa ei coborî la masă. Împunsătura asta era pentru soarta care-i punea piedici la fiecare pas, din simplă perversitate! Asta era pentru Lordul Rutherford, care era vinovat de venirea lui Nicki în Anglia. Asta era pentru tatăl ei, crud, lipsit de inimă şi neiubitor! Asta era pentru… în entuziasmul ei, Whitney ră pânza şi strigă de durere când acul se înfipse în degetul ei.

Un chicotit gutural precedă o voce familiară.

— Brodezi pânza aia sau o ataci?

Whitney se ridică în picioare surprinsă, broderia

căzându-i la picioare. Ea nu ştia de cât timp stătea Clayton în pragul uşii privind-o. Tot ce ştia era că prezenţa lui umpluse camera şi că starea ei de spirit se îmbunătăţise brusc la vederea lui. Jenată de reacţia sa, îşi orientă atenţia către degetul ei unde apăruse un punct de sânge.

— Vrei să trimit după doctorul Whitticomb? se oferi el. Un zâmbet apăru în colţul gurii lui şi adăugă: dacă nu vrei să-l chem pe Whitticomb, pot să-l chem pe doctorul Thomas, deşi înţeleg că el se pricepe mai mult la entorse şi picioare rupte.

Whitney îşi muşcă buza, încercând cu disperare să nu râdă.

— De fapt, doctorul Thomas este ocupat acum cu un alt pacient – o iapă. Iar doctorul Whitticomb a fost destul de enervat că a fost chemat degeaba data trecută. Mă îndoiesc că s-ar bucura să vină şi a doua oară.

— Chiar a fost degeaba? întrebă Clayton liniştit. Zâmbetul pieri de pe chipul lui Whitney şi un val de vinovăţie o cuprinse.

— Ştii foarte bine că da, şopti ea, ridicându-şi ochii. Clayton îi studie chipul cu o uşoară încruntare. În ciuda veseliei de moment, se vedea că era încordată ca o coardă de pian bine acordat. El nu-şi făcea griji în legătură cu declaraţia ei rebelă de la micul dejun cum că nu va avea loc nici o nuntă, care-l făcuse pe tatăl ei să vină la el agitat. Martin Stone era un idiot care continua s-o forţeze, cu toate că asta nu o făcea pe Whitney decât să se străduiască foarte tare să-l înfrunte. Acesta fu motivul pentru care Clayton spuse cu o fermitate blândă:

— Ai vrea să mă însoţeşti la un bal la Londra? Poţi s-o iei cu tine şi pe femeiuşca aceea cu părul alb care se uită mereu la mine de parcă aş fi venit să fur argintăria familiei.

— Clarissa, spuse automat Whitney, căutând o scuză potrivită pentru a-l refuza.

Clayton dădu din cap.

— Poate fi ea pe post de însoţitoare, pentru a nu părea nimic nelalocul lui.

Lady Anne ar fi fost mai potrivită ca însoţitoare, dar el

o voia pe Whitney numai pentru el o vreme.

— Dacă plecăm dimineaţa, poimâine, putem ajunge la Londra după-amiaza. O să ai timp să o vizitezi pe prietena ta Emily şi să te odihneşti înainte de bal. Sunt sigură că familia Archibald te va primi cu drag să stai la ei peste noapte. Ne vom întoarce a doua zi. Înainte ca ea să poată refuza, ceea ce Clayton ştia că voia să facă, el adăugă:

— Mătuşa ta îi scrie chiar acum un bilet lui Emily Archibald pentru a o preveni de sosirea ta.

Whitney se întrebă ce o făcuse pe mătuşa Anne să accepte aşa ceva, apoi îşi dădu seama că nici mătuşa ei nu-l putea refuza pe Ducele de Claymore, aşa cum nici ea nu putea.

— Tu nu voiai să mă rogi ceva, îl corectă Whitney. Tu voiai să-mi comanzi.

Clayton ignoră lipsa de entuziasm faţă de bal, o idee care-i venise numai după ce vorbise cu tatăl ei în dimineaţa aceea.

— Speram să-ţi placă ideea, spuse el.

Răspunsul lui blând o făcu pe Whitney să se simtă nepoliticoasă şi rea. Oftând, acceptă inevitabilul.

— La balul cui mergem?

— Al Lordului Rutherford. Clayton nu se aştepta la nici o reacţie la asta, şi chiar dacă s-ar fi aşteptat, nimic nu-l pregătise pentru ceea ce avea să urmeze. Ochii lui Whitney se măriră.

— Al cui? întrebă ea înecându-se şi, înainte ca el să poată răspunde, izbucni în râs şi se prăbuşi la propriu în braţele lui, zdruncinată de hohote.

Ochii îi înotau în lacrimi de râs, apoi se relaxă în braţele lui şi spuse:

— Te uiţi la o nebună care începe să vadă tragediile vieţii ca pe o mare farsă. Oprindu-şi încă un hohot, ea întrebă: mătuşa mea ştie? Ştie la balul cui mergem?

— Nu. De ce întrebi?

Whitney luă scrisoarea de la Nicki şi i-o întinse.

— I-am scris lui Nicki în dimineaţa asta şi i-am spus să nu vină, pentru că am alte obligaţii care mă vor ţine

departe de casă.

Clayton parcurse repede scrisoarea şi i-o dădu înapoi.

— Foarte bine, spuse el scurt, enervat de faptul că ea îl numea pe Duville „Nicki”, în timp ce lui, cu care era logodită, i se adresa foarte formal. Apoi, cu mare satisfacţie îşi dădu seama că ea avea să fie la braţul lui, atunci când Duville avea s-o vadă la balul de la Rutherford şi enervarea se evaporă. O sărută pe frunte şi spuse:

— Vin să te iau poimâine la nouă.

CAPITOLUL 21

Două zile mai târziu, la nouă fix, Whitney văzu cum două echipaje de călătorie trăgeau în faţa casei. Îşi trase mănuşile albastre pe care le asortase la costumul de călătorie şi coborî în foaier, cu Clarissa pe urmele sale. Mătuşa Anne şi tatăl ei veniră să-şi ia rămas bun. Whitney îl ignoră pe tatăl ei şi o îmbrăţişa pe mătuşă, în timp ce Clayton se scuză ca să o conducă pe Clarissa la trăsură. Whitney insistase ca mătuşa ei s-o însoţească, dar Clayton refuzase spunând că Clarissa putea să-i fie şi servitoare şi însoţitoare. Aşa cum le explicase lui Anne şi lui Whitney, călătoria avea să se încheie înainte de lăsarea serii, în plus, ca logodnic al lui Whitney, el avea tot dreptul să petreacă cu ea câteva ore, fără a fi necesară prezenţa rudelor.

— Unde e Clarissa? întrebă Whitney, atunci când Clayton o urcă în trăsura goală.

Clayton care scăpase fără prea multă ceremonie de însoţitoarea enervantă care protesta, plasând-o în cealaltă trăsură, alături de valetul lui, spuse uşor:

— Este instalată confortabil în cealaltă trăsură, unde se bucură fără îndoială de cărţile excelente pe care mi-am permis să i le ofer.

— Clarissa adoră romanele de dragoste, remarcă Whitney.

— I-am dat „Administrarea cu succes a moşiilor mari”

şi „Dialogurile” lui Platon, admise cu impertinenţă Clayton. Dar ridicasem deja scara şi închisesem uşa înainte ca ea să apuce să vadă titlurile.

Whitney îşi înghiţi protestul inutil şi dădu din cap…

Trăsurile ieşiră de pe alee şi se aventurară prin peisajul de ţară, iar Whitney îşi spuse că, deşi din afară arăta la fel ca oricare altă trăsură, în interior, era mult mai luxoasă şi mai spaţioasă. Banchetele de catifea erau mai adânci şi mai comode, iar arcurile de la roţi erau aşa de bune, încât trăsura părea că pluteşte. Alături de ea, Clayton avea loc să-şi întindă picioarele, fără să fie împiedicat de bancheta din faţă şi, cu toate că umerii lui laţi aproape că îi atingeau pe ai ei, nu lipsa de loc îl făcea să stea aşa de aproape de ea. Pulsul ei se acceleră atunci când simţi mirosul coloniei lui, dar întoarse repede capul pentru a admira minunatul peisaj de toamnă.

— Unde e casa ta? întrebă după o linişte lungă şi reconfortantă.

— Oriunde eşti tu.

Tandreţea liniştită din vocea lui profundă îi tăie respiraţia.

— Vreau să spun, unde e domeniul tău, Claymore…

— La o oră şi jumătate de mers de la Londra, pe vreme bună.

— Este foarte vechi?

— Foarte.

— Atunci trebuie sa fie întunecat, spuse Whitney. El se uită la ea întrebător şi ea îi explică: cele mai multe castele par mari şi spaţioase din afară, dar în interior sunt întunecate şi apăsătoare.

— Claymore a fost modernizat şi renovat. Vocea lui era plină de amuzament. Nu ţi se va părea întunecat.

Whitney presupuse imediat că reşedinţa ducală trebuia să fie ca un palat, extravagant de frumoasă, dar îşi dădu imediat seama că nu avea s-o vadă şi o cuprinse o ciudată deprimare. Clayton păru a simţi starea ei şi spre surprinderea plăcută a lui Whitney, o delecta cu poveşti amuzante despre copilărie şi despre fratele lui, Stephen. De

când îl cunoştea, el nu fusese niciodată aşa de deschis cu ea şi dispoziţia ei se schimbă cu fiecare kilometru care-i apropia de casa lui Emily.

Soarele apunea şi Whitney devenea tot mai încordată, privind afară, la străzile Londrei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Clayton.

— Mă simt ciudat să merg la Emily cu tine, recunoscu Whitney. O să fie foarte ciudat pentru ea şi Lordul Archibald.

— Prefă-te că urmează să ne căsătorim, râse el. O luă în braţe şi o sărută atât de prelung şi atât de profund, încât Whitney aproape că începu să creadă asta.

Casa familiei Archibald era decorată cu ornamente de fier forjat. Emily îi primi la intrare zâmbitoare şi, cu toate că Whitney ştia că Emily trebuia să fie şocată de faptul că ea venise la Londra cu Clayton, fu uşurată să constate că nu dădea niciun semn în acest sens. După ce o îmbrăţişă călduros pe Whitney, o conduse repede într-o camera de oaspeţi, apoi coborî ca să se alăture soţului ei şi lui Clayton în salonul de desen, ca să-şi îndeplinească îndatoririle de gazdă.

Când se întoarse, un sfert de oră mai târziu, nu mai era aşa de senină şi obrajii îi erau îmbujoraţi. Whitney, care o ajuta pe Clarissa să despacheteze, se uită la ochii lui Emily şi se opri.

— El e! izbucni Emily sprijinindu-se de uşă şi uitându-se la Whitney. Numai ce mi-a spus cine e. Michael a ştiut de la bun început, dar Excelenţa Sa l-a rugat să păstreze identitatea sa în secret. Toată Londra vorbeşte despre el, dar nu-l văzusem niciodată. Whitney! exclamă ea cu chipul îmbujorat de mândrie faţă de prietena ei. Vei merge la balul familiei Rutherford cu cel mai râvnit burlac din toată Europa! La balul familiei Rutherford, repetă ea... Invitaţiile la petrecerile date de ei sunt la fel de preţioase cum sunt diamantele.

Whitney îşi muşcă buza nesigură, dorindu-şi să i se destăinuiască lui Emily, dar nevrând s-o încarce cu problemele ei. Dacă avea să-i spună că era logodită cu „cel

mai râvnit burlac din toată Europa", Emily avea să se bucure. Dacă avea să-i spună că nu voia să fie logodită cu el, Emily avea s-o înţeleagă. Dacă avea să-i spună lui Emily că voia să fugă cu Paul peste numai câteva zile, ea avea să se teamă de scandal şi avea s-o îndemne să nu facă aşa ceva.

— De când îl cunoşti pe ducele de Claymore?

— De mai puţin de o săptămână, spuse Whitney precaut.

— Ei bine, spuse Emily atât de agitată, că nici nu mai făcea pauze între cuvinte. Povesteşte-mi totul! Eşti îndrăgostită de el? El e îndrăgostit de tine? N-ai fost uimită să afli cine e?

— Am fost complet uluită, zâmbi Whitney amintindu-şi de oroarea şi şocul pe care le avusese când aflase că era logodită cu Clayton.

— Continuă, spuse Emily.

Încântarea ei era aşa de contagioasă, încât zâmbetul lui Whitney deveni mai larg, dar dădu din cap şi răspunse pe un ton ferm care o descurajă pe prietena ei să mai insiste.

— Nu e îndrăgostit de mine şi nici eu de el. Mă voi mărita cu Paul. Totul este ca şi aranjat.

*

Clayton se uită la ceasul de pe căminul din dormitorul său spaţios, în timp ce valetul îl ajuta să îmbrace o cămaşă albă. Ea aproape zece şi el era iraţional de nerăbdător să plece către casa familiei Archibald.

— Dacă-mi permiteţi, milord, murmură Armstrong în timp ce-l ajuta să-şi pună vesta, este tare plăcut să fim din nou la Londra.

În timp ce Clayton îşi încheia vesta, Armstrong luă din dulap o haină de seara neagră, scutură de pe ea un fir imaginar de praf, apoi o ţinu pentru ca stăpânul să o poată îmbrăca. După ce aranjă cămaşa, Armstrong se trase înapoi puţin, pentru a-şi vedea în toată splendoarea stăpânul

îmbrăcat în costumul negru de seară.

Clayton se aplecă mai aproape de oglindă pentru a verifica dacă era impecabil ras, apoi zâmbi către valet.

— Cum e, Armstrong, arăt bine?

Surprins şi încântat de amabilitatea necaracteristică ducelui, Armstrong se umflă de bucurie.

— Categoric, milord, spuse el, apoi bucuria îi fu înlocuită de tristeţe, pentru că îşi dădu seama că domnişoara Stone era cauza bunei dispoziţii a Ducelui. Pentru prima dată, Armstrong începu să se îndoiască de înţelepciunea pariului pus cu Merae, vizitiul, dacă stăpânul se va însura sau nu cu fata.

— Să aveţi o seară plăcută, Alteţă, îi ură majordomul, când Clayton îşi puse pelerina de seară şi coborî şirul lung de trepte care duceau către casa sa de pe strada Upper Brook. Merae, îmbrăcat în culorile casei, îi deschise uşa trăsurii, când Clayton se apropie de ea. Zâmbindu-i vizitiului şi arătând către cai, Clayton spuse:

— Dacă nu merg ca fulgerul, împuşcă-i!

Emoţia creştea tot mai mult în sufletul lui Clayton cu fiecare hurducătură pe care o producea străzile Londrei. Era extrem de încântat să apară la Londra cu Whitney alături. Balul familiei Rutherford, care voise iniţial să fie doar o distracţie pentru ea, devenise o plăcere profundă pentru el. Îşi dorise s-o prezinte ca fiind a lui încă din seara balului mascat de la Armand şi ce loc era mai bun să o prezinte societăţii londoneze, dacă nu casa prietenilor lui?

Cu o bucurie de copil, se gândea la reacţia lui Marcus şi a lui Ellen Rutherford atunci când avea s-o prezinte pe Whitney în seara aceasta ca logodnică a lui. Prezentând-o ca logodnica lui societăţii din Londra, nu-şi încălca promisiunea făcută ei, pentru că secretul era încă păstrat la ea acasă. Cel puţin, pentru încă vreo câteva zile. Secret! se gândi el cu dezgust. Nu, el voia ca lumea să ştie!

— A venit, exclamă Emily, grăbindu-se să intre în camera lui Whitney după ce-şi primise nobilul musafir. Ia gândeşte-te! Îţi faci debutul la Londra la cel mai important bal al anului şi ducele de Claymore este însoţitorul tău. Ce-

aş vrea să te vadă acum Margaret Merryton!

Entuziasmul lui Emily, care crescuse pe parcursul serii era aşa de contagios, încât Whitney nu-şi putu reţine un zâmbet când se ridică să plece, aşa cum nu-şi putu controla nici bucuria inexplicabilă pe care o simţi atunci când îl văzu pe Clayton la baza scărilor stând de vorbă cu lordul Archibald.

Clayton se uită în sus când ea începu să coboare treptele, iar ceea ce văzu îi tăie respiraţia şi îi făcu inima să i se umple de mândrie. Îmbrăcată într-o rochie stil grecesc dintr-un satin de culoarea aurului, Whitney avea un umăr dezgolit, iar celălalt era îmbrăcat în falduri voluptoase de material prinse într-un volan elegant. Arăta ca o zeiţă de aur. Părul ei închis la culoare era împodobit cu turmaline galbene şi diamante, iar pe buze şi în ochi îi strălucea un zâmbet. Clayton îşi spuse că nu arătase niciodată atât de provocator, atât de regal senzuală ca în seara asta. Era frumoasă, strălucitoare, fermecătoare şi era a lui!

Mănuşi lungi de un auriu similar cu cel al rochiei îi acopereau braţele până la coate, iar când ajunse la baza scărilor, Clayton îi prinse mâinile într-ale sale.

— Doamne, ce frumoasă eşti, şopti el.

Prinsă de vraja ochilor lui gri, Whitney cedă în faţa tentaţiei de a se bucura cu adevărat de acea seară, care deja promitea să fie una încântătoare. Făcând un pas înapoi, ea îl măsură pe Clayton din cap până în picioare, apoi îşi ridică ochii verzi plini de admiraţie spre ai săi.

— Nici pe departe atât de frumoasă ca tine, mă tem. Ochii îi străluciră în timp ce se prefăcea disperată.

Clayton îi puse capa de satin pe umeri şi o conduse afară din casă, dându-şi seama abia după ce uşa se închise în urma lor, că uitaseră să-şi ia rămas bun de la familia Archibald.

Uitându-se la uşa care se închidea, Emily oftă, plină de speranţe.

— Dacă îţi doreşti ceva, spuse Michael, cuprinzând-o pe după umeri, doreşte-ţi ca Whitney să-şi păstreze capul pe umeri, nu ca ducele să şi-l piardă pe al său, pentru că

asta nu se va întâmpla. Ai auzit destule bârfe ca să ştii asta. Şi chiar dacă şi-ar pierde capul şi ar vrea să treacă cu vederea faptul că ea nu are avere, el nu s-ar căsători niciodată cu o femeie mai puţin nobilă decât el. Este obligat de obiceiul familiei să nu se însoare cu cineva cu un rang nobiliar mai mic.

Afară, noaptea era înceţoşată şi sufla un vânt rece care-i flutura lui Whitney capa. Ea se opri la jumătatea scărilor, ca să-şi tragă pe cap gluga, pentru a-şi proteja coafura. În timp ce făcea asta, observă echipajul care aştepta în stradă.

— Dumnezeule, a ta e? spuse ea uitându-se la minunata caretă de culoare vişinie, lăcuită, cu blazonul auriu pe uşă. Sigur că este! spuse ea repede, adunându-se şi păşind alături de Clayton pe trepte. Numai că eu nu mă gândesc la tine ca la un duce. Mă gândesc la tine, aşa cum eşti acasă... La mine acasă, vreau să zic, spuse ea repede, simţindu-se absurdă şi nesofisticată. Apoi se opri din nou, ca să se uite nu la caretă, ci la caii care o trăgeau, patru minunaţi armăsari gri cu coame şi cozi albe ca zăpada, care dădeau din picioare şi îşi tot agitau capetele, nerăbdători să plece.

— Îţi plac? spuse Clayton, ajutând-o să urce în careta şi aşezându-se alături de ea.

— Dacă îmi plac? repetă Whitney în timp ce-şi dădea jos gluga şi se întoarse ca să-i zâmbească timid. N-am văzut niciodată asemenea animale minunate!

El o cuprinse pe după umeri.

— Atunci sunt ai tăi!

— Nu, n-aş putea să-i accept. Chiar nu aş putea...

— Acum vrei să mă privezi de plăcerea de a-ţi face daruri? întrebă el cu blândeţe. Mi-a făcut mare plăcere să ştiu că ţi-am cumpărat rochiile şi bijuteriile, deşi tu habar nu aveai că sunt de la mine.

Încurajată de buna lui dispoziţie, Whitney puse o întrebare pe care voia de mult s-o pună.

— Cât de mulţi bani i-ai dat tatălui meu pentru mine? Buna dispoziţie dispăru.

— Dacă nu-mi poţi oferi altceva, măcar asta fă pentru mine. Renunţă la hotărârea ta prostească de a te considera ceva ce eu am achiziţionat.

Acum, că oricum pusese întrebarea şi-i stricase dispoziţia, Whitney voia un răspuns.

— Cât, repetă ea cu încăpăţânare. Clayton ezită, apoi răspunse rece:

— O sută de mii de lire.

Mintea lui Whitney încetă să mai funcţioneze. Nici în cele mai sălbatice visuri ale sale nu-şi imaginase o asemenea sumă. Un servitor câştiga 30 sau 40 de lire pe an. Chiar dacă ea şi Paul aveau să economisească tot restul vieţii lor, tot nu ar fi putut să plătească o asemenea avere. Ea îşi dorea acum din tot sufletul să nu fi pus întrebarea. În seara asta era primul lor eveniment împreună şi, dintr-un motiv oarecare, i se părea foarte important să nu-l strice. Încercând din răsputeri să readucă aerul de veselie dinainte, Whitney spuse uşor:

— Ai fost un prost, milord!

Clayton îşi aruncă mănuşile pe scaunul din faţa lor.

— Serios, spuse el cu o voce plictisită şi jignitoare. De ce, doamnă?

— Pentru că, îl informă Whitney foarte serioasă, cred că nu trebuia să-i dai niciun bănuţ peste 99.000 de lire!

Privirea uluită a lui Clayton se mută pe chipul ei, apoi pe buzele ei care zâmbeau, şi deodată îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă, ceea ce o bucură pe Whitney.

— Atunci când un bărbat vrea să pună mâna pe o comoară, chicoti el, trăgând-o mai aproape de el şi zâmbindu-i, nu se mai zgârceşte la câţiva bănuţi!

Tăcerea dintre ei se adânci şi amuzamentul din ochii lui fu încet înlocuit de o intensitate liniştită. Privirile lui argintii îi susţinură privirea, apoi se aplecă uşor spre ea.

— Te vreau, şopti el şi buzele lui le desfăcură pe ale ei pentru un sărut profund şi extrem de senzual care o lăsă pe Whitney ameţită şi foarte aprinsă.

Casa Rutherford era toată luminată, iar aleea care ducea spre casă era plină de carete care se îndreptau spre

intrare pentru a-şi lăsa ocupanţii să coboare. Servitori cu făclii întâmpinau caretele şi apoi îi însoţeau pe invitaţi la intrarea principală.

Foarte curând, Whitney şi Clayton erau şi ei conduşi pe scări, de către un servitor cu o făclie în mână. În foaier, un servitor le luă hainele, iar ei urcară pe treptele acoperite de covor, mărginite de buchete enorme de orhidee albe în vaze înalte argintii.

Merseră după colţ, către un balcon şi Whitney se opri ca să privească salonul de bal de jos. Era primul ei bal londonez. Şi ultimul. Mulţimea se agita în toate părţile, vorbind şi râzând. Candelabre uriaşe reflectau caleidoscopul ameţitor de rochii colorate, multiplicate la infinit de oglinzile de pe lateralele sălii.

— Eşti gata? întrebă Clayton, strecurându-i mâna pe sub braţul lui şi încercă s-o tragă spre scara în spiralăcare cobora în salon.

Whitney care se uita prin mulţime după Nicki îşi dădu brusc seama că toată lumea din sala de bal începea să se uite la ei şi se trase înapoi speriată, în timp ce sute de ochi se aţintiră asupra locului unde se aflau. Zgomotul conversaţiei se reduse până ce nu mai rămaseră decât nişte şoapte, apoi urcă din nou până la un nivel asurzitor. Whitney avea senzaţia cumplită că fiecare om din sala de bal fie se uita, fie vorbea despre ei. O femeie se uită la Clayton, apoi se întoarse ca să-i spună ceva unui bărbat de lângă ea, care şi el se uită la rândul lui la Clayton, apoi se scuză în faţa celor cu care vorbea şi se îndreptă în direcţia balconului unde erau ei.

— Toată lumea se holbează la noi, şopti Whitney.

Complet indiferent faţă de agitaţia pe care o creau, Clayton se uită scurt la invitaţi, apoi reveni la chipul frumos al lui Whitney care era întors spre el.

— Văd asta, spuse el, în timp ce bărbatul distins, care presupusese Whitney, trebuia să fie gazda, urcă şi ultima treaptă spre balcon.

— Clayton, râse Marcus Rutherford. Unde dracului ai fost? Începusem să cred zvonurile că ai dispărut de pe faţa

pământului!

Whitney ascultă cum cei doi bărbaţi, care erau evident prieteni, se salutau reciproc. Lord Rutherford era şi părea a avea vreo 37 de ani şi avea nişte ochi albaştri extrem de perceptivi. Fără vreun avertisment, ochii aceia albaştri se opriră asupra ei, examinând-o cu o admiraţie pe care nu şi-o ascundea.

— Şi cine este această minunată creatură de lângă tine? întrebă el. Pot să mă prezint ei?

Uitându-se nesigură la Clayton, Whitney se sperie când îl văzu uitându-se la ea cu o privire plină de mândrie.

— Whitney, spuse el, dă-mi voie să ţi-l prezint pe prietenul meu, lordul Marcus Rutherford. Uitându-se la mâna lui Whitney care încă stătea prinsă bine în mâna lordului Rutherford, Clayton încheie… Marcus, te rog, ia mâna de pe viitoarea mea soţie, domnişoara Whitney Stone.

— Whitney, repetă Marcus Rutherford. Ce nume neobişnuit… Un zâmbet plin de neîncredere înflori pe chipul lui după ce se opri în mijlocul frazei şi se uită fix la Clayton. Oare te-am auzit eu bine?

Clayton îşi înclină capul uşor şi privirile lui Rutherford se întoarseră asupra lui Whitney.

— Vino cu mine, draga mea, spuse el trecând mâna lui Whitney după braţul său. Aşa cum poate c-ai remarcat, sunt vreo şase sute de oameni acolo care abia aşteaptă să afle cine eşti.

Pentru că Clayton părea să fie de acord s-o lase să plece cu Marcus Rutherford, Whitney prelua conducerea.

— Milord Rutherford, spuse ea, uitându-se rugător la Clayton, noi am vrea să mai ţinem o vreme secretă apropiata noastră căsătorie.

Se uită aşa de nefericită la Clayton, încât el, fără tragere de inimă, renunţă la planul de a o prezenta tuturor ca pe logodnica lui.

— Vrem să rămână un secret o vreme, Marcus, spuse el.

— Cred că eşti nebun, îi spuse lordul Rutherford, dar

eliberă mâna lui Whitney. Nu vei putea păstra acest trofeu al tău secret mai mult de o zi. De fapt, spuse el uitându-se către mulţimea care, la rândul ei, privea ceea ce se întâmpla în balcon, nu vei reuşi asta nici măcar o oră. El mai aşteptă un moment, sperând evident că Clayton avea să cedeze, apoi se întoarse ca să plece jos, în salon, întrebând:

— Măcar Lady Rutherford poate afla? Deja m-a însărcinat să aflu cine este frumoasa femeie care e alături de tine.

Înainte ca Whitney să poată obiecta, Clayton aprobă din cap. Având senzaţia dezastrului care se apropia, ea se întoarse cu o privire disperată către el şi-i spuse:

— Şi acum, fii atent ce se întâmplă.

Lordul Rutherford se duse direct la o roşcată uimitor de frumoasă, o luă deoparte şi-i spuse ceva, apoi femeia se uită la ei în semn de bun venit şi îi gratulă cu un zâmbet complice. Aşa cum se aşteptase Whitney, în momentul în care Lord Rutherford plecă de lângă ea, Lady Rutherford se grăbi către o altă femeie şi se aplecă pentru a-i spune ceva la ureche şi capul femeii se ridică spre Clayton şi Whitney, făcând o pauză de o secundă înainte de a ridica evantaiul în dreptul buzelor pentru a vorbi cu doamna de lângă ea.

O spaimă rece îi gâtuia lui Whitney glasul.

— Cam atât despre păstrarea secretului. Ea spuse aceste cuvinte şi căută pe cineva care să-i spună unde se poate aranja puţin. Prea rănită, pentru a-i mai păsa ce credea Clayton despre ceea ce făcea ea, fugi spre sala indicată şi închise uşa, lăsându-l singur în balcon.

Ochii îi erau plini de panică în timp ce se privea pe sine în oglinda de pe unul dintre pereţi. Era o nenorocire! Un dezastru! Invitaţii de la bal îl ştiau pe Clayton, erau prietenii lui. În următoarele 15 minute, toţi aveau să ştie că ea era logodnica lui şi, într-o săptămână, toată Londra avea să afle. Când avea să fugă cu Paul, ei aveau să ştie că îl sfidase pe Clayton şi fugise de el ca să scape de căsătoria cu el. Doamne! Înainte ca toate astea să se termine, Clayton avea să fie umilit în public. Nu suporta să-i facă una

ca asta. Şi chiar dacă ar suporta, se temea să facă aşa ceva. Dacă avea să-l umilească public, răzbunarea lui avea să cadă asupra ei cu o forţă devastatoare. Ea tremură doar gândindu-se la furia inevitabilă şi la puterea fantastică pe care o avea şi care ar fi putut lovi în ea şi în familia ei, chiar şi în mătuşa Anne şi unchiul Edward.

Whitney se luptă pentru a-şi controla panica. Nu putea sta ascunsă în această sală de toaletă, ca o isterică şi nici nu putea pleca de la bal. Prinzându-se în braţe, începu să se plimbe cu paşi nervoşi pe covorul întins pe jos, luptându-se cu teama şi impunându-şi să gândească logic şi clar. În primul rând, îşi spuse ea, Clayton evitase să se căsătorească mulţi ani până acum. Dacă nu avea să se căsătorească cu ea, lumea nu avea oare să presupună că ea îşi pierduse farmecul pe care-l avea în faţa lui şi că el, şi nu ea se retrăsese? Sigur că aşa aveau să creadă, mai ales dacă descopereau că ea nu avea nici avere şi nici provenienţă aristocratică.

Nodul dureros din stomacul ei începu să se micşoreze. După câteva minute de contemplare, îşi dădu seama că Clayton refuzase să-i permită lordului Rutherford s-o prezinte ca pe viitoarea lui soţie şi lăsase ca apropiata lor căsătorie să fie doar un zvon neconfirmat. Şi oare nu era Londra, la fel ca şi Parisul, mereu plină de zvonuri care foarte curând erau uitate? Emily spunea că aşa era. Se simţea mult mai bine.

Inima ei tresări când îşi aminti cât de mândru părea Clayton de ea atunci când o prezentase lordului Rutherford ca logodnică a lui. Niciodată în toate aceste săptămâni, Clayton nu pomenise nimic despre dragoste sau măcar despre faptul că ţinea la ea, cu toate astea nu aveai cum să confuzi expresia de pe chipul lui, din seara asta. El ţinea la ea şi nu puţin. Nu voia să-l facă de râs. Îi datora mai mult decât să-l facă de râs ascunzându-se în cameră. Cel puţin în seara asta, ea ar fi trebuit să se prefacă că are aceleaşi sentimente pentru el.

După ce luă această decizie, Whitney îşi controlă expresia feţei şi îşi studie imaginea în oglindă. O tânără

extrem de frumoasă o privea din oglindă cu bărbia uşor ridicată spre ea.

Mulţumită, se îndreptă spre uşă, în timp ce auzi voci din încăperea alăturată, unde se servea şampanie.

— Rochia ei este de la Paris, spuse o voce de femeie.

— Dar cu un nume ca Whitney Stone, trebuie să fie englezoaică, spuse o altă voce. Poţi să crezi bârfa asta, că sunt logodiţi?

— Categoric, nu. Dacă o fată are destulă minte, încât să fie cerută de nevastă de Claymore, atunci ştie şi că trebuie să trimită imediat un anunţ la Times. Nu cred că Claymore ar da înapoi în faţa unei căsătorii deja anunţate.

Certându-se în gând pentru că trăgea cu urechea, Whitney vru să plece, dar se opri când uşa se deschise din nou şi se auzi încă o voce.

— Sunt logodiţi, puteţi fi sigure! spuse cu emfază a treia persoană. Lawrence şi cu mine am vorbit cu lordul şi suntem convinşi că e adevărat.

— Vrei să spui că Claymore a confirmat logodna?

— Nu fi proastă. Ştii bine cât de enervant de secretos este Claymore mai ales atunci când ştie că cineva vrea să se amestece în treburile sale.

— Şi atunci, ce te face să fii aşa de convinsă că e logodit cu ea.

— Două lucruri. În primul rând, când Lawrence a întrebat unde s-au cunoscut, Claymore a zâmbit într-un fel care a făcut-o pe Vanessa Standfield să pălească... Ştiţi bine că Vanessa spunea că el era pe punctul de a-i cere să se mărite cu el, când a trebuit să plece pe neaşteptate în Franţa. Ei bine, acum, Vanessa a ieşit de proastă, pentru că se pare că el a plecat în Franţa, pentru a se întâlni cu domnişoara Stone. El a recunoscut că a cunoscut-o cu câţiva ani în urmă. Oricum, atunci când Claymore vorbeşte despre domnişoara Stone, străluceşte de mândrie.

— Nu cred că Claymore poate străluci aşa, spuse a doua voce.

— Bine, atunci gândeşte-te că-i lucesc ochii.

— Asta pot să cred. Şi care e al doilea motiv?

— Privirea pe care i-a aruncat-o lui Esterbrook atunci când acesta l-a rugat să-l prezinte domnişoarei Stone. Credeţi-mă, era o privire atât de rece, că am impresia că Esterbrook a făcut focul pentru a se mai încălzi.

Incapabilă să mai stea acolo, Whitney deschise uşa. Un zâmbet uşor îi înflori în ochi şi pe chip şi, atunci când trecu pe lângă cele trei femei uluite, le salută cu o înclinare a capului.

Clayton era exact acolo unde îl lăsase, în balcon, dar înconjurat de multe femei şi de mulţi bărbaţi. Chiar şi aşa, Whitney nu avu nici o problemă să-l găsească, pentru că era mai înalt ca toată lumea. Ea încerca să stabilească dacă era mai bine să rămână unde era sau să meargă la Clayton, când el se întoarse şi o văzu. Fără vreo altă vorbă, înclină capul în direcţia celor cu care era şi plecă din mijlocul lor spre Whitney.

În timp ce coborau treptele spre sala de bal, muzicienii începură să cânte acordurile unui vals, dar în loc să danseze, Clayton o conduse către un alcov care era ascuns de sala de bal de o perdea prinsă frumos într-o parte.

— Vrei să dansezi, întreba Whitney curioasă. El chicoti şi dădu din cap.

— Ultima dată când am dansat vals cu tine, ai vrut să mă laşi în mijlocul dansului.

— Ceea ce şi meritai, îl tachină Whitney, ignorând oaspeţii care se uitau la ei.

Intrară în separeu şi Clayton luă două pahare de şampanie de pe o tavă de pe masa de lângă ei. Îi dădu unul ei, iar pe celălalt îl ridică în direcţia celor care se uitau la ei.

— Curaj, scumpa mea, zâmbi el. Vin!

Whitney goli paharul de şampanie şi mai luă unul de pe tavă. Pentru curaj.

Veniră spre alcov fără încetare, câte şase sau opt, încercând să afle unde fusese Clayton şi făcându-i invitaţii. Pe Whitney o tratau cu un amestec de speculaţie ascunsă şi prietenie extremă. Fură însă şi câteva momente în care Whitney simţi gelozie răutăcioasă în atitudinea unora dintre

femei. Şi nici nu era de mirare, îşi spuse ea privindu-l pe Clayton peste marginea celui de-al patrulea pahar de şampanie. Arăta ameţitor de frumos în costumul lui negru care se potrivea foarte bine staturii lui înalte, cu umeri laţi. Fără îndoială, multe dintre femei îşi doreau să-l aibă alături şi să se bucure de masculinitatea pe care o emana el, să ştie că vraja acelor ochi gri avea să se reverse în ochii lor.

În timp ce se gândea la toate astea, el se uită la ea în mijlocul conversaţiei lui cu prietenii, şi un val de căldură şi fericire care nu avea nimic de-a face cu şampania o cuprinse pe Whitney. Să-l vadă aşa, relaxat şi râzând în mijlocul societăţii bune din Londra care-l admira şi-l curta, o făcea pe Whitney să-i vină greu să creadă că era acelaşi om care alergase după ea pe Alergare Periculoasă şi vorbise despre rocile preistorice cu unchiul ei enervant.

Când, în cele din urmă, avură un moment de intimitate, Whitney îi zâmbi.

— Cred că este deja stabilit că sunt amanta ta.

— Să ştii că te înşeli, spuse el şi privirile îi căzură pe paharul aproape gol de şampanie din mâna ei. Ai mâncat ceva azi?

— Da, spuse Whitney. Era uimită de grija lui, dar nu se gândi prea mult la asta, pentru că muzica reîncepuse şi lordul Rutherford şi alţi cinci bărbaţi se îndreptau spre ea pentru a o invita la dans.

Clayton o urmă şi se sprijini cu un umăr de un stâlp, privind-o cum se îndrepta spre ringul de dans. Poate că Whitney credea că lumea îşi imagina că era amanta lui, dar el avea grijă ca ei să ştie că era logodnica lui. Ştiau cu toţii că el nu avea obiceiul să privească cu drag la femeile pe care le însoţea la baluri şi nici să sprijine stâlpi în timp ce ele dansau. Făcând asta acum, îşi anunţa lumii logodna la fel de clar ca şi cum ar fi fost tipărită în Times.

De ce era aşa de important să le spună tuturor, în această seară, că Whitney era a lui, nu ştia. Îşi spuse că o făcea pentru că nu voia ca Esterbrook şi alţii să o curteze, dar era mai mult decât atât. Îi intrase în sânge. Zâmbetul ei îi încălzea inima şi cea mai inocentă atingere a ei, trezea în

el dorinţe aprinse. Avea o senzualitate provocatoare, o sofisticare naturală şi era extrem de vie, ceea ce-i atrăgea pe bărbaţi, iar el voia ca toţi să ştie că ea era a lui.

Se uită la ea, gândurile ducându-se către noaptea ce avea să urmeze curând, când părul ei avea să se reverse peste pieptul lui dezgolit, iar trupul ei avea să cunoască extazul sub greutatea lui. În trecut preferase femei experimentate în arta dragostei, creaturi pasionate care ştiau cum să-i ofere plăcere şi ştiau şi să o primească, femei care să-şi recunoască dorinţele faţă de ele însele şi faţă de el. Dar acum era scandalos de fericit că Whitney era o fecioară lipsită de experienţă. De fapt, îi făcea mare plăcere să se gândească la noaptea nunţii, când avea s-o transforme cu tandreţe din fată în femeie, oferindu-i plăcere până ce ea avea să geamă în braţele lui.

Trei ore mai târziu, Whitney dansase cu mai mulţi bărbaţi decât îşi putea aminti, băuse şampanie, mai multă decât băuse vreodată şi se simţea veselă şi puţin ameţită, atât de veselă şi ameţită, încât nici măcar încruntarea lui Clayton atunci când acceptă al doilea dans cu lordul Esterbrook nu-i strică dispoziţia. De fapt, ea era convinsă că nimic nu-i putea strica seara, până ce se uită peste umărul lui Esterbrook şi văzu că Clayton dansa cu altcineva. Tânăra din braţele lui, care se uita la el cu ochi languroşi, era o blondă frumoasă, ale cărei rotunjimi erau bine puse în valoare de o rochie de culoarea safirului, având diamante şi safire ce-i străluceau printre bucle. Un val de gelozie o lovi pe Whitney.

— Numele ei este Vanessa Standfield, îi spuse lordul Esterbrook cu o satisfacţie maliţioasă în voce.

— Sunt un cuplu fenomenal, reuşi să spună Whitney.

— Vanessa aşa crede.

Privirea lui Whitney se înceţoşă când îşi aminti de discuţia pe care o auzise mai devreme. Vanessa Standfield se aştepta să fie cerută de nevastă de Clayton înainte ca el să plece în Franţa. Fără îndoială, Clayton îi dăduse motive să creadă asta, se gândi Whitney şi simţi o nouă împunsătură de gelozie. Dar apoi îşi aminti că Clayton o

ceruse pe ea de nevastă, nu pe Vanessa Standfield şi se simţi din nou minunat.

— Domnişoara Standfield este foarte frumoasă, spuse ea.

Sprâncenele lui Esterbrook se ridicară ironic.

— Vanessa nu a fost chiar la fel de darnică în complimente, atunci când v-a remarcat, acum câteva momente, domnişoară Stone. Dar ea este convinsă că dumneavoastră aţi smuls o ofertă din partea lui Claymore. Aşa este? întrebă el brusc.

Whitney era aşa de uluită de tupeul pe care îl avea acest om, încât nici nu se putu enerva. De fapt, era chiar amuzată.

— Nu ştiu de ce, dar nu prea pot să-mi imaginez că cineva poate smulge ceva de la el. Dumneata poţi?

— Haideţi, spuse Esterbrook, nu sunt destul de naiv ca să cred că nu mi-aţi înţeles întrebarea.

— Iar eu, spuse Whitney uşor, nu sunt destul de naivă încât să cred că trebuie să răspund la ea.

Cu excepţia lui Esterbrook, toţi ceilalţi parteneri de dans fuseseră foarte politicoşi şi foarte atenţi şi curtenitori, dar dansul şi conversaţia începură s-o obosească. Se trezi că-şi dorea să fie alături de Clayton. Ea refuză încă o invitaţie la dans şi-i ceru domnului s-o conducă la Clayton.

Ca de obicei, Clayton era înconjurat de oameni, dar, fără a întrerupe conversaţia, o trase spre el, în cercul de prieteni şi o ţinu alături de el. Era un gest oarecum posesiv, dar relaxat, care-i dădu lui Whitney o stare de bine, la fel ca şi următoarele două pahare de şampanie.

— Ce s-a întâmplat cu Esterbrook? întrebă el sec puţin mai târziu. Mă aşteptam să te invite la al treilea dans.

Whitney clipi…

— M-a invitat, dar l-am refuzat.

— Pentru a evita bârfele?

Un zâmbet inconştient provocator îi înflori pe buze când dădu din cap ca să nege.

— Am refuzat pentru că ştiam că nu vrei să dansez cu el ultimul dans şi ştiam că, dacă aş fi făcut-o, ai fi răspuns

dansând cu domnişoara Standfield.

— Foarte inteligent din partea ta, o complimentă el uşor.

— Şi foarte pervers din partea ta! îi admonestă Whitney râzând. Apoi îşi dădu seama că ea tocmai recunoscuse că era geloasă.

— Draga mea, auzi glasul lui Nicki în spatele ei. Ai decis să cucereşti şi Londra la fel cum ai cucerit Parisul?

— Nicki, spuse ea uitându-se la chipul care-i fusese atât de drag mult timp. Mă bucur să te văd! zise în timp ce el îi prinse ambele mâini într-un gest familiar. L-am întrebat pe lordul Rutherford dacă eşti aici şi mi-a spus că ai fost reţinut la Paris şi că vei ajunge mâine.

— Am ajuns aici acum o oră.

Whitney se întoarse către Clayton intenţionând să-l prezinte lui Nicki, dar era clar că ei deja se cunoşteau.

— Claymore, nu-i aşa? întrerupse Nicki prezentarea, ochii lui măsurându-l pe Clayton critic.

Reacţia lui Clayton fu o înclinare a capului, urmată de un zâmbet ironic, pe care Whitney îl simţi ca fiind menit fie să-l înfurie, fie să-i intimideze pe Nicki. Whitney, care nu văzuse niciodată un bărbat reacţionând aşa, simţi nevoia să fugă să se ascundă şi, în acelaşi timp impulsul dat de şampanie, de a chicoti faţă de ostilitatea masculină pe care ea o provocase.

— Dansează cu mine, spuse Nicki, nesocotind cu aroganţă eticheta care cerea să-l întreba mai întâi pe Clayton dacă nu cumva avea ceva împotrivă.

De vreme ce Nicki deja o trăgea spre ringul de dans, Whitney se uită neajutorată către Clayton.

— Ne scuzi, te rog? întrebă ea.

— Sigur, spuse Clayton.

În momentul în care Nicki o prinse în braţe, tot trupul lui protestă.

— Ce faci tu cu Claymore? Şi înainte ca ea să poară răspunde, continuă… Omul acela este un…

— Vrei să spui că este un om îngrozitor atunci când este vorba de femei? întrebă Whitney luptându-se să se

elibereze.

Nicki aprobă şi Whitney continuă să-l tachineze.

— Este un pic cam arogant, nu? Şi este şi foarte frumos şi fermecător.

Ochii lui Nicki se micşorară, dar Whitney râdea cu poftă.

— Nicki, seamănă foarte tare cu tine!

— Cu o singură diferenţă, spuse Nicki, aceea că eu m-aş căsători cu tine!

Whitney aproape că-i acoperi gura râzând cu pofta.

— Nu-mi spune asta, Nicki. Nu aici, nu acum! Nu ţi-ar veni să crezi în ce situaţie sunt.

— Nu este ceva de râs, spuse Nicki aprig.

— Nimeni nu ştie mai bine ca mine, chicoti Whitney. Nicki îi studie chipul într-o linişte încruntată.

— O să rămân la Londra, anunţă el. Am nişte afaceri de încheiat cât stau aici, la nişte prieteni. Mi-ai spus că ai angajamente în următoarele două săptămâni. La finalul acelor două săptămâni, vom discuta din nou despre căsătorie. Atunci când vei avea mintea mai limpede.

Prinsă între oroare şi amuzament, Whitney nu protestă şi-l lăsă s-o conducă înapoi la Clayton, unde mai bău şampanie şi începu să se gândească la situaţia în care era şi care devenea tot mai complicată şi mai periculoasă cu fiecare moment.

Clayton ceru să i se pregătească de îndată careta, apoi o luă în braţe pentru un ultim dans.

— Ce te amuză aşa de tare, micuţo? întrebă el zâmbindu-i şi ţinând-o mult mai aproape de el decât s-ar fi cuvenit.

— Totul, râse Whitney. De pildă, când eram mică eram convinsă că nimeni nu se va însura cu mine. Şi acum Paul vrea să se însoare cu mine, Nicki spune că ar vrea şi, desigur, tu spui că o s-o faci. După ce se gândi un moment, spuse: aş vrea să mă mărit cu toţi trei, pentru că sunteţi foarte simpatici. Se uită la el pe sub genele lungi şi continuă… Presupun că nu eşti deloc gelos, nu?

Clayton se uită la ea insistent:

— Ar trebui să fiu?

— Ar trebui, să ştii! spuse ea veselă. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru a-mi flata amorul propriu, pentru că eu am fost geloasă când ai dansat cu domnişoara Standfield. Apoi deveni serioasă, îşi coborî vocea şi spuse: aveam pistrui când eram mică.

— Nu se poate, spuse Clayton exagerând şocul.

— Ba da, mii. Chiar aici, spuse ea şi întinse un deget să-i arate un loc din apropierea nasului, de era să-şi scoată un ochi.

Un chicot scăpa din gâtul lui Clayton şi îi prinse mâna, pentru a nu-şi scoate cumva ambii ochi.

— Şi, continuă Whitney pe un ton de ziceai că recunoştea toate păcatele, aveam obiceiul să mă caţăr în copaci. Toate celelalte fete spuneau că ele sunt prinţese, iar eu ziceam că sunt maimuţă. Ea îşi dădu capul pe spate şi se aşteptă să vadă condamnare în ochii lui Clayton, dar el îi zâmbea ca şi cum ea ar fi fost ceva rar şi fin.

— Mă simt foarte bine în seara asta, spuse ea vrăjită de tandreţea din ochii lui.

O oră mai târziu, Whitney se lăsă comod pe bancheta din catifea din careta lui Clayton, ascultând zgomotul copitelor cailor pe străzile Londrei. Încercă să închidă ochii, dar simţi că ameţeşte, aşa că-i deschise din nou. Se concentră asupra luminii din lampa de la careta.

— Şampania e foarte bună, murmură ea.

— Nu vei mai crede la fel şi mâine, râse Clayton, luând-o în braţe.

Prinzându-se de braţul lui pentru a-şi păstra fragilul echilibru, ea urcă treptele către casa familiei Archibald şi privi către cerul care începea să se lumineze de ziuă. La intrare, Clayton se opri.

Whitney îşi dădu seama că el aştepta ceva şi nu se mai uită la cer, ci la chipul lui. Ochii ei se micşorară în timp ce se uitau la buzele lui care zâmbeau. Cu o voce plină de demnitate jignită, ea întrebă:

— Te gândeşti că am băut prea mult?

— Deloc. Sper că ai cheie.

— Cheie, repetă ea.

— Pentru uşă.

— Desigur, declară ea mândră.

După ce trecură câteva momente, el chicoti:

— Mi-o dai?

— Ce să-ţi dau? întrebă Whitney încercând cu disperare să se concentreze. Da, cheia, desigur… Ea se uită în jur încercând să-şi amintească unde lăsase gentuţa minusculă şi o descoperi pe umăr. Se strâmbă şi spuse: doamnele nu poartă aşa genţile, o luă şi începu stângaci să caute cheia, până ce, în cele din urmă o găsi.

În holul întunecat de la intrare, Whitney se întoarse brusc spre el, îi spuse noapte bună lui Clayton, aprecie greşit distanţa dintre ei şi se lovi de pieptul lui. Braţul lui puternic o prinse şi o susţinu. Ea s-ar fi putut trage, dar rămase acolo, inima începând să-i bată cu putere, în timp ce ochii lui gri se aţinteau asupra buzelor ei, privindu-le pentru un moment fără sfârşit. Apoi îşi lăsa capul spre ea.

Gura lui se deschise peste a ei, mâinile lui se plimbau intim pe spatele ei, apoi pe coapsele ei, trăgând-o tot mai aproape de trupul lui musculos. Whitney se încordă când simţi presiunea bărbăţiei lui întărite, apoi îl prinse pe după gât şi-i răspunse la sărut, bucurându-se de limba lui care-i depărtase buzele şi pătrunsese în gura ei, retrăgându-se uşor, apoi intrând la loc, într-un ritm foarte incitant şi atât de sugestiv, încât ea simţi că trupul lui întreg pătrundea într-al ei.

Ameţită, se retrase, apoi fu dezamăgită că el îi dăduse drumul aşa de uşor. Trase aer în piept, deschise ochii şi văzu doi Clayton-i care se uitau la ea.

— Eşti foarte îndrăzneţ, domnule, îl admonesta ea sever, apoi strică totul cu un chicotit.

— Este de înţeles de ce, de vreme ce pari a-mi considera atenţia mai puţin respingătoare azi, zâmbi el impediment.

Whitney zâmbi la această remarcă.

— Cred că aşa e, spuse ea şoptind. Şi, ştii ceva? Cred că săruţi la fel de bine ca Paul, şi cu acest aparent

compliment, începu să urce treptele. Se opri şi se gândi puţin... De fapt, spuse ea, uitându-se la Clayton, cred că săruţi la fel de bine ca Paul, dar nu sunt sigură până ce nu se va întoarce. Când va veni, o să-i cer să mă sărute ca tine, ca să pot compara. O să fac un experiment ştiinţific, mai adăugă ea.

— Ba pe dracu'! pe jumătate strigă, pe jumătate râse Clayton.

— Dacă vreau, o să fac! spuse Whitney încruntându-se. O palmă se opri familiar pe fundul ei. Whitney se întoarse cu mâna ridicată intenţionând să-l plesnească peste faţă. Din păcate, ţinta ei nu fu prea bună, ea lovi peretele de pe care desprinse un tablou care ateriză pe podeaua lustruită.

— Uite ce-ai făcut, spuse ea. O să trezeşti toată casa! Se întoarse şi fugi sus pe scări.

*

Trei servitori stăteau lângă masa care era plină cu platouri cu ouă, şuncă, costiţă, felii de carne tăiată subţire, chifle proaspete şi trei feluri de cartofi, precum şi alte feluri pe care Emily le comandase seara trecută întrebându-se cu ce se cuvenea să serveşti un om de rangul ducelui de Claymore. Ei aşteptau ca Whitney să coboare să li se alăture la masa la care ducele fusese invitat din ziua precedentă. Emily amesteca în cana de ceai şi, în timp ce-l studia pe duce, visa la cum ar fi fost ca Whitney să devină ducesă de Claymore.

— Se pare că musafira noastră va dormi toată ziua, spuse Michael.

Emily văzu privirea pe care lordul i-o arunca soţului ei când spuse:

— S-ar putea ca Whitney să îndure efectele serii trecute.

— Nu ştiam că s-ar putea să se simtă rău, spuse Emily. Mă duc sus să văd.

— Nu, spuse Whitney, sunt aici.

La auzul sunetului vocii ei, cei trei se întoarseră. Ea stătea în cadrul uşii, ţinându-se de tocul acesteia şi legănându-se uşor, ca şi cum nu s-ar fi putut ţine pe picioare. Alarmată, Emily îi trase un scaun, dar ducele deja se ridicase din scaunul lui şi traversă camera.

Cu un zâmbet cunoscător, Clayton îi studie chipul palid.

— Cum te simţi, micuţo? întrebă el.

— Cum crezi că mă simt, şopti ea uitându-se la el acuzator.

— O să te simţi mai bine dacă vei mânca, îi promise el şi o conduse spre masă.

— Nu, o să mor!

CAPITOLUL 22

Era pe jumătate convinsă chiar şi când trăsura lor se îndepărta de casa lui Emily din Londra.

— Ştii, şopti ea cu tristeţe, nu mi-a plăcut niciodată şampania.

Râzând zgomotos, Clayton o cuprinse pe după umeri şi-i apăsă capul pe umărul lui.

— Sunt surprins să aud asta, o tachină el.

Oftând, Whitney închise ochii şi dormi până aproape de casă, strângând din când în când braţul lui Clayton, când se zguduia mai tare trăsura.

Se trezi revigorată şi oarecum ruşinată.

— Nu m-am însoţit tocmai cu cine trebuia, se scuză ea, zâmbindu-i jenată lui Clayton. Dac-ai vrea să vii la cină, aş...

— Trebuie să mă întorc la Londra în seara asta, o întrerupse el.

— În seara asta? repetă Whitney, luând o poziţie ţeapănă. Cât vei fi plecat?

— O săptămână.

Whitney se simţi cuprinsă de exaltare şi-şi feri, în

grabă, chipul de privirile lui. Dacă Clayton avea să fie la Londra, ea şi Paul ar fi putut fugi în Scoţia, fără să se teamă că avea să afle în timp util şi să purceadă pe urmele lor. Plecarea lui la Londra tocmai acum era un mare noroc. Era o binefacere! O binecuvântare!

Era o catastrofă.

Uşurarea pe care-o resimţise se transformase acum în panică, iar Whitney simţea iar cum îi plesneşte capul. Dumnezeule Mare, Clayton se întorcea la Londra. Ca orice gentleman, probabil avea să-şi petreacă serile prin cluburi, cinând sau jucând cărţi cu prietenii şi cunoştinţele. Prin acele cluburi sigur aveau să fie şi bărbaţi care participaseră la balul familiei Rutherford şi auziseră zvonuri despre logodna sa. În atmosfera de cârdăşie din club, prietenii-l vor forţa, evident, să confirme sau să infirme zvonurile. Whitney aproape că şi-l putea imagina pe Clayton zâmbind şi spunându-le că totul era adevărat. Şi dacă o va face, avea să fie de râsul tuturor când ea va fugi cu Paul.

Copleşită de tristeţe, Whitney închise strâns ochii. Cât de tare s-ar fi temut de răzbunarea lui Clayton, care avea să fie şi mai teribilă fiindcă-l umilise public, se temea şi mai tare să fie ea cauza acelei umilinţe publice. Nu putea suporta gândul ca acel bărbat mândru să fie luat în derâdere şi batjocorit. Nu făcuse nimic să merite asta. Cu o seară înainte, văzuse cât de mult îl respectau şi-l admirau cu toţii. Iar acum, din cauza ei, avea să fie umilit în faţa tuturor.

Whitney îşi încleştă palmele în poală. Poate va reuşi să prevină un scandal public. Paul trebuia să se întoarcă acasă mâine seară. Dacă fugeau în seara de a doua zi, l-ar fi putut înştiinţa pe Clayton aproape instantaneu şi cu cât ar fi aflat mai curând de fuga ei, cu atât s-ar fi lăudat mai puţin că o ceruse.

Evident, avea să se asigure că nu va primi mesajul ei în timp util să plece după ea. Cu un tot mai mare nod în gât hotărî că alegerea momentului avea să fie esenţială. Oricât de obosit de pe drum ar fi fost Paul, trebuiau să plece la câteva ore după întoarcerea lui. Odată ce Clayton avea să

afle de fuga ei, nu va mai spune nimănui că se logodise cu ea. Ar fi putut respinge cu un zâmbet batjocoritor zvonurile despre logodnă şi şi-ar fi putut face intrarea la evenimentele publice însoţit de una dintre femeile frumoase care tânjeau după el. Şi cu asta totul s-ar fi sfârşit! Toată lumea avea să creadă că logodna lui cu o fetişcană săracă de teapa lui Whitney Stone fusese o biata glumă, un zvon ridicol.

Paul. I se frângea inima când se gândea că îi va spune că trebuiau să fugă. Nu va vrea s-o facă. Se va gândi la cum îi va fi ei distrusă reputaţia de un astfel de scandal. Fusese atât de fericit în seara petrecerii tatălui ei, când îi vorbise despre planurile pe care le avea pentru ei şi de îmbunătăţirile pe care voia să le facă în casă şi-n grădină spre a-i face pe plac.

Clayton îi prinse bărbia în palmă, iar Whitney tresări agitată.

— Când soseşte Sevarin, zise el pe un ton ce nu mai lăsa loc de comentarii, vreau să-l anunţi numaidecât că nu te vei mărita cu el. Nu voi permite ca oamenii să creadă că viitoarea mea soţie a fost logodită cu altul. Poţi să-i dai lui Sevarin ce motiv vrei tu pentru care-i respingi oferta, cât timp îi spui imediat. Ai înţeles?

— Da, şopti Whitney.

Clayton îi aruncă o privire lungă şi pătrunzătoare.

— Vreau să-ţi dai cuvântul.

— Pă…

Whitney înghiţi în sec, profund impresionată că el credea că şi ea avea un simţ al onoarei la fel de puternic ca al lui. Ridică, încet, ochii spre el, simţindu-se cel mai rău om pentru că-i trădase încrederea.

— Îţi dau cuvântul meu.

Expresia feţei i se înmuie şi o privi cu o blândeţe de nesuportat.

— Ştiu cât de greu îţi va fi să-i spui, micuţo. Promit să mă revanşez într-o bună zi.

Lacrimile îi ardeau fundul ochilor, iar muşchii gâtului i se încordară pe când el îi desenă, tandru, linia elegantă a

obrazului.

— Mă ierţi? o întrebă el şoptit.

Ea să-l ierte pe el? Whitney simţi cum emoţii violente pun stăpânire pe ea, iar pentru o clipă chiar se gândi să se lase pradă braţelor lui puternice şi să-şi plângă amarul confuz. Însă dădu doar din cap şi-l privi încercând să-şi imprime în memorie chipul lui, aşa cum era în acea clipa – căci dacă avea să-l mai revadă vreodată, ştia că expresia lui avea să fie de ură pură.

Intraseră pe drumul spre casa ei, iar Whitney îşi trase amorţită mănuşile.

— De ce te întorci aşa curând la Londra? îl întrebă ea, pe măsură ce ceasul despărţirii finale şi dureroase era tot mai aproape.

— Fiindcă azi dimineaţă m-am întâlnit cu directorii companiei mele şi trebuie să iau unele decizii, după ce mă întâlnesc şi cu cei de la Londra. E vorba doar să alegem cele mai bune investiţii în care să plasăm o sumă de bani destul de importantă, o linişti el. Contrar bârfelor pe care le-ai auzit pe seama mea la petrecerea tatălui tău, nu duc o viaţa de desfrâu. Am şapte moşii, o mie de chiriaşi şi o sută de interese de afaceri şi toate au de suferit de pe urma lipsei mele de atenţie, pe care ţi-am dedicat-o întru totul ţie, ursuleţul meu.

Trăsura se opri în faţa casei ei, iar valetul veni să deschidă portiera şi să coboare scăriţa. Whitney dădu să se întoarcă spre portieră, însă vocea liniştită a lui Clayton o opri.

— Afacerile nu mă vor reţine prea mult timp la Londra, însă m-am gândit că vei vrea să fii o vreme singură după ce-l vei înfrunta pe Sevarin. Dacă nu trimiţi după mine la Londra, voi rămâne acolo până duminică, de mâine într-o săptămână.

Din moment ce-i spusese unde-l poate găsi la Londra, Whitney simţi în vocea lui speranţa rezervată că avea, într-adevăr, să trimită după el înainte de sfârşitul săptămânii şi-l apucă uşor, cu mâna tremurândă, de mânecă, dornică să-l implore să o ierte şi să o înţeleagă.

— Clayton. Eu… Văzu câtă plăcere îi aducea atingerea ei voită şi felul în care-i rostea numele de botez, dar rosti:

— Călătorie plăcută, atât reuşi să-i spună, desprinzându-se apoi de lângă el şi coborând repede din trăsură.

De îndată ce ajunse în odaia ei. Whitney trimise un bilet la Paul acasă, cu ordin ca, indiferent la ce oră sosea domnul Sevarin, să i se dea biletul. În bilet îl rugă să-i trimită vorbă că s-a întors, apoi să meargă de îndată în vechea căsuţă de vânătoare, unde i se va alătura şi ea. Acolo vor avea intimitate şi-i va putea explica necazul ei. Să-i explice necazul ei! Cum Dumnezeu va reuşi, oare, să găsească cuvintele cu care să-i explice? se întrebă ea mâhnită.

Până la lăsarea serii, tot nu primise vorbă de la Paul.

Pe când se îmbrăca de culcare, Whitney dădu de două ori să coboare în hol şi să-i ceară mătuşii ei ajutorul să fugă. De fiecare dată, conştiinţa a avertizat-o că mătuşa Anne nu avea să fie în veci de acord cu fuga, oricând de presante ar fi fost motivele lui Whitney. Mătuşa Anne s-ar fi gândit doar la modul ireversibil în care o astfel de fugă în ascuns ar fi afectat reputaţia lui Whitney. N-ar fi putut înţelege niciodată că Whitney nu putea, pur şi simplu nu putea acţiona ca o laşă şi să-l dezamăgească pe Paul, nici chiar de-ar fi vrut, iar ea nici măcar nu voia, îşi spunea Whitney în sinea ei, fără prea multă convingere. El o iubea şi se baza pe ea.

Cum nici Clarissei nu-i putea încredinţa secretul ei, Whitney îşi împachetă, încet, toate cele necesare şi ascunse geamantanul, apoi se băgă în pat şi-şi aţinti privirea în tavan. Dintre toate lucrurile neplăcute ce-o aşteptau, cel mai groază-i era să scrie biletul pe care va trebui să i-l trimită lui Clayton la Londra.

În mintea ei, l-a tot formulat şi reformulat. Gândul o rodea într-atât, încât în cele din urmă hotărî să scape şi de asta şi se dădu jos din pat.

Eu şi Paul am fugit în ascuns, scrise ea. Sper ca într-o bună zi să găseşti în inima ta puterea, dacă nu să mă ierţi,

măcar să mă înţelegi.

Să ierte? Să înţeleagă? Clayton n-ar fi putut face asta niciodată. Stătea la birou şi se zgâia la scrisoare, imaginându-şi cum avea să reacţioneze Clayton. La început ar fi zâmbit. Crezând că-i trimitea vorbă să se întoarcă mai curând, iar apoi zâmbetul lui avea să dispară…

Tremurând ca şi când ar fi fost deja ţintuită de privirea de gheaţă a ochilor lui gri, Whitney se târî înapoi în pat şi se cuibări sub pătură. Nu era convinsă că avea curajul să fugă, nici măcar dacă-şi dorea să fugă.

Lacrimile i se prelingeau pe obraz şi-i umezeau perna, pe când şi-l imagina pe bărbatul înalt, cu ochi gri, pe care ar fi fost nevoită să-l înfrunte când s-ar fi întors din evadarea ei, un bărbat puternic, care-ar fi respins-o dezgustat şi plin de ură şi care în veci n-ar mai fi râs alături de ea, n-ar mai fi strâns-o între braţele lui puternice şi nu i-ar mai fi spus niciodată „micuţo” cu vocea lui tandră.

*

Mesajul lui Paul sosi la ora 11 în dimineaţa celei de-a doua zi. Îmbrăcată gros, spre a se feri de frigul năprasnic al acelei zile înnorate, Whitney o porni în goană în şaua lui Khan, galopând prin iarba mare din curtea căsuţei părăsite. Îl legă pe Khan alături de calul lui Paul şi deschise larg uşa căsuţei. Focul timid pe care-l aprinse Paul trosnea şi licărea în vatră, însă nu prea reuşea să alunge atmosfera rece şi sumbră din încăperea goală. Simţind o mişcare în spatele ei, Whitney strigă agitată:

— Paul!

— Cred că pe mine mă aşteptai, o tachină el. De unde până atunci stătuse lungit la perete, se ridică, deschise braţele şi zise:

— Vino încoace.

Whitney se apropie de el şi automat ridică chipul spre el, aşteptându-i sărutarea, în timp ce-n mintea ei căuta felurite moduri în care să înceapă.

— Mi-a fost dor de tine, puştoaico, murmură el prin

părul ei. Ţie ţi-a fost dor de mine?

— Da, răspunse ea absent, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui. Trebuia să-i explice pe îndelete, nu să azvârle din prima asupra lui toate problemele lor încurcate. Păşi mai spre centrul încăperii, apoi se întoarse cu faţa spre el.

— Paul, am câteva lucruri să-ţi spun, care ţi se vor părea... Căuta cu disperare cuvântul potrivit... Ţi se vor părea surprinzătoare.

— Spune, o îndemnă Paul, zâmbind. Îmi plac surprizele.

— Ei bine, asta n-o să-ţi placă! izbucni ea cu deznădejde. Îl cunoşti pe domnul Westland?

Paul dădu din cap că da.

— Şi-ţi aminteşti cum la petrecerea tatălui meu toată lumea bârfea pe seama Ducelui de Claymore, Clayton Westmoreland?

— Îmi amintesc, zise Paul.

— Ei bine, domnul Westland e de fapt Westmoreland.

— Ducele care-a dispărut? zise Paul, pe chipul lui citindu-se un amestec de amuzament, curiozitate şi neîncredere. Ducele care deţine 50 de moşii, 400 dintre cei mai buni cai ai Europei şi care, dacă-mi amintesc eu bine bârfele de la petrecere, e pe cale să se însoare cu un mai puţin de 50 de femei tulburător de frumoase? Acel duce?

Distrată pentru moment, Whitney zise:

— De fapt, deţine doar şapte moşii. S-ar putea să aibă 400 de cai, asta nu ştiu. Însă ştiu că e pe cale să se însoare cu o singură femeie. Ascultă, Paul, zise ea cu blândeţe, cu vocea tremurândă de emoţie, ştiu că şi ţie ţi se va părea la fel de tulburător cum mi s-a părut şi mie, la început, însă eu sunt femeia cu care e el pe cale să se însoare.

Buzele lui Paul se alungiră într-un zâmbet până la urechi, se apropie de ea şi-o trase în braţele lui.

— Dacă insistă cu ideea asta a lui, o tachină el, trecându-şi degetul mare de-a lungul bărbiei ei, o să-i spun ce-am descoperit eu, anume că dacă rămâi de una singură, bei vinul folosit la gătit.

— Insinuezi c-aş fi luată? rosti Whitney cu neîncredere.

— Eşti beată criţă, glumi el, apoi luă o mână serioasă. Nu mai încerca să mă faci gelos. Dacă eşti supărată c-am stat atâta vreme plecat, atunci spune-mi-o direct.

Teribil de frustrată, Whitney se trase înapoi şi bătu cu piciorul în podea.

— Nu încerc să te fac gelos! Încerc să te fac să înţelegi că sunt logodită cu Clayton Westmoreland încă din luna iunie! Gata, îi spusese!

— Poftim? întrebă Paul, holbându-se la ea.

— De fapt, din luna iulie, abia articulă Whitney. Crezi că asta contează?

Pentru prima oară Paul o luă în serios.

— Ai acceptat cererea lui Westland?

— Nu e Westland, ci Westmoreland, sublinie Whitney. Şi nu eu am acceptat-o, ci tatăl meu.

— Atunci spune-i tatălui tău să se însoare cu el, zise Paul răspicat. Tu mă iubeşti pe mine, e foarte simplu, ochii lui albaştri o ţintuiră cu o iritare confuză. Te joci cu mine şi nu-mi place. Ce-mi spui tu nu are nicio logică.

— N-am ce face, ripostă Whitney, năucită. Ăsta e adevărul.

— Atunci te rog să-mi explici cum se face că eşti logodită încă din iulie cu un bărbat pe care l-ai cunoscut abia în septembrie.

Era de acum cât se poate de serios, iar Whitney aproape că-şi dorea să nu fi fost. Inspirând adânc şi sacadat, zise:

— Mi-a fost prezentat în Franţa, însă n-am dat importanţă numelui lui şi nici nu i-am reţinut chipul. L-am revăzut apoi la un bal mascat în luna mai şi nici atunci nu i-am văzut chipul. La balul mascat a decis că vrea să se însoare cu mine, însă ştia că unchiul meu respingea toţi peţitorii fiindcă voiam să mă întorc şi să mă mărit cu tine, aşa că a venit aici şi i-a plătit tatei 100.000 de lire sterline pentru mine, apoi l-a pus pe tata să trimită după mine şi s-a mutat în casa familiei Hodge.

— Şi chiar te aştepţi ca eu să te cred? izbucni Paul.

— Nu tocmai, spuse Whitney cu amărăciune, însă ăsta e adevărul. N-am ştiut nimic despre cele întâmplate până în seara în care-ai plecat. Am coborât în salon să le spun tatei şi mătuşii că noi doi ne vom căsători, iar Clayton era acolo. Până să mă dezmeticesc, tata ţipa la mine cum că eram logodită cu Ducele de Claymore, care s-a dovedit a fi Clayton, după care situaţia s-a înrăutăţit.

— Nu văd cum s-ar mai fi putut înrăutăţi, răspunse Paul sarcastic.

— Ei bine, s-a înrăutăţit. Clayton m-a luat cu el la Londra acum trei zile şi i-a spus unuia dintre prietenii lui că ar urma să ne căsătorim…

— Adică ai fost de acord să te căsătoreşti cu el? întrebă Paul cu răceală.

— Nu, bineînţeles că nu.

Paul se întoarse pe călcâie şi se apropie de şemineu. Lovind cu bocancul în grătarul din faţa şemineului, fixă cu privirea flăcările şi-o lăsa pe Whitney să-i privească deznădăjduită spinarea. Brusc, deveni încordat, iar când se întoarse avea chipul alb şi-o privire şocată, alarmată.

— Cum adică i-a plătit tatălui tău bani pentru tine? întrebă el. Obiceiul e ca tatăl să-i dea fiicei sale zestre şi nu invers.

Whitney îşi dădu pe loc seama încotro i se îndreptau gândurile, iar inima-i fu cuprinsă de compasiune pentru Paul şi pentru ea însăşi.

— Paul, eu nu am zestre. Tatăl meu mi-a pierdut şi zestrea, şi moştenirea.

Paul îşi lăsă capul pe spate, sprijinit de zidul de piatră şi închise ochii, umerii laţi căzându-i într-un gest cuprins de disperare.

Era vremea ca Whitney să se dedice drumului pe care-l alesese şi păşi spre el simţind că avea picioarele de plumb. Raţiunea-i striga că nu trebuia să facă asta, însă inima n-o lăsa să-l părăsească. Nu acum, nu după ce văzuse expresia chinuită de pe chipul lui.

— Paul, tata mi-a spus cât de grea e situaţia ta şi nu-

mi pasă, te rog să mă crezi. Mă voi căsători cu tine orice-ar fi. Însă trebuie să acţionăm repede. Clayton mai stă şase zile la Londra, iar între timp putem fugi în Scoţia. Până află Clayton...

— Să fugim în ascuns! Vocea lui Paul izbucni dezlănţuită, iar degetele se încleştară violent de braţele ei. Ţi-ai pierdut minţile? Mama şi surorile mele nu vor mai putea privi în ochi pe nimeni.

— Nu, suspină răguşit Whitney. Ruşinea va fi numai a mea.

— La naiba cu ruşinea ta! răbufni el, scuturând-o. Nu-ţi dai seama ce-ai făcut? Tocmai am cheltuit o mică avere pe cinci cai şi-un faeton!

Şi cum se face că asta era vina ei? se întrebă Whitney, ferindu-se de flăcările din ochii lui. Apoi îşi dădu seama. Resentimente amare-i strângeau inima, asemenea unor chingi de oţel, făcând-o să răbufnească într-un râs sufocat.

— Ai cheltuit „averea” pe care credeai c-o aveam eu, zestrea cu care credeai că voi veni eu, nu-i aşa?

Nici nu mai era nevoie de răspunsul lui Paul. Vedea limpede adevărul în focul din ochii lui. Dându-i furioasă mâinile la o parte, se dădu câţiva paşi înapoi.

— La cinci minute după ce ţi-am acceptat cererea, ai început să-ţi imaginezi cum aveai să-mi cheltuieşti banii, nu-i aşa? Nici măcar n-ai mai aşteptat să vorbeşti întâi cu tatăl meu! Mă „iubeai” într-atât, încât nici nu te-ai mai obosit să rămâi alături de mine şi să-i ceri consimţământul. Ţi-a păsat doar de bani şi nici măcar nu i-ai cheltuit pe lucruri importante. Pământurile tale sunt ipotecate, casa ta e în paragină... Paul, şopti ea, cu ochii ei verzi scăldaţi în lacrimi, ce fel de bărbat eşti? Eşti atât de lipsit de coloană vertebrală şi atât de iresponsabil încât te-ai fi însurat cu mine doar să ai bani de dat pe cai de care nici nu ai nevoie?

— Nu fi proastă! răbufni Paul, însă roşi cuprins de o jenă vinovată. Te-am iubit. Altfel nu te-aş fi cerut în căsătorie.

— Iubire! rosti Whitney batjocoritor, cu amărăciune.

Niciunul dintre voi nu ştiţi ce-nseamnă acest cuvânt! Tatăl meu mă „iubeşte” şi m-a vândut să-şi scape pielea. Te interesează doar câţi bani valorez eu pentru tine. Clayton măcar nu-mi jigneşte inteligenta, pretinzând că mă iubeşte. M-a cumpărat ca pe-o servitoare, iar acum se aşteaptă să onorez înţelegerea, însă nu se preface că m-ar „iubi”.

Paul lăsă să-i scape un oftat prelung…

— O să mă gândesc la o soluţie, însă să fugim nici nu încape discuţie. Westland… Westmoreland… Ar fi dispus să renunţe?

Whitney îl privi şi ridică încăpăţânată bărbia.

— Nu, rosti cu mândrie, iar în clipa aceea i-ar fi dat acelaşi răspuns chiar şi dacă ar fi crezut altfel. Se întoarse şi porni spre uşă, apoi se opri puţin să-l privească peste umăr.

— Elizabeth Ashton e încă disponibilă, zise într-o suflare. Sunt convinsă că zestrea ei ţi-ar acoperi extravaganţele din recenta ta călătorie. Ai face bine să începi să te gândeşti cum poţi să-i intri iar în graţii, să pui mâna pe banii ei.

— Taci! strigă Paul. Că altfel s-ar putea chiar să o fac.

Whitney îi trânti uşa în faţă, înainte să rostească ultimul cuvânt. Însă abia când ajunse în intimitatea încăperii ei îşi lăsa lacrimile să-i scalde obrazul. Ghemuită în pat, cu chipul îngropat în pernă, îşi plânse toată suferinţa şi dezamăgirea. Plânse pentru ea însăşi, pentru visurile ei deşarte şi devotamentul pe care în zadar i-l arătase lui Paul atâţia ani. Plânse pentru că ea era gata să-şi distrugă reputaţia pentru Paul. Iar pentru el contau doar mama şi surorile lui. Însă mai presus de toate, plânse de furie din cauza propriei ei prostii.

Când Clarissa îi aduse cina în cameră în acea seară, Whitney avea ochii umflaţi şi o durea în coşul pieptului, însă furtuna de suferinţă şi furie aproape trecuse. Mâncă singură, cu tot felul de gânduri năvălindu-i în minte, un chin melancolic ce apăru din senin şi se sfârşi în neant.

Până a doua zi la amiază, Whitney nu mai era furioasă pe Paul. Ba chiar simţea o vinovăţie ciudată. Şi-l imaginase

mereu ca fiind cavalerul ei modern pe cal alb, curajos, romantic şi galant şi nu era vina lui că nu se potrivea cu iluzia ei. Se simţea ruşinată şi responsabilă pentru rolul pe care-l avusese, fără ştirea ei. În agravarea situaţiei lui financiare. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să-l facă să o ceară de nevastă, acceptându-i oferta, fără să-şi dea seama că l-a împins să cheltuiască banii pe care ea nu-i avea.

Mai târziu în acea după-amiază, pe când se plimba fără ţintă printre ultimele flori din grădina de trandafiri, în loc să contemple permanent problemele, Whitney începuse să se gândească la soluţii. Curând începu să contureze un plan. Elizabeth îl iubea pe Paul, Whitney era convinsă de asta. Trebuia să poată face ceva să îndrepte lucrurile cu Elizabeth, să o facă să-l accepte pe Paul. De se va hotărî să o curteze din nou.

Whitney ezită şi-şi înveli mai strâns şalul de mătase în jurul umerilor. Gândindu-se la haosul în care se găsea propria ei viaţă, era ultima persoană din lume în stare să îndrepte viaţa amoroasă a altcuiva. Totuşi, era responsabilitatea ei şi nu putea sta cu mâinile-n sân, sperând că soarta o să îndrepte lucrurile.

Cu o vitalitate ce multe zile stătuse-n amorţeală, Whitney hotărî să preia frâiele problemei. Intră în casă şi-i trimise degrabă vorbă lui Elizabeth. Intră apoi în dormitor, întrebându-se dacă Elizabeth avea să-i refuze invitaţia fără să clipească. De-a lungul anilor, Whitney dăduse dovadă de atâta gelozie competitivă, pusese la cale atâtea şotii şi şicane, încât biata Elizabeth ar fi avut tot dreptul să privească cu îndoială orice gest de prietenie din partea lui Whitney, venit atât de târziu.

Whitney era atât de convinsă că Elizabeth avea să refuze să vină, încât tresări când vocea caldă a lui Elizabeth se auzi din pragul dormitorului.

— M-ai chemat să vin? Ochii ei albaştri cercetau cu nervozitate încăperea şi părea gata să o rupă la fugă.

Whitney afişă un zâmbet liniştitor şi zise cu blândeţe:

— Da şi mă bucur mult că eşti aici. Pot să-ţi iau mănuşile şi boneta? Şi când întinse mâinile să i le ia,

Elizabeth îşi încleştă ambele mâini pe marginea bonetei, lipind-o protector de părul ei buclat, iar Whitney îşi aminti de-o altă bonetă a lui Elizabeth, o pălăriuţă din paie cu funda roz pe care Paul i-o admirase odată, cu mulţi ani în urmă. Cinci minute mai târziu, boneta se afla sub picioarele scaunului cu care se legăna Whitney. Whitney îşi dădu seama că Elizabeth se gândea la acelaşi lucru şi se îmbujoră toată amintindu-şi strigătul cuprins de disperare al lui Elizabeth.

— Aş prefera să rămână la mine, zise Elizabeth.

— Nu te condamn, oftă Whitney. În următoarea jumătate de oră, Whitney servi ceaiul şi întreţinu un monolog plin de banalităţi, încercând să o facă pe Elizabeth să se simtă mai în largul ei, însă Elizabeth continuă să răspundă monosilabic şi să stea băţ pe marginea scaunului, de parcă ar fi fost gata să-şi ia zborul din încăpere la primul zgomot mai puternic.

În cele din urmă, Whitney trecu la subiect.

— Elizabeth, zise ea, venindu-i foarte greu să-şi mărturisească slăbiciunile femeii pe care o considerase mereu rivala ei, îţi datorez scuzele mele pentru o mare nedreptate pe care ţi-am făcut-o recent, cât şi pentru unele lucruri teribile pe care ţi le-am făcut când eram tinere. E vorba de Paul, zise ea răspicat. Ştiu cât de mult trebuie că mă urăşti şi nu te condamn, însă aş vrea să te ajut.

— Să mă ajuţi? repeta sec Elizabeth.

— Să te ajut să te măriţi cu Paul, o lamuri Whitney. Ochii albaştri ai lui Elizabeth deveniră dintr-odată mai mari.

— Nu! Zău aşa, nu, n-aş putea, se bâlbâi ea, roşind toată.

— Ba sigur c-ai putea! rosti cu convingere Whitney, împingând spre ea tava cu fursecuri. Eşti o fată foarte frumoasă, iar Paul zicea mereu…

— Nu, o contrazise delicat Elizabeth, scuturându-şi părul blond. Mai degrabă tu eşti frumoasă, eu sunt doar drăguţă, în cel mai bun caz.

După ce făcu acest uriaş pas spre a se împrieteni cu Elizabeth, Whitney nu avea de gând să lase generozitatea

ei să treacă neobservată.

— Elizabeth, eşti foarte manierată. Spui şi faci întotdeauna lucrurile potrivite, la momentul potrivit.

— Lucrurile potrivite şi plicticoase, o contrazise cu blândeţe Elizabeth, nu lucruri interesante şi pline de culoare precum cele spuse de tine.

— Elizabeth, zise Whitney, neputând să-şi reprime amuzamentul, eu am fost întotdeauna o fire cât se poate de scandaloasă, pe când tu ai fost mereu o fire cât se poate de perfectă.

Elizabeth se rezemă relaxată în scaun şi chicoti.

— Uite, vezi! Eu aş fi spus un simplu „mulţumesc”, însă tu spui mereu lucruri neobişnuite.

— Nu-mi mai face complimente, o avertiză Whitney cu o privire veselă. N-o să mă las cu nimic mai prejos şi-o să stăm aici toată noaptea, făcându-ne complimente una alteia.

Elizabeth deveni dintr-odată serioasă şi zise:

— Sunt foarte fericită pentru tine şi Paul. Când Whitney o privi uluită, îi explică:

— Toată lumea ştie ca logodna voastră ar trebui să fie secretă, însă din moment ce toată lumea vorbeşte despre asta, mi-am zis că n-o să te superi dacă aduc vorba.

— Cum adică toată lumea vorbeşte despre asta? întrebă Whitney cu voce răguşită. Cine altcineva mai ştie?

— Păi, stai să mă gândesc. Domnul Oldenberry, farmacistul, ne-a spus mie şi lui Margaret. Zicea c-a auzit de la fata în casă a lui Lady Eubank, care-a auzit de la Lady Eubank, care-a auzit chiar de la mama lui Paul. Bănuiesc că toată lumea din sat ştie.

— Dar nu e adevărat! strigă Whitney cu disperare.

Chipul simpatic al lui Elizabeth rămase brusc fără expresie.

— Te rog, nu-mi spune că nu e adevărat! o imploră ea agitată. Nu acum, nu când Peter e pe punctul să-şi prezinte cererea.

— Pentru cine vrea Peter să-şi prezinte cererea? întrebă Whitney, distrasă pentru o clipă.

— Pentru mine. Însă n-o va face dacă Paul nu e logodit. Vezi tu, Peter e timid şi-a crezut mereu că nutresc o afinitate secretă pentru Paul, ceea ce nu e câtuşi de puţin adevărat. Şi chiar de-ar fi, tatăl meu nu mi-ar permite niciodată să mă mărit cu Paul, fiindcă e mare risipitor şi are pământurile ipotecate.

Whitney se rezemă în scaun şi se zgâi la Elizabeth.

— Peter Redfern, timid? repetă ea. Elizabeth, ne referim amândouă la acelaşi Peter Redfern? Cel care-a încercat să-mi pună capace pe urechi la picnicul la care-ai căzut tu din copac?

— Păi, cu mine e timid, zise Elizabeth.

Rămasă fără cuvinte şi total neîncrezătoare, Whitney îşi imagină faţa pistruiată a lui Peter şi părul lui roşcat şi încercă să-şi imagineze cum ar fi putut intra în graţiile unei făpturi fragile şi frumoase precum Elizabeth, care fusese întotdeauna topită după Paul.

— Tu chiar vrei să spui, rosti răspicat Whitney, că în toţi aceşti ani ai fost îndrăgostită de Peter?

— Da, recunoscu sec Elizabeth. Însă, dacă o să le spui tuturor că tu şi Paul nu vă căsătoriţi, atunci Peter se va retrage, aşa cum a făcut-o mereu, şi-l va lăsa pe Paul să-i ia locul. Şi eu atunci… Eu… Elizabeth răscoli după batista ei de dantelă şi izbucni pe loc în lacrimi.

Whitney îşi lăsă capul într-o parte.

— Cum reuşeşti tu să plângi aşa? o întrebă cu admiraţie. Eu plâng mereu cu hohote şi horcăieli şi lacrimile-mi curg şiroaie, ca dintr-o fântână arteziană.

Elizabeth chicoti printre suspine şi-şi şterse ochii înainte să ridice privirea rugătoare spre Whitney.

— Ziceai că mi-ai făcut nedreptăţi şi că-ţi pare rău. Dacă vorbeai serios, nu mai poţi aştepta câteva zile înainte să rupi logodna cu Paul? Peter trebuie să mă ceară în căsătorie dintr-un moment în altul, sunt convinsă.

— Nu-ţi dai seama ce-mi ceri, răspunse Whitney tensionată. Dacă o anume persoană aude bârfele şi chiar o să creadă că m-am logodit cu Paul, viaţa mea n-ar mai face doi bani.

Elizabeth părea gata să izbucnească iar în plâns, aşa că Whitney să ridică în picioare, prinsă între gândul că doar câteva zile în plus nu puteau schimba nimic şi teama inexplicabilă că ar fi putut reprezenta un dezastru.

— O să aştept trei zile înainte să pun capăt bârfelor, acceptă Whitney cu neîncredere.

Mult după plecarea lui Elizabeth, Whitney căzu pe gânduri în camera ei, îngrijorată. Dacă toată lumea, inclusiv servitorii, bârfea la drumul mare despre „logodna” ei cu Paul, Clayton cu siguranţă avea să afle imediat ce se va întoarce. Îi spusese clar de la început că nu avea să permită ca oamenii să creadă că fusese logodită cu altcineva în afară de el, iar Whitney încerca să găsească o dovada clară că nimic din ce s-a întâmplat n-a fost din vina ei, ci că de fapt chiar îi spusese lui Paul că n-o să se mărite cu el, aşa cum îi promisese lui Clayton că va face.

Îi acceptase promisiunea şi avusese încredere în ea că şi-o va respecta, iar Whitney voia ca el să creadă că ea chiar şi-o respectase. Singurul care-o putea dovedi era Paul, iar Paul nu va fi dispus să o ajute.

Whitney îşi muşcă buzele, îngrijorată fiind nu doar de pierderea onoarei. Fără perspectiva căsătoriei cu Paul care să-i dea curaj, simţea acum o teama profundă şi autentică la gândul furiei lui Clayton. Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai convinsă că modul cel mai bun de-a evita un dezastru era să meargă la Londra şi să-i explice lui Clayton ce se petrecea acolo. Avea să fie mai puţin furios dacă afla de la ea, decât de la nişte străini şi aşa va şti că nu era vina ei. Şi apoi, dacă chiar avea de când să se mărite cu Paul, după cum spuneau bârfele, de ce s-ar mai fi întors la Londra să-l vadă pe Clayton?

Hotărâtă, Whitney se ridică şi o porni pe hol, spre camera mătuşii ei. Îi povesti tot, inclusiv bârfele despre logodna ei cu Paul şi planul, pe care de altfel îl abandonase, de-a fugi în ascuns. Mătuşa Anne păli, însă rămase tăcută până când Whitney termină.

— Şi ce-ai de gând să faci? o întrebă apoi.

— Cred c-ar fi cel mai bine să mă duc la Londra şi să

stau la Emily. De cum ajung, îl anunţ pe lord că sunt acolo, iar el va veni, evident, să mă vadă. Apoi voi alege momentul cel mai potrivit să-i spun de bârfele ce umblă pe aici. Cred că n-o să-l intereseze neapărat zvonurile, cât timp o să creadă că nu sunt din vina mea.

— Vin cu tine la Londra, se oferi pe loc mătuşa ei.

— Nu-i nevoie. De mult vrei să-ţi vizitezi verişoara din Lincolnshire, iar Emily s-ar bucura să stau o vreme la ea. Îţi scriu de îndată ce mă voi convinge că ducele nu s-a răzgândit şi n-a apucat-o încoace, atunci vei putea pleca de îndată la Lincolnshire. N-aş vrea să fim amândouă plecate, dacă se întoarce cumva pe neaşteptate şi aude bârfele.

Lady Anne zâmbi.

— Ai dreptate. Când te vei întâlni cu el la Londra, ce motiv ai să-i dai pentru prezenţa ta acolo?

Fruntea netedă a lui Whitney se încruntă iritată.

— Probabil va trebui să-i spun adevărul, că mă temeam c-o să se întoarcă în sat şi-o să creadă că, în ciuda avertismentului lui, eu nu l-am refuzat pe Paul. Deşi mi se pare teribil de deranjant să fiu nevoită să dau fuga la Londra, ca un iepure speriat de furia lui. Bărbatul acela a apărut în viaţa mea acum câteva luni, iar de atunci sunt ca o păpuşă, obligată să dansez cum îmi cântă el. Cred c-o să-i spun şi asta! încheie Whitney revoltată.

— Dacă tot eşti aşa hotărâtă să fii sinceră în ceea ce priveşte sentimentele tale, îi sugeră mătuşa Anne cu o strălucire complice în ochi, ce-ar fi să-i spui şi că ai căpătat o sinceră afecţiune faţă de el şi eşti gata să onorezi acum contractul de logodnă? S-ar bucura fără măsură să audă asta.

Whitney sări ca arsă de pe canapea.

— Ba n-o să fac asta! afirmă ea cu tărie. Având în vedere că nu i-a păsat niciodată dacă vreau să mă mărit cu el şi că nu s-a îndoit o clipă că mă voi căsători cu el, nu văd de ce să-i gâdil acum egoul declarând ca vreau să mă mărit cu el. Şi apoi, încă nu m-am hotărât să mă mărit cu el.

— Ba eu cred că te-ai hotărât, draga mea.

Vocea liniştită a mătuşii o făcu pe Whitney să se

oprească înainte să ajungă la uşă.

— Şi, dacă aşa ţi-ar fi mai uşor să fii sinceră cu propriile tale sentimente, atunci să ştii că, după părerea mea, bărbatul acela te iubeşte cu o intensitate care pe el însuşi l-ar ului, de-ar reuşi s-o recunoască şi e foarte probabil să-ţi gâdile ţie egoul.

— Te înşeli, mătuşă Anne, răspunse Whitney sec. Nu mi-a spus niciodată nici măcar că ţine la mine. Sunt doar o proprietate pe care-a cumpărat-o, nimic mai mult. Nu-mi cere să mă târăsc în faţa lui. Oricum mi-a mai rămas foarte puţină mândrie şi n-am de gând să o sacrific pentru a-i calma temperamentul sau a-i gâdila egoul.

Elizabeth Ashton trecea în fiecare după-amiază pe la conac să raporteze ce progrese a mai făcut, însă la sfârşitul celei de-a treia zile, încă nu aveau motiv să sărbătorească. Clarissa şi Whitney îşi făceau bagajele pentru călătoria de-a doua zi spre Londra, când Elizabeth dădu buzna în dormitor, asemenea unui soldat întors învins dintr-o bătălie pe care-ar fi trebuit s-o câştige cu uşurinţă.

— Nici acum Peter nu e mai aproape de a mă cere în căsătorie decât era acum 10 ani, zise ea cu amărăciune şi se trânti în scaun.

Whitney azvârli un braţ de haine în geamantan şi o privi cu disperare pe Elizabeth.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură, zise Elizabeth cu tristeţe, i-am propus să cinăm în seara asta la mine acasă. Fără părinţii mei şi ştii ce mi-a spus? Mi-a spus, şi Elizabeth oftă adânc, că-i place să cineze cu părinţii mei.

— Ce idiot! exclamă Whitney iritată. Începu să se plimbe de colo, colo. Poate tu eşti gata să accepţi înfrângerea, însă eu nu sunt. Cel puţin nu din partea lui Peter Redfern, dintre toţi bărbaţii! Nătângul ăla te adoră încă din copilărie. Are nevoie de-o motivaţie, ceva care să-l oblige să te ceară neîntârziat.

Absentă, Whitney împinse geamantanul la o parte cu piciorul şi se încruntă la vederea hainelor împrăştiate prin toată camera.

— Ştiu! exclamă ea, năpustindu-se spre Elizabeth cu ochii ei verzi cuprinşi de-o strălucire plină de îndrăzneală, pe care Elizabeth şi-o amintea prea bine din vremurile apuse. Îngrozită, se ghemui în scaun.

— Whitney, indiferent la ce te gândeşti, n-o vom face.

— Ba o vom face! strigă Whitney triumfătoare. Domnişoara Ashton, te invit să vii cu mine la Londra.

— Dar nu vreau să merg la Londra, rosti Elizabeth cu disperare. Îl vreau pe Peter.

— Foarte bine, îl vei avea în aceasta seară. Repetă după mine: „Da, voi merge cu tine la Londra”.

— Da, voi merge cu tine la Londra, repeta Elizabeth, însă nu vreau să o fac.

— Perfect, pentru că nici n-ai s-o faci. Însă eu te-am invitat, iar tu ai acceptat. În felul acesta, când îi vei spune lui Peter c-ai acceptat să vii cu mine, nu-i vei spune o minciună.

Păşind hotărâtă spre Elizabeth, înmărmurită, Whitney o prinse de mână şi-o trase spre birou.

— Scrie-i lui Peter şi spune-i să cineze alături de tine în seara asta, la mine. Spune-i că... Whitney ezită, cu degetul arătător lipit de buze, apoi chicoti mulţumită de ideea ei genială. Spune-i ca noi două avem de gând să facem ceva extraordinar împreună. Asta o să-l îngrozească.

— Lui Peter n-o să-i placă ideea ca noi două să plecam împreună la Londra, zise Elizabeth.

— O să deteste ideea! o aprobă cu mândrie Whitney. Deşi acum am crescut. Peter încă stă cu ochii pe mine de parcă în orice clipă se aşteaptă să fac vreo faptă scandaloasă.

Pentru prima oara în viaţa ei confortabilă şi cuminte, Elizabeth arată o urma de încăpăţânare.

— Dacă Peter nu va fi de acord, n-o să plec.

Uluită de lipsa de apreciere a lui Elizabeth faţă de planul ei strălucit, Whitney zise:

— Nici nu pleci. Nu înţelegi? Peter va fi revoltat la gândul că noi două am putea pleca împreună. Nu crede că m-am schimbat cu adevărat. Încă mă consideră aceeaşi

fetişcană băieţoasă care obişnuia să plesnească iapa bătrână a reverendului Snodgrass peste fund, cu praştia.

— Tu făceai asta? rosti Elizabeth.

— Asta şi multe alte lucruri despre care Peter ştie, recunoscu Whitney cu impertinenţă. Va încerca să te convingă să nu vii cu mine, însă tu ai să-i spui că eu insist. Eu voi fi lângă tine şi voi insista, iar când Peter va vedea că nu ne poate face pe niciuna dintre noi să ne răzgândim, va face singurul lucru ce-i va rămâne de făcut.

— Ce anume? întreba Elizabeth, cu o părere curioasă şi îndoielnică în acelaşi timp.

Whitney zise, ridicând mâinile:

— O să te ceară de nevastă, prostuţo! Strângând cu afecţiune mâna tremurândă a lui Elizabeth, spre a o linişti, Whitney zise:

— Te rog să ai încredere în mine. Nimic nu-l face pe un bărbat să-ţi facă o cerere mai rapid decât teama c-o să-l părăseşti. Şi nimic nu-l face pe-un bărbat mai curajos şi mai îndrăzneţ decât şansa de a salva o femeie inocentă din preajma „companiei nepotrivite”, în cazul de faţă compania nepotrivită fiind eu. Nicolas Duville abia dacă-mi acorda atenţie, cu excepţia momentelor în care se opunea vreunui domn care mă curta. Atunci se avânta asemenea unui înger răzbunător, să mă apere de un bărbat care nu era nici pe departe un cuceritor la fel de periculos ca el! Era teribil de amuzant, crede-mă. Te rog, scrie-i biletul. Înainte de sfârşitul acestei zile. Peter te va cere în căsătorie, aşteaptă şi o să vezi.

Cu reticenţă, Elizabeth făcu ceea ce i se cerea, iar biletul îi fu trimis lui Peter printr-un valet.

Trei ore mai târziu, în ciuda protestelor ei, Elizabeth era gătită cu cea mai îndrăzneaţă rochie a lui Whitney, scurtată temporar, cu buclele ei blonde împblânzite într-un coc elegant. Pe când ea încă se împotrivea, Whitney şi Clarissa o duseră în faţa oglinzii.

— Haide, o îndemna Whitney, uită-te cât de frumoasa eşti…

Elizabeth îşi plimbă privirea timidă pe faldurile

elegantei rochii de mătase, pe şoldurile ei înguste şi talia delicată, apoi se opri şocată asupra decolteului cât se poate de expus. Îşi ridică repede mâinile să-şi acopere sânii ce se rotunjeau şi stăteau să iasă din rochie.

— Nu pot, şopti, roşind. Whitney îşi dădu ochii peste cap.

— Ba sigur ca poţi, Elizabeth. În Franţa, rochia asta ar fi considerată doar un strop îndrăzneaţă.

Elizabeth scoase un chicotit emoţionat, coborându-şi uşor mâinile.

— Crezi că lui Peter o să-i placă?

— Nu, anticipă Whitney bucuroasă, nu şi când îi voi spune că rochiile tale mi se par prea sfioase şi că, la Londra, am de gând să mă asigur că o să-ţi cumperi rochii precum aceasta, să le porţi la petrecerile la care vom merge.

La ora opt, Peter intră în încăperea scăldată de lumina lumânărilor şi li se alătură celor două tinere doamne care-l aşteptau. După ce-o salută pe Whitney, printr-un gest grăbit cu capul, scrută încăperea în căutarea lui Elizabeth, care privea pe fereastră, cu spatele la el.

— Care e lucrul asta extraordinar pe care voi două vreţi să-l faceţi? întrebă el.

Elizabeth se întoarse, încet, iar faţa lui Peter îngheţă într-o expresie de neîncredere comică. Se holbă la ea, cu gura căscată şi ochii mari.

Elizabeth, care evident crezuse că va fi de ajuns să o privească o dată şi va îngenunchea şi-o va cere în căsătorie, aştepta tăcută. Când el nici nu vorbi, nici nu făcu vreo mişcare, cu o hotărâre încăpăţânată ea îşi ridică bărbia delicată şi pentru prima oară în cei 21 de ani de viaţă, Elizabeth începu să-şi folosească în mod conştient mrejele femeieşti cu care se născuse.

— Whitney mă ia cu ea într-o călătorie prelungită la Londra, începând de mâine, îi explică ea, plimbându-se de colo, colo, făcând paradă cu frumuseţea ei blondă dinaintea lui Peter, împietrit de uimire.

— Whitney crede că o să fac senzaţie la Londra, după

ce-mi voi cumpăra haine noi şi-mi voi face o nouă coafură. O să mă înveţe şi cum să flirtez cu domnii, adăugă Elizabeth cu o inocenţă evidentă. Desigur, încheie ea lovită de inspiraţie, sper că nu mă întorc într-atât de schimbată încât să nu mă mai recunoşti…

Whitney îşi strânse buzele să nu izbucnească într-un râs admirativ, pe care şi-l reprimă numaidecât, când Peter îi aruncă o privire revoltată.

— Ce naiba crezi că faci? răcni furios.

Whitney reuşi să pară la fel de inocentă precum Elizabeth.

— Încerc doar să o iau pe Elizabeth sub aripa mea.

— Elizabeth ar fi mai în siguranţă sub un topor! exploda el. Nu voi permite…

— Zău aşa, Peter, zise Whitney calm, străduindu-se din răsputeri să păstreze o mină serioasă. Fii rezonabil. Vreau doar să o iau pe Elizabeth la Londra, să o prezint câtorva domni pe care i-am cunoscut la un bal acolo, săptămâna asta. Sunt domni foarte încântători şi eligibili, toţi de origine impecabilă şi cu reputaţii excepţionale. Sunt ei cam pripiţi, însă sunt convinsă că Elizabeth n-o să se îndrăgostească nebuneşte de mai mult de unul, doi dintre ei. A venit vremea să se căsătorească, să ştii. E cu un an mai mare ca mine.

— Ştiu ce vârstă are Elizabeth! Peter îşi trecu mâna prin păr, frustrat.

— Atunci ar trebui să ştii şi că n-ai niciun cuvânt de spus în ceea ce face ea. Nu-i eşti nici tată, nici soţ, nici măcar logodnic, aşa că nu te mai împotrivi şi recunoaşte-te învins. Mă duc să văd dacă e gata cina, încheie ea, întorcându-se repede, să-şi ascundă râsul.

Whitney era absolut convinsă că Peter avea să o ceară în căsătorie pe Elizabeth, când o va duce acasă, însă se înşela. Îi găsi ţinându-se de mână când se întoarse în salon, zece minute mai târziu.

— Din păcate, trebuie să-ţi stric planurile, zise Peter batjocoritor, însă Elizabeth nu te va însoţi la Londra. A acceptat să devină soţia mea. Ei bine, zise el iritat, ce mai

ai de spus acum?

— De spus? repetă Whitney, coborându-şi privirea spre a-şi ascunde zâmbetul plin de încântare. Măi, să fie… Cât de provocator eşti, Peter! Tare-aş fi vrut să… să îi arăt lui Elizabeth atmosfera glorioasa a Londrei.

Peter, manierat din fire, îşi privi cu un zâmbet tolerant viitoarea soţie şi-i zise cu voce prietenoasă:

— Din moment ce ţii atât de mult să mergi cu Elizabeth la Londra, o poţi ajuta să-şi cumpere trusoul de nuntă. Dacă în seara asta tatăl ei va accepta cererea mea, bănuiesc că va vrea să plece mâine. Şi mi-a spus deja că vrea ca tu să-i fii domnişoară de onoare.

CAPITOLUL 23

Ajunsă în casa din oraş a familiei Archibald, Whitney fu întâmpinată de Emily, toată răvăşită, cu părul castaniu acoperit de o eşarfă şi obrajii mânjiţi de pământ.

— Arăţi de parc-ai fi curăţat şemineul, zise Whitney râzând.

— Iar tu arăţi ca un dar de la Dumnezeu! răspunse Emily, îmbrăţişând-o. Un cavaler poate sta alături de un nobil la cină? izbucni Emily disperată.

Whitney clipi, confuză.

— E petrecerea asta afurisită, îi explică Emily în salon, după ce Whitney îşi dăduse jos pelerina şi Clarissa fusese condusă în camera ei. Mama lui Michael zice că trebuie să încep să primesc musafiri, aşa cum se cade în poziţia socială a lui Michael. Îţi poţi imagina cât tam-tam pot face oamenii ăştia pentru o simplă cină? Uită-te la ce m-au supus…

Se duse la birou şi scoase o diagramă cu aranjarea locurilor la mese în acea seară. Se vedea că ştersese de câteva ori mai multe nume, încercând să le rearanjeze.

— Se poate sau nu ca un nobil să fie aşezat lângă un cavaler? Mama lui Michael mi-a împrumutat o duzina de

cărţi de bune maniere. Însă sunt aşa pline de contradicţii şi excepţii de la reguli, încât acum simt că ştiu chiar mai puţin decât înainte să le citesc.

Whitney îşi aruncă ochii peste diagrama cu locurile la mese şi se aşează fără ezitare pe scaunul de la birou. Înmuind pana în cerneală, rearanjă cu pricepere oaspeţii, apoi se rezemă de spătarul scaunului, şi-i zâmbi senin prietenei ei.

— Graţie pregătirii căpătate de la mătuşa Anne, pot să fac asta şi când sunt invitaţi nobili din cinci ţări diferite, zise ea.

Emily se cufundă în canapea, cu ochii încă împăienjeniţi de griji.

— E prima noastră cină formală, iar mama lui Michael o să-mi urmărească fiecare mişcare. Ţine cu stricteţe la toate formalităţile. N-a fost încântată când fiul ei s-a însurat cu „o nimeni” şi-mi doresc mai mult ca orice să-i arăt că pot să găzduiesc cea mai extraordinară şi mai grandioasă petrecere la care-a participat vreodată!

Whitney, care se tot străduise să găsească o scuză să-l vadă pe Clayton, dincolo de cea evidentă, începu încet, încet să zâmbească încântată. Întorcându-se la birou, luă pana şi-i scrise numele şi titlul pe locul potrivit pe diagramă.

— Asta ta va face gazda anului, anunţă ea cu mândrie, înmânându-i diagrama lui Emily. Şi o va face invidioasă pe soacra ta, în sensul bun al cuvântului!

— Ducele de Claymore, rosti Emily. O să creadă că sunt cea mai îndrăzneaţă persoană din lume. Şi apoi, nici n-ar veni. Niciunul dintre invitaţii noştri nu sunt pe aceeaşi poziţie socială cu el, în ciuda titlurilor lor.

— Ba va veni, o asigură Whitney. Dă-mi o invitaţie goală şi o foaie de hârtie.

După ce stătu o clipă pe gânduri, Whitney îi scrise lui Clayton explicându-i că venise la Londra să o viziteze pe Emily şi că spera din tot sufletul că i se va alătura la petrecere. A ataşat invitaţia şi-a dat plicul unuia dintre valeţii familiei Archibald, cu instrucţiuni clare să-l ducă

secretarului lordului, domnul Hudgins, pe strada Upper Brook şi să-i spună domnului Hudgins că biletul era din partea domnişoarei Stone – numele sub care-i spusese Clayton să-l caute dacă voia să se întoarcă mai curând.

Valetul se întoarse la scurt timp cu informaţia că ducele plecase la casa de la ţară a vărului său şi avea să revină la Londra în dimineaţa zilei următoare, duminica. Emily păru uşurată şi în acelaşi timp mâhnită.

— Mâine seară, va fi prea obosit să mai vină la petrecere, oftă ea.

— Va fi aici, spune Whitney zâmbind sigură pe ea. După cină, Emily încercă să aducă vorba despre Paul, apoi despre Ducele de Claymore, însă Whitney zise cu blândeţe, însă cu fermitate, că nu voia să vorbească despre niciunul dintre ei, deocamdată. Pentru a îndrepta puţin durerea refuzului ei de a se confesa celei mai bune prietene, Whitney o regală cu povestea ilară despre cum îl forţase pe bietul Peter să o ceară în căsătorie pe Elizabeth.

— Elizabeth şi Peter, alături de părinţii lor, Margaret şi doamna Merryton au plecat cu toţii din sat azi dimineaţă, odată cu mine, încheie ea veselă. Au venit aici să cumpere trusoul de nunta al lui Elizabeth.

— Dacă mi-ar fi zis cineva acum câţiva ani că într-o bună zi vei fi domnişoara de onoare la nunta lui Elizabeth, i-aş fi zis persoanei c-a luat-o razna, spuse Emily râzând.

— Cred că Elizabeth are de gând să te roage pe tine să-i fi naşă, zise Whitney. Nunta va avea loc aici, la Londra, din moment ce multe dintre rudele lui Elizabeth şi Peter locuiesc aici.

*

Abia duminică după-amiază Whitney avu curajul să se gândească la apropiata confruntare cu Clayton din acea seară. Ea şi Clarissa şi-au petrecut dimineaţa făcând diferite comisioane pentru Emily, iar la întoarcere Whitney l-a rugat pe vizitiul familiei Archibald să întoarcă la parc şi să oprească. O lăsă pe Clarissa singură în trăsura deschisă

şi o luă la picior pe alee, printre şirurile de crizanteme frumos aranjate.

Îi spusese mătuşii Anne că Clayton nu ţinea la ea, însă ştia că nu era tocmai adevărat. Îi spusese că o vrea, ceea ce probabil însemna că o doreşte. Whitney se aşeză pe o bancă din parc şi se îmbujoră uşor la gândul buzelor lui atingându-le cu căldură pe ale ei şi la mâinile lui mângâindu-i trupul, lipindu-l de al lui şi modelând-o după formele lui masculine.

Se gândi la momentele petrecute împreună, din prima clipă în care-l zărise în Anglia. Stătea lângă râu, cu umerii sprijiniţi de arborele de sicomor, bronzându-şi picioarele goale. Încă din acea zi, ea îi fusese deja promisă şi aproape că-i ordonase să plece de pe proprietatea ei. Simţea cum o cuprindea iar indignarea amintindu-şi cum aproape că pusese biciul pe spinarea ei. Însă se calmase gândindu-se la ce făcuse ca să merite asta. Zâmbi amintindu-şi de seara în care jucaseră şah acasă la el şi se îmbujoră şi mai tare la gândul sărutărilor lui pasionale, înainte de-a o conduce.

Clayton o dorea. Şi era foarte mândru de ea, văzuse asta la balul familiei Rutherford. Nu o iubea, desigur, însă ţinea la ea. Ţinea la ea suficient de mult, cât să-l răneascăă lucrurile teribile pe care i le spusese în acea zi, lângă pavilion. I se umplu inima de tandreţe când îşi aminti cu câtă furie îi respinsese sărutările, până ce-şi pierduse în cele din urma controlul şi o cuprinsese-n braţe, strângând-o cu putere la pieptul lui. Şi-şi aminti cât de nefericită se simţise când crezuse că aveau să se despartă pentru totdeauna.

Serioasă, Whitney îşi aminti şi de felul arogant, tiranic şi superior în care negociase logodna lor, apoi alungă gândul. Toate acestea făceau parte din el şi multe altele pe deasupra şi nu avea sens să le nege, doar pentru a menţine viu focul resentimentelor şi al revoltei.

Ţinea la el, şi dacă n-ar fi fost atât de obsedată de căsătoria cu Paul, şi-ar fi dat seama de asta mult mai devreme. Mintea ei se temea să analizeze prea adânc natura sentimentelor pentru Clayton. I se părea obscen să

se gândească măcar la varianta că l-ar iubi, când cu trei zile în urmă credea că-l iubea pe Paul. Şi apoi, după ce atâţia ani crezuse că era îndrăgostită de Paul, descoperise apoi că fusese doar o infatuare oarbă. Nu prea mai avea încredere în abilitatea ei de a-şi judeca propriile emoţii. Însă fără-ndoială ţinea la Clayton. Îi răspunsese mereu cu frivolitate la mângâieri şi, desi adesea o înfuria, o şi făcea să râdă.

Urmau să se căsătorească, aşa hotărâse Clayton primăvara trecută şi voia lui nestrămutată avea să se împlinească, la fel de negreşit precum soarele avea să apună.

Era inevitabil. Acum era gata să accepte asta. Acel nobil atrăgător, puternic şi sofisticat avea să-i fie soţ. Şi tot el avea să fie furios în acea seară când ea avea să-i spună că toţi sătenii credeau că era logodită cu Paul.

Oftând, Whitney lovi cu pantoful o pietricică. Ştia, aproape instinctiv, că putea calma furia lui Clayton pur şi simplu spunându-i că era dispusă să se mărite cu el oricând poftea el. Acum trebuia să hotărască pe ce ton urma să-i spună. Şi-ar fi putut salva, în parte, mândria păstrând un ton rece şi neentuziasmat, spunându-i ceva de genul:

— Din moment ce altă variantă nu prea am, decât să mă mărit cu tine, putem s-o facem oricând doreşti. Dacă i-ar fi spus aşa, Clayton ar fi privit-o, fără îndoială, cu acea expresie sarcastică şi amuzată care-o enerva de fiecare dată şi i-ar fi răspuns, la fel de neentuziasmat, ceva de genul:

— Cum vrei tu, doamnă.

Nefericită, Whitney se încruntă. Deşi aşa i-ar mai fi rămas ceva mândrie, era un început groaznic pentru o căsnicie, fiecare dintre ei afişând o indiferenţă totală. Dar ea nu era indiferentă faţă de el. În ultimele zile, îi dusese dorul mai tare decât ar fi crezut că este posibil. Îi era dor de faţa lui tăcută şi zâmbetul lui leneş, îi era dor de felul în care adesea râdeau împreună. Îi era dor până şi să se certe cu el!

Şi, din moment ce asta simţea, i se părea nu doar prostesc, ci chiar nedrept să se prefacă acum că ura ideea

de a se căsători cu el. Whitney repetă, în mintea ei, un alt mod de a-i spune că era gata să se mărite cu el. În seara asta, după ce avea să-i spună că acasă toată lumea o credea logodită cu Paul, l-ar fi putut privi şăgalnic în ochii lui gri şi misterioşi şi să-i spună:

— Presupun că modul cel mai bun de-a pune capăt bârfelor ar fi ca noi doi să anunţăm propria noastră logodnă. După zâmbetul ei şi-ar fi dat seama că se predă necondiţionat în bătălia ce se dăduse atâtea săptămâni între voinţele lor. Sigur, mândria ei ar fi avut puţin de suferit, însă Clayton avea să-i devină soţ şi chiar merita să ştie că ea îl accepta de bunăvoie.

Dacă i-ar fi comunicat astfel decizia ei, în loc să-i răspundă printr-un sarcasm batjocoritor, Clayton probabil ar fi strâns-o în braţe şi-ar fi sărutat-o senzual şi îndrăzneţ cum numai el ştia. La simplul gând, Whitney simţi cum o cuprinde ameţeala.

La dracu cu mândria ei! Whitney se hotărî. Avea să meargă cu a doua variantă. Întorcându-se la trăsură, se simţi cuprinsă de nerăbdare şi fericire.

Întoarsă acasă la Emily, Whitney fu informată că Emily se afla în salon, alături de oaspeţi. În loc să-i deranjeze, Whitney urcă în camera luxoasă pe care o ocupa temporar.

Emily intră tocmai când îşi dădea jos boneta.

— Elizabeth, Peter, Margaret şi mamele lor tocmai au plecat. Elizabeth m-a rugat să particip şi eu la nunta ei. Emily adăugă, temătoare:

— I-am invitat la petrecerea noastră de diseară. N-am putut să evit asta, cu toată casa în agitaţie, evident cu pregătirile de petrecere în toi.

Whitney îşi dădu jos mănuşile şi zâmbi încurcată, studiind expresia îngrijorată a lui Emily.

— Nu-ţi face griji, trebuie doar să facem câteva modificări în aranjarea la mese. E foarte simplu.

— Ba nu e, zise scurt Emily. Pe când erau la cumpărături, s-au întâlnit cu prietenul tău, domnul Duville. A întrebat-o pe Margaret de tine, iar Elizabeth i-a spus că stai aici, la mine, şi evident c-a venit şi el aici, cu ei…

Whitney simţi cum se abat nori negri asupra ei, chiar înainte ca Emily să adauge:

— A trebuit să-l invit şi pe el. Ştiam că asta te-ar putea pune într-o situaţie ciudată cu ducele, care vine la invitaţia ta, însă eram convinsă că domnul Duville va respinge o invitaţie venită aşa din scurt.

Whitney se prăbuşi pe pat:

— Însă Nicki n-a refuzat, nu-i aşa?

Emily scutură din cap:

— Aş fi strâns-o bucuroasă de gât pe Margaret. Era clar că doar tu-l interesai, însă ea se agăţase de braţul lui ca o... ca o lipitoare, implorându-l să vină. Tare-aş vrea ca părinţii ei s-o mărite cu cineva, înainte să murdărească numele ei şi al lor. E cea mai acaparatoare, nepăsătoare şi rea femeie din lume, iar Elizabeth e atât de drăguţă, o lasă pe Margaret să o calce în picioare.

Hotărâtă să nu lase pe nimeni şi nimic să-i umbrească bucuria cu care aştepta să vină seara, Whitney îi zâmbi încurajator lui Emily:

— Nu-ţi face griji pentru Margaret sau Nicki. Totul o să fie bine.

CAPITOLUL 24

Clayton aruncă în partea cealaltă a banchetei din trăsură rapoartele pe care-i ceruse fratele lui să le citească şi-şi lăsă capul pe spate, nerăbdător să se întoarcă în sat cu o zi mai devreme decât fusese programat.

Caii încetiniră pe măsură ce se apropiau de strada pietruită din sat, iar el se aplecă şi privi pe fereastră. Nori groşi se perindau pe cer, obturând aproape total soarele din acel început de după-amiază de sâmbătă. Drumul spre sat era blocat temporar de o căruţă răsturnată şi câteva altele oprite, ale căror proprietari încercau să ridice căruţa şi să recupereze oile fugare.

— Merea! strigă el iritat. Când ne apropiem de blocaj, opreşte şi dă-le o mână de ajutor. Altfel o să stăm aici toată

ziua.

— Am înţeles, Sir, răspunse Merea.

Clayton aruncă o privire la ceas şi gura i se strânse într-o grimasă strâmbă, batjocoritoare. Se comporta ca un idiot infatuat, grăbindu-se să se întoarcă acasă cu o zi mai devreme. Împins de o nerăbdare ridicolă de-a o vedea pe Whitney, plecase din casa fratelui său la ora şase dimineaţa şi o apucase direct spre sat, în loc să mai stea o zi la Londra aşa cum intenţionase iniţial. Călătorise timp de şapte ore, ca şi când era o chestiune de viaţă şi de moarte să ajungă la ea, oprindu-se doar cât să schimbe caii. Îşi repetă pentru a mia oară în sinea lui că n-ar fi trebuit să o lase singură toată săptămâna. În loc să-i ofere singurătate, ar fi trebuit să-i ofere sprijin moral ferm şi blând în acelaşi timp. Probabil fusese cuprinsă de un nou val de revoltă, fiindcă o forţase să-l refuze pe Sevarin. Ce prostuţă încăpăţânată era insistând să creadă că-l iubea pe neghiob. O prostuţă frumoasă, vioaie şi uimitoare. Dac-ar fi ţinut măcar un pic la Sevarin n-ar mai fi răspuns în acel mod tandreţii pe care el i-o arăta.

Clayton simţi că-l trec fiori pe sub şale amintindu-şi cum îl sărutase şi cum se lipise de el după balul familiei Rutherford, când o condusese înapoi la familia Archibald. Şampania îi mai dezlegase inhibiţiile de fecioară, însă dulcea dorinţă pe care-o nutrea pentru el ardea deja de multe săptămâni. Îl dorea şi de n-ar fi fost atât de încăpăţânată şi atât de tânără, şi-ar fi dat seama de mult. Îl dorea, fără îndoială, iar el o dorea pe ea mai mult ca pe orice în viaţa lui. Voia să-i umple zilele de bucurie şi nopţile de plăcere, până ce ea avea să-l iubească la fel de mult pe cât o iubea el.

O iubea? Clayton se încruntă furios la acest gând. Însă apoi oftă prelung şi recunoscu adevărul faţă de el însuşi. Era îndrăgostit de Whitney. La 34 de ani, cu mai multe aventuri şi femei la activ decât şi-ar fi dorit, căzuse victimă unei puştoaice-femei scandalos de impertinentă şi superbă, care-i aducea cu voioşie neplăceri, îi batjocorea titlul şi refuza fără drept de apel să cedeze autorităţii lui. Zâmbetul

ei îi topea inima, iar atingerea ei îi făcea sângele să fiarbă. Îl putea vrăji, amuza şi înfuria cum nici o altă femeie nu reuşise vreodată. Nu-şi mai imagina viitorul fără să o aibă alături.

După ce recunoscu toate astea faţă de el însuşi, Clayton era şi mai dornic să ajungă la ea, să-şi bucure iar ochii la vederea ei şi să o strângă-n braţe, să-i audă muzica vocii şi să trăiască senzaţia desăvârşită a trupului ei suplu şi voluptos unduindu-se pe lângă al lui.

Merea opri trăsura în faţa farmaciei şi coborî să ajute la prinderea ultimelor oi rătăcite şi închiderea lor în căruţă. Nemaisuportând să stea închis în trăsură, Clayton coborî şi se alătură grupului de spectatori care-i urmăreau pe cei care fugăreau oile slobode. Zâmbi când un bărbat plonjă disperat după unul dintre animalele blănoase, rată ţinta şi ateriză peste un alt sătean care deja prinsese o oaie.

— Amuzant spectacol, nu-i aşa? zise domnul Oldenberry, ieşind din prăvălia sa şi alăturându-i-se lui Clayton şi celorlalţi spectatori. Ai pierdut adevărata distracţie, adăuga el, înghiontindu-l şmechereşte în coaste. Tot oraşul vuieşte de veşti de logodnă, mai adaugă.

— Serios? zise Clayton cu indiferenţă, îndreptându-şi toată atenţia asupra căruţei ce era, în sfârşit, dată la o parte din drum.

— Da, serios, răspunse domnul Oldenberry. Însă nu le vei putea felicita pe viitoarele mirese. Amândouă sunt plecate la Londra, zise şi-şi coborî vocea, până deveni doar o şoaptă. Eu, unul, credeam că fata aceea, Stone, o să te-aleagă pe dumneata, însă l-a dorit mereu pe domnul Sevarin şi acum e al ei. Sunt logodiţi. Nici n-am aflat bine vestea, că domnişoara Ashton şi-a anunţat logodna cu domnul Redfern. E uimitor cum ai senzaţia că nu se mai petrece nimic nou şi apoi…

Clayton îşi plecă uşor capul spre cel care-i vorbea, iar vocea domnului Oldenberry îngheţă la vederea privirii criminale din ochii lui gri. Cu o voce groasă, ucigătoare, Clayton zise:

— Ce-ai spus?

— Am spus că... Domnişoara Stone şi domnişoara Ashton s-au logodit amândouă cât timp aţi fost plecat.

— Ori minţi, ori te înşeli.

Domnul Oldenberry se dădu înapoi din faţa furiei azvârlite de acei ochi gri, scuturând repezit din cap.

— Nu... Nu, nici vorbă. Întrebaţi pe oricine din sat şi-o să vă spună că e adevărat. Domnişoara Stone şi domnişoara Ashton au plecat amândouă ieri dimineaţă, la o oră distanţă una de alta. S-au dus la Londra, să cumpere cele necesare pentru nuntă. Domnişoara Ashton însăşi mi-a spus-o, confirmă domnul Oldenberry, oarecum disperat. Domnişoara Stone stă cu Lady Archibald, iar domnişoara Ashton cu bunicii ei, adăugă el, încercând să arate cât de bine informat era.

Fără să scoată o vorba, Clayton se întoarse pe călcâie şi porni spre trăsură.

Domnul Oldenberry se întoarse spre ceilalţi săteni adunaţi să vadă prinderea oilor şi care trăseseră cu ureche la conversaţia sa cu domnul Westland.

— Aţi văzut ce privire mi-a aruncat când i-am spus că dra Ashton a plecat la Londra să-şi cumpere trusou de nuntă? îi întrebă el, cu ochii împânziţi de groaza. Şi eu care credeam că o plăcea pe fata aceea, Stone.

— La moşia Stone, se răsti Clayton către Merea şi sări în trăsură.

Când opriră în faţa casei lui Whitney, un valet ieşi în fugă.

— Unde e domnişoara Stone? întrebă Clayton cu o voce ca de gheaţa, scrutând cu privirea mâna servitorului, în timp ce se-ntindea să coboare scăriţa.

— La Londra, domnule, răspunse valetul, dându-se înapoi.

Înainte ca trăsura să se oprească de tot în fata reşedinţei sale temporare, Clayton deschise nervos portiera şi se aruncă afara.

— Înhamă cai odihniţi, se răsti el către birjarul uluit. Şi fii gata să plecam spre Londra în zece minute. Clayton fierbea de furie, simţea cum prin vene-i curgea acid, arzând

orice sentiment de tandreţe faţa de ea. Şi când te gândeşti că s-a grăbit să ajungă la ea, ca un prost infatuat, în timp ce ea era la Londra, cumpărându-şi trusoul pentru care, îşi aminti într-un nou val de furie oarba, el era cel care plătea!

— Blestemată fie inima ei trădătoare! aruncă sălbatic cu vorbele, în timp ce-şi schimba în grabă hainele. Imediat ce reuşea să obţină un certificat special, avea să o târască la altar, de păr dacă va fi nevoie.

Nu, pentru Dumnezeu, nu avea să obţină un certificat special! De ce naiba să mai stea să aştepte aşa ceva? O va duce pe sus în Scoţia chiar în seara aceea şi se va căsători acolo cu ea. După ce se vor întoarce, nu avea decât să suporte scandalul unei fugi în ascuns, drept pedeapsă că-l înşelase.

Cu amărăciune, se blestemă pe sine însuşi fiindcă se privase de plăcerea trupului ei, aşteptând şi sperând ca ea să recunoască întâi că voia să se mărite cu el. La dracu cu ce voia ea! De acum înainte totul va fi aşa cum voia el. De acum înainte Whitney ori avea să-i respectă voia, ori o va forţa el s-o facă şi nici că-i păsa pe care din cele două variante o va alege.

După exact zece minute, după ce-şi schimbă hainele, ieşi ca o furtună din casă şi se aruncă înapoi în trăsură. Clayton îndură drumul lung înapoi în oraş, starea sa alternând între un calm ucigător şi o furie aproape dezlănţuită. Era trecut de miezul nopţii când caii traseră în faţa reşedinţei Archibald, intens luminată, unde evident era în toi o petrecere.

— Aşteaptă aici. Mă întorc imediat, îi zise el repezit birjarului, iar pe când Clayton urcă grăbit treptele spre uşa de la intrare, furia ce-i fierbea în vene se transformă într-o hotărâre rece, de neclintit. Fusese încornorat de o puştoaică dispreţuitoare şi încăpăţânată! Ba ea chiar era mult mai rea de atât. Era o târfă mincinoasă şi uneltitoare! Astea erau gândurile lui ucigătoare, pe când trecea în grabă pe lângă valetul înmărmurit şi înainta spre sunetul muzicii şi-al râsetelor.

Aerul rece al nopţii răcori chipul înfierbântat al lui

Whitney, pe când le zâmbi fermecător şi fals domnilor care-o urmară afară, pe terasa lui Emily, unde ieşise pentru a scapă de sala de bal supraaglomerată. În ciuda zâmbetului ei luminos, ochii ei verzi păreau trişti pe când scruta mulţimea dinăuntru, căutându-l zadarnic pe Clayton, deşi ştia că de acum era deja prea târziu să mai sosească. Poate nu primise invitaţia ei. Poate pornise direct spre reşedinţa ei, fără să se mai oprească la Londra. Pe Whitney o trecură fiorii şi-şi dorea acum să nu-i fi scris mătuşii Anne, spunându-i că putea pleca la verişoara ei în Lincolnshire, din moment ce Whitney controla situaţia în Londra. Ar fi trebuit să aştepte până când Clayton confirma primirea biletului ei.

Nu, hotărî ea mâhnită, secretarul lui Clayton era absolut sigur în privinţa planurilor lui de călătorie. Nu avea sens să se auto-amăgească. Clayton îi ignorase politicos invitaţia. În locul indignării, se instală acum suferinţa.

Îşi lăsase părul despletit, să-i cadă pe umeri, fiindcă Clayton îi spusese că aşa-i plăcea cel mai mult. Ba chiar se îmbrăcase anume spre a-i face lui pe plac, într-o seducătoare rochie din satin de culoarea fildeşului, bogat ornamentată cu perle. Făcuse totul spre a-i fi pe plac, iar el nici măcar nu se deranjase să vină sau să-i refuze invitaţia.

Fiind periculos de aproape să izbucnească în plâns, Whitney încerca să se convingă pe sine că marea dezamăgire ce-o simţea era doar fiindcă îşi făcuse, în cele din urmă, curaj să-i spună lui Clayton că era dispusă să se mărite cu el oricând dorea el, însă jalea ei pornea din ceva mult mai profund: îi fusese dor de el. Tânjea să-l vadă zâmbind şi să-i spună că renunţă la această înfruntare a orgoliilor ce fusese între ei, ca apoi el să o strângă-n braţe şi să o sărute. Spera ca seara aceea să fie un nou început pentru ei. Whitney îşi stăpâni lacrimile, hotărâtă să se bucure de ce mai rămăsese din seara ei răvăşită.

Clayton dădea tăios din cap spre oaspeţii cunoscuţi pe care-i întâlnea, în timp ce aştepta la pândă precum o panteră, să se ivească prada. L-a văzut pe Duville îndreptându-se spre uşile terasei, cu două cupe cu

şampanie în mâini. Clayton îl urmări cu privirea prin încăpere şi i se încleştă maxilarul când o zări pe Whitney stând afară, pe terasă, înconjurată de cel puţin şase bărbaţi.

Cu o indiferenţă înşelătoare, Clayton porni înspre ei. Privirea-i îngheţă cuprinsă de dispreţ la vederea bărbaţilor care se prefăceau că interpretează la diverse instrumente muzicale, în timp ce „logodnica” sa imita cu încântare gesturile unui dirijor, cu o baghetă invizibilă. Acest rol, gândi Clayton cu asprime, i se potrivea negreşit, să dirijeze după pofta inimii bărbaţii. Era pe cale să iasă pe uşile prin care tocmai trecuse şi Duville, când simţi o mână prinzându-l de brat şi oprindu-l.

— Ce surpriză plăcută să vă văd aici, zise Margaret Merryton.

Toată atenţia lui Clayton era aţintită asupra lui Whitney. Încercă să-şi tragă braţul, însă degetele lui Margaret se încleştară.

— E dizgraţioasă, nu-i aşa? remarcă ea, văzând încotro îşi aţintea privirea.

Cei 34 de ani de respectare cu stricteţe a regulilor impuse de etichetă nu puteau fi total nesocotiţi, iar Clayton se întoarse, vădit furios, să-i acorde atenţia cuvenită femeii care i se adresa, doar că era atât de furios, încât avu nevoie de câteva clipe să o identifice. Prea furios spre a-şi ascunde felul jignitor în care nu o recunoscuse, Clayton se zgâi în gol în ochii ei căprui, a căror expresie se schimbă din veneraţie în ură insultată. Dinspre terasă izbucniră râsete, iar Clayton întoarse capul în direcţia sunetului.

Mâna lui Margaret i se încleştă convulsiv pe braţ, în timp ce o privi pe Whitney Stone şi grăi cu mândrie rănită în voce:

— Dacă eşti aşa dornic sa fie a ta, du-te după ea. N-ar trebui să-ţi faci griji pentru Duville sau Paul Sevarin. Niciunul dintre ei nu se va căsători vreodată cu ea.

— Şi de ce anume, mă rog? întreba Clayton, trăgându-şi braţul.

— Fiindcă Paul tocmai a aflat ceea ce domnul Duville

ştia de ani de zile: că niciunul dintre ei n-a fost primul pentru ea!

Văzu cum faţa lui Clayton se albi şi cum îi zvâcneau muşchii maxilarului. Întorcându-se pe călcâie, şuieră peste umăr:

— Dacă te interesează cumva, un grăjdar a fost primul! De asta a fost trimisă în Franţa.

Ceva se frânse în sinea lui Clayton, făcându-i emoţiile să-i scape de sub controlul raţiunii. În orice alt moment ar fi nesocotit cuvintele lui Margaret, căci ştia prea bine cum putea fi gelozia feminină şi o recunoştea de la o poştă. Însă acesta nu era un moment oarecare. Era ziua în care-şi dăduse seama că Whitney îl luase de prost şi că era o mincinoasă fără ruşine.

Se opri o secundă, aşteptând ca Duville să se retragă, apoi apucă hotărât clanţa uşii şi o dădu la perete. Păşi pe terasă, direct în spatele lui Whitney, chiar în clipa în care unul dintre admiratorii ei beţi îngenunche în faţa ei.

— Domnişoară Stone – glumi tânărul cu glas şoptit – am impresia că doi muzicanţi talentaţi precum dumneata şi cu mine ar trebui să... Ar trebui să formeze un duet permanent. Îmi acordaţi onoarea braţului dvs... Ba nu, a mâinii dvs... Se opri brusc şi înghiţi în sec, cu privirea alarmată aţintită undeva în spatele lui Whitney.

Prăpădindu-se de râs la auzul comicăriilor tânărului. Whitney privi peste umăr, apoi se întoarse pe jumătate spre Clayton. Se simţi invadată de fericire şi-i zâmbi cu bucurie, însă atenţia lui Clayton era concentrată asupra bietului Carlisle, încă îngenuncheat.

— Ridică-te! răcni Clayton şi adăugă cu o urmă de sarcasm: dacă ai de gând să ceri mâna domnişoarei Stone în căsătorie, va trebui să aştepţi până-i mai creşte una. Deocamdată are doar două mâini şi deja le-a promis pe amândouă. O înşfăcă pe Whitney de încheietura mâinii şi se întoarse pe călcâie, târând-o după el.

Whitney alerga, încercând să ţină pasul cu el, în timp ce goni pe terasa cea mare şi coborî treptele de la intrare îndreptându-se spre trăsura ce-l aştepta lângă un felinar.

— Opreşte-te, mă doare! zise ea gâfâind, împiedicându-se în poalele rochiei şi aproape căzând în genunchi.

Clayton o ridică de jos cu o forţă atât de brutală, încât o durere puternică îi străbătu braţul, de la încheietură la umăr, apoi îi strigă un ordin birjarului, o apucă de încheietura mâinii şi o aruncă în trăsură.

— Cum îndrăzneşti?! şuieră Whitney, furioasă şi umilită să fie astfel târâtă din casa lui Emily, apoi violent îmbrâncită. Cine te crezi? Însă caii se urniră din loc, iar trăsura se puse în mişcare violent, aruncând-o pe Whitney pe banchetă.

— Tu cine crezi că sunt? întrebă cu răutate Clayton. Ei bine, sunt proprietarul tău. Chiar tu ai spus-o, tatăl tău te-a vândut, iar eu te-am cumpărat.

Whitney se zgâi la el, cu mintea aruncată într-un vârtej. Nu-şi putea imagina de ce Clayton era aşa furios pe propunerea în glumă făcută de Carlisle când el îl întrerupse pe vărul ei, Cuthbert, în toiul unei propuneri serioase, pe care ştiuse s-o ia ca pe o glumă. Crezuse că seara aceea avea să fie un moment de dulce împăcare între ei şi era teribil de tulburător ca acum să devină ţinta furiei lui Clayton şi nu a pasiunii lui.

Chiar şi aşa, era, în mod absurd, fericită că nu-i ignorase invitaţia şi chiar nu-l putea condamna că şi-a pierdut cumpătul când a descoperit încă un domn care-i propunea să se căsătorească. Îi spuse, cu multă blândeţe:

— Ştii, domnul Carlisle era pilit bine, iar propunerea lui a fost doar o glumă. El…

— Taci! o repezi Clayton. Îşi întoarse capul spre ea şi pentru prima oară, în lumina firavă a felinarului trăsurii, Whitney văzu furia sălbatică şi muribundă ce venea dinspre bărbatul de lângă ea. Maxilarul lui atrăgător era încleştat de turbare, gura era doar o linie neclintită, iar expresia feţei era plină de ură rece. Ochii dispreţuitori o cercetau… Apoi îşi întoarse capul, de parcă nu suporta s-o mai privească.

Whitney nu văzuse în viaţa ei o astfel de furie controlată şi ameninţătoare, nici nu fusese vreodată privită

cu un dispreţ atât de aspru, nici chiar de către tatăl ei.

Sperase din tot sufletul ca în acea seară să vadă veselie, sau căldură, sau afecţiune în ochii lui gri pătrunzători. Nu-şi imaginase vreodată că ar putea-o privi cu atâta ură ameninţătoare şi maliţioasă. Şocul ei se transformă în suferinţă şi, încet, îi încolţiră în inimă primele urme de teamă. Tăcută, privi pe fereastră până când şi ultimele luminiţe ale oraşului se pierdură în zare şi locul le fu luat de întunericul singuratic.

— Unde mă duci? întrebă ea nesigură. El continua să fie tăcut şi rece. Clayton? aproape că-l imploră ea. Unde mergem?

Clayton se întoarse şi-i privi de sus chipul frumos şi speriat. Voia să o strângă de gât pentru că şi-a dăruit trupul altor bărbaţi, pentru că i-a trădat dragostea şi încrederea şi pentru că în sfârşit îi spunea Clayton. Acum, când o vedea cu adevărat cum era: o nenorocită mincinoasă şi uneltitoare care-şi dăruia de bunăvoie corpul voluptos şi împlinit oricărui porc nenorocit care i-o cerea. Îşi alungă din minte gândurile despre ea şi alţi bărbaţi şi, fără să-i răspundă la întrebare, îşi mută privirea.

Whitney încercă să alunge teama tot mai prezentă, concentrându-se asupra locului în care erau şi a direcţiei în care călătoreau. Spre nord! îşi dădu ea seama când părăsiră drumul principal. Se îndreptau spre nord. O cuprinse disperarea. Inspiră adânc, îşi înghiţi şi ultimele rămăşiţe de mândrie şi spuse:

— Voiam să-ţi spun că voi accepta să mă mărit cu tine. Nu-i nevoie să mă duci în Scoţia pentru a te căsători cu mine. Eu…

— Nu e necesar să mă însor cu tine? o întrerupse Clayton, râzând amar. Asta am auzit şi eu. Totuşi, n-am de gând să fugim pe ascuns, cum n-am de gând nici să mai chinuiesc prea mult caii. Deja au bătut jumătate de Anglie căutându-te.

Brusc, trăsură o luă spre vest, pe o cărare mai netedă, însă mai puţin bătută şi în acelaşi timp o lovi toată greutatea vorbelor lui. Dacă toată ziua fusese pe drum

„căutând-o” pe ea, atunci sigur se întorsese în sat şi auzise bârfele despre logodna ei cu Paul. Rugătoare, Whitney îşi puse mâna pe braţul lui.

— Pot să-ţi explic ce s-a întâmplat cu Paul. Vezi tu… Degetele lui i se înfipseră în mână, făcând-o să scoată un icnet de durere.

— Sunt încântat că eşti aşa dornică să mă atingi, zise el sarcastic, fiindcă în scurt timp vei avea şansa să faci exact asta. Cu dezgust îi luă mâna de pe braţul lui, aruncându-i-o în poală. Totuşi, cum nu e ăsta locul în care să-ţi dovedeşti afecţiunea, va trebui să-ţi controlezi pasiunea până atunci.

— Să-mi controlez… şopti sufocat Whitney, apoi zise cu speranţă în glas… Eşti beat?

Buzele lui se strânseră într-un rânjet amuzant, însă cinic.

— Nu sunt beat, aşa că nu-ţi face griji că nu voi fi în stare să te satisfac… Şi accentuă ultimul cuvânt, făcându-l să sune aproape ameninţător. Apoi adaugă, aproape în glumă:

— Ar fi bine să dormi. Te aşteaptă o noapte lungă şi extenuantă.

Speriată de ameninţări şi rănită de dezgustul pe care-l citea în ochii lui de fiecare dată când o privea, Whitney îşi smulse privirea dintr-a lui. Habar nu avea despre ce vorbea. Ea era în pragul unei terori isterice, iar el îi spunea să-şi controleze pasiunile, asigurând-o că va fi în stare să o „satisfacă”. În întunericul din trăsură, cruzimea vulgară a remarcii lui pătrunse, în sfârşit, în mintea ei tulbure şi agitată, iar ochii ei se căscară temători. Acum îi înţelese planurile!

Whitney scrută noaptea înstelată în căutarea vreunui sat, a vreunei case, orice loc în care s-ar fi putut refugia. Se vedeau ceva lumini la orizont pe partea ei de drum – o fi vreun adăpost sau vreun han, îşi zise ea. Nu ştia cât de tare s-ar putea răni dac-ar sări din trăsură şi nici nu-i păsa. Atâta timp cât avea să fie în stare să se ridice şi să fugă… Să fugă spre luminile de la marginea drumului.

Muşcându-şi buza de jos, tremurândă, Whitney îşi mişcă precaută mâna pe lângă rochie, spre mânerul portierei. Privi pentru ultima oară profilul împietrit al bărbatului de lângă ea şi simţi că murea ceva în sinea ei.

Închizând strâns ochii, încercă să alunge lacrimile arzătoare care aveau să o orbească în momentul în care-ar fi sărit din trăsură. Îşi trecu vârfurile degetelor de-a lungul interiorului de piele al portierei, până se încolăciră în jurul mânerului rece de metal. Încă vreo câteva secunde şi aveau să ajungă în dreptul porţii deschise de la curtea hanului, iar caii încetiniră înaintea urcuşului. Degetele lui Whitney se încordară... Şi ţipă când mâna lui Clayton se încleştă pe braţul ei şi o trase de lângă portieră.

— Nu fi aşa nerăbdătoare, draga mea. Un han de pe marginea drumului nu e nici pe departe locul potrivit pentru prima noastră împerechere. Sau preferi hanurile pentru curtenitorii tăi? Răsucindu-i brusc mâna, o aruncă pe bancheta din faţa lui.

— Asta preferi? repetă el cu sălbăticie.

Cu inima bătând să-i sară din piept, Whitney privea cum trăsura se îndepărta tot mai mult de han şi tot aşa se îndepărta şi speranţa ei de-a fugi. Nu-l mai putea surprinde şi nici nu putea să se pună cu forţa lui.

— Eu, unul, continuă Clayton aproape sociabil, am preferat întotdeauna confortul umilei mele case, în locul curăţeniei îndoielnice şi al aşternuturilor uzate pe care le găseşti de obicei în astfel de locuri.

Batjocura lui îi făcu autocontrolul, şi aşa fragil, să cedeze.

— Eşti un nenorocit! explodă ea.

— Dacă spui tu, o aprobă el cu indiferenţă. Şi dacă aşa sunt, înseamnă că sunt foarte potrivit să-mi petrec noaptea în pat cu o nenorocită!

Whitney închise strâns ochii şi-şi lăsă capul pe spate, rezemându-se pe banchetă şi încercând cu disperare să-şi controleze emoţiile. Clayton era furios din cauza lui Paul şi trebuia să găsească o cale să-i explice. Înghiţind convulsiv, şopti în întuneric:

— Doamna Sevarin e de vină pentru orice bârfe ai auzit. În ciuda a ceea ce crezi, imediat ce Paul s-a întors acasă i-am spus că nu mă pot mărita cu el. N-am putut pune capăt bârfelor de acasă, aşa c-am plecat la Londra…

— Bârfele te-au urmat acolo, draga mea, o informă el pe un ton duios. Nu mă mai plictisi cu explicaţiile tale.

— Dar…

— Taci, o avertiză Clayton cu un calm ucigător, că de nu, s-ar putea să mă răzgândesc, să nu mai aştept să ajungem într-un pat confortabil şi să te am chiar aici.

Inima lui Whitney se strânse în noi chingi de teroare.

Călătoreau deja de aproape două ore când trăsura încetini şi trecu prin nişte porţi. Extenuarea ce-i amorţi, ca o binecuvântare, mintea, dispăru, iar Whitney împietri, uitându-se pe fereastră la luminile unei case mari ce se vedeau în depărtare.

Când opriră în faţa casei, inima îi bătea cu atâta putere, încât abia dacă mai putea respira. Clayton se dădu jos, apoi o apucă şi-o târî afară din trăsură.

— Nu intru în casa aia, strigă ea, zbătându-se şi smucindu-se din strânsoarea lui.

— E cam târziu să încerci să-ţi protejezi virtutea, zise el batjocoritor, luând-o pe sus, în braţele lui. Mâinile i se implântară în coapse şi-n talie şi o purtă prin casa slab luminată, pe scările şerpuite şi nesfârşite.

O servitoare cu părul roşcat ieşi repede în balcon, iar Whitney deschise gura să ţipe, apoi ţipătul îi fu sufocat când degetele lui Clayton i se înfipseră agonizant în carne.

— Du-te la culcare! se răsti el la femeia care-i privea cu ochi mari, fără să-i vină a crede.

— Te rog, încetează! îl imploră Whitney fără-ncetare, în timp ce el deschise cu piciorul uşa dormitorului şi-o purtă înăuntru. Mintea ei observă în fugă mobila superbă şi focul ce ardea în şemineul uriaş din partea cealaltă a încăperii, însă obiectul care-i captă întreaga atenţie fu patul uriaş cu patru tăblii, cocoţat pe un podium, spre care o ducea Clayton.

O aruncă fără strop de eleganţă în mijlocul patului,

apoi se întoarse pe călcâie şi o porni spre uşă. Oarecum uşurată, Whitney crezu pentru o clipă că avea să plece, în schimb, el închise uşa şi o încuie, cu o hotărâre ce aducea a condamnare la moarte.

Paralizată, îl urmări trecând pe lângă pat, spre şemineul din partea cealaltă a încăperii. Se cufundă întruna din canapelele din dreapta şemineului şi stătu acolo câteva minute, privind-o de parc-ar fi fost un animal ciudat şi captiv, o curiozitate diformă şi demnă de tot dispreţul lui.

Tăcerea fu ruptă de un ordin răcnit cu o voce rece. Nefamiliară:

— Vino încoace, Whitney!

Întreg corpul lui Whitney tresări. Scutură din cap şi se dădu înapoi în pat, ghemuindu-se între perne, cu privirea alergând spre ferestre, apoi spre alte uşi. Ar fi putut ajunge la vreuna dintre ele, înainte ca el să apuce să o oprească?

— Ai putea să încerci, comentă Clayton. Însă-ţi promit că n-ai să reuşeşti.

Înghiţind în sec, panicată, Whitney luă o poziţie mai dreaptă, străduindu-se să alunge isteria ce o sugruma.

— Referitor la Paul…

— Dacă-i mai rosteşti o dată numele, izbucni Clayton furios, te omor, Dumnezeu mi-e martor! Apoi deveni înspăimântător de politicos:

— Îl poţi avea pe Sevarin. Dac-o să te mai vrea. Însă putem discuta despre asta mai târziu. Acum, dragostea mea, ai de gând să vii singură la mine sau vrei să vin eu să te ajut?

Ridică din sprânceană, dându-i un moment să se gândească.

— Ei bine? o ameninţă el, ridicându-se pe jumătate din scaun.

Refuzând să-l implore sau să-i dea satisfacţia de-a o domina, Whitney se ridică din pat. Încercă să ţină capul sus, să pară dispreţuitoare şi mândră, însă simţea că i se înmoaie genunchii. Când era la doi paşi de el, picioarele tremurânde refuzară să se mai mişte. Rămase ţintuită, holbându-se la el cu ochii plini de lacrimi.

El sări în picioare.

— Întoarce-te! izbucni el.

Înainte ca Whitney să apuce să protesteze, o apucă de umeri şi-o întoarse. Dintr-o singură smucitură îi sfâşie rochia la spate, iar sunetul materialului destrămat urlă în urechile lui Whitney, în timp ce covorul se umplu de nasturi satinaţi ce străluceau în lumina focului. O întoarse cu spatele la el zâmbindu-i maliţios.

— Şi rochia e tot a mea, îi aminti el. Se aşeză iar pe caun, îşi întinse picioarele lungi şi timp de câteva clipe privi tentativele stângace ale lui Whitney de a-şi ascunde sânii în corset.

— Dă-l jos! îi ordonă el.

Corsetul de satin îi alunecă printre degete, iar el privi impasibil cum satinul fin de culoarea fildeşului îi alunecă pe şolduri, pe picioarele svelte, aterizându-i grămadă la picioare.

— Şi restul? zise el curtenitor.

Sufocându-se de umilinţă. Whitney ezită, apoi se descotorosi împietrită de desuurile rigide şi rămase în faţa lui doar în furoul subţire. Whitney ştia că el aştepta să-şi dea jos şi furoul, fiindcă voia ca goliciunea totală să-i fie umilinţa finală. Voia să o pedepsească pentru bârfele pe seama lui Paul, îngrozind-o astfel. Chiar era îngrozită şi suficient de umilită, pedepsită pentru tot ceea ce făcuse sau se gândise să facă. Într-un gest de revolta mută, începu să se dea înapoi.

Clayton era deja în picioare. Înainte ca ea să apuce să facă al doilea pas, întinse mâna şi înşfăcă strâns materialul fin din decolteul furoului, trăgându-i-l peste sânii exuberanţi. Cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i-se în respiraţii sacadate, se uită la mâna puternică şi îngrijită ce se apropie de sânii ei, aceeaşi mână care altă dată o mângâiase cu dulce pasiune. Brusc, mâna se încordă şi dintr-o smucitură sfâşie în două materialul fin, aruncându-l departe de trupul ei.

— Treci în pat, îi ordona el cu răceală.

Disperată să-şi ascundă goliciunea. Whitney fugi spre

patul uriaş cu patru tăblii şi-şi trase repede aşternuturile până sub bărbie, de parc-ar fi putut-o apăra de el. Ca printr-o pâclă ireală îl văzu pe Clayton dându-şi jos jacheta. Îşi desfăcu nasturii cămăşii şi o dădu jos, în timp ce ea se uita în gol la muşchii bine conturaţi ai braţelor şi umerilor lui puternic apoi întoarse capul spre perete şi închise strâns ochii. Îl auzi lăsându-se pe pat şi deschise ochii pentru a-l vedea tronând ameninţător deasupra ei.

— Nu te acoperi în faţa mea! Prinse cearceaful şi-l smulse din pumnii ei încleştaţi. Vreau să văd pentru ce-am dat atâţia bani! Trăsăturile îi fură străbătute de durere, iar privirea lui îi scrută corpul gol şi maxilarul i se încordă.

Tremurând de frică, Whitney se uita la chipul lui dur şi implacabil, pe când în mintea ei chinuită se suprapuneau alte amintiri mai blânde cu el. Îl văzu aplecându-se spre ea în ziua aceea în care căzuse de pe cal. Cu chipul palid din cauza sperieturii, îl văzu privind-o cu tandreţe în ochi în ziua în care-l sărutase la râu…

— Doamne, cât de dulce eşti! îi şoptise el atunci. Se gândi la noaptea în care o învăţase să joace cărţi şi să parieze cu fise. Îşi aminti felul în care fusese alături de ea cu doar câteva nopţi în urmă, la reşedinţa Rutherford, când cu mândrie o prezentase drept logodnica lui.

Mătuşa Anne avusese dreptate, Clayton chiar o iubea. El o iubea, iar în schimbul afecţiunii şi generozităţii lui, ea îl făcuse public de râs pe acest bărbat mândru. Dragostea şi posesivitatea îl împingeau să-i facă lucrul ăsta îngrozitor, ea îl împinsese să facă asta negând, atâta timp, sentimentele ei faţă de el şi fiind atât de încăpăţânată în ideea ei de-a se mărita cu Paul. Iar acum, Clayton voia să o oblige să i se dăruiască pentru a o compromite, pentru a nu-i lăsa alta soluţie decât să se mărite cu el şi nu cu Paul.

Whitney era convinsă că asta intenţiona Clayton.

Însă se înşela.

Stând acolo şi privind-o, brusc Clayton nu mai simţi dorinţă nici pentru trupul ei, nici sete de răzbunare. Avea doar un sentiment tot mai acut şi copleşitor de dispreţ şi respingere. Stând întinsă în pat, cu părul ei lucios

unduindu-se peste umerii fini şi cu ochii ei verzi şi înşelători fixându-l, Whitney Stone era dovada vie a prostiei lui. Era un fraier.

Cheltuise o avere şi în bani şi în visuri naive pe o târfuliţă uneltitoare şi superficială, iar acum, aproape că-i permisese să-l împingă să comită un viol. Dându-şi seama de asta se umplu de dezgust şi scârbă şi-i prinse braţul, cu gândul să o dea jos din pat şi să-i ordone să se îmbrace şi să plece.

Whitney habar nu avea că intenţiile lui se schimbaseră. Ştia doar că expresia feţei lui devenise şi mai distantă şi mai crudă, iar teama ei fu înlocuită de remuşcări profunde şi cutremurătoare. Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi pe care nu şi le mai ascundea, îşi sprijini degetele tremurânde de pieptul lui, tocmai când mâna i se încleştă pe braţul ei.

— Îmi pare rău, şopti ea sufocată. Îmi pare atât de rău. Mă mai poţi ierta o dată, cum ai mai făcut-o în trecut?

Privirea lui se concentră asupra chipului ei rugător, apoi afişă un zâmbet cinic:

— Whitney, te oferi să-mi arăţi cât de tare te căieşti? Cu inima bătându-i puternic de teamă şi vinovăţie.

Whitney ezită, însă apoi dădu din cap, aproape imperceptibil.

— În cazul acesta, zise el ca într-o doară, îndreptându-i brusc spatele, unul dintre noi e mult prea îmbrăcat…

Îşi îndreptă mâinile spre cureaua pantalonilor, iar Whitney închise strâns ochii.

Patul se mişcă, iar el se întinse lângă ea, sprijinindu-se într-un cot, cu cealaltă mână desenând conturul braţului ei gol. Până-i prinse cu îndrăzneală în palme sânul.

— Arată-mi, o invită el, aţâţându-i sfârcul cu degetul mare. Arată-mi cât de rău îţi pare.

Nesocotind protestele asurzitoare ale conştiinţei ei, Whitney cedă, lăsând degetele lui să-i transmită fiori din sân şi până în stomac. Nu s-a împotrivit. Era gata să-i arate că-i părea rău, era pregătită să o lase să-i facă asta.

El îşi apropie gura de a ei, atingându-i buzele cu un

sărut lung şi languros, iar Whitney încercă să-l sărute şi ea cu toată dragostea şi căinţa ce-i umpleau inima îndureratã.

— Eşti minunată, scumpa mea, murmură el. În timp ce mâinile lui începură, cu îndrăzneală, să-i exploreze corpul. Însă bănuiesc c-ai mai auzit asta, iar ea îi simţi gura precum o arsură din fundul gâtului şi până în mugurii roz ai sânilor ei exuberanţi, pe care limba lui ba-i tachina, ba-i atingea uşor, ba-i desena cu mişcări circulare. Brusc, buzele lui îi strânseră cu putere sfârcul, trăgând cu forţă, iar Whitney suspină cu o plăcere speriată. Îşi coborî pe loc mâna spre coapsele ei, apoi mai sus, între coapse, acoperindu-i smocul moale de păr, iar ea scoase un icnet de şoc instinctual. El o ignoră şi continua să-i dea senzaţii fierbinţi şi furnicături spre toate terminaţiile nervoase.

Sărutându-i gâtul, continuă să-şi mişte excitant mâna prin zonele ei cele mai sensibile, mişcându-şi cu mare siguranţa degetele pricepute, mângâindu-i în joacă exact acele locuri din care atingerea lui putea trimite unde electrice de dorinţă prin tot corpul ei.

Whitney cedă neajutorată pasiunii fierbinţi şi mistuitoare pe care el o făcea să crească în ea. Ca un adevărat expert, în acelaşi timp simţindu-se uşor cuprinsă de o panică necunoscută. Ceva era diferit, greşit în felul în care el o săruta şi-o atingea! Pentru un bărbat purtat de o dragoste posesivă şi neîmpărtăşită, sărutările lui nu aveau aceeaşi ardoare sufocantă, mângâierile lui erau fără de tandreţe...

Degetele lui se mişcau în ea. Făcând-o să geamă din adâncul gâtlejului.

— Îţi place, nu-i aşa? o tachina el cu vocea şoptită, apoi se opri. Iubita mea, nu vreau să-ţi placă prea mult, îi explică el scurt şi îşi mută greutatea deasupra ei, proptindu-şi genunchiul între picioarele ei. Îi apucă soldurile, ridicându-le, iar în acelaşi moment inflexiunile cinice din vocea lui pătrunseră ceaţa groasă, senzuală ce o înghiţise. Deschise larg ochii, îi văzu expresia dură şi închistată, tocmai când Clayton se dădu înapoi şi apoi se împinse cu putere în fecioria ei. Fu străbătută de o durere

sfâşietoare şi ţipă, îngropându-şi faţa în mâini, cu spatele arcuit. Deasupra ei explodă o înjurătură sălbatică din pieptul lui Clayton. Se retrase, iar ea se încordă isteric, încercând să se pregătească pentru următorul val de durere agonizantă ce avea să vină când ar fi pătruns din nou în ea... însă durerea nu mai veni. El rămase retras, nemişcat.

Mâinile lui Whitney îi căzură fără vlagă de pe faţă. Printr-o pâclă deasă de lacrimi îl văzu deasupra ei. Clayton stătea cu capul pe spate, cu ochii închişi strâns, cu trăsăturile feţei asemenea unei măşti chinuite, torturate. Îi privea fix chipul răvăşit, iar corpul ei tremura, încercând să-şi reprime suspinele, până când povara deveni mai grea decât fiinţa ei putea suporta. Voia să fie strânsă în braţe, consolată şi căută confortul, într-un mod iraţional, chiar din partea celui care-o chinuia. Zguduindu-se de plâns convulsiv, Whitney îşi întinse braţele şi cuprinse umerii puternici ai lui Clayton, trăgându-l spre ea.

Cuprins de remuşcări, Clayton o îmbrăţişă cu blândeţe şi se întinse alături de ea, fără să scoată un cuvânt. Îşi îngropă faţa în pieptul lui dezgolit şi plânse, îşi plânse tot amarul din inimă, cu suspine chinuitoare care-i zguduiau cu atâta violenţă trupul suplu, încât Clayton crezu că îi vor frânge, la propriu, corpul. Stătu întins lângă ea, îmbrăţişându-i trupul pângărit şi gol, îngrămădit într-al lui, mângâindu-i părul mătăsos şi pedepsindu-se pe sine cu zgomotul plânsetelor ei înfundate, biciuindu-se cu lacrimile ce-i scăldau ei ochii şi-i umezeau lui pieptul.

— I-am... I-am spus lui Paul... I-am spus că n-o să mă mărit cu el, rosti Whitney printre suspine. Bârfele n-au fost... N-au fost din vina mea.

— N-a fost vorba de asta, micuţo, şopti Clayton, cu vocea sugrumată de emoţie. Nu ţi-aş fi făcut niciodată aşa ceva pentru asta.

— Atunci de ce-ai făcut-o? zise ea sufocată. Clayton expiră răguşit...

— Credeam că i te-ai dăruit. Lui şi altora.

Whitney se domoli brusc din plâns. Mototolind

cearşaful cu sânii ei goi, se ridică într-un cot şi-l ţintui cu ochii verzi, dispreţuitori.

— Serios? Asta-i crezut! şuieră ea şi se desprinse din îmbrăţişarea lui, rostogolindu-se în partea cealaltă a patului, cu faţa la perete. Se spulberă credinţa că o iubea şi într-un moment de umilinţă dezgustătoare, înţelese că făcuse asta pentru a o denigra. Orgoliul lui monstruos îl împinsese spre această răzbunare de neînchipuit. Simţea fierea ridicându-i-se în gât la gândul că îi cedase fără să se împotrivească. Nu el o înşelase, ci ea se înşelase singură. Nu el îi furase virtutea, ci ea i-o dăduse! Ea îi dăduse lui virtutea ei. Înecându-se în ruşine şi dispreţ de sine, se luptă să tragă cuvertura de pe pat, să se acopere.

Clayton observă şi se întinse peste pat să tragă cu blândeţe cuvertura peste corpul ei minunat şi gol. Dându-şi prea târziu seama că adăugase şi insulta rănilor pe care deja i le provocase, îşi puse mâna pe umărul ei, încercând să o întoarcă, uşor, spre el.

— Dacă mă laşi, o imploră el, aş vrea să-ţi explic… Furioasă, îi împinse mâinile.

— Vreau să te văd cum încerci! Însă fă-o în scris, fiindcă dacă te mai apropii vreodată de mine sau de familia mea, te omor! Jur că te omor! Substanţa acestei ameninţări fu diminuată de suspinele ce urmară şi părură că nu mai voiau să se oprească, până ce adormi, extenuată.

Excelenţa Sa, Clayton Robert Westmoreland, Duce de Claymore, descendent al trei sute de ani de nobilime, deţinător al unor moşii şi al unei averi atât de vaste, încât sfidau orice imaginaţie, stătea întins alături de singura femeie pe care-o iubise vreodată, neputând să o liniştească, nici să o recucerească.

Privirea i se pierdu în tavan, amintindu-şi cum, abia câteva ore mai devreme, dirija un grup de muzicanţi veseli, închipuiţi.

Cum de-i putuse face una ca asta, se întrebă cu durere, când tot ce-şi dorise vreodată să facă era s-o răsfeţe, s-o preţuiască şi s-o protejeze. În schimb el îi furase, intenţionat şi rece, inocenţa. Şi astfel pierduse mai

mult chiar decât avea ea, căci reuşise să piardă unicul lucru pe care-şi dorise vreodată cu adevărat să-l posede: fata încăpăţânată şi frumoasă care stătea întinsă alături de el. Şi îl dispreţuia.

Îşi aminti toate lucrurile bădărane şi vulgare pe care i le zisese în trăsură şi în acea încăpere. Fiecare cuvânt denigrator pe care îl rostise, fiecare dezmierdare care-o umilise, toate-i defilau prin minte provocându-i o durere agonizantă. Se pedepsi pe sine reluând iar şi iar fiecare lucru teribil pe care i-l spusese şi i-l făcuse.

Aproape spre zori, Whitney se întoarse pe spate. Clayton se aplecă deasupra ei şi-i dădu cu tandreţe la o parte o şuviţă rebelă de păr castaniu de pe obrazul ei neted, apoi se întinse la loc spre a o privi dormind, fiindcă ştia că avea să fie ultima oară când Whitney mai stătea alături de el.

Whitney se trezi a doua zi dimineaţă, amintindu-şi vag o anume senzaţie ciudată între picioarele ei. Deschise ochii fluturându-şi genele şi se rostogoli pe spate. Îşi simţea mintea leneşă şi înceţoşată, pe când scruta împrejurimile, cu ochii pe jumătate închişi şi somnoroşi.

Stătea într-un pat uriaş cocoţat pe un podium. Dormitorul era de zece ori mai mare decât dormitorul ei de acasă şi superb mobilat. Clipi uluită la vederea covorului gros, de un verde ca al muşchiului de pădure, ce se întindea luxos peste podeaua mare. Tot peretele din stânga ei era din sticlă cu şipci verticale interpuse, iar pe peretele din faţa ei se afla un şemineu din marmură atât de mare, încât ar fi putut sta în picioare în gura lui. Ceilalţi doi pereţi erau acoperiţi cu panouri late şi frumos sculptate din lemn de trandafir şi o tapiţerie minunată. Istovită, Whitney închise ochii şi se lăsă purtată iar în liniştea somnului. Ce ciudat că dormea într-o încăpere cu un aer atât de masculin.

Deschise larg ochii şi se ridică în fund, în pat. Patul lui! Încăperea lui! Cineva deschise uşa, iar ea se ghemui lângă tăblia patului, strângând aşternutul de mătase peste sânii ei goi. Servitoarea mărunţică şi roşcată pe care

Whitney o văzuse în balcon în seara anterioară intră în încăpere, cu rochia ca de fildeş şi furoul lui Whitney, cusute, şi le atârnă cu grijă pe o uşă ce dădea spre o săliţă pentru schimbat. Când se întoarse să iasă, o văzu pe Whitney ghemuită precaut în pat şi luă un capot elegant de dantelă ce era atârnat pe un scaun.

— Bună dimineaţa, domnişoară, zise ea apropiindu-se de pat, iar Whitney observă cu amărăciune că servitoarea nu era deloc surprinsă să găsească o femeie goală în patul stăpânului ei. Evident, nu era deloc ceva neobişnuit.

— Numele meu e Mary, zise servitoarea cu un delicat accent irlandez, întinzând braţul peste care ţinea capotul de dantela. Să vă ajut să vă ridicaţi?

Ruşinată până în adâncul sufletului, Whitney apucă mâna întinsă a servitoarei şi se dădu jos din pat, clătinându-se.

— Dumnezeu să aibă milă! bolborosi Mary, cu ochii aţintiţi pe cearşafurile pătate de sânge. Ce v-a făcut?

Whitney îşi înghiţi râsul isteric pe care i-l stârnea stupiditatea întrebării.

— M-a ruinat! răspunse ea sufocată. Uluită, Mary se holbă la petele de sânge.

— Va plăti scump pentru asta la judecată. Domnul nu va ierta asta cu una, cu două. Stăpânul fiind aşa cum e şi ştiind mai bine, iar dumneata o fecioară! Îşi luă ochii de la cearşafuri şi o conduse pe Whitney spre o cadă de marmura aflată lângă dormitor.

— Sper ca Domnul să nu-l ierte! şuieră Whitney răguşit, intrând în baia fierbinte. Sper să ardă în iad! Aş vrea să am un cuţit să-i smulg inima din piept!

Mary începu s-o săpunească pe spate, însă Whitney îi smulse ştergarul din mâna şi începu să-şi frece fiecare parte a corpului pe care Clayton i-o atinsese. Brusc, îi îngheţă mâna. Din ce nebunie se băgase ascultătoare în cada lui, când ar fi trebuit să fi fost deja îmbrăcată şi să-şi plănuiască fuga? Înşfacă încheietura servitoarei, implorând-o sălbatic cu ochii ei verzi:

— Mary, trebuie să plec înainte să se întoarcă. Te rog,

ajută-mă să găsesc o cale să ies de aici. Nici nu ştii cât de rău m-a rănit, lucrurile teribile pe care mi le-a spus. Dacă nu fug, o să mă oblige să o iau de la capăt.

Servitoarea o privi pe Whitney cu ochii ei albaştri, încurcaţi şi îndureraţi, şi scutură uşor din cap:

— Alteţa Sa nu are de gând să mai intre în această încăpere sau să vă ţină aici. Chiar el mi-a spus că numai eu mă voi ocupa de dumneavoastră. Trăsura deja vă aşteaptă la intrare, iar după ce vă veţi îmbrăca, eu însămi vă voi conduce jos.

La două etaje deasupra intrării principale a casei, Clayton stătea la fereastră, aşteptând să o zărească pentru ultima oară. Aşteptând să-şi ia un ultim rămas bun. Arborii se îndoiau şi suspinau în bătaia vântului, plecându-se adânc dinaintea ei, pe când păşea în ziua sumbră şi mohorâtă, asemenea sufletului lui. Cu rochia fluturând, coborî lungul şir de trepte spre trăsura ce o aştepta, iar vântul îi flutura prin păr, răvăşindu-l.

Pe ultima treaptă, Whitney se opri, iar pentru un moment agonizant şi sfâşietor, Clayton crezu că avea să se întoarcă şi să privească în sus, spre el. Îşi întinse neajutorat mâna, tânjind să-i atingă obrazul neted şi mătăsos. Însă atinse doar geamul rece. De parcă ar fi simţit că o privea, Whitney îşi ridică elegant capul, îl scutură sfidător şi fără să privească în urmă urcă în trăsură.

Clayton sfărâmă paharul cu coniac în mâna încleştată şi privi picăturile de sânge roşu aprins ce i se prelingeau pe degete.

— Acum o să vă fie sângele otrăvit, prezise Mary din pragul uşii, cu o oarecare satisfacţie în glas.

— Din păcate, mă îndoiesc, răspunse sec Clayton.

Whitney se ghemui într-un colţ al trăsurii, cu toate gândurile amestecându-i-se confuze cu ruşine, suferinţă şi furie. Se gândi la toate lucrurile vulgare pe care i le spusese, felul în care mâinile lui îi atinseseră carnea de parc-ar fi fost o marfă, declanşând ca un expert reacţii involuntare din partea corpului ei trădător.

Toată fierea amară i se ridică în gât, înecând-o. Îşi

dori să fi murit. Ba nu. Îşi dori ca el să fi murit! Seara trecută fusese doar începutul coşmarului umilitor pe care va trebui să-l îndure. Michael Archibald va insista, fără îndoială, ca Emily să o trimită acasă, căci nu putea permite ca o femeie de o virtute îndoielnică să stea în preajma soţiei sale. Chiar dacă Whitney l-ar fi convins că fusese forţată să-şi petreacă noaptea cu Clayton, ar fi rămas la fel de murdară şi nedemnă să fie primită în lumea bună.

Încercând să alunge un val de greaţă, Whitney îşi lăsă capul pe spate. Trebuia să găsească o scuză credibilă prin care să le explice soţilor Archibald de ce lipsise toată noaptea. Altfel avea să fie alungată din preajma celei mai bune prietene a ei şi din preajma tuturor oamenilor decenţi. Avea să-şi petreacă restul vieţii singură, îngropată în ruşine, doar în compania tatălui ei.

După aproape o oră, Whitney hotărî, în sfârşit, ce scuză avea să le spună lui Michael şi Emily. Suna cam jalnic, însă ar fi putut fi de ajuns dacă nu aveau s-o ia la întrebări. Acum îi era mai puţin teamă, însă se simţea infinit mai singură şi mai vulnerabilă. Nu avea pe nimeni la care să găsească alinare sau înţelegere.

Ar fi putut să-i scrie mătuşii Anne, la reşedinţa verişoarei ei din Lincolnshire, să o roage să vina la Londra. Însă ce-ar fi putut face mătuşa Anne, decât să-i ceară lui Clayton să se însoare de îndată cu ea? Ce mai pedeapsa ar fi asta pentru el, îşi zise Whitney sarcastic. Ar fi primit ceea ce-şi dorise mereu, iar ea ar fi fost condamnată la un mariaj cu un bărbat pe care avea să-l urască tot restul vieţii. Dacă Whitney refuza să se mărite cu Clayton, mătuşa Anne ar fi apelat, negreşit, la sfatul unchiului Edward. Când unchiul Edward ar fi aflat de fapta lui Clayton, probabil i-ar fi cerut satisfacţie, provocându-l la duel, lucru ce trebuia evitat cu orice preţ. În primul rând, duelurile era ilegale. În al doilea rând, Whitney era teribil de convinsă că nenorocitul ăla l-ar fi ucis pe unchiul ei.

Singura alternativă posibilă era ca unchiul Edward să ceară dreptate în tribunal, însă procesul şi scandalul public ar fi distrus-o pe Whitney pentru tot restul vieţii.

Şi iat-o obligată să îşi înfrunte singură durerea şi ruşinea, fără niciun chip de-a se răzbuna pe acel diavol! Însă avea să se gândească ea la ceva, îşi zise încurajator. Data viitoare când avea să se apropie de ea, va fi pregătită. Data viitoare când avea să se apropie de ea? Mâinile lui Whitney deveniră ca de gumă şi fruntea i se umplu de broboane de transpiraţie. Ar fi murit de s-ar mai fi apropiat vreodată de ea. S-ar fi sinucis mai degrabă decât să-l lase s-o mai atingă vreodată! Dac-ar mai fi încercat să-i vorbească, dacă ar mai fi atins-o, avea să ţipe şi nu s-ar mai putea opri vreodată!

Când Whitney intră în casa Archibald, toţi servitorii păreau să fie pe holuri, privind-o şi condamnând-o în ascuns. Trecu foarte curajoasă de valet, de trei servitori şi vreo şase fete în casă, cu bărbia sus şi capul ridicat. Însă după ce închise în urma ei uşa dormitorului, se prăbuşi cu spatele de ea, cu bărbia şi tot trupul tremurând. O clipă mai târziu, Clarissa coborî la ea, zborşindu-se ca un arici, trântind sertarele şi mormăind printre dinţi despre „târâturi neruşinate” şi „noroi aruncat pe numele familiei”.

Whitney îşi ascunse umilirea în spatele unei expresii împietrite şi se descotorosi de rochia de satin de culoarea fildeşului, pe care de-acum o ura, şi înşfacă un capot, când ochii Clarissei se abătură suspicioşi asupra trupului ei gol.

— Buna şi biata ta mamă trebuie că se răsuceşte în mormânt, declară Clarissa. Ancorându-şi mâinile în şoldurile ei late.

— Nu spune asemenea prostii, spuse Whitney răspicat. Mama mea se odihneşte în pace, fiindcă ştie ca n-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine.

— Păcat că nu ştiu şi servitorii din casa asta, îi replică Clarissa, explodând de mânie. Prin părţile astea sunt la fel de snobi precum alteţele regale. Şi toţi şoşotesc pe seama ta!

Întrevederea lui Whitney cu Emily mai târziu în acea dimineaţă fu şi mai umilitoare. Emily stătu, pur şi simplu, în faţa ei, ascultând atentă povestea jalnică a lui Whitney despre cum ducele o însoţise la o altă petrecere în partea

cealaltă a oraşului, iar când se făcuse prea târziu să se mai întoarcă, gazda ce rămase nenumită insistă ca Whitney să petreacă noaptea acolo. La capătul explicaţiei, Emily dădu din cap cum că înţelege întru totul, însă chipul ei frumos şi sincer afişa o expresie şocată şi uluită, mai rea decât ori acuzaţie pe care i-ar fi putut-o aduce.

Emily se duse direct în biroul soţului ei şi-i repetă povestea.

— Aşa că vezi, zise ea cu voce hotărâtă şi încrezătoare, deşi în acelaşi timp îl privea neliniştită pe Michael, totul a fost cât se poate de nevinovat şi câtuşi de puţin scandalos. Îi crezi explicaţia, nu-i aşa, Michael? zise ea rugătoare.

Michael se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi privi în ochi tânăra soţie.

— Nu, zice el tăcut, nu o cred. Întinse mâinile şi-o trase pe Emily în poala lui. Îi studie îndelung trăsăturile mâhnite, apoi spuse cu blândeţe:

— Însă am încredere în tine. Dacă tu-mi spui că e nevinovată, atunci asta voi crede.

— Michael, te iubesc, rosti simplu Emily, răsuflând uşurată. Sunt convinsă că Whitney n-ar face niciodată ceva indecent!

Whitney aşteptase cu groază ora cinei, însă Emily şi soţul ei păreau foarte relaxaţi şi naturali. De fapt, Michael insistă chiar să rămână la ei până după nunta lui Elizabeth, până la care era ceva mai mult de o lună. Părea atât de sincer şi Emily atât de dornică s-o vadă rămânând, încât Whitney le acceptă invitaţia, recunoscătoare şi fericită. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se întoarcă acasă la tatăl ei şi să dea piept cu zvonurile despre logodna ei cu Paul.

Însă în acea noapte, întinsă în pat, fu cuprinsă de un val uriaş de singurătate şi disperare. Ar fi vrut să fi fost mătuşa ei acolo, să-i spună ce să facă, însă în sinea ei ştia că nici Anne, nici nimeni altcineva n-ar fi putut face nimic să o ajute. Trebuia să îndure totul singură.

Începând din acea zi avea să fie pentru totdeauna

singură. Nu mai putea avea vreodată un soţ sau copii, fiindcă niciun bărbat decent n-ar mai fi vrut-o. Era murdară, pângărită, folosită de altul. Îşi dorise întotdeauna copii, însă acum nu-i mai putea avea. Un nod dureros de dezamăgire îi urcă în gâtlej.

Totuşi, nu-şi dorea un soţ, îşi spuse cu amărăciune. N-ar mai fi putut ţine la vreun bărbat şi n-ar mai fi suportat atingerile lui. În toată viaţa ei voise să se mărite doar cu doi bărbaţi: Paul, care era superficial şi slab şi Clayton, care era un animal. Paul doar o dezamăgise, însă Clayton o distrusese. Îşi făcuse loc în inima ei, ca apoi să o folosească şi să o arunce, să o trimită acasă fără măcar să-şi ceară scuze!

Obrajii lui Whitney fură scăldaţi de lacrimi, pe care le îndepărtă furioasă. Era ultima oară când Clayton Westmoreland o mai făcea să plângă! Data viitoare când aveau să se întâlnească, avea să fie dură şi calmă. Nu avea să se mai gândească la el. Nu avea să se mai gândească vreodată la noaptea trecută.

În ciuda hotărârii ei, următoarele zile fură cele mai agonizante din viaţa lui Whitney. De fiecare dată când intra valetul, să anunţe un vizitator, inima lui Whitney îi sărea din piept, de teamă că „vizitatorul” era Ducele de Claymore. Tânjea să-i poată spune lui Emily că, dacă venea în vizită, ea nu era acasă, însă cum ar fi putut să-i spună asta, când el se cunoştea cu Michael, iar ea era oaspete în casa lui Michael? Şi apoi, Emily ar fi vrut să ştie de ce şi asta ar fi adus iar vorba despre Clayton, subiect pe care Emily mai încercase de câteva ori să-l deschidă. Aşa că Whitney nu avea de ales decât să strângă din dinţi şi să-şi stăpânească emoţiile de fiecare dată când sosea câte un vizitator la reşedinţa Archibald.

Rareori o însoţea pe Emily afară din casă, obsedată fiind de certitudinea morbidă că, de-ar fi ieşit, avea să dea nas în nas cu Clayton. Cu fiecare zi ce trecea era tot mai tensionată, până simţi că avea să înnebunească de atâta aşteptare neajutorată, teamă şi groază.

Însă respectă promisiunile pe care singură şi le făcuse

cu aproape o săptămână în urmă. Refuza cu meticulozitate să se mai gândească la acea noapte oribilă şi fatidică. Şi nu mai plânse.

CAPITOLUL 25

Două diligenţe de călătorie elegante aşteptau în faţa domeniului Claymore, structura de piatră cu trei etaje care reprezenta principala reşedinţa a lui Clayton. Grandoarea casei şi împrejurimilor era rezultatul restaurărilor atente şi al adăugirilor semnificative făcute de Clayton, tatăl şi bunicul lui, şi toţi ducii de Claymore care-i precedaseră.

Pentru vizitatori şi oaspeţi, Claymore era un loc prin care se plimbau admirativ, din încăperile împodobite cu sticlă din care se vedea văzduhul, la încăperile de o splendoare uluitoare ale căror plafoane boltite erau înalte cât trei etaje şi susţinute de graţioase coloane gotice. Privind în sus, erai vrăjit de genialitatea lui Rubens, care împodobise luxos bolţile cu scene vii şi exuberante.

Însă pentru Clayton casa devenise un loc bântuit de amintiri tulburătoare, în care nu mai putea dormi, iar când reuşea să adoarmă nu scăpa de coşmarul a ceea ce se întâmplase în urmă cu şapte nopţi nesfârşite, agonizante. Era un loc din care trebuia să evadeze.

Aşezat la biroul său din biblioteca spaţioasă îmbrăcată în lemn de stejar, îl asculta nerăbdător pe avocat repetându-i instrucţiunile pe care Clayton tocmai i le dăduse.

— V-am înţeles corect, alteţă? Doriţi să vă retrageţi oferta pentru căsătoria cu domnişoara Stone? Însă nu veţi încerca în niciun fel să recuperaţi banii pe care i-aţi cheltuit pentru a pecetlui înţelegerea?

— Exact asta am spus, răspunse scurt Clayton. Azi voi pleca spre Grand Oak şi mă voi întoarce peste două săptămâni. Adu-mi hârtiile să le semnez, a doua zi după ce mă voi întoarce.

Se ridică brusc, punând capăt discuţiei neplăcute.

*

Văduva Ducelui de Claymore îşi ridică nerăbdătoare privirea când valetul apăru în pragul uşii.

— Trăsura alteţei sale tocmai a tras pe alee, anunţă bătrânul servitor al familiei, expresia lui demnă degajând o vădita plăcere.

Zâmbind, ducesa se îndreptă spre ferestrele frumosului conac cu care soţul ei o înzestrase cu mulţi ani în urmă. Pe lângă uriaşul Claymore, Grand Oak era mic, însă ea primea adesea musafiri, cu tot luxul, în casa spaţioasă situată dinaintea a cinci pavilioane de oaspeţi şi înconjurată de grădini şi arbori minunaţi.

Îşi privi fiul coborând dintr-o trăsură şi pe valetul lui din cealaltă, apoi se întoarse să-şi controleze aspectul în oglindă. La 56 de ani, Alicia, văduva Ducelui de Claymore, avea încă o statură subţire, dreaptă şi graţioasă. Părul ei negru era brăzdat de şuviţe cărunte care dădeau un plus de demnitate frumuseţii ei. Ochii ei gri fură întunecaţi de o umbră de-ngrijorare, îşi îndreptă părul elegant coafat şi se gândi la scrisoarea ciudată trimisă de Clayton ce sosise cu doar trei zile în urmă, prin care-şi anunţa intenţia de a-i face o vizita de două săptămâni. Vizitele lui Clayton erau rare şi de obicei dezamăgitor de scurte. I se părea oarecum ciudat că se hotărâse brusc să stea aşa mult.

Agitaţia controlată din holul de la intrare vesti sosirea lui Clayton, iar cu chipul luminat de un zâmbet încântat Lady Westmoreland se întoarse să-şi întâmpine fiul cel mare.

Clayton paşi grăbit pe covorul albastru şi, ignorând braţele ei larg deschise, o îmbrăţişă foarte scurt şi-o sărută cu afecţiune pe frunte.

— Eşti mai frumoasă ca oricând, îi spuse el.

Mama lui se dădu înapoi, studiind cu nelinişte ridurile adânci de încordare şi oboseală din jurul ochilor şi-al gurii lui.

— Dragul meu, ai fost bolnav? Arăţi îngrozitor.

— Mulţumesc, mamă, zise el sec. Şi eu sunt încântat să te văd.

— Sigur că sunt încântată să te văd, protestă ea cu un oftat glumeţ. Însă aş vrea să te văd arătând mai bine, e tot ce-am vrut să spun şi, alungând subiectul cu un gest vesel din mână, îl trase să se aşeze lângă ea, pe canapea, cu ochii încă scrutându-i îngrijoraţi faţa trasă. Stephen e entuziasmat să poată petrece două săptămâni aici, cu tine, zise ea. A pus la cale petreceri şi chiar acum se îndreaptă încoace, însoţit de un mare grup de oameni. Mă îndoiesc că o să ai vreun moment de linişte şi pace, aşa că, dacă pentru asta ai venit, mă tem că te aşteaptă o surpriză neplăcută.

— Nu contează, răspunde Clayton abătut. Se ridică, merse spre masa dintr-o parte a încăperii şi-şi turnă un pahar generos cu whisky.

— Unde-i afurisitul care m-a obligat să fiu un mezin fără nici un ban? strigă Stephen Westmoreland din hol. Dădu buzna în salon, îi făcu cu ochiul mamei lui şi strânse cu căldură mâna lui Clayton. Glumind pe seama vocilor ce se auzeau de-a valma din hol, zise:

— Dragă frate, m-am săturat să tot inventez scuze pentru absenţa ta din mijlocul frumoaselor fete londoneze, aşa că m-am hotărât să aduc câteva aici, după cum vei vedea curând.

— Bine, zise Clayton, ridicând neentuziasmat din umeri.

Ochii albaştri ai lui Stephen se strânseră uşor, iar el afişă o expresie gânditoare care evidenţie asemănările dintre cei doi fraţi. Asemenea lui Clayton, şi Stephen era brunet şi înalt. Deşi îi lipsea acea aură de forţă şi autoritate ce părea să-l înconjoare pe fratele lui, Stephen era mai prietenos şi mai uşor de înţeles şi după cum adesea remarca anturajul, poseda mare parte din legendarul farmec Westmoreland. În ciuda remarcii sale de mai devreme, era şi el foarte bogat şi foarte mulţumit că titlul nobiliar şi sutele de responsabilităţi pe care i le aducea

acesta să rămână pe umerii capabili ai fratelui lui. Supunându-l pe Clayton la o scurtă analiză, zise:

— Clay, arăţi ca dracu'! şi adăugă apoi cu un zâmbet umil spre mama sa: mamă, te rog să mă ierţi.

— Ăsta e adevărul, fu de acord ducesa, i-am spus şi eu acelaşi lucru.

— Tu i-ai spus că arată ca dracul? o tachină Stephen, sărutând cu întârziere mâna mamei sale.

— Trebuie să fie trăsătură de familie, observă Clayton sarcastic, să ignorăm bunele maniere şi în schimb să facem observaţii inutile. Salut, Stephen.

La scurt timp după aceea, Clayton se pretinse obosit după călătorie şi se scuză. Imediat ce ieşi din încăpere, Lady Westmoreland se întoarse hotărâtă spre fiul ei cel mic:

— Stephen, vezi dacă reuşeşti să afli ce-l frământă. Stephen dădu hotărât din cap în semn că nu.

— Draga mea, ştii la fel de bine ca mine că Clay n-o să permită nimănui să se amestece în treburile lui. Şi apoi, probabil e doar obosit, nimic mai mult.

În ciuda spuselor lui, Stephen îl urmări atent pe Clayton în cele două săptămâni ce urmară. Pe parcursul acelor zile, toţi cei din casă petrecură, vânară şi dădură o fugă într-un sat din apropiere, să exploreze şi să facă nişte cumpărături. Însă singura activitate ce părea să-i facă plăcere lui Clayton era călăritul, doar că acum îşi forţa fără milă calul să sară peste obstacole imposibile şi călărea cu o violenţă şi o neatenţie ieşite din comun, ce-l alarmară vădit pe Stephen.

Serile erau dedicate ospăţurilor somptuoase şi conversaţiilor animate, jocurilor de cărţi şi biliard, precum flirturilor previzibile când şapte tinere frumoase şi bine cunoscute şi şapte domni eligibili stăteau permanent unii în compania celorlalţi timp de aproape două săptămâni.

Clayton îşi îndeplini rolul de gazdă faţă de grup, cu obişnuita lui elegantă degajată, iar Stephen urmări amuzat la fiecare masă cum femeile flirtau cu el fără ruşine, făcând tot ce le stătea în putinţă, în limitele bunei cuviinţe (şi adesea dincolo de ea) pentru a-i atrage atenţia. Ocazional,

chipul lui Clayton afişa un zâmbet leneş, când asculta vreo femeie care-i vorbea, însă privirea distrusă nu-i părăsi o clipă ochii.

Trecuseră douăsprezece din cele paisprezece zile şi oaspeţii urmau să plece a doua zi dimineaţa. În seara dinainte s-au adunat în salon, iar privirea atentă a lui Stephen alunecă tot mai des şi tot mai îngrijorată spre fratele său.

— Cred că fratele tău se plictiseşte cu noi, îi spuse Janet Cambridge lui Stephen, dând jucăuş din cap spre Clayton care stătea singur, cu umărul sprijinit de pervaz şi privirea pierdută în întuneric.

Clayton o auzi, aşa cum ea şi intenţionase, însă nu se obosi să o liniştească, galant, că nu era plictisit şi nici nu se întoarse spre a-i acorda atenţia flatantă pe care Janet o urmărea prin remarca ei. Ridicând paharul, luă o înghiţitură din băutură, urmărind cu privirea ceaţa joasă ce creştea în noapte. Ar fi vrut să-l cuprindă cu totul, să-i acopere gândurile, amintirile, aşa cum cuprindea tot restul în calea ei.

Văzu reflexia lui Janet Cambridge în fereastră şi-i auzi râsul gutural în spatele lui. Până acum câteva luni, frumuseţea ei senzuală şi vocea seducătoare îi făcuseră plăcere. Însă acum îi lipsea ceva. Ochii ei nu erau verzi precum jadul Indiei, nu se uita la el cu acea privire şăgalnică, jucăuşă, apreciativă şi neruşinată, nu-i tremura în braţe cu o emoţie timidă şi tulburătoare pe care n-o putea defini. Era prea disponibilă, prea dornică să îi facă pe plac. Aşa cum erau mereu alte femei. Nu i se opuneau şi nu-l sfidau cu încăpăţânare. Nu erau proaspete, şi pline de viaţă, şi iuţi la minte, şi extraordinare. Nu erau… Whitney.

Mai sorbi o înghiţitură din băutură, să-şi amorţească durerea pe care i-o provoca numele ei. Se întreba ce făcea ea. Oare avea de gând să se mărite cu Sevarin? Sau oare cu Duville? Duville era la Londra. Ar fi putut-o consola şi tachina, ar fi putut-o ajuta să uite. Duville avea să i se potrivească mai bine, hotărî Clayton cu durere sfâşietoare. Sevarin era şters şi slab, însă Duville era sofisticat şi

orăşean. Clayton spera din toată inima că avea să-l aleagă pe francez. Sau poate doar cu jumătate de inimă. Cealaltă jumătate era chinuită de imaginea lui Whitney drept soţia altui bărbat.

Se tortura singur gândindu-se la felul în care-i spusese ea: „Voiam să-ţi spun că mă voi mărita cu tine”. Iar el, ca un nenorocit ce era, îşi bătuse joc de ea! Îi furase inocenţa neîndurător, intenţionat şi rece! Iar, după ce terminase, ea îl luase în braţe şi plânsese. Dumnezeule! El aproape c-o violase, iar ea plânsese în braţele lui.

Clayton îşi alungă gândurile la noaptea aceea. Prefera să se gândească la bucuria pe care ea i-o dăruise: felul jovial în care-l privise pe linia de start a cursei lor, chiar înainte să se audă focul de armă.

— De vrei să mă urmezi, bucuroasă-ţi voi arăta calea. Încă o vedea exact aşa cum fusese în acea seară în grădină, la balul mascat de la reşedinţa Armand, cu chipul ei frumos luminat de amuzamentul ireverenţios pe care i-l provocase spunându-i că era duce.

— Dumneata nu eşti duce, zisese ea râzând. N-ai monoclu, nu hârâi şi nu horcăi şi mă-ndoiesc că suferi, câtuşi de puţin, de gută. Mă tem că va trebui să aspiri la un alt titlu, milord.

Se gândi cum se topise lipită de el şi cu câtă pasiune-l sărutase în acea zi, lângă pavilion. Doamne, ce creatură caldă, pătimaşă şi iubitoare putea fi, atunci când nu era încăpăţânată şi rebelă… şi minunată.

Clayton închise ochii, blestemându-se pe sine c-o lăsase pe Whitney să plece de la Claymore. Ar fi trebuit să-i ceară să se mărite cu el, imediat ce reuşea să aducă un preot la conac. Iar când ea s-ar fi împotrivit, ar fi putut să-i spună simplu că din moment ce deja îi furase fecioria, nu mai avea de ales. Apoi, în lunile ce-ar fi urmat, ar fi putut găsi o cale de-a se revanşa pentru cele întâmplate.

Clayton trânti paharul pe masă, trecu val vârtej pe lângă invitaţi şi ieşi din încăpere. Nu mai putea face nimic pentru a compensa fapta profană pe care-o comisese la adresa ei. Nimic!

Oaspeţii plecară devreme în dimineaţa celei de-a doua zi, iar cei doi fraţi sărbătoriră ultima lor seară împreună îmbătându-se criţă, dinadins. Îşi amintiră şotiile din copilărie, iar când le retrăiră pe toate, începură să-şi spună unul altuia poveşti obscene, râzând ca doi nebuni la glumele de tavernă şi bând întruna.

Clayton luă decantorul cu coniac şi turnă ultima picătură în paharul lui gol.

— Mai să fie! zise Stephen cu admiraţie, urmărindu-l. Ai beut... băut... ai terminat toată sticla aia nenorocită! Şi luă un alt decantor de cristal şi-l împinse de-a lungul mesei, spre Clayton. Vezi cum te descurci şi cu whisky-ul.

Clayton ridică indiferent din umeri şi scoase dopul decantorului.

Cu ochii uşor împăienjeniţi. Stephen îl privi umplând paharul până-n buză.

— Ce naiba vrei să faci? Să te îneci?

— Încerc, îl informă Clayton pe un ton mândru şi împleticit, să trec înaintea ta linia de sosire spre uitare.

— Şi probabil o să reuşeşti, răspunse Stephen dând batjocoritor din cap. Oricum, am fost întotdeauna cel mai bun. N-a fost cinstit din partea ta să te fi născut, frate mai mare.

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să mă nasc. Aş vrea să nu mă fi născut. Însă ea... ea mi-a plătit-o cu vârf şi îndesat.

Deşi vorbele lui erau neclare, erau încărcate cu atâta suferinţă şi disperare, încât Stephen îşi ridică brusc capul şi-l privi, cât de atent îi permiteau minţile lui îmbibate cu alcool.

— Cine ţi-a plătit-o fiindcă te-ai născut?

— Ea.

Stephen dădu din cap, încercând cu disperare să-şi limpezească simţurile de euforia alcoolului şi să se concentreze.

— Care... ea?

— Cea cu ochii verzi, şopti Clayton cu o voce chinuită. Ea mă face să plătesc.

— Să plăteşti pentru ce? Ce-ai făcut?

— Am făcut o ofertă pentru ea, declară Clayton. I-am dat idiotului de taică-său 100.000 de lire sterline. Însă Whitney nu m-a vrut, şi afişă o grimasă, sorbind o înghiţitură mare din whisky. S-a logodit cu altul. Toată lumea vorbeşte despre asta. Ba nu, se corectă, nu s-a logodit. Însă eu am crezut c-a făcut-o şi eu… eu…

— Tu, ce? şopti Stephen.

Trăsăturile lui Clayton se schimonosiră într-o mască suferindă. Ridică palma spre Stephen, de parcă-l ruga să-l înţeleagă, apoi o lăsă să cadă pe masă.

— N-am crezut că era încă virgină, rosti. N-am ştiut până n-am avut-o… Şi…

Tăcerea tensionată ce urmă fu curmată brusc de un sunet îngrozitor ce răsună din pieptul lui Clayton.

— O, Doamne, am rănit-o, răcni el agonizant. Am rănit-o atât de mult! Îşi acoperi faţa cu mâinile, iar vocea-i deveni o şoaptă răvăşită. Stephen, am rănit-o, iar ea m-a luat apoi în braţe, zise el sufocat, voia ca eu să o strâng în braţe în timp ce plângea!

Îşi încrucişă braţele pe masă şi-şi îngropă faţa în ele, pierzându-se, în sfârşit, în uitarea pe care-o căutase toată seara. Vocea lui deveni atât de joasă, încât Stephen abia dacă-l mai auzea.

— Încă o mai aud plângând, şopti el.

Înmărmurit, Stephen privea fix capul lui Clayton, încercând să pună cap la cap povestea dezlânată. Se părea că fratele lui mai mare, încrezător în sine şi invulnerabil, îşi pierduse capul după o fată cu ochii verzi pe nume Whitney.

Toată săptămâna circulase un zvon nebunesc prin toată Londra, cum că Clayton s-ar fi logodit sau era pe punctul de-a o face, cu o femeie, însă nu era nimic neobişnuit, iar Stephen alungase zvonul, considerându-l o speculaţie oarecare. Însă trebuie să fi fost adevărat, iar această Whitney trebuie să fi fost fata cu pricina.

Stupefiat, Stephen continuă să-şi privească fratele dormind. Era incredibil că Clayton, care întotdeauna tratase femeile cu o combinaţie de toleranţa amuzată şi indulgenţa relaxată, ar fi putut ajunge să rănească, fizic, o femeie. Şi

de ce? Fiindcă fata refuza să se mărite cu el? Fiindcă era gelos? Imposibil! Şi totuşi dovada stătea chiar în faţa lui. Clayton era sfâşiat de remuşcări.

Stephen oftă. Clayton fusese întotdeauna înconjurat de femei uluitoare. Whitney trebuie să fi fost foarte specială să fi ajuns să însemne atât pentru el, căci era evident că o iubise cu disperare şi încă o mai iubea.

De fapt, îşi zise Stephen obosit în sinea lui, dacă fata căutase alinare în braţele lui Clayton, după ce el tocmai îi furase virginitatea, şi ea trebuie să-l fi iubit puţin. Chiar mai mult.

A doua zi dimineaţă, cei doi fraţi dădură noroc pe treptele din faţa casei, niciunul dintre ei nefiind în stare să privească în lumina soarelui fără să se strâmbe de durere. Ducesa îi făcu veselă cu mâna lui Clayton, apoi se întoarse spre Stephen.

— Arată îngrozitor!

— Se simte îngrozitor, o asigură Stephen, frecându-şi cu grija tâmplele.

— Stephen, zise ea cu fermitate, vreau să discut ceva cu tine. Trecu în salon, închise uşa în urma lor şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun. Apoi petrecu o grămadă de timp aranjându-şi fustele până fu satisfăcută de rezultat. Cu voce şovăitoare, însă hotărâtă, zise:

— Azi noapte n-am putut dormi, aşa c-am venit jos, gândindu-mă să mai petrec puţin timp cu voi doi. Când am ajuns în bibliotecă mi-am dat seama că amândoi eraţi luaţi rău de tot şi eram pe punctul să vă spun cât de uluită eram să văd c-am crescut doi neghiobi beţi, când am... când am...

Buzele lui Stephen afişară un mare zâmbet la auzul cuvintelor „neghiobi beţi”, însă altfel păstră o mină serioasă.

— Când ai auzit ce-mi spunea Clay? o ajută el să termine.

Dădu din cap mâhnită.

— Cum a putut face una ca asta?

— Nu ştiu sigur de ce-a făcut-o, începu Stephen

prudent. Evident, ţinea la fata aceea şi e un bărbat...

— Stephen, nu mă trata ca pe-o imbecilă, îl întrerupse ferm ducesa. Sunt o femeie-n toată firea. Am fost măritată şi am născut doi fii. Ştiu foarte bine că Clayton e bărbat şi că are anumite...

— Anumite porniri? completă Stephen, când mama lui începu să roşească, părând teribil de stânjenită. Dădu din cap, însă Stephen adăugă:

— Voiam să spun că Clay e un bărbat care-a fost întotdeauna dorit de femei şi totuşi el n-a ţinut la niciuna într-atât încât să o ceară în căsătorie. Dacă i-a dat tatălui ei 100.000 de lire sterline bănuiesc că fata n-are zestre şi că familia ei e săracă, însă cu toate astea ea tot l-a refuzat.

— Trebuie să fi fost o mare proastă să-l refuze pe fratele tău, exclamă Lady Westmoreland. Proastă a fost, să nu-l fi vrut.

Stephen zâmbi în fata loialităţii ei, însă dădu dezaprobator din cap.

— E puţin probabil ca fata să fie proastă sau naivă. Clay n-a fost niciodată interesat de fetişcane insipide şi bătute-n cap.

— Probabil ai dreptate, oftă Lady Westmoreland, ridicându-se în picioare. Se opri în pragul uşii şi-l privi tristă pe Stephen, peste umăr.

— Cred, zise ea încet, că trebuie s-o fi iubit.

— De acord.

*

Clayton citi documentul oficial prin care se dizolva înţelegerea de logodnă, apoi îl semnă şi-l împinse smucit pe birou, spre avocat. Abia dacă mai suporta să vadă hârtia.

— Mai este ceva, zise el când avocatul dădu să se ridice. Ai grijă ca acest bilet, alături de un cec de 10.000 de lire sterline să ajungă odată cu documentul acasă la domnişoara Stone.

Clayton deschise unul dintre sertarele din lemn masiv ale biroului lui şi scoase o foaie curată de pergament alb,

cu sigiliul lui bătut în argint în partea de sus.

Privi în gol hârtia albă, într-un moment parcă îngheţat în timp.

Nu-i venea să creadă că se ajunsese la asta. Cum se putea sfârşi aşa, cu atâta durere şi suferinţă, când abia cu câteva săptămâni în urmă era aşa încrezător că se va sfârşi cu Whitney stându-i alături drept mireasă, culcându-se lângă el drept soţia lui?

Se forţă să pună mâna pe pană şi să aştearnă cuvintele:

— Te rog să primeşti sincerele mele urări de fericire şi să i le transmiţi lui Paul. Cecul ataşat este un dar…

Clayton ezită, ştiind cu siguranţă că Whitney se va înfuria din cauza banilor, însă nu se îndura să şi-o imagineze strângând bănuţ cu bănuţ să-şi cumpere o rochie nouă, în calitate de soţie a lui Sevarin. Dacă printr-un miracol, nu se va mărita cu Sevarin, atunci banii aveau să fie ai ei. Măcar de data asta taică-său nu va putea să-i cheltuiască toţi banii.

— Pune cecul şi biletul în acelaşi plic, apoi arătă cu capul spre nesuferitul document care le dizolva logodna.

Ridicându-se, puse capăt discuţiei dureroase printr-un gest tăcut de la revedere.

După plecarea avocatului. Clayton se cufundă iar în scaunul lui, luptându-se din greu cu impulsul de a-l opri la poartă şi a-l chema înapoi, să-i smulgă plicul şi să-l rupă-n bucăţi. În schimb, îşi rezemă capul de spătarul îmbrăcat în piele al scaunului şi închise ochii.

— Of, micuţo, suspină el cu voce tare, de ce trebuie să-ţi trimit plicul ăla nenorocit?

Se gândi la cuvintele pe care-ar fi vrut de fapt să i le spună:

— Te rog, întoarce-te la mine. Lasă-mă să te strâng în braţe şi jur să te fac să uiţi. Îţi voi umple zilele de veselie şi nopţile de iubire. Îţi voi dărui un fiu şi o fiică. Va avea ochii tăi, zâmbetul tău…

Înjurând sălbatic, se aplecă şi înşfăcă teancul de corespondenţă adunată în absenţa lui.

Cu hotărâre nestrămutată, Clayton îşi puse în minte să o uite. Se cufundă în muncă, petrecând zilnic ore în şir citind rapoarte despre actualele lui investiţii de afaceri şi plănuind altele noi. Îl muncea atât de mult pe secretarul lui, domnul Hudgins, încât trebui să-i angajeze un asistent. Se întâlnea cu directorii săi, cu agenţii imobiliari, cu administratorii şi chiriaşii. Muncea până se lăsa seara şi venea ora să meargă la vreun bal, la operă sau la teatru.

În fiecare seară însoţea în mod deliberat o altă femeie, sperând de fiecare dată ca acea femeie să aprindă în el o scânteie, ceva ce murise cu patru săptămâni în urmă. Însă, dacă era blondă, Clayton descoperea că avea o aversiune faţă de părul deschis la culoare. Dacă era brunetă, părului ei îi lipsea strălucirea părului lui Whitney. Dacă era vivace, îl călca pe nervi. Dacă era pasională, i se părea lipsită de gust. Dacă era tăcută, simţea o pornire nebună să o scuture şi să-i spună:

— La naiba, spune ceva!

Însă încet, foarte încet îşi regăsi echilibrul. Începu să simtă că dacă îşi alunga din memorie acea pereche de ochi verzi zâmbitori, într-o bună zi chiar ar fi putut să o uite. Pe măsură ce treceau săptămânile zâmbea cu mai multă uşurinţă şi ocazional chiar reuşea să râdă.

CAPITOLUL 26

Whitney îşi petrecea zilele la Londra după acelaşi tipic. Mergea la cumpărături cu Elizabeth şi Emily sau ocazional la plimbare prin parc. Nicki venea regulat în vizită. Rareori îl lăsa să o însoţească undeva, însă cel puţin venea şi o făcea să zâmbească. Şi nu-i ceruse niciodată mai mult decât putea ea să-i dea.

Elizabeth venea zilnic în vizită. Era atât de prinsă în organizarea nunţii, atât de dornică să vorbească despre rochie, despre flori, meniul banchetului şi toate celelalte detalii legate de nunta ce urma să aibă loc peste patru zile,

încât Whitney abia suporta să stea în aceeaşi încăpere cu veselia ei exuberantă şi pe când inventa tot felul de scuze să se retragă, Whitney se ura pe sine că nu reuşea să se bucure mai mult de fericirea lui Elizabeth.

Nu mai trăia aşteptând cu nerăbdare să-l vadă pe Clayton, însă nici nu reuşea să se relaxeze. Trăia într-o nebuloasă tensionată, suspendată între trecutul la care refuza să se gândească şi viitorul pe care nu îndrăznea să-l contemple.

Şi ziua de azi era foarte asemănătoare cu celelalte, doar că în clipa în care Elizabeth începu să enumere toate calităţile minunate ale lui Paul, Whitney sări în picioare, se scuză, îşi înşfacă haina din cameră şi aproape ieşi în fugă din casă. Ignorând eticheta care pretindea să fie însoţită de cineva, fugi în părculeţul aflat la câteva străzi distanţă, apoi paşii ei încetiniră şi rătăciră fără scop pe aleile pustii.

Mătuşa Anne şi tatăl lui Whitney urmau să vină la Londra pentru nunta lui Elizabeth. Ea surprinsese pe toată lumea hotărând că voia să se mărite înconjurată de splendoarea pe care Londra i-o putea oferi. Oricât de tare ar fi tânjit să-şi vadă iubita mătuşă, Whitney era îngrozită de confruntare. Mătuşa Anne avea să sosească peste patru zile şi se aştepta să-i vadă pe Clayton şi Whitney comportându-se ca un cuplu logodit neoficial. În schimb Whitney avea să-i spună că nu se va mărita niciodată cu Ducele de Claymore. Iar mătuşa Anne avea să insiste să-i spună de ce.

De ce? Whitney se gândea frenetic, repetând în minte scena cu mătuşa ei:

— Fiindcă m-a târât de la petrecerea lui Emily, m-a dus la el acasă şi mi-a sfâşiat hainele şi m-a obligat să intru în patul lui.

Mătuşa Anne avea să fiu uluită şi scandalizată, însă sigur va vrea să ştie ce se întâmplase înainte de asta. Va vrea să ştie de ce. Whitney se prăbuşi pe o bancă din parc, cu umerii lăsaţi sub povara disperării confuze. De ce crezuse Clayton că i se dăruise lui Paul? De ce nu încercase măcar să afla ce avea ea de spus? Sau să-i fi spus el ce

avea de gând să facă?

În ultimele patru săptămâni, Whitney nu-şi permisese nici măcar o dată să se gândească la noaptea aceea, însă acum că începuse, nu se mai putea opri. Încercă să şi-l amintească pe Clayton drept bărbatul care-i sfâşiase cu răceală şi violenţă hainele. În schimb şi-l aminti în acel moment crunt şi dureros în care el îi descoperise virginitatea. Îi văzu umerii tensionaţi deasupra ei, capul dat pe spate, faţa o mască torturată de durere şi regret.

Voia să-şi amintească toate felurile în care o făcuse şi lucrurile jignitoare şi degradante pe care i le spusese. În schimb îşi aminti că o ţinuse în braţe cât timp plânsese, mângâindu-i părul şi şoptindu-i cu vocea sugrumată de emoţie:

— Nu plânge, draga mea. Te rog, nu mai plânge.

Whitney simţea un tot mai mare nod în gât, îngrozitor şi dureros, însă durerea pe care-o simţea acum era pentru Clayton, nu pentru ea însăşi. Când îşi dădu seama, sări furioasă în picioare. Probabil c-a înnebunit de tot! Chiar îi părea rău pentru bărbatul care-i răpise onoarea! Nu voia să-l mai vadă niciodată în faţa ochilor. Niciodată!

Păşi grăbită de-a lungul aleii, cu vântul puternic fluturându-i mantaua în toate direcţiile. La fel de brusc cum se stârni, tot aşa vântul se şi opri şi o veveriţă ţopăi spre ea, apoi se opri în loc, privind-o pe jumătate cu teamă, pe jumătate în expectativă. Whitney se opri şi ea, aşteptând ca veveriţa să facă o mişcare, însă ea stătea pe loc, chiţăind de parcă i-ar fi reproşat ceva.

Văzu ghinda de lângă piciorul ei şi se aplecă să o ridice, oferindu-i-o veveriţei. Animăluţul blănos clipi agitat, însă nu se apropie, aşa că Whitney îi aruncă ghinda.

— Ai face bine s-o înşfaci, îi zise ea încet, curând se lasă iarna. Veveriţa îşi aţinti ochii pe preţioasa ghindă, aflată acum la doar câţiva centimetri distanţă. Ezita o clipă, apoi se întoarse şi fugi cât de repede o ţinură picioarele.

Niciodată în săptămânile scurse de la acea noapte fatidică Whitney nu-şi încalcă promisiunea curajoasă de-a nu plânge. Reuşise, însă acumulase în ea o teribila povară

emoţională. O biată veveriţă care prefera să flămânzească, decât să ia ceva ce ea atinsese, fu ultima picătură.

— N-ai decât să mori de foame! strigă ea cu voce sugrumată, iar lacrimile îi umplură ochii, scurgându-i-se apoi pe obraji. Se întoarse pe călcâie şi porni pe alee, ieşind pe porţile parcului.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă, iar vântul îi ardea ochii, însă ea continuă să plângă. Plânse până rămase fără lacrimi de amărăciune sau durere şi, în mod ciudat, începuse să se simtă mai bine. De fapt, până ce ajunse la reşedinţa Archibald, Whitney se simţea cel mai bine de când se petrecuse incidentul.

În seara aceea, Lordul Archibald era plecat, aşa că Whitney şi Emily luară cina împreună în camera lui Whitney, iar Whitney descoperi că era în stare să se simtă din nou bine.

— În seara asta arăţi foarte refăcută, o tachină Emily, în timp ce turna ceaiul.

— Chiar mă simt foarte refăcută, zise Whitney, zâmbind.

— Bine, răspunse Emily. Fiindcă vreau să te rog ceva.

— Să auzim, zise Whitney, sorbind din ceai.

— Mama mi-a scris c-ai fi logodită cu Paul Sevarin. E adevărat?

— Nu… Cu Clayton Westmoreland, răspunse repede Whitney, să se apere.

Nepreţuita cană de ceai de colecţie alunecă printre degetele lui Emily şi se strivi de podea. Ochii îi deveneau tot mai mari, iar un zâmbet larg îi cuprinse încet toată faţa.

— Nu glumeşti? şopti ea. Whitney dădu din cap.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

— Nu cred că te cred, zise Emily.

Părea atât de sceptică, încât buzele lui Whitney tremurară de râs.

— Eşti dispusă să pariezi pe noua ta manta de samur că nu sunt logodită cu el?

— Ţi-o doreşti suficient de tare încât să minţi?

— Absolut. Însă nu mint.

— Însă cum… Când s-a întâmplat?

Whitney deschise gura să-i explice, apoi se răzgândi. Simţea o nevoie disperată să vorbească despre asta cu cineva, însă-i era teamă să înceapă. Azi era prima zi în ultimele săptămâni când începuse să se simtă iar vie. Nu voia să-şi rişte fragila linişte abia regăsita.

— Nu, Emily, zise ea. Nu cred că e o idee bună să vorbesc despre asta, zise ea şi se ridică agitată. Se ridică şi Emily şi veni spre ea zâmbind veselă şi hotărâtă.

— Ei bine, o să vorbeşti! zise Emily râzând delicat. O să-mi spui fiecare detaliu, oricât de mărunt, din povestea asta incredibilă de iubire, chiar dac-o să fie nevoie să-ţi smulg vorbele cu propriile mele mâini. Începe cu începutul.

Whitney dădu să refuze, însă Emily părea atât de fericită şi hotărâtă, încât ai fi fost inutil. Şi apoi, brusc chiar voia să vorbească despre asta. Se aşeză la loc, iar Emily se aşeză lângă ea.

— Totul a început acum câţiva ani, înainte de ieşirea mea în societate, începu Whitney. Clayton m-a văzut într-o galanterie, alături de mătuşa mea. Proprietara încerca să mă convingă să cumpăr o boneta oribilă, acoperită cu nişte fructe artificiale…

La capătul povestii, Emily se holba la ea cu o combinaţie de bucurie şi stupefacţie.

— Of, Doamne! şopti ea. E prea delicios de pus în cuvinte şi atât de romantic. Ca să vezi, după ce-a cheltuit atâţia bani, a venit în Anglia şi-a aflat că tu erai înamorată de Paul, şi-şi înghiţi un chicotit. Michael era tare îngrijorat că Alteţa Sa o să-ţi frângă inima, însă n-a fost aşa. Am văzut cum te-a privit când a venit să te conducă la balul familiei Rutherford şi atunci am ştiut.

— Ce-ai ştiut? întrebă Whitney.

— Că e îndrăgostit de tine, prostuţo! exclamă Whitney consternată. Însă n-a mai trecut pe aici de săptămâni întregi şi ştiu sigur că e la Londra, fiindcă a fost văzut la operă şi la teatru.

Văzu cum acea expresie tulburată reveni pe chipul lui

Whitney.

— Whitney? rosti ea. Ce s-a întâmplat? Arăţi aşa din seara aceea în care n-ai venit acasă. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea, de te-a făcut aşa nefericită?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise Whitney cu hotărâre.

Emily prinse mâinile reci ale lui Whitney într-ale ei.

— Trebuie să vorbeşti despre asta, e ceva ce evident le chinuieşte. Nu vreau să mă amestec: însă ştiu deja că n-ai spus adevărul. Vezi tu, eram la fereastra în dimineaţa în care te-ai întors şi-am văzut blazonul de aur de pe trăsura care te-a adus înapoi. Era trăsura ducelui, nu-i aşa?

— Ştii bine că da, răspunse Whitney, cu capul plecat de ruşine.

— Şi mai ştiu şi că ai plecat de aici cu el. Aşa mi-ai spus tu, iar Carlisle mi-a confirmat asta. Totuşi… adaugă ea cu un amuzament buimac în voce, Carlisle era şocant de luat în seara aceea şi insista întruna că Ducele de Claymore a apărut ca din senin şi te-a târât după el în noapte. Sigur, nu l-am crezut nicio clipă… Pentru Dumnezeu! exclama ea. Asta s-a întâmplat? Despre asta e vorba? zise ea rugătoare.

Whitney dădu afirmativ din cap.

— Şi unde te-a dus? o întreba Emily, cu îngrijorare în glas. Te-a dus la altă petrecere?

— Nu.

— N-o să-mi iert niciodată c-am râs la spusele lui Carlisle, zise ea, strângând convulsiv mâna lui Whitney. Whitney, şopti ea îndurerată, unde te-a dus? Ce ţi-a făcut?

Cei doi ochi verzi îndureraţi priviră într-ai lui Emily, iar în ei Emily văzu răspunsul.

— Ce monstru! şuieră ea, sărind în picioare. Ce nenorocit, ce diavol! Ar trebui spânzurat! El… şi Emily se opri, evident hotărând că Whitney avea nevoie de încurajare şi nu de o alimentare a suferinţei şi furiei. Trebuie să privim partea buna a lucrurilor.

— Şi care e „partea bună”? întrebă obosită Whitney.

— Chiar dacă nu pare, ea există. E suficient să asculţi, şi căzând în genunchi, Emily cuprinse ambele mâine ale lui

Whitney, strângându-le încurajator. Nu ştiu eu multe despre lege. Însă ştiu că tatăl tău nu te poate obliga să te măriţi cu acel... monstru! După ce-a făcut, Claymore sigur ştie că n-o să te măriţi niciodată de bunăvoie cu el. Aşa că n-are de ales decât să te elibereze de înţelegerea de logodnă şi să uite de banii pe care i-a dat tatălui tău.

Whitney îşi ridică brusc capul. Câteva clipe lungi privi în gol peretele din faţa ei. Normal că Clayton avea de gând s-o elibereze. Probabil de asta nu venise s-o vadă. Avea să-şi retragă oferta. Gândindu-se la asta o cuprinse un sentiment ciudat, tulburător.

— Nu, zise ea cu fermitate. Nu-şi va retrage oferta. Ştiu că n-o va face. Of, Emily, se plânse ea, chiar crezi că se va retrage, pur şi simplu, şi-o să mă elibereze?

— Desigur! o asigură pe dată Emily. Ce altceva ar putea să... Emily căscă ochii la vederea chipului nefericit al lui Whitney. Whitney? rosti ea, ridicându-se încet şi privindu-şi prietena nefericită. Doar nu vrei să spui că... Dumnezeule! Tu nu vrei ca el să te elibereze, strigă ea.

Whitney îşi ridică privirea.

— Nu m-am gândit niciodată că m-ar putea elibera.

— Tu nu vrei să o facă! insistă Emily, ridicând tonul. Se vede pe chipul tău.

Whitney se ridică şi ea, frecându-şi agitată palmele de faldurile rochiei. Încercă să se forţeze să spună că spera mai presus de orice altceva ca Clayton Westmoreland să o elibereze, însă cuvintele i se opriră-n gât.

— Nu ştiu ce vreau, recunoscu ea cu mâhnire.

Emily îi nesocoti vorbele cu un gest din mână, cu ochii ei neliniştiţi aţintiţi asupra lui Whitney.

— Ţi-a trimis vreo vorbă sau te-a abordat în vreun fel din noaptea aceea?

— Nu! Şi ar face bine nici să n-o facă!

— Şi tu n-ai nici o intenţie să încerci să-l vezi?

— Bineînţeles că nu, afirmă Whitney hotărâtă.

— Nu te-ar putea aborda. Mai întâi, ar avea nevoie de un semn din partea ta că eşti măcar dispusă să-i asculţi scuzele. Iar tu nu vrei, nu poţi să-i dai un astfel de semn,

nu?

— Mai bine-aş muri! afirmă Whitney cu mândrie şi vorbea serios.

— Însă dacă ţine câtuşi de puţin la tine, trebuie să fie copleşit de remuşcări pentru ceea ce-a făcut. Probabil e convins că-l urăşti.

Whitney se apropie de pat şi-şi sprijini fruntea de tăblia ce susţinea baldachinul.

— Emily, el n-o să mă elibereze, zise ea, mai degrabă cu speranţă-n voce, decât cu regret. Cred că ţine... Că ţinea foarte mult la mine.

— Ei, asta-i! explodă Emily. Are un mod tare ciudat de a-şi arăta afecţiunea.

— Şi eu la fel, şopti Whitney. L-am sfidat fără întrerupere. Eram gata să-l denigrez în faţa prietenilor lui, fugind în ascuns cu Paul. N-am încetat niciodată să-l mint. Îşi închise ochii, întorcând capul. Dacă nu te superi, zise ea cu vocea sugrumată, aş vrea să mă culc acum.

Emily merse şi ea la culcare, însă după ce ore întregi stătu trează, în cele din urmă renunţă la ideea de-a mai dormi. Ridică pernele şi se rezemă pe ele, privindu-l pe Michael dormind liniştit alături de ea.

— Te-aş mai putea iubi dacă mi-ai fi făcut una ca asta? şopti ea spre silueta lui adormită. Da, îşi răspunse singură, netezindu-i cu tandreţe părul de pe tâmple. Ţi-aş putea ierta aproape orice.

Însă Michael de-ar fi făcut aşa ceva, ar fi avut şansa să se revanşeze. Ei doi erau căsătoriţi şi oricât de mult ar fi suferit sau cât de furioasă ar fi fost, ei tot ar fi fost obligaţi să stea unul în compania celuilalt, pentru a păstra aparenţele. N-ar fi trecut mult şi, inevitabil, chestiunea s-ar fi consumat şi ruptura dintre ei ar fi putut fi vindecată. Însă Whitney nu era măritată cu Claymore. Amândoi se evitau unul pe altul şi aveau să o facă şi-n continuare. Mândria şi suferinţa lui Whitney o împiedicau să facă primul pas, iar ducele avea să creadă în continuare că ea-l ura şi nu voia să mai aibă nimic de-a face cu el. Dacă nu-i aducea ceva faţă în faţă curând, ruptura risca să nu se mai vindece

niciodată.

Sfâşiată între gândul de-a se amesteca într-o situaţie explozivă sau a fi politicoasă şi-a nu se amesteca, Emily îşi strânse genunchii la piept şi-şi îngropa bărbia în ei. După ce contemplă câteva clipe situaţia, dădu încet la o parte cuvertura. Tremurând de vinovăţie şi nesiguranţă, coborî din pat. Jos orbecăi prin întuneric după o iască şi aprinse o lumânare, apoi intră pe vârfuri în salonul galben şi puse lumânarea pe birou, căutând prin sertare una dintre invitaţiile de nuntă necompletate pe care o ajutase pe Elizabeth să le trimită.

Se aşeză pe scaun şi începu să roadă uşor vârful penei, gândindu-se la ce-ar putea spune. Era absolut necesar ca ducele să nu creadă din greşeală că acţiona la ordinele lui Whitney, căci era foarte probabil ca în prima clipă-n care-l va vedea, Whitney să-l atace furioasă şi rănită. Cel mai important era să-i aducă faţă în faţă şi să lase restul în voia sorţii.

Grăbită, până nu-şi pierdea curajul şi nu se răzgândea, Emily scrise în partea de jos a invitaţiei: „O persoană la care amândoi ţinem foarte mult, va sta azi alături de mireasă”, şi semnă simplu, Emily Archibald.

*

Un valet purtând o livrea oarecum familiară fu condus în biblioteca lui Clayton pe strada Upper Brook.

— Am o invitaţie pe care stăpâna mea mi-a ordonat să v-o înmânez personal, Alteţă, explică el.

Clayton era foarte prins cu corespondenţa acelei dimineţi.

— Trebuie să aştepţi şi un răspuns? întrebă el absent.

— Nu, Alteţă.

— Atunci las-o acolo, şi Clayton arătă cu capul spre o măsuţă de lângă uşă.

Se îmbrăca să iasă în oraş în acea seară când îşi aminti de plicul pe care-l lăsase de dimineaţa în bibliotecă.

— Armstrong, trimite pe cineva să-l aducă, murmură

către valetul lui, fără să-şi ia ochii de la oglinda în care se reflectau faldurile elegante pe care le făcea cravata de culoarea zăpezii.

Clayton îmbrăcă jacheta pe care i-o ţinu Armstrong, apoi luă plicul pe care i-l adusese un servitor. Deschizându-l, scoase ceea ce părea a fi o altă invitaţie pe care secretarul lui va trebui s-o onoreze.

Zări numele Ashton şi inima îi tresări pe loc, invadată de amintiri dureroase.

— Spune-i secretarului meu să refuze, însă să trimită un dar potrivit în numele meu, zise el încet, dându-i invitaţia lui Armstrong.

Însă pe când i-o înmână, îi căzură ochii pe un mic mesaj scris de mână în partea de jos. Clayton îl citi, apoi îl reciti, iar pulsul începu să i-o ia razna. Ce Dumnezeu încerca Emily să-i spună? Că Whitney voia să-l vadă? Sau poate Emily voia ca el să o vadă? Făcându-i nerăbdător semn valetului să plece, luă invitaţia cu el în dormitor şi reciti cuvintele lui Emily de încă trei ori, devenind de fiecare dată mai agitat. Încercă în zadar să găsească în acel scurt mesaj ceva ce să-i arate că Whitney îl iertase. Însă nu era nimic.

În seara aceea, Clayton asistă la piesa ce se juca la teatrul regal fără să-i acorda vreun pic de atenţie frumoasei cu părul negru aşezată lângă el sau actorilor de pe scenă. Emoţiile lui treceau rând pe rând de la speranţă la disperare. În biletul lui Emily nu era nimic ce să-i dea chiar şi cea mai mică încurajare, dincolo de faptul că ea i-l trimisese. Emily Archibald şi Whitney erau prietene încă din copilărie. Dacă Whitney l-ar fi urât, Emily ar fi aflat până acum şi nu i-ar fi trimis în veci acea invitaţie. Pe de altă parte, dacă Whitney l-ar fi iertat, i-ar fi trimis ea însăşi invitaţia.

Să zicem ca Whitney n-ar fi vrut să-l vadă. Să zicem că-l va vedea în biserica şi va leşina. În ochii lui Clayton apăru un zâmbet trist. Whitney i-ar fi putut azvârli buchetul în faţă, însă n-ar fi leşinat. Fata asta curajoasă şi bravă n-ar fi făcut asta.

CAPITOLUL 27

În partea din spate a bisericii înţesate, Elizabeth Ashton stătea alături de tatăl ei, urmărind-o pe cea de-a treia domnişoară de onoare păşind graţios pe culoarul spre altar, apoi se întoarse spre Whitney care avea să urmeze.

— O să-mi furi toată atenţia azi, zise ea zâmbind, admirând trandafirii galbeni şi albi prinşi în părul lucios al lui Whitney şi rochia galbenă vaporoasă de domnişoară de onoare pe care-o purta. Semeni cu o narcisă de primăvară.

Whitney râse.

— Tu semeni cu un înger şi nu cumva să-ndrăzneşti să te iei iar la întrecere cu mine pe complimente. Şi-apoi, ca mireasă e şi normal să fii emoţionată. Nu-i aşa, Emily? şopti Whitney, privindu-şi prietena peste umăr, care avea să o urmeze pe ea spre altar.

— Da, cred că da, zise Emily absentă. În acea dimineaţă îi mărturisise lui Michael că între Whitney şi duce apăruse o ruptură îngrozitoare (şi cu siguranţă acesta era adevărul) şi că îl invitase pe duce la nuntă în speranţa că va reuşi să-i readucă unul alături de celalalt. Reacţia lui Michael fu îngrijorător de neîncurajatoare. Îi spusese că n-ar fi trebuit să se amestece, că s-ar putea să le facă amândurora o nedreptate şi că, în cele din urmă, amândoi ar putea s-o dispreţuiască pentru amestecul ei bine intenţionat.

Acum şi Elizabeth era implicată în planul lui Emily. Când fusese alcătuită iniţial lista invitaţilor, domnul Clayton Westland fusese trecut, însă la insistenţa panicată a lui Whitney, Elizabeth îi ştersese numele de pe listă. Acum trei zile, Emily îi spusese lui Elizabeth că o poveste de dragoste secretă înflorise între Whitney şi domnul Westland, însă cei doi se certaseră (ceea ce era adevărat). Încântată, Elizabeth fusese de acord că a-i trimite în secret o invitaţie era o cale minunată de a-i împăca. Sigur, ea nu-şi dăduse

seama că domnul Westland era de fapt Ducele de Claymore, căci în ciuda săptămânilor petrecute la Londra, ea umbla în cercuri mult diferite de cele în care umbla el.

Azi, Emily îşi blestema planul, considerându-l cea mai proastă idee pe care-o avusese vreodată.

— Dumneavoastră urmaţi, domnişoară, îi spuse servitoarea lui Emily lui Whitney, aplecându-se şi îndreptându-i trena.

Celelalte domnişoare de onoare fuseseră încordate şi se temuseră să păşească singure pe culoarul lung spre altar, însă Whitney nu era deloc deranjată de idee. O făcuse de zeci de ori la Paris pentru Therese Duville şi alte prietene, însă azi se simţea mult mai bucuroasă, căci avusese un rol important în organizarea acestei nunţi. Zâmbind degajată, Whitney luă buchetul ei cu trandafiri galbeni şi albi din mâinile servitoarei.

— Elizabeth, şopti ea cu afecţiune, data viitoare când ne vom vorbi vei fi o femeie măritată şi porni spre altar.

Clayton îşi fixă privirea asupra ei de cum apăru şi văzând-o simţi că-l izbeşte un bolovan în coşul pieptului. Nu fusese niciodată mai strălucitoare, mai frumoasă şi mai senină. Parc-ar fi fost o rază de lumină solară ce avansa spre altarul scăldat de lumina lumânărilor.

Stătea la doar câţiva centimetri când ea trecu cu eleganţă pe lângă el şi se simţi de parcă mii de chingi l-ar fi încorsetat. Fiecare muşchi din corpul lui se încordă, străduindu-se să îndure tortura de-a o avea în preajma, însă era o tortură bine venită, o agonie de care nu voia să fie cruţat.

Whitney îşi ocupă locul ce-i era rezervat în faţă. Asistă liniştită la întreaga ceremonie, însă când Elizabeth începu să-şi rostească încet jurămintele, Whitney simţi, ca niciodată până atunci, că fiecare cuvânt o doare şi deodată ochii i se umpluseră de lacrimi sentimentale. Fără să îşi mişte capul mai mult de câţiva centimetri, Whitney reuşea să vadă jumătate din audienţa adunată în biserică şi pe măsură ce-şi plimba privirea prin mulţime, observă că foarte multe femei se ştergeau discret la ochi. Mătuşa Anne

îi zâmbi, în semn de salut. Whitney îi răspunse mişcându-şi aproape imperceptibil capul, simţindu-se deodată mai liniştită la vederea chipului încurajator al mătuşii ei.

Odată ce scăpă de ameninţarea lacrimilor şi de nodul de emoţii ce i se urcase în gât, Whitney continuă să-şi plimbe privirea pe rândurile de invitaţi. Îşi văzu tatăl, îi văzu pe părinţii lui Margaret Merryton... O văzu pe Lady Eubank, purtând unul dintre turbanele ei extravagante... Văzu şi un bărbat foarte înalt, cu părul brunet care... Inima lui Whitney se opri în loc, apoi începu să bată nebuneşte pe când doi ochi gri pătrunzători priveau drept într-ai ei. Paralizată, văzu regretul amar întipărit pe chipul lui atrăgător şi tandreţea dureroasă din ochii lui adânci. Apoi îşi smulse privirea dintr-a lui.

Trăgând adânc aer în plămânii ei încorsetaţi, privi în gol, înainte. El era aici! Venise, în sfârşit, să o vadă, îşi zise ea înnebunită. Nu putea fi aici pentru nuntă, căci nu fusese invitat. El era aici! Aici, privind-o cum nu o mai privise niciodată, absolut niciodată, ca şi când i s-ar fi oferit! Stând foarte drept şi foarte înalt, i se oferea ei, cu umilinţă. Era convinsă, vedea asta în expresia feţei lui.

Whitney voia să ţipe, să cadă în genunchi şi să plângă, să-l rănească aşa cum el o rănise pe ea. Simţea în acelaşi timp furie, umilinţă şi o nesiguranţă nebunească. Acum avea şansa să i-o plătească, se gândi ea isteric, să-i arate printr-o singură privire plină de dispreţ cât de tare îl detesta. S-ar putea să nu mai aibă vreodată şansa asta. Până acum nu mai încercase să o vadă, iar după nuntă cu siguranţa nu avea să încerce, căci nu putea participa la banchet fără invitaţie. Emily îi spusese că n-o putea sub nicio formă aborda fără vreun semn din partea ei, iar acum el tocmai acel semn i-l cerea.

Of, Doamne! Îi cerea, în tăcere, să îl ierte, stând acolo şi oferindu-i-se. Dacă răspunsul ei era nu, el avea să iasă din biserica imediat după ceremonie. Şi în acelaşi timp din viaţa ei.

Whitney închise ochii, chinuită de nehotărâre, fără să-i pese că Clayton o vedea şi avea să ştie ce luptă se dădea

în sinea ei. Abuzase de corpul ei şi-i prădase sufletul şi o ştia foarte bine! Mândria îi cerea să ridice privirea spre el şi să-i arate că nutrea numai dispreţ pentru el. Însă inima ei îi striga să nu-l lase să iasă din biserică.

— Nu plânge, draga mea – îşi aminti ea şoaptele lui – te rog, nu mai plânge…

Whitney nu mai putea respira, nu se mai putea mişca.

— Ajutaţi-mă! se rugă ea de cineva. Vă rog, vă rog, ajutaţi-mă! Abia apoi îşi dădu seama că acel „cineva” de care se ruga era de fapt Clayton. Iar ea îl iubea.

În momentul în care Whitney se întoarse, Clayton ştiu că avea să dea cu ochii de el şi că acolo avea să găsească răspunsul. Încercând să fie tare, îşi încleştă mâna pe banca din faţa lui, până ce degetele i se albiră. Ochii ei se ridicară spre ai lui, iar supunerea domoală ce-o putea citi în acea profunzime de smarald aproape că-l îngenunche. Voia să se înece în ochii ei, să o strângă în braţele lui, să o ducă afară din biserică şi să o implore să spună cu voce tare cuvintele pe care le rostise în tăcere.

Toată lumea se înghesui spre ieşire, în spatele alaiului miresei, împingându-se şi înghiontindu-se cu jovialitate, încercând să prindă un loc pe treptele largi şi aglomerate de afară. Clayton plecă ultimul. Păşi încet pe sub coloanele înalte, paşii răsunându-i în gol în urechi. Se opri în fata porţilor masive ale bisericii, privind-o pe Whitney zâmbind şi dând din cap, cu părul strălucind în lumina amurgului. Ezită, ştiind că, dacă o aborda acum, n-ar fi putut schimba mai mult de câteva cuvinte, însă nu mai avea răbdare până la banchet. Evitând pe cât posibil ochii pe care-i întâlnea, spre a nu fi reţinut de vreunul dintre foştii lui „vecini”, intră în mulţime, făcându-şi loc în direcţia lui Whitney, până ajunsese la doar un centimetru în spatele ei.

Whitney îi simţi pe loc prezenţa, de parcă ar fi fost o forţă tangibilă, o atracţie puternică şi magnetică. Recunoscu până şi parfumul discret şi uşor înţepător al coloniei lui. Însă abia dacă-i recunoscu vocea care, gâtuită de emoţie, deveni o şoaptă răguşită şi îndurerată.

— Domnişoara Stone… vă ador.

Tandreţea copleşitoare a cuvintelor lui o făcu pe Whitney să simtă fiori pe şira spinării, reacţie ce nu-i scăpă lui Clayton. O văzu încordându-se şi îngheţă pentru o clipă, crezând că-şi imaginase ceea ce se petrecuse între ei în biserică, însă ea făcu un pas imperceptibil înapoi. O simţi lăsându-se, uşor de tot, spre el. Respiraţia-i îngheţă la senzaţia desăvârşită a trupului ei atingându-se de al lui. Îşi lăsă mâna pe talia ei, cuprinzând-o uşor de mijloc şi trăgând-o tot mai aproape şi mai strâns. Iar ea nu i se împotrivi deloc, ci se lasă tăcută în îmbrăţişarea lui. Mintea lui Clayton zbură la preoţii din biserică. Dacă ar fi dus-o acum înăuntru pe Whitney, ar fi acceptat să-i stea alături asemenea unei flori rare, superbe, şi să repete aceleaşi cuvinte pe care tocmai le rostise Elizabeth? Ar fi avut nevoie de un permis special?

Cu mare efort îşi alungă din minte ideea de-a se căsători cu ea acum, azi. Whitney ar fi fost o mireasă uluitoare şi n-ar fi vrut să-i fure ziua ei de glorie. Deja îi furase atât de multe!

Emily se întoarse spre Whitney părând să nu observe că Clayton stătea în spatele prietenei ei. Şocant de aproape, cu braţul în jurul taliei ei.

— Ne fac semn să mergem, zise ea.

Whitney dădu din cap, însă Clayton îi simţi reticenţa de a-l părăsi şi trebui să se împotrivească impulsului de a-şi încorda mâna. În cele din urma se desprinse şi fără să privească în urmă, se pierdu printre celelalte domnişoare de onoare.

Emily avu o ezitare înainte să urce în trăsură, în urma lui Whitney. Se întoarse, căutându-l pe duce şi dădu de enigmaticii lui ochi gri uitându-se direct spre ea. Îi zâmbi cu o nesiguranţă timidă. El îi răspunse salutului ezitant cu o plecăciune adâncă şi formală, apoi îi afişă un zâmbet larg, devastator, plin de o gratitudine adolescentină.

— Era acolo! exclamă Whitney, foindu-se în trăsură, cu ochii aţintiţi asupra siluetei lui Clayton care încă stătea pe treptele bisericii, urmărind trăsura familiei Archibald pierzându-se printre celelalte. L-ai văzut?

Buzele lui Emily schiţară un zâmbet.

— Sigur că l-am văzut. Stătea chiar în spatele tău, cu braţul în jurul taliei tale.

— Te rog să nu-l urăşti pentru ce-a făcut, şopti Whitney. N-aş suporta să ştiu că-l urăşti. Emily, îl iubesc atât de mult.

— Ştiu că-l iubeşti, răspunse Emily cu blândeţe.

Clayton urmări trăsura până ce se pierdu în zare. Ştia de ce Whitney nu se întoarse deloc cu faţa spre el. Din acelaşi motiv pentru care el nu-i spusese că o iubeşte. Niciunul dintre ei nu voia să o ia de la capăt înconjuraţi de atâţia străini.

Deşi unii dintre invitaţi nu erau străini deloc, observă în cele din urmă Clayton, privind în jur. Erau acolo mai multe persoane pe care le ştia din Londra. În acelaşi timp, realiză că şuşotelile din mulţime erau din ce în ce mai gălăgioase. Coborî treptele, trecând pe lângă femei care-i făceau reverenţe şi bărbaţi care murmurau respectuos:

— Alteţă…

Clayton se opri, privind spre trăsura lui care trase imediat la trotuar. Trăsura! Agitat fiind să o revadă pe Whitney uitase să-i spună lui Merea să folosească trăsura neagră cea simplă pe care-o cumpărase spre a o folosi în calitate de „vecin” al lui Whitney.

Clayton se întoarse şi întâlni privirile uimite ale foştilor vecini care-l cunoscuseră drept „domnul Westland”. Îi privi stingherit, forţându-se să schiţeze un zâmbet în semn de părere de rău pentru cum îi induse în eroare. Apoi urcă într-o trăsură splendidă, albastru închis, purtând blazonul lui ducal din argint pe portieră.

*

Whitney aranjase să-şi petreacă timpul dintre ceremonie şi banchet alături de mătuşa ei, în reşedinţa Archibald, pentru a-i povesti despre ruptura definitivă dintre ea şi Clayton. Săptămâni la rând, se temuse de această întâlnire, însă acum abia aştepta să o vadă.

— Eşti absolut radiantă! îi zise mătuşa Anne zâmbind, intrând în salon şi îmbrăţişând-o strâns pe Whitney. Îşi dădu jos mănuşile şi o trase pe Whitney lângă ea, pe canapea.

— Zău aşa, draga mea, zise ea cu o severitate glumeaţă, începusem să mă întreb dacă aveaţi să vă mai luaţi ochii unul de la altul în biserică.

Whitney se lumină toată:

— N-am nici o şansă să ascund nimic de dumneata, nu-i aşa?

— Draga mea, n-ai reuşit să te ascunzi de nimeni. Jumătate din cei prezenţi şi-au strâmbat gâturile uitându-se după voi, afară, după ceremonie, şi Whitney păru atât de îngrozită, încât mătuşa ei izbucni în râs, şi să mai ştii c-au fost la nuntă şi persoane care l-au recunoscut. Mulţimea începuse să-i şuşotească numele de cum a intrat în biserică. De acum toată lumea ştie cine e, inclusiv toţi vecinii tăi de acasă. Mă tem că „domnul Westland” a fost demascat.

La auzul acestor vorbe Whitney se simţi tare mândră. Voia ca toţi să ştie cine era şi voia ca toţi să ştie că ea era logodită cu el. Voia să o strige în faţa lumii întregi!

Statură la taclale timp de vreo oră şi jumătate, până când Whitney îşi aminti să întrebe şi de unchiul Edward.

— E în Spania, răspunse mătuşa ei, zâmbind înţelegător. Scrisoarea lui era la fel de lacunară ca ale tale, însă mi-am dat seama că stă să se producă un dezastru în zonă şi l-au trimis degrabă, în secret, să încerce să calmeze situaţia înainte să scape de sub control. Mi-a promis că se întoarce în şase săptămâni. Se pare că niciuna din scrisorile mele n-a ajuns la el.

Şi după o clipă adăugă:

— Te superi teribil dacă nu vin la banchetul din seara asta? Am venit la nuntă doar fiindcă n-ai spus o vorbă despre Claymore în scrisorile tale şi-am vrut să văd cu ochii mei cum stau lucrurile între voi doi. Din moment ce e evident că sunteţi într-un acord perfect, aş vrea să mă întorc numaidecât la Lincolnshire. Verişoara mea e o creatură dulce şi neajutorată şi a devenit destul de

dependentă de compania mea. Imediat ce tu şi Alteţa Sa hotărâţi să curmaţi suspansul în Londra şi să vă anunţaţi logodna, mă voi întoarce şi-o să putem începe pregătirile pentru nuntă.

Ziua trecu atât de repede, încât lui Whitney nu-i veni să creadă că era deja vremea să-şi îmbrăţişeze mătuşa de rămas bun.

— Apropo, îi zise mătuşa Anne, întârziind o clipă în pragul uşii. Tatăl tău a mai adus două cufere cu haine de-ale tale. Le-am trimis sus, iar Clarissa le despachetează. Şi tatăl tău zicea că ai şi ceva corespondenţă.

Whitney zbură la etaj şi se aşeză pe scaunul de la măsuţa de machiaj. În timp ce Clarissa îi aranja trandafirii din păr, Whitney îşi imagina fericită reuniunea ei de mâine cu Clayton. Avea să vină să o vadă mai devreme, desigur, şi aveau să... Observă pachetul gros ce stătea proptit de oglindă. Îl luă şi-l deschise, scoţând visătoare din plic nişte documente ce păreau oficiale. La prima vedere apăreau de atâtea ori cuvintele „reprezentanţii primei părţi” şi reprezentanţii celei de-a doua părţi” şi „mai sus menţionat” şi „aici numitul”, încât Whitney crezu că pachetul îi era destinat Lordului Archibald şi ajunsese în camera ei din greşeală. Dădu direct la ultima pagină şi-i sări în ochi o semnătură: Clayton Robert Westmoreland, al nouălea Duce de Claymore. Îi făcu semn Clarissei să iasă şi începu să citească atent documentele.

Menţionau în termeni juridici reci că nu mai era logodită cu Ducele de Claymore, care îşi retrăgea prin prezentul oferta de căsătorie şi că orice „bani, bijuterii, atenţii etc.” primise familia Stone din partea ducelui, aveau să le păstreze şi să le considere daruri.

Mâna lui Whitney tremura violent pe când deschise un bilet cu scrisul lui Clayton, ataşat documentelor:

„Te rog să primeşti sincerele mele urări de fericire şi să i le transmiţi lui Paul. Cecul ataşat este un dar...” Un cec de 10.000 de lire sterline alunecă din degetele amorţite ale lui Whitney, căzând pe podea, în timp ce ea simţi un val de greaţă urcându-i-se în gât. Clayton o plătea cu un cec

generos, de parc-ar fi fost o zdreanţă oarecare sau una dintre amantele lui, sugerându-i să-şi dăruiască trupul pângărit lui Paul, în căsătorie.

— Dumnezeule! şopti Whitney. Doamne, Dumnezeule! Emily îi bătu la uşă, întrebând-o dacă era gata de plecare.

— Cobor în câteva minute, îi răspunse Whitney pe un ton răguşit. Emily, adăuga ea, făcând eforturi să vorbească, în ciuda durerii ce-o simţea în piept. Ştii... Ştii cum se face că ducele a venit la nuntă? Elizabeth s-a hotărât să-l invite, până la urmă?

Emily îi răspunse vinovată, însă în acelaşi timp fericită:

— Da. Şi nu te bucuri c-a făcut-o?

Încăperea începu să se clatine. Whitney dădu să se ridice de pe scaun, gândindu-se că o să i se facă rău, însă picioarele ei refuzau să se mişte. Inspirând inegal şi profund, rămase pe loc. Valul de revoltă se potoli, încet, lăsând în urmă o durere surdă, acută, ce devenea cu fiecare clipă tot mai intensă.

Clayton nu venise la nuntă să o vadă pe ea, ci fusese invitat, conştientiză Whitney cu un sentiment sufocant de umilinţă. Din moment ce biletul şi documentele erau datate cu câteva săptămâni în urmă, evident crezuse că ea deja le cunoştea conţinutul, când îl văzuse azi. O cuprinse un râs isteric. El pur şi simplu venise la nuntă şi cât de satisfăcut trebuie să se fi simţit când ea îi zâmbise cu atâta afecţiune!

Şi nu doar că-i zâmbise, îşi aminti Whitney, cuprinsă de un nou val de furie paralizantă, se lipise de trupul lui! Îl lăsase să-şi treacă braţul în jurul taliei ei şi să o strângă în braţe! Şi probabil nenorocitul ăla viclean, josnic, încrezut şi arogant crezuse că-l invita să-i folosească iar corpul! Probabil după banchet avea de gând să o ducă la el acasă şi, după felul în care ea se purtase, credea că era doritoare să-l însoţească.

Banchetul. Whitney îşi îngropă faţa în mâini şi scoase un geamăt. Clayton avea să fie la banchet. Trebuia să dea ochii cu el acolo.

Când coborî şi li se alătură lui Emily şi soţului ei,

Whitney era cam palidă şi avea o scânteiere ciudată în ochi, însă ţinea capul sus, iar bărbia ei delicată era încăpăţânat de dreaptă. Pe dinafară, era sigură pe ea şi foarte calmă, însă era acel calm ucigător dinaintea unui uragan care creşte în intensitate, pregătindu-se să lovească.

Primul lucru pe care-l făcu când ajunse în casa uriaşă a bunicilor lui Elizabeth din partea tatălui fu să le zâmbească aşa cum ştiu ea mai frumos celor mai atrăgători doi cavaleri de onoare. Clayton o acuzase odată că încerca să atragă în jurul fustelor ei cât mai mulţi admiratori slugarnici, iar pentru început exact asta avea de gând să facă.

Stând între cei doi cavaleri de onoare, în holul de primire, se adresă fiecărui invitat care trecea, însă dacă invitatul era cumva burlac, Whitney era cât se poate de vivace şi atrăgătoare. În 15 minute, blocă tot holul de la intrare şi era înconjurată de şase domni care se luptau să-i intre în graţii. O singură dată se fâstâci puţin, când Paul se aplecă să-i sărute mâna. Zâmbetul ei luminos îşi pierdu din intensitate când privirea ei îi întâlni chipul frumos, însă el arăta atât de timid şi încordat, încât se hotărî pe dată să-l includă şi pe el în anturajul ei. Strângându-i uşor degetele cu ale ei, îl trase pe Paul în mijlocul celorlalţi bărbaţi care o înconjurau.

Era de-acum bine păzită, învăluită. Izolată de Clayton. Deocamdată era tot ce-i trebuia.

Clayton sosi tocmai când coada din holul de primire se termina. Poposi o clipă în prag, silueta lui înaltă şi impunătoare fiind dichisită într-un frac negru, elegant. Whitney îl văzu plimbându-şi privirea peste invitaţi şi oprindu-se de cum o întâlni. Obrajii ei prinseră o uşoară nuanţă rozalie pe când îşi mută privirea de pe Clayton pe bărbaţii care o înconjurau.

— Văd că ignorăm mireasa, îi tachină ea cu un zâmbet cuceritor şi fără să privească în urmă îşi conduse escorta către Elizabeth.

Clayton era convins că-l văzuse, iar ochii lui se

întunecară surprinşi şi confuzi privind-o îndepărtându-se. După o clipă îşi dădu seama că Whitney avea obligaţia să stea în preajma miresei şi se simţi ceva mai bine, însă pe când o privea râzând degajat cu bărbaţii care se ţineau după ea, ba nu, fir-ar să fie, flirta cu ei, se simţi tot mai încurcat.

Un valet apăru lângă el, cu o tavă în mâini, iar Clayton luă un pahar cu şampanie, cu privirea flămândă urmărind-o pe Whitney. Ştia că era acolo şi aştepta, evident, momentul potrivit să vină spre el. Tânjea să o atingă, să audă muzica dulce a vocii ei... în ultimele două ore, simţise că-şi pierde minţile gândindu-se că avea să-i fie iar aproape.

Se anunţă cina. Însă Clayton rămase în urmă, sperând că Whitney va veni la el înainte să intre la banchet.

— Ah, Claymore! Mă bucur să te revăd, i se adresă jovial o voce masculină.

Clayton privi scurt spre omul scund şi mai în vârstă de lângă el, recunoscându-l în persoana Lordului Anthony, un vechi prieten de-al tatălui său.

— Ce mai face minunata ta mamă? întrebă Lord Anthony, sorbind din şampanie.

Clayton o privi pe Whitney intrând în sala banchetului. Nu avea să vină la el.

— Face foarte bine, răspunse el absent. A dumneavoastră?

— La fel, bănuiesc, răspunse Lordul Anthony. E moartă de 30 de ani.

— Bine, zise Clayton. Mă bucur să aud asta, şi lăsă jos paharul, pornind spre locul ce-i era rezervat la una dintre mesele de la banchet.

Luându-şi în serios rolul de peţitoare, Elizabeth îi rezervă lui Clayton un loc la masa de lângă cea a domnişoarelor de onoare, chiar în faţa lui Whitney. Clayton abia se atinse de mâncare şi oricum nu simţea gustul bucatelor. Era prea preocupat de o tânără distantă şi frumoasă care-i cucerise inima, însă părea ori speriată, ori deloc dornică să-i întâlnească privirea. O urmări stând la taclale cu cavalerii de onoare de lângă ea, jucându-i pe

degetele ei subţiri şi se simţi cuprins de gelozie.

Ca frustrarea lui să fie şi mai mare, fu aşezat între două cucoane care aflaseră ce titlu poartă şi imediat văzură în el un potenţial soţ pentru fetele lor nemăritate.

— Marie a mea cântă la pian ca un înger, zise una dintre mame. Trebuie să veniţi la una dintre seratele noastre muzicale, alteţa.

— Charlotte a mea cântă ca o pasăre! reacţionă prompt cealaltă mamă.

— Eu sunt total afon, glumi Clayton fără să-şi ia ochii de la Whitney.

După o eternitate, invitaţii trecură în sala de bal. Peter o conduse pe Elizabeth în centrul ringului şi dansară împreună, trupurile lor tinere şi frumoase mişcându-se în perfectă armonie, apoi mirilor li se alăturară domnişoarele şi cavalerii de onoare, care dansară împreună. La terminarea primului dans oficial. Clayton o aşteptă pe Whitney să vină la el. În schimb, ea pluti în braţele altui domn, apoi într-ale altuia, zâmbindu-le într-un fel ce-l făcea pe Clayton să vrea s-o strângă de gât!

Era la al patrulea dans alături de Paul Sevarin, când Clayton îşi dădu în sfârşit seama că Whitney îl aştepta pe el să vină la ea şi fu surprins de propria lui prostie. La biserică ea făcuse primul pas spre împăcare şi evident că-l aştepta pe el să-l facă pe următorul.

În clipa în care dansul se sfârşi, Clayton merse direct la ea.

— Sevarin, mă bucur să te revăd, minţi el politicos, aşezând cu fermitate mâna lui Whitney pe braţul lui. Cred că dansul următor îmi aparţine, adăugă el, acoperind degetele ei lungi cu ale lui şi trăgând-o pe Whitney pe ring.

Deşi nu se împotrivi, Clayton fu puţin surprins de zâmbetul cordial, însă impersonal pe care i-l adresă când se încredinţă braţelor lui pentru vals.

Era mai subţire decât înainte, iar Clayton o trase protector mai aproape de el. Era vina lui că slăbise.

— Te simţi bine? o întrebă el, cu un ton tandru şi vinovat.

Whitney dădu afirmativ din cap. Dădu din cap fiindcă nu avea încredere în vocea ei. Din clipa în care intrase el în casă, toate simţurile ei se acutizaseră, detectându-i prezenţa. Simţea că se ofileşte în sinea ei, sufocându-se încet şi dureros. Îi furase virginitatea, apoi îşi retrăsese cu răceală oferta de căsătorie, sugerându-i cu calm să se mărite cu Paul. Aruncându-i în faţă banii lui drept compensaţie. Chiar şi aşa, se străduia să nu se umilească din nou rugându-l să-i spună de ce, implorându-l să o dorească din nou. Un singur lucru o făcea să rămână tăcută şi dreaptă: mândria. O mândrie revoltată, încăpăţânată, curajoasă şi abuzată. O durea faţa de efortul pe care-l făcea să zâmbească. Însă zâmbise toată seara şi avea să continue să zâmbească până când Clayton avea să iasă din încăpere. După care avea să moară.

Pentru prima oară de când o cunoscuse, Clayton nu ştia ce să-i spună. Se simţea ca într-un vis şi se temea să vorbească, de frică să nu spună ceva nepotrivit şi să rupă vraja. Se gândi să-şi ceară scuze fiindcă o pângărise, însă gândindu-se la răul pe care i-l făcuse, scuzele i se păreau ridicole şi nepotrivite. De fapt, ar fi vrut să-i spună:

— Mărită-te mâine cu mine, însă fiindcă deja îi furase noaptea nunţii, Clayton era hotărât să-i dăruiască o nuntă fabuloasă, splendidă, cu toată pompa şi eleganţa pe care le merita ca mireasa a unui duce.

Cum nu putea să o implore să-l ierte, ori să-i ceară să se mărite imediat cu el, hotărî să spună singurul lucru care mai era important pentru el. Privind spre capul ei plecat, rosti cuvintele pe care nu le adresase nici unei alte femei. Foarte încet şi cu foarte multă tandreţe spuse:

— Te iubesc.

Simţi impactul emoţional pe care-l avură cuvintele lui asupra ei, fiindcă ea se încordă în braţele lui, însă când îşi ridică chipul frumos, râsul de pe faţa ei aproape că-l făcu să se împiedice.

— Nu sunt deloc surprinsă să aud asta, îl tachină ea. Se pare că sunt atracţia sezonului, mai ales pentru bărbaţii înalţi. Îşi lăsă capul într-o parte, gândindu-se la posibilele

motive pentru asta.

— Cred că e din cauză că sunt destul de înaltă pentru o femeie. Trebuie să fie destul de ciudat pentru bărbaţii înalţi să stea mereu aplecaţi, încercând să le vorbească femeilor mărunte. Sau, adăugă ea în glumă, poate e din cauză că am dinţi foarte sănătoşi. Am mare grijă de ei şi…

— Nu face asta! îi ceru Clayton, încercând să-i oprească palavrele.

— N-o să-i mai spăl niciodată, fu de acord Whitney cu falsă solemnitate.

Clayton îi privi chipul uşor îmbujorat şi se întrebă cum Dumnezeu începuse să-i vorbească despre dragoste şi ajunseseră la o discuţie prostească despre igiena personală. Dacă emoţiile lui n-ar fi luat-o razna, dacă nu s-ar fi străduit cu atâta disperare să îndrepte lucrurile, ar fi observat că ochii ei străluceau împăienjeniţi de lacrimi şi nu de râs şi că muşchii gâtului ei subţire zvâcneau spasmodic. Însă el era tulburat şi nu observă.

— Elizabeth e o mireasă frumoasă, zise el, încercând să ducă discuţia spre subiectul căsătoriei.

Whitney râse:

— Toate miresele sunt frumoase. S-a decretat acum multe secole, de către vreun duce, fără îndoială, că toate miresele trebuie să fie frumoase. Şi să roşească.

— Tu o să roşeşti? o întrebă el cu tandreţe.

— Nu, cu siguranţă, răspunse ea şi reuşi să zâmbească în ciuda nodului din gât. Eu nu mai am motiv să roşesc. Nu că m-ar deranja, să ştii, căci am resimţit mereu un dispreţ ascuns faţă de femeile care roşesc şi leşină la cea mai măruntă provocare.

Confuzia frustrată pe care-o simţea Clayton îi reduse vocea la o şoaptă tensionată.

— Ce s-a întâmplat? Nu erai aşa când te-am strâns în braţe în faţa bisericii…

Aparent uimită, Whitney îşi căscă ochii de culoarea jadului.

— Tu erai?

Ignorând curiozitatea nebună pe care-o stârneau în

rândul invitaţilor la nuntă, Clayton o strânse cu putere la pieptul său.

— Dar cine Dumnezeu credeai că era? Whitney îşi simţi inima frângându-se.

— Sinceră să fiu, nu puteam fi absolut sigură cine era. Se putea să fi fost…

Arătă din cap spre cei doi cavaleri de onoare care dansaseră toată seara cu ea.

— John Clifford sau Lordul Gilmore. Am auzit că mă adoră. Sau se poate să fi fost Paul. Şi el mă adoră. Sau se poate să fi fost…

Dintr-o singură mişcare bruscă, Clayton o smuci de pe ringul de dans, trăgând-o într-o parte. Se uita la ea cu dispreţ sălbatic şi şuieră furios, cu vocea periculos de înceată:

— Credeam că eşti o femeie cu suflet, însă nu eşti nimic mai mult decât o cuceritoare oarecare!

Whitney îşi ridică bărbia cu amuzament dispreţuitor.

— N-aş zice deloc că sunt o oarecare, doar te-am costat 110.000 de lire sterline şi chiar şi aşa, e de ajuns să zâmbesc şi tu te înfiinţezi numaidecât, exact cum ai făcut-o azi. Niciunul dintre noi nu suntem un oarecare, Alteţă, îl tachină ea. Eu sunt o cuceritoare realizată, iar dumneata un prost desăvârşit.

Whitney crezu pentru o clipă că avea să o lovească, în schimb el se răsuci pe călcâie şi plecă. Îl urmări cu privirea trecând grăbit pe lângă invitaţii uimiţi şi servitorii de la intrare şi ştiu că pleca pentru totdeauna din viaţa ei. Îşi înfrână lacrimile afurisite şi o căută pe Emily prin mulţime.

— Emily, rosti ea cu greutate, ţinându-şi faţa în jos, te rog să-i explici tu lui Elizabeth că mi s-a făcut foarte rău. O să-ţi trimit înapoi birjarul cu trăsura, imediat după ce mă lasă la tine acasă.

— Vin cu tine, zise repede Emily.

— Nu, prefer să fiu singură. Trebuie să fiu singură.

Mai târziu în acea seara Emily şi Michael poposiră amândoi în faţa uşii lui Whitney, ascultând-o plângând înfundat în pernă.

— Las-o în pace, o sfătui Michael compătimitor. O să plângă până o să uite.

Totuşi, a doua zi dimineaţa când Whitney nu coborî la micul dejun, Emily urcă în camera ei şi o găsi stând în pat, cu genunchii adunaţi la piept de parc-ar fi încercat să se închidă într-un cocon. Era palidă şi fragilă. Însă când o văzu pe Emily reuşi să zâmbească şters.

— Cum te simţi? o întrebă Emily cu blândeţe.

— Pai... Azi mă simt mult mai bine.

— Whitney, ce s-a întâmplat aseară...

— Nu! o imploră uşor Whitney. Te rog, nu.

Când Emily dădu afirmativ din cap, tensiunea de pe chipul lui Whitney lăsă loc recunoştinţei şi se relaxă în perne.

— Am hotărât să încep să mă bucur de timpul ce mi-a mai rămas de petrecut la Londra. Te superi dacă, ocazional, o să primesc vizitatori?

— Sigur că nu. De fapt, Lordul Gilmore şi ceilalţi cavaleri de onoare sunt jos chiar acum, sperând să te vadă...

În ciuda veseliei ei forţate, vocea lui Emily tremură şi se aşeză lângă Whitney, petrecându-şi braţul pe după umerii ei...

— Şi eu şi Michael vrem să rămâi cât mai mult cu putinţă la noi. Înţelege că îmi eşti mai degrabă precum o soră, decât ca o prietenă.

Whitney o îmbrăţişă strâns şi încercă să râdă.

— Surorile se ceartă îngrozitor. Prietenele sunt mai bune.

CAPITOLUL 28

În acea zi, începu o lună de activităţi sociale intense pentru Whitney. Cu curaj şi hotărâre, avu grijă să fie prea ocupată ca să mai gândească. În fiecare seară, se arunca extenuată în pat şi dormea până se făcea ora să se îmbrace

pentru întâlnirile de a doua zi. Nicki era însoţitorul ei preferat şi cel mai frecvent, însă doi dintre cavalerii de onoare şi alţi domni eligibili pe care-i cunoscuse la petrecerea lui Emily şi la nunta lui Elizabeth îi erau şi ei alături, adesea. Cu Emily drept însoţitoare mergea la petreceri, muzicaluri, la operă, la teatru şi pe la baluri. Peste tot cunoştea alţi bărbaţi eligibili care apoi se prezentau negreşit la reşedinţa Archibald, să o invite la alte petreceri şi baluri.

Dacă Parisul o primise cu drag, Londra o îmbrăţişa cu braţele larg deschise, căci aici farmecul şi isteţimea ei erau şi mai rare. Când intra ea într-o încăpere, se stârneau şuşoteli şi toţi întorceau capetele. Avea un umor mai rafinat, iar bărbaţii timizi care înainte ar fi fost prea îngroziţi să o abordeze, se înghesuiau acum în jurul ei.

Era curtată şi căutată. Şi era mai nefericită decât putea exprima în cuvinte.

Nu era niciodată singură. Şi nu se simţea niciodată liniştită.

Ocazional, pe la vreun eveniment, Whitney auzea menţionându-se numele lui Clayton şi simţea cum mai murea puţin în sinea ei. Însă oricine-i vedea zâmbetul uluitor strălucind şi mai puternic credea că puţin îi păsa.

O singură dată în acea prima lună Whitney fu aproape să-l întâlnească pe Clayton. Tânărul viconte care o escorta în acea seara o ajută să urce în trăsura lui închisă şi anunţă mândru că în acea seara avea să o însoţească la „balul anului”, apoi se întoarse spre birjar şi-i ordonă:

— Pe strada Upper Brook numărul 10.

La auzul adresei Whitney simţi că o loveşte un val rece drept în faţă. Strada Upper Brook numărul 10 era adresa lui Clayton din Londra, adresă pe care el i-o dăduse cu mult timp în urmă, în caz că voia să dea de el.

— Urăsc petrecerile mari, îl informă ea disperată. Mă fac să simt că leşin!

— Dar Claymore dă cele mai bune petreceri din toată Londra! se opuse el vehement. Iar săptămâna trecută spuneai că adori petrecerile mari.

— Asta a fost săptămâna trecută. Săptămâna asta, zgomotul îmi face foarte rău!

Vicontelui i se păru ieşită din comun recenta ei alergie la zgomot, însă domnişoara Stone era frumoasă şi plăcută. Şi foarte populară. Aşa că o duse în schimb la operă.

Însă norocul lui Whitney se opri aici. Seara următoare, îl văzu pe Clayton. Era la teatru cu Nicki, într-o lojă privată cu vedere excelentă spre scenă şi spre cele cinci loje de deasupra. Chiar înainte să înceapă piesa, o buclă din păr i se agaţă în broşa cu ametist, iar Nicki se aplecă să i-o desfacă. Între timp, privirea lui Whitney scruta în gol mulţimea şi se opri paralizată pe Clayton şi Vanessa Standfield, care tocmai intrau într-o lojă din apropiere, ocupată deja de soţii Rutherford. Mâna lui Clayton se odihnea familiar în jurul taliei Vanessei Standfield, iar cele două cupluri se salutară cu voioşie. Incapabilă să-şi desprindă privirea, Whitney îi urmări ocupându-şi locurile. O văzu pe Vanessa vorbindu-i lui Clayton, care se dădu mai aproape să o audă mai bine.

Orice i-ar fi spus, îl făcu să dea capul pe spate şi să izbucnească în râs.

Cu trupul tremurând violent, Whitney îi urmări pe soţii Rutherford întorcându-se spre Clayton şi Vanessa, evident curioşi să afle motivul amuzamentului lor. Clayton vorbi şi probabil repeta ceea ce-i spusese Vanessa, fiindcă Vanessa roşi superb şi soţii Rutherford începură şi ei să râdă.

Pe rândurile de jos şi în lojile de deasupra, oameni începură să se întoarcă şi să se agite, iar Whitney îi putea auzi şuşotind „Claymore” şi „Alteţa Sa” şi „Ducele”. Prezenţa lui Clayton în teatru, şi a Vanessei alături de ei, fusese remarcată de toată lumea.

— Cherie, te simţi rău? o întrebă Nicki, încruntându-se când o văzu pe Whitney aşa palidă.

Crezând că avea să i se facă rău, Whitney dădu să se ridice. Tocmai atunci Clayton ridică privirea şi o văzu. Avea ochii ca de oţel, iar expresia feţei deveni din rece şi distantă, plictisită şi dispreţuitoare. Apoi pur şi simplu întoarse privirea.

Whitney îşi spuse că trebuia să stea în lojă până la terminarea piesei şi că nu avea să-l lase pe Clayton să vadă că prezenţa lui o afecta. Plecă zece minute mai târziu. Plecă fiindcă începură să-i şiroiască lacrimi pe obraji şi fiindcă era atât de geloasă, atât de chinuitor, insuportabil, neajutorat de geloasă încât nu mai suportase să rămână.

Trei seri mai târziu Nicki o însoţi la cea de-a doua petrecere a acelei seri. Ajungând foarte târziu, Whitney îi dădu valetului mantaua ei de blană, apoi îl luă de braţ pe Nicki care o conduse printre oaspeţii care deja plecau şi-şi aşteptau trăsurile. Spre coada grupului Whitney îl văzu pe Clayton ţinându-i haina Vanessei, zâmbindu-i îndrăzneţ şi intim cum îi stătea în fire, iar degetele i se încleştară convulsiv pe braţul lui Nicki.

— Încotro mă conduci acum, milord? îl întrebă Vanessa pe Clayton, în timp ce Whitney se străduia în zadar să treacă de ei.

— Aiurea, îi răspunse Clayton chicotind sec. Ridică privirea şi o văzu pe Whitney stând drept în faţa lui. Însă de data asta Clayton nu se mai obosi să-i arate dispreţul lui. Pur şi simplu privi prin ea, ca şi când ea nici n-ar fi existat pentru el, apoi îşi întoarse iar atenţia spre Vanessa.

Într-o după-amiază rece din săptămâna ce urmă, Nicki o ceru în căsătorie. Fără nimic pompos, fără să-şi declare mândru afecţiunea. Nicki o luă în braţe pe Whitney, palidă, şi-i spuse simplu:

— Mărită-te cu mine, iubito.

Felul tăcut în care el i se oferea aproape că-i distruse lui Whitney controlul fragil asupra emoţiilor ei.

— Nicki, nu pot... şopti ea, încercând să-i zâmbească în ciuda lacrimilor ce-i umpleau ochii. Mi-aş dori cu toată inima să te iubesc, însă ar fi nedrept să mă mărit cu tine simţind ceea ce simt.

— Ştiu exact ceea ce simţi, cherie, zise el cu blândeţe, ridicându-i uşor bărbia. Însă sunt dispus sa pariez că, dacă te măriţi cu mine şi te întorci cu mine în Franţa, voi reuşi să te fac să uiţi de el.

Whitney îi atinse obrazul cu palma. Se putuse baza pe

Nicki şi putuse avea încredere în el. Dacă avea să-l refuze, cu siguranţă ar fi plecat. Însă nu avea tăria să-i dea speranţe false.

— Dragul şi bunul meu prieten, şopti ea, te voi iubi mereu, însă doar ca pe un prieten…

Lacrimile sclipiră pe genele ei lungi, în timp ce vocea lui Whitney tremură.

— Nu pot să-ţi spun cât de onorată mă simt că mă vrei de soţie sau cât de mult ai însemnat pentru mine în toţi aceşti ani. O, Nicki, îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc că eşti ceea ce eşti, şi smulgându-se din braţele lui, se întoarse şi fugi.

Fugi orbeşte pe scări, abţinându-se să nu plângă până nu auzi uşa de la intrare închizându-se în urma lui. Şi apoi lacrimile se porniră, şiroindu-i pe obraji în timp ce ea îşi acoperi faţa cu mâinile şi trecu în goană pe lângă uşa deschisă de la camera lui Emily şi Michael, spre dormitorul din capătul holului care devenise iadul ei personal, să-şi plângă amarul ce părea să nu se mai sfârşească.

Emily se întoarse spre Michael cu ochii mari, speriaţi.

— Pentru Dumnezeu! striga ea. Ce s-ar mai fi putut întâmpla? Dacă Clayton Westmoreland i-a mai făcut ceva, o să-l strâng de gât cu propriile mâini.

Michael o trase pe Emily înapoi în dormitor şi închise hotărât uşa.

— Emily, zise el precaut, Claymore s-a căsătorit ieri cu Vanessa Standfield, în locuinţa ei. Toată lumea care a aflat numai despre asta vorbeşte.

— Refuz să cred asta! explodă Emily. Încă de când am venit la Londra, acum ani de zile, am auzit nenumărate bârfe despre el şi aproape nimic n-a fost adevărat.

— Poate, însă de data asta eu cred că e adevărat. Oricum, că e adevărat sau nu, ce mai contează? În ultimele săptămâni, Whitney a uitat cu totul de el.

— Of, Michael! zise Emily mâhnită. Cum poţi fi atât de orb?

Şi, fără să mai aştepte răspunsul soţului ei uluit, deschise uşa şi păşi hotărâtă pe hol, spre dormitorul de

oaspeţi. Bătu o dată la uşa lui Whitney şi când nu-i răspunse, o deschise cu îndrăzneală şi intră în încăpere. Whitney era prăbuşită pe pat, cu ochii strâns închişi şi faţa scăldată de lacrimi.

— De ce plângi? o întrebă Emily pe un ton blând, însă ferm.

Whitney deschise ochii şi se ridică surprinsă, căutând o batistă.

— Se pare că la asta mă pricep cel mai bine în ultimul timp, zise ea mâhnită, ştergându-se la ochi.

— E cea mai mare prostie pe care-am auzit-o. Te ştiu de când eram copii şi nu mi te amintesc să fi vărsat măcar o lacrimă, până acum câteva săptămâni. Spune, domnişoară Stone, îi porunci ea, de ce plângi?

— Nicki m-a cerut de soţie, zise Whitney oftând, prea extenuată să mai încerce să evite întrebarea.

— Şi asta te-a făcut aşa fericită c-ai izbucnit în plâns? Whitney zâmbi, însă era ceva ascuns în vocea ei.

— În ultimul timp fac cu greu faţă cererilor în căsătorie. S-ar zice că, după cât antrenament am avut în Franţa, aş fi…

— Ce s-a întâmplat cu celălalt? o întrerupse brusc Emily.

Whitney o privi tăcută o clipă, apoi ridică din umeri şi-şi mută privirea.

— Până la urmă, se pare că Clayton nu voia să se însoare cu mine.

— Prostii! Cum ai vrea să cred astfel de vorbe goale? Am văzut cum te priveşte.

Whitney se forţă să se ridice din pat şi se duse la micul birou franţuzesc din care scoase pachetul trimis de Clayton. Fără să scoată o vorbă, i-l întinse lui Emily.

Emily se aşeză pe scaun şi începu să citească. Pe faţa ei nu apăru nicio reacţie când citi documentele juridice, însă se încruntă la vederea cecului bancar şi-şi dădu dezgustată ochii peste cap când citi biletul lui Clayton.

— Zău aşa! exclamă ea exasperată. A fost o prostie fără margini să-ţi trimită acest bilet. Dacă nu cumva o fi

fost beat criţă când l-a scris, nu pot să înţeleg ce-o fi fost în mintea lui. Însă ce legătură are asta, şi arătă spre teancul de hârtii, cu felul în care te-ai purtat la banchetul lui Elizabeth? Am văzut cum l-ai evitat şi l-ai ignorat.

— Ar fi trebuit să-l evit încă din biserică! zise Whitney cu regret. Şi aş fi făcut-o, doar că eu credeam că încă eram logodiţi. Am aflat de hârtiile astea abia când ne-am întors aici, după ceremonie. Au venit cu lucrurile trimise de tatăl meu de acasă.

— Şi doar nu te-ai supărat fiindcă ducele şi-a retras oferta? Mi se pare că s-a comportat corect, ştiind că-ţi făcuse o nedreptate şi crezând că nu-l vei putea ierta vreodată. Sunt convinsă că voia doar să te scape de o obligaţie care credea că-ţi repugna. Whitney se răsti la ea:

— Cum poţi fi aşa credulă? Emily, m-a târât în patul lui şi mi-a furat onoarea, apoi m-a plătit cu un cec, a rupt logodna şi mi-a trimis un bilet sugerându-mi să mă mărit cu Paul!

— Cred că, zise Emily oftând, de-aş fi la fel de implicată emoţional ca şi tine aş simţi şi eu la fel. Însă te rog, măcar de dragul discuţiei, uită de cecul ăla. A fost o prostie prea mare şi ceva foarte generos din partea lui.

Whitney deschise gura să obiecteze furioasă, însă Emily dădu din cap şi o întrerupse hotărâtă:

— Whitney, l-am văzut la biserică, după ce ţi-a trimis hârtiile astea. Te iubea, orice prost şi-ar fi dat seama. Stătea acolo, în biserică, şi te venera!

Whitney sări în picioare.

— Stătea acolo, în biserica, fiindcă Elizabeth l-a invitat la nunta ei! Dacă aş fi ştiut asta atunci, nu m-aş fi făcut în halul acela de râs şi…

— Nu l-a invitat Elizabeth, zise Emily vinovată, ci eu. I-am trimis un bilet pe una dintre invitaţii, spunându-i că tu vei fi acolo. A venit fiindcă voia să te vadă. Abia dacă-i cunoştea pe Elizabeth şi Peter şi mă-ndoiesc că merge la nunţile cunoştinţelor îndepărtate de care puţin îi pasă.

Whitney arata de parcă ori avea să leşine, ori să ţipe.

— Tu i-ai spus?! Dar de ce? De ce mi-ai fi făcut una ca

asta? Cu siguranţă a crezut că eu te-am pus s-o faci. Emily dădu din cap.

— N-ar fi putut crede aşa ceva. I-am spus doar că aveai să fii acolo. Iar el a venit pentru că erai acolo. Whitney, ascultă-mă, a venit după ce a semnat acele hârtii, după ce ţi-a scris acel bilet care, apropo, mie mi se pare doar o prostie şi nu o răutate, şi după ce ţi-a trimis acel cec.

Whitney se simţi copleşită de emoţii contradictorii, în timp ce Emily continuă hotărâtă:

— Probabil ştia că situaţia lui Paul era foarte grea. Toată lumea în sat o ştia, numai tu nu.

— Ştia, recunoscu Whitney. Era în biroul tatălui meu în seara în care am aflat de situaţia lui Paul.

— Şi ştia şi că tu voiai să te măriţi cu Paul? Whitney dădu afirmativ din cap.

— Whitney, pentru Dumnezeu, nu înţelegi ce încerca ducele să facă? Credea că-l urăşti şi ştia că voiai să te măriţi cu Paul, aşa că ţi-a trimis... averea asta ca să-ţi facă viaţa mai uşoară. Pentru Dumnezeu! Trebuie să te fi iubit chiar mai mult decât am crezut eu, să facă aşa ceva.

Whitney scoase un zgomot batjocoritor şi îşi mută privirea, însă Emily veni lângă pat, unde spuse:

— Whitney, cred că eşti o proastă! Îl iubeşti pe bărbatul ăsta. Chiar tu mi-ai spus-o, aşa că nu încerca să negi. Şi el te-a iubit pe tine. Te-a cerut de soţie, l-a ajutat pe tatăl tău când nu era obligat să o facă, apoi a îndurat flirturile tale cu Paul şi a făcut multe alte lucruri care trebuie să-l fi aţâţat dincolo de cuvinte. Ce i-ai spus la banchet? o întrebă ea.

Ochii lui Whitney se fixară pe chipul lui Emily, apoi alunecară aiurea. Îi răspunse cu voce înceată:

— L-am luat în derâdere când mi-a spus că mă iubeşte.

— L-ai luat în derâdere? exclamă Emily. Pentru Dumnezeu, de ce-ai fi făcut una ca asta după ce-ai stat în braţele lui pe treptele bisericii?

— Te rog! strigă Whitney agitată, sărind în picioare. Ţi-am spus de ce. Fiindcă tocmai primisem documentele şi

biletul lui şi cecul ăla nenorocit. Fiindcă credeam că venise doar fiindcă fusese invitat la nunta lui Elizabeth şi eu practic mă aruncasem la picioarele lui!

— Şi acum probabil crezi c-o să se întoarcă la tine în genunchi?

Whitney scutură din cap şi privi în gol podeaua.

— Nu. Când mă vede se comportă de parcă nici n-aş exista.

— Ce altceva te-ai aştepta să facă? Te-a iubit suficient de mult încât să vrea să se însoare cu tine şi i-a dat tatălui tău o avere. Te-a iubit într-atât, încât a comis o faptă îngrozitoare din gelozie, într-atât încât a renunţat la tine, sperând să te facă fericită, într-atât încât a venit la nunta lui Elizabeth doar ca să fie în preajma ta. Însă poţi fi absolut sigură că nu se va mai apropia niciodată de tine!

Un amestec de neîncredere, suferinţă, singurătate şi disperare gonea prin mintea lui Whitney, însă speranţa infimă pe care i-o dădu Emily explodă asemenea unei puternice raze de soare. Îşi lăsă capul în jos şi părul îi căzu peste umeri, ascunzându-i faţa. După câteva clipe zise cu o voce îndurerată şi sugrumată:

— Cum voi reuşi să-l aduc înapoi, fără să mă târăsc în faţa lui?

Faţa lui Emily fu cuprinsă de un zâmbet vesel.

— Mă tem că asta e singura cale. I-ai călcat în picioare mândria ori de câte ori ai avut ocazia. Acum mândria ta e cea care va avea de suferit.

— O să mă gândesc, şopti Whitney.

— Aşa să faci, o aprobă Emily şi scoase din mânecă atuul hotărâtor. Şi în timp ce te gândeşti la asta, gândeşte-te şi cum te vei simţi când se va căsători cu Vanessa Standfield. Circulă bârfe că deja s-ar fi căsătorit, însă bârfele nu sunt niciodată sută la sută adevărate. Probabil e pe punctul să se însoare cu ea.

Whitney sări în picioare.

— Ce-ar trebui să fac? Nu ştiu cu ce să încep.

Emily îşi ascunse zâmbetul în timp ce se îndreptă spre uşă.

— Un singur lucru îţi rămâne de făcut. Va trebui să te duci la el şi să-i explici de ce te-ai comportat atât de ciudat la banchet.

— Nu, zise Whitney, dând înnebunită din cap. O să-i trimit un bilet şi-o să-l rog să vină aici.

— Poţi face asta, însă nu va veni. Şi aşa va fi de două ori mai jenant când oricum va trebui să te duci tu la el. Sigur, asta dacă nu cumva se însoară cu domnişoara Standfield între timp.

Whitney alergă spre birou şi înşfăcă un carneţel, însă după plecarea lui Emily căzu puţin pe gânduri. Trebuia să existe o cale să-l facă pe Clayton să vină la ea, vreun şiretlic de care se putea folosi. Era prea umilitor să se târască înapoi la el, mai ales când el era pe punctul să se însoare cu Vanessa Standfield. După câteva minute de gândire, căscă ochii mari de inspiraţie, iar obrajii prinseră o nuanţă rozalie, de ruşine. Era o cale, era o înşelătorie îngrozitoare, însă nu se găsea în postura în care să se mai gândească la amabilităţi. Clayton o târâse în patul lui şi dacă – dacă avea să creadă că o lăsase grea, atunci nu avea cum să refuze să vină să o vadă. Ba mai mult, cu siguranţă nu s-ar mai fi putut căsători cu Vanessa Standfield! Şi nu doar asta, însă ar fi trebuit să se căsătorească numaidecât cu Whitney! Însă dacă o iubea atât de mult pe cât credea Emily, atunci cu siguranţă după ce aveau să fie căsătoriţi, o va ierta pentru înşelătoria ei.

Whitney dată biletul, apoi se opri. Ce fel de salut ar fi fost potrivit pentru a se adresa unui bărbat care nu voia să mai audă vreodată de ea, însă avea să fie informat că era tatăl copilului pe care-l purta în pântece? „Dragă Sir”? Nicidecum! „Alteţa voastră”? Ridicol. „Clayton”? Nu şi în aceste circumstanţe. Whitney hotărî să sară peste salut. Mai stătu o clipă pe gânduri, apoi scrise:

Spre teribila mea groază am aflat că sunt însărcinată. Aşadar, te rog să vii să mă vezi numaidecât.

Şi semnă „Whitney”, apoi reciti biletul.

Îi ardea faţa de ruşine. Era degradant şi, fiindcă nu era adevărat, era un gest demn de tot dispreţul. De

asemenea, era aproape imposibil ca Clayton să-i fi făcut un copil în acel act incomplet, însă Whitney nu ştia asta, din fericire.

O chemă pe Emily şi, roşie până-n vârful urechilor, îi arătă biletul.

— Nu sunt convinsă că aş putea să i-l trimit, chiar de-ar fi adevărat, zise Whitney ridicând din umeri, aruncând biletul într-o cutie cu rechizite nefolosite, spre a nu fi descoperit de vreun servitor.

— Whitney, zise ferm Emily, trimite-i un bilet spunându-i că vrei să-i vorbeşti şi preferi să o faci în intimitatea casei sale şi nu în atmosfera agitată din casa noastră. Spune-i că treci mâine pe la el. E foarte simplu.

— Nu e aşa simplu, o contrazise Whitney, privind pierdută foaia albă de hârtie. Chiar dacă Clayton acceptă să mă primească, am şanse mari să mă lase să-mi cer scuze, apoi să mă alunge. Habar nu ai cât de neîndurător e când e furios.

— Atunci nici nu mai încerca să-l vezi. Se va căsători cu Vanessa Standfield şi, dacă eu şi Michael vom fi invitaţi la nuntă, o să-ţi povestesc cum a fost.

Cu o astfel de motivaţie, pana lui Whitney zbură pe foaia de hârtie, iar biletul fu trimis imediat pe strada Upper Brook numărul 10, printr-un servitor cu instrucţiuni să afle de la domnul Hudgins, secretarul Ducelui de Claymore, unde era ducele şi apoi să-i ducă biletul direct în acel loc.

Servitorul se întoarse peste o oră. Le informă că ducele era plecat în vizită la Lordul şi Lady Standfield. Însă Excelenţa Sa urma să se întoarcă la Claymore mai târziu în acea seară. Domnul Hudgins, care pleca să i se alăture, luase biletul şi promisese să i-l dea ducelui imediat ce-l va vedea în acea seară.

În bilet, Whitney îi scrisese lui Clayton că, dacă nu primea veste de la el până a doua zi la amiază, avea să presupună că era dispus că o primească la ora cinci după-amiaza. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte să treacă orele chinuitoare până a doua zi, la amiază.

CAPITOLUL 29

La ora unsprezece fix a doua zi dimineaţă, patru diligenţe elegante de călătorie intraseră pe poarta domeniului Claymore. În prima se aflau văduva ducelui de Claymore şi fiul ei Stephen. În a doua se afla valetul lui Stephen şi servitoarele personale ale ducesei. Celelalte două erau pline ochi cu cufere cu haine şi accesorii pe care ducesa văduvă le considerase absolut necesare pentru vizita ei prelungită, mai ales că se aştepta să îşi cunoască nora cea noua şi viitoarea mamă a nepoţilor ei.

— Mereu mi-a plăcut tare mult aici, oftă alteţa sa, privind admirativ pajiştile întinse şi impecabil tunse ale moşiei şi parcurile elegante ce se întindeau maiestuos de ambele părţi ale aleii pietruite. Desprinzându-şi ochii de peisajul familiar îşi privi pătrunzător fiul.

— Eşti convins că în seara asta fratele tău îmi aduce o noră să o cunosc?

Stephen rânji spre ea.

— Draga mea, pot să-ţi spun doar ceea ce ştiu. Biletul lui Clay spunea că el şi Vanessa mai rămân o noapte la părinţii ei. Însă ni se vor alătura amândoi aici, la patru şi jumătate în această după-amiază.

— A numit-o doar aşa, Vanessa? zise excelenţa sa. Eşti sigur că se referea la Vanessa Standfield? Stephen o privi încordat.

— Dacă putem da crezare fabricii de zvonuri, cred că de acum o cheamă Westmoreland.

— Am văzut-o acum câţiva ani. Era o copilă frumoasă.

— E o femeie frumoasă, zise Stephen cu un rânjet viclean, cu părul foarte blond, cu ochii foarte albaştri, cu toate foarte…

— Bine. Înseamnă că voi avea nepoţi frumoşi, prezise ducesa fericită, cu toate gândurile într-acolo. Îşi văzu fiul privind încruntat pe fereastră.

— Stephen, e ceva la ea ce nu-ţi place? Stephen ridică din umeri.

— Doar că nu are ochii verzi şi că nu o cheamă Whitney.

— Cum? Of, Stephen, eşti ridicol. Unde ţi-e mintea? Fata aceea, oricine ar fi fost ea, l-a făcut cât se poate de nefericit. A uitat-o cu desăvârşire, evident, şi asta e foarte bine.

— Nu e chiar aşa de uşor de uitat, zise Stephen cu un zâmbet mâhnit.

— Ce vrei să spui? întrebă ducesa suspicioasă. Stephen, ai cunoscut-o pe acea fată?

— Nu, însă am văzut-o acum câteva săptămâni la balul de la reşedinţa Kingsley. Era înconjurată de „cei mai eligibili" bărbaţi ai Londrei, inclusiv Clay, desigur. Când am auzit că o chema Whitney şi i-am zărit ochii, am ştiut că ea era.

Ducesa îi ceru să i-o descrie pe tânăra care-i tulbura într-atât fiul cel mare, apoi alungă gândul, ridicând din umeri.

— Acum toată povestea asta s-a sfârşit. Clayton îşi aduce acasă soţia.

— Nu pot să cred că ar fi uitat atât de uşor pe cineva care a însemnat atât de mult pentru el. Şi nu pot să cred că Clay îşi aduce acasă soţia. Poate mai degrabă logodnica.

— Aproape că sper să ai dreptate. Vom avea multe de îndurat dacă Clayton s-a căsătorit în grabă cu domnişoara Standfield. Bârfele vor fi îngrozitoare.

Stephen o privi amuzat:

— Ştii bine că lui Clay nu i-ar păsa câtuşi de puţin de bârfe.

*

— E vremea să te trezeşti, o anunţă veselă Emily, trăgând la o parte draperiile. E trecut de amiază şi n-a sosit nici o veste din partea excelenţei, spunându-ţi să stai departe.

— Am adormit abia în zori, murmură Whitney, apoi se ridică dreaptă în pat, alungând într-o secundă somnul adânc şi intrând în stare de alertă. Nu pot să fac asta! strigă ea.

— Ba sigur că poţi. Haide, lasă-ţi picioarele să alunece din pat. Funcţionează de fiecare dată, o tachina Emily.

Whitney dădu la o parte aşternutul şi coborî din pat, cu mintea căutând frenetic o cale de-a scăpa de întâlnirea programată cu Clayton.

— Ce-ar fi să ne petrecem ziua la cumpărături şi să mergem să vedem piesa cea nouă de la teatrul regal? sugeră ea cu disperare.

— Ce-ar fi să aşteptăm până mâine şi, în loc de asta, să mergem să-ţi cumpărăm trusoul de nuntă?

— O să fim condamnate amândouă! strigă Whitney. Planul ăsta e o nebunie. N-o să mă asculte şi chiar dacă o va face, n-o să se schimbe nimic. Am văzut felul în care mă priveşte acum, mă dispreţuieşte.

Emily o împinse spre baie.

— Asta e încurajator. Măcar simte ceva pentru tine. Se întoarse tocmai când Whitney termină cu îmbrăcatul.

— Cum arăt? o întrebă Whitney cu nesiguranţă, învârtindu-se ca Emily să o inspecteze. Rochia ei din catifea de culoarea acvamarinului avea mâneci lungi şi un decolteu elegant, pătrat. Îşi perie părul roşcat şi lung până când străluci, apoi îşi pieptănă bretonul pe spate şi-l prinse cu o agrafă cu pietre de acvamarin şi diamant, lăsând restul părului să îi cadă în valuri, unduindu-se până la jumătatea spatelui. Rochia elegantă era ispititoare, însă în acelaşi timp cuminte, coafura îi încadra perfect chipul uşor îmbujorat, scoţându-i în evidenţă ochii mari, verzi şi trăsăturile frumos sculptate, dându-i un aspect uşor vulnerabil.

Emily rosti solemn:

— Arăţi asemenea unei zeiţe frumoase, gata să fie sacrificată pe altarul însângerat al zeilor.

— Vrei să spui că par speriată?

— Cuprinsă de panică, zise Emily şi se apropie de

Whitney, prinzându-i mâinile reci şi fără vlagă într-ale ei. Nu ai arătat niciodată mai bine, însă nu va fi suficient. L-am cunoscut pe bărbatul cu care te vei întâlni şi nu se va lăsa controlat de o biată tânără îngrozită pe care el încă e teribil de furios. Te-a iubit pentru spiritul şi curajul tău. Dacă te duci la el aşa smerită şi timidă, vei fi mult diferită de tânăra pe care el a iubit-o şi vei da greş. Te va lăsa să-i explici şi să-ţi ceri scuze, apoi îţi va mulţumi şi-şi va lua rămas bun. Fă orice: ceartă-te cu el, înfurie-l mai tare dacă e cazul, însă nu te duce la el aşa speriată. Fii fata pe care o iubea, zâmbeşte-i, flirtează cu el, contrazi-l sau ceartă-te cu el, însă te rog, nu fi smerită şi supusă.

— Acum ştiu cum trebuie să se fi simţit biata Elizabeth când am obligat-o să-l sfideze pe Peter, zise Whitney pe jumătate oftând, pe jumătate râzând. Însă îşi ridică bărbia şi redeveni nobilă şi mândră.

Emily o conduse afară, la trăsura lui Michael, iar Whitney o îmbrăţişă strâns.

— Orice s-ar întâmpla, ai fost extraordinară. Trăsura se puse în mişcare cu Whitney înăuntru, simţindu-se mult mai calmă, şi lăsând-o în urmă pe Emily, mult mai agitată.

După o călătorie de o oră, Whitney simţea că-şi pierde liniştea fragilă şi încercă să se liniştească imaginându-şi întâlnirea. Oare Clayton îi va deschide el însuşi uşa sau îi va cere valetului să o conducă într-un salon privat? O va lăsa să aştepte? Avea să apară impunător în faţa ei, cu chipul lui atrăgător, rece şi neînduplecat, aşteptând ca ea să termine şi să o poată da pe uşă afară? Oare cum va fi îmbrăcat? Probabil în ceva lejer, se gândi Whitney cu inima mică, privind spre rochia ei superbă pe care din banii lui o plătise.

Ferm hotărâtă, îşi alungă din minte toate acele prostii legate de nepotrivirea ţinutelor şi se concentră iar pe întâlnirea lor. Avea să fie furios sau doar distant? Vai, Doamne, îşi zise ea cu mâhnire, fă să fie supărat sau chiar furios, să se repeadă la mine sau să-mi spună lucruri îngrozitoare, însă te rog, nu-l lăsa să fie rece şi politicos, fiindcă asta ar însemna că nu-i mai pasă.

Simţi cum o străbate o teribilă premoniţie a eşecului.

Dacă Clayton încă mai ţinea la ea, n-ar fi stat să aştepte impasibil ca să vină azi la el, i-ar fi trimis măcar un bilet concis, confirmându-i că va fi acolo la cinci.

Trăsura viră brusc spre est şi se apropie de poarta uriaşă de fier, închisă. Îi închisese poarta să nu poată intra! îşi zise Whitney agitată. Portarul îmbrăcat într-o haină vişinie cu firicele aurii ieşi din chioşcul său şi i se adresă birjarului familiei Archibald.

Whitney răsuflă uşurată când li se dădu voie să treacă şi trăsura continuă să avanseze pe aleea privată. Urmară încet drumul şerpuitor, încadrat de pajişti netede şi parcuri uriaşe, presărate cu copaci fără frunze. Peisajul elegant părea să se întindă cât vedeai cu ochii.

Trecură peste un pod lat ce se arcuia peste un pârâu şi în sfârşit conacul minunat, cu ferestrele uriaşe încastrate în lemn şi balcoanele graţioase se arătă la orizont. În faţa conacului înalt de trei etaje, se întindea o pajişte perfect tunsă. Două aripi uriaşe se întindeau de ambele părţi ale corpului central, formând o curte terasată de dimensiunile unui parc londonez.

Data trecută când fusese în această casă, fusese atât de deprimată, încât Whitney abia dacă şi-o amintea. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, cuprinsă de o sublimă mâhnire. Casa ei cea mare ar fi încăput toată într-una dintre aripi şi-ar fi rămas destul loc pentru încă patru case la fel. Simţea că vizita un străin. Proprietarul acelei moşii impunătoare nu era bărbatul degajat şi neafectat cu care se întrecuse în valea periculoasă sau care o învăţase sa joace cărţi şi să parieze cu fise.

Se aşternuse întunericul peste după-amiaza de noiembrie, iar ferestrele casei uriaşe erau luminate când trăsura opri la intrare. Birjarul se dădu jos şi coborî scăriţa pentru ca Whitney să se dea jos.

*

Aşezat comod în salonul decorat în alb şi auriu din partea din faţă a casei, Stephen îşi luă ochii de pe chipul

îngrijorat al mamei sale şi privi cu admiraţie indiferentă mobilele de secol optsprezece acoperite cu mătăsuri şi brocarduri albe. Un uimitor covor Axminster se întindea pe podeaua lungă de douăzeci şi unu de metri a încăperii, iar pereţii erau tapetaţi cu mătase albă şi picturi de Rubens, Reynolds şi Cheeraeds cu rame din aur frumos ornamentate.

Privi neliniştit ceasul şi se ridică, începând să se plimbe nerăbdător. Trecând prin dreptul ferestrelor largi văzu o trăsură trăgând în faţa casei şi zâmbind în fugă spre mama lui, peste umăr, ieşi din încăpere.

Valetul tocmai deschidea uşa de la intrare când Stephen păşi în foaier cu un zâmbet primitor pe chip, aşteptându-se să-şi vadă fratele alături de Vanessa Standfield. Se opri, surprins, privind la o tânără frumoasă şi oarecum cunoscută, purtând o pelerină verde-albăstruie din catifea cu guler alb de hermină. Când îşi lăsă pe umeri gluga de pe cap, inima lui Stephen începu să bată mai alert, recunoscând-o.

— Numele meu este domnişoara Stone, se adresă ea valetului cu voce caldă, muzicală. Cred că Alteţa Sa mă aşteaptă.

Într-o secundă Stephen îşi aminti vorbele chinuite rostite de fratele lui la beţie, se gândi la probabilitatea ca Clay chiar să vină acasă cu o soţie sau doar cu o logodnică, la cât de înţelept ar fi fost să se amestece în viaţa personală a fratelui său şi luă o decizie impulsivă.

Făcându-şi rapid cunoscută prezenţa şi intervenind înainte ca valetul să apuce să spună că stăpânul nu era acasă, Stephen afişă un zâmbet cât mai atrăgător şi zise:

— Fratele meu trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, domnişoară Stone. Vreţi să intraţi şi să-l aşteptaţi?

Pe chipul frumos al tinerei se întrezăriră două reacţii contradictorii: dezamăgire şi uşurare. Scutură din cap…

— Nu, mulţumesc, i-am trimis ieri vorbă că aş vrea să-l reţin câteva momente şi rugându-l să mă anunţe dacă îi convenea să vin azi. Poate într-altă zi… murmură ea şi dădu să plece.

Stephen o prinse hotărât de cot, iar tânăra femeie îl privi surprinsă. Deveni de-a dreptul uluită când Stephen o trase, cu blândeţe însă aproape forţat, înapoi în foaierul de la intrare.

— Clay a fost reţinut şi nu s-a întors ieri, îi explică Stephen cu un zâmbet dezarmant. Aşa că nu ştia că intenţionaţi să-i faceţi azi o vizită.

Şi, înainte ca ea să poată protesta în vreun fel, el întinse mâinile şi-i desprinse politicos pelerina de catifea de pe umeri, înmânându-i-o valetului.

Privirea lui Whitney căzu pe scara uriaşă de marmură ce forma graţios jumătate de cerc şi se termina cu o boltă în balconul larg de deasupra. Îşi aminti cum Clayton o purtase în braţe pe acea scara şi-şi aminti cât de brutală fusese furia lui. Brusc, se întoarse spre usa.

— Vă mulţumesc că m-aţi invitat să rămân, Lord Westmoreland.

— Stephen, o corectă el.

— Mulţumesc, Stephen, zise ea, surprinsă că insista să i se adreseze pe numele mic. Însă am hotărât să nu-l aştept. Îmi puteţi da pelerina, vă rog?

Privi spre valet, care privi spre Stephen, care scutură ferm din cap, moment în care valetul îşi încrucişă braţele pe piept şi pur şi simplu se prefăcu că nu-i aude rugămintea.

— Aş vrea tare mult să rămâi, zise Stephen, cu un ton ferm, însă cu un zâmbet cordial.

Whitney râse uimită în timp ce acceptă braţul întins al lui Stephen.

— Nu cred să mă fi făcut vreodată cineva să mă simt atât de bine-venită, milord.

— Cei din familia Westmoreland sunt recunoscuţi pentru ospitalitatea lor, o minţi Stephen zâmbind viclean, conducând-o hotărât spre salonul în care aştepta mama lui.

La vederea ducesei aşezată pe una dintre canapele, Whitney se dădu înapoi, ruşinată şi speriată.

— Şi eu, şi mama mea ne-am bucura dacă l-ai aştepta pe Clay alături de noi, o îndemnă Stephen cu blândeţe. Ştiu

că va fi încântat să te vadă, domnişoara Stone, şi că nu m-ar ierta dacă te-aş lăsa să pleci înainte ca el să se întoarcă.

Whitney împietri şi se uită la el.

— Lord Westmoreland… începu ea cu un zâmbet vag în colţul buzelor.

— Stephen, o corectă el.

— Stephen, cred c-ar trebui să ştii că sunt toate şansele ca fratele tău să nu fie câtuşi de puţin „încântat" să mă vadă.

— O să-mi asum riscul, zise Stephen zâmbind. Whitney fu impresionată de încăperea în alb şi auriu, însă se abţinu cu grijă să insiste cu privirea pe plafonul foarte minuţios sculptat şi capodoperele etalate pe pereţi, în rame de aur frumos împodobite, în timp ce Stephen o conduse către mama lui.

— Mamă, ţi-o prezint pe domnişoara Stone, zise Stephen. Cum Clay nu s-a întors aseară, nu ştie de intenţia lui Whitney de a-i face o vizită. Însă am convins-o eu să rămână şi să-l aştepte să sosească.

Whitney făcu o reverenţă în fata ducesei şi sesiză accentul pe care Stephen îl pusese pe prenumele ei, pe care ea nu i-l spusese, şi observă şi privirea înţelegătoare a ducesei.

— Sunteţi o prietenă a fiului meu, domnişoară Stone? întrebă politicos ducesa, în timp ce Whitney se aşează acolo unde i se arătă.

— Suntem prieteni ocazional, Alteţă, răspunse Whitney cu sinceritate.

Ducesa clipi la auzul răspunsului neobişnuit, studie ochii de culoarea jadului ce o priveau solemn printre genele lungi şi dese, apoi se ridică brusc de pe scaun, se aranjă şi se aşeză la loc. Privirea îi zbură la Stephen, care dădu imperceptibil din cap în direcţia ei.

Ignorând vesel ocheadele îngrijorate ale mamei lui se relaxă pe scaun şi ascultă în timp ce ea şi Whitney discutară despre o multitudine de subiecte, de la moda pariziană la vremea londoneză.

După aproape o oră uşa de la intrare se deschise larg

şi se auziră voci din hol. Nu se înţelegea ce anume spuneau, însă se auzeau clar şoaptele calde şi râsul gutural ale unei femei care-i răspundea lui Clayton. Stephen observă faţa încordată a lui Whitney, când îşi dădu seama că Clayton era însoţit de o femeie. Ridicându-se repede, îi aruncă o privire înţelegătoare şi încurajatoare, apoi se aşeză atent în faţa ei, în aşa fel încât să o acopere, şi Clayton să nu o vadă şi să-i dea timp să se adune.

— Îmi pare rău c-am întârziat. Am fost reţinuţi, zise Clayton către mama lui, aplecându-se şi sărutând-o pe frunte. Sper c-aţi reuşit să vă găsiţi camerele şi fără mine, glumi el şi întorcându-se într-o parte o trase în faţă pe Vanessa. Mamă, permite-mi să ţi-o prezint pe Vanessa…

Stephen răsuflă uşurat când Clayton îi rosti şi numele de familie…

— Standfield.

Vanessa făcu o reverenţa adâncă dinaintea ducesei, iar după ce cele două doamne se gratulară reciproc cu gesturi de curtoazie. Clayton ridică degajat mâna spre Stephen şi adăugă râzând:

— Vanessa, pe Stephen deja îl cunoşti, şi se întoarse din nou spre mama lui, aplecându-se şi vorbindu-i încet.

— E o plăcere să vă revăd, domnişoara Standfield, zise Stephen cu un formalism amuzat.

— Stephen, pentru Dumnezeu, râse Vanessa. Noi doi ne-am spus întotdeauna pe numele mic.

Ignorându-i comentariul, Stephen întinse mâna în spatele lui, atinse braţul lui Whitney, iar ea se ridică în picioare, cu mare reticenţă.

— Domnişoară Standfield, ridică uşor vocea Stephen, daţi-mi voie să v-o prezint pe domnişoara Whitney Stone…

Clayton tresări ca ars şi se întoarse imediat.

— Iar domnul acesta cu chipul ca de piatră, continuă Stephen către Whitney, e fratele meu, după cum bine ştii.

Whitney tresări în faţa furiei nemiloase pe care-o văzu în ochii lui Clayton, când dădură de ea.

— Ce mai face mătuşa dumitale? întrebă el cu răceală. Whitney înghiţi în sec şi răspunse şoptind aproape

inaudibil:

— Mătuşa mea face foarte bine, mulţumesc. Şi dumneata?

Clayton dădu scurt din cap:

— După cum vezi, am supravieţuit fără cicatrice ultimei noastre întâlniri.

Vanessa, care se pare că o recunoscu pe Whitney drept rivala ei în cursa pentru Clayton de la balul familiei Rutherford, dădu uşor din capul ei elegant coafat şi zise cu un zâmbet rece:

— Esterbrook v-a fost prezentat la petrecerea dată de Lord şi Lady Rutherford, domnişoară Stone, şi făcu o pauză, de parca încerca să-şi amintească mai bine evenimentul. Da, îmi amintesc că ne-a vorbit îndelung despre dumneata multora dintre noi.

Dându-şi seama că Vanessa aştepta un răspuns, Whitney zise precaută:

— A fost foarte amabil din partea lui.

— Din câte-mi amintesc cuvintele lui n-au fost deloc amabile, domnişoară Stone.

Whitney se blocă în faţa atacului neaşteptat şi neprovocat al Vanessei, iar Stephen interveni peste tăcerea asurzitoare:

— Putem discuta despre cunoştinţele noastre comune la cină, anunţă el vesel, asta dacă reuşesc să o conving pe frumoasa mea musafiră să cineze cu noi.

Whitney scutură din cap cu disperare:

— Chiar nu pot să mai rămân. Îmi pare rău…

— O, dar insist, zâmbi el şi ridicând sprânceana în direcţia fratelui lui, alb la faţă, zise: Amândoi insistăm, nu-i aşa?

Spre dezgustul lui Stephen, Clayton nici nu se obosi să-i susţină invitaţia. Abia dacă privi peste umăr şi dădu scurt din cap spre servitorul care stătea în pragul uşii, făcându-i semn să mai pună un loc la masă. Fără să mai adauge vreun cuvânt, se răsuci pe călcâie şi porni spre bar, de unde luă o sticlă de whisky şi un pahar.

Stephen se aşeză alături de Whitney, apoi privi spre

Clayton, care, împietrit de furie, stătea cu spatele la ei şi-şi turna de băut.

— Vreau şi eu, frate mai mare, îi zise el cu naturaleţe.

Clayton îi aruncă lui Stephen o privire de vădit dezgust şi-i zise cu furie controlată în voce:

— Stephen, sunt convins că printre alte talente minunate pe care le deţii se numără şi acela de a-ţi turna singur de băut.

— Corect, răspunse Stephen cu seninătate, ridicându-se de pe canapeaua unde era aşezat, alături de Whitney. Doamnelor, se oferi el, doriţi un pahar cu vin?

Vanessa şi Whitney acceptară amândouă, iar ducesa îşi stăpâni dorinţa de-a cere o sticlă întreagă.

Stephen merse la bar. Îşi turnă un pahar cu whisky şi începu să umple trei pahare de cristal cu vin, ignorând cu desăvârşire furia ce emana dinspre fratele lui. Clayton îi zise printre dinţi:

— E cumva posibil să nu ştii cine e ea pentru mine?

— Imposibil. Stephen continuă să zâmbească imperturbabil, ridicând trei dintre cele patru pahare. Se întoarse către doamne şi spuse cu o voce blândă:

— Clay, vrei să-i aduci tu lui Whitney paharul? Nu mă descurc eu cu toate patru.

Aducându-i paharul cu vin, Clayton o sfredelea pe Whitney cu privirea, iar ea se cufundă şi mai adânc între pernele de pe canapea, căutând cu disperare un semn cât de mic că încă mai ţinea la ea. Însă nu vedea niciunul.

Cu o mâhnire teribilă, sorbi absentă din vin, studiindu-l pe furiş pe Clayton, aşezat în faţa ei, lângă Vanessa, stând picior peste picior, cu picioarele lungi îmbrăcate într-o pereche de pantaloni gri, superbi. Văzându-l acolo, relaxat şi degajat în splendoarea încăperii în alb şi auriu, observă că avea fără îndoială alura nobilului elegant şi distant, stăpân peste tot ce-l înconjura. Nu arătase niciodată mai atrăgător sau mai imposibil de cucerit. Şi, ca totul să fie şi mai rău, Vanessa Standfield, îmbrăcată în mătase albastră, vaporoasă, era mult mai frumoasă decât o văzuse Whitney în seara balului Rutherford.

În ora dinaintea anunţării cinei, Stephen purtă cea mai mare parte din povara conversaţiei, în timp ce Vanessa aducea tot mai multe insulte la adresa lui Whitney. Clayton vorbea în fraze scurte şi dure, doar când era absolut necesar, iar Whitney răspundea monosilabic ironiilor uşoare ale lui Stephen. Ducesa mai bău încă trei pahare cu vin şi nu adresă nici o vorbă nimănui.

Simţindu-se un ghem de tensiune şi suferinţă, Whitney număra în tăcere minutele rămase până la încheierea cinei şi a chinului, până putea pleca. Acum era convinsă că n-ar fi trebuit să vină. Era prea târziu.

Din fericire, cina fu anunţată la scurt timp după aceea. Clayton se ridică şi fără măcar să arunce o privire în direcţia lui Whitney, îi întinse braţul mamei lui şi cu Vanessa la celălalt braţ le însoţi pe ambele femei afară din încăpere.

Whitney se ridică şi apucă braţul lui Stephen, cu privirea neajutorată aţintită pe spatele lui Clayton. Dădu să-l urmeze, însă Stephen o opri.

— Naiba să o ia pe Vanessa! râse el uşor. Aş putea s-o strâng de gât. E momentul să ne schimbăm strategia, deşi până acum totul a mers bine.

— Strategia? ofta Whitney. A mers bine?

— Perfect. Stai aici, frumoasă şi vulnerabilă, iar Clayton nu-şi poate lua ochii de la tine, când crede că tu nu eşti atentă. E momentul să faci ceva să rămâi singură cu el.

Whitney îşi simţi inima îndureratăă.

— Nu-şi poate lua ochii… Of, Stephen, eşti sigur? Cred că nici nu ştie că sunt aici.

— Ştie că eşti aici, răspunse Stephen râzând. Nu că nu şi-ar dori să nu fi fost! De fapt, nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată aşa furios. De tine depinde să-i împingi furia dincolo de limitele pe care le poate controla.

— Ce? şopti Whitney. Pentru Dumnezeu, de ce? Ajunseră la intrarea în sala de mese, însă Stephen se întoarse şi se opri în faţa unui portret de pe peretele opus uşilor duble ale încăperii. Mesenii deja aşezaţi le puteau vedeau foarte bine spatele. Gesticula spre tablou, ca şi

când i-ar fi explicat lui Whitney ce minunat era.

— Trebuie să-l înfurii suficient de tare încât să-l faci să se ridice de la masă şi să te ia cu el. Altfel, imediat ce cina se va sfârşi, va găsi o scuză să se retragă undeva cu Vanessa şi mama mea şi-o să te lase cu mine.

La ideea de a-l provoca activ pe Clayton la o înfruntare verbală, Whitney simţi un amestec de teamă şi nerăbdare. Îşi aminti ce-i spuse Emily, să nu fie smerită şi îşi zise, îmbărbătându-se, că dacă sfioasa Elizabeth Ashton a fost în stare, atunci va fi şi ea.

— Stephen, zise ea brusc, de ce faci asta?

— N-avem timp să discutăm despre asta acum, îi răspunse Stephen, conducând-o spre masă. Însă ţine minte un lucru, oricât de furios ar fi, fratele meu e îndrăgostit de tine. Şi, dacă reuşeşti să rămâi singură cu el, cred ca vei reuşi să-i dovedeşti asta.

— Mama ta o să creadă că sunt cea mai stângace femeie din lume, dacă-l provoc intenţionat.

Stephen îi rânji şmechereşte.

— Mama mea o să creadă că eşti curajoasă şi minunată. La fel cum cred şi eu. Curaj, tânără doamnă! Vreau să o văd pe femeia jovială şi spirituală pe care-am văzut-o serile trecut la balul Kingsley.

Whitney mai avu timp să-i arunce o privire uluită şi recunoscătoare, în timp ce el o conduse la locul ei la masă. Stephen o aşează pe scaun, iar Clayton observă cu uşor sarcasm:

— Ce drăguţ din partea ta că ni te-ai alăturat, în sfârşit.

— Drăguţ din partea dumneavoastră că m-aţi invitat, Alteţă, îi răspunse Whitney politicos.

Clayton o ignoră şi le făcu semn servitorilor să înceapă să servească. El stătea în capul mesei, cu mama lui în dreapta şi Vanessa în stânga. Whitney stătea lângă ducesă, iar Stephen se aşează în faţa lui Whitney, alături de Vanessa.

În timp ce servitorul turna şampanie în paharul lui Whitney, Clayton glumi înţepător:

— Lasă sticla lângă domnişoara Stone. Din câte-mi amintesc îi place foarte mult şampania.

Sufletul lui Whitney saltă de bucurie. Clayton nu o mai putea ignora! Trebuia să mai ţină la ea şi să fie destul de furios, încât să spună aşa ceva. Îi zâmbi fermecătoare pe deasupra paharului şi sorbi din vinul spumant.

— Nu-mi place şampania chiar foarte mult. Deşi uneori ajută să-ţi faci curaj.

— Serios? N-am de unde să ştiu.

— A, da, dumneata preferi whisky-ul pentru a-ţi face curaj, completă ea pe când el ducea paharul la gură. Ochii lui se îngustară ameninţător în direcţia lui Whitney, iar ea îşi mută rapid privirea. Te rog, iubeşte-mă, îl imploră ea în tăcere. Nu mă face să trec prin asta degeaba.

— Whitney, cânţi la pian? întreba ducesa, intervenind agitată, ca să acopere tăcerea tensionată.

— Doar dacă vreau să jignesc pe cineva, răspunse Whitney cu un zâmbet timid.

— Atunci poate ştii să cânţi? insista Alteţa Sa cu evidentă disperare.

— Da, râse Whitney, însă mă tem că fără nici cea mai mică atenţie la note.

— Zău aşa, domnişoară Stone, glumi Vanessa, e extraordinar să întâlnesc o englezoaică bine educată care n-a învăţat să cânte nici cu vocea, nici la vreun instrument. Atunci care sunt realizările dumitale?

— Whitney e profesionistă în arta flirtului, interveni Clayton cu asprime, răspunzând chiar el întrebării Vanessei. Ştie să converseze în mai multe limbi şi fără îndoială se pricepe de minune şi să înjure în toate aceste limbi. Joacă destul de bine şah, joacă prost cărţi şi e o călăreaţă capabilă. Pretinde că s-ar pricepe de minune să tragă cu praştia, talent pe care nu pot să-l confirm direct, şi e o actriţă convingătoare, talent pe care pot să-l confirm. Te-am tratat cum se cuvine, Whitney? o repezi el.

— Nu tocmai, Alteţă, zise Whitney încet, simţind usturimea cuvintelor lui, deşi zâmbea. Cu siguranţă jocul meu de şah nu e doar „destul e bun”. Dacă vă îndoiţi de

priceperea mea la trasul cu praştia, aş fi bucuroasă să vă demonstrez, asta dacă vă oferiţi voluntar să-mi fiţi ţintă, aşa cum eu tocmai am fost pentru dumneavoastră.

Stephen izbucni brusc în râs, iar mama lui croncăni:

— Ai participat la multe evenimente sociale de când te-ai întors din Franţa?

Whitney simţi privirea arzătoare a lui Clayton aţintita asupra ei şi nu reuşi să se întoarcă şi să i-o intersecteze.

— La multe petreceri şi baluri, deşi nimeni nu a dat şi-un bal mascat, deşi acestea îmi plac cel mai mult. Cred că şi Alteţei Sale, Ducele îi plac...

— Îţi plac şi nunţile? o întrebă Vanessa încet. Dacă da, vom avea grijă să te invitam la a noastră.

Masa fu cuprinsă de o linişte mormântală. Whitney se străduia să mănânce în continuare, însă nu reuşea să înghită din cauza nodului de dezamăgire ce i se pusese în gât. Privi mâhnită spre Stephen, care ridică imperturbabil din umeri şi ridică din sprânceană în direcţia lui Clayton. Ştia că Stephen ar fi vrut ca ea să continue, însă acum nu mai putea. Totul se sfârşise. Oricât de evident ar fi părut pentru toată lumea dacă brusc ar fi pretins că-i e rău, Whitney nu mai suporta să rămână la masă. Era prea rănită şi îndureratăă să-i mai pese dacă toată lumea de la masă avea să ştie că motivul pentru care pleca era anunţarea logodnei lui Clayton şi Vanessa.

Îşi adună şervetul din poală şi-l aşeză pe masă, lângă farfurie. Pe când se întinse să îşi mişte scaunul greu, o mână feminină se aşeză brusc peste a ei. Ducesa îi strânse degetele, scurt şi încurajator, apoi le ţinu strâns într-ale ei într-un gest care-i spunea, evident:

— Rămâi şi termină ceea ce ai început.

Whitney îi zâmbi nesigură, ezită, apoi îşi întinse la loc şervetul în poală. Privi spre Clayton, care-şi contempla abătut vinul din pahar, apoi spre Vanessa. Whitney nu suporta să şi-l imagineze pe Clayton căsătorit cu o frumoasă aşa arogantă, nu când ea însăşi îl iubea atât de mult şi mersese atât de departe, într-o manieră aşa jenantă, pentru a i-o spune. Şi-l imagină pe Clayton

strângând-o în braţe pe Vanessa şi sărutând-o în felul acela intim al lui, imagine care-o făcu pe Whitney suficient de supărată şi geloasă cât să rămână.

Vanessa îşi aşează mâna pe braţul lui Clayton.

— Sper că nu eşti supărat pe mine că am divulgat secretul nostru în faţa unei străine.

— Sunt convinsă că nu e supărat deloc, domnişoară Standfield, zise Whitney încet, cu ochii aţintiţi asupra lui Clayton. Cu toţii facem lucruri prosteşti când suntem îndrăgostiţi. Nu-i aşa, Alteţă?

— Aşa să fie? contracară Clayton represiv. Eu n-am observat.

— Atunci fie aveţi o memorie foarte scurtă, îl provocă Whitney cu blândeţe, fie una foarte convenabilă. Sau poate nu aţi fost niciodată îndrăgostit, de fapt.

Clayton îşi trânti paharul cu vin pe masă.

— Ce anume vrei să spui cu asta? întrebă el. Whitney se ofili în faţa exploziei din ochii lui gri.

— Nimic, minţi ea.

Se reluă clinchetul argintăriei. Urmărea mâna lui Clayton plimbându-se pe pocalul cu vin, strângându-l şi dându-i drumul, apoi strângându-l iar şi ştiu că şi-ar fi dorit să fie gâtul ei şi nu pocalul în strânsoarea mâinii lui. După câteva minute, mama lui tuşi nervos şi-i zise precaută lui Whitney:

— Spune-mi, draga mea, când te-ai întors în Anglia ai găsit lucrurile mult schimbate?

Whitney dădu să răspundă impersonal, însă apoi îşi dădu seama că ducesa îi oferise, fără să ştie, tocmai portiţa de care avea nevoie. Din moment ce Clayton nu era dispus să o lase să-i explice în privat, atunci poate reuşea să-l facă să înţeleagă măcar parţial, chiar aici, la masă.

— Foarte schimbate! răspunse ea cu pasiune. Vedeţi dvs, la scurt timp după ce m-am întors în Anglia, am aflat că, pe când eu eram încă în Franţa, tatăl meu îmi aranjase căsătoria cu un bărbat pe care abia îl cunoşteam şi nici măcar nu l-am recunoscut când l-am revăzut aici.

— Ce neplăcut, răspunse ducesa cu o privire

înţelegătoare.

— Aşa a şi fost, mai ales fiindcă am o personalitate puternică şi firea asta a mea se revoltă ori de câte ori cineva încearcă să mă controleze cu brutalitate. Bărbatul cu care urma să mă căsătoresc, deşi în multe feluri era bun şi înţelegător, era teribil de hotărât şi neînduplecat când venea vorba de logodnă. Se comporta de parcă eu nu aveam absolut nimic de spus în acea chestiune.

— Poate fi dificil, la început, să te obişnuieşti cu o astfel de căsătorie aranjată, fu de acord ducesa. Şi ce-ai făcut apoi?

— S-a logodit cu un alt bărbat, un idiot aproape total lipsit de coloana vertebrală! anunţă cu răceala Clayton.

— Însă nu era un dictator şi un tiran, reacţionă Whitney. Şi nu m-am logodit deloc cu Paul!

Se lăsă o tăcere încărcată de furie până când Stephen zise râzând:

— Pentru Dumnezeu, nu ne ţine în suspans. Ce s-a întâmplat apoi?

Clayton răspunse în locul ei, batjocorind-o dispreţuitor:

— Din moment ce în Londra existau alţi o mie de bărbaţi eligibili, domnişoara Stone a voit să vadă cu câţi dintre ei se mai putea logodi.

Whitney nu putea suporta să-i vorbească pe un astfel de ton. Însă îşi muşcă buza şi scuturâ din cap cu smerenie.

— Nu, întotdeauna am fost logodită cu un singur bărbat, însă el e atât de supărat pe mine, încât nu mă lasă să-i explic. Şi deja şi-a retras oferta.

— Ce bestie! zise vesel Stephen, mai punându-şi o porţie de raţă cu portocale. Pare un individ cu un temperament foarte rău. Probabil ţi-e mai bine acum, c-ai scăpat de el.

— Am şi eu un temperament destul de ieşit din comun, recunoscu Whitney.

— În cazul acesta, lui îi e mai bine c-a scăpat de dumneata, răbufni Clayton, apoi îl privi ameninţător pe Stephen. Stephen, conversaţia aceasta mi se pare nu doar

excesiv de plicticoasă, ci şi de un teribil prost gust. Am fost suficient de clar?

Stephen susţinu privirea fratelui lui cu falsă uimire şi dădu din cap, nici măcar el nemaiîndrăznind să redeschidă subiectul.

Servitorii defilau prin încăpere şi toţi cei cinci oameni de la masa se concentrară pe mâncarea sofisticată din farfurii, însă Stephen era singurul care o savura cu plăcere. Whitney îşi spuse în gând că avea să mai încerce o singură dată, doar o singura dată, să-l facă pe Clayton să părăsească alături de ea încăperea. Deşi nu-şi putea imagina cum avea să-i ţină piept dacă ar fi reuşit.

— Clayton, Stephen te-a întrebat un lucru, şopti Vanessa.

— Ce anume? întrebă Clayton, uitându-se cu teribilă animozitate spre Stephen.

— Te-am întrebat cum s-au descurcat caii tăi în ultima cursă.

— S-au descurcat bine, răspunse el scurt.

— Cât de bine? insistă Stephen.

Deşi se adresa tuturor mesenilor, zâmbetul din colţul gurii îi era adresat lui Whitney, în timp ce explică…

— Am pariat că trei dintre caii lui Clayton şi doi dintre ai mei ne vor aduce bani. Ştiu că ai mei au intrat în bani şi doar doi dintre ai lui, ceea ce înseamnă că el a pierdut pariul şi-mi datorează 300 de lire sterline. Şi, Stephen îi zâmbi conspirativ şi cu înţeles lui Whitney. Nu-i pasă de bani, însă urăşte să se recunoască învins. Nu a învăţat niciodată să accepte învingerea.

Clayton lăsă jos cuţitul şi furculiţa şi se pregătea să-l pună pe Stephen la punct, aşa cum merita deja de acum câteva ore, însă Whitney, preluând ideea lui Stephen, deturnă pe loc atacul lui Clayton.

— Ce ciudat că spui asta, îi zise ea lui Stephen, părând sincer uimită. Eu am descoperit că fratele tău acceptă înfrângerea fără nici cea mai mică luptă. În faţa celui mai mărunt obstacol descurajant el, pur şi simplu, renunţă şi…

Clayton lovi atât de tare cu palma în masă de săriră farfuriile. Sări în picioare, cu muşchii maxilarului zvâcnindu-i.

— Domnişoara Stone şi cu mine avem să ne spunem câteva lucruri şi-ar fi mai bine să o facem în privat, şuieră el, aruncându-şi şervetul pe masă, înconjurând masa şi trăgând violent scaunul lui Whitney. Ridică-te! zise el răspicat, cu o voce joasă, cruntă. Whitney rămase încremenită pe scaun. El îşi încleştă dureros mâna pe antebraţul ei, iar Whitney se ridică instantaneu.

Ducesa o privi cu o spaimă neajutorată, însă Stephen îşi ridică tăcut paharul în cinstea lui Whitney şi zâmbi.

Trăgând-o cu forţa lângă el, Clayton ieşi din încăpere şi păşi în holul pavat cu marmură. Trecând pe lângă uşa de la intrare, îi strigă valetului:

— Ai grijă ca trăsura domnişoarei Stone să o aştepte la intrare în trei minute! Intră apoi pe un hol lateral şi-i făcut semn cu capul unui servitor care le deschise uşile unui birou luxos.

Clayton o trase până spre mijlocul încăperii ticsite cu cărţi frumos ordonate în biblioteca de stejar bogat sculptată, apoi îi dădu drumul de braţ şi se îndreptă ţanţoş spre şemineu. Întorcându-se, o privi cu vădit dispreţ, făcând eforturi evidente să îşi controleze turbarea. Brusc, vocea lui sfâşie tăcerea:

— Ai exact două minute să-mi explici scopul vizitei tale neaşteptate şi nedorite. După cele două minute, te voi însoţi la trăsură şi te voi scuza în faţa mamei şi a fratelui meu.

Whitney inspiră chinuită, ştiind că, dacă avea să-i observe frica, o va folosi împotriva ei.

— Scopul vizitei mele? zise ea cu voce stinsă şi distrată, numărând frenetic în minte secundele ce treceau. Credeam că a devenit deja evident.

— Nu este evident!

— Am venit să-ţi explic de ce ţi-am spus ce ţi-am spus la banchet. Vezi tu, zise ea grăbindu-se să termine totul în minutele pe care i le acordase, mai devreme în acea zi, în

biserică, credeam că noi, tu şi cu mine, încă aveam o înţelegere şi…

Clayton o privi plin de dispreţ:

— Noi doi nu avem nicio înţelegere, zise el cu asprime. Totul s-a terminat. Am pus punct. Nici n-ar fi trebuit să înceapă, de fapt! Logodna a fost o nebunie şi blestem ziua în care mi-a venit ideea.

Îngreţoşată de ideea înfrângerii, Whitney îşi înfipse unghiile în palmă şi scutură din cap, negând.

— Nici n-a apucat sa înceapă vreodată, fiindcă eu m-am împotrivit.

— Cele două minute aproape s-au scurs.

— Clayton, te rog să mă asculţi! strigă ea cu disperare. Mi-ai spus acum mult timp că voiai să vin de bunăvoie la tine, că nu-ţi doreai o soţie rece.

— Şi? întrebă el furios. Vocea lui Whitney tremura:

— Şi iată-mă aici. De bunăvoie.

Clayton împietri, cu întreg corpul tensionat, rigid, de parcă vorbele ei trecuseră dincolo de armura lui de furie. O privi fix o clipă, cu maxilarul încordat, apoi se sprijini de şemineu şi închise ochii.

Whitney ştia că încerca să i se împotrivească. Încerca să o respingă. Aşteptă, paralizată de frică, privindu-l fix. Păru se treacă o veşnicie până când el se îndreptă, reticent. Deschise ochii şi-i întâlni pe ai ei, iar inima lui Whitney începu să bată nebuneşte. Câştigase! Văzu asta în uşoara îmblânzire a trăsăturilor lui dure. Dumnezeule, câştigase!

Privi mai întâi covorul lung ce-i despărţea, apoi privi spre ea. Când grăi, vocea îi era mai temperată, însă tonul era jos şi plin de înţeles.

— N-am de gând să-ţi uşurez situaţia, îi spuse el cu un ton egal.

Distanţa dintre ei părea uriaşă, iar Whitney ştia că vorbele lui însemnau că ea trebuia să străbată încăperea până la el, dacă-l dorea, căci el nu avea de gând să vină nici măcar până la jumătatea drumului, fiindcă nici măcar acum nu avea încredere deplină în ea.

Ochii lui nu se desprinseră o clipă de ai ei, în timp ce

Whitney începu să păşească spre el. Simţindu-şi picioarele ca de gumă, la doar un pas de el, trebui să se oprească, să-şi potolească bătăile inimii şi tremuratul genunchilor. Făcu şi ultimul pas, simţind că o lasă picioarele, şi se opri atât de aproape de el, încât sânii ei erau la doar câţiva centimetri de haina lui gri.

Cu capul plecat, aşteptă. Însă secundele treceau şi Clayton nu făcea nicio mişcare să o atingă. În cele din urmă, îşi ridică uşor capul şi îl privi cu ochii ei verzi, licărind a capitulare.

— Vrei, te rog, şopti ea îndurerată, să mă strângi în braţe acum?

Clayton dădu să o ia în braţe şi se opri… Apoi o prinse de mâini şi o trase spre el, strivind-o la pieptul lui, apropiindu-şi cu poftă gura de a ei. Gemând sufocată de bucurie, Whitney îi răspunse, savurând sentimentul buzelor lui strâns lipite de ale ei.

Încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui, se lipi de el, modelându-şi trupul topit pe formele bine conturate ale trupului lui. Fu străbătut de un fior când ea se lăsă înspre el, iar mâinile lui se strânseră posesiv pe spatele şi şoldurile ei, trăgând-o şi mai aproape de el, urcându-i apăsat pe şira spinării, apoi coborând, până când trupul ei doritor deveni una cu al său.

— Doamne, cât de mult mi-ai lipsit! şopti el cu buzele atingându-le pe ale ei, apoi sărutând-o şi mai apăsat. La prima atingere dulce a limbii lui, buzele lui Whitney se desfăcură fără să se mai lase rugate, iar Clayton gemu, strângând-o şi mai tare, cu limba devorându-i dulceaţa moale a gurii, căutând-o cu o dorinţă aproape disperată şi luând fiecare picătură din tot ce ea îi oferea.

Senzaţia desăvârşită pe care-o avea strângând-o în braţe, gustul buzelor ei agăţându-se de ale lui, voluptatea sânilor ei în căuşul palmelor lui, toate erau o bucurie de nesuportat pentru Clayton. Nu mai putea continua, însă se temea să se oprească, fiindu-i frică că, dacă se desprindea de ea, avea să dispară, iar dorinţa chinuitoare ce-l sfâşia avea să devină un gol chinuitor.

Când îşi desprinse, în cele din urmă, gura dintr-a ei, continuă să o îmbrăţişeze, odihnindu-şi bărbia în creştetul ei strălucitor, aşteptând să i se liniştească respiraţia. Iar Whitney rămase acolo, ca şi când în braţele lui erau singurul loc din lume unde-şi dorea să fie.

Trăgându-se uşor înapoi, Clayton privi în apele limpezi din ochii ei şi întrebă încet:

— Eşti dornică să te căsătoreşti cu mine?

Whitney dădu afirmativ din cap. Dădu din cap, incapabilă să vorbească.

— De ce? insistă el pe un ton egal. De ce vrei să te căsătoreşti cu mine?

Din clipa în care o făcuse să traverseze încăperea spre el, în loc să vină şi el până la mijlocul drumului, Whitney ştiuse că Clayton îi va pretinde capitularea necondiţionată. Ştia ce-i cerea el acum. Printre lacrimile de fericire şi uşurare ce-i făceau respiraţia sacadată, îşi regăsi glasul şi spuse uşor:

— Pentru că te iubesc.

Braţele lui o cuprinseră cu o forţă uluitoare.

— Dumnezeu să te aibă în pază dacă nu vorbeşti serios! o avertiză el aprig, fiindcă nu mai am de gând să-ţi dau drumul vreodată.

Tânjind, fără ruşine, după sărutul lui, Whitney şopti:

— Voi fi foarte fericită să-ţi dovedesc că vorbesc serios, şi-i văzu ochii cuprinşi de pasiune pe când îşi apleca spre ea capul, iar ea se ridică pe vârfuri să-i dovedească. Îl sărută cu toată setea chinuitoare pe care i-o provoca apropierea de el, îl sărută în toate felurile în care el o sărutase vreodată, simţindu-se copleşită de bucurie când şi el începu să-i răspundă la sărutări, mişcându-şi gura cu o uluitoare tandreţe, deschizând-o pătimaş peste a ei, până când îşi împletiră respiraţiile într-o unică suflare şi respirau unul prin celalalt.

Clayton întrerupse sărutul şi-şi obligă mâinile să se oprească din explorarea frenetică, din plăcerea chinuitoare de-ai mângâia atât de veneratele forme şi despicături ale corpului ei suplu şi voluptos, care-l urmăriseră de atâtea ori

în vis. Însă continua să o îmbrăţişeze, jucându-se cu mâna prin părul ei bogat, adorându-i textura familiară.

— De ce m-ai lăsat să aştept atât? suspină el. Lăsându-se pe spate, Whitney dădu din cap în direcţia încăperii în care se afla Vanessa.

— De ce n-ai mai putut aştepta încă puţin?

— Micuţo, chicoti el tandru, eşti singura femeie din lume care, într-un moment ca ăsta, ar aduce vorba de Vanessa.

Whitney luă pe dată o expresie solemnă, iar Clayton nu observă zâmbetul din ochii ei în timp ce spuse:

— Am o mărturisire şi ar putea influenţa pe care dintre noi două o vei alege.

Clayton se încorda:

— Ce mărturisire?

— I-am spus mamei tale adevărul despre talentul meu la pian.

Râzând uşurat, Clayton o trase mai aproape.

— Te pricepi mai bine cu vocea? o tachină el.

— Nu. Mă tem că nu.

Deşi avea un ton blând, Whitney simţi dorinţa din vocea lui când îi spuse:

— În cazul acesta, cred că va trebui să înveţi alte moduri de a-mi face pe plac.

Pe sub materialul fin al cămăşii, pieptul lui se simţea cald şi apăsa puternic pe pieptul ei. Whitney zâmbi, ridicând mâna şi întinzându-şi degetele peste inima lui ce bătea nebunește.

— Data trecută când am discutat despre neajunsurile mele în acest domeniu, mi-ai spus că n-ai timp să instruieşti o şcolăriţă naivă şi obositoare. Însă cred că, dacă ai timp, vei descoperi că sunt o elevă excelentă.

Tăcu îndelung, apoi spuse:

— As putea începe prin a te învăţa un răspuns mai potrivit decât cel de data trecută, când îţi spun că te iubesc.

Whitney dădu din cap fericită, însă glasul i se umplu brusc de lacrimi.

— Dac-ai vrea să mai încerci o data, ţi-aş arăta că am învăţat deja lecţia asta.

Ridicându-i uşor bărbia, Clayton o privi adânc în ochi şi spuse scurt:

— Te iubesc.

Aşezându-şi timid mâna tremurândă pe obrazul lui fin bărbierit, Whitney şopti:

— Şi eu te iubesc. Zâmbi.

— Draga mea, e o îmbunătăţire uriaşă.

Încercă să-i zâmbească şi ea, însă Clayton observă lacrimile licărind în ochii ei. Apucându-i faţa între palmele lui, privi în ochii ei verzi, umezi.

— La ce sunt lacrimile, iubito?

— Fiindcă, suspină Whitney, până în această clipă am fost convinsă că n-o să-mi mai spui asta niciodată.

Izbucnind în râs, Clayton o strânse cu putere la piept.

— Of, micuţo, te iubesc încă din seara în care am jucat şah la mine acasă şi, după ce-ai decretat că n-o să-i spui niciodată vreunui bărbat „domnul şi stăpânul” tău, m-ai făcut afurisit uneltitor şi fără inimă, când am câştigat partida.

O iubise din clipa în care-i povestise râzând despre o fetiţă care obişnuia să pună piper în cutiuţa cu tutun din care priza profesorul ei.

Stephen bătu încet la uşă, apoi intră în birou şi închise uşa în urma lui. Zâmbi şmechereşte către fratele lui, care-şi strânse posesiv braţele în jurul lui Whitney.

— Iartă-mă, dragă frate, însă absenţa ta face situaţia foarte stânjenitoare în încăperea de alături.

Auzindu-i vorbele, Clayton se încruntă cu dezgust.

— S-a terminat cina?

— De mult, confirmă Stephen, iar Vanessa pare să respingă tot mai vehement eforturile mele încântătoare de-a o delecta cu detalii despre îngrijirea şi hrănirea cailor de curse.

— Stephen, fratele tău are o dilemă, zâmbi Whitney întorcându-se într-o parte în braţele lui Clayton, Stai să mă gândesc cum să formulez... A, da. Are doar două mâini şi

le-a oferit pe amândouă.

Stephen ridică gânditor din sprâncene.

— Am şi eu două mâini şi niciuna dintre ele nu e promisă, domnişoară Stone, se oferi el în joacă.

— Stephen, zise Clayton sec, însă cu o urmă de zâmbet, nu încerca să forţezi limitele afecţiunii frăţeşti mai mult decât ai făcut-o deja în seara aceasta. Voi avea grijă să-mi eliberez una dintre mâini în seara asta, când o voi conduce pe Vanessa acasă.

— Şi eu ar trebui să plec, oftă Whitney, desprinzându-se cu reticenţă din braţele lui Clayton şi netezindu-şi rochia. Se va face foarte târziu până voi ajunge înapoi la Emily.

— Tu, dragostea mea, n-o să pui piciorul afară din casa asta. Voi trimite un servitor la reşedinţa Archibald, să-ţi aducă lucrurile, după ce voi pleca eu cu Vanessa. Servitorul îi va informa că te vei întoarce peste o săptămână. Nici o zi mai devreme.

Whitney ştia foarte bine că Clayton decreta asta din cauza schimbării ei inexplicabile de atitudine din momentul în care-l lăsase la biserică şi până-l revăzuse la banchet. Din moment ce-şi dorea din toată inima să rămână cu el, Whitney cedă poruncii lui cu un zâmbet sfios.

Cu un şold cocoţat pe birou, Clayton o privi pe Whitney aşezându-se şi scriindu-i un bilet lui Emily. O asigură că ducesa era şi ea la reşedinţă şi-i ceru să o trimită numaidecât pe Clarissa, împreună cu hainele ei, la Claymore. Învingătoare, Whitney adăugă şi un post-scriptum:

„De data asta eu voi trimite invitaţiile. Asta este a ta. Vrei să fii doamna mea de onoare la nuntă? Te iubesc, Whitney.”

Clayton luă biletul şi, ignorând cu seninătate prezenţa fratelui lui, o trase în picioare şi o sărută tandru, profund…

— Mă întorc în două ore, poate ceva mai mult. O să mă aştepţi?

Whitney dădu afirmativ din cap, însă pe când Clayton dădu să iasă din încăpere, se întoarse cu spatele la el şi dădu cu degetul pe biroul lui din mahon masiv.

— Clayton, zise ea încet, cu vocea sugrumată de lacrimi, când Vanessa a întrebat despre „realizările” mele în seara asta, am uitat să menţionez că am una. Şi e extraordinar că asta compensează toate celelalte lipsuri ale mele.

Stephen şi Clayton zâmbiră unul la altul, niciunul dintre ei neobservând emoţia din vocea ei.

— Despre ce realizare extraordinara vorbeşti, micuţo? o întrebă Clayton.

Îşi aduse în umerii în faţa şi începu să tremure.

— Te-am făcut sa mă iubeşti, şopti ea. Cumva, chiar am reuşit să te fac să mă iubeşti pe mine.

Râsul dispăru de pe chipul lui Clayton, înlocuit de o mândrie atât de intensă şi profundă, încât Stephen îi lăsă, tăcut, singuri.

Clayton ieşi după câteva minute din birou, gata să dea ochii cu Vanessa şi să o ducă acasă. Îi zâmbi scurt şi recunoscător lui Stephen, dădu din cap spre uşile biroului şi spuse cu o voce joasă şi amuzată:

— Stephen, să nu o scapi din ochi!

Pe când Clayton pleca alături de Vanessa, Whitney stătea în faţa lui Stephen, în birou, încercând să-şi învingă jena pe care o resimţea din cauza primei părţi a serii. În cele din urmă, îşi împreună mâinile în poala şi-l privi fix.

— Oare ce te-a făcut să vrei să rămân la cină, când era atât de evident că Clayton nu mă voia sub nicio formă aici? Ce te-a făcut să mă ajuţi, când aş fi putut fi o femeie oarecare, care…

— Ştiam că nu eşti o femeie oarecare, o corectă Stephen. Numele tău era Whitney şi aveai ochii verzi. Într-o seară, la beţie, acum multe săptămâni, dragul meu frate aproape că nu mi-a vorbit de altceva.

Doua ore mai târziu Clayton dădu buzna în salon şi Stephen remarcă sec:

— Bănuiesc că Lordul Standfield nu era în cele mai bune toane când ai plecat.

— A fost rezonabil, zise scurt Clayton. Se aşeză lângă Whitney şi, sfidând toate regulile etichetei cu eleganţa lui

degajată, îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi o trase aproape. Privindu-şi cu înţeles mama şi fratele, amândoi zâmbitori, le făcu graţios o aluzie:

— Bănuiesc că sunteţi amândoi extenuaţi după călătoria de azi dimineaţă şi vreţi să vă retrageţi?

— Eu sunt extenuată nu doar din cauza călătoriei, zise ducesa râzând şi cu multă eleganţă le ură amândurora noapte bună. Însă Stephen nu făcu nimic în acest sens. Rezemându-se în scaun, îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse:

— Eu nu sunt câtuşi de puţin obosit, frate dragă. Şi apoi, vreau să aflu totul despre planurile de nuntă. Ignorând privirea ucigătoare a lui Clayton, îşi mută privirea întrebătoare de la el, la Whitney. Ei bine, când faceţi nunta?

Clayton oftă, resemnându-se cu prezenţa lui Stephen şi-i zâmbi lui Whitney.

— Cât o să-ţi ia să te pregăteşti, iubito?

Privind în ochii lui gri, pătrunzători, Whitney ar fi preferat să-i simtă îmbrăţişarea şi buzele lipite de ale ei, decât să discute acum despre planurile de nuntă, însă asemenea lui Clayton nici ea nu avea de ales decât să răspundă întrebării lui Stephen:

— Bănuiesc c-o să fie o nuntă mare? zise ea amuzată, gândindu-se la titlul lui Clayton şi marele număr de prieteni şi cunoştinţe pe care ştia că el îl avea.

— Foarte mare, confirma Clayton.

— Atunci va fi nevoie de mult timp să o organizam. Sunt multe aranjamente de făcut, de ales rochiile, nenumărate probe, iar croitoresele au nevoie de o veşnicie. Trebuie pregătite invitaţiile, trimise şi confirmate... Făcu o pauză. Cam câţi invitaţi vor fi?

— Vreo cinci sau şase sute, cred, răspunse Clayton.

— Mai degrabă spre o mie, dacă nu cumva ai de gând să jigneşti jumătate din societate şi să le îndepărtezi pe rudele noastre, îl corectă Stephen, zâmbind la vederea expresiei de groaza şi uimire de pe faţa lui Whitney. Ducii Westmoreland se căsătoresc întotdeauna în biserică, iar celebrarea nunţii are întotdeauna loc aici, la Claymore. E o

veche tradiţie pe care toată lumea o cunoaşte, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji că oamenilor li se va părea ciudat că nunta are loc acasă la Clay şi nu la tine.

— Se căsătoresc întotdeauna în biserică, iar celebrarea are loc aici? repetă Whitney, privindu-şi acuzator logodnicul care zâmbea. Şi când mă gândesc cum m-ai ameninţat că mă răpeşti şi mă duci în Scoţia!

— Ăsta e obiceiul, doamnă, chicoti Clayton, desenând cu degetul arătător conturul elegant al obrazului ei, apoi ridicându-i uşor bărbia, iniţiat de primul Duce de Claymore care şi-a răpit aleasa din castelul părinţilor ei, aflat la o distanţă de câteva zile de Claymore. Pe drum, au găsit o mănăstire şi, din moment ce strămoşul meu practic îi compromisese fetei onoarea, unul dintre călugări a fost dispus să-i căsătorească, în ciuda împotrivirii temporare a doamnei. Celebrarea, accentuă el, a avut loc aici, fiindcă rudele revoltate ale tinerei nu voiau sub nicio formă să sărbătorească în casa lor un eveniment pe care, pe atunci, îl considerau mai degrabă motiv de ceartă decât de sărbătoare, zise el şi zâmbi şi mai larg. Vezi tu, dacă te-aş fi dus în Scoţia, să ne căsătorim acolo, ca apoi să te aduc înapoi aici, aş fi respectat cu stricteţe tradiţia iniţială.

Fiind redusă la tăcere la acest subiect, Whitney reveni la timpul necesar pentru organizarea nunţii.

— Nunta lui Therese Duville n-a fost nici pe jumătate la fel de mare şi a durat un an organizarea…

— Nu, zise hotărât Clayton, sub nicio formă.

— Şase luni? îi oferi Whitney un compromis.

— Şase săptămâni, anunţă sec Clayton.

Însă tonul lui imperativ n-o intimidă deloc pe Whitney.

— Dacă va fi o nuntă aşa mare, abia dacă poate fi planificată în şase luni.

Clayton îi făcu conspirativ cu ochiul lui Stephen:

— Foarte bine atunci, oftă el. Îţi acord opt.

— Opt luni, fu de acord Whitney, oftând tristă. Abia dacă va fi suficient, deşi pare o eternitate.

— Opt săptămâni, o corectă decis logodnicul ei. Nici o zi în plus. Mama şi Hudgins te vor ajuta. Îţi voi pune la

dispoziţie o armată de asistenţi. Opt săptămâni va fi timp suficient.

Whitney îi aruncă o privire îndoielnică, însă fiindcă nici ea nu voia să mai aştepte opt luni, acceptă fericită.

Clayton stătea cu braţul pe după umerii lui Whitney, pălăvrăgind prieteneşte cu Stephen, când o simţi tot mai grea lângă el şi observă că nu-i mai răspundea tachinărilor. Privi spre ea şi-i văzu genele lungi odihnindu-i-se liniştite pe obraji.

— A adormit, zise el încet.

Foarte uşor o împinse puţin într-o parte, apoi o luă în braţe.

— Iubito, ai avut o zi mai mult decât extenuantă, murmură el, pe când ea se cuibări la pieptul lui.

Îi spuse lui Stephen:

— Aşteaptă-mă aici. Vreau să-ţi spun câteva lucruri când cobor.

Câteva minute mai târziu, după ce chemă o servitoare şi o văzu pe Whitney dormind liniştită într-unul din dormitoarele de oaspeţi, Clayton se întoarse în salon şi închise uşa în urma lui. Când se întoarse, Stephen îi întinse un pahar cu whisky şi-l ridică pe al său, într-un toast tăcut.

— Am două întrebări pentru mine, zise calm Clayton, după ce amândoi se aşezară.

Zâmbind, Stephen îşi întinse picioarele lungi în faţa lui, încrucişându-şi gleznele.

— Aşa mă gândeam şi eu, Alteţă.

— De unde-ai ştiut cine era Whitney pentru mine?

— Tu mi-ai spus. Într-o seară, la beţie, la Grand Oak, mi-ai povestit totul despre ea, inclusiv despre ochii ei verzi pe care, Dumnezeu ştie, îi posedă.

Aplecându-se înainte, Clayton îşi sprijini antebraţele pe genunchi, uitându-se în paharul cu whisky pe care-l plimba în palme.

— Cât ţi-am povestit în acea noapte?

Stephen se gândi să-l mintă, ar fi fost mai uşor, însă renunţă la idee când Clayton îşi ridică spre el privirea teribil de perspicace.

— Totul, recunoscu Stephen oftând. Totul, inclusiv răul pe care i l-ai făcut. Când a apărut în seara asta aici, crezând că primiseşi biletul ei care-am înţeles că e la Hudgins, a fost suficient s-o privesc o dată şi să hotărăsc că, din moment ce pierderea ei ţi-a provocat atâta suferinţă, eu ţi-o voi reda.

Clayton dădu din cap, acceptând explicaţia lui Stephen.

— Şi mai am o întrebare, zise el serios.

— Ziceai că ai două întrebări şi deja ţi-ai atins limita, îl avertiză Stephen în glumă.

Ignorându-l, Clayton zise cu o voce gravă, solemnă:

— Aş vrea să ştiu ce stă în puterea mea să-ţi dau, spre a-mi exprima recunoştinţa.

— Banii sau viaţa? se aventură Stephen, zâmbind viclean la cererea banditului.

— Sunt ale tale, doar să mi le ceri, răspunse scurt Clayton.

Mai târziu în acea noapte se întinse în pat, cu mâinile încrucişate sub cap, privind fix în tavan. Nu-i venea să creadă că Whitney era aici, că după ce i s-a împotrivit feroce atâta timp, venise în seara aceea şi luptase să regăsească ceea ce începuseră împreună.

Se gândi la felul în care îl înfruntase în birou, provocându-l să nege că încă o dorea. Apoi zâmbi în întuneric, amintindu-şi felul în care traversase încăperea până la el, cu capul sus, cu ochii strălucind de iubire şi renunţare. Acea amintire a felului în care ea venise spre el, renunţând la mândrie fiindcă-l iubea avea să trăiască veşnic în inima lui. Nimic nu avea să însemne vreodată mai mult pentru el.

Mâine avea să insiste să-i dea o explicaţie completă a ceea ce s-a întâmplat de şi-a schimbat atât de drastic atitudinea între biserică şi banchet. Ba nu, se corectă el printr-un rânjet strâmb, avea să o roage să-i explice. Frumoasa aprigă care dormea în camera de alături avea să răspundă mai degrabă la o întrebare, decât la o solicitare.

CAPITOLUL 30

Whitney se trezi dintr-un somn adânc, presărat cu vise neterminate, şi se întoarse pe partea cealaltă, nevrând să le alunge. Deschise ochii, recunoscând în acelaşi timp locul în care se afla şi pe Mary, servitoarea roşcată care o ajutase data trecută când fusese acolo.

— Stăpânul se tot plimbă de vreo oră pe jos, cu ochii pe scări, o anunţă veselă Mary de la capul patului, cu accentul ei irlandez. Mi-a spus să vă spun că azi e neobişnuit de cald şi vă roagă să vă echipaţi pentru călărit.

— Bărbatul ăsta se crede regele Angliei! mormăi Clarissa, dând buzna în încăpere cu boneta strâmbă pe cap. Hotărăşte că vrea să se însoare cu fetiţa mea şi suntem expediate acasă din Franţa. Vrea să meargă la bal şi noi ne trambalăm la Londra. În dimineaţa asta, vrea să călărească şi m-a scos din pat în zori şi m-a adus aici cu restul bagajelor tale. În zori! exclamă ea enervată, trăgând la o parte pătura de pe Whitney. La ora la care oamenii cu cap nici nu circulă pe drumuri!

Whitney râse, dându-se jos din pat.

— Of, Clarissa, te iubesc! Se îmbăie repede şi îmbrăcă echipamentul arămiu de călărie pe care i-l adusese Clarissa în acea dimineaţă, cu restul cuferelor. Dornică să-l vadă pe Clayton, să se asigure că nu regreta că o lăsase să câştige aseară, îşi pieptănă pe spate părul lung şi-l prinse în coadă cu o fundă, apoi ieşi repede din cameră.

Traversă balconul larg, apoi se opri. Clayton o aştepta la capul scărilor, cu soarele iernii luminându-i părul negru, prin plafonul de sticlă aflat la trei etaje deasupra. Îmbrăcat într-o cămaşă ţărănească din piele de căprioară, cu un decolteu în V şi strânsă pe corp şi pantaloni cafenii de călărie, arăta atât de masculin, asemenea unui zeu înalt, cu umerii laţi, încât Whitney îşi simţi pulsul accelerându-i-se nebuneşte.

Clayton o privi venind spre el, coborând scara

şerpuită. Circumspect, îi studie chipul frumos, căutând semne că regreta capitularea ei de aseară sau că-l dispreţuia fiindcă-i îngreunase misiunea.

Apoi ea se opri pe ultima treaptă, zâmbind timid şi urmărindu-i privirea întrebătoare.

— E cât se poate de jenant, zise ea încet, să ştiu că toată lumea va spune că mirele e mult mai frumos decât mireasa.

Clayton nu se putu abţine. O prinse în braţe, aproape strivind-o la pieptul lui, îngropându-şi faţa în mirosul proaspăt al părului ei.

— Dumnezeule! şopti el. Cum o să fiu în stare să aştept opt săptămâni până să fii a mea?

Îi simţi corpul împietrindu-se pentru o clipă în îmbrăţişarea lui. Nu asta voise, însă-şi dădu seama că Whitney împietrise de teama gândului de-a face dragoste cu el. Zâmbi prin părul ei. Avea la dispoziţie opt săptămâni să o îmbrăţişeze şi să o dezmierde. Opt săptămâni până când dorinţa lui îşi putea urma cursul natural spre a se împlini şi, în tot acest timp, şi ea avea să ajungă să-l dorească şi să-şi dea seama că nu avea să-i facă vreun rău. În noaptea nunţii, chiar dacă actul în sine o speria, va avea suficientă încredere în el cât să îl lase să facă dragoste cu ea. Atunci îi va arăta cum trebuia să fie, de fapt, cum era scris să fie. O va face să-l dorească nebuneşte, până va ajunge să se agate de el, să tremure dulce sub el, tânjind să fie luată.

— Vrei să vezi moşia? o întrebă el imediat ce terminară micul dejun.

— Foarte tare, zise Whitney veselă.

Era una dintre acele zile albastre, luminoase de iarnă, în care soarele încălzea tot ce întâlnea în cale. Se plimbară împreună prin grădini elegante, întinse, cu răsaduri de flori aranjate în modele geometrice cu marginile exacte şi perfect tunse.

Grădinarii şi îngrijitorii care adunau crenguţele căzute, dându-le foc în mici grămăjoare, părură nici să nu-i observe pe cei doi, plimbându-se prin grădini. Însă când tânăra

spuse ceva ce-l făcu pe duce să izbucnească în râs şi să o ridice pe sus, îmbrăţişând-o, câţiva dintre ei îi priviră uluiţi, schimbând zâmbete cu subînţeles, înainte să se întoarcă la treburile lor.

Alături de Clayton, Whitney se plimbă în razele soarelui ce scăpărau printre crengile copacilor. Îşi imagina ce splendoare trebuia să fie acolo primăvara, când copacii aveau să înflorească, iar aleile se vor umple de petalele florilor şi pe băncile de fier se va aşterne un pat de flori roz şi albe.

Se întoarseră şi merseră pe lângă malurile perfect drepte ale unui lac uriaş. Pe malul opus, cu vedere spre lac, se afla o movilă mare cu un pavilion cu piloni eleganţi. Clayton o luă de mână şi se plimbară în jurul lacului, spre pavilion. Cuprinsă de un val de fericire, Whitney se gândi că era o binecuvântare să-şi simtă mâna strânsă în mâna puternică şi caldă a lui Clayton, să fie alături de el, într-o atmosferă de linişte, fericire şi pace, fără barierele pe care ea le ridicase mereu între ei. Privi spre cerul albastru, luminos, pe care se plimbau nori albi, pufoşi, şi hotărî că aceea era cea mai fericită zi din viaţa ei.

Din pavilion priveliştea spre lac şi împrejurimi era extraordinară. Whitney se sprijini cu umărul de unul dintre pilonii albi, inspirând toată splendoarea locului. Ştia bine că Clayton o adusese aici fiindcă în interiorul pavilionului puteau găsi o oarecare intimitate, însă ea stătea acolo, prelungind cu încântare clipa în care aveau să păşească înăuntru şi el avea să o strângă în braţe…

El îi apăru, pe neaşteptate, în faţă, blocându-i vederea şi aşezându-şi mâinile pe umerii ei. Îi râdeau ochii pe când îşi apropie, încet, gura de a ei.

— Fie cum vrei tu, zise el pe un ton amuzat. Eu nu sunt timid, aşa că pentru mine nu contează câtuşi de puţin dacă te sărut aici sau înăuntru.

Când îşi desprinse, în cele din urmă, buzele de ale ei, Whitney tremură de dorinţă.

— Clayton, şopti ea, eu…

El o întrerupse cu vocea lui profundă, însă liniştită:

— Ador când te aud rostindu-mi numele. Mă faci să vreau să te strâng în braţe, să-ţi simt limba dulce în gura mea, să-ţi mângâi sânii şi să-ţi simt sfârcurile întărindu-se mândre în palmele mele.

Whitney trase aer în piept şi-şi coborî privirea, însă nu înainte ca Clayton să zărească focul ce se aprinse în privirea ei de jad şi uşoara nuanţă rozalie ce-i cuprinse obrajii moi. Râse în sinea lui. Poate acum se temea la gândul că el va face dragoste cu ea, însă rămânea aceeaşi creatură caldă, pasională, iar curând avea să-şi alunge temerile. Privi peste umărul ei, spre pavilion. Voia să o ţină în braţe şi să-i sărute în voie gura atât de provocatoare, însă nu aici, unde ştia că puteau fi văzuţi. Îşi lăsă privirea să străbată peisajul, puţin iritat de lipsa de intimitate din jur, apoi zări culmea împădurită ce se întindea la orizont, înspre vest. Acea culme avea să le ofere şi intimitate, şi o privelişte.

— Pădurea moşiei? întrebă Whitney, urmărindu-i privirea.

Clayton îi zâmbi:

— O parte din pădure. Se zice că de acolo privelişte ar fi cea mai frumoasă. O să călărim numaidecât într-acolo, şi nu numai pentru privelişte, adăugă el în tăcere. Se întoarse şi se sprijini de zidul pavilionului, desfătându-se la vederea profilului ei vioi. Cu părul strălucitor prins la spate într-o fundă lată de catifea, îi amintea lui Clayton de o fetişcană care-ar trebui să poarte şosete albe şi fustiţă cu volane şi să se dea în leagăn, în timp ce băieţii s-ar certa care să aibă onoarea să o împingă. Însă aici imaginea se sfârşea, căci nu era nimic copilăresc în formele ei voluptoase şi provocatoare, scoase atât de bine în evidenţă de costumul ei de călărie arămiu.

Reticent, Clayton îşi îndreptă atenţia spre ceva mai puţin plăcut.

— Între noi au mai rămas câteva lucruri de lămurit şi aş prefera să facem asta acum, ca apoi să putem îngropa şi uita trecutul.

Whitney îşi întoarse capul, iar el adăugă încet:

— Cred că ştii deja ce vreau să te întreb… Whitney ştia că voia explicaţii pentru faptele ei din ziua nunţii lui Elizabeth şi dădu afirmativ din cap, inspirând adânc.

— Vezi tu, când te-am văzut la biserică credeam că încă eram logodiţi şi habar nu aveam că primiseşi o invitaţie la nuntă. Credeam că veniseşi să încerci să mă vezi pe mine… Şi-i spuse întreaga poveste, pur şi simplu, fără să încerce să ascundă durerea şi furia pe care le simţise pentru el.

Clayton o ascultă fără să o întrerupă. Când termină, o întrebă:

— Ce te-a făcut să hotărăşti să vii aici aseară, după ce m-ai urât astfel, atâtea săptămâni?

— Emily m-a făcut să-mi dau seama că te-am judecat greşit.

— Ce anume, zise Clayton oarecum alarmat, ştie Emily Archibald despre noi?

Cu voce joasă Whitney recunoscu:

— Totul, apoi îl văzu tresărind şi zise cu ezitare, acum pot să te întreb şi eu ceva?

— Orice, răspunse grav Clayton.

— Orice, îl tachina Whitney, în limitele puterii şi raţiunii tale?

— Orice! declară el ferm, însă zâmbind.

— De ce mi-ai făcut fapta aceea îngrozitoare? Ce te-a făcut să crezi că eu mă dăruisem lui Paul?

Cu vocea sugrumată de auto-dispreţ, Clayton îi răspunse la întrebare.

— Cum ai putut să o crezi pe Margaret, ştiind cât de mult mă ura? Whitney îl privi rănită şi acuzatoare, însă realiză că nu făcea altceva decât să-i facă şi mai dureroasă amintirea acelei nopţi, aşa că-l sărută repede pe buze.

— Nu mai contează.

— Ba contează, zise Clayton cu asprime. Însă, într-o bună zi, mă voi revanşa faţă de tine, iar vocea îi fu îmblânzită de un zâmbet. Hai să vedem dacă reuşeşti să-i faci faţă iepei mele preferate. Ne întrecem până la culme.

Priveliştea de pe vârful culmii era spectaculoasă. Cât

Clayton legă caii, Whitney privi de-a lungul văilor împădurite, încercând să-şi imagineze cum arătau colorate în verdele viu al verii sau în roşul auriu al toamnei.

— Ai mai multe lucruri de care să te bucuri aici în afară de privelişte, doamna mea, anunţă din spatele ei o voce răguşită şi veselă. Vino încoace să-ţi arăt.

Whitney se întoarse şi-l văzu pe Clayton aşezat cu un genunchi ridicat şi umerii sprijiniţi de un trunchi de copac din spatele lui. Văzu senzualitatea caldă din ochii lui gri şi simţi un mic fior de groază. Îşi dorea foarte tare să fie în braţele lui, să fie sărutată şi îmbrăţişată, însă bănuia că Clayton se gândea la mai mult de atât. Fiindcă deja se culcase cu ea, ar fi putut simţi că pentru ei doi căsătoria nu mai era o condiţie esenţială. Whitney simţea nu doar că mariajul era o condiţie esenţială pentru actul sexual, însă şi-ar fi dorit să poată evita la infinit intimitatea sexuală. Nu putea, desigur, însă mai avea opt săptămâni până avea să fie obligată, în calitate de soţie, să îndure acel act dureros şi jenant şi îşi dorea acel răgaz de opt săptămâni. Fiind reticentă să-i spună asta lui Clayton dacă nu era absolut necesar, se întoarse iar spre văile din zare şi încercă să-i mute gândul de la a face dragoste.

— Priveliştea e uluitoare, zise ea, poetic. Am putea călări într-acolo?

— Am putea, zise el încercând să-i facă pe plac, apoi adăugă… Într-o altă zi.

— De ce nu facem asta acum? sugeră Whitney cu o hotărâre rugătoare.

— Fiindcă vreau să te sărut, răspunse el simplu. Whitney se răsuci cu neîncredere uşurată.

— Vrei doar să mă săruţi? Adică n-o să încerci să…

— Of, draga mea, vino încoace, râse Clayton cu blândeţe, văzând-o roşind. Asta e tot ce vreau să fac. Asta este tot ce voi face, adăugă el în tăcere.

Oftând uşurată şi bucuroasă, Whitney se duse la el. Dădu să se aşeze lângă el, însă Clayton o prinse de mâini şi o trase în poala lui.

— Priveliştea e mai frumoasă dacă stai undeva mai

sus, o tachină el.

Înconjurând-o cu braţele lui, o strânse şi mai tare lângă el. Fără să se împotrivească, îşi întoarse chipul în aşteptarea sărutului lui. Clayton îi atinse tâmpla cu buzele, îi sărută fruntea netedă şi obrazul. Îi închise ochii cu buzele, evitându-i gura, să nu o sperie cu pasiunea lui, însă se retrase surprins de râsul ei reţinut.

— Dacă nu înveţi să ţinteşti mai bine, ducele meu, îl avertiză ea cu ochii sclipind de râs, până la urmă voi fi obligată să-ţi cumpăr un monoclu.

— Zău aşa? mormăi răguşit Clayton, sărutând-o apăsat pe gură. Îi simţi mâinile urcând pe pieptul lui şi în jurul gâtului, iar inima lui o luă la galop. Când buzele ei se desfăcură sub ale sale, simţi sângele cum îi fierbe de dorinţă, iar când limba ei se strecură timid în gura lui, Clayton îşi simţi întregul sistem nervos electrizat, explodând. O sărută apăsat, cu gura mişcându-i-se cu o pasiune pe jumătate aprigă, pe jumătate blândă, iar ea gemu, sărutându-l la rândul ei cu buzele arzând de dorinţă şi pasiune. O aţâţa cu limba lui, retrăgându-se, apoi pătrunzând-o adânc, până când ea reacţionă instinctiv, aşa cum voia el.

Îşi mişca mâna după pofta inimii, deschizându-i jacheta pentru a-i cuprinde sânii cu palmele lui, rotindu-şi degetul mare în jurul sfârcurilor ei întărite. Pe sub bluza de mătase, sânii ei exuberanţi prinseră viaţă în mâna lui, excitându-l şi avertizându-l în acelaşi timp. Gemetele ei dulci de plăcere îi pătrundeau fiinţa şi-i răsunau în urechi. Se forţă să-şi îndepărteze mâna, doar pentru a o duce mai jos, mângâindu-i uşor abdomenul plat, apoi coapsa fermă, căutând instinctual locul în care, fără barierele fustelor ei, i-ar fi putut desface coapsele mătăsoase şi uşor, tandru, şi-ar fi aţâţat frumoasa iubită tremurândă până când avea să se topească după el, dorindu-l la fel de tare cum el o dorea pe ea. Gura lui începu să o sărute tot mai pasional pe a ei, tot mai flămând şi începu să se îndrepte spre tivul fustei.

Cu ultimul dram de control pe care-l mai avea, Clayton îşi desprinse gura de a ei şi-i trase cu fermitate

mâinile din jurul gâtului lui. Respira greu şi sacadat, îşi simţea sângele fierbându-i până în vârful urechilor şi un foc alergându-i nebun prin vene. O ridică pe Whitney la pieptul lui, departe de poala lui, pentru a evita să o şocheze sau să o sperie cu dovada întăritâ a dorinţei lui. Apoi o privi, încă disperat să îşi unească trupul cu al ei. Voia să îşi lase viaţa lui să curgă prin ea, să o poată privi şi să ştie că sămânţa lui era adânc înăuntrul ei, să-i vadă trupul subţire crescând cu copilul lui în pântec…

Clayton inspiră adânc şi expiră încet. Whitney îl privea, iar pe chipul ei frumos se citeau îndoială şi îngrijorare. El îi zâmbi, simţindu-se oarecum trădat de reacţiile necontrolabile ale propriul său corp în faţa ei.

— Micuţo, îi explică el precaut, dacă nu cumva vrei să mă vezi ieşindu-mi din minţi, mă tem că n-o să ne putem juca prea mult aşa.

Whitney căscă ochii de uimire, apoi se lumină, înţelegătoare. Sări drept în picioare şi dădu să se îndepărteze de el, însă Clayton o trase iar la pieptul lui.

— Nu, zise el încet, mai stai puţin în braţele mele. Vreau doar să te ţin în braţe. Şi ea făcu întocmai.

— Culmea asta e limita proprietăţii tale? întrebă Whitney mai târziu, pe când se îndreptau spre caii priponiţi.

Clayton păru cam surprins.

— Nu, limitele sunt mai departe.

— Cât pământ ai? întrebă Whitney, surprinsă de expresia lui ciudată, uşor rănită.

— Cam o sută de mii şi doisprezece acri. Ea răsuflă impresionată.

Şocul ei evident îi aminti lui Clayton de altceva şi se opri brusc, privind-o foarte amuzat.

— Dacă stau să mă gândesc bine, am tot vrut să te întreb dacă nu cumva casa mea ţi se pare „ponosită”.

Whitney îi aruncă un zâmbet îndrăzneţ.

— Am spus „mohorâtă”. „Ponosită” a fost cuvântul tău. Şi adevărul e că e splendidă, exact ca şi tine.

Pentru un bărbat care aşteptase luni de zile doar să o audă spunându-i pe numele mic, să o audă acum

spunându-i în aceeaşi dimineaţă că era „frumos” şi „splendid” era motiv suficient de întemeiat pentru încă un sărut lung şi apăsat.

*

Stând în dreptul ferestrelor largi ce dădeau spre peluză, ducesa şi Stephen îi priveau pe Whitney şi Clayton mergând de mână spre casă.

— Sunt splendizi împreună, nu-i aşa? observă fericită alteţa sa.

— Aşa este, draga mea, chicoti complice Stephen. Iar dumneata vei avea jumătate de duzină de nepoţi splendizi. Şi pun pariu că nu peste foarte mult timp, adăugă el zâmbind larg.

— Stephen, e mare păcat pentru tine!

— Nu văd de ce. Mie mi se pare chiar minunat.

Mama lui îi aruncă o privire exasperată care se transformă în râs când dădu de zâmbetul lui contagios.

— Ce voiam să spun, băiat afurisit ce eşti, era că e o fată minunată şi-l face pe fratele tău mai fericit decât l-am văzut vreodată.

— Într-adevăr, şi Stephen privi pe fereastră şi-o văzu pe Whitney, care până atunci mersese alături de Clayton, dându-se brusc înapoi, râzând. Îi vorbi repede, apoi se întoarse şi fugi. Din două salturi lungi Clayton o prinse de talie, o aruncă peste umăr de parc-ar fi fost un sac cu făină şi continuă să meargă cu paşi mari spre casă. Whitney se zbătu şi se împinse în el până ce o lăsă jos, după care merse liniştită pe lângă el, cu mâinile încrucişate sfios la spate.

— Şi cu asta se potoliră! râse ducesa.

— Nu fi aşa convinsă, chicoti Stephen. Şi chiar în timp ce el vorbea, Whitney începu s-o ia înaintea lui Clayton, de data asta cu vreo patru, cinci paşi, apoi se întoarse şi începu să facă salturi mărunte înapoi. Scuturâ din cap, râzând la ce-i spunea Clayton, apoi se răsuci pe călcâie şi fugi din câmpul lor vizual. În loc să o urmărească şi de data

asta, Clayton se sprijini cu un umăr de-un copac, îşi încrucişă braţele pe piept şi strigă ceva după ea. Whitney se întoarse într-o clipită, aruncându-şi braţele de gâtul lui.

— Cu asta se potoliră! râse Stephen. Aminteşte-mi s-o întreb pe Whitney dacă n-are vreo soră, adăugă el grijuliu.

— Zău aşa, Stephen, protestă excelenţa sa. Când în ultimii cinci ani jumătate când mamele din Londra au tot încercat să-şi scoată fetele în calea ta, nu văd de ce nu ţi-ai ales deja o soţie şi… făcu o pauză, ca şi când i-ar fi venit o idee. Parcă Whitney zicea că are o verişoară de-a doua.

Chipul lui Stephen fu luminat de un zâmbet leneş, foarte asemănător cu al fratelui lui şi tot atât de fatal pentru inima unei doamne.

— Dacă seamănă cu Whitney, mă însor imediat cu ea şi-ţi voi dărui atâţia nepoţi cât să te fac să roşeşti.

— Doar nu vorbeşti serios! exclamă ducesa la prânz, când Clayton îşi anunţă intenţia de-a se căsători în opt săptămâni.

— Ba vorbesc foarte serios, şi ridicându-se de pe scaun o sărută pe frunte pe Whitney şi glumi… Vă las pe voi două să stabiliţi micile detalii legate de eveniment.

Păşi spre uşă, se întoarse iar spre mama lui şi spre Whitney, care se uitau una la cealaltă, copleşite, şi i se făcu milă de ele.

— Faceţi doar o listă cu lucrurile care trebuie rezolvate şi daţi-i-o lui Hudgins. El va reuşi să acţioneze astfel încât totul se fie rezolvat în grabă.

— Cine anume e acest Hudgins? întrebă Whitney. Nu l-am văzut niciodată.

— E secretarul lui Clayton şi e un vrăjitor, oftă ducesa. Se va folosi de magia numelui lui Clayton şi totul va fi gata în opt săptămâni, însă speram să avem mai mult timp pentru petreceri…

Clayton îi întrerupse fraza când îşi vârî iar capul pe uşă şi, zâmbind diavoleşte, zise:

— Lista nu e gata încă?

CAPITOLUL 31

Răspunzându-i biletului lui Whitney, Lady Anne Gilbert sosi două zile mai târziu, gata să ajute la pregătirile de nuntă şi se împrieteni aproape pe loc cu ducesa.

Whitney îşi petrecu următoarele patru zile într-o zăpăceală de confort şi apropiere, zâmbete aruncate peste masă şi momente furate de fericire unul în braţele celuilalt.

După cum prezisese mama lui Clayton, toate magazinele acceptară termenul lor de opt săptămâni, în ciuda faptului că modistele cele mai căutate erau deja foarte aglomerate cu comenzi pentru sezonul următor. Cel mai adesea patroanele însele veneau cu schiţe şi cutii pline de materiale, toate dornice să poată spune că o ajutaseră pe viitoarea Ducesă de Claymore cu pregătirile de nuntă.

Însă în cea de-a cincea zi Whitney fu informată protocolar de un valet că:

— Alteţa Sa vrea să vă vadă imediat în biroul său. Încercând să-şi învingă neliniştea din piept, Whitney străbătu în grabă holul, dădu din cap în direcţia bărbatul distins pe lângă care trecu şi care ducea sub braţ o servietă mare, plată şi lungă şi intră în biroul lui Clayton. Închizând uşa în urma ei, imită o reverenţă haioasă, de servitoare şi zise glumeaţă:

— M-aţi chemat, Alteţă?

Clayton stătea în fata biroului şi o privi tăcut, cu o expresie foarte sobră.

— S-a întâmplat ceva? rosti Whitney după o clipă. Deşi vorbea cu blândeţe, tonul lui avea o gravitate ciudată.

— Nu. Vino încoace, te rog.

— Clayton, ce e? zise Whitney, grăbindu-se spre el. Ce s-a…

O trase spre el, într-o îmbrăţişare strânsă.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise el cu o voce ciudată, gravă. Îmi era dor de tine. Ţinând-o cu o mână pe după talie, se aplecă într-o parte şi luă o cutiuţă de catifea de pe biroul din spatele lui.

— M-am gândit la un smarald, zise el cu acelaşi ton blând şi grav, însă ar fi fost umbrit de strălucirea ochilor tăi. Aşa că am ales asta, în schimb. Deschise capacul cutiei cu mâna lui liberă şi un diamant fantastic reflectă raze colorate pe grinzile de pe tavan.

Whitney se uită la el absolut uluită.

— N-am văzut niciodată ceva atât de... Şi se opri, ochii umplându-i-se de lacrimi de fericire.

Luându-i mâna, Clayton îi puse piatra desăvârşită pe degetul ei lung. Whitney îşi privi mâna care purta acum prima dovada tangibilă că ea era cu adevărat a lui Clayton. Acum îi aparţinea lui şi toată lumea avea să vadă inelul şi să o ştie.

De acum nu mai era Whitney Allison Stone, fata tatălui ei, nepoata Lordului şi a lui lady Gilbert. Acum era mireasa făgăduită Ducelui de Claymore. Într-o singură clipă îşi pierduse identitatea şi primise una nouă. Voia să-i spună că inelul era superb, că-l venera, însă reuşi să şoptească doar:

— Te iubesc, şi-i dădură lacrimile şi-şi îngropă faţa în pieptul lui. Nu sunt tristă, încercă ea să-i explice, pe când simţi strânsoarea liniştitoare a braţelor lui. Sunt fericită.

— Ştiu, micuţo, şopti el, strângând-o în braţe până când simţi şi ea aceeaşi emoţie neaşteptată pe care-o simţise el când îi alesese inelul cu câteva minute în urmă.

În sfârşit, Whitney se retrase, zâmbind sfioasă şi ţinându-şi mâna ridicată, să admire splendoarea pietrei strălucitoare.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut, zise ea, cu excepţia ta.

Clayton se simţi străbătut de o pasiune arzătoare, auzindu-i vorbele şi îşi înclină capul să-i prindă gura cu a lui, apoi îşi controlă mişcarea. În acele zile corpul lui reuşea să tolereze stimuli doar în anumite limite. În schimb, îi zise pe un ton de o falsă severitate:

— Doamnă, sper să nu-ţi faci un obicei din a plânge de fiecare data când îţi dăruiesc o bijuterie, altfel va trebui să ţinem nişte găleţi la îndemână când le vei vedea pe cele

care-ţi vor reveni de la bunicile mele.

— Inelul ăsta n-a fost al uneia dintre bunicile tale?

— Nu. Ducesele Westmoreland nu se logodesc niciodată cu un inel care a fost al alteia, asta e tradiţia, însă verigheta ta va fi moştenire de familie.

— Mai există şi alte tradiţii Westmoreland? întrebă Whitney zâmbind cu multă dragoste.

Clayton nu se mai putu înfrâna. O strânse în braţe şi-şi lipi gura de a ei, cu poftă şi dorinţă.

— Putem începe noi una, îi şopti el cu subînţeles. Spune-mi că mă vrei, şopti el, acaparând-o cu gura lui aprigă şi tandră.

— Te iubesc, îi răspunse ea în schimb, însă Clayton îi simţi trupul uluitor venind mai aproape de al lui. Pieptul lui răsună de un râs profund şi înţelegător, în timp ce se retrase.

— Ştiu ca mă iubeşti, micuţo, zise el ridicându-i bărbia, însă mă şi vrei.

Whitney îşi aminti, în mod convenabil, că mătuşa şi croitoreasa o aşteptau în camera de alături. Pe jumătate reticenta, se îndepărtă.

— Asta este tot, Excelenţă? şi zâmbi, făcând încă o reverenţă de servitoare.

Clayton luă un ton politicos şi impersonal.

— Deocamdată, mulţumesc, zise, însă când ea se întoarse, o plesni cu afecţiune direct peste fund.

Whitney se opri, îl privi peste umăr cu o severitate exagerată şi-l avertiză:

— În locul tău, eu n-aş uita ce s-a întâmplat când mi-ai făcut asta după petrecerea de la reşedinţa Rutherford.

— În casa soţilor Archibald? clarifică el. Când te-am adus acasă?

Ea dădu să izbucnească în râs. Însă reuşi să dea serios din cap:

— Întocmai.

— Ar trebui cumva să înţeleg, o luă Clayton în derâdere, nereuşind să rămână serios, că mă ameninţi că dărâmi tablourile de pe pereţi?

Încurcată, Whitney se uită la portretele în rame masive, sculptate, atârnate pe pereţi, apoi privi chipul amuzat al lui Clayton.

— Eu credeam că te-am pălmuit.

— N-ai nimerit.

— Serios?

— Mă tem că da, confirmă el cu gravitate. Whitney îşi reţinu chicotelile.

— Ce provocator!

— Fără îndoială, fu el de acord.

Amuzată, Whitney se întoarse şi dădu să plece. Ce-a de-a doua lui palmă ateriză cu un pic mai multă forţă decât prima pe fundul ei şi, deşi reuşi să ia o faţă destul de dezaprobatoare, nu reuşi să-şi înfunde râsul.

În seara aceea, după cină, întreaga familie se retrase în salon. Ducesa şi mătuşa Anne erau adânc prinse în bârfe, în timp ce Stephen o regala pe Whitney cu poveşti amuzante ale celor mai teribile indiscreţii din copilăria lui Clayton, pe care Clayton le asculta când cu o expresie de disconfort, când cu una de dezgust plictisit.

— A fost apoi acea dată când Clay avea 12 ani şi nu a coborât la micul dejun. Când au văzut că nu era nici în camera lui, tata şi servitorii au început să-l caute prin împrejurimi. După amiaza târziu, bluza lui Clay fu găsită pe malul râului, unde apa era mai repede şi mai adâncă. Barca lui era încă acolo, fiindcă tata îi interzisese să o mai scoată la apă timp de o lună…

Rămasă fără suflare de la atâta râs după ultima istorioară, Whitney se întoarse spre logodnicul ei şi rosti:

— De ce… De ce nu mai aveai voie să scoţi barca? Clayton îşi arătă neplăcerea faţă de Stephen, apoi privi faţa vivace şi amuzată a lui Whitney şi zâmbi, în ciuda sentimentelor din sinea lui.

— Din câte-mi amintesc, în seara dinainte nu coborâsem îmbrăcat cum se cuvenea la cină.

— Nu erai îmbrăcat cum se cuvenea? protestă Stephen. Ai apărut cu jumătate de oră mai târziu, în cizme de călărie şi haine zdrenţuite, puţind îngrozitor a

transpiraţie de cal şi-a piele, cu praf de puşcă pe faţă, fiindcă te duseseşi pe ascuns să tragi cu vechile pistoale de duel ale tatei.

Clayton îi aruncă lui Stephen o privire chinuită de dezgust, în timp ce Whitney se prăpădea de râs.

— Continuă, Stephen, rosti ea veselă. Spune mai departe cum a fost găsită bluza lui Clayton lângă râu.

— Ei bine, toţi credeau că Clay se înecase şi veniseră în fugă la locul cu pricina, mama plângând şi tata alb ca varul când, de după cotitura râului, apăru Clay pe o plută improvizată şi hodorogită. Toţi îşi ţinură respiraţia, aşteptându-se ca pluta să se răstoarne când încerca să o aducă la mal, însă Clay naviga fără probleme. Cu undiţa într-o mână şi nişte peşti în cealaltă, coborî de pe plută şi ne privi pe toţi cu mare surprindere să ne vadă adunaţi acolo, holbându-ne la el. Apoi merse la tata şi la mama, cu peştii în mână. Mama izbucni pe loc în lacrimi, iar tata îşi regăsi în sfârşit, glasul. Se pregătea să se lanseze într-o tiradă fulgerătoare de vorbe la adresa comportamentului iresponsabil al lui Clay, la nesăbuinţa lui şi chiar la faptul că nu purta cămaşă, când viitorul tău soţ zise răbdător că nu i se părea potrivit ca tata să-l muştruluiască în faţa servitorilor.

— Vai, nu te cred! şopti Whitney răguşit, cufundându-se mai adânc în scaun. Şi apoi ce s-a întâmplat?

Clayton chicoti.

— Tata mi-a făcut pe plac, trimiţând servitorii de acolo, zise el, şi abia apoi m-a urecheat.

Atmosfera de încântătoare convieţuire fu întreruptă de silueta oficială a valetului în haină neagră care intonă reverenţios:

— A sosit Lordul Edward Gilbert, iar anunţul fu urmat imediat de apariţia Lordului Edward Gilbert însuşi, care păşi în salon, privi în jur şi-i binecuvântă pe toţi cei prezenţi cu aprobarea sa generală.

— Măi, să fie! E Edward! exclamă Lady Anne, sărind în picioare şi privindu-şi soţul iubit. Temându-se că scrisorile ei ajunseseră, în cele din urmă, la el şi că venise s-o salveze

pe Whitney dintr-un mariaj nedorit cu ducele, căuta înnebunită o explicaţie pentru evenimentele ce se precipitaseră şi culminaseră cu această adunare la Claymore.

Whitney se ridică şi ea în picioare, având aceleaşi gânduri ca şi mătuşa ei.

— Unchiule Edward! exclamă ea.

— Mă bucur că toată lumea mă recunoaşte, remarcă amuzat Lordul Edward Gilbert, privind când la Anne, când la Whitney, evident aşteptându-se la o primire ceva mai sentimentală decât i se acordase până acum.

Neobservat, Clayton se ridică şi păşi spre şemineu, unde se sprijini cu cotul de poliţa de sus şi urmări scena, evident amuzat.

Edward aştepta să-l prezinte cineva ducesei şi lui Stephen, însă când nici soţia, nici nepoata lui nu părură în stare să vorbească, ridică din umeri şi se duse direct la duce.

— Ei bine, Claymore, zise el, strângând cu căldură mâna lui Clayton, văd că logodna a mers înainte fără probleme.

— Fără probleme?! şopti Lady Gilbert cu o voce ciudată.

— Fără probleme? se auzi şi Whitney ca un ecou, pe când se prăvăli încet pe canapea.

— Aproape fără probleme, îl corectă Clayton, ignorând privirile disperate ale celorlalţi din încăpere.

— Bine, ştiam eu că aşa va fi, zise Lord Gilbert. Clayton îl prezentă mamei sale şi lui Stephen, iar după ce terminară cu formalităţile, Edward se întoarse, în sfârşit, spre soţia lui rigidă.

— Anne? zise el apropiindu-se de ea şi ea retrăgându-se, pas cu pas. După atâtea luni în care-am fost despărţiţi, doamnă, mă surprinde că până acum primirea dumitale a fost mai puţin decât entuziastă.

— Edward, răsuflă Lady Gilbert, prostuţule!

— Nu mi se pare tocmai o îmbunătăţire faţă de „măi să fie, e Edward”, evidenţie el cu asprime.

— Ai ştiut de la bun început de logodna asta, îl acuză ea, mutându-şi privirea încruntată de pe Edward, pe Clayton, care zâmbea şi îşi luă numaidecât o faţă serioasă. Am trecut prin destule emoţii cât să scoată din minţi pe oricine, iar voi doi aţi ţinut legătura în tot acest timp, nu-i aşa? Nici nu ştiu pe care dintre voi vreau să-l omor mai întâi.

— Vrei să-ţi dau cornul de cerb, draga mea?

— Nu, nu vreau cornul de cerb, răspunse Lady Anne, vreau o explicaţie!

— O explicaţie pentru ce? întrebă Edward uimit.

— Pentru faptul că nu mi-ai răspuns la scrisori, că nu mi-ai spus că ştiai de aceasta logodnă, că nu m-ai sfătuit ce să fac…

— Am primit doar una dintre scrisorile tale, se apără el, în care-mi spuneai doar că Claymore se mutase în apropiere de reşedinţa Stone. Şi nu înţeleg de ce aveai nevoie de mine să-ţi spun ce să faci, când era absolut evident că tot ce trebuia să faci era să însoţeşti doi oameni la care oricine se uita vedea că erau ideali unul pentru celălalt. Nu ţi-am spus că ştiam de logodnă fiindcă n-am ştiut până când nu mi-a fost adusă scrisoarea lui Claymore în Spania, acum o lună şi jumătate.

Lady Gilbert nu se lăsă aşa uşor împăcată. Cu o privire scurtă de regret spre Clayton, izbucni:

— Cu siguranţă nu erau ideali unul pentru celălalt!

— Ba sigur că erau! se apără convins Edward. Ce ai fi putut avea împotriva unei căsătorii cu Claymore? Şi brusc faţa îi fu străbătută de o privire înţelegătoare şi amuzată. Îţi făceai griji pentru reputaţia lui, nu-i aşa? Pentru Dumnezeu, doamnă, chicoti el tolerant, părând să uite pentru moment de prezenţa familiei Westmoreland în încăpere, n-ai auzit niciodată vorba că desfrânaţii reformaţi adesea sunt cei mai buni soţi?

— Vai, vă mulţumesc, Lord Gilbert, zise Clayton crispat.

Lord Gilbert se uită încurcat spre Stephen, care fu brusc cuprins de un râs înfundat, apoi continuă să-i

vorbească soţiei lui.

— Mi-am zis că vor fi un cuplu excelent, încă din seara în care i-am văzut împreună la balul mascat şi am ştiut că se pregăteşte ceva când am fost informat că avocaţii lui Westmoreland se informau despre Whitney la Paris. Apoi am crezut că Martin a stricat totul trimiţând după ea, însă când am primit scrisoarea ta în care-mi spuneai că Claymore se mutase la doar câţiva kilometri de casa familiei Stone, am ştiut exact ce se petrecea.

— Ba n-ai ştiut! exclamă Lady Anne pornită. O să-ţi spun eu ce s-a petrecut. Din clipa în care Whitney l-a văzut pe Excelenţa Sa în Anglia a fost la cuţite cu el. Şi…

Lord Gilbert întoarse capul şi o privi surprins pe Whitney, pe deasupra ochelarilor.

— Aşadar Whitney era problema, care va să zică? Şi îşi mută privirea pe Clayton şi zise:

— Whitney are nevoie de un soţ care să ţină bine frâiele. De asta am fost de la bun început în favoarea dumitale.

— Vai, îţi mulţumesc, unchiule Edward, zise Whitney deloc recunoscătoare.

— Draga mea, ştii bine că ăsta e adevărul, şi adăugă către Lady Anne, aici seamănă mai degrabă cu tine.

— Ce drăguţ eşti că spui asta, Edward, zise Anne acid. Edward îşi mută privirea de la chipul indignat al soţiei sale, spre chipul revoltat al lui Whitney, apoi spre Clayton, care-l privea cu o sprânceană ridicată, cu amuzament ironic. Se uită spre Stephen Westmoreland, ai cărui umeri se scuturau de râs înfundat, apoi spre ducesă, care era mult prea politicoasă ca să arate vreo emoţie.

— Ei bine, îi zise el oftând ducesei, văd că acum am reuşit să jignesc pe toată lumea. E uimitor, nu-i aşa, că mai sunt considerat un diplomat competent?

Ducesa afişă un zâmbet.

— Eu nu sunt câtuşi de puţin jignită, Lord Gilbert. Nutresc o afinitate hotărâtă pentru desfrânaţi. Doar am fost măritată cu unul şi am crescut, îl privi cu subînţeles pe Stephen, doi.

CAPITOLUL 32

Publicarea în ziare a anunţului logodnei dintre Ducele de Claymore şi domnişoara Whitney Allison Stone lovi Londra cu forţa unui uragan, iar Whitney fu prinsă în vârtej.

La reşedinţa Archibald soseau zilnic impresionant de multe invitaţii la tot felul de evenimente sociale. Între petrecerile date în cinstea lor, la care Whitney şi Clayton trebuiau să participe, şi intensele pregătiri de nuntă ce necesitau fiecare minut disponibil din timpul ei, Whitney era teribil de ocupată şi aproape se prăbuşea de extenuare. La toate astea se adăugă neliniştea crescândă pe măsură ce se apropia ziua nunţii sau mai degrabă noaptea nunţii.

Rămânea adesea trează în camera de oaspeţi din casa lui Emily, spunându-şi cu severitate că, dacă alte femei reuşeau să îndure actual sexual, şi ea va putea să o facă. Şi apoi, îşi amintea întruna că actul în sine şi durerea cruntă ce-l însoţea nu durau chiar atât de mult. Şi îl adoră pe Clayton, aşa că dacă el voia să-i facă asta, atunci avea să suporte durerea pentru a-l face fericit şi avea să spere să se întâmple cu o frecvenţă cât mai redusă. Totuşi, ura să ştie nu doar ziua, ci practic şi ora la care avea să i-o facă din nou.

Din păcate, cu doar o săptămână înaintea nunţii îşi pierduse cu desăvârşire atitudinea filosofică şi groaza continua să i se amplifice. Ca să fie şi mai rău, pe măsură ce se apropia ziua nunţii, dezmierdările lui Clayton deveneau tot mai pasionale şi aşadar tot mai înspăimântătoare.

Până şi rochia ei de mireasă de culoarea fildeşului ce stătea atârnată în încăperea în care se îmbrăca, îi trimitea fiori de spaimă pe şira spinării de fiecare dată când o privea, fiindcă îi amintea de rochia de satin de culoarea fildeşului pe care i-o sfâşiase Clayton. Asta nu însemna că era într-atât de idioată încât să creadă că bărbatul blând şi

înţelegător pe care-l venera avea să-i sfâşie hainele în noaptea nunţii, însă nici nu credea că Clayton avea s-o lase să le ţină prea mult timp pe ea.

Începu să o urmărească pe furiş pe Emily, când Michael o întreba dacă era gata să se retragă. Lui Emily nu părea să-i fie groază să intre în dormitor. Şi, după cum îşi amintea Whitney, nici mătuşa Anne nu încerca să evite să se retragă alături de unchiul Edward. Atunci de ce era Whitney singura femeie care tresărea la gândul durerii ce venea odată cu actul marital? Cu cât stătea mai mult pe gânduri, cu atât era mai puternică oribila ei convingere că avea vreun defect fizic înăuntrul ei şi de asta actul în sine o durea într-atât şi numai pe ea.

Şi, ca să fie şi mai nefericită, pe măsură ce se apropia ziua nunţii, mintea ei agitată era cotropită, chinuită cu viziuni din acea noapte îngrozitoare în care Clayton o necinstise, crud şi intenţionat, cu mâinile şi gura şi corpul lui. Umilinţa acelei nopţi o bântuia iar, amplificând amintirea durerii fizice şi făcând-o să fie un ghem de frică şi trepidaţie.

Cu cinci zile înaintea nunţii, fu pur şi simplu prea epuizată să mai participe la balul dat de unul dintre prietenii lui Clayton. A doua zi îi trimise lui Clayton un bilet rugându-l să o scuze la petrecerea de după-amiază de la reşedinţa Rutherford.

Clayton, care se mutase în reşedinţa din oraş de pe strada Upper Brook pentru a fi aproape de Whitney în săptămânile dinaintea nunţii, citi uşor încruntat şi uimit biletul ei scurt prin care refuza să vină la petrecerea familiei Rutherford. După ce stătu o clipă pe gânduri, ordonă să fie adusă trăsura şi merse direct la reşedinţa Archibald, unde fu informat că domnişoara Stone se afla în salonul albastru şi că Lordul şi Lady Archibald erau plecaţi toată ziua.

Whitney luă o hârtie curată, îşi înmuie pana în cerneală şi continuă misiunea extenuantă de a scrie bilete de mulţumire pentru numărul uluitor de daruri de nuntă ce soseau necontenit de săptămâni întregi. Clayton se opri în

pragul salonului şi o privi. Stătea la birou, cu părul ei castaniu strâns cu funde verzi, înguste. Avea capul uşor înclinat în timp ce scria, cu profilul ei perfect întors spre el. În razele soarelui pătrunzând prin fereastra de lângă ei, Clayton o văzu atât de fragilă şi frumoasă încât părea ireală.

— Probleme? zise el după un moment îndelung. Închizând uşa în urma lui, merse spre ea, o luă de mână şi o trase uşor, însă ferm, din scaun spre canapea. Tânără doamnă, ai de gând să mă tratezi ca pe un spectator în toată povestea asta şi să-ţi aminteşti că exist abia când vei păşi spre altar?

Whitney se cufundă pe canapea, lângă el.

— Îmi pare rău pentru petrecerea soţilor Rutherford, zise ea cu un zâmbet obosit, ce-l făcu instantaneu pe Clayton să-şi regrete reproşul blând. Doar că sunt aşa ocupată cu toate, încât uneori şi eu mă simt ca un spectator.

Îngropându-şi faţa în scobitura confortabilă a umărului lui zise:

— Mi-ai lipsit teribil aseară. Te-ai distrat bine la bal? Clayton îi ridică bărbia.

— Nu fără tine, murmură el acoperindu-i gura cu a lui. Arată-mi cât de tare ţi-am lipsit…

În câteva clipe, tensiunea şi oboseala lui Whitney se topiră în căldura sărutului pasional al lui Clayton. Ca printr-o ceaţă senzuală abia dacă-şi dădu seama că el o trăgea încet să se întindă alături de el pe canapeaua de mătase, însă cu buzele lui mişcându-se insistent peste ale ei, cu limba explorând şi tachinând-o, schimbarea poziţiei abia dacă mai contă.

Toate simţurile îi ameţiră, asaltate de sărutările lui apăsate şi lucrurile dulci şi excitante pe care i le şoptea printre buzele desfăcute, în timp ce o săruta.

— Nu mă mai satur de tine, murmură el, aplecându-se deasupra ei. N-o să mă satur niciodată de tine… Mâna lui se plimba posesiv pe pielea ei sensibilă, deasupra decolteului, cu degetele desfăcând şirul de nasturi din faţă a rochiei ei

verzui. Înainte ca Whitney să poată reacţiona, îi desfăcu rochia şi-şi coborî gura spre sânii ei goi, expuşi la vedere.

— Servitorii! exclamă ea.

— Sunt speriaţi de mine de moarte, zise Clayton. N-ar intra nici să ne avertizeze de un incendiu.

Limba lui îi atinse unul dintre sfârcurile rozalii, iar Whitney se luptă frenetic, cu reală seriozitate.

— Nu! Te rog! zise ea răguşit, ridicându-se, strângându-şi rochia desfăcută şi încercând, cam neîndemânatic, să o închidă.

Clayton dădu să se întindă după ea, însă ea sări de pe canapea. Uimit, se ridică şi să uită la ea. Era uşor îmbujorată, foarte frumoasă şi speriată de moarte!

— Whitney? zise el precaut.

Ea tresări, făcu trei paşi înapoi, apoi se prăbuşi pe canapeaua din faţa lui, cu o expresie chinuită şi jenată. În timp ce Clayton o privea, dădu să vorbească, însă se răzgândi şi-şi trecu mâna peste frunte. În cele din urmă, îşi ridică ochii verzi, rugători, spre el şi inspiră adânc şi inegal.

— Voiam să te rog ceva... O favoare, însă e ceva îngrozitor şi jenant. E vorba de nunta noastră... De noaptea nunţii.

Încruntându-se îngrijorat, ca răspuns la tensiunea şi neliniştea ce le citea pe chipul ei, Clayton se aplecă înainte şi-şi sprijini antebraţele pe genunchi.

— Ce favoare vrei să-mi ceri? zise el încet.

— Promite-mi că n-o să te înfurii când o să auzi?

— Ai cuvântul meu, o linişti Clayton, calm.

— Vezi tu, începu ea ezitant, aş vrea să pot să aştept într-adevăr cu nerăbdare şi plăcere nunta noastră. Însă nu pot, fiindcă mă tot gândesc la ce se va întâmpla, ştii tu, în acea noapte. Alte mirese nu înţeleg, nu pe deplin, însă acum eu înţeleg şi eu... Era roz asemenea unor trandafiri când căzu pradă unei tăceri patetice.

— Ce anume voiai să mă rogi? zise Clayton. Însă el deja ştia... Dumnezeu să-l ajute, ştia deja.

— Mă întrebam dacă ai fi de acord să aşteptăm, îi explică ea nefericită. Adică, să fii de acord să nu-mi faci

asta în noaptea nunţii. Nemaiputând să-i susţină privirea, Whitney întoarse capul copleşită de ruşine. Chiar dacă unele lucruri probabil că nu le ştia, ştia foarte bine că soţiile nu se târguiau astfel cu soţii lor şi că mariajele se consumau în noaptea nunţii. În alte vremuri, căsătoriile se consumau cu martori de faţă, potrivit vechiului şi, slavă Domnului, demodatului obicei al „culcatului” tinerilor căsătoriţi. Datoria unei soţii, jurământul ei, îi cereau să se supună total soţului şi asta însemna şi să-i satisfacă pasiunea.

— Eşti absolut convinsă că asta vrei? întrebă Clayton după o tăcere prelungă.

— Absolut convinsă, şopti Whitney cu privirea plecată.

— Şi dacă nu sunt de acord?

Zgâindu-se la mâinile ei, Whitney înghiţi în sec.

— Atunci mă voi supune dorinţei tale.

— Te vei supune dorinţei mele? repetă Clayton, uluit şi puţin iritat de cuvintele pe care le alesese. Nu-i venea să creadă că după opt săptămâni Whitney încă se mai gândea la clipa în care dorinţele lor vor culmina, ca la vreo pedeapsă la care trebuia să se „supună”. Venea întotdeauna dornică în braţele lui, răspunzându-i la sărutări cu o dorinţă şi o poftă aproape la fel de mari ca ale lui. Ori de câte ori o strângea în braţe, ea îşi modela instinctiv trupul voluptos pe formele trupului lui. Ce Dumnezeu îşi imagina că avea să-i facă în noaptea nunţii, să se transforme într-un animal turbat şi să-i smulgă iar hainele?

— De mine te temi, micuţo? întrebă el tăcut.

Îşi ridică privirea într-a lui şi-i răspunse categoric:

— Nu! N-aş suporta să crezi asta. Ştiu că n-o să mă tratezi cum ai făcut-o atunci. Doar că mă simt jenată, fiindcă ştiu exact ce-o să-mi faci. Şi mai e ceva teribil ce-ar fi trebuit să-ţi spun acum multe săptămâni. Clayton, cred că am vreun defect. Vezi tu, ce mi-ai făcut tu în noaptea aceea, m-a durut îngrozitor. Şi nu cred că alte femei simt o asemenea durere sau…

— Nu! o întrerupse brusc Clayton, nemaiputând asculta cât de rău o rănise. Oftând în sinea lui, îi acceptă

ruga, ca pe o pedeapsă pe care trebuia să o îndure pentru cruzimea lui din acea noapte. Gândindu-se la ce-i făcuse el, de fapt, părea un preţ mărunt.

— Îţi dau cuvântul meu că voi aştepta, cu două condiţii, îi zise el încet. Prima este că, după noaptea nunţii, eu voi alege momentul în care se va întâmpla.

Dădu din cap atât de dornică şi părea atât de uşurată încât Clayton aproape că zâmbi.

— A doua condiţie este ca în zilele ce vor urma să te gândeşti foarte serios la ceea ce-ţi voi spune acum.

Ea dădu iar afirmativ din cap.

— Whitney, ce s-a întâmplat între noi înainte nu a fost nimic mai mult decât un act de revoltă din partea mea, nu a însemnat „a face dragoste”, ci a fost un act egoist de răzbunare.

Îl asculta, iar Clayton îşi dădu seama că se străduia să înţeleagă, însă pentru ea în acest moment actul era act şi, dacă înainte fusese dureros şi umilitor, aşa avea să fie din nou.

— Vino încoace, îi zise el cu blândeţe. Pot să-ţi explic mai bine printr-o mică demonstraţie.

Chipul îi fu cuprins de nelinişte, însă se aşeză ascultătoare lângă el. Clayton îi ridică bărbia şi o sărută adânc şi tandru. Dură ceva mai mult decât de obicei până ea îi răspunse, însă când o făcu, fu cu un sărut desăvârşit de cald şi iubitor.

— Îţi aminteşti prima data când te-am sărutat, în balconul casei lui Lady Eubank? o întrebă el, retrăgându-se şi căutându-i privirea. Te-am pedepsit fiindcă încercaseşi să mă foloseşti pentru a-l face gelos pe Sevarin. Îţi aminteşti?

Ea dădu din cap că da.

— Te-am pălmuit, îşi aminti ea zâmbind.

— Acum mai vrei să mă pălmuieşti? Simţi ceva în acest sărut asemănător cu ce-ai simţit prima oară?

— Nu.

— Atunci crede-mă când îţi spun că tot ce se va întâmpla între noi data viitoare când te voi avea în patul meu va fi diferit de ce-a fost înainte, aşa cum acest sărut e

diferit de primul.

— Îţi mulţumesc, zise ea strălucind şi zâmbind uşurată. Clayton ştia că nu-l crezuse o clipă. Însă ea era fericită că obţinuse acel răgaz cu noaptea nunţii.

CAPITOLUL 33

În zorii zilei Whitney se desprinse de aşternuturile răcoroase, îşi căută halatul prin întuneric, apoi se aşeză pe un scaun, lângă fereastră, să privească soarele răsărind deasupra Londrei în ziua nunţii ei. Îşi aplecă uşor capul şi încercă să se roage. Însă toate rugăciunile ei începură cu „mulţumesc” în loc de „te rog”.

Auzi cum casa se trezea, încet, la viaţa, cum servitorii începeau să bântuie pe holuri şi paşi trecând prin faţa uşii ei. Nunta începea abia la ora trei şi părea că mai era o veşnicie până atunci.

Timp de ore întregi timpul păru că stă în loc, apoi, puţin după prânz, timpul o luă la goană. Oamenii intrau şi ieşeau din dormitorul ei, în timp ce mătuşa Anne stătea pe pat, privind-o pe Clarissa pieptănând buclele rubinii ale lui Whitney până ce străluciră. Emily întră în încăpere într-un halat, gata să-şi îmbrace rochia, iar Elizabeth era gata îmbrăcată.

— Bună, zise Whitney cu voce liniştită şi veselă.

— Eşti emoţionată sau, pur şi simplu, n-ai chef de vorbă? o tachină veselă Emily.

— Niciuna, nici cealaltă. Sunt doar fericită.

— Nu eşti câtuşi de puţin agitată? insistă Elizabeth, făcându-i complice cu ochiul lui Emily şi mătuşii lui Whitney. Sper că Excelenţa Sa nu s-a răzgândit.

— Nu s-a răzgândit, o asigura Whitney cu o seninătate desăvârşită.

— Măi, să fie! râse mama lui Clayton, intrând în încăpere. Văd că aici situaţia e foarte asemănătoare cu cea de pe strada Upper Brook. Stephen aproape că-l scoate din

minţi pe Clayton.

— Clayton e agitat? întrebă Whitney nevenindu-i să creadă.

— Dincolo de orice imaginaţie! zise Alteţa Sa, zâmbind şi aşezându-se lângă Anne Gilbert, pe pat.

— De ce? întrebă Whitney alarmată.

— De ce? Sunt cel puţin o duzină de motive şi toate au legătură directă sau indirectă cu Stephen. Azi dimineaţă, la ora zece, Stephen a sosit acasă şi i-a spus lui Clayton că a trecut pe aici şi a văzut cum erau încărcate două diligenţe de călătorie şi că era aproape convins că te-a văzut pe tine urcând într-una din ele. Clayton era deja la jumătatea scărilor, să vină după tine, când Stephen i-a strigat că glumeşte.

Whitney îşi înăbuşi râsul, iar ducesa zise:

— Poate ţie ţi se pare amuzant, draga mea, însă lui Clayton nu i s-a părut. Apoi, Stephen i-a spus că a aflat de un complot printre cavalerii de onoare să-l răpească pe Clayton şi să-l facă să întârzie la nuntă. Şi uite aşa toţi cei doisprezece cavaleri de onoare îşi odihnesc picioarele sub privirile atente ale lui Clayton la el acasă. Şi ăsta e abia începutul.

— Bietul Clayton.

— Bietul Stephen, o corectă ducesa. Am venit aici fiindcă nu înduram să văd cum fiul meu cel mare îl ucide pe fiul meu cel mic. Asta ameninţa Clayton să facă, şi cu destulă seriozitate, aş zice, dacă Stephen se va mai apropia de el.

Timpul parcă zbură şi deodată Whitney era gata îmbrăcată şi intră în dormitor, să primească aprobarea mătuşii şi viitoarei ei soacre.

— O, draga mea copilă, rosti ducesa cu ochii strălucind de uimire. Nu am văzut în viaţa mea ceva asemănător ţie! Dându-se puţin înapoi admiră rochia lui Whitney de culoarea fildeşului, brodată cu perle, creată după modelul glorios al unei rochii de mireasa medievale. Decolteul adânc şi pătrat al rochiei îmbrăţişa pieptul voluptos al lui Whitney, apoi rochia i se strângea pe talia

îngustă, iar un lanţ de aur cu mănunchiuri de diamante şi perle în fiecare verigă i se aşeza elegant pe şolduri. Mânecile urmau conturul braţelor ei fine şi se terminau cu manşete de satin chiar deasupra mâinilor ei, iar pe deasupra venea un al doilea rând de mâneci din satin, brodate cu perle, ce se prindeau asemenea unor clopoţei deasupra coatelor. O pelerină vaporoasă din satin îi atârna la spate, tivită cu perle, iar la umeri avea bijuterii asortate cu cele de pe talie. Nu purta voal. În schimb, părul ei lung era pieptănat peste cap şi prins cu o agrafă cu diamante şi perle. I se unduia apoi în cascadă pe umeri, cu bucle groase în capete, până la mijlocul spatelui. Clayton îi spusese odată că aşa îi plăcea cel mai tare.

— Arăţi întocmai cum şi-ar fi dorit să arate o prinţesă medievală, răsuflă admirativ mama lui Clayton, însă Anne Gilbert o privea cu bucurie tăcută pe tânăra femeie senină care urma să devină ducesă, în timp ce în mintea sa Anne o vedea pe Whitney aşa cum fusese nu cu mult timp în urmă, îmbrăcată în pantaloni de călărie şi legănându-se desculţă în şaua calului. Când vorbi, în cele din urmă, vocea îi era sugrumată de lacrimi de mândrie şi fericire.

— Ar trebui să plecăm devreme spre biserică. Tatăl tău spunea că deja se adunaseră mulţimi de spectatori când a trecut el pe acolo, acum câteva ore, şi zicea că drumul era foarte aglomerat.

Ceea ce s-a dovedit a fi fost puţin spus. Trăsura în care se aflau Whitney, tatăl şi mătuşa ei fu complet blocată la patru străzi distanţă de uriaşa biserică, prinsă fără cale de scăpare în mijlocul spectatorilor şi a multor gură-cască. Parcă toată Londra ieşise să fie martoră la nuntă.

*

În holul mare al bisericii doisprezece cavaleri de onoare ridicară încrezători privirea când Stephen intră pe o uşă laterală. Se apropie de Clayton care stătea sprijinit de o masă, trăsăturile lui rigide reflectând furtuna ce creştea în sinea lui, căci părea tot mai probabil ca Whitney să-l fi lăsat

baltă la altar. Însă Stephen era imperturbabil de bucuros când anunţă:

— E un furnicar incredibil afară! Străzile sunt înţesate de oameni, iar caii şi trăsurile nu se mai pot mişca.

Clayton îşi îndreptă pe loc statura şi făcu un semn cu capul spre uşă.

— Găseşte-l pe Merea, e undeva în biserică, şi spune-i că vreau să mă aştepte trăsura la intrare. Dacă nu apare în cinci minute mă duc după ea.

— Clay, dacă nu cumva caii tăi au aripi, nu te vor ajuta la nimic. Vrei să vii puţin la uşă, să vezi cu ochii tăi de ce întârzie Whitney?

Cu paşi mari şi agitaţi Clayton îl urmă la uşa laterală a bisericii ce dădea spre o piaţă. Strada era înţesată cu spectatori şi tot felul de gură-cască.

— Ce Dumnezeu se petrece? exclamă el.

— Se căsătoreşte un duce, zâmbi Stephen. Şi mireasa e o fată frumoasă care nu are nici descendenţă aristocratică, nici vreo bogăţie ieşită din comun. Se pare că e nunta de poveste a secolului, iar localnicii vor să fie de faţă.

— Dar cine Dumnezeu i-a invitat? întreba Clayton, gândindu-se unde s-ar fi putut ascunde Whitney de el.

— Din moment ce nu suntem noi proprietarii bisericii, fără îndoială consideră că au tot dreptul să fie aici. Deşi, adaugă Stephen îngrijorat, n-a mai rămas pic de loc gol. Până şi balcoanele sunt pline ochi.

— Excelenţă, îi întrerupse o voce masculină calmă şi un grup de feţe masculine îngrijorate se întoarseră spre arhiepiscopul care apăru în toată eleganţa ţinutei sale bisericeşti. A sosit mireasa, spuse el liniştit.

Culoarele şi altarul bisericii erau luminate de multe lumânări albe. Dinspre orgă se auziră tonuri calde, apoi muzica deveni înălţătoare şi maiestuoasă, umplând întreaga biserică, din podeaua de marmură şi până în cupola înaltă.

Whitney îşi urmări, una câte una, cele douăsprezece domnişoare de onoare păşind spre altar. Therese Duville

luă buchetul de la servitoare şi-şi îndreptă trena, apoi se întoarse spre Whitney cu un zâmbet cald.

— Nicki m-a rugat să-ţi transmit un mesaj în această clipă. Mi-a spus să-ţi spun „bon voyage, din nou”.

Mesajul cu subînţeles al lui Nicki aproape că-i destrămă autocontrolul. Privirea îi fu, pentru moment, înceţoşată de lacrimi şi îşi fixă intenţionat privirea pe Emily, care tocmai păşea spre altar într-o rochie verde-măr din mătase şi satin. Rămasă singură alături de tatăl ei, cu care schimbase doar comentarii politicoase şi impersonale încă de când sosise, cu două zile înaintea nunţii, Whitney se întoarse spre el. Părea auster şi morocănos.

— Papa, eşti emoţionat? îl întrebă ea cu blândeţe, privindu-l.

— N-am motiv să fiu emoţionat, zise el cu o voce ciudat de aspră. Voi păşi spre altar cu cea mai frumoasă femeie din Anglia la braţul meu.

O privi şi Whitney observă că ochii i se umeziră când adăugă:

— Bănuiesc că n-o să mă crezi, fiindcă noi doi am fost mereu la cuţite, însă nu te-aş fi promis niciodată ducelui dacă n-aş fi crezut că era suficient de bărbat să facă faţă… Ba nu, suficient de bărbat pentru tine, se corectă el fâstâcit. Mi-am zis în ziua aceea, când a venit prima oară la noi, că voi doi eraţi făcuţi din aceeaşi plămadă şi atunci, pe loc, am fost de acord cu propunerea lui. Nici măcar n-am discutat despre bani decât după ce am fost de acord cu logodna.

Cu ochii umezi, Whitney se întinse şi sărută sprânceana stufoasă a tatălui ei.

— Papa, îţi mulţumesc că mi-ai spus asta. Şi eu te iubesc.

Muzica de orgă se opri, brusc, şi fu urmată de un moment de tăcere şi suspans, apoi porni iar, mai în forţă, iar Whitney îşi aşeză mâna tremurândă pe braţul tatălui ei.

În acordurile muzicii răsunând prin streşini şi sub privirile înmărmurite ale oamenilor care tresăreau la fiecare pas al ei, Whitney porni de-a lungul culoarului lung spre altar.

Clayton îşi imaginase cum avea să arate în acel moment, imaginea unei mirese frumoase, cu voal şi o rochie albă, vaporoasă, însă viziunea pe care o vedea apropiindu-se de el în lumina luminărilor îi tăie răsuflarea. Simţi cum explodează de mândrie, aceasta cuprinzându-i întreg corpul până ce simţi că-l doare. Nici o mireasă nu arătase vreodată, niciodată aşa cum arăta ea acum. Whitney venea spre el fără timiditate, fără voal să-i ascundă chipul în faţa lui. Pe când el o privea, ea îşi ridică ochii spre el, apoi rămase cu privirea aţintită într-a lui, arătându-le intenţionat tuturor bărbaţilor, femeilor şi copiilor din acea biserică exact cât de mândră era să păşească spre el.

Părul ei bogat i se revărsa peste umeri, lanţul de aur ce-i înconjura şoldurile zvelte se legăna graţios la fiecare pas, iar în urma ei flutura o mantie uimitoare, strălucind cu perle. Era o regină, în toată gloria ei strălucitoare, senină, însă nu arogantă, provocator de frumoasă şi totuşi distantă, de neatins.

— Dumnezeule, micuţo! îşi şopti Clayton în inima lui.

Mulţimea privi ţinându-şi răsuflarea de nerăbdare cum ducele păşi înainte, cu statura sa înaltă dichisită în catifea purpurie, regală. Îl văzură luându-i mâna şi zâmbindu-i, pierdut în ochii ei, şi toţi văzură că-i spuse ceva. Însă numai Whitney îi auzi şoaptele dulci.

— Bună, dragostea mea… Oftatul ducelui atrăgător, pierdut cu atâta mândrie în ochii frumoasei lui mirese, făcu audienţa să-şi ducă batistele la ochi înainte chiar ca mirii să-şi rostească jurămintele.

Clayton o conduse spre altar, în locul ce-i era desemnat, alături de el, locul ce avea să fie al ei pe vecie.

Whitney îşi lăsă mâna în strânsoarea puternică şi liniştitoare a mâinii lui. Când arhiepiscopul îi ceru să spună jurământul, se întoarse spre Clayton şi-şi ridică ochii până întâlni privirea lui caldă şi încrezătoare. Vorbi cu voce fermă şi sigură, însă când promise să-l asculte expresia de pe faţa lui Clayton se schimbă. Îşi ridică o sprânceană cu scepticism amuzat şi aproape c-o făcu pe Whitney să-şi uite

vorbele, străduindu-se să-şi înfrâneze chicotitul.

În sfârşit, fură declaraţi soţ şi soţie. Acordurile de orgă se amplificară, iar Clayton îşi revendică dreptul de a-şi săruta mireasa. Fu mai degrabă un pupic cast, ca niciun alt sărut pe care i-l dăduse până atunci, iar în ochii lui Whitney se putea citi o vădită uimire.

— Va trebui să exersez, îi şopti Clayton glumeţ, până voi învăţa s-o fac ca lumea.

Mireasa lui incredibil de frumoasă dădu din cap cu falsă solemnitate şi şopti sfioasă:

— Te voi ajuta bucuroasă la lecţii, milord.

Şi tocmai de aceea, după cum se comentă ulterior, umerii ducelui de Claymore se scuturau de râs pe când se îndepărta de altar, cu ducesa la braţul său.

*

Whitney se aşează lângă Clayton în trăsura lui şi străbătură drumul spre Claymore. Diligenţa familiei Gilbert încă era blocată în faţa bisericii, aşa că mătuşa şi unchiul lui Whitney fură recunoscători, deşi reticenţi, să călătorească alături de mire şi mireasa, ceea ce, după cum toţi patru ştiau foarte bine, nu le lăsă pic de intimitate tinerilor căsătoriţi.

Ascultându-l pe Clayton conversând cu ei, Whitney îşi privi verigheta grea de aur de pe deget. O simţea ciudat, acoperindu-i degetul subţire până aproape la prima încheietură, o declaraţie îndrăzneaţă către lumea întreagă că ea aparţinea soţului ei.

Soţul ei? Whitney îl privi pe furiş pe Clayton, printre gene. Soţul meu, repetă ea pentru sine şi simţi cum o străbate un fior. Doamne, Dumnezeule… Era soţul ei… Un metru şi nouăzeci de centimetri de masculinitate îndrăzneaţă, elegantă şi sofisticată, însă în acelaşi timp puternică, o forţă atent controlată. Acum chiar îi purta numele. Îi aparţinea lui. Era un gând înfricoşător şi, în acelaşi timp, minunat, hotărî ea.

Alaiul nupţial intră maiestuos pe porţile principale ale

domeniului Claymore, apoi străbătu aleea privată decorată cu torţe festive pe ambele părţi, spre a le lumina calea oaspeţilor ce urmau să sosească. Când opriră în faţa intrării principale, Clayton o ajută pe Whitney să coboare şi fu uimită să vadă că întreg personalul, de la valet, administrator, menajeră, lachei şi servitoare la grădinari, îngrijitori, pădurari şi grăjdari, toţi erau aliniaţi pe treptele de la intrare, purtând livrele şi uniforme imaculate, potrivit rangului fiecăruia.

Clayton o conduse nu spre uşa din faţă, aşa cum se aştepta ea, ci la baza treptelor. Whitney le zâmbi oarecum nesigură celor o sută cincizeci de persoane, apoi privi spre Clayton.

— Ţine-te bine, îi şopti el, zâmbind. O secundă mai târziu, atmosfera răsună de urale şi aplauze asurzitoare.

Aşteptă să se potolească larma.

— Asta e o altă tradiţie, îi explică el lui Whitney şi rămase acolo, privindu-i serios pe servitori, însă râzând în sinea sa.

— Iat-o pe noua voastră stăpână, soţia mea, grăi Clayton cuvintele străvechi rostite de primul Duce de Claymore, când se întorsese cu mireasa pe care-o răpise, iar vocea lui răsuna profund în urechile tuturor. Şi să ştiţi că atunci când ea va porunceşte, e ca şi când v-aş porunci eu. Ce servicii îi îndepliniţi ei, îmi îndepliniţi mie. Loialitatea pe care i-o acordaţi sau i-o ascundeţi ei, mi-o acordaţi sau mi-o ascundeţi mie.

Întreg personalul zâmbi larg, iar când Clayton se întoarse şi o conduse mai departe pe Whitney, se auziră în urma lor urale de două ori mai zgomotoase decât înainte.

În salonul alb-auriu Clayton turnă şampanie pentru Whitney, Lordul şi Lady Gilbert şi pentru el însuşi. Li se alăturară şi Stephen şi mama sa, iar Clayton mai umplu imediat încă două pahare. Toate cele o sută douăzeci şi şase de încăperi din casa principală şi cele şaptezeci de încăperi din casele de oaspeţi erau ocupate cu invitaţii la nuntă, dintre care mulţi sosiseră cu o zi înainte. Deja se auzeau trăsurile oprind pe alee, ceea ce însemna că

invitaţii se întorceau de la biserică.

— Iubito, vrei să te odihneşti? întrebă Clayton înmânându-i paharul lui Whitney. Whitney aruncă o privire pe ceas. Era ora şapte, iar festivităţile aveau să înceapă la opt. Între timp, Clarissa trebuia să-i calce rochia, ceea ce însemna că nu mai avea timp să-şi termine şampania. Dădu din cap şi lăsă jos paharul.

Clayton o observă privindu-şi cu melancolie paharul şi, zâmbindu-i amuzat, luă ambele lor pahare şi o conduse pe scara şerpuită, spre încăperile lor. În faţa camerei de lângă a sa, pe care ea avea să o ocupe din acea zi, se opri, îi deschise uşa şi-i dădu un pahar cu şampanie.

— Vrei să-ţi trimit sus o sticlă întreagă, doamna mea? o tachină el şi înainte ca Whitney să apuce să-i dea un răspuns la fel de îndrăzneţ, gura lui se coborî spre a ei, într-un sărut dulce şi delicat.

Un covor roşu-rubiniu se întindea din alee pe treptele ce duceau spre casa principală, intens luminată. Invitaţii soseau fără încetare şi urcau treptele de la intrare flancate de treizeci de lachei purtând livreaua Westmoreland în nuanţe de vişiniu şi auriu.

Whitney sta alături de Clayton, sub candelabrul cu şase braţe din sala de bal, pe când valetul anunţa: „Lordul şi Lady… Sir… Domnul şi doamna…” pe măsură ce invitaţii treceau pe sub arcadele de marmură şi intrau în încăperea împodobită cu flori.

— Lady Amelia Eubank, îl auzi ea pe valet anunţând. Automat, Whitney se încordă când bătrâna văduvă morocănoasă veni spre ei, purtând un extravagant turban verde şi o rochie mov din satin.

— Am încredere, doamnă, zise Clayton batjocoritor, zâmbind spre bătrâna cotoroanţă, că n-am dat greş în misiunea de a vă oferi o „concurenţă” pe măsură pentru Sevarin.

Lady Eubank izbucni zgomotos în râs, apoi se apropie de Clayton.

— Am tot vrut să te întreb, Claymore, de ce anume ai ales tocmai reşedinţa Hodges pentru „odihna” dumitale?

— Anume, zise Clayton lăsându-şi capul în direcţia lui Whitney, pentru motivul la care vă gândiţi.

— Ştiam eu! zise ea chicotind triumfătoare. Deşi mi-a luat câteva săptămâni să fiu sigură. Tânăr arogant ce eşti! Dădu din cap aproape cu afecţiune, punându-şi monoclul la ochi şi întorcându-se în căutarea unuia dintre nefericiţii săi vecini din sat, asupra căruia să se năpustească.

Cina fu extraordinară şi începu cu un rând de toasturi cu şampanie, primul fiind oferit de Stephen.

— În cinstea Ducesei de Claymore, zise el.

Privind spre mama lui Clayton, Whitney zâmbi veselă şi ridică paharul, gata să toasteze în cinstea ei.

— Cred că Stephen se referă la tine, iubito, îi şopti Clayton chicotind.

— La mine? A, da, desigur, zise Whitney, lăsând repede mâna jos şi încercând să-şi ascundă greşeala, însă era prea târziu, căci invitaţii o văzură şi deja se prăpădeau de râs.

După ce li se toastă pentru sănătate, fericire şi viaţa lungă miresei şi mirelui, invitaţii solicitară un toast din partea mirelui. Clayton se ridică de pe scaun, iar Whitney simţi un val de mândrie văzându-l, înconjurat de o aură de forţă tăcută, parte din fiinţa lui.

Când grăi, vocea lui profundă se auzi şi în cele mai îndepărtate colţuri ale încăperii.

— Acum câteva luni la Paris, zise el, privind tandru înspre Whitney, o tânără încântătoare m-a acuzat că mă dădeam drept duce. Mi-a spus că eram un impostor atât de prost, încât ar fi trebuit să-mi aleg alt titlu la care să aspir, un titlu care să mi se potrivească mai bine. Am hotărât că exista doar un singur titlu pe care mi-l mai doream: acela de soţ al ei, şi dădu sfios din cap, cu ochii lui gri zâmbind. Credeţi-mă, primul meu titlu a fost mult mai uşor de dobândit decât al doilea, iar când râsetele încetară, Clayton adăugă solemn, şi mult, mult mai puţin valoros.

Când orchestra începu să cânte primul vals, Clayton o purtă pe ringul de dans. Luând-o în braţe, o roti şi-o învârti, ca toţi să o poată admira, însă când restul invitaţilor li se

alăturară pe ringul de dans, se relaxă şi dansă cu ea mult mai liniştit.

Toate simţurile lui erau alerte, adulmecându-i parfumul discret, simţindu-i atingerea delicată a degetelor. Se gândea la seara de mâine sau seara de poimâine când avea să devină, cu adevărat, a lui, iar sângele începu să-i fiarbă prin vene şi trebui să-şi alunge cu forţa gândurile. Încercă să se concentreze pe altceva şi în doar zece secunde deja o dezbrăcase în mintea lui şi o săruta, o mângâia cu mâinile şi cu gura până când şi ea îl dorea nebuneşte.

Tatăl ei o invită la următorul dans. Iar Clayton dansă cu mama lui şi o ţinură tot aşa ore în şir. Abia mult după miezul nopţii el şi Whitney părăsiră ringul de dans şi porniră braţ la braţ printre invitaţi, râzând şi schimbând impresii.

Era evident că Whitney se distra, iar Clayton cu siguranţă nu se grăbea să o răpească de la petrecere. Doar nu aştepta nimic de la noaptea aceea, decât să doarmă liniştit, singur în patul lui. Însă când ceasul se apropia de ora unu, Clayton începu să aibă sentimentul jenant că oaspeţii se aşteptau ca ei doi să se retragă, bănuială ce-i fu confirmată când Lordul Marcus Rutherford îi zise cu voce joasă şi amuzată:

— Pentru Dumnezeu, omule, dacă te întrebi când e momentul să pleci fără să stârneşti vorbe, să ştii că vremea a sosit de acum două ore.

Clayton se duse la Whitney.

— Îmi pare rău să-ţi curm seara, micuţo, însă dacă nu plecăm curând, oamenii vor începe să vorbească. Hai să le spunem noapte bună mătuşii şi unchiului, o îndemnă el, deşi nici el nu era neapărat dornic să plece şi îl deranja să fie evacuat de la propria lui petrecere nenorocită, în propria lui casă nenorocită, de către propriii lui oaspeţi nenorociţi, dar ăsta, conştientiză el pe loc, era un mod cu totul ilar în care un mire să se gândească la noaptea nunţii lui, mai ales când mirele era el. Zâmbind, scutură din cap la gândul ironiei…

Din păcate, Clayton încă zâmbea când Whitney îi

spuse noapte bună unchiului ei, iar omul acela gentil, luând rânjetul lui Clayton drept o privire urâcioasă se simţi obligat să-l privească supărat şi dezaprobator pe mire. Clayton se încordă în faţa acelui reproş tăcut şi simţindu-se învinuit pe nedrept zise sec:

— Ne vedem la micul dejun, când cu doar o clipă mai devreme intenţionase să-i ureze foarte prietenos noapte bună Lordului Gilbert.

Tăcut, Clayton o conduse pe Whitney pe holul lung din aripa de vest. Tensiunile creşteau în sinea ei, pe măsură ce traversau balconul, iar ajunşi la scară începu să meargă tot mai încet. Clayton, la rândul lui, se confruntă cu o nouă problemă şi nu observă: să o conducă pe Whitney în camera lui sau în camera ei? Umblau peste tot servitori şi nu voia ca lipsa lor de intimitate în noaptea nunţii să fie cunoscută de tot personalul.

Tocmai hotărâse să o conducă în camera ei, când doi lachei urcară scările şi, simţindu-se vinovat ca un hoţ în propria lui casă, Clayton schimbă repede direcţia, se dădu înapoi şi deschise uşa spre camera lui, în loc de a ei. Abia după ce intră în apartamentul său îşi dădu seama că Whitney se oprise în prag şi se uita paralizată la încăperea în care el îi sfâşiase cu sălbăticie hainele.

— Haide, iubito, zise el, privind pe hol şi trăgând-o repede înăuntru. N-ai de ce sa te temi, aici nu e niciun nebun care să te violeze.

Dând uşor din cap, Whitney păru să alunge amintirile ce-o bântuiau şi păşi în încăpere. Oftând uşurat, Clayton închise uşa şi o conduse spre canapeaua lungă, verde din dreapta şemineului, în faţa scaunului pe care stătuse el în acea noaptea fatidică. Dădu să se aşeze lângă ea, pe canapea, aruncă o privire spre profilul ei ademenitor şi hotărî că era mai înţelept sa se aşeze pe scaunul din faţa ei.

Hotărî că în noaptea aceea Whitney nu avea cum să doarmă în odaia ei şi el într-a lui, căci servitorilor li se va părea ciudat dacă vor vedea ambele paturi folosite. Trebuia să doarmă în patul lui. Iar el o să doarmă pe canapea.

O privi. Stătea cu capul întors spre focul ce ardea în vatră, departe de patul cel mare de pe podium. Atunci îşi dădu seama ca ea probabil se întreba de ce n-o dusese în odaia ei, în loc de a lui, dacă chiar avea de gând să-şi ţină promisiunea.

— Trebuie să dormi aici, micuţo, altfel servitorii vor bârfi. Eu o să dorm pe canapea.

Îl privi şi zâmbi, de parc-ar fi fost cu gândurile departe. După un moment ciudat, el sugeră:

— Vrei să vorbim?

— Da, fu ea pe loc de acord.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Păi, despre orice.

Clayton se strădui să se gândească la ceva interesant de discutat, însă mintea şi trupul lui erau copleşite de prezenta ei excitantă în dormitorul lui.

— Vremea a fost tare frumoasa azi, anunţă el în cele din urmă. Ar fi putut jura că zărise o urmă de zâmbet pe faţa ei sau să fi fost doar umbrele flăcărilor? N-a plouat, adăugă el începând să se simtă de-a dreptul ridicol.

— Oricum n-ar fi contat şi dac-ar fi plouat. Tot ar fi fost o zi frumoasă, minunată.

Dumnezeule! Ar fi vrut să nu-l mai privească aşa, cu ochii ei verzi, strălucitori şi să nu-i mai zâmbească atât de atrăgător. Nu în seara aceea. Cineva bătu discret la uşa lui şi a ei.

— Cine naiba ar…

— Bănuiesc că e Clarissa, zise Whitney ridicându-se şi privind în jur după uşa de legătură ce ducea spre camera ei. Clayton se duse la uşa ce dădea spre hol, o deschise şi-şi privi iritat valetul care zise sec:

— Buna seara, excelenţă, şi intră automat. La naiba! Uitase de valetul lui şi menajera lui Whitney. În ce-l privea, Clayton îşi zise c-ar fi fost mai puţin chinuitor pentru simţurile lui excitate dacă amândoi aveau să doarmă îmbrăcaţi. Blestemând în mintea lui toţi servitorii, în general, Clayton o conduse pe Whitney spre uşa de legătură, apoi se răsuci pe călcâie şi păşi în biroul aflat

lângă dormitorul lui, uitând deja de prezenţa valetului undeva în apartamentul său.

Privind fix rafturile cu cărţi de pe pereţii biroului, încercă să aleagă una pe care să o citească. Ce să citească, pentru Dumnezeu! În noaptea nunţii lui! După opt săptămâni în care abia îşi înfrânaseră pasiunea pe care-o împărtăşeau, de ce-i era încă atât de frică? Ce nebunie pusese stăpânire pe el când îi făcuse acea promisiune?

Luă o carte când Armstrong păşi încet în birou, în spatele lui.

— Pot să vă ajut, Excelenţa? Trăgându-şi mâna de la bibliotecă, Clayton se întoarse spre valet.

— O să sun dacă am nevoie de tine! zise el scurt, încercând să-şi ascundă iritarea. Servitorii ar fi zis că fusese emoţionat ca un puştan în noaptea nunţii, dacă i-ar fi repezit nervos. Asta e tot, Armstrong. Noapte bună, adaugă el, apoi îl însoţi personal pe valetul surprins către uşa apartamentului, îl împinse în hol şi încuie uşa în urma lui.

Clayton se întoarse în birou, îşi dădu jos jacheta şi cravata şi-şi desfăcu primii doi nasturi de la cămaşă. Scoase dopul decantorului de pe birou şi-şi turnă un pahar generos cu coniac, apoi luă o carte de pe raft, se aşeză, sorbi din coniac şi citi de patru ori acelaşi paragraf până ce renunţă, în cele din urmă, şi închise zgomotos cartea.

Era sincer nervos pe el însuşi şi puţin surprins să se simtă atât de iritat de ceea ce era, până la urmă, doar încă o noapte de celibat. După opt săptămâni de celibat, de ce ar fi contat atât de mult o singura noapte? Conta. Îşi dădu el seama cu mâhnire, fiindcă nu reuşea să scape de convingerea că noaptea nunţii însemna, în mod automat şi irevocabil, a face dragoste, fiindcă aşa trebuia să fie. Gândindu-se că, în întreaga lui viaţa, nu acordase niciodată prea multă atenţie felului în care lucrurile „trebuiau să fie”, Clayton nu vedea de ce ar fi trebuit să o facă în acea noapte. Poate doar dacă trupul ameţitor al soţiei lui (îi plăcea cum sună – soţia lui) era acum al lui, potrivit dreptului marital. Şi mai şi era acolo, torturând corpul lui flămând.

Îi dădu lui Whitney de două ori mai mult timp decât ar fi avut nevoie, aşa că în cele din urmă se întoarse în dormitorul lui. Ea nu era acolo. Uşa de legătură era întredeschisă, aşa că trecu prin săliţa de îmbrăcat şi intră în dormitorul ei. Nu era nici acolo. Inima începu să-i bată accelerat, deşi îşi spunea că n-ar fi putut şi nici n-ar fi vrut să fugă, efectiv, de el. Cu siguranţă, avea mai multă încredere în cuvântul lui!

Cu paşi grăbiţi, Clayton o luă înapoi şi se opri uşurat în pragul uşii dormitorului. Whitney era în capătul celălalt, stând lângă podium, privind fix patul uriaş cu patru tăblii. În lumina lumânărilor, vedea în expresia ei amintirile şi frica. Intră în cameră, iar umbra i se lungi pe perete.

Whitney îşi ridică privirea spre el, iar Clayton o văzu încercând să-şi ascundă repede frica în spatele unui zâmbet încântător.

— Cine eşti tu, de fapt? întrebă ea cu acelaşi ton conspirativ pe care-l folosise şi la balul mascat al familiei Armand, cu atâta timp în urmă.

— Un duce, răspunse el, zâmbind, amintindu-şi cum se ciondăniseră în acea seară. Şi soţul tău. Tu cine eşti?

— O ducesă! exclamă ea cu un amestec de bucurie şi neîncredere.

— Şi soţia mea?

Dădu uşor din cap, zâmbetul cuprinzându-i încântător toată faţa. În mintea lui, Clayton văzu zeiţa provocatoare ce-ar fi fost ea în acea noapte, cu flori galbene şi purpurii împletite prin păr. În acelaşi timp, o privi stând acolo, lângă patul lui, şi brusc nu mai conta că nu putea face dragoste cu ea în acea noapte. Tot ce conta era ca devenise, în sfârşit, a lui! Reuşise. Ea chiar era de acum soţia lui! Se simţi exaltat şi triumfător.

— Soţia mea obedientă? o tachina el, accentuând cuvântul obedientă.

Whitney dădu din nou din cap şi el aproape că-i văzu ochii râzând.

— Atunci vino încoace, soţia mea obedientă, îi porunci el răguşit.

O urmă de îngrijorare se întrezări pe trăsăturile ei vivace, însă se întoarse cu faţa spre el şi începu să se apropie natural, ca într-o curgere continuă. Atunci îşi dădu Clayton seama cu ce era îmbrăcată şi aproape gemu cu voce tare. Halatul ei era făcut în întregime din dantelă albă, fină, dezvăluind câte puţin din pielea ei goală, de-a lungul braţelor, ba chiar al picioarelor lungi; iar pe deasupra corsetului îi zări pielea catifelată a sânilor prin decolteu, şi se simţi cuprins de chinurile dorinţei şi regretului.

Se opri la câţiva paşi de el, privindu-l speriată şi încurcată, ca şi când ar fi vrut să parcurgă şi restul drumului, însă nu reuşea să se convingă.

— Legat de... de promisiunea ta, zise ea cu o voce ezitantă. Îţi aminteşti?

Dacă-şi amintea promisiunea!

— Mi-o amintesc, micuţo, zise Clayton încet. Se duse la ea şi o prinse uşor în braţele lui, încercând să ignore senzaţia incredibilă a sânilor ei aproape goi strivindu-se uşor de cămaşa lui subţire. Voia să o sărute, însă ea tremura atât de violent, încât se temea să o facă, aşa că pur şi simplu o ţinu în braţe, cu faţa îngropată la pieptul lui şi-i mângâie încet părul lung şi bogat.

— Când eram mică, şopti ea cu voce inegală la pieptul lui, stăteam întinsă noaptea în pat şi obişnuiam să-mi imaginez că erau lucruri în dulapuri.

Apoi tăcu, iar Clayton o încurajă:

— În dulapurile mele erau soldăţei de jucărie. În ale tale ce era?

— Monştri! şopti ea. Monştri uriaşi şi urâţi, cu gheare în loc de picioare şi cu ochi enormi, bulbucaţi.

Inspiră firav, apoi zise:

— Şi în încăperea asta sunt monştri, amintiri oribile pândind în umbră şi pe la colţuri.

Clayton tresări de durere şi remuşcare.

— Ştiu că sunt. Însă nu ai de ce să te temi. În seara asta, n-o să-ţi cer nimic. Ţi-am dat cuvântul meu.

Se lăsă puţin pe spate şi-l privi, cu chipul atât de frumos şi vulnerabil încât Clayton se întrebă pentru a mia

oară cum a putut să o trateze atât de brutal în acea noapte. Încercă să spună ceva şi nu reuşi. În schimb îşi odihni obrazul pe pieptul lui, încolăcindu-şi braţele în jurul taliei lui.

După o clipă reluă:

— Stăteam întinsă în pat, noaptea, speriată de ce era în dulap. Şi apoi, când nu mai puteam îndura, alergam în partea cealaltă a camerei, deschideam hotărâtă uşa şi priveam înăuntru.

Clayton zâmbi în sinea lui. Aşa era firea ei. La un moment dat, era normal să se sature să tremure ca o laşă sub pătură şi să se ridice să înfrunte întunericul – cu sau fără monştri. Când grăi din nou, vocea îi era atât de joasă încât el făcu eforturi să o audă.

— Dulapul era întotdeauna gol. Nu erau monştri… Nu era nimic de care să mă tem.

Inspira sacadat.

— Clayton, nu vreau să petrec noaptea nunţii noastre stând singură în patul tău, speriată de ce se ascunde în umbră.

Mâna lui Clayton încremeni în aer, apoi se forţă să continue să o mângâie, dându-i timp să se răzgândească.

— Eşti sigură? o întrebă el încet. Whitney dădu din cap şi şopti:

— Da.

Aplecându-se, o ridică în braţele lui şi o purtă spre patul mare, cu patru tăblii, în care îi arătase cât de degradant putea fi actul, promiţându-şi la fiecare pas că, de data asta, va fi atât de desăvârşită pentru ea, încât îi va alunga pe veci din amintire cealaltă dată. Lăsă mâna să-i alunece de sub genunchi, iar senzaţia picioarelor ei alunecând pe lângă coapsele lui îi făcu mâinile să tremure, în timp ce-i dezlega fundele din dreptul sânilor şi-i desfăcu, tandru, halatul de dantelă.

Umerii ca de fildeş şi sânii voluptoşi cu muguri rozalii străluceau în lumina focului din partea cealaltă a încăperii.

— Dumnezeule, cât eşti de frumoasă, şopti el şi-i simţi trupul înfiorându-se când mâinile lui alunecară pe ale ei,

lăsând halatul fin de dantelă să cadă pe podea. Îi prinse buzele înrourate într-un sărut prelung şi dulce, apoi dădu la o parte cuvertura de satin şi o ridică uşor, aşezând-o pe aşternuturile răcoroase.

Ea închise ochii şi întoarse capul, iar Clayton observă fiorii ce-i cuprinseră picioarele lungi şi zvelte şi formele arcuite, făcând să-i apară broboane pe pielea ca de fildeş. Atent la evidenta ei jenă, stinse lumânările ce ardeau pe noptiera. Temându-se să o lase singură cu amintirile pe care era gata sa le înfrunte, se dezbrăcă acolo, lângă pat, apoi se întinse lângă ea şi o trase grijuliu în braţele lui. Whitney împietri. El îşi trecu uşor mâna de-a lungul spatelui ei, iar ea deveni şi mai încordată. Clayton se opri din mângâieri şi se lăsă cu spatele pe perne, cu capul ei pe pieptul lui.

În următoarele momente, respiraţia ei deveni din înceată aproape inexistentă, sacadată şi stinsă, iar el nici măcar nu o atingea. Iisuse, cât de tare se ura pentru ce-i făcuse în acea noapte! Era atât de tensionată, cu fiecare fibră a corpului ei atât de încordată, încât dacă nu reuşea să o facă să se relaxeze ar fi rănit-o indiferent cât de blând ar fi fost.

Pentru ca ea să nu fie prea conştientă de goliciunea lor, Clayton se întinse şi trase cearşaful peste ei.

— Aş vrea să vorbim puţin înainte, îi explică el. Ea fu cuprinsă de uşurare, iar el chicoti, căci arăta de parcă ar fi primit un ultim răgaz înainte de ghilotină.

— Dacă poţi, aş vrea să încerci să alungi din mintea ta ce s-a întâmplat înainte. De asemenea, aş vrea să uiţi orice ai fi auzit despre ce se întâmpla între un soţ şi o soţie în pat şi pur şi simplu să mă asculţi pe mine.

— Da, şopti ea.

— Expresii de genul „ea i se supune” sau „el o ia” nu ar fi trebuit niciodată asociate cu a face dragoste, deşi ştiu că tu probabil aşa vezi lucrurile. Prima expresie implică o datorie. Cea de-a doua arată un act egoist şi implică utilizarea forţei. Eu n-o să te „iau”, iar tu n-o să mi te „supui”. Şi nici n-o să simţi vreo durere. Şi zâmbind tandru

la vederea chipului ei tulburat, zise: îţi promit că nu eşti defectă. Eşti concepută perfect şi desăvârşit.

Îşi trecu degetul pe obrazul ei frumos.

— Ceea ce se va petrece între noi va fi o împărtăşire, născută din dorinţa mea de-a fi cât mai aproape de tine, de a fi parte din tine. Micuţo, când sunt în tine nu iau, ci dau. Îţi dau ţie corpul meu, aşa cum ţi-am dăruit deja dragostea mea, iar azi ţi-am dat inelul meu. Când sunt în tine, voi planta acolo sămânţa vieţii mele şi o voi lăsa acolo, ca tu să o păstrezi şi să o ocroteşti în tine, ca simbol al iubirii şi nevoii mele de tine, asemenea inelului tău de logodnă.

În licărirea portocalie a şemineului din partea cealaltă a încăperii, Clayton o văzu ezitând, apoi îşi ridică aproape imperceptibil chipul, oferindu-şi buzele să fie sărutate. Foarte încet şi blând, Clayton se aplecă şi începu să-şi sărute soţia. O sărută prelung şi languros, cu inima copleşită de tandreţe, iar ea, după câteva momente de pasivitate tensionată, îşi trecu degetele zvelte pe obrazul lui şi începu să-l sărute la rându-i cu toată dragostea timidă şi înfiorată pe care Clayton ştia că o simţea.

Buzele moi se desfăcură la cea mai mică atingere a limbii lui, iar braţele se încolăciră în jurul gâtului lui pe când îi trăgea limba tot mai adânc în gura ei, apoi i-o dădu pe a ei. O tachina, o aţâţa, i se dăruia ei, pătrunzând-o adânc cu limba, apoi retrăgându-se încet şi pătrunzând-o iar şi iar, până când Whitney se agăţă de el, mişcându-şi pasional gura peste a lui, capitulând total dorinţei sărutului erotic.

Îi mângâie părul şi-şi coborî mâna pe gâtul ei, spre sânii ei, încercuindu-i cu degetul mare sfârcurile până se ridicară mândre. Whitney tremura de încântare şi începu să se muleze pe formele lui întărite, apoi tresări ca arsă. Clayton ştiu pe loc ce-o speriase şi deşi ea se împotrivi, îşi mişcă mâna şi-i prinse şoldurile, lipindu-le de ale lui.

— Nu, îi zise el cu blândeţe când ea încerca să-şi tragă corpul departe de bărbăţia lui întărită. Nimic nu-ţi va face vreun rău.

Îşi ridică genele lungi şi-l privi neîncrezătoare şi acuzatoare, aproape făcându-l să zâmbească.

— Pune-ţi mâna pe pieptul meu, îi zise el încet. Doar pe pieptul meu, o asigură el când îi ridică mâna spre a-l asculta, apoi ezită. În clipa în care îşi mişca degetele pe pielea lui caldă, muşchii lui tresăriră instinctiv.

— Vezi cum răspunde corpul meu la atingerea ta? îi zise el tăcut. Partea din mine de care tu te temi răspunde la apropierea ta, vine spre tine.

O strânse mai aproape de coapsele şi şoldurile lui, însă ea rămase ţeapănă şi tensionată.

— Încă te mai temi că te voi răni, după ce ţi-am promis că n-o voi face?

Whitney înghiţi convulsiv şi scutură din cap, în pernă. Dacă Clayton îi spunea că n-o să o doară, atunci ea îl va crede. Îşi mişcă uşor degetele peste părul moale şi negru de pe pieptul lui şi simţi o uşoară accelerare a bătăilor inimii şi zvâcniri intense ale muşchilor puternici ai pieptului lui când îşi lăsă mâna să-i alunece puţin mai jos.

Clayton simţi o flacără alergându-i necontrolabil prin vene.

— O, iubito... zise el pe jumătate râzând, pe jumătate gemând, te rog să te simţi mândră de ce-mi poţi provoca. Mă simt umil ştiind că-mi poţi face trupul să vibreze la cea mai mică atingere a ta, chiar de eu m-aş opune. Mă simt şi mai umil să-ţi spun asta. Însă o să ţi-o spun oricum, fiindcă de te vei mândri cu puterea pe care o ai asupra mea, atunci şi eu voi avea motiv de bucurie. Însă, dacă te sperie sau te face să te simţi ruşinată, atunci dragostea noastră va fi una timidă şi ruşinoasă.

Whitney inspiră adânc şi sacadat, prinzându-l cu braţele de gât şi lipindu-se cu întreaga ei fiinţă de formele lui puternice şi întărite, sărutându-l. Îi sărută fruntea şi ochii şi gura. Îşi trecu limba peste buzele lui, simţindu-le moliciunea caldă, iar Clayton gemu, deschizând pasional gura şi cuprinzând-o pe a ei. Iar când o rostogoli pe spate şi trecu deasupra ei, sărutând-o şi mângâind-o cu mâinile lui gentile şi pricepute, Whitney nu ştiu dacă ceea ce simţea era mândrie, însă orice ar fi fost era ameţitor, frenetic şi minunat.

— Te vreau, îi şopti el printre buzele desfăcute. Te vreau atât de tare încât dorinţa mă doare... Îşi desprinse gura de a ei şi mâna-i tremură când o ridică să-i mângâie obrazul. Nu te voi răni niciodată, micuţo, îi promise el, cu vocea răguşită de tandreţe şi dragoste. Se înfioră la răspunsul lui Whitney:

— Ştiu că n-o s-o faci, îi şopti ea. Însă oricum n-ar conta nici dacă m-ai răni în fiecare noapte, atâta timp îmi vei spune mereu astfel de lucruri, cât voi şti că vrei să fii parte din mine.

Clayton nu se mai putu abţine. Îi acoperi gura cu a sa şi o devoră cu violenţă tandră. Îi frământa sânii şi îi aţâţa sfârcurile cu degetele lui, iar ea gemu încet când gura lui o luă pe urmele mâinilor lui.

Fiecare tresărire a trupului ei viu, răsucindu-se sub asaltul său blând, fiecare sunet pe care-l scotea îi punea sângele în mişcare asemenea unui afrodiziac. Nu-i venea să creadă câtă pasiune ascundea în ea, nici violenţa cu care trupul lui o dorea. Întreaga lui fiinţă tânjea după ea.

Mâinile ei se jucau prin părul lui, mângâindu-i umerii, înfigându-şi unghiile în carnea lui. Însă când el îşi coborî mâna spre triunghiul moale dintre picioarele ei, Whitney tresări de frică la atingerea lui intima şi-şi strânse coapsele laolaltă.

— Nu, iubito, murmură el excitat, prinzându-i gura într-un sărut apăsat, devorator, desfăcându-i încet şi hotărât coapsele, cu degetele jucându-se şi tachinând-o, explorând-o şi chinuind-o cu încântare, până când fu moale şi umedă şi mai mult decât pregătită să-l primească.

Însă când el se mişcă deasupra ei, Whitney fu smulsă din vârtejul senzual ce o purta spre dulcea uitare. Teama nu se lăsă alungată şi simţi cum Clayton îi desfăcu picioarele, îşi simţi şoldurile ridicându-se să-l primească, şi-şi înghiţi un strigăt de panică simţindu-l tare, intrând în contact intim cu ea. În ciuda promisiunii lui, corpul ei se pregăti automat să simtă durerea... însă simţi doar căldura lui mândră pătrunzând-o uşor. Instinctiv, se relaxă şi se deschise pentru el, apoi gemu de plăcere desăvârşită când

el se împinse liber în moliciunea ei primitoare.

Îşi încolăci braţele în jurul lui, pradă poftei incoerente de a-l simţi aşa în ea pe veci şi de a-l trage tot mai adânc. Credea că aşa se va sfârşi şi că avea să plângă de dorinţă să mai continue. Apoi Clayton începu să se mişte înăuntrul ei, iar Whitney încetă să mai gândească. Simţi ceva mărunt desfăcându-se în coşul pieptului ei, apoi crescând tot mai mare, căpătând tot mai multă forţă, până când începu să alerge cu furie prin toată fiinţa ei, prin fiecare nerv. Răsucindu-şi capul printre perne, începu să se arcuiască, venind în întâmpinarea fiecăreia dintre mişcările lui pătrunzătoare, adânci.

— Te rog… îl imploră ea şoptit, însă nu ştia ce anume îi cerea.

Clayton ştia. Şi îşi dorea asta atât de mult pentru ea, încât propria lui dorinţă arzătoare era secundară.

— Curând, iubito, îi promise el şi începu să accelereze, constant, ritmul cu care se împingea adânc în ea.

Vulcanul ce ameninţa să erupă înăuntrul lui Whitney explodă cu o forţă ce făcu un ţipăt uşor să-i ţâşnească din gât. Clayton îi captă, pe loc, ţipătul cu gura lui. Când tremurul ei se potoli îi prinse buzele dulci într-un sărut prelung şi cu un ultim avânt o pătrunse adânc, lăsându-şi căldura să curgă în pântecul ei.

Temându-se că greutatea lui ar fi putut-o strivi, Clayton o luă în braţe şi se rostogoli pe o parte, luând-o cu el. Zăcând acolo, cu Whitney în braţele lui, încă înăuntrul ei, simţi o mulţumire fericită, o pace languroasă cum nu mai simţise vreodată.

Aproape că se aştepta ca Whitney să-i adoarmă în braţe, însă după câteva minute îşi lăsă capul pe spate şi ridică spre el ochii verzi, strălucitori. Clayton îi dădu la o parte un cârlionţ de păr de pe obraz.

— Eşti fericită, dragostea mea?

Ea îi zâmbi. Zâmbetul natural şi fericit al unei femei care iubeşte şi care ştie că este iubită.

— Da, şopti ea.

O sărută pe frunte, iar ea se cuibări mai aproape, în timp ce el îi mângâia agale conturul minunat al spatelui şi-al şoldului, aşteptând ca să adoarmă. În schimb, ea rămase tăcută, desenând mici cercuri pe pieptul lui, însă nu părea nici ea mai dornică decât el să doarmă.

— La ce te gândeşti? o întrebă el în cele din urmă. Whitney îşi ridică privirea într-a lui, apoi îşi îngropă faţa în pieptul lui.

— La nimic, murmură ea neconvingătoare. Ridicându-i bărbia, Clayton o obligă să-l privească.

Habar nu avea ce gândea, însă după ce înlăturase şi ultima barieră dintre ei nu voia să mai apară vreodată vreuna.

— Ce e? insistă el cu o fermitate gentilă.

Ea îşi muşcă buza cu o combinaţie de timiditate şi râs şi recunoscu:

— Mă gândeam că, dacă ar fi fost aşa data trecută, în loc să fi fugit de aici aş fi rămas şi ţi-aş fi pretins să faci ceea ce se cădea şi să te însori pe dată cu mine!

Era atât de frumoasă, încât Clayton nu ştiu ce să facă mai întâi, să râdă sau să o sărute. Aşa că le făcu pe amândouă. Era un sentiment divin să o ţină în braţe, să-i poată vorbi în întuneric şi să-i simtă braţele goale în jurul lui. Clayton avea mai degrabă chef să sărbătorească, decât să doarmă. Un pic mai târziu, când o privi iar şi văzu că nici ea nu dormea, ci privea focul, îi zise:

— Vrei să dormi?

— Nu cred c-aş putea. Sunt cât se poate de trează.

— Foarte bine, şi eu la fel, zâmbi el. Vrei să aprinzi toate cele trei lumânări de pe măsuţa de lângă tine?

— Cea mai măruntă dorinţă e ordin pentru mine, îi zise soţia lui „obedientă”, ridicându-se într-un cot şi sărutându-l apăsat pe gură, însă înainte să se întoarcă şi să aprindă lumânările trase cu grijă cearşaful peste ea.

Clayton nu se putu abţine să nu râdă văzând-o cum strângea cu modestie cearşaful peste sânii ei voluptoşi, pe care el abia ce-i frământase şi-i sărutase. Ridică pernele, să poată sta rezemaţi de ele, apoi se relaxă pe spate şi se lăsă

purtat de plăcerea de-a o privi. După ce aprinse lumânările, se întoarse şi-l văzu privind-o şi îşi trecu mâna prin buclele ciufulite, îşi scutură masa de păr bogat care-i căzu în valuri pe spate.

— Doamnă, o linişti Clayton cu un rânjet ştrengăresc, eşti frumoasă en deshabille, dacă în acel cearşaf pe care încerci să-l pui pe tine înseamnă că eşti pe jumătate îmbrăcată şi la modă.

— Nu cred că aşa se numeşte, zise Whitney gânditoare. În Franţa şi chiar şi aici există o adevărată pasiune printre doamne să primească domnii en deshabille, însă sunt convinsă că poartă ceva mai mult de atât.

Apoi Whitney îşi dădu seama că fără îndoială Clayton ştia mult mai multe despre acea „pasiune” decât ştia ea, iar gândul o cam mâhni.

Toată lumea ştia că Clayton mai avusese amante, iar bărbaţii căsătoriţi adesea ţineau şi amante, cu discreţie.

Se simţi distrusă gândindu-se ca ar putea face şi cu o altă femeie lucrurile pe care tocmai le făcuse cu ea. Whitney zise ezitantă:

— Clayton, cred că mi-ar fi foarte greu să mă prefac că nu observ… ba nu, să accept cu pasivitate… să accept…

— Ce să accepţi? îi şopti Clayton, sărutându-i tâmpla cu buzele.

— O amantă! exclamă Whitney.

Clayton îşi ridica imediat capul. O privi fix pentru un moment, apoi o strânse în braţe şi izbucni în râs. Însă fiindcă ştia că ea era sincer preocupată, luă o faţă mai solemnă, aşa cum se cădea renunţării pe viaţă la care avea să se angajeze. Apoi, privind în ochii ei minunaţi, zise cu toată sinceritatea:

— Eu nu voi avea o amantă.

— Îţi mulţumesc, şopti Whitney. Mă tem că aş fi foarte vehementă în această privinţă.

— Sunt convins, zise el, străduindu-se să rămână serios.

Câteva minute mai târziu, Clayton îşi aminti de cutiuţa de catifea ascunsă în noptiera de lângă pat.

Îndepărtându-şi braţul de sub umerii ei, îi explică:

— Am un dar pentru tine.

Whitney îşi aminti că şi ea avea un dar pentru el şi coborî din pat, unduindu-şi formele cu o graţie desăvârşită.

— Am rugat-o pe Clarissa să lase darul tău în camera mea, îi explică ea pe când se îndepărta de pat. Clayton devora din priviri perfecţiunea corpului ei gol, iar când ea îl observă, se îndreptă grăbită spre halatul de dantelă.

El îi dărui un colier cu smaralde pătrate, fiecare piatră fiind înconjurată de un şir de diamante strălucitoare şi o brăţara şi cercei la fel.

— Demne de o ducesa, îi şopti el, sărutând-o. Whitney râse când el îi înmâna darul.

— Demn de un duce, zise ea aşezându-se lângă el cu picioarele adunate sub ea, urmărindu-l deschizându-şi cadoul. Clayton desfăcu capacul, apoi îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs la vederea monoclului superb lucrat în aur masiv. Cu exact acelaşi ton pe care-l folosise la balul mascat de la reşedinţa Armand, ea zise:

— Monoclul e un simbol indispensabil al regalităţii, apoi întinse mâna în spate şi mai scoase un dar, într-o cutiuţă de catifea. Când i-o înmână, râsul îi dispăru de pe chip şi întreaga expresie i se schimba.

Clayton o privi îndelung înainte să deschidă cutia, întrebându-se de ce părea dintr-odată aproape timidă. Încurcat, deschise capacul şi dădu cu ochii de un rubin uimitor încastrat într-un inel greu din aur. Scoase inelul din suportul de catifea neagră şi-l văzu strălucind în lumina slabă. Ţinându-l mai aproape de lumânări ca să-l admire, se pregătea să o întrebe, sentimental, dacă voia să i-l pună ea pe deget, aşa cum el îi pusese pe deget verigheta, însă dădu cu ochii de o mică inscripţie în interiorul inelului. Erau gravate două cuvinte, al doilea fiind subliniat. „Lordul meu”.

El mârâi şi o trase puternic la pieptul lui.

— Doamne, cât de mult te iubesc! şopti el răguşit, prinzându-i buzele într-ale lui.

Când sărutul se sfârşi, Whitney rămase în braţele lui,

mângâindu-i încet părul de pe tâmple cu degetele ei lungi. Între atingerea mâinii ei şi senzaţia sânilor pe pieptul său gol, ea stând pe jumătate urcată peste el, Clayton îşi dădu seama că trupul i se trezea la viaţă cu o intensitate alarmantă. Simţurile lui se trezeau în faţa fiecărei părticele din silueta ei languroasă, lipită de el, însă nu voia să rişte să o sperie cu prea multă dragoste din prima lor noapte împreună. Whitney se ridică pe antebraţe, aşezându-le pe pieptul lui şi lăsându-l să-i vadă nestăvilit sânii mari, care-i făcură venele să-i pulseze de dorinţă.

— Sunt prea grea? îl întrebă ea încet.

— Nu, însă cred c-ar trebui sa dormi puţin, iubita mea, sugeră el cu o urma de regret.

— Dar nu mi-e somn deloc, spuse soţia lui.

Arăta asemenea unei zeiţe inocente întinsă alături de el, cu părul ei moale revărsându-i-se peste umeri.

— Eşti sigură că nu vrei să dormi? o întreba Clayton absent, atingându-i uşor obrazul neted cu încheieturile degetelor, minunându-se de frumuseţea ei vie. Atunci ce vrei să faci?

Drept răspuns, Whitney îl privi şi roşi, apoi îşi ascunse repede faţa încinsă în scobitura umărului lui.

Un chicotit răsună din pieptul lui, şi el o trase deasupra corpului lui excitat.

— Cred c-am putea face asta, zise el râzând.

CAPITOLUL 34

O săptămână mai târziu plecară în Franţa în voiaj de nuntă. Stătură o lună. Când se întoarseră la Londra, împotriva aşteptărilor tuturor, cei doi nu se stabiliră în frumosul conac al ducelui de pe strada Upper Brook. Preferară, în schimb, izolarea şi liniştea de la Claymore. Totuşi, ei participau în mod regulat la evenimente sociale în oraş, uneori întorcându-se la Claymore abia în zori.

Într-o societate în care nu era considerat la modă ca

soţul şi soţia să stea prea mult timp unul în compania celuilalt când ieşeau împreună, Ducele şi Ducesa de Claymore îşi creau propria modă. Ducele şi ducesa erau foarte rar departe unul de altul şi era greu să nu observi cât de plăcută făceau să pară convieţuirea lor unul lângă celălalt. Erau un cuplu atrăgător, desigur, ducele impresionant de înalt şi masculin elegant, zâmbind leneş şi aprobator către tânăra şi frumoasa sa soţie care părea capabilă să-l facă să râdă cu o bucurie cum nimeni nu mai observase până atunci. Însă nu era doar ceea ce se putea vedea, ci şi un sentiment pe care lumea îl avea privindu-i. Parcă ei doi erau uniţi de ceva mai mult decât afecţiune sau chiar căsătorie. Era, după cum remarca toată lumea, oftând surprinsă şi uneori invidioasă, o căsătorie foarte neobişnuită potrivit standardelor moderne. Unii membri ai înaltei societăţi chiar uitau să mai fie sofisticaţi şi mergeau atât de departe încât comentau cu voce tare că era foarte evident că ducele şi ducesa erau îndrăgostiţi unul de altul.

Clayton nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa termenului corect pentru ceea ce simţea el. O iubea pe Whitney cu o pasiune şi un devotament ce prinseseră rădăcini adânci în sufletul lui. Nu reuşea să o privească, să o asculte sau să o atingă suficient cât să îşi satisfacă pofta de ea. Noaptea simţea acea nevoie fierbinte crescând în sinea lui şi părea să crească în intensitate. În loc să se diminueze de fiecare dată când exploda înăuntrul ei şi ea se lipea de el de parcă nici ea nu rezista prea mult timp departe de el. În pat era o amantă pasională şi irezistibilă, dornică să-l mulţumească. Clayton o învăţă în primele săptămâni de căsnicie că între ei nu era loc de jenă sau timiditate, iar Whitney reacţiona abandonându-se mângâierilor lui. El îi permitea să nu-i ascundă nimic şi după câteva tentative firave de a-şi ascunde reacţiile pasionale la felul în care el făcea dragoste cu ea, capitulă de bunăvoie valurilor sălbatice şi învolburate pe care el le stârnea în ea, până când ţipa de plăcere. Apoi o ţinea strâns în braţe, desenându-i conturul formelor şi şoptindu-i până ce amândoi adormeau fericiţi, împăcaţi şi împliniţi.

Zilele lui Whitney treceau pline de mulţumire. Oricând avea ocazia, se cuibărea ziua într-un colţ al biroului spaţios al lui Clayton şi revizuia cheltuielile gospodăriei, planifica meniuri sau pur şi simplu citea, aruncându-i pe furiş priviri admirative pe când el stătea rezemat în scaunul lui şi parcurgea corespondenţa şi rapoartele de afaceri. Ocazional, Clayton ridica privirea, parcă vrând să se asigure că ea era acolo şi-i zâmbea sau îi făcea scurt cu ochiul, înainte să se întoarcă la afaceri. La început, Whitney n-ar fi visat că avea să-i placă să o ştie acolo. Era lumea lui privată în care vorbea despre sume impresionante de bani cu agenţii lui de afaceri şi risca în investiţii despre care avea să afle curând că erau foarte bine gândite şi prudente. Îi plăcea munca pe care o făcea, deşi nu era obligat să o facă. Îi spusese asta într-o seară. Iar Stephen îi spusese odată că în ultimii cinci ani Clayton aproape că dublase vasta avere Westmoreland. Ba chiar se ocupa şi de unele investiţii ale lui Stephen şi, surpriza cea mai mare dintre toate, se ocupa acum şi de investiţiile tatălui ei.

Îi plăcea să-l asculte în întâlnirile cu avocaţii şi cunoştinţele lui de afaceri. Adora urma de autoritate din vocea lui când le vorbea. Era atât de rapid, sigur pe el şi hotărât. Era şi devastator de atrăgător, îşi spunea ea cu mândrie de fiecare dată când îl privea. Se simţea preţuită şi protejată când el îi era în preajmă. Era în siguranţă şi iubită.

Când mergea în oraş la cumpărături sau la o piesă cu Emily, îi lipseau vocea lui, privirile lui calde şi zâmbetul lui antrenant.

Nopţile ei erau o sărbătoare a dragostei lor. Uneori zăbovea deasupra ei la fel de tandru cum o făcuse în noaptea nunţii. Alteori o tachina, chinuind-o intenţionat, făcând-o să-i spună exact ce-şi dorea. Apoi erau şi dăţi când o lua cu nesaţ, aproape dur. Iar Whitney nu reuşea niciodată să se hotărască exact cum îi plăcea mai mult.

La început fu puţin speriată de pasiunea furtunoasă, tumultuoasă pe care ea o putea trezi în el cu un simplu sărut, cu o atingere, cu o mângâiere intimă. Însă nu dură mult deloc până să ajungă să-i savureze din plin

masculinitatea îndrăzneaţă şi virilă. Era a lui – trup, inimă şi suflet. Era împăcată cu lumea ei.

Era şi însărcinată cinci luni mai târziu.

În timp ce Clayton dormea ţinând-o în braţe, Whitney sta trează simţindu-se în acelaşi timp încântată şi uşor preocupată. Ciclul lunar îi întârziase trei săptămâni. Însă amânase, din mai multe motive, să-i spună lui Clayton. Therese Duville i se confesase lui Whitney la nuntă, spunându-i că avea să se bucure de o pauză de la atenţiile amoroase ale soţului ei, graţie faptului că era însărcinată. Poate Therese aştepta asta cu bucurie, însă Whitney cu siguranţă nu. Pe de altă parte nu voia să rişte să-i facă rău copilului, dacă asta s-ar fi întâmplat în cazul în care ar fi continuat să facă dragoste. Pentru a face totul şi mai complicat, Clayton nu-şi exprimase niciodată dorinţa de-a avea copii, deşi Whitney avea impresia că toţi bărbaţii îşi doreau copii – mai ales bărbaţii care aveau titluri pe care să le transmită moştenitorilor. Când ciclul nu-i veni nici în următoarea lună şi începu să-i fie greaţă, când şi când şi simţea nevoia să doarmă după amiaza, atunci fu convinsă, însă tot nu spuse nimic.

Într-una din zile, la scurt timp după aceea, pe când Whitney urcă să se schimbe pentru galopul lor obişnuit prin împrejurimile moşiei, Clayton o opri pe trepte.

— Khan cam are probleme cu piciorul drept, zise el cu o oarecare gravitate îmbinată cu o tandreţe profundă. Ce-ar fi să mergem mai bine la o plimbare, micuţo?

Whitney nu observase nimic în neregulă cu piciorul lui Khan şi în grajduri erau zeci de alţi cai splendizi, însă nu-i puse la îndoială decizia. Ba era chiar puţin uşurată, fiindcă întotdeauna călăreau atât de repede şi în forţă, încât nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi căzut şi nici nu ştia cum să-i sugereze lui Clayton să o lase mai încet, fără să-i spună de ce.

În acea seara, felul în care Clayton făcu dragoste cu ea luă o întorsătură nouă şi se repetă constant de atunci în colo. O excita până o înnebunea şi o făcea să-l dorească frenetic, apoi o pătrundea cu o gentileţe uluitoare, aproape

de neîndurat, penetrând-o adânc, însă încet şi retrăgându-se lent, zăbovind în ea. Prelungea momentul inevitabil de fericită eliberare, insuportabil şi foarte plăcut. În acelaşi timp o făcu pe Whitney să aibă convingerea că o astfel de penetrare gentilă a corpului ei nu avea cum să-i facă rău copilului lor.

Săptămâna următoare îşi spuse hotărâtă că se comporta ridicol. În primul rând, ardea de nerăbdarea să-i dea vestea. În al doilea rând, dacă mai întârzia mult, modificările corpului ei aveau să-i dea de veste că va fi tată. Drept urmare, Whitney se duse la Londra şi cumpără de la un anume magazin şase articole de îmbrăcăminte pentru bebeluşi. Imediat ce se întoarse începu să lucreze de zor la o broderie, în intimitatea încăperii ei.

Le chemă pe Mary şi Clarissa să-şi dea cu părerea despre felul în care mânuia acul şi zise oftând, arătându-le ce lucrase:

— Nu-i aşa că e uimitor că reuşesc să stăpânesc greaca şi asta nu? Mary şi Clarissa, ambele sigure pe poziţia lor în gospodărie, aruncară o singură privire broderiei, apoi se uitară una la alta şi se prăbuşiră pe pat într-un râs isteric.

A doua seară, la cină, Whitney era în sfârşit satisfăcută de litera „W” pe care o brodase cu albastru pe gulerul unei hăinuţe incredibil de mici.

— Va trebui să mă descurc cu asta, îi zise ea Clarissei, oftând.

— Când o să-i spui Excelenţei Sale că a mea copilă o să aibă un copil? o întrebă Clarissa cu ochii scânteind de lacrimi iubitoare.

— Nu e tocmai cum intenţionez să-i spun, chicoti Whitney, mângâind obrazul ridat al Clarissei. De fapt, nici n-o să-i spun nimic. O să las asta să vorbească de la sine, zise ea, arătând spre hăinuţa de bebeluş. Cred că în seara asta, după cină, va fi momentul perfect, şi cu un zâmbet vesel şi conspirativ, Whitney ascunse hăinuţa într-un sertar în biroul ei şi coborî la cină.

Aşteptă până când Clayton îşi termină cafeaua de

după masă şi stăteau în salonul alb-auriu. Prefăcându-se absorbită de cartea pe care-o citea, Whitney oftă.

— Nu ştiu de ce m-am simţit aşa obosită în ultima vreme…

Nu-şi ridică privirea, aşa că nu văzu mândria gentilă şi râsul ce licăreau în privirea lui Clayton.

— Chiar nu ştii, draga mea? o întrebă el precaut. Credea că ştia că era însărcinată, însă nu era convins, şi dacă se temea cumva de sarcină, atunci voia să o scutească de griji cât mai mult cu putinţă.

— Nu, zise Whitney amuzată. Însă voiam să-i răspund în seara asta scrisorii mătuşii mele şi mi-am dat seama c-am lăsat-o în sertarul biroului meu de sus. Te superi tare dacă te rog să mi-o aduci? În ultima vreme, când urc scările parcă escaladez un munte.

Clayton se ridică, o sărută uşor pe frunte, îi mângâie afectuos părul bogat şi păşi repede pe scara şerpuită de marmură.

Intră în camera ei şi zâmbi în sinea lui, privind în jur. Simţi o dâră fină din parfumul lui Whitney. Pieptenele şi periile ei erau pe măsuţa cu oglindă. Prezenţa ei umplea camera aerisită, făcând-o să pară frumoasă, proaspătă şi vibrantă. Exact aşa cum era ea.

Întrebându-se dacă ea ştia că e însărcinată şi oare de ce, dacă ştia, nu-i spunea şi lui, deschise sertarul biroului ei din lemn de trandafir. Luă nişte hârtie albastră de deasupra pentru Whitney, apoi scotoci prin sertar căutând scrisoarea mătuşii ei. Negăsind-o, dădu la o partea ceea ce credea el că era o batistă albă şi caută prin teancul de hârtii nefolosite. La fund de tot găsi, în sfârşit, o scrisoare împăturită. Nesigur dacă era cea pe care o voia Whitney, o deschise şi citi cuvintele pe care Whitney le scrisese cu multe luni în urmă în casa lui Emily, în încercarea prostească de a-l forţa pe Clayton să se întoarcă la ea.

Spre teribila mea groază am aflat că sunt însărcinată. Aşadar te rog să vii să mă vezi numaidecât.

Spre teribila ei groază? îşi repetă Clayton în gând, încruntându-se stupefiat. Ce mod ciudat de-a privi

culminarea vie a bucuriei desăvârşite pe care o găsiseră unul în celălalt. Şi ce mod ciudat a ales să-i dea vestea. „Te rog să vii să mă vezi numaidecât”.

În următoarele trei secunde realiză trei lucruri care-l uluiră: biletul era datat cu două luni înainte să se căsătorească. De fapt, fusese scris în ziua dinaintea celei în care el o adusese pe Vanessa aici şi o găsise pe Whitney aşteptându-l... Nu era trecut niciun nume care să indice cui îi era adresat biletul... Iar biletul era scris elegant chiar de mâna lui Whitney şi semnat de ea. Dumnezeu să-l ajute... Evident, i-l scrisese vreunui bărbat despre care credea că o lăsase însărcinată.

În mintea lui Clayton încolţi neîncrederea şi căută să nege, deşi ceva în sinea lui începu să se năruie, încet. Simţea că întreaga lui fiinţă se frângea în mici bucăţele. Evident, Whitney jucase teatru în seara în care venise aici, la el. Preţuise atât de mult amintirea felului în care îşi călcase peste mândrie şi traversase încăperea spre el, iar acum îşi dădea seama că totul fusese o minciună, o minciună dezgustătoare şi murdară! Scena aceea în care-i şoptise tandru „te iubesc” fusese doar un rol! Cuprins de un chin teribil, se aşeză în timp ce mintea lui căuta disperată răspunsuri şi ajungea la concluzii devastatoare: Whitney venise la Claymore în seara aceea, după ce scrisese acel bilet, crezând că era însărcinată. Oricui îi fusese adresat acel bilet ori îşi refuzase responsabilitatea, ori nu o putea accepta. Poate nenorocitul era deja căsătorit.

Whitney venise la Clayton în seara aceea să găsească un tată pentru odrasla altui bărbat. Dumnezeule! Probabil ea şi iubitul ei plănuiseră împreună venirea ei aici. Doar că în cele din urma n-a mai avut nevoie de un tată pentru copilul ei. Trebuie să fi pierdut sarcina, se gândi Clayton cuprins de o furie teribila. Nici nu-i de mirare că fusese atât de obosită şi extenuată în săptămânile dinaintea nunţii.

Şi ce mascaradă nenorocită jucase în noaptea nunţii lor! Probabil ştia deja că nu era însărcinată, însă trebuie să fi fost atât de îngrozită de dezastrul ce s-ar fi putut întâmpla, încât era dispusă să meargă mai departe şi să se

mărite oricum cu el. Poate chiar avea să fie mai convenabil pentru ea şi amantul ei dacă Whitney era măritată. De acum nimeni n-ar mai fi bănuit nimic dacă ea rămânea însărcinată. Clayton îşi aminti apoi toate momentele din ultimele luni când mersese la Londra, „la cumpărături” şi „în vizită la prietene”. Simţi cum îi urcă fierea în gât. Copilul pe care-l purta acum în pântece putea fi foarte bine al altuia sau al lui.

Nenorocita! Creatură mincinoasă şi înşelătoare… Nu, nu-i putea vorbi iar aşa, oricât de furios ar fi. O iubise prea mult până acum un minut, ca acum să o blesteme. Însă iubise o prefăcută, o actriţă de duzină, o femeie goală pe dinăuntru. Un corp. Nimic mai mult. Şi acel corp nici nu era numai al lui.

Trebuia să recunoască faptul că avea un teribil instinct de supravieţuire. Îl înfruntase în birou, cu Vanessa sub acelaşi acoperiş, îi provocase furia şi-şi lipise corpul de al lui, sărutându-l de parc-ar fi făcut-o din toată inima. Fiindcă era însărcinată! Clayton voia să creadă că era al lui copilul. Ba chiar încercă să se convingă de asta, pentru o clipă. Însă el ştia mai bine… în noaptea în care o adusese aici cu forţa de la Londra nu o penetrase mai mult de o clipă. Actul nu fusese niciodată consumat. Posibilitatea ca ea să fi rămas însărcinată în noaptea aceea era prea măruntă ca măcar să o aibă în vedere.

Adevărul era că viaţa lor fusese o şaradă. Fiecare cuvânt pe care Whitney i-l spusese, fiecare expresie de pe chipul ei, felul în care era în pat, totul era un teatru pe care-l juca în fiecare zi. Totul era un rol obscen şi dezgustător!

Mâna i se încleştă pe bucata de hârtie albastră, mototolind-o. Durerea dinăuntrul lui începu să se stingă, fiind înlocuită de o furie rece şi oarbă. Aruncă biletul mototolit în sertarul biroului şi-l trânti la loc, însă sertarul nu voia să se închidă. O hăinuţă albă cu un mic „W” brodat cu fir albastru pe guler se prinsese între sertar şi birou, jumătate înăuntru, jumătate afară.

Clayton se uită la ea. Apoi o aruncă violent. Asta ar fi trebuit să găsească, îşi dădu el seama înfuriat. În ce fel

emoţionant alesese să-i spună! Cât de tare îi plăceau dramele emoţionale! Dezgustat, aruncă hăinuţa pe jos şi calcă pe ea, ieşind din cameră.

— Văd că ai găsit-o, şopti Whitney din pragul uşii, cu privirea îngheţată pe hăinuţa de sub talpa pantofului lui.

— Când? întrebă el cu vocea ca de gheaţă.

— În… vreo şapte luni, cred.

Clayton se uită la ea, emanând violenţă prin fiecare por. Cu o cruzime intenţionată accentuă cu răutate fiecare vorbă:

— Nu îl vreau.

Clarissa şi Mary, care se înghesuiseră în balcon, să vadă strălucirea din ochii stăpânului lor la aflarea veştii, se dădură uimite înapoi când el trecu pe lângă ele, coborând grăbit scările, mişcându-se cu o sălbăticie ce ameninţa să strivească orice i-ar fi ieşit în cale. Uşa de la intrare se zgudui din ţâţâni când o trânti în urma lui, iar Clarissa se întoarse încet şi intră în camera lui Whitney. Îngheţă de groază la ce-i văzură ochii…

Whitney stătea îngenuncheată lângă birou, cu umerii zguduindu-se spasmodic din cauza plânsului ei înfundat. Avea capul dat pe spate, iar lacrimile şiroiau din ochii ei strâns închişi. Strângea la piept hăinuţa albă cu micul „W” albastru pe care-l brodase cu atâta dragoste.

— Gata, draga mea, nu mai plânge, îi zise Clarissa cu vocea devenindu-i doar o şoaptă sugrumată şi se aplecă să o ajute să se ridice. O să-i faci rău copilului.

Whitney credea că nu se va mai putea opri vreodată. Plânse până când o dureau capul şi gâtul. Plânse până nu-i mai rămăseseră lacrimi să verse şi se simţea uscată şi stearpă.

„Nu îl vreau!” Cele trei cuvinte îi încorsetau inima, strângând-o şi răsucind-o până simţi că nu mai putea respira.

*

Când se revarsă lumina zorilor, Whitney se întoarse

pe o parte, cu privirea pierdută în lumina gri a dimineţii. Era singură în pat, petrecuse toată noaptea singură pentru prima oară de când se căsătoriseră. Clayton nu voia copilul ei. Copilul lor. Voia să-l dezmoştenească? O, Doamne, nu! Nu putea face asta, nu va face asta... De ce ar fi făcut-o? Închizând strâns ochii, îşi întoarse faţa în pernă. Avea să o oblige să renunţe la copil. Asta voia să facă. Avea să aducă o moaşă, să-i ia copilul imediat ce se va naşte şi-o să-l trimită pe o altă moşie a lui, să fie crescut acolo, departe de ei. Atât de egoistă era nevoia lui de ea, atât de mistuitoare încât nu era loc şi pentru copilul lor?

Acum câteva ore nu era convinsă ce simţea faţă de acea sarcină, însă acum ştia. Felul în care Clayton respinsese copilul i-a declanşat un aprig sentiment protector, care îi zgudui din temelii întreaga fiinţă. Nu îl va lăsa niciodată să trimită copilul lor departe. Niciodată!

Whitney se trezi foarte târziu. Încă o durea capul şi se simţea foarte rău şi ameţită, însă se forţă să coboare la micul dejun. Locul lui Clayton din faţa ei era neatins.

— Excelenţa sa a spus că nu are apetit pentru micul dejun, doamnă, o informă servitorul. Whitney se forţă să mănânce ceva, de dragul copilului, apoi ieşi la o plimbare lungă.

Nu ştia unde era Clayton. Intrase în camera lui abia în zori.

Se plimbă prin grădina de trandafiri, vibrantă de la răsadurile separate de trandafiri roşii, albi, roz şi galbeni, apoi traversă malurile elegant tunse ale lacului uriaş pe care pluteau în voie lebede. Paşii o purtară spre pavilionul alb de pe malul celalalt, cu vedere spre lac. Intră şi se aşeză pe pernele viu colorate împrăştiate pe băncuţe.

Stătu acolo timp de două ore, cu gândurile amestecându-se unele într-altele, încercând să se împace cu ideea că era aceeaşi persoană cu cea de ieri şi că viaţa pe care o trăia era tot a ei.

Se întoarse în casă şi urcă încet scările, găsindu-i pe valetul lui Clayton şi alţi trei servitori mutând hainele din camera lui. Simţi că o cuprinde nebunia.

— Ce fac? o întrebă rugătoare pe Mary. Mary, spune-mi de ce mută lucrurile soţului meu.

— Excelenţa sa se mută în aripa de est, îi explică Mary, forţându-se să pară vioaie şi neîngrijorată. Vom muta lucrurile dumneavoastră în camera lui şi camera aceasta va fi numai bună pentru copil, când va sosi vremea.

— Of, şopti Whitney, întrebându-se cum avea să suporte să stea în acea încăpere fără Clayton. Îmi arăţi unde e noua lui cameră? Trebuie să-l întreb ceva legat de seara asta. Trebuia să ieşim… Mary o conduse spre un apartament elegant din capătul îndepărtat al aripii de est şi o lăsă singură acolo.

Clayton trecuse azi pe acolo, însă acum plecase. Cămaşa lui era aruncată pe spătarul unui scaun şi pe pat era azvârlită o pereche de mănuşi. Whitney intră în săliţa de îmbrăcat şi-şi trecu degetele peste mânerele de onix ale periilor lui şi trebui să-şi înfrâneze lacrimile. Deschise un dulap şi se chinui singură atingându-i cămăşile şi jachetele. Se vedea de ce umeri laţi era nevoie să umple acele jachete. Umeri atât de laţi, îşi spuse ea în gând. Îi iubise întotdeauna umerii largi. Şi ochii lui.

Se îndrepta spre uşă când intră el. Păşi pe lângă ea fără să scoată o vorbă, intră în săliţa de schimbat şi îşi dădu jos jacheta.

Ea îl urmă, neputând să-şi mai înfrâneze lacrimile şi-i spuse:

— Clayton, de ce faci asta?

Îşi dădu nervos cămaşa jos. Însă nu binevoi să-i răspundă.

— E din cauza copilului nostru? insistă ea cu voce şoptită.

Ochii lui o sfredeliră.

— Din cauza unui copil, o corectă el.

— Ţie nu-ţi plac copiii?

— Nu-mi plac copiii altui bărbat, o informă el rece. Aruncându-şi cămaşa pe un scaun se întoarse, o înşfăcă strâns de cot şi încercă să o dea cu forţa afară din cameră.

— Însă cu siguranţă îţi doreşti să ai copiii tăi, zise

Whitney cu mâhnire pe când era aruncată, deloc ceremonios, pe hol, în văzul unui servitor ce trecea.

— Copiii mei, accentuă Clayton cu o voce amenințătoare. Se uita la ea, cu o mână pe uşă, de parc-ar fi fost gata să i-o trântească în faţă.

— Ne vedem cu soţii Wilson în seara asta? Le-am acceptat invitaţia acum câteva săptămâni.

— Eu ies. Tu n-ai decât să faci ce naiba vrei.

— Dar, îl imploră Whitney, mergi la familia Wilson? Dacă da…

— Nu! strigă el şi adaugă cu o voce teribilă. Şi, dacă te mai prind vreodată în camera asta sau în aripa asta a casei, te dau personal afară. Şi îţi promit, Whitney, că n-o să-ţi placă felul în care o s-o fac, şi-i trânti uşa în faţă.

Clayton rămase rigid în cameră, de partea cealaltă a uşii închise, desfăcând şi strângând mâna, încercând să-şi controleze noul val de furie. Până în zorii acelei zile reuşise să bea până uitase, în biroul lui. Însă nu înainte de-a se gândi atent şi rece la toate modurile în care se putea răzbuna pentru dragostea şi încrederea pe care le irosise. Îşi va lua o amantă şi va defila cu ea peste tot, până când Whitney avea să afle de existenţa ei. Societatea închidea ochii în faţa unui bărbat însurat, cu o amantă. Aşa fusese mereu. Însă Whitney avea să fie distrusă. Nu putea ieşi singură de prea multe ori, fără să nu dea naştere bârfelor. Şi, dacă apărea în public alături de alt bărbat, avea să fie pusă la zid şi ostracizată.

Însă nici asta nu era de ajuns. Dacă avea să nască un copil căruia el îi va da numele lui, Dumnezeu îi era martor că nu avea să-l privească şi să se întrebe al cui era! Avea să trimită odrasla departe de ochii lui. Însă nu imediat. Mai întâi avea să o lase să păstreze copilul un an sau doi, până când avea să se ataşeze de el. Apoi avea să-i smulgă copilul. Copilul ăsta avea să fie arma lui supremă. Nu-i păsa dacă era rezultatul aventurii ei murdare cu amantul ei sau dacă era dovada vie a propriilor lui dorinţe.

Dincolo de zid, Whitney stătea şi se uita la panoul de stejar. O durea gâtul şi-i ardeau ochii, însă voia să plângă!

Pe cât se străduise ea să se împace şi să vorbească raţional cu el, pe atât fusese el de crud şi iraţional. Încordată, străbătu holul lung spre echilibrul… Nu, care echilibru? Totul era o nebunie! Spre siguranţă încăperii ei.

Mary şi Clarissa lucrau amândouă în apartamentul principal, mutând hainele lui Whitney în camera de alături şi totul era dezordonat.

— Dacă nu vă supăraţi, zise Whitney inspirând sacadat, aş vrea să fiu singură o vreme. Puteţi termina cu astea mai târziu.

Păreau amândouă atât de triste şi înţelegătoare, încât Whitney nu mai suportă. După ce plecară privi în jurul ei, încercând să asimileze ce i se întâmpla. Clayton o alunga pentru că, după ce făcuseră dragoste, ea rămăsese însărcinată.

Era pentru prima oară din seara trecută când Whitney simţi un val de furie. De când era sarcina numai vina femeii? Şi ce anume credea el c-o să se întâmple dacă făceau dragoste unul cu altul? O fi fost ea naiva, însă până şi ea ştia că aşa se făceau copiii. Jumătate din fiinţa ei voia să dea buzna în apartamentul lui şi să-l informeze de asta!

Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai furioasă. Ridicându-şi bărbia, Whitney merse spre clopoţel şi o chemă pe Clarissa.

— Te rog să-mi calci rochia albastră de mătase, zise ea. Şi trăsura să mă aştepte în faţă. După cină, ies în oraş în seara asta.

Patru ore mai târziu, Whitney intră val vârtej în încăperea în care luau masa. Avea părul prins în codiţe elaborate, strânse cu o panglică cu safire şi diamante şi câteva şuviţe lăsate libere la urechi. Dacă aveau să trăiască unul lângă altul ca doi străini, atunci puteau să fie doi străini amabili. Însă dacă Clayton îşi imagina vreo clipă că, după ce-i va naşte copilul, avea să-l mai primească vreodată în patul ei, să reia totul de unde rămăseseră ieri, ei bine, înseamnă că nu o cunoştea atât de bine pe cât credea!

Doar că atunci când el se ridică automat de pe scaun

când intră ea în încăpere, fu de ajuns ca Whitney să-l privească o dată şi simţi un dor şi o nevoie atât de intense, încât simţi că o ia cu leşin. Era atât de splendid, atât de insuportabil de atrăgător, încât dacă i-ar fi zâmbit măcar puţin, s-ar fi aruncat în braţele lui şi l-ar fi implorat... Dar pentru ce să-l implore? Pentru iertare fiindcă-l iubea? Sau pentru că-i purta în pântece copilul?

De câteva ori în timpul mesei, Whitney îi simţi privirea oprindu-se o clipă pe sânii ei, ce se rotunjeau deasupra decolteului cu safire al rochiei. De fiecare dată când Clayton îşi muta iar privirea, avea sentimentul că era chiar mai furios decât înainte. Ba chiar se întreba dacă era câtuşi de puţin gelos. Doar era prima oară când mergeau seara la evenimente separate. Data următoare când privirea lui căzu pe sânii ei, îl întreba nevinovată:

— Îţi place rochia mea?

— Dacă vrei să-ţi arăţi farmecele lumii întregi, ţi se potriveşte de minune, zise el cinic.

— Te-ai instalat bine în noul apartament? îl întrebă ea.

Clayton îşi împinse la o parte farfuria, ca şi când conversaţia îi stricase pofta de mâncare şi se ridică de la masă.

— Mi se pare de preferat celui pe care-l ocupam înainte, zise el rece.

Fără să mai adauge vreun cuvânt, se întoarse pe călcâie şi ieşi din încăpere. Câteva minute mai târziu uşa de la intrare se închise în urma lui, iar Whitney auzi trăsura plecând. Se simţea dezamăgită, îi era rău şi era nefericită. Însă merse la petrecerea familiei Wilson şi stătu intenţionat până după miezul nopţii, sperând că lui Clayton n-o să-i placă să fie plecată aşa târziu fără el şi data viitoare avea să o însoţească.

Era extenuată, însă se trezi brusc când trăsura trase pe aleea de la Claymore, tocmai când Clayton cobora şi el din trăsura lui. Urcară treptele împreună şi Whitney îi văzu maxilarul încleştat de furie.

— Dacă mai stai atât de târziu în oraş, într-o săptămână toată Londra va bârfi pe seama ta, zise el

concis.

— Nu voi mai putea ieşi în societate când starea mea va deveni evidentă, îl informă ea, apoi dădu cu încăpăţânare din cap şi adăuga – şi apoi, m-am distrat de minune! Nu era convinsă, însă crezu că-l aude înjurând printre dinţi.

A doua zi dimineaţă, coborî la grajduri şi nu i se permise să încalece. Se simţi rănită, confuză şi enervată. Se simţi şi jignită, şi îngrijitorii trebuiră să-i spună că aşa poruncise Excelenţa Sa. Whitney era prea supărată să se mai gândească la ceea ce făcea. Fără să scoată o vorbă şi luând postura unei adevărate tinere ducese, se întoarse pe călcâie şi porni spre casă, trecu de uşa de la intrare şi se opri direct în capătul holului, la biroul lui Clayton şi intră fără măcar să mai bată la uşă.

Era într-o întâlnire cu un mare grup de bărbaţi, aşezaţi în semicerc în jurul biroului său. Toţi săriră în picioare, cu excepţia lui Clayton, care se ridică vizibil reticent.

Zâmbind angelic către bărbaţii surprinşi, Whitney zise:

— Vă rog să mă iertaţi, domnilor, nu ştiam că soţul meu are vizitatori, apoi i se adresă lui Clayton, care stătea rigid în spatele biroului. S-a produs o neînţelegere la grajduri, se pare că nimeni de acolo nu ştie că Khan este al meu. Le spun eu sau preferi să le explici tu?

— Nu, zise soţul ei cu o voce teribilă, nici să nu te gândeşti să-l călăreşti.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt întâlnirea, zise Whitney, roşie de ruşine că el îi vorbise pe acel ton degradant în faţa străinilor. Alergă sus, în camera ei. Era o nebunie crudă şi perversă. Clayton avea de gând să o împiedice de la orice activităţi ca să-şi ocupe timpul. Voia să-i fure şi cele mai mărunte bucurii ale vieţii. Îşi azvârli pălăria de călărie. Ura să poarte pălăriile alea idioate, când jumătate din plăcerea călăritului era să simţi vântul prin păr. Făcu doi paşi spre camera de îmbrăcat, intenţionând să-şi schimbe hainele, însă se răzgândi.

Dădu buzna înapoi la grajduri, îl privi atât de

dispreţuitor şi de sus pe primul îngrijitor care-i ieşi în cale, încât se dădu imediat la o parte şi intră în ţarcul lui Khan. Singură îl ţesălă. Singură îi puse căpăstrul, apoi merse la stativul pe care era atârnată şaua ei şi o dădu jos. Cu fiecare clipă prindea tot mai mult curaj. Doar niciunul dintre ei n-ar fi îndrăznit să se atingă de ea şi să o împiedice să facă exact ceea ce avea de gând să facă. Abia din a treia încercare reuşi să arunce şaua grea în spinarea lui Khan. Însă până la urma reuşi. Îi strânse chingile cât de bine putu, apoi îl scoase din ţarc.

Whitney călări timp de trei ore. După prima oră era deja obosită, însă nu voia să se întoarcă. Din clipa în care porni în şaua lui Khan, ştiu că Clayton avea să fie informat de fapta ei şi îi era groază să dea ochii cu el.

Se aştepta mai târziu la o confruntare, nu se aşteptase să-l găsească pe Clayton aşteptând-o la grajduri. Stătea acolo, cu un umăr sprijinit de gardul alb, cu o figură rezervată, în timp ce conversa cu îngrijitorul şef. Fiinţa lui Whitney se strânse văzându-l. Ştia că postura lui relaxată, aproape indolentă, era doar un calm de suprafaţă, dincolo de care se ascundea o furie ucigaşă pe care avea să o verse asupra ei.

Când trecu pe lângă el, Clayton făcu un gest înşelător de normal şi prinse hăţurile lui Khan, smucind calul şi oprindu-l în loc. Avea ochii teribil de ameninţători şi vocea ca de gheaţă, încât Whitney îşi simţi inima sărind din piept de frică.

— Descălecă!

În mintea lui Whitney abia încolţi ideea să o rupă la galop cu Khan şi să alerge cu el prin locuri necunoscute, însă aceeaşi voce cruntă zise:

— Nici să nu te gândeşti, te avertizez.

Spre consternarea şi furia ei, Whitney îşi simţi obrajii înroşindu-se şi mâinile tremurând. Înghiţi în sec şi îşi întinse braţele spre el, într-un gest inconştient de copilăresc.

— Atunci vrei să mă ajuţi să descalec? Clayton o ridică brusc din şa.

— Cum îndrăzneşti să mă nesocoteşti? şuieră el, cu

degetele încleştate pe antebraţul ei, târând-o de sub privirile curioase ale îngrijitorilor şi grăjdarilor.

Whitney aşteptă până ajunseră departe de urechile lor şi se apropiară de intrarea din spate a casei şi îşi trase braţul, întorcându-se spre el.

— Să te nesocotesc?! repetă ea bătând din picior. Chiar vrei să-mi aminteşti jurămintele pe care le-am făcut? Dintre toate lucrurile... Vrei să-mi amintesc jurămintele pe care tu le-ai făcut, milord?

— Îţi voi da un avertisment. Unul singur, enunţă Clayton cu răutate. Dacă vrei, poţi să-l numeşti sfat.

— Dac-aş fi vrut un sfat, îi replică Whitney cu ochii scăpărând de flăcări de culoarea jadului, ai fi fost ultimul om de pe faţa pământului la care as fi apelat! Deschise gura să spună mai multe, apoi se răzgândi, văzând mânia feroce pe care izbucnirea ei i-o întipărise pe chip.

— Dacă mă mai sfidezi o singura dată, doar o singură dată, o să te încui în odaia dumitale, până ţi se naşte odrasla!

— Sunt convinsă că abia aştepţi! zise Whitney, urându-l pentru că-i numise copilul „odrasla”. Eşti cel mai rău şi mai crud... Eşti un impostor şi un mincinos! Cum ai îndrăznit să-mi spui că mă iubeşti şi apoi să mă tratezi astfel?! Şi încă un lucru, ducele meu, adăugă ea cu o furie sugrumată, care sunt convinsă că te va surprinde teribil. Din întâmplare făcând dragoste se nasc copii!

Clayton fu atât de uluit de ridicola ei „revelaţie”, încât nu anticipă sub nicio formă lovitura. Îl lovi din plin peste obraz cu latul palmei, apoi se dădu înapoi, arătând asemenea unei zeiţe turbate, în toată splendoarea furiei ei.

— N-ai decât să mă loveşti înapoi, urlă ea. Vrei să mă răneşti. Ce e, ţi-ai pierdut dorinţa de-a mă tortura? îl tachină ea, ignorând pulsul ce-i zvâcnea la tâmple. Foarte bine, fiindcă sunt destul de mânioasă să o mai fac o dată! Îşi luă avânt, apoi icni de durere când încheietura mâinii îi fu prinsă în strânsoarea teribilă a mâinii lui, cu o fracţiune de secundă înainte să-l lovească iar peste obraz.

— Eşti o târfuliţă uneltitoare, zise el furios. Însă măcar

o dată în viaţa noastră blestemată împreună, spune-mi ceva adevărat. Recunoaşte măcar un singur adevăr. Jur că indiferent dacă răspunsul ar fi „nu ştiu” sau „da” oricum nu mi-ar pasă.

— Îmi juri? strigă la el Whitney. Aşa cum mi-ai jurat la nuntă? Aşa cum mi-ai jurat în casa asta să nu mă mai răneşti niciodată? Cuvântul tău nu valorează nici…

— Copilul e al meu? se răsti Clayton, strângându-i cu mai multă forţă încheietura.

Ochii ei se căscară, devenind ca doua globuri verzi, uriaşe. Buzele ei moi se căscară şocate şi privirea ei era atât de convingătoare, încât Clayton se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva se înşelase total. Ochii ei se umplură de lacrimi de revoltă.

— Dacă este al tău? Al tău? Vocea ei se amplifica şi, pe neaşteptate, se prăbuşi peste el, cu umerii tremurându-i violent.

Clayton îi dădu drumul încheieturii. Voia să arunce de lângă el corpul ei subţire şi tremurând. Şi la fel de mult ar fi vrut să o ia în braţe şi să-şi îngroape chipul în părul ei. Însă mai presus de orice, tânjea să o ducă în casă şi să-şi aline durerea din inimă cu trupul ei. Se agăţă cu ambele mâini de reverul lui, cu umerii încă tremurând.

— Dacă este al tău?

Clayton îşi aşeză mâinile pe braţele ei, nici cu blândeţe, însă nici cu duritate, şi o dădu la o parte de lângă el. Plângea, îşi zise el cu un sentiment nedorit de vinovăţie. Îşi lăsă în jos mâinile, iar Whitney îşi ridică încet capul. Ea nu plângea, ci râdea! Râdea isteric. Încă râdea când îl pălmui cu putere peste faţă, atât de tare încât i se zgudui tot capul, apoi fugi înăuntru.

Încet, gânditor, Clayton o urmă în casă. Intră în biroul lui, închise uşa şi îşi turnă de băut. Acum era sigur de două lucruri: Whitney avea un croşeu de dreapta puternic. Iar copilul era al lui.

Orice altă minciună i-ar mai fi spus, legată de motivul venirii ei aici, la el, motivul pentru care se căsătorise cu el, orice altceva ar fi fost, privirea ei de dispreţ desăvârşit când

o întrebase dacă era copilul lui, privirea aceea fusese adevărată. Nu se culcase cu amantul ei în vizitele la Londra. Nici o fiinţă din lumea asta care s-ar fi simţit vinovată n-ar fi putut fabrica acea privire de groază uluită sau revoltă şocată. Nu-l trădase de când se căsătoriseră. Orice altceva ar fi făcut, asta nu o făcuse. Copilul era al lui. Clayton era la fel de convins de asta, cum era şi de faptul că venise aici, la el, acum luni de zile fiindcă credea că avea nevoie de un tată pentru copilul altcuiva. Acum nu mai fierbea de furie, ci doar ardea mocnit.

Din păcate, la Whitney era exact pe dos. Dintre toate răutăţile, vulgarităţile, lucrurile dispreţuitoare... Era nebun! Nebun! Şi ea ar fi fost la fel de nebună dacă mai rămânea lângă el. Până şi când îi adresase acele vorbe îngrozitoare acum câteva minute, chiar şi când o duruse braţul din cauza strânsorii lui violente, ea simţise bucurie să fie iar lipită de inima lui. Chiar şi atunci, ea ar fi vrut ca el să o ia în braţe. Dacă ar fi rămas, ar fi înnebunit.

Whitney încercă să ignore teribila mâhnire pe care i-o provoca gândul că trebuia să-l părăsească. Încercând în schimb să se gândească la un loc în care putea merge. Tatăl ei nu era suficient de puternic şi hotărât să o adăpostească de soţul ei, dacă Clayton avea să-i ceară să se întoarcă la Claymore. Mătuşa Anne şi unchiul Edward ar fi ajutat-o. Avea să le scrie şi să-i întrebe dacă putea veni în vizită în Franţa. Odată ajunsă acolo, le va putea explica. Nu ştia dacă forţa extraordinară a lui Clayton o putea ajunge şi în Franţa sau dacă ar fi încercat să-şi folosească influenţa din Anglia pentru a distruge cariera diplomatică a unchiului ei.

Tot ce putea face era să-i explice unchiului Edward situaţia şi să-l lase pe el să decidă.

Whitney se cufundă în scaunul de la birou, deschise sertarul şi, dând să scoată o foaie de hârtie albastră, văzu un ghemotoc de hârtie albastră aruncat peste cele curate. Îl întoarse între degete, fără prea multă curiozitate, văzu că era o hârtie scrisă şi o desfăcu, să vadă dacă nu cumva era ceva ce păstrase, crezând că va avea nevoie de ea.

„Spre teribila mea groază…” Îşi aminti brusc că ascunsese biletul netrimis printre hârtiile curate, când încă stătea la Emily, fiindcă nu voia să-l găsească vreun servitor. Însă acum era mototolit şi aruncat peste teancul de hârtii. Cineva îl găsise. Însă doar Mary şi Clarissa se ocupau de ea la Claymore, iar ele nu i-ar fi căutat niciodată prin birou.

Era umilitor gândul că a citit cineva biletul şi încerca să-şi imagineze cine i-ar fi putut căuta prin birou. Cu două zile în urmă, când ascunsese bucuroasă hăinuţa de bebeluş în sertar, să o găsească Clayton, sertarul era ordonat şi nimeni, în afara lui Clayton. Nu… O, Dumnezeule!

Whitney se ridică pe jumătate de pe scaun. Îl trimisese pe Clayton la biroul ei şi-l rugase să-i găsească scrisoarea mătuşii ei.

— Iar tu ai găsit asta, rosti ea cu voce tare, de parcă el ar fi fost în cameră. Doamne. Dumnezeule, tu ai găsit asta…

Îi tremurau mâinile şi mintea îi gonea, încercând să se concentreze pe cum ar fi putut interpreta Clayton ce citise. Se forţă să citească biletul ca şi când ea l-ar fi găsit, în loc să-l fi scris. Data. Îşi promiseseră unul altuia să sărbătorească în fiecare an data în care ea venise la Claymore, iar biletul era datat cu doar o zi înainte. Citindu-l, Clayton probabil s-a întrebat dacă… Ba nu, ar fi crezut că ea venise la el în acea seară fiindcă credea că era însărcinata! Asta l-ar fi rănit profund, fiindcă îi spusese odată că nimic din ce va face ea vreodată nu va însemna atât de mult precum felul în care venise la el în acea seara, fiindcă îl iubea şi voia ca el să o ştie.

Foarte bine, apoi următorul lucru la care s-ar gândi, dacă ar găsi ea biletul, ar fi cui îi era adresat. Ridicându-se cu biletul în mână, Whitney începu să se plimbe agitată de colo, colo. Judecând după reacţia lui Clayton, trebuie să fi crezut că biletul fusese adresat altcuiva. Bine, însă ştia că în acea noapte îngrozitoare îi furase virginitatea şi că ea ar fi putut fi însărcinată cu copilul lui, ca urmare a acelui act. Cum îndrăznea să fie atât de supărat doar fiindcă ea ar fi putut apela la altcineva pentru un sprijin sau un sfat! De ce

să n-o fi făcut? Până la urmă, la data la care scrisese acel bilet, ei doi nici măcar nu-şi vorbeau unul altuia. Poate îi scria tatălui sau mătuşii sau oricui! Însă judecând după violenta reacţiei lui Clayton, evident nu crezuse asta.

O chinuia astfel fiindcă era rănit. Şi fiindcă era furios că ea ar fi putut apela la altcineva, la un alt bărbat, pentru ajutor. Era rănit. Şi era gelos.

— Prostule! strigă Whitney în încăperea goală. Era atât de uşurată şi atât de fericită, încât ar fi putut deschide larg braţele, să se învârtească prin cameră. Nu era fiindcă Clayton nu dorea copilul ei! Totuşi, se simţea doar parţial uşurată, în acelaşi timp putând bucuroasă să-l omoare!

Făcuse iar la fel! Exact ce făcuse în noaptea aceea îngrozitoare în care o târâse aici. O acuzase de ceva în mintea lui, o judecase, o condamnase şi îi şi executase sentinţa, fără măcar să-i spună de ce crimă era acuzată. Fără să-i dea şansa să-i explice! Iar acum el chiar credea că o putea înlătura mutându-se în altă aripa a casei şi prefăcându-se ca mariajul lor era mort de parcă nici n-ar fi existat.

Whitney tremură de uşurare şi în acelaşi timp de hotărâre. Avea să fie ultima, ultima oara când temperamentul lui avea să explodeze împotriva ei înainte să-i fi dat şi ei o explicaţie privind motivul!

Dacă Clayton credea chiar şi pentru o clipă că o putea iubi atât de profund cum Whitney ştia că o iubeşte, însă să-i întoarcă spatele şi să plece cu atâta răceală, ei bine avea să afle că nu era aşa. Cum putea fi atât de înţelept, atât de inteligent şi în acelaşi timp să creadă că o putea da furios la o parte, indiferent ce-ar fi făcut – sau ce-ar fi crezut el că făcuse?

Într-un fel sau altul avea să-l facă să-i explice de ce se comporta astfel. Lui Whitney nu-i păsa cum avea să se întâmple sau cum avea să o facă. În ceea ce o privea, putea chiar să-i urle în faţă acuzaţiile. De fapt, îşi zise ea cu un zâmbet trist, fără îndoială aşa avea să se întâmple, căci ea nu avea de gând să-l roage să-i explice. Deja încercase asta şi nu o ajutase la nimic. Ceea ce însemna că nu avea altă

soluţie decât să-i forţeze mâna, să-l facă atât de furios sau de gelos încât să-şi piardă total controlul şi să o confrunte cu ceea ce el credea că făcuse.

Şi când avea să o facă, avea să-i explice calm ce era cu biletul. Avea să-l facă să i să târască la picioare şi să o implore să-l ierte. Faţa îi fu luminată de un zâmbet strălucitor. Ce prostii! N-ar putea face asta niciodată. Avea să-i explice cât de repede putea, apoi se va arunca la pieptul lui tare, simţind că leşina de bucurie şi dor când braţele lui puternice o vor cuprinde.

Însă deocamdată trebuie să pară oricum altfel, doar smerită sau tristă nu. Avea să fie fermecătoare şi veselă, până când Clayton ajungea să ducă atât de tare dorul a ceea ce avuseseră înainte, încât nu va mai putea suporta. Îl va îmboldi şi-l va aţâţa mai întâi cu blândeţe şi doar dacă asta nu va merge, avea să-i forţeze mâna înfuriindu-l de-adevăratelea.

La reşedinţa Cliffton avea loc o mare petrecere în acea seară. Whitney nu putea fi sigură dacă Clayton mai voia să meargă, însă ea va merge.

Se găti cu cea mai mare grijă într-o rochie verde smarald pe care o comandase la Paris, în voiajul lor de nuntă. Era cea mai dezgolită rochie pe care-o purtase vreodată şi zâmbi în sinea ei când îşi puse colierul, brăţara şi cerceii cu smaralde şi diamante.

— Cum arăt? o întrebă Whitney pe Clarissa, învârtindu-se.

— La fel de goală ca în ziua în care te-ai născut, decretă Clarissa uitându-se dezaprobator la decolteul lui Whitney.

— E ceva mai dezgolită decât port eu de obicei, recunoscu Whitney cu o uşoară licărire în ochi, însă nu cred că soţul meu va vrea să mă duc singură undeva, în rochia asta, nu crezi?

În foşnetul mătăsii de culoarea smaraldului Whitney intră plutind în salon. Clayton îşi turna ceva de băut la bar, cu silueta lui înaltă şi atletică arătând desăvârşită în costumul albastru închis. În contrast cu albastrul închis al

costumului, cămaşa şi cravata erau uluitor de albe. Era insuportabil de atrăgător. Păru teribil de furios când privirea lui insolentă dădu de rochia verde, strălucitoare şi îngheţă pe decolteul îndrăzneţ ce-i etala sânii ademenitori, rotunjindu-i-se deasupra corsetului.

— Unde anume, întrebă el cu voce joasă şi ameninţătoare, crezi că te duci?

— Unde cred că mă duc? repetă Whitney, reuşind să pară extrem de inocentă, în ciuda aerului seducător al rochiei ei. Am promis să mergem în seara asta la petrecerea familiei Cliffton. Aş bea un pahar cu vin, dacă nu te deranjează, adăugă ea cu un zâmbet atrăgător.

Clayton smulse o sticlă de vin din rastelul încastrat în bar.

— Mare păcat, fiindcă noi nu mergem la petrecerea familiei Cliffton.

— O, da? zise Whitney apropiindu-se de el să-şi ia paharul. Păcat, căci vei pierde o petrecere splendidă. Petrecerile de la reşedinţa Cliffton mi s-au părut mereu cele mai încântătoare dintre…

Clayton se întoarse încet şi se sui cu un şold pe barul de alături, lăsând piciorul să-i atârne şi sprijinindu-se cu toată greutatea pe celălalt picior.

— Eu nu merg la petrecerea familiei Cliffton, îi zise el rece. Iar tu n-o să ieşi deloc în seara asta. Am fost suficient de clar, Whitney?

— Vorbele tale sunt clare, îi răspunse Whitney. Se întoarse, cu paharul în mână, şi păşi elegant spre masă, cu rochia ca smaraldul fluturând în urma ei. Era distrusă. Clayton nu voia să o ducă la petrecerea de la reşedinţa Cliffton şi nici nu o lăsa să meargă singură.

Cinară la lumina lumânărilor, într-o tăcere mormântală. Whitney îl privi pe furiş în timpul cinei. Aproape să terminaseră, când ochii îi căzură pe mâna lui. Nu mai purta inelul cu rubin pe care ea i-l dăruise în noaptea nunţii. I se strânse inima văzând urma fină ce-i rămăsese pe deget. Din clipa în care ea îi pusese inelul pe deget în noaptea nunţii, nu-l scosese niciodată.

Ridică privirea şi-l surprinse observându-i cu un zâmbet cinic reacţia îndurerată. Oricât de rănită s-ar fi simţit, Whitney se înfurie şi mai tare. Avea să meargă la petrecere, hotărî ea ridicând bărbia. Chiar de va trebui să meargă pe jos, va merge.

Înainte să le fie adus desertul, Whitney se ridică şi zise:

— Mă duc în camera mea. Noapte bună.

Se ducea în camera ei fiindcă nu voia să-şi dea Clayton seama că urma să meargă la petrecere şi să aibă timp să le interzică birjarilor să o ducă undeva.

*

Era trecut bine de unu dimineaţa, însă în clubul de jocuri de noroc exclusiv pentru gentlemani în care Clayton era membru timpul nu conta niciodată prea mult. Se relaxă în fotoliul său, fără să acorde prea multă atenţie la discuţiile din jur sau la cărţile din mână.

Oricât de mult ar fi băut în seara aceea sau oricât de tare s-ar fi străduit, nu reuşea să se concentreze la joc sau la conversaţiile masculine cu prietenii şi cunoştinţele. Se însurase cu o vrăjitoare care-i intrase sub piele ca un spin. Îl durea teribil să o simtă acolo şi îl durea şi dac-ar fi smuls-o de acolo. Îşi amintea întruna cum arătase Whitney în seara aceea, în rochia aia verde nenorocită, etalându-şi farmecele cu atâta splendoare. Aproape că-l dureau mâinile de dorul atingerii pielii ei moi, fine precum petalele florilor, iar pofta lui era mai mult decât insuportabilă. Poftă, nu dragoste. Nici nu o mai putea numi dragoste. Tot ce mai simţea pentru Whitney era un junghi ocazional de dorinţă. Mai mult decât un junghi ocazional.

Cum îndrăznea să se gândească măcar să iasă singură îmbrăcată în rochia aia! Şi ce naiba era în capul ei de se purta ca şi când el i-ar fi interzis să călărească doar ca să o tortureze? Le dăduse acel ordin îngrijitorilor cu multe zile în urmă, când bănuia că e însărcinată şi credea că ea nu ştia. Nu că l-ar fi interesat ce credea mincinoasa

asta uneltitoare. Nu trebuie să-şi explice acţiunile. Ea trebuia să facă aşa cum i se spunea. Şi asta, îşi zise el în timp ce arunca fise pe mormanul din centrul mesei, asta era situaţia irevocabilă!

— Mă bucur să te văd, Claymore, zise William Baskerville cu o cordialitate amicală, aşezându-se pe scaunul gol de la masa de şase persoane, chiar în faţa lui Clayton. Ba chiar mă mir să te văd.

— De ce anume? zise Clayton cu indiferenţă.

— Tocmai am văzut-o pe soţia ta la petrecerea soţilor Cliffton. Mi-am zis că şi tu trebuia să fi fost pe acolo, îi explică Baskerville, absorbit de aranjarea fiselor în grămăjoare, pregătindu-se să se alăture partidei. Arăta superb, i-am spus-o şi ei.

Discursul inocent al lui Baskerville atrase o privire atât de uluită şi neîncrezătoare din partea ducelui, încât Baskerville se grăbi cu politeţurile.

— Soţia dumitale arată întotdeauna superb. Şi eu i-o spun întotdeauna.

Uimit, Baskerville îl privi pe duce îndreptându-şi încet statura în scaun şi devenind rigid, cu o expresie glacială pe chip. Căutând frenetic prin minte cu ce anume l-ar fi putut jigni, Baskerville ajunse, din păcate, la concluzia greşita că micile lui complimente trebuie să-i fi sunat fără substanţă soţului doamnei care, potrivit bârfelor, ţinea teribil de mult la tânăra lui soţie. Privindu-i neajutorat pe ceilalţi bărbaţi de la masă, Baskerville zise cu disperare:

— Toată lumea a crezut că ducesa era răpitoare. Purta o rochie verde, asortată cu ochii ei. Chiar i-am spus şi eu asta. De fapt, a trebuit să stau la coadă să i-o spun. Era înconjurată de tineri şi fosile ca mine. Era o adevărată reuniune de admiratori.

Foarte tăcut şi foarte dinadins, Clayton îşi întoarse cărţile pe masă şi îşi dădu scaunul la o parte. Se ridică, le făcu un semn scurt cu capul celorlalţi bărbaţi de la masă şi fără să le spună vreo vorbă prietenilor săi, se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere.

Jocul de cărţi se opri, cei cinci bărbaţi de la masă

urmărindu-l pe duce îndreptându-se spre uşa ce dădea în stradă. Dintre cei cinci, patru erau căsătoriţi. Baskerville, burlac declarat de 45 de ani, nu era. Dintre cei cinci bărbaţi de la masă, patru fie rânjeau, fie se străduiau, pe bună dreptate, să-şi ascundă zâmbetul. Numai Baskerville avea o expresie alarmată.

— Fir-ar să fie! şopti el privindu-i pe ceilalţi. Claymore mi-a aruncat o privire ucigătoare când am spus că am văzut-o pe ducesa lui la petrecerea soţilor Cliffton, şi făcu o pauză, cuprins de un gând teribil. Credeţi că soţii Westmoreland sunt căsătoriţi deja de destul timp, încât să fi început să se certe?

Buzele lui Marcus Rutherford tresăriră de râs.

— Eu zic, Baskerville, că, de acum trei minute, soţii Westmoreland sunt căsătoriţi de suficient de mult timp încât să fi început să se certe.

Baskerville se încruntă îngrijorat.

— Dumnezeule mare! N-aş fi menţionat că am văzut-o dac-aş fi ştiut că va fi motiv de ceartă. E o tânără creatură minunată. Mă simt tare stânjenit să-i fi creat probleme. Sunt convins că nu s-ar fi dus la petrecerea dacă ar fi ştiut că Claymore nu era de acord.

— Crezi că nu? zise Lordul Rutherford, împărtăşind un zâmbet batjocoritor cu ceilalţi bărbaţi însuraţi.

Maskerville era convins.

— Bineînţeles că nu! Dacă Claymore i-ar fi spus să nu se ducă, ea nu s-ar fi dus. Doar e soţia lui. Jurămintele, ştiţi… Obedienţa şi toate celelalte!

Vorbele lui stârniră hohote de râs ce izbucniră din partea celor de la masă asemenea unor ghiulele din tun.

— I-am spus odată soţiei mele că nu avea nevoie de blana după care tânjea. Deja avea o duzină, îi zise Rutherford, uitând temporar de partidă. Am pus piciorul în prag şi i-am spus că nu o putea avea!

— Că doar nu şi-a cumpărat-o oricum? întrebă Baskerville pe un ton îngrozit.

— Normal că nu, chicoti Rutherford. Şi-a cumpărat în schimb 11 rochii noi, să se asorteze cu blănurile pe care

deja le avea. Zicea că, dacă trebuia să iasă în lume în zdrenţe, măcar să nu-i critice nimeni rochiile. A cheltuit de trei ori mai mulţi bani decât ar fi costat blana cea nouă.

— Dumnezeule! Şi ai bătut-o?

— Să o bat? repetă Rutherford amuzat. Nu, bătaia nu e deloc o soluţie, să ştii.

— Ba eu unul chiar resping ideea. În schimb, i-am cumpărat blana cea nouă.

— Dar de ce? întrebă şocat Baskerville.

— De ce, bunul meu amic? Îţi spun eu de ce. Fiindcă nu voiam să ajung să cumpere toată strada Bond până să-i treacă îmbufnarea. Rochiile sunt tare costisitoare, însă bijuteriile... Bijuterii la care ea încă nici nu se gândise! Am economisit o avere cumpărându-i blana.

*

Deja se crăpa de ziua când Whitney urcă tăcută scara de marmură, spre camera ei. Îi dusese teribil de tare dorul lui Clayton toată seara; îi lipsise atingerea mâinii lui în jurul taliei, privirea lui îndrăzneaţă fixându-se în ochii ei şi bucuria de a-l şti aproape. Cum ajunsese el atât de important în viaţa ei, într-un timp atât de scurt? Se simţea nefericită fără el şi era teribil de tentată să ia, pur şi simplu, biletul şi să meargă în odaia lui, să-i explice. Însă ce se va întâmpla data viitoare, dacă nu va găsi un indiciu precum acel bilet, să-şi poată explica furia lui? Atunci avea să o pedepsească din nou, iar ei îi va fi cu neputinţă să se apere – şi era o agonie ca persoana pe care o iubeşti să fie furioasă pe tine, fără să ştii de ce. Nu regretă câtuşi de puţin felul vădit în care sfidase porunca lui Clayton în acea seara, căci spera ca atunci când avea să afle de nesupunerea ei, să provoace confruntarea pe care şi-o dorea şi de care avea nevoie.

De fapt, se întreba dacă n-ar fi trebuit să amintească, într-o doară, că se distrase de minune la petrecerea soţilor Cliffton, când avea să-l vadă pe Clayton dimineaţa, la micul dejun. Da, hotărî Whitney, pipăind în întunericul din camera

ei după lampă, va fi numai bine dacă ar fi aflat că fusese acolo.

Însă gândindu-se o clipă îşi dădu seama că nu era bine deloc, realiză ea cu o urmă de teamă pe când încăperea se lumina, iar cu colţul ochiului zări un bocanc într-un picior, odihnindu-se relaxat peste celalalt genunchi şi o pereche de mănuşi bleumarin odihnindu-se la-ntâmplare pe coapsa îmbrăcată în albastru. De undeva din străfundul acelei panici de moment îi veni inspiraţia, iar Whitney se prefăcu că nu-l vede. Îşi dădu mâinile la spate şi începu să-şi desfacă rochia, în drum spre săliţa în care se schimba. Dacă reuşea să-l facă să aştepte până se schimba în cel mai seducător neglijeu, ar putea avea un mic avantaj, atunci dorinţa ar putea învinge furia, şi…

— Las-o pe tine! răsună vocea lui, până după ce plec. Clayton se ridică în picioare, apropiindu-se de ea cu eleganţa ucigaşă a unei pantere la pândă. Instinctiv, Whitney începu să se dea înapoi, apoi se controlă şi rămase nemişcată. Stătea impunător în faţa ei, cu privirea rece şi explozivă. Cu voce mătăsoasă, însă ameninţătoare, el îi zise:

— Whitney, îţi aminteşti ce ţi-am spus că se va întâmpla dacă vei îndrăzni să mă mai nesocoteşti?

Amenințase că o va încuia în odaia ei, până după naşterea copilului. Whitney era furioasă şi speriată şi atât de îndrăgostită de el, că se simţea până şi în vocea ei.

— Da, îmi amintesc, şopti ea îndurerată. Îmi amintesc şi multe alte lucruri. Îmi amintesc cuvintele pe care mi le-ai şoptit când erai atât de adânc înăuntrul meu, încât mi-ai atins şi inima. Îmi amintesc…

— Taci! strigă el furios. Că de nu, Dumnezeu să mă ajute, o să…

— Îmi amintesc exact cum ţi-am simţit mâinile pe pielea mea când m-ai atins şi…

O prinse de umeri şi o scuturã.

— Naiba să te ia! Ţi-am spus să încetezi!

— Nu pot, suspină Whitney în strânsoarea lui, însă perseveră. Nu pot să mă opresc, fiindcă te iubesc. Îţi iubesc

ochii şi zâmbetul şi…

Clayton o prinse în braţele lui şi-i prinse gura într-a lui, într-un sărut sălbatic, o pedeapsă răzbunătoare menită să o reducă la tăcere şi să o rănească. Îi strivea buzele şi o strângea atât de tare în braţele lui încât nu mai putea respira. Însă lui Whitney nu-i păsa; îi simţea pofta întărindu-i-se sub corpul ei, iar când gura lui o acoperi pe a ei cu o poftă sălbatică şi o urgenţă disperată, îşi încolăci braţele de gâtul lui şi se agată de el.

La fel de brusc cum o prinsese în braţele lui, Clayton o şi respinse. Respira greu, sacadat şi avea o expresie atât de enervată şi cătrănită, încât Whitney era cât pe ce să renunţe la hotărârea ei şi să aducă ea însăşi vorba de bilet. În schimb, îşi ridică bărbia curajoasă şi zise tăcută, sfidătoare:

— Mă voi lăsa de bunăvoie încuiată în camera asta atât timp cât vei voi, cu condiţia să stai şi tu încuiat aici, cu mine. Altfel nimic şi nimeni, nu mă va putea ţine aici. De va trebui să dau foc casei ca să ies, atunci o voi face.

Lui Clayton îi luă o clipă să reacţioneze. Era atât de insuportabil de frumoasă, atât de tânără şi vulnerabilă, înfruntându-l cu atâta revoltă, încât de n-ar fi urât-o şi nu s-ar fi urât şi pe el însuşi, ar fi zâmbit. Trebuia să-şi amintească întruna cât de calculată şi uneltitoare era; chiar şi aşa, mânia lui de mai devreme fu oarecum potolită de sugestia ei impertinentă să se închidă şi el în camera ei, alături de ea. Să se închidă acolo cu ea? Iisuse! Abia îndura să trăiască în aceeaşi casa cu ea, jumătate din timp dispreţuind-o cu o virulenţă incontrolabilă şi în restul timpului dorind-o până când tot corpul îl durea.

— Dacă mai părăseşti moşia asta fără permisiunea mea, zise el cu voce joasă, sălbatică, vei tânji după „tandreţea” pe care ţi-am arătat-o prima oară când te-am adus aici.

Clayton o învăţase să fie mândră de puterea pe care o avea asupra corpului său, iar acel sărut brutal îi arătă lui Whitney cât de mult o dorea, încă. Asta îi dădu curaj să-l privească şi să-i spună, roşind uşor:

— Deja tânjesc după asta, milord, apoi, revenind la aerul dinainte de revolta mândră, adaugă pe când se întoarse şi intră în săliţa de îmbrăcat: totuşi, te voi asculta în măsura în care îţi voi cere, cel puţin, permisiunea înainte să părăsesc moşia.

Whitney auzi uşa camerei închizându-se şi se sprijini slăbită de peretele săliţei de îmbrăcat, mult mai afectată de confruntare decât lăsase să se vadă. Nu ameninţarea ei că dă foc casei îl oprise să o încuie în cameră. Ştia şi ea, ştia şi el că ar fi putut foarte simplu să o ţină acolo, cu un servitor loial care să-i păzească încăperea şi să o împiedice să se rănească singură. Însă îl luase total prin surprindere invitându-l, cu îndrăzneală, să stea şi el acolo, cu ea.

Whitney ştia că era un joc cu focul. Nu putea risca să-l înfurie până într-acolo încât să o alunge total din preajma lui. Trebuia să fie lângă el, să-l poată forţa să o acuze de prostia asta pe care o credea. Trebuia să fie aproape de el, să întreţină focul dorinţei lui: una dintre ele, fie furia, fie dorinţa, avea să-l scoată din tăcerea asta mormântală.

În aripa de est Clayton stătea treaz în pat, contemplându-şi la rece trecutul şi viitorul. Până acum reuşise să găsească o explicaţie pentru toate vorbele sau faptele inexplicabile ale lui Whitney. În sfârşit, îi era foarte clar motivul comportamentului ei de la banchetul nunţii lui Elizabeth. Credea fiecare cuvânt rece şi răutăcios pe care i-l spusese în timp ce dansau. După banchet, în săptămânile ce au urmat, Whitney aflase de sarcină sau crezuse că era însărcinată, iar când tatăl n-a putut sau n-a vrut să-i dea numele lui, pusese la cale venirea ei aici şi reînnodarea logodnei lor moarte. Iar el, asemenea celui mai mare prost, se lăsase păcălit cu mare bucurie.

Nu ştia cât avea să mai suporte să trăiască aşa. În inima şi în mintea lui înţelegea cruda realitate, că între el şi Whitney nu mai putea fi niciodată nimic. Însă corpul lui îl chinuia cu aceeaşi dorinţă şi acelaşi nesaţ pe care le simţise mereu pentru ea.

Poate dacă n-ar fi locuit sub acelaşi acoperiş ar fi putut găsi o oarecare alinare a agoniei sale. S-ar fi putut

muta în reşedinţa de la oraş de pe strada Upper Brook şi şi-ar fi putut relua, măcar parţial, viaţa dinainte. Sau ar fi putut pleca vreo câteva luni în Franţa sau în Spania. Asta ar fi fost ideal. Însă până la urmă Whitney purta în pântece copilul lui şi în cazul unor complicaţii cu sarcina, n-ar fi trebuit să fie aşa departe.

Nu, reşedinţa de la oraş era perfectă. La Londra îşi putea satisface atât nevoia de diversiune, cât şi nevoile fizice. Tot ce trebuia să facă era să o însoţească pe Whitney la câteva evenimente sociale în următoarele două luni, iar după ce sarcina avea să devină evidentă oricum n-ar mai fi putut ieşi în societate, aşa că nimănui nu i s-ar fi părut ciudat că nu mai apărea la braţul lui. Când l-ar fi văzut cu alte femei, bărbaţii şi-ar fi lins buzele şi şi-ar fi şoptit unul altuia că „fata de nimic” cu care se însurase n-a reuşit să-l păstreze prea mult timp şi că ştiuseră de la început că aşa avea să se sfârşească. Clayton simţi o plăcere perversă la acest gând.

Se rugă la Dumnezeu ca Whitney să nască un băiat, căci ar fi fost singura lui şansă să aibă un moştenitor. Altfel ar fi trebuit să-l lase pe Stephen să asigure moştenitorul titlului. Slavă Domnului că se putea baza pe Stephen pentru asta: pământurile şi titlul fuseseră mereu deţinute de un Westmoreland, iar tatăl lui fusese singurul băiat din cinci copii.

A doua zi dimineaţă Whitney îi scrise un bilet atent formulat lui Clayton, spunându-i că părinţii Lordului Archibald îşi sărbătoreau aniversarea nunţii, iar Whitney le promiseseră lui Emily şi Michael că va participa la gala din acea seară şi că ar fi foarte recunoscătoare dacă Clayton o va însoţi. Trimise biletul în aripa de est prin Clarissa, apoi se plimbă agitată prin cameră, aşteptând răspunsul lui Clayton.

Cu degetele tremurânde desfăcu biletul, iar pe spate era un răspuns scurt scris de mâna lui Clayton.

Spune-i valetului meu dacă e cu ţinută formală sau nu.

Aproape că-i venea să râdă de bucurie.

În seara aceea, petrecu mai mult timp ca oricând în viaţa ei aranjându-se. Clarissa îi prinse părul într-un coc elaborat, împletit cu un lanţ fin de aur care fusese al bunicii lui Whitney. În căuşul dintre sânii ei se odihnea un medalion simplu cu topaz înconjurat de un inel de diamante care fusese al străbunicii lui Whitney. Nu purta niciuna dintre bijuteriile Westmoreland. De fapt, nu purta nici splendidul inel de logodnă. Timp de câteva minute Whitney chiar se gândi să scoată şi verigheta de aur, însă aşa ceva nu putea face, nici măcar pentru a obţine ceea ce voia.

Clayton stătea în capătul îndepărtat al salonului alb-auriu, privind abătut pe fereastră, îmbrăcat în hainele sale negre de seară. Cu o strălucire şireată dansându-i în priviri, Whitney pluti în salon, într-o rochie strălucitoare de şifon auriu. Nu scosese etola aurie ce i se aşeza frumos peste sâni şi-i cobora pe spate, într-un semicerc elegant şi nici nu intenţiona să o scoată, decât după ce ajungeau acasă la părinţii lui Michael.

Parcurseră drumul de o oră şi jumătate într-o tăcere de gheaţă, dar Whitney se mulţumea imaginându-şi care va fi reacţia lui Clayton când îi va vedea sânii aţâţători şi rotunzi, expuşi de decolteul provocator al rochiei. Dacă în starea în care era lui Clayton nu-i plăcuse rochia de culoarea smaraldului, cu siguranţă n-o să fie de acord nici cu aceasta.

— Nu ne potrivim, remarcă Whitney când ajunseră la destinaţie, iar Clayton o ajută să coboare din trăsura închisă.

— La ce te referi? zise el cu răceală.

— La culorile în care suntem îmbrăcaţi, explică ea inocentă. Cu un gest înşelător de natural îşi dădu jos etola aurie şi o lăsă să-i fluture printre degete, păşind alături de el spre intrare.

— Nu văd de ce naiba contează…

Clayton încremeni în loc, aruncând suliţe de gheaţă din ochi, aţintindu-i pe pielea strălucitoare a sânilor etalaţi superb de decolteu. Zise cu o voce enervată:

— Vrei să vezi exact cât de departe pot fi provocat?

— Nu, milord, răspunse smerit Whitney, conştientă de privirea curioasă a altor invitaţi ce soseau. Cum te-aş putea provoca mai mult decât am făcut-o deja, pur şi simplu dăruindu-ţi un copil?

— Dacă vrei să asculţi un sfat, sări el, făcând eforturi vădite să-şi controleze furia, îţi vei aminti starea în care te găseşti şi te vei comporta pe măsură în seara asta.

Whitney îi zâmbi vivace, conştientă fiind că ochii lui arzători se delectau cu sânii ei mari.

— Desigur, zise ea uşor, asta şi intenţionam să fac, doar că andrelele de tricotat nu mi-au încăput în poşetă…

Şi ridică amuzată mica poşetă cu mărgele, apoi răsuflă cu zgomot surprinsă de durerea provocată de mâna lui Clayton încleştată pe antebraţul ei, cu degetele implântându-i-se în carne.

— Bucură-te pe deplin de această petrecere, căci e ultima la care mai mergi. Vei rămâne la Claymore până după naşterea copilului, iar eu mă mut în casa de la oraş.

Whitney simţi cum o părăseşte orice urmă de speranţă şi hotărâre şi rămase amorţită şi mâhnită. Încercă să-şi elibereze braţul, însă strângerea lui dureroasă era de neînduplecat.

— Atunci, te rog să nu ne faci de ruşine pe amândoi în seara asta, lăsând urmele dispreţului tău pe braţul meu.

Îşi înmuie atât de brusc strângerea, încât parcă nici nu era conştient că o atingea.

— Durerea, se răsti el la ea pe când treceau de valet, asemenea dragostei, trebuie împărtăşită.

Din prima clipă în care intra în salon, Whitney avu un sentiment vag că era ceva în neregulă, însă nu reuşea să-şi dea exact seama ce anume. Toată lumea părea atât de… normală. Nu, totul era dureros de normal, ca şi când toţi făceau mari eforturi să pară normali. După aproape o oră. Whitney ridică privirea şi-l văzu pe Lord Esterbrook. Îi zâmbi, iar el dădu din cap şi făcu o plecăciune, însă când porni spre ea, Whitney se arătă foarte implicată în conversaţia cu grupul din jur. Nu crezuse niciodată că Lord Esterbrook îi spusese Vanessei lucruri „neplăcute” la

adresa ei la petrecerea de la reşedinţa Rutherford, însă avea un simţ al umorului extrem de pervers şi putea fi teribil de tăios, aşa că avea întotdeauna grijă să-l ţină la distanţă.

Emily, care sosise puţin după aceea, o lămuri numaidecât cu privire la atmosfera ciudată din acea seară.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, zise ea, luând-o deoparte pe Whitney şi şoptindu-i la ureche. În timp ce privea pe furiş în jur. Socrul meu e cât se poate de ciudat la unele lucruri. Nu mi-a venit să cred mai devreme, când mi-a spus cât de tare s-a străduit să o ademenească aici, să fie totul o surpriză pentru soacra mea.

— Despre ce vorbeşti? şopti Whitney, începând să se gândească la tot felul de lucruri rele.

— Marie St. Allermain. E aici! Tatăl lui Michael a apelat la prietenii prietenilor lor să o aducă aici, să cânte în seara asta. E invitată la palat, unde va cânta mâine seara şi…

Whitney n-a mai auzit restul. Picioarele şi mâinile începuseră să-i tremure din clipa în care Emily menţionase numele celei mai frumoase şi mai cunoscute amante a lui Clayton. Marie St. Allermain era la Londra, sub acelaşi acoperiş cu Clayton. Şi cu nici o oră în urmă el o informase că intenţiona să se mute în casa din Londra. Whitney nu-şi mai amintea ce-i spusese lui Emily sau cum reuşise să revină în cercul de cunoştinţe din care plecase. Aşteptă cu groază momentul în care Marie St. Allermain avea să intre în încăpere.

Salonul uriaş era ticsit de lume. Cu colţul ochiului Whitney îl văzu pe Clayton intrând în încăpere şi în acelaşi timp acompaniatorul se aşează la pianul mare, iar muzicienii ridicară instrumentele. Era o tensiune teribilă în încăpere, fie că se datora apariţiei unei femei a cărei voce şi frumuseţe erau legendare şi care era dorită în toate marile capitale ale Europei, fie că se datora faptului că toţi aşteptau, în secret, să-i vadă pe ea şi pe Clayton faţă în faţă, Whitney nu putea şti.

Clayton, care se oprise să discute cu cineva, ajunse în sfârşit alături de Whitney. Parcă mulţimea s-ar fi dat

intenţionat la o parte, lăsându-le culoar liber să ajungă în primul rând de invitaţi adunaţi în jurul pianului.

Whitney îşi trecu mâna pe după braţul lui Clayton. Ştia că el nu voia să o simtă acolo, însă simţea că i se face rău şi avea nevoie disperată să se sprijine de ceva.

— Dacă mă întrebi pe mine, nu există voce în lume precum vocea lui St. Allermain, zise un bărbat în vârstă de lângă Clayton. Sub degetele ei Whitney simţi muşchii antebraţului lui Clayton încordându-se, apoi relaxându-se încet. Nu ştiuse! îşi dădu ea seama. O, Doamne! De ce trebuia să arate atât de devastator de atrăgător în seara aceea, atât de ispititor? Şi de ce, îşi zise ea cu ochii arzând de lacrimi reţinute în clipa în care cântăreaţa blondă intră în încăpere, de ce trebuia Marie St. Allermain să fie atât de provocatoare şi frumoasă? Whitney nu-şi putea lua ochii de la acea femeie. Avea trupul zvelt asemenea zeiţei Venus şi magnetismul unei femei încrezătoare în frumuseţea ei extraordinară, fără a fi deloc obsedată de asta.

Când începu să cânte, Whitney simţi cum începea să fie cuprinsă de ameţeală. Avea o voce ce cucerea cu blândeţe urechile şi devenea apoi gravă şi senzuală. Avea o sclipire veselă în ochi în timp ce cânta, de parcă adorarea tăcută a sutelor de oameni care o ascultau şi o priveau i s-ar fi părut, în secret, ceva prostesc.

Pe lângă ea, Whitney se simţi o biată fetişcană nesofisticată. Şi simţi că i se face teribil de rău. Căci acum ştia exact ce însemna să fii amanta lui Clayton. Femeia aceea cu ochi albaştri zâmbitori cunoscuse sărutările ameţitoare ale lui Clayton, stătuse goală în braţele lui şi gustase extazul desăvârşit al trupului lui pătrunzând adânc într-al ei. Whitney ştia că probabil era albă ca varul. Îi vuiau urechile şi-şi simţea mâinile ca de gheaţă. Avea să leşine dacă mai stătea acolo, iar dacă pleca, ar fi dat naştere unei scene care-ar fi stârnit ani de zile bârfe maliţioase. Încercă să-şi spună în sinea ei că, până la urmă, Clayton rupsese legătura cu Marie pentru a o curta pe ea. Însă asta fusese înainte. Acum el o detesta şi o dispreţuia. Şi foarte curând, chiar dacă avea să se întoarcă la Claymore, corpul ei avea

să fie neatrăgător şi umflat din cauza sarcinii.

Whitney îşi dorea, cu toată sinceritatea, să fi murit. Era atât de tulburată încât nici nu-şi dădu seama când mâna lui Clayton se aşează peste mâna ei rece şi fără vlagă de pe braţul lui sau de cât timp îi strângea uşor şi liniştitor degetele. Însă când şi-a dat seama, a profitat fără ruşine de orice urmă de susţinere pe care el i-o oferea şi-şi împreună încet degetele într-ale lui. Cel puţin acum simţea că putea respira. Însă doar pentru moment, căci atunci când Marie St. Allermain primi aplauzele furtunoase printr-o uşoară înclinare amuzată a capului, ochii ei albaştri dădură de ai lui Clayton şi parcă un impuls electric trecu prin ei, pe care Whitney îl simţi teribil de dureros.

Curând după aceea se dădu tonul la dans. În următoarea jumătate de oră Clayton nu plecă de lângă ea, însă nici nu-i vorbi şi nici nu o privi. Era acolo, iar Whitney se agăţa de asta ca şi când ar fi fost începutul reconcilierii pe care o aştepta. Însă speranţele ei fură spulberate în clipa în care Clayton o conduse pe ringul de dans şi o luă în braţe.

— Unde naiba ţi-e inelul de logodnă? se răsti el nervos, învârtind-o în ritmul perfect de vals.

— Simbolul dragostei tale? îl întrebă Whitney, cu bărbia sus, mândră, cu chipul palid atât de fragil şi frumos. Acel inel de logodnă?

— Ştii foarte bine care inel.

— Din moment ce era un simbol al dragostei pe care nu o mai am din partea ta, ar fi fost o ipocrizie să-l mai port, spuse şi aşteptă cu răsuflarea tăiată să-l audă pe Clayton spunându-i că dragostea lui pentru ea nu murise.

— N-ai decât să faci cum pofteşti, zise el cu o indiferenţă cinică. Aşa ai făcut mereu.

Când dansul se sfârşi rămaseră împreună, fiecare păstrând foarte convingător aparenţele şi participând la conversaţiile fără substanţă în care-i antrenau zecile de invitaţi din jur. Însă puţin după aceea se făcu simţită o tensiune imperceptibilă, care se răspândi în întregul grup, iar râsetele deveniră forţate, în timp ce aruncau priviri

agitate peste umărul drept al lui Whitney. În starea de nervozitate amplificată în care se găsea, Whitney observă schimbarea atmosferei şi se întoarse să vadă care era cauza. O singură privire şi-şi întoarse repede capul, însă era prea târziu să mai facă altceva decât să se pregătească. Lord Esterbrook, cu Marie St. Allermain la braţ, se apropia din spate.

— Claymore! răsună vocea batjocoritoare a lui Esterbrook, trecând prin jovialitatea forţată a grupului aşa cum trece cuţitul prin unt. Sunt convins că voi doi nu mai aveţi nevoie de prezentări.

Toţi ochii se întoarseră spre ei. Clayton se întoarse automat când îşi auzi numele şi se găsi faţă în faţă cu rânjetul lui Esterbrook şi fosta lui amantă. Whitney, care nu avea de ales decât să se întoarcă şi ea, auzi şuşotelile şi râsul înfundat şi simţi privirile teribil de curioase aţintite asupra lor. Fără îndoială, toată lumea din acea uriaşă sală de bal recunoştea pe deplin semnificaţia acelei întâlniri… toată lumea, cu excepţia lui Clayton şi a lui Marie St. Allermain, care găseau situaţia destul de amuzantă.

Cu un rânjet leneş, Clayton ridica mâna lui Marie spre buzele lui şi o sărută scurt.

— Doamnă, văd că încă e de ajuns să păşiţi într-o încăpere, şi toată suflarea masculină vă stă la picioare.

O licărire complice tresări în ochii albaştri-fumurii ai lui Marie, pe când îşi înclină capul, acceptând graţios complimentul lui galant.

— Nu chiar toată suflarea masculină, zise ea cu subînţeles. Ba chiar aş fi uluită să vă găsesc pe dumneavoastră într-o poziţie atât de caraghioasă, Excelenţă.

Whitney asculta replicile spirituale şi simţea o durere enervată şi umilită, întrebându-se dacă Clayton avea de gând să-şi prezinte soţia, amantei, fiind convinsă că nu putea face asta din politeţe şi nici nu putea evita să o facă fără să pară nepoliticos. În acea clipa, Whitney îl ura pe Clayton. Îl dispreţuia pe Esterbrook. Detesta toate privirile curioase din încăpere. Toţi îi erau duşmani, străini sofisticaţi

şi bârfitori care erau deranjaţi de felul în care ea le invadase societatea selectă şi se delectau cu postura stupefiantă în care se afla ea acum. Toţi erau asemenea lui Esterbrook. Inclusiv soţul ei dichisit şi cosmopolit. Ar fi vrut să se fi măritat cu Paul şi să fi trăit liniştită cu siguranţa unui loc al ei. Asta era înainte ca Whitney să-şi dea seama că Esterbrook, cu falsă inocenţă în privire, i-o prezentă ei pe amanta lui Clayton.

Întărită de mânia ei, Whitney înfruntă cu reţinere tăcută felul în care Marie St. Allermain o măsură din priviri. Graţioasă, într-o franceză impecabilă. Whitney zise:

— Vă mulţumesc ca mi-aţi împărtăşit darul vocii dumneavoastră minunate, Mademoiselle. A fost o bucurie să vă pot asculta.

Cu aceeaşi gratie, Marie răspunse:

— Cele mai multe descrieri ale frumuseţii şi farmecului feminin sunt mult exagerate. Totuşi, văd că descrierea dumneavoastră nu e deloc aşa. Şi un zâmbet discret, relaxat, îi arcui buzele, apoi privindu-l provocator pe Clayton adăugă cu o candoare devastatoare: recunosc că e foarte dezamăgitor să constat asta.

Şi cu asta, dădu elegant din cap spre amândoi, îl luă de braţ pe Esterbrook şi plecă să se delecteze cu admiraţia celorlalţi trei sute de bărbaţi din încăpere.

O vreme Whitney se simţi protejată de căldura aprobării tăcute a lui Clayton. Ştia că era mândru de felul în care făcuse faţă confruntării, însă o oră mai târziu, observă cum Clayton şi Marie părăsiră amândoi încăperea, pe uşi separate, ieşind pe terasă. Văzu privirea subtilă pe care Marie i-o aruncă din partea cealaltă a încăperii şi văzu şi felul imperceptibil în care Clayton înclină din cap, drept răspuns.

Zâmbind în lumina văratică a lunii, Marie îşi întinse ambele mâini şi le lăsă strânse în mâinile lui calde.

— E minunat să te revăd, Clayton. Esterbrook chiar nu te poate suferi de a manipulat în aşa fel scurta noastră întâlnire aici.

Clayton zâmbi spre ea.

— Esterbrook e un nenorocit prost, după cum ai remarcat şi singură, Marie.

Urmărea felul în care în lumina lunii părul ei strălucea, argintiu, delectându-se cu frumuseţea ei elegantă şi inteligenţa ce scânteia în ochii albaştri-violeţi. Nu se simţise deloc jenată de caracterizarea pe care i-o făcu lui Esterbrook. Se pricepea şi ea la fel de bine ca şi el să judece oamenii şi ştiau amândoi asta.

— Căsătoria nu vă prieşte, milord? zise ea sub forma unei întrebări, deşi era mai degrabă o remarcă tăcută.

Clayton se încordă puţin. Îşi aminti în sinea lui că nimic n-ar fi zguduit mai puternic societatea londoneză decât dacă el şi-ar fi luat-o iar pe Marie St. Allermain drept amantă. Erau amândoi atât de cunoscuţi, încât bârfele stârnite de o nouă legătură între ei ar fi fost nesfârşite, la fel şi umilinţa. Suferinţa lui Whitney ar fi fost incomensurabilă. Iar Marie era foarte pasională la pat şi i se potrivea perfect. Chiar şi pe când îşi spunea toate astea, aproape că simţea mâna rece şi tremurândă a lui Whitney pe braţul lui, felul în care degetele ei le strânseseră pe ale lui, căutând susţinere în timp ce Marie cânta.

Naiba să o ia! Cum îndrăznea să-şi dea jos inelul de logodnă! Era o uneltitoare, o mincinoasă şi o trădătoare, însă era, în acelaşi timp, soţia lui. Iar în acel moment era tânără, speriată şi însărcinată cu copilul lui. Spre teribilul dezgust al lui Clayton, îşi dădu seama că nu era în stare să facă pasul pe care ştia că Marie l-ar fi acceptat bucuroasă. Avea să îşi găsească altă amantă, o femeie care-ar fi stârnit mai puţină vâlvă.

— Căsătoria se pare că nu-i prieşte nici soţiei tale, observă tăcută Marie. E foarte frumoasă şi foarte nefericită.

— Căsătoria ne prieşte amândurora, zise Clayton mâhnit.

Buzele îi tremurară într-un zâmbet delicat şi provocator.

— Dacă spui tu, Clayton.

— Da, eu o spun, zise el iritat. Dacă Marie observase că Whitney era nefericită şi tulburată, înseamnă că şi alţii

din sala de bal observaseră. Nu voia să o facă de ruşine pe Whitney în faţa prietenilor lor. Era una ca el să o urască şi să o umilească în privat, însă era cu totul altceva să observe şi societatea asta. Şi constată enervat că îi păsa.

— În cazul acesta, zise Marie cu acea perspicacitate pe care Clayton o admirase întotdeauna la ea, ar fi înţelept să te întorci în sala de bal. Cred că intenţia lui Esterbrook, atunci când ne-a reunit în faţa soţiei tale, era ca el să rămână disponibil, să o poată consola mai târziu.

Văzu cum umerii lui Clayton se încordară şi în ochi îi apăru o licărire periculoasă. Zâmbi învingătoare.

— Eşti terifiant şi devastator de atrăgător când eşti supărat. Şi gelos.

— Să ne oprim la supărat, răspunse Clayton cu vocea sugrumată, pe care o mai îmblânzi când îşi luă rămas bun de la fosta amantă.

Când se întoarse în sala de bal, mai întâi îl căută cu privirea pe Esterbrook, apoi pe Whitney. Esterbrook era acolo, însă Whitney nu. Cu un sentiment de uşurare, Clayton observă că nimeni nu părea să fi observat dispariţia lui cu Marie şi, judecând după conversaţiile aprinse din începere, bârfele pe care le-ar fi stârnit întâlnirea lor deja se stinseseră politicos. Clayton se bucură, fiindcă acei oameni erau prietenii lui Whitney şi ai lui, iar ea trebuia să ştie că nu avea de ce să-i fie groază să-i revadă.

Doar că Whitney nu ştia asta. Fiindcă ducesa, după cum îi explică solemn valetul, deja plecase. Prostuţă blestemată! îşi zise Clayton cu sălbăticie. Ce era în capul ei, să-l lase baltă aşa? Acum chiar că va suporta consecinţele! Nu se putea întoarce în sala de bal fără ea, toată lumea şi-ar fi dat imediat seama că ea plecase enervată sau supărată şi asta ar fi dat naştere bârfelor. Lui, unul, nici că-i păsa de bârfe, însă Whitney ar fi fost cea care ar fi trebuit să le facă faţă şi care plecase fiindcă nu putea face asta. Şi nici nu putea pleca, fiindcă ea luase trăsura.

Emily şi Michael Archibald i-au rezolvat în câteva secunde problema, păşind în hol şi cerând să li se aducă imediat trăsura, să poată pleca. Fără să întrebe sau să

comenteze ceva, s-au oferit să-l conducă la reşedinţa lui din Londra, unde Clayton petrecu o noapte plină de nervi şi deloc confortabilă. O tot vedea pe Whitney în rochia aceea aurie, strălucitoare, care-i punea atât de minunat în valoare sânii voluptoşi. O purtase intenţionat, ca să-l provoace şi, Dumnezeu îi era martor, reuşise! N-a fost el nevoit să stea toată seara alături de ea, privind cum alţi bărbaţi se uitau cu pofta în decolteul ei aţâţător?

Dacă n-ar fi purtat rochia aia nenorocită şi nu şi-ar fi dat jos inelul de logodna, dacă părul ei n-ar fi fost atât de bogat şi strălucitor cu acel lanţ de aur împletit prin el, dacă n-ar fi arătat atât de chinuitor de frumoasă şi atrăgătoare, el n-ar fi acceptat niciodată invitaţia tăcuta a lui Marie de a i se alătura pe terasă.

CAPITOLUL 35

Clayton nu se întoarse la Claymore nici a doua zi, nici ziua următoare. Nici nu-şi petrecuse cele trei zile alături de goliciunea splendidă a lui Marie St. Allermain, aşa cum îşi imaginase Whitney, chinuită. Petrecuse cele trei zile la Londra, alternând stări de furie îndreptăţită şi introspecţie tăcută. Serile şi le petrecuse la club, cu prietenii.

Foarte târziu în cea de-a treia seară, pe când privea pe fereastră spre strada Upper Brook învăluită de ceaţă, Clayton ajunse la câteva concluzii. În primul rând, nu vedea de ce naiba trebuia el să suporte tot deranjul de a-şi alege o amantă şi a-i lua o locuinţa a ei, ceea ce ar fi trebuit să facă din moment ce era însurat. Însă el era însurat cu o stricată, care avea un trup voluptos şi ademenitor care-i intoxica mintea şi se potrivea perfect cu trupul lui. Aşa că de ce să-şi ia o amantă, când o avea pe Whitney? Nu avea de gând să continue să trăiască aşa, ca un afurisit de călugăr, şi nici nu avea de gând să continue să locuiască asemenea unui musafir în aripa de est a propriei lui case.

Avea să se întoarcă la Claymore şi să se mute înapoi

în vechiul lui apartament. Iar când trupul lui avea să simtă nevoia de ea, Whitney îl va satisface. Îi va fi servitoare, nimic mai mult, o servitoare bine îmbrăcată ale cărei îndatoriri erau să-i fie însoţitoare atunci când de asta avea nevoie şi târfă neplătită atunci când de asta avea nevoie. Oricum, aproape asta fusese de la bun început, îşi zise el cuprins de un nou val de mânie. Doar că preţul ei fusese foarte mare, o avere în bani şi numele lui, pe deasupra! Însă era proprietatea lui. Pentru totdeauna.

Cu astfel de gânduri tandre şi alte câteva de aceeaşi natură, în dimineaţa celei de-a patra zile Clayton porunci să i se aducă trăsura la intrare şi îndură cu nerăbdare drumul de o oră şi jumătate prin frumosul peisaj de vară englezesc. Însă el abia dacă îl observă, căci contempla scena ce avea să se petreacă de cum va sosi la Claymore. Întâi şi întâi avea să-i explice lui Whitney viitorul ei statut şi îndatoririle ei, în cei mai cruzi termeni cu putinţă. Apoi avea de gând să-i spună exact ce gândea despre felul în care îl înşelase şi-l minţise, despre temperamentul ei revoltător şi felul în care se revolta în faţa autorităţii lui. Şi după ce avea să termine cu toate astea, avea să-i îndese pe gâtul frumos biletul ăla nenorocit, la figurat vorbind.

Trăsura abia apucă să se oprească în faţa casei şi Clayton deja urca în grabă treptele, trecea de uşa de la intrare şi urcă scara spre apartamentul lui Whitney. Deschise cu atâta forţă uşa dormitorului ei, încât o izbi zgomotos de perete şi o făcu pe Mary să apară într-o clipită, alarmată. Fără să-i adreseze o vorbă servitoarei surprinse, păşi grăbit prin încăperea de îmbrăcat, în fostul lui dormitor. Însă Whitney nu era acolo. Pentru că ducesa, după cum îi explică Mary cu voce plângăreaţă, plecase. Ieri.

— Unde-a plecat? întrebă nerăbdător Clayton.

— Nu mi-a spus, Excelenţă. Zicea că v-a lăsat un bilet în biroul ei.

Menajera lui, altădată loială, începu să se smiorcăie, însă Clayton o ignoră şi se îndreptă grăbit spre biroul lui Whitney. Era gol, cu excepţia unui ghemotoc de hârtie albastră aruncat în primul sertar. Clayton ura până şi să-l

atingă. Însă îl netezi şi-l privi, în caz că-i scrisese altceva.

Nu scrisese nimic. Era doar felul ei de-ai spune că descoperise motivul furiei lui. Îndesă biletul detestabil în buzunar şi se întoarse spre pragul uşii.

— Mă mut în fostul meu apartament, îi zise răguşit lui Mary. Scoate-i lucrurile de aici.

— Şi unde să le duc? întreba Mary cu un ton oarecum răzvrătit.

— Înapoi acolo, la naiba! Clayton era conştient că menajera irlandeză găsise ceva amuzant în răspunsul lui, însă era prea furios de trădarea adevăratei prade, ca să se mai obosească să pună la punct servitoarea pentru impertinenţa ei. Şi apoi, avea chef de o confruntare şi n-ar fi fost deloc satisfăcut confruntându-se cu Mary.

Ajunse la jumătatea holului spre aripa de est când realiză ce anume părea uşor diferit la biletul din buzunarul său. Era pătat, de parcă fusese stropit cu câteva picături de apă. Lacrimi! îşi zise el cu un amestec de dezgust şi vinovăţie incomodă. Foarte multe lacrimi.

În următoarele patru zile, Clayton aşteptă ca un tigru în cuşcă întoarcerea soţiei sale neascultătoare. Era convins că avea să se întoarcă, văzând că el nu o căuta înnebunit de grijă din cauza pericolului datorită stării ei delicate. Trebuia să se întoarcă. Dar cine ar fi adăpostit-o de propriul ei soţ, încălcând legea Angliei? Tatăl ei era un om mult prea raţional, încât să nu-i poruncească lui Whitney să se întoarcă alături de soţul ei, unde-i era locul, hotărî Clayton la adresa lui Martin Stone, schimbându-şi brusc atitudinea.

Când nici în cea de-a cincea zi nu se întoarse, Clayton fu cuprins de o mânie pe care nu o mai simţise niciodată în viaţa lui. Nu putea face nimănui o vizită atât de lungă. Pentru Dumnezeu! Ea chiar îl părăsise! Abia dacă-şi mai putea controla furia. Era una ca el să se gândească să o părăsească pe ea sau să o alunge, că doar, până la urmă, el era partea vătămată. Şi apoi, el nu o făcuse, efectiv. Însă Whitney o făcuse! Evident, se dusese acasă la tatăl ei, iar nenorocitul ala imbecil o lăsase să rămână.

Porunci să fie pregătită diligenţa de călătorie şi să fie

înhămaţi caii şi se răsti la Merea:

— În şase ore vreau să fiu acasă la Martin Stone. Niciun minut mai târziu! şi judecând după rânjetul complice al lui Merea, Clayton aproape crezuse că birjarul îl minţise şi că de fapt ştia unde se dusese Whitney. Varianta lui Merea era că Whitney îl pusese să o ducă la primul popas pe drumul de întoarcere dinspre Londra unde, potrivit proprietarului, închiriase un cal. Ce naiba căuta ea să călărească prin împrejurimi, singură şi însărcinată cu copilul lui? Micuţă proastă! Micuţă proastă încăpăţânată şi enervantă! Micuţă proastă şi frumoasă.

Martin Stone ieşi să-l întâmpine pe Clayton, zâmbindu-i larg pe când cobora din trăsură.

— Bun venit, bun venit, zise el bucuros, privind nerăbdător spre portiera deschisă a trăsurii. Ce face fata mea? Unde e?

Clayton simţi amara înfrângere.

— Whitney e bine, Martin. A vrut să vin să-ţi spun că aşteptăm un copil, zise Clayton, improvizând repede. Până la urmă, Martin Stone era un om cumsecade, iar Clayton nu voia să-l îngrijoreze, recunoscând că o alungase pe fata lui cu temperamentul lui ursuz.

— La reşedinţa Hodge, se răsti Clayton către Merea jumătate de oră mai târziu, imediat ce reuşi să scape de Martin fără să pară ridicol sau suspect. Whitney nu se ascundea la reşedinţa Hodge. Iar Merea nu mai zâmbea când Clayton îi porunci acid să se întoarcă la Claymore.

Potrivit anchetei pe care Clayton o porni a doua zi dimineaţă, Whitney nu stătea la familia Archibald. De fapt, dispăruse undeva între popas şi nimeni-nu-ştia-unde.

Clayton nu mai era furios, ci devenise îngrijorat. Iar când fu informat că nu trecuse Canalul Mânecii îmbarcată spre Franţa, deveni de-a dreptul alarmat.

Singur în dormitorul lui elegant, la o săptămână după ce se întorsese la Claymore şi constatase că ea dispăruse, Clayton se gândi la posibilitatea ca Whitney să se fi dus la bărbatul care-i fusese amant înainte ca ei doi să se căsătorească. Poate nenorocitul nu voise sau nu putuse să-i

dea numele lui înainte. Însă acum era dispus să o ţină bine ascunsă, la dispoziţia lui.

Era un gând chinuitor şi teribil de enervant. Însă doar pentru o clipă, pentru că în lumina purpurie, intensa a apusului, Clayton nu credea cu adevărat că Whitney s-ar fi dus la un alt bărbat. Poate era efectul relaxant al jumătăţii de sticle de coniac pe care o consumase în ultimele două ore. Însă i se părea că Whitney chiar ajunsese să-l iubească. Puţin. Se gândi la felul în care prefera să stea ziua ghemuită pe un scaun în biroul lui, cât el lucra şi ea citea sau scria scrisori sau parcurgea cheltuielile gospodăreşti. Îi plăcea să fie în preajma lui. Şi, cu siguranţă, îi plăcea să fie în patul lui. Nici o femeie din lumea asta nu s-ar fi topit în braţele lui şi n-ar fi încercat în toate felurile posibile să-i dăruiască atât de multă plăcere câtă îi dăruia ea, dacă nu era cel puţin infatuată.

O iubise cu disperare în ziua în care s-au căsătorit. Ea nu-l iubise pe el. Atunci. Însă, fără îndoiala, în lunile ce au urmat, în orele pe care le petreceau împreuna stând de vorba, râzând şi în momentele de pasiune nestăvilita, cu siguranţă şi ea ajunsese să-l iubească.

Clayton se ridică, agitat, şi trecu din camera lui goala într-a ei. Nu era frumoasă şi plină de viaţă fără ea. Ea plecase şi odată cu ea dispăruse şi raţiunea lui de a trăi în fiecare zi. El o alungase. În cele din urmă îi frânsese spiritul. Şi ea care avea atât de mult caracter! îi înfruntase furia în ziua în care plecase să călărească, apoi îl sfidase pe faţă mergând la petrecerea familiei Cliffton în superba ei rochie verde care-i făcea ochii de culoarea smaraldelor. Iar când el o aşteptase aici, chiar în aceasta cameră, în întuneric, să o înfrunte, chiar şi atunci ea îi ţinuse piept. Nici o altă femeie cu excepţia lui Whitney n-ar fi îndrăznit să-l privească drept în ochi şi să refuze să se lase încuiată în camera ei decât dacă rămânea şi el acolo, cu ea! Şi de ce ar fi vrut să rămână cu ea, dacă n-ar fi ţinut la el?

Întorcându-se în camera lui, Clayton se sprijini cu un umăr de rama groasă de lemn în care era încastrată fereastra. Cu privirea pierdută în noaptea întunecată, îşi

aminti ce-i spusese ea când o apucase de umeri şi-o scuturase, încercând să o reducă la tăcere.

— Nu pot să mă opresc, îi şoptise ea încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Fiindcă te iubesc. Îţi iubesc zâmbetul şi ochii… Of, Doamne! Cum putea să-i spună asta, când el o rănea intenţionat?

— Îmi amintesc exact senzaţia mâinilor tale pe pielea mea, când mă atingeai, îi zisese ea, şi cuvintele pe care mi le-ai şoptit când erai atât de adânc înăuntrul meu, încât mi-ai atins şi inima.

Clayton păşi încet în săliţa de îmbrăcat şi deschise cufărul de piele în care-i erau aşezate cămăşile. Scoase inelul cu rubin pe care ea i-l dăduse şi-l răsuci între degete, să citească inscripţia din interior. Oftând adânc citi cele două cuvinte atât de dragi: Lordul meu. Ezită, prins între dorinţa de a şi-l pune acum pe deget şi cea de-a aştepta să i-l pună Whitney, aşa cum o făcuse în noaptea nuntii lor. Îi pusese inelul pe deget, apoi îi sărutase mâna şi o ţinuse cu blândeţe pe obrazul ei. Îşi puse singur inelul. Nu voia să mai aştepte.

Se simţea mai bine cu inelul ei pe mână, acolo unde-i era locul. Se aşeză şi-şi întinse picioarele lungi în faţă, sorbind încet din coniac şi privind tăcut patul cel mare cu patru tăblii pe care-l împărţiseră. Ştia că trebuia să se împace acum cu trădarea ei, înainte să o găsească. Altfel, de cum avea să o vadă în faţa ochilor, şi-ar fi pierdut iar cumpătul şi i-ar fi distrus iar pe amândoi.

Fie Whitney se dăruise altui bărbat înainte de căsătorie. Era mai uşor de suportat dacă nu se întreba cine anume era bărbatul. El fusese cel care-i furase lui Whitney virginitatea şi probabil tot el o aruncase în braţele acelui bărbat. Aşa că a cui era vina că ea se dăruise o dată altui bărbat, într-un moment de singurătate şi disperare? O dată. Avea să-i permită atâta lucru, o singură dată. Oftând, Clayton lăsă capul pe spate şi închise ochii. O dată sau de o sută de ori, fiindcă indiferent ce ar fi făcut înainte, acum el nu-şi mai imagina viaţa fără ea.

Într-o stare de frenetică agitaţie, Clayton călări

kilometri întregi a doua zi. Călări calul lui Whitney, fiindcă Khan era ceva ce fusese al ei, aşa cum Whitney însăşi îi amintise, mândră. Ajunse pe culmea unde o adusese a doua zi după ce venise la Claymore. Se aşează şi-şi propti umerii de acelaşi trunchi de copac lângă care stătuse şi în ziua aceea, cu Whitney cuibărită în braţele lui. Privi pierdut înspre valea în care lumina strălucitoare a soarelui dansa şi strălucea în râul ce şerpuia de-a lungul văii.

Cu un genunchi ridicat, bătea abătut cu cravaşa în cizmă, amintindu-şi cum Whitney voise să călărească spre vale, temându-se că avea să încerce să facă dragoste cu ea. Doamne, asta fusese acum aproape opt luni. Opt luni! Opt dintre cele mai glorioase, uimitoare, chinuitoare şi nefericite luni din viaţa lui.

Zâmbi cu o urmă de tristeţe. Opt luni. Dacă lucrurile s-ar fi întâmplat cum ar fi vrut Whitney în seara în care venise la Claymore, abia peste vreo săptămână sau două s-ar fi căsătorit. Ea insistase că avea nevoie de opt luni să facă pregătirile de nuntă şi… Opt luni! înjurând cu sălbăticie printre dinţi. Clayton sări în picioare cu mintea tulbure. Whitney ar fi vrut opt luni să se pregătească pentru nuntă. Nici măcar ea nu era atât de naivă! Dacă credea că era însărcinată, dacă venise la el fiindcă era însărcinată sau crezând că era însărcinata, n-ar fi vrut sub nici o forma să aştepte opt luni nenorocite.

Urându-se pe sine cu o virulenţă ce aproape îl sufoca, Clayton îi forţă armăsarul, atingând limita rezistenţei lui Khan. Whitney nu era atât de naivă încât să fi vrut să aştepte opt luni până să se căsătorească, dacă credea că era însărcinată, însă era suficient de naivă încât să fi crezut că el ar fi putut-o lăsa grea în noaptea în care o răpise. Şi era suficient de mândră încât să fi folosit asta ca motiv să-l aducă pe el la ea şi suficient de cinstită încât să fi renunţat la idee şi să fi venit ea însăşi la Claymore.

— Linişteşte-l, se răsti el la îngrijitor, aruncându-i servitorului mirat hăţurile lui Khan şi luând-o spre casă, pe jumătate în fugă, pe jumătate mergând. Spune-i lui Merea să înhame caii la trăsură şi să fie în faţă în cinci minute, mai

strigă el peste umăr.

*

Două ore mai târziu Emily Archibald primi o invitaţie elegant formulată din partea lui Clayton, pe care foarte corect o luase drept o „poruncă” să-l însoţească la trăsură pe servitorul lui, care avea să o conducă la reşedinţa sa de pe strada Upper Brook. Îi ascultă chemarea cu un amestec de îngrijorare şi nelinişte.

Valetul o conduse într-o bibliotecă spaţioasă din aripa laterală a casei, unde Ducele de Claymore stătea la fereastră, cu spatele la ea. Spre surprinderea lui Emily, nu o întâmpinase cu obişnuita lui atitudine deschisă şi prietenoasă, nici nu se întoarse cu faţa spre ea când îi zise cu un ton rece şi distant:

— Vreţi să schimbăm trivialităţi politicoase în următoarele cinci minute sau pot să trec direct la subiect?

Simţi un fior de frică pe şira spinării, pe când el se întoarse încet şi o studie. Emily nu-l mai văzuse niciodată până atunci pe acest Clayton Westmoreland. Era, ca de obicei, imperturbabil de calm, doar că acum emana o hotărâre de neclintit. Ea stătu nemişcată, privindu-l fix.

Făcând un gest foarte scurt cu capul spre scaunul de lângă ea, îi spuse să se aşeze. Emily se cufundă în scaun, încercând să compare acel bărbat cu cel pe care-l cunoscuse ea.

— Din moment ce văd că nu ai preferinţe, voi fi direct. Bănuiesc că ştii de ce te-am chemat aici?

— Whitney? ghici Emily şoptit. Scutură uşor din cap şi-şi drese vocea stinsă.

— Unde e? întrebă el brusc, apoi adăugă cu o urmă fadă a blândeţii lui de altădată. Nu te-am abordat până acum fiindcă nu voiam să te pun în postura de a-i trăda încrederea şi fiindcă aveam toate motivele să cred că puteam să o găsesc prin propriile mele surse. Din moment ce nu a fost aşa, va trebui să insist să-mi spui dumneata.

— Dar eu… eu nu ştiu unde e. Nu m-am gândit

niciodată să o întreb unde se ducea. N-am crezut niciodată că va sta atât de mult.

Ochii lui gri, reci, priviră fix în ai ei, cântărindu-i răspunsul, apreciind cât era de adevărat.

— Te rog să mă crezi. Acum, că te-am văzut, n-aş putea fi atât de crudă încât să o ascund de dumneata, dacă aş şti unde o poţi găsi.

Inspiră adânc şi dădu uşor din cap, fără acea expresie rece şi distantă pe chip.

— Îţi mulţumesc pentru asta, zise el simplu. Birjarul meu te va conduce acasă.

Emily ezită, încă puţin intimidată de aura lui autoritară şi totuşi recunoscătoare că avea suficientă încredere în ea încât să accepte că-i spunea adevărul.

— Whitney mi-a spus că ai găsit biletul acela îngrozitor, zise şi scutură din cap cu un zâmbet amuzat. Ştii, pe atunci nu reuşea să se hotărască dacă să ţi se adreseze cu „dragă Sir” sau…

Chipul său frumos fu străbătut de o durere surdă, iar Emily tăcu pe dată.

— Iartă-mă… N-ar fi trebuit să aduc vorba.

— Din moment ce se pare că nu avem secrete unul faţă de celalalt, zise el încet, ai vrea să-mi spui de ce a scris Whitney biletul acela, de fapt?

— Ei bine, încerca să-şi salveze mândria. Spera… Ba nu, mai degrabă prefera să fi venit dumneata la ea, dacă s-ar fi putut. Şi credea că printr-un astfel de bilet… Ştiu că trebuie să fi fost îngrozitor din partea ei chiar şi să se gândească la asta, însă…

— Singurul lucru îngrozitor pe care Whitney l-a făcut în viaţa ei a fost să se mărite cu mine, o întrerupse Clayton.

Ochii căprui ai lui Emily se umplură de lacrimi când se ridică să plece.

— Nu e adevărat. Whitney te adoră… Te adoră, milord.

— Îţi mulţumesc încă o dată, zise el umil.

Mult timp după plecarea lui Emily, Clayton rămase acolo, simţind trecerea minutelor şi ştiind că, pe măsură ce

treceau, durerea şi mânia lui Whitney se transformau încet, încet în ură.

*

Ducesa de Claymore, văduva, cină liniştită în acea seara alături de nora ei, muştruluindu-şi în gând fiul cel mare pentru cât de mult întârzia să vină să-şi recupereze soţia, care se simţea tot mai pierdută şi mai nenorocită cu fiecare zi ce trecea. Când Whitney sosise cu opt zile în urmă şi îi ceruse să rămână acolo până când Clayton cântărea situaţia şi avea să vină după ea, Alicia Westmoreland se gândise să o îndemne să se întoarcă imediat acolo unde-i era locul, alături de soţul ei, ba voise chiar să insiste. Totuşi, ceva din durerea lui Whitney şi privirea ei hotărâtă îi amintiră ducesei de ea însăşi, cu mulţi ani în urma, când tatăl lui Clayton dăduse buzna în salonul părinţilor ei, unde îşi găsise soţia după o absenţă de patru zile.

— Treci imediat în trăsură, îi poruncise el şi apoi adăugase… Te rog, Alicia. Făcându-se astfel înţeleasă, Alicia Westmoreland respectase ascultătoare ceea ce i se ceruse.

Însă Whitney era deja acolo de opt zile, iar Clayton nu făcuse nici cel mai mic efort să vină după ea. Lady Westmoreland îşi dorea nepoţi şi nu vedea cum avea să se bucure de ei dacă aceşti doi tineri hotărâţi şi încăpăţânaţi trăiau la kilometri depărtare unul de altul. Serios, întreaga situaţie era strigătoare la cer! Niciodată nu existaseră doi oameni care să se iubească mai mult decât ei.

Când se servi desertul în acea seară, ducesei văduve îi veni o idee pe când sta la masă. Chiar în aceeaşi seara îi trimise vorba lui Stephen, la Londra, să vină numaidecât la ea, cât mai devreme a doua zi dimineaţă.

— Problema este, îi zise ea a doua zi lui Stephen, care o privea încruntat însă oarecum amuzat, că nu sunt sigură că Clayton s-a gândit să o caute pe Whitney aici. Presupunând că vrea să vină după ea.

Stephen, care nu ştia nimic despre înstrăinarea dintre ei, îi zâmbi şmechereşte mamei sale.

— Draga mea, asta-mi aminteşte de poveştile pe care le-am auzit despre dumneata şi tata.

Ducesa văduva îi aruncă o privire dojenitoare fiului ei şi continuă:

— Vreau să-l găseşti pe Clayton. Îmi imaginez că stă în reşedinţa sa din Londra. Găseşte-l în seara asta, dacă poţi. Apoi dă-i de înţeles că ea e cu mine, ca şi când ai fi presupus automat că el ştia asta. Nu cumva să-l laşi să creadă că e chemat să vină după ea. În asemenea circumstanţe sunt sigură că Whitney ar respinge orice slabă tentativă de reconciliere din partea lui.

— Ce-ar fi s-o iau pe Whitney cu mine la Londra chiar acum şi să las să se înţeleagă că sunt îndrăgostit nebuneşte de ea? Asta i-ar atrage atenţia lui Clayton, zâmbi Stephen.

— Stephen, lăsa prostiile; chestiunea asta e serioasă. Uite ce vreau să-i spui…

*

La ora şapte în aceeaşi seară, pe când Clayton se relaxa într-un fotoliu la club, fu doar în parte surprins să ridice privirea din cărţi şi să-şi vadă fratele stând în faţa lui, la masă, aranjându-şi fisele şi pregătindu-se să intre în joc. Clayton îl privi pe Stephen cu o deschidere precaută. Nu voia să-l întrebe de Whitney, fiindcă nu i-ar fi putut explica faptul că îşi „rătăcise” soţia, cum nici n-ar fi suportat să-i vorbească lui Stephen despre înstrăinarea lor. Aşa că fu uşurat când Stephen începu conversaţia zicând:

— Pierdeţi sau câştigaţi în seara aceasta, Excelenţă?

— Ne face praf pe toţi, răspunse cu naturaleţe Marcus Rutherford. N-a mai pierdut nici o mână de-o oră.

— Arăţi ca naiba, frate, remarcă Stephen pe un ton glumeţ.

— Mulţumesc, răspunse sec Clayton, aruncând fisele pe mormanul ce se acumula în centrul mesei. Câştigă acea

mână şi următoarele două.

— Mă bucur să te văd, Claymore, zise William Baskerville, privindu-l precaut pe duce, care data trecută când jucase cărţi aici plecase atât de brusc. Baskerville era pe punctul să-l întrebe, politicos, despre tânăra sa ducesă, însă data trecută când îi spusese că o văzuse la petrecerea familiei Cliffton stârnise o ceartă, aşa că se gândi că era mai bine să evite să aducă vorba despre ea.

— Vă deranjează dacă mă alătur şi eu? îl întrebă el în schimb pe duce.

— Nu-l deranjează deloc, zise Stephen când Clayton păru să nu-l fi auzit pe Baskerville. Va fi bucuros să vă ia şi dumneavoastră banii, alături de cei ai tuturor celorlalţi.

Clayton îşi privi uşor ironic fratele. Nu putea sta acasă, îngrijorarea l-ar fi scos din minţi. Totuşi, conversaţiile vesele ale fratelui lui şi ale celorlalţi de la masă deja începeau să-l enerveze şi juca abia de o oră.

Era pe punctul să-i sugereze lui Stephen să se retragă amândoi la el acasă şi să se delecteze cu o beţie pe cinste, ceea ce oricum s-ar fi potrivit mai bine cu starea lui de spirit, când Stephen îi zise:

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici. Credeam c-o să participi la petrecerea pe care-o dă mama în seara asta în cinstea rudelor noastre.

Reuşind să imite perfect un bărbat care tocmai spusese ceva nepotrivit, Stephen scutură din cap şi adaugă în chip de scuze:

— Iartă-mă, Clay. Am uitat că, având în vedere că Whitney stă la ea şi evident va participa la petrecere, tu n-ai vrea să…

Baskerville, care-i auzise comentariul, îşi uită decizia de mai devreme şi zise cu obişnuita lui cordialitate indiferenta:

— Ce tânără încântătoare ducesa dumneavoastră. Transmiteţi-i salutările mele şi… Maxilarul lui Baskerville se încordă văzându-l pe Clayton Westmoreland îndreptându-se încet în scaun şi devenind încordat.

— N-am văzut-o nicăieri, îl linişti pe data Baskerville.

Ducele era deja în picioare. Stătea acolo, privindu-şi fratele cu un amestec de neîncredere, uimire şi ceva ce bietul Baskerville era prea confuz să mai identifice. Apoi, fără măcar să ridice mormanul de fise ce reprezenta câştigul său şi fără să-şi ia rămas bun de la cineva, ducele se întoarse şi porni cu paşi mari spre uşă.

— Să fiu al naibii! murmură Baskerville către Stephen, pe când amândoi îl priveau pe Clayton plecând. Dar ştiu că l-ai călcat pe bătături! Puteam să-ţi spun şi eu asta... Fratelui dumitale nu-i place ca ducesa lui să meargă la petreceri fără el.

— Nu, îl aproba Stephen cu un zâmbet larg. Nu cred că-i place.

*

Drumul spre Grand Oak, care în mod normal dura patru ore, fu parcurs de data asta în trei ore şi jumătate, de la uşa clubului lui Clayton. Whitney stătuse la mama lui! La mama lui, pentru Dumnezeu! Singura persoană din lume care ar fi trebuit să ştie mai bine şi să-i fi poruncit soţiei lui să se întoarcă acasă, la el. Propria lui mamă îşi dăduse concursul la chinul prin care trecuse!

Trăsura opri în faţa casei luminate a mamei sale, iar Clayton îşi aminti că Stephen îi spusese că era o petrecere în seara aceea. Nu voia să-şi vadă rudele, voia să-şi vadă soţia. Şi nu avea haine formale, nici nu se gândise să se oprească pe acasă să-şi schimbe ţinuta, şi nici dacă s-ar fi gândit n-ar fi făcut-o. Era tentat să-şi confrunte mama pentru trădarea ei, înainte să o caute pe Whitney. Era tentat, însă nu avea să o facă.

— Bună seara, excelenţă, intonă valetul familiei.

— La naiba! răspunse Clayton, trecând prin faţa servitorului jignit, vrând să arunce o privire în salonul aglomerat. Toate rudele pe care le avea păreau să fie de faţă. Mai puţin Whitney. O văzu pe mama sa, iar când se îndreptă spre el, chipul i se lumină într-un zâmbet larg. Clayton îi aruncă o privire atât de nemulţumită, încât se

opri împietrită. Apoi se întoarse şi porni spre scara principală.

— Unde e soţia mea? o întrebă pe servitoarea ce stătea pe holul de la etaj.

Clayton ezită în faţa uşii la care fu condus, cu mâna pe clanţă şi cu inima bătându-i nebuneşte cu o combinaţie de uşurare şi groază. Habar nu avea cum va reacţiona Whitney când îl va vedea, nici ce i-ar fi putut spune. Însă în acel moment conta doar că o putea vedea şi-şi putea bucura ochii cu imaginea ei.

Deschizând uşa, Clayton intră tăcut, închizând-o în urma sa. Whitney stătea într-o cadă mare din alamă, cu spatele la încăpere. Servitoarea se plimba prin spatele ei, ţinându-i săpunul şi prosopul, Clayton rămase acolo, pur şi simplu vrăjit.

Ar fi vrut să meargă la ea şi să o ridice, goală şi udă, să o strângă în braţe, să o respire prin toţi porii, să o ducă în pat şi să se piardă în ea. Şi în acelaşi timp nu se simţea demn nici măcar să-i vorbească, darămite să o atingă. Nu era demn. Deja de două ori în viaţa lor împreună, el o tratase cu o răutate brutală de care nu ştia că era în stare. Doamne! Ea îi purta copilul în pântece, iar el nu o întrebase nici măcar o dată cum se simţea. Cum putea o fată atât de subţire să suporte povara unei asemenea cruzimi, fără să-l urască, aşa cum ar fi meritat? Clayton inspiră adânc şi chinuit.

Clarissa ridică privirea, îl văzut pe Clayton suflecându-şi mânecile şi apropiindu-se de cadă şi-i aruncă o privire teribil de încruntată. Deschise gura cu intenţia vădită de a-i spune pe şleau exact ce credea, puţin păsându-i că era duce, însă Clayton o opri, făcându-i un semn scurt să plece. Supusă, îi dădu săpunul şi prosopul şi ieşi tăcută din încăpere.

Cu o gentileţe tulburătoare, Clayton o spălă pe Whitney pe spate, având grijă ca atingerea lui să fie uşoară şi să nu-i zărească mâinile.

— E grozav, Clarissa, murmură Whitney aplecându-se în faţă şi săpunindu-şi picioarele. De obicei Clarissa o lăsa

să se îmbăieze singură, însă în ultimul timp devenise atât de grijulie şi atentă, încât Whitney nu găsi deloc nepotrivită atenţia în plus pe care i-o acorda.

Umedă, strălucind cu stropii de apă parfumată alunecându-i încet pe piele, Whitney se ridică din baie şi ieşi din cadă. Dădu să se întoarcă după prosop, însă Clarissa, într-un exces de servitute, deja începuse să o şteargă cu blândeţe.

Clayton o şterse pe gât, pe umerii netezi şi pe spate.

— Mulţumesc, Clarissa, termin eu. O să iau cina în cameră, apoi o să mă îmbrac să cobor la… întorcându-se, Whitney apucă prosopul. Se albi pe loc la faţă şi se clatină uşor când dădu cu ochii de bărbatul atrăgător şi serios care nu scotea o vorbă, ci continua să-i şteargă corpul. Cuprinsă de o stare de amorţeală, stătu încremenită, incapabilă să se mişte sau să vorbească. Când Clayton îi şterse abdomenul şi coapsele, Whitney observă că mâinile lui zăboveau ceva mai mult în acele zone, însă fără să o mângâie. Clayton era aici. Nu mai era furios pe ea, însă nu-i vorbea. Nu-i zâmbea. Nici măcar nu o atingea asemenea unui soţ, ci aproape asemenea unui… Unui servitor! Un servitor! Whitney începu să simtă un nod dureros în gât când îşi dădu seama exact ce făcea el. Se comporta asemenea servitoarei ei, felul său de a se umili în faţa ei.

Cu mâinile lui gentile o îndemnă să se aşeze pe scaunul de lângă cadă şi, fără să ridice privirea spre ea, îngenunche pe un picior şi începu să-i şteargă, solemn, gambele.

— Clayton, şopti ea cu greutate… O, nu… Ignorându-i ruga aproape plânsă, continuă să o servească umilit, spunându-i cu voce răguşită şi îndurerată:

— Dacă o să mai cred vreodată că îţi vine măcar ideea să mă părăseşti iar, oricât de întemeiate motive ai avea, o să te încui în odaia ta şi o să baricadez uşile, aşa să mă ajute Dumnezeu, apoi îi ridica piciorul şi începu să-l şteargă.

Cu vocea tremurândă Whitney zise:

— Şi o să stai şi tu acolo, încuiat alături de mine?

Îi ridică piciorul în dreptul feţei şi-şi lipi tandru obrazul de el, apoi întoarse capul şi-l sărută.

— Da, şopti el.

Se ridică şi merse la dulap, scoase un halat albastru de mătase şi i-l aduse, ţinându-l până când Whitney îşi băgă mâinile pe mâneci. Stătu asemenea unei păpuşi în timp ce el îşi trecu mâinile prin spatele ei, apucă uşor cordonul şi i-l legă în faţă. Fără să scoată o vorbă, se aplecă şi o sălta în braţele lui, ducând-o spre scaunul unde o aştepta cina, pe o măsuţă joasă. Se aşeză, ţinând-o în poala lui. Aplecându-se uşor înainte, dădu la o parte capacul de argint de pe tavă. Când Whitney îşi dădu seama că avea de gând să o hrănească, nu mai putu suporta.

— Nu! strigă ea delicat, cuprinzându-i cu braţele umerii puternici şi îngropându-şi faţa în scobitura gâtului lui. Te rog, nu face asta. Vorbeşte cu mine. Te rog, vorbeşte cu mine.

— Nu pot, şopti el prin părul ei strălucitor şi inspiră adânc, chinuit. Nu-mi găsesc cuvintele.

Suferinţa surdă din vocea lui îi umplu ochii de lacrimi. Se aplecă şi-l privi.

— Eu pot, şopti ea răguşit. Tu m-ai învăţat cuvintele… Te iubesc. Te iubesc.

Trecându-şi degetele prin părul ei, îi prinse faţa între palme şi o privi.

— Te iubesc, îi şopti el răguşit. Doamne! Cât de mult te iubesc.

În licărirea plăpândă a lumânărilor, limbile orologiului aflat în partea opusă patului tocmai se opriră la unu şi jumătate. Clayton o privi cu tandreţe pe femeia frumoasă cuibărită alături de el, adormită în braţele lui, odihnindu-şi încrezătoare capul pe pieptul lui gol. Dându-i uşor la o parte o şuviţă de păr de pe obraz, o trase mai aproape de el şi-i atinse fruntea cu buzele.

— Te iubesc, şopti el încet. Ştia că Whitney dormea şi nu-l putea auzi, însă simţea nevoia să rostească iar acele cuvinte.

În acea seară i le spusese în inima lui, de fiecare dată

când gura lui atinsese moliciunea dulce a gurii ei, cu teribil nesaţ sau cu tandreţe chinuitoare.

— Te iubesc... Era melodia pe care inima lui o cânta când ea stătea întinsă sub el şi se arcuia atât de dulce, venind spre el, să o pătrundă. Era melodia ce creştea în intensitate când o ducea pe culmea extazului şi i se alătura acolo.

Soţia lui se cuibări mai aproape de el şi şopti ca prin vis:

— Şi eu te iubesc.

— Taci, draga mea. Dormi, murmură Clayton. Zăbovi la infinit deasupra ei în acea seara, întârziind intenţionat clipa eliberării desăvârşite până când amândoi erau înnebuniţi de dorinţă. După atâtea îndelungi clipe de amor, voia ca ea să se odihnească.

— De ce ţi-a luat atât de mult? şopti ea. Aplecându-şi capul să-i vadă faţa mai bine, Clayton zâmbi:

— Nu pot să cred că te referi la ceea ce cred eu că te referi.

Iniţial ea păru încurcată, apoi roşi şi-şi mută privirea. Surprins şi îngrijorat de reacţia ei, Clayton îi ridică uşor bărbia.

— La ce te-ai referit? întrebă el cu blândeţe.

— Nu contează. Chiar nu contează.

Uitându-se în ochii ei verzi, umbriţi de durere, zise încet:

— Cred că, despre orice ar fi vorba, contează foarte mult pentru tine.

Whitney îşi dori să nu fi zis nimic şi nici n-ar fi făcut-o, doar că durerea se răspândea în fiinţa ei asemenea unei lovituri care sapă continuu. Ştiind că Clayton avea acum să insiste să-i răspundă, şopti aproape indescifrabil:

— Marie.

— Ce e cu ea?

— Ea e motivul pentru care ţi-a luat atât de mult timp să vii după mine?

Strângând-o şi mai tare în braţe, de parcă ar fi încercat să ia o parte din durerea pe care i-o provocase,

Clayton îi zâmbi forţat:

— Iubito, motivul pentru care mi-a luat aşa mult timp a fost că 40 de detectivi n-au reuşit să dea de urma ta. Iar eu, care fără îndoială ar fi trebuit să ştiu mai bine, nu m-am gândit că propria mea mamă ar fi putut fi implicată în complotul de a o ţine pe soţia mea departe de mine.

— Credeam că ăsta va fi primul loc în care te-ai fi gândit să mă cauţi, după ce ai fi avut timp să te gândeşti.

— Ei bine, n-a fost aşa, zise Clayton tăcut. Însă nici nu am „avut timp să mă gândesc” prea aproape de Marie St. Allermain, ceea ce cred că încercai să mă întrebi.

— Nu?

— Nu.

Ochii ei verzi se umplură de lacrimi când îl privi şi-i zâmbi emoţionată.

— Îţi mulţumesc, şopti ea simplu.

— Cu foarte multă plăcere, zise Clayton zâmbind delicat la vederea chipului ei răvăşit. Îi desenă cu degetul conturul elegant al obrazului. Acum dormi, dragostea mea. Altfel, o să profităm iar de patul ăsta, în alte scopuri.

Închise ascultătoare ochii şi se cuibări în braţele lui. Ridică uşor mâna să-i mângâie cu degetele părul de pe tâmplă. După câteva minute îi alunecară pe umăr şi pe piept. Clayton îşi simţi corpul reacţionând pe loc şi încercă să-şi controleze pasiunea crescândă pe care Whitney i-o stârnea fără să-şi dea seama, cu mângâierile ei adormite. Când mâna ei coborî spre abdomenul lui, i-o prinse şi o strânse ferm într-a lui, împiedicând-o să coboare mai jos. I se păru că o aude râzând înfundat, când se întoarse aparent dormind şi-i atinse urechea cu buzele ei.

Lăsându-se pe spate, Clayton o privi suspicios. Era cât se poate de trează, cu ochii sclipind de iubire.

Dintr-o mişcare rapidă şi lină o rostogoli pe spate şi o înghesui în perne, acoperindu-i pe jumătate corpul cu al lui.

— Nu poţi să spui că nu te-am avertizat, şopti răguşit.

— N-o să spun.

CAPITOLUL 36

Când Whitney se trezi, el nu mai era acolo, iar pentru un moment îngrozitor crezu că visase tot ce se întâmplase noaptea trecută. Se întoarse pe spate, dezamăgită, apoi îl văzu. Stătea lângă geam, la câţiva paşi de pat, într-un halat vişiniu pe care i-l adusese, evident, servitorul, alături de serviciul de argint de cafea ce se afla pe măsuţa din faţa lui.

Draperiile grele erau pe jumătate trase, dezvăluind un cer albastru, strălucitor, fără nori. Însă în contrast cu dimineaţa veselă de iulie chipul frumos al lui Clayton părea foarte sobru, de parcă gândurile i-ar fi fost departe. Whitney se întrebă neliniştită care să fi fost motivul expresiei lui, când cu doar câteva ore înainte fusese atât de cald şi pasional.

Îmbrăcând halatul albastru de mătase pe care-l purtase în seara dinainte. Whitney păşi pe covorul oriental, oprindu-se lângă scaunul lui. Era atât de absorbit în gânduri, încât fu vădit speriat când ea îl atinse pe umăr.

— Când m-am trezit şi nu te-am găsit în pat, pentru o clipă am crezut că doar am visat că ai fost aici azi noapte.

Expresia feţei lui se înmuie şi întinse mână, o prinse de braţ şi o trase cu blândeţe, însă ferm în poala lui.

— Cum te simţi? o întrebă el trecându-şi uşor braţul pe după mijlocul ei.

— Mă simt revoltător de bine pentru o femeie în starea mea, glumi ea, încercând să-l bine dispună. Deşi, dacă sunt lăsată singură mai mult de câteva clipe, am tendinţa şocantă să adorm.

Plimbându-şi degetele peste abdomenul ei, întrebă tandru:

— Ce face bebeluşul?

— Amândoi facem foarte bine, acum, că tu eşti alături de noi, îl asigură Whitney.

Dădu satisfăcut din cap, însă expresia feţei lui redeveni gravă.

— Am stat aici şi m-am gândit… îi explică el.

— Urăsc când faci asta, îl tachină Whitney, întinzând mâna şi netezindu-i fruntea încruntată.

— Urăşti când fac ce anume?

— Când te gândeşti la lucruri care te fac să te încrunţi.

— Îmi pare rău… începu el.

— Fie, de data asta te iert, însă gata cu gânditul. Clayton îi zâmbi, însă-i ignoră eforturile hotărâte de a se comporta ca şi când toate erau deja la locul lor şi normale între ei, graţie nopţii trecute.

— Când m-am trezit mi-am dat seama că nici nu mi-am cerut scuze pentru comportamentul meu impardonabil, nici nu ţi-am explicat motivele pentru care m-am purtat astfel şi trebuie să le fac pe amândouă.

Devenind serioasă, Whitney dădu din cap şi-l lăsă să înceapă.

— După cum ştii deja, când m-ai trimis la biroul tău să caut scrisoarea mătuşii tale, am găsit o altă scrisoare, una neterminată. Era datată în ziua dinaintea venirii tale la mine, la Claymore, iar în acea scrisoare scriai că te temeai că erai însărcinată.

— De unde ştii că mi-am dat seama că ai găsit acea scrisoare?

— Alaltăieri am renunţat, în sfârşit, la orice urmă de demnitate şi am trimis după prietena ta, Emily Archibald, cu gândul fie să o conving, fie să o intimidez şi să o fac să-mi spună unde erai.

— Biata Emily. Nu ţi-ar fi putut spune fiindcă nu i-am spus unde aveam de gând să mă duc.

— Aşa mi-a spus şi ea şi am crezut-o. Mi-a spus puţinul pe care-l ştia, inclusiv faptul că ştiai că găsisem scrisoarea neterminată din biroul tău.

Whitney dădu din cap:

— La câteva zile după ce l-ai găsit, mi-am dat seama că-l văzuseşi şi că acela era motivul pentru felul în care mă

tratai.

— Atunci de ce, pentru Dumnezeu, de ce n-ai discutat cu mine despre scrisoare şi să nu ne fi curmat amândurora suferinţa?

— Te-aş întreba şi eu pe tine exact acelaşi lucru, îl înfruntă soţia lui cu o privire dojenitoare. De ce n-ai discutat tu cu mine despre scrisoare, imediat ce-ai găsit-o?

Clayton îi acceptă dojana cu jumătate de zâmbet.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Mă bucur, zise ea cu blândeţe, fiindcă exact asta voiam să te fac să înţelegi când am plecat de acasă. Clayton, de două ori m-ai bănuit c-aş fi făcut ceva teribil şi de ambele dăţi ai refuzat să-mi spui cu ce anume credeai că ţi-am greşit, să-mi dai şansa să-ţi explic. Ai făcut asta când m-ai târât de la petrecerea lui Emily şi m-ai adus pe sus la Claymore. Şi ai făcut la fel şi când ai găsit acel bilet. Prima oară te-am iertat şi te voi ierta şi de această ultimă dată, însă te rog să-mi acorzi în schimb o favoare.

— Orice, fu el de acord tresărind, amintindu-şi de nedreptatea lui de mai devreme.

— Orice? îl tachina ea, încercând să-l mai bine dispună. Atâta timp cât e ceva rezonabil?

Îşi lăsă bărbia în creştetul capului ei.

— Orice, repetă el tandru şi hotărât.

— În cazul acesta, te rog să-mi promiţi că de acum îmi vei da întotdeauna şansa să răspund oricăror acuzaţii de fapte nedrepte sau greşite pe care ai putea crede, în viitor, că le-aş fi comis.

Ridicând capul, Clayton o privi stând în poala lui. Spiritul şi curajul ei erau evidente în felul în care-şi ţinea umerii şi-şi înclina bărbia, în timp ce în ochii ei verzi şi sinceri şi în zâmbetul senin se citea atâta blândeţe. Fapte nedrepte? Ea era întruchiparea bucuriei şi a dragostei, o combinaţie desăvârşită de înţelepciune feminină, inocenţă şi impertinenţă curajoasă. Deja îi dăruise atâta bucurie şi era pe punctul de a-i dărui un copil. Şi-ar fi dorit să-i fi cerut ceva mai măreţ sau să-i fi dat o sarcină imposibilă prin care să fi meritat să fie iertat. Însă ea voia o simplă promisiune.

Fiindcă el era tot ce îşi dorea. Ştiind asta se simţi copleşit de emoţia care-i gâtui vocea când îi răspunse umil şi solemn:

— Îţi dau cuvântul meu că n-o să mai fac asta niciodată.

— Îţi mulţumesc, zise ea.

Clayton îi ridică chipul spre al lui şi îşi pecetlui promisiunea cu un sărut.

Total satisfăcută de rezultatul discuţiei, ca să nu mai vorbim de intensitatea sărutului, Whitney îşi lipi obrazul de pieptul lui, pe deplin mulţumită. Abia aştepta să uite cu desăvârşire de acel bilet fatidic şi nefericirea pe care i-o provocase.

Însă Clayton încă nu era pregătit să încheie discuţia.

— Legat de biletul pe care l-am găsit în biroul tău… zise el, însă Whitney nesocoti subiectul dând uşor din degete.

— Nu mai avem de ce să vorbim vreodată despre acel bilet. Te-am iertat, iubitule, totul e rezolvat şi uitat.

Clayton chicoti în faţa atitudinii ei mărinimoase.

— Îţi apreciez generozitatea, însă nu sunt sigur că înţeleg pe deplin ce anume sperai să obţii dacă mi l-ai fi trimis.

Refuzând să se mai gândească la asta, Whitney aruncă un ochi spre ceas, îşi dădu seama că era târziu şi se desprinse din braţele lui, ridicându-se.

— Ar trebui să ne facem şi noi apariţia jos, cât mai sunt cu toţii la micul dejun. Altfel, unii vor pleca, iar mama ta va fi dezamăgită că n-ai venit să-ţi iei rămas bun.

Clayton nu avea niciun chef de compania altcuiva, decât a ei, însă gândindu-se la comportamentul lui din ultima vreme, nu voia să-i refuze nici cea mai mică dorinţă. Se ridică şi el. Însă nu renunţă la subiect:

— La ce te-ai gândit când ai scris acel bilet? insistă el.

— Nu gândeam prea clar, însă după felul în care mă purtasem cu tine la nunta lui Elizabeth şi felul în care tu mă trataseşi când te-am văzut în public după aceea, mă temeam că ai fi ignorat orice semn din partea mea.

Scriindu-ţi un bilet în care-ţi spuneam că mă temeam că rămăsesem însărcinată, continuă îndreptându-se spre clopoţel, să o cheme pe Clarissa, încercam să mă asigur că nu te vei căsători cu Vanessa înainte să fi apucat să-ţi explic totul şi să-ţi spun că te iubeam. Încercam, de asemenea, să-mi salvez mândria, forţându-te pe tine să vii la mine, în loc să vin eu la tine.

— Dacă mi-ai fi trimis biletul, iubita mea, nu ţi-ai fi atins niciunul dintre obiective.

Whitney îşi strânse halatul, apoi se întoarse surprinsă spre el.

— Adică, pur şi simplu, ai fi ignorat biletul şi l-ai fi aruncat?

— Nu cred că l-aş fi putut ignora şi arunca, însă pot să-ţi promit că nu m-ar fi întors târâş la tine.

— Sunt uluită să te aud spunând asta, zise Whitney, simţindu-se oarecum dezamăgită. N-ai fi simţit nici cea mai mica responsabilitate?

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai lăsat însărcinată în noaptea în care m-ai răpit de la petrecerea lui Emily şi m-ai târât la Claymore.

Clayton reuşi să păstreze un ton grav, deşi un zâmbet îi încolţea pe buze.

— Deşi îţi înţeleg motivele şi te felicit pentru ingeniozitatea biletului, planul tău avea un singur defect fatal. E acelaşi defect care m-a făcut să reacţionez ca un nebun când am găsit biletul în biroul tău.

— Ce defect?

— N-aş fi putut să-ţi dăruiesc un copil în noaptea în care te-am adus la Claymore. Contactul dintre noi în pat, în acea noapte, a fost extrem de scurt, iar actul nici nu a fost consumat.

În lunile ce trecuseră de la nunta lor Clayton o învăţase multe despre ce însemna a face dragoste, însă ea nu crezuse că existau condiţii esenţiale ce guvernau concepţia. Căscă ochii mari, dându-şi seama de implicaţiile profunde ale acestei descoperiri.

— Aşadar… şopti ea şi se trase îngrozită.

— Aşadar, termină Clayton fraza în locul ei, evident că am presupus citindu-ţi biletul că alt bărbat era tatăl copilului tău. Biletul era datat cu o zi înaintea venirii tale neaşteptate la Claymore, pentru a-mi declara dragoste eternă. Aşa că am avut nevoie de o simplă deducţie logică să ajung la concluzia că nu veniseşi la mine din dragoste, ci doar din nevoia disperată de a găsi un tată care să-ţi recunoască apoi copilul.

— O, Doamne! şopti ea albindu-se la faţă. N-am ştiut niciodată, nu mi-am imaginat vreodată că ai fi putut crede că altcineva era tatăl copilului meu sau că ai fi avut motiv să te îndoieşti de adevăratele motive pentru care am venit la tine, la Claymore. Odată ce te îndoiai de asta, ai fi început să te îndoieşti de tot ce ţi-am spus şi tot ce am făcut de atunci încoace şi…

Alarmat de brusca ei paloare, Clayton o strânse în braţe.

— Nu te mai gândi la asta. Singurul gând cu care ţi-am spus asta a fost să te asigur că nu sunt chiar un monstru, aşa cum probabil am părut.

Îi puse mâna pe obraz, cu ochii ei verzi plini de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău. Îmi pare foarte rău…

— Whitney, dragostea mea, zise el zâmbind, îţi interzic să mai verşi vreo lacrimă sau să mai pierzi vreo clipă regretând ceva legat de acest subiect.

Încercă să zâmbească.

Temându-se că fie nu putea, fie nu voia să închidă subiectul, Clayton încercă să-i dea motiv să o facă.

— Gândeşte-te la fiul tău, iubito. E fapt dovedit ştiinţific că starea mamei din timpul sarcinii afectează personalitatea bebeluşului. Vrei ca viitorul Duce de Claymore să fie un băieţel plângăcios şi agresiv?

Ideea că Clayton ar putea fi tatăl unui copil atât de diferit de el o făcu pe Whitney să zâmbească larg, amuzată.

— Nu, zise ea, scuturând din cap.

Când Clayton îi zâmbi şi el, părând total nederanjat de

posibilele efecte ale recentei ei stări asupra personalităţii copilului, Whitney zise suspicioasă:

— Partea cu starea mea care ar afecta copilul nostru nu era adevărată, nu?

— Niciun cuvânt, recunoscu el cu un zâmbet nevinovat. Familiaritatea dureroasă a zâmbetului lui leneş, combinată cu încântarea de-a fi în braţele lui făcură spiritul lui Whitney să prindă aripi. Simţindu-se atât de fericită încât parcă plutea, îi zâmbi şmechereşte şi zise:

— Personalitatea fiicei tale ar fi putut fi plângăcioasă şi agresivă dacă realitatea ta ştiinţifică ar fi fost cu adevărat ştiinţifică.

El păru speriat.

— Fiică? Instinctul tău de femeie îţi spune că bebeluşul e o fetiţă?

Reţinându-şi un chicotit, Whitney scutură din cap şi mângâie gulerul halatului lui vişiniu, până spre pieptul lui.

— Am zis-o doar ca să fiu perversă.

— Doar că mi-ai interpretat prost reacţia, fiindcă aş adora o fetiţă.

— Dar ai nevoie de un moştenitor.

— La asta nu m-am gândit, minţi el şi o ciupi de ureche. Totuşi, dacă bebeluşul va fi fetiţă, va trebui să perseverez chiar mai entuziast în activitatea de a-mi crea un moştenitor, oricât de mult ar dura sau până când o să mă alungi din patul tău şi-o să mă rogi să încetez cu avansurile.

— Dacă o să aştepţi să se întâmple asta, mă tem că vei avea o familie foarte numeroasă de întreţinut.

— Asta ar face-o pe mama mea cea mai fericită femeie din toată creştinătatea, enunţă Clayton chicotind.

— Aproape c-o să reuşeşti asta în această dimineaţă, zise Whitney când Clarissa bătu la uşă, când o să-i spunem despre copil.

Clayton era încă oarecum supărat pe mama lui, fiindcă o ascunsese pe soţia lui de el.

— În cazul acesta, zise el sec, ar trebui s-o fac să aştepte până după amiază.

CAPITOLUL 37

Judecând după vocile vesele şi salutările ce i se adresau din diferite încăperi de pe etajul principal, Clayton presupuse că toate rudele lui se simţeau bine şi erau în toane foarte bune.

O găsi pe mama lui în încăperea în care se servea masa, conducând ostilităţile la micul dejun, iar când văzu expresia fericită a lui Whitney, propriul ei chip se lumină într-un zâmbet. Totuşi se încruntă puţin când Clayton o sărută scurt pe obraz şi zise cu voce joasă:

— Aş vrea să discutăm puţin în privat, înainte ca eu şi Whitney să ne aşezăm la micul dejun.

— Foarte bine, zise Alicia Westmoreland ridicându-se, şi scuzându-se în faţa musafirilor. Deşi îşi ţinea umerii drepţi şi capul sus, conducându-l pe Clayton spre anticamera micuţă şi însorită, cu vedere spre grădini, din capătul casei, se simţea asemenea unui copil neascultător care avea să fie mustrat de guvernantă. Fusese atât de preocupată încât abia după ce se întoarse să închidă uşa cămăruţei, pentru a-i da fiului ei intimitatea pe care o voia, observă că Whitney venise şi ea în urma lui Clayton.

Alicia nu doar că îşi învinsese deja agitaţia copilărească, ba chiar reuşise să capete o stare de indignare îndreptăţită. Până la urmă nu comisese nicio ofensă impardonabilă. Adevărat fie spus, nu făcuse altceva decât să-i ofere adăpost propriei ei nurori! Cu starea asta se întoarse spre fiul ei.

— Judecând după felul glacial în care m-ai întâmpinat aseară, îl informă ea direct, bănuiesc că eşti supărat pe mine fiindcă am găzduit-o pe Whitney aici. Habar nu am ce ai făcut de-a simţit că nu mai putea sta sub acoperişul tău, fiindcă Whitney îţi e o soţie mult prea loială ca să discute asemenea lucruri, fie chiar cu mine. Cu toate astea, am convingerea că, orice ai fi făcut ca să o alungi de lângă

tine, trebuie să fi fost într-adevăr foarte grav! Având în vedere toate astea, ar fi fost de neconceput ca eu să fi refuzat să o adăpostesc pe Whitney în casa mea, ar fi fost nedrept şi… şi inuman.

Clayton ceruse să discute cu ea în privat doar pentru a-şi putea informa mama că dorinţa ei cea mai mare avea să se îndeplinească, să-i spună că avea să fie bunică. Din moment ce hotărâse cu mărinimie să nu-i reproşeze nimic pentru faptul că o ascunsese pe Whitney de el, fu atât uimit, cât şi amuzat să vadă că ea îl mustra pe el. Ba mai mult, nu-şi amintea niciun alt moment, în întreaga lui viaţă ca adult, în care ea să fi părut nu doar defensivă, ci chiar fâstâcită. Reţinându-şi un zâmbet. Zise grav:

— Înţeleg ce vrei să spui. Ea dădu înapoi.

— Înţelegi?

— Da. Într-adevăr.

Fu atât de surprinsă încât renunţă numaidecât la orice urma de indignare.

— Asta e… ezită, însă apoi îşi înclină capul într-un gest în acelaşi timp regal şi de regret, e foarte frumos din partea ta. Mă aşteptam mai degrabă la vreo ceartă.

— Mi-am dat seama de asta, confirmă Clayton. Făcu un pas înainte şi-l îmbrăţişă scurt, matern.

— Mă bucur că am avut această mică discuţie, zise ea. Însă trebuie să mă întorc la masă. Acum, că totul se rezolvase, seninătatea zâmbitoare pentru care toată lumea o admira îi revenise pe deplin şi îşi reorientă îngrijorarea pe buna dispoziţie a oaspeţilor.

— Langford va fi foarte bucuros că eşti aici. A tot întrebat de tine. A, şi poate încă nu l-ai văzut pe Stephen, a sosit acum jumătate de oră, cu alţi patru tineri. Au venit să profite de vremea frumoasă şi să-mi vadă grădinile de trandafiri în floare.

— Stephen detestă mirosul de trandafiri, observă Clayton.

Alicia ştia foarte bine că Stephen nu venise la Grand Oak de dragul trandafirilor. Venise să vadă cu ochii lui cum decursese micul lor complot şi venise însoţit de prieteni,

spre a-şi masca intenţiile. Venise şi cu gândul de-a face orice putea spre a-i împăca, dacă nu se întâmplase deja. Brusc îngrijorată că Clayton ar fi putut ghici că ea şi Stephen complotaseră, se întoarse spre uşă şi se lansă într-un monolog grăbit.

— Am fost tare surprinsă când Stephen a sosit cu amicii lui, însă am fost şi foarte uşurată, fiindcă Lansberry şi fiica lui, Lady Emily, ne-au făcut o vizită neaşteptată în această dimineaţă. Dacă Stephen şi amicii lui n-ar fi fost aici, Lady Emily n-ar fi avut pe nimeni mai tânăr de cincizeci de ani cu care să se converseze. E deosebit de plăcută, apropo.

Întinse mâna spre clanţă şi privi peste umăr, dându-şi seama cu întârziere că fiul şi nora ei îi zâmbeau larg, însă niciunul dintre ei nu făcea niciun pas.

— Mergem? sugeră ea scurt.

— Cred c-ar trebui să aştepţi să-ţi spun de ce voiam să-ţi vorbesc, îi sugeră delicat Clayton.

Se întoarse total spre ei, brusc intrigată.

— Am presupus că voiai să mă pui la punct că nu am avut un rol mai activ în reuniunea ta cu Whitney, zise ea, demolându-şi fără ştire poziţia anterioară de totală inocenţă.

— Probabil că asta ar fi trebuit să fac, zise Clayton chicotind. Totuşi, mi-am zis c-ar fi mai potrivit să-ţi spun că vei fi bunică.

Un zâmbet strălucitor lumină întreaga faţă a Aliciei Westmoreland, care întinse braţele şi cu stânga prinse mâna lui Whitney, iar cu dreapta pe a lui Clayton.

— Vai, dragii mei, începu ea apoi, şi ca şi când nu reuşea să găsească alte cuvinte să-şi exprime fericirea, le ridică mâinile şi le lipi de faţa ei. Vai, dragii mei!

CAPITOLUL 38

Contele de Langford era un bărbat înalt şi fragil care

avea cu puţin peste optzeci de ani, văr cu tatăl lui Clayton. Stătea în pragul uşii încăperii în care se servea masa, cu mâna stângă sprijinindu-se pe clanţă şi cu dreapta pe un baston de abanos.

— Claymore, zise el când Clayton ieşi din încăpere cu Whitney la braţ, aş putea schimba o vorbă cu dumneata? şi o privi umil pe Whitney. Ştiu că soţul dumitale a sosit abia azi noapte, însă dacă te-ai putea lipsi pentru scurt timp de el, e vorba de o chestiune destul de urgentă.

— Desigur, răspunse Whitney zâmbindu-i cu drag bătrânului. Vreau să-i găsesc pe Stephen şi prietenii lui, adăugă ea, plecând să-l caute în grădină.

Langford îşi desprinse mâna stângă de pe clanţă şi o puse pe braţul lui Clayton, să se sprijine.

— Soţia dumitale nu e doar frumoasă, ci şi foarte amabilă. Ieri a petrecut câteva ore în compania mea, ascultându-mi trăncănelile despre studiile mele asupra filosofilor antici, şi, adaugă făcându-i scurt cu ochiul, şi nu doar atât, dar s-a prefăcut într-un fel admirabil că era fascinată de subiect şi de mine. M-a făcut să mă simt cu douăzeci de ani mai tânăr!

— Soţia mea are uneori acelaşi efect şi asupra mea, glumi Clayton îndrumându-l încet pe bătrânul conte spre singura încăpere de pe etajul principal care era convins că nu avea să fie ocupată.

— Dacă ai fi cu douăzeci de ani mai tânăr, încă ai fi un băieţandru neştiutor.

— Exact la asta m-am şi referit, zise Clayton bine intenţionat.

După ce contele se aşează comod în mica anticameră în care Clayton se întâlnise mai devreme cu mama sa, Clayton se aşează în faţa sa. Când contele păru să nu ştie de unde să înceapă, Clayton fu mândru să-i dea o mână de ajutor.

— Spuneaţi că e o chestiune urgentă? Langford îl privi mâhnit.

— La vârsta mea, Claymore, totul este urgent. Eternitatea ar putea începe de mâine, adăugă el, apoi îl

scuti pe Clayton de obligaţia de a-i da false asigurări cum că mai avea încă mulţi ani de trăit şi trecu direct la subiectul pe care voia să-l discute cu el.

— Aş vrea să-ţi vorbesc despre fratele tău.

Clayton îşi ascunse surprinderea şi dădu din cap să înceapă.

— Te-am considerat întotdeauna capul familiei şi cu toţii ştim că ai fler pentru investiţiile financiare solide, investiţii care ţi-au înmulţit de nenumărate ori averea.

Făcu o pauză, însă Clayton ridică doar din sprâncene, nici confirmând, nici negând.

— Ştiu deja că informaţiile mele în această privinţă sunt corecte, zise contele, cu regret în priviri pentru subiectul vulgar pe care era obligat să-l deschidă şi zise cu câtă delicateţe putu: înţelesesem că şi moştenirea lui Stephen era în mâinile tale capabile, aşa că am presupus, în mod evident, că, asemenea mie, Stephen nu se pricepea la bani. Aşa este?

Dacă contele nu i-ar fi fost rudă şi în plus nu era foarte bătrân şi fragil, Clayton ar fi pus pe loc şi pentru totdeauna capăt acelei discuţii ofensatoare.

— Nu, nu este aşa, răspunse el destul de sec.

Contele detectă dojana din vocea sa, însă insistă:

— E adevărat că, în ultimul an, Stephen a făcut o serie de investiţii care la suprafaţă păreau riscante şi extravagante, însă în cele din urmă au avut un profit spectaculos? Am auzit frânturi de bârfe la clubul meu care m-au făcut să cred că ar fi adevărat, însă am nevoie să o aud de la dumneata. Mi-ai putea spune dacă este adevărat sau e doar un zvon?

— Nu şi fără un motiv foarte întemeiat.

— Aş vrea să cred că este adevărat. Însă trebuie să ştiu cu siguranţă.

— Atunci vorbiţi cu Stephen. Contele scutură din cap.

— Nu pot să fac asta, fiindcă nu pot să-i spun de ce vreau să ştiu.

— În cazul acesta, s-ar părea că discuţia noastră a ajuns într-un impas, zise Clayton.

— Fie atunci, o să-ţi explic motivul întrebărilor mele, însă conversaţia noastră trebuie să rămână strict confidenţială.

— Nu văd ce mi-aţi putea spune să mă convingeţi să discut afacerile financiare private ale lui Stephen, nici chiar cu dumneavoastră, excelenţă, zise Clayton cu hotărâre şi dădu să se ridice.

— Dacă Stephen este într-adevăr atât de bogat pe cât se zvoneşte şi dacă şi-a asumat cu succes responsabilitatea de a-şi înmulţi averea, atunci aş vrea să-l numesc moştenitorul meu legal.

Pe faţa lui Clayton apăru un zâmbet larg şi se aşeză la loc.

— Cred că tocmai mi-aţi oferit o motivaţie potrivită.

— Dacă îl voi numi pe Stephen moştenitorul meu, va moşteni foarte puţine proprietăţi şi aproape niciun ban. Cu mult timp în urmă, ramura noastră a familiei era la fel de avută ca a voastră, însă strămoşii mei erau foarte imprudenţi, şi mai puţin prevăzători şi nu se pricepeau deloc să ţină de avere. Drept urmare, proprietăţile mele sunt în paragină şi nu fac nici doi bani. Însă despre titluri ştiu că sunt vechi şi prestigioase. Dacă mor fără să fi făcut paşii formali spre a schimba situaţia, atunci titlurile şi pământurile mele ţi-ar reveni automat ţie. Până când zvonurile recente m-au făcut să cred ca Stephen s-ar putea pricepe la administrarea banilor, eram perfect mulţumit ca tu să moşteneşti tot ce e al meu. Lăsându-te pe tine să moşteneşti totul, ştiam că mă puteam baza pe simţul tău al responsabilităţii, precum şi pe averea ta, să-mi întreţii proprietăţile şi să le aduci într-o stare mai bună decât am reuşit să o fac eu.

De parcă nu ştia sigur cum să continue, se opri pentru un moment, studiind modelul de pe covorul de la picioarele sale, apoi îşi mută bastonul de lângă şoldul drept, lângă cel stâng. În cele din urmă ridica încet capul, cu mare demnitate, şi zise:

— Dumneata deţii multe titluri, multe dintre ele mai măreţe decât cele pe care le-ai moşteni de la mine, iar

proprietăţile mele sunt nimic pe lângă ale dumitale. Cu riscul de a părea foarte mândru de foarte puţin, aş fi fericit să pot lăsa ceea ce am unui bărbat care nu are deja mai multe titluri decât poate ţine minte şi mai multe proprietăţi decât i-ar putea folosi vreodată. Avem o familie numeroasă, extinsă, din care mi-aş putea alege un moştenitor, însă aş vrea ca moştenitorul meu să fie un bărbat pe care-l cunosc bine şi pe care chiar îl plac. Fratele tău îndeplineşte toate condiţiile.

— Sunt foarte fericit să aud asta, zise Clayton zâmbind încurajator.

— Asemenea ţie şi el e un bărbat foarte responsabil, care înţelege şi îşi îndeplineşte obligaţiile faţă de familie şi de cei care depind de el.

— Da, aşa este, zise Clayton.

— Singura grija ce-mi mai rămâne legată de numirea lui Stephen drept moştenitor este asta… A moştenit averea lui iniţială, însă după părerea ta va reuşi să o păstreze de unul singur? Este prudent şi înţelept în administrarea banilor şi va avea grijă cum trebuie de proprietăţile mele?

— Stephen este tot ceea ce vă trebuie, răspunse Clayton, şi mult mai mult de atât.

Contele zâmbi, apoi păru tulburat şi iar îşi coborî privirea pe covor.

— Am presupus că nu te vei împotrivi planului meu şi nu te vei simţi câtuşi de puţin trădat… Am presupus corect?

Clayton zâmbea cu multă căldură şi sinceritate.

— Aţi presupus cât se poate de corect.

— Excelent! Atunci am stabilit. Voi face paşii necesari să mă asigur că Stephen va deveni viitorul Conte de Langford şi Baron de Ellingwood, precum şi cel de-al cincilea Viconte de Hargrove.

Îşi luă bastonul, îl mută pe partea dreaptă şi se ridică, mai cu greutate, în picioare. Clayton stătu alături de el, acordându-i demnitatea de a reuşi singur, însă pregătit să-i întindă braţul drept sprijin, dacă ar fi avut nevoie.

Când contele fu în picioare şi se deplasă încet înainte, Clayton îşi exprimă singura îngrijorare referitoare la planul

lui Langford.

— Sunteţi sigur că veţi putea face transferul juridic al titlurilor către Stephen?

Aşteptă până când Clayton îi deschise uşa şi apoi îi răspunse:

— Titlurile mele au fost acordate familiei noastre de către regele Henric al VII-lea, acum peste trei sute de ani. Graţie înţelepciunii şi prevederii strămoşului nostru comun, primul Duce de Claymore, aceste trei titluri conţin o excepţie scrisă la linia obişnuită de descendenţă. Această excepţie îi permite deţinătorului titlului, dacă nu are copii, să îşi aleagă singur moştenitorul, atâta timp cât este descendent direct al unuia dintre ducii de Claymore. Ceea ce Stephen este.

Clayton ştia că nu există o astfel de excepţie scrisă cu privire la titlul lui, însă din moment ce nu existase niciun Duce de Claymore care să nu fi avut copii, nici Clayton, nici tatăl lui, nici bunicii lor nu avuseseră motiv să-şi facă griji pentru titlu. Din pură curiozitate, hotărî să facă unele cercetări despre celelalte titluri pe care le deţinea, însă comentariul îngrijorat al contelui îi alungă aceste gânduri.

— Claymore, deşi am început să vorbesc înainte să-mi fi dat cuvântul dumitale că discuţia dintre noi va rămâne absolut confidenţială, cu toate acestea cred că ne-am înţeles că aşa va fi.

— Ne-am înţeles, zise Clayton, deşi ar fi vrut să i se permită să discute despre asta cu Stephen.

— Am motive întemeiate să te rog să păstrezi secretul, îi mărturisi contele pe când se apropiau de unul dintre saloanele din partea din faţă a casei. Nu mi-ar mai rămâne nici o clipă de linişte dacă vreunul dintre ceilalţi moştenitori eligibili din familia mea ar afla că am de gând să-mi numesc singur moştenitorul, decât să las titlurile să-ţi revină automat ţie.

— Voi păstra secretul, zise Clayton, atenţia fiindu-i distrasă de Stephen, aşezat lângă şemineul din salon şi stând de vorbă cu o femeie frumoasă cu părul ca de in.

Când contele nu primi niciun răspuns la comentariul

său despre ceilalţi moştenitori, îşi dădu seama că ducele era distrat şi îi urmări privirea, apoi îl întrebă:

— O recunoşti pe tânăra femeie care e cu fratele tău?

— Nu, n-am cunoscut-o niciodată, răspunse Clayton.

— Ba ai cunoscut-o, îl contrazise contele, vorbind de parca savura micul său mister. Îl cunoşti şi pe tatăl ei, iar drept dovadă dădu din cap spre un colt al camerei unde Ducele de Lansberry vorbea cu Whitney. Fata cea blondă a fiica lui Lansberry, Lady Emily. Mi-a prezentat-o azi dimineaţă.

Ducele de Lansberry era brunet, scund şi pătrăţos, cu o faţă cu trăsături aspre, aproape urâtă, iar cei doi fii ai săi de vârstă medie îi semănau leit. Lui Clayton i se părea aproape imposibil ca acelaşi bărbat să fie tatăl unei fete atât de frumoase şi delicate.

Contele îi ghici gândurile şi-i explică.

— E copila din cea de-a doua căsătorie a lui Lansberry. A doua lui soţie era fiica unui aristocrat francez, avea jumătate din vârsta lui Lansberry şi a murit la naşterea fetei, în Franţa, la un an după nuntă. Dacă stau să mă gândesc bine, se poate să n-o fi cunoscut niciodată pe Lady Emily. Mi-a spus că a fost doar de câteva ori în Anglia.

— Unde-a ţinut-o ascunsă? întrebă Clayton fără să se gândească, ajutându-l pe bătrân să se aşeze pe un scaun confortabil.

— Şi eu mă întreb, la rândul meu, recunoscu contele chicotind, însă nici că-l poţi condamna că a încercat să o ţină departe de bărbaţii tineri şi mai versaţi din Anglia, până când nu era destul de mare cât să le ţină singură piept. Când îţi va fi prezentată, observă-i cu atenţie ochii. Jur că sunt de culoarea violetelor albastre.

*

Clayton avu câteva şanse să o studieze pe Emily Kendall pe parcursul zilei, însă era mult mai interesat de reacţia lui Stephen, sau mai exact de lipsa lui totală de reacţie, la prezenţa lui lady Emily. Cei mai mulţi bărbaţi din

casă erau vădit captivaţi de ea şi ambii prieteni ai lui Stephen gravitau în jurul ei. Stephen, pe de altă parte, se comporta de parcă abia dacă-i observa prezenţa. De fapt, îşi petrecu tot timpul dându-le atenţie celor două tinere din grupul său, ale căror escorte gravitau în jurul lui Emily. Din moment ce Stephen le cunoscuse pe ambele tinere încă din copilărie şi din moment ce de obicei le trata cu toleranţa relaxată a unui frate mai mare, Clayton găsea foarte interesant comportamentul lui curtenitor faţă de ele, tocmai acum.

Whitney observă şi ea şi-i spuse lui Clayton imediat ce el şi ceilalţi bărbaţi se alăturară iar doamnelor în salon, după ce se desfătară cu ritualul masculin al trabucurilor şi coniacului de după cină. Strecurându-şi mâna într-a lui Clayton, îl trase discret într-un colţ mai retras al încăperii mari, apoi îi spuse cu voce joasă şi amuzată:

— Ai observat că Stephen practic o ignoră pe Emily?

— Am observat, răspunse Clayton, studiind expresia lui Whitney. Ce zici de ea?

Whitney ezită, încercând să fie şi cinstită şi corectă.

— Ei bine, e una dintre cele mai frumoase creaturi pe care le-am văzut şi e foarte manierată, însă are o aură de…

— Aroganţă? speculă Clayton direct.

— E posibil. Însă e posibil şi să fie doar puţin timidă.

— Din câte-am văzut, nu pare să aibă nici cea mai mică problemă să converseze cu oamenii.

— Se simte în largul ei cu femeile şi bărbaţii mai în vârstă, fu de acord Whitney, şi are o isteţime încântătoare, însă am observat că devine destul de formală în preajma prietenilor lui Stephen. Din câte spunea ea, am înţeles că a fost crescută de nişte rude mai în vârstă din Bruxelles. Abia dacă-şi cunoaşte fraţii vitregi şi pe soţiile lor.

Clayton îl urmări pe Stephen, aşezat lângă cele două însoţitoare ale sale, în celalalt capăt al camerei faţă de Emily.

— Cu siguranţă l-a impresionat pe Stephen, zise el chicotind. De fapt, cred că ţi-ar putea spune, fără să privească în jur, unde se află ea în această clipă şi cine îi

vorbeşte.

— Chiar crezi? întrebă Whitney neîncrezătoare.

— Bineînţeles. Eşti martora subtilităţilor din mintea unui bărbat sofisticat care e pe punctul să intre în jocul pe care l-a practicat de multe ori şi la care e aproape un maestru, jocul de a flirta.

Whitney îşi dădu ochii peste cap râzând batjocoritoare.

— Am fost martora multora dintre flirturile lui Stephen cu nenumărate tinere şi nu s-a comportat niciodată aşa. În mod normal, ar fi şi el acolo, alături de ceilalţi admiratori ai lui Emily. Intrând în „joc”, însă fiind mai spiritual şi mai fermecător decât oricare dintre ei.

— Ai perfectă dreptate, o aprobă Clayton. Însă, de data asta, se pare că pentru Stephen e important ca tânăra în cauză să ştie de la bun început că nu trebuie să-l ia drept o altă cucerire din cârdul de cuceriri lejere de azi.

— De ce e aşa important pentru el? insistă Whitney.

— Fiindcă, dragostea mea, zise el sărutând-o pe creştet, Stephen nu are de gând ca acesta să fie doar un flirt oarecare. Cred că a hotărât că de data asta vrea să joace şi să câştige pentru totdeauna.

— Pare foarte impulsiv din partea lui, având în vedere de cât de puţin timp o cunoaşte.

Drept răspuns, Clayton o privi tăcut, iar când Whitney îşi dădu seama la ce se gândea, îşi înăbuşi râsul.

— Şi bănuiesc că, atunci când vine vorba de femeile cu care vor să se căsătorească, toţi bărbaţii Westmoreland sunt şocant de impulsivi?

— N-aş spune asta.

— Atunci ce ai spune?

— Aş spune că ne pricepem de minune să judecăm femeile şi ştim când am cunoscut una care nu e doar extraordinară, ci şi potrivită pentru noi. Până atunci, nici o forţă de pe pământul ăsta nu ne poate duce la altar, însă odată ce am cunoscut-o, nu suntem doar dispuşi să păşim spre altar alături de ea, ci suntem chiar hotărâţi să ne asigurăm că ea va păşi alături de noi.

— Indiferent cât de tare s-ar împotrivi la început, termină Whitney fraza în locul lui.

— Întocmai.

Ea încă mai râdea, când Stephen se retrase din grupul cu care stătuse până atunci şi cu cea mai mare nonşalanţă luă două cupe cu şampanie de pe o tavă de pe masă. Se opri puţin să schimbe câteva vorbe cu mama sa, mai făcu un popas să vorbească şi cu un văr îndepărtat mai în vârstă şi în cele din urma reuşi să ajungă la şemineul unde stătea Emily, tocmai când grupul ce o înconjura se dispersase, lăsând-o doar în compania unui văr foarte bătrân.

Fascinată, Whitney îl urmări oferindu-i unul dintre pahare, însă ceea ce o uimi fu că, atunci când îi întinse paharul, Stephen nu-i spuse absolut nimic. Pur şi simplu o privi, apoi duse paharul la gură şi o privi o clipă pe deasupra paharului. Emily îi urmă exemplul, doar că până şi de la câţiva metri distanţă, Whitney putu observa că mâna lui Emily începu să tremure când ridică paharul să soarbă din şampanie.

Whitney îşi ţinu inconştient respiraţia cât timp Emily lasă jos paharul şi părea incapabilă să se desprindă de privirea lui Stephen. El îi spuse ceva, ceva foarte scurt. Ea ezită, apoi zâmbi, dădu din cap şi-şi aşeză mâna pe braţul lui Stephen.

Din locul în care stăteau, Whitney şi Clayton îl urmăriră pe Stephen escortând-o afară din încăpere.

Din moment ce Clayton păruse atât de sigur pe ceea ce gândea şi făcea Stephen, Whitney zise încet:

— Unde crezi că o duce?

— În galerie, răspunse Clayton fără ezitare. E la etajul al doilea, departe de urechile tuturor de aici, de jos, însă cu vedere directă spre etajul principal, ceea ce înseamnă că reputaţia ei va rămâne nepătată, iar tatăl ei va putea să nu-şi facă griji.

Pentru a arunca un ochi în galerie, era suficient să te plimbi spre pragul salonului, însă nu se vedea de unde stătea Whitney.

— Nu poţi fi atât de sigur că acolo o va duce, zise

Whitney.

— Vrei să punem un mic pariu?

— La cât te-ai gândit? îi intră Whitney în joc. Aplecându-se spre ea, Clayton îşi şopti la ce se gândea în caz că ea ar fi pierdut pariul şi obrajii ei prinseră o nuanţă rozalie. Însă zâmbetul îi era plin de dragoste şi căldură.

Fără să mai aştepte decizia ei, Clayton îi întinse braţul, Whitney îşi aşeză degetele pe braţul lui şi-l urmă spre pragul salonului.

Ea pierdu pariul.

La sfârşitul lunii septembrie toată lumea bună aştepta anunţarea logodnei dintre Stephen Westmoreland şi fiica Ducelui de Lansberry. La casa de pariuri White şansele erau de douăzeci şi cinci la unu că logodna avea să fie anunţată înainte de sfârşitul anului. În octombrie, şansele scăzură la douăzeci la unu când Ducele şi Lady Emily au părăsit Anglia pentru o călătorie de două luni în Spania.

CAPITOLUL 39

În decembrie cerul Londrei era mereu întunecat, iar aerul încărcat de fumul de la miile de focuri cu cărbuni. Din acest motiv, lumea bună prefera să-şi petreacă iernile în aerul proaspăt şi confortul reşedinţelor de la ţară. Acolo primeau grupuri de prieteni care petreceau câte o săptămână sau chiar două şi se îndeletniceau cu activităţi precum vânătoarea şi jocurile de cărţi. Femeile cu fete de măritat puneau la punct garderobele pentru sezonul social de primăvară şi discutau cu prietenele lor meritele relative ale tuturor burlacilor eligibili.

În ultimii ani, numele lui Stephen Westmoreland fusese foarte sus pe lista cu „cei mai eligibili” a oricărei mame, însă acum era considerat „de neatins”. Pe măsură ce se apropia întoarcerea lui Lady Emily din Spania, zvonurile despre logodna ei cu Stephen escaladau teribil în toate reşedinţele de pe întreg teritoriul Angliei.

Unele bârfe susţineau sus şi tare că logodna fusese deja aranjată înainte ca ducele şi fiica sa să fi plecat în Spania, alte bârfe spuneau că detaliile logodnei aveau să fie puse la punct imediat ce Lady Emily avea să se întoarcă şi că nunta va avea loc înainte de Anul Nou.

Singura chestiune ce rămânea de dezbătut în sesiuni familie, în luna decembrie, sau dacă avea să fie un uriaş eveniment social, cum fusese nunta Ducelui de Claymore, la primăvară. Nimeni nu se îndoia că va fi o nuntă, căci era evident pentru toată lumea că Stephen Westmoreland găsise, în sfârşit, femeia pe care şi-o dorea de soţie.

Se zvonea că Stephen nu doar renunţase la obiceiurile lui de burlac, ci şi la amanta sa, Helene Devernay, preferând să devină escorta regulată a lui Lady Emily. Îşi îndeplinea rolul cu o degajare cosmopolită şi o dedicare încântătoare care-l făceau să pară un potenţial soţ chiar mai dezirabil pentru acele mame şi fiice care speraseră într-o alianţa cu el.

Lady Emily părea să înflorească de la căldura atenţiei lui Stephen. Oricând o însoţea la vreun bal sau petrecere sau la teatru, afişa o spontaneitate fericită care o făcea nu doar adorabilă, ci de-a dreptul strălucitoare.

Ducele de Lansberry era considerat cel mai norocos tată din toată Anglia, căci nu dobândea doar un aristocrat bogat drept ginere, cu o descendenţă şi reputaţie impecabile, ci şi o alianţă mult râvnită cu familia Westmoreland.

Se presupunea că Lansberry era extaziat de norocul său, însă în această privinţă lumea bună putea doar să presupună, căci ducele rareori fraterniza cu alţi nobili. Nu-i păsa de societate sau de evenimentele sociale şi îşi făcea apariţia doar din obligaţie la evenimentele la care era absolut necesar. Lăsa celelalte îndatoriri sociale şi politice pe seama celor doi fii ai săi. Singurul lui interes erau proprietăţile sale. Era un om al pământului, asemenea predecesorilor săi, şi făcea cunoscut acest lucru cu sinceritatea ce-l caracteriza.

Deşi deţinea o frumoasă casă în Londra şi

achiziţionase mai multe moşii splendide, prefera să locuiască în singurătatea şi izolarea domeniului Landsdowne, o reşedinţă construită în Evul Mediu de unul dintre strămoşii săi şi extinsă de către fiecare generaţie ce a urmat, în stilul vremii respective.

Pentru Stephen, care studiase arhitectura, Landsdowne era o monstruozitate neproporţionată, prost construită şi sumbră. De fapt, singurul lucru care-i plăcea la acea casă era că era la mai puţin de o oră de casa mamei sale de la Grand Oak.

Stephen hotărâse să-şi petreacă acolo luna decembrie, în parte fiindcă Whitney şi Clayton şi Lord şi Lady Gilbert se adunaseră să petreacă sărbătorile cu mama sa, însă şi fiindcă aşa putea fi mai aproape de Emily, care se întorsese din Spania cu o zi în urmă. Reuşise să petreacă vreo câteva minute alături de ea, după ce îi trimise un bilet informându-l că era acasă, însă părea extenuată şi-i porunci să se odihnească.

Acum era teribil de dornic să-şi petreacă toată seara alături de ea şi să lămurească lucrurile cu tatăl ei. Duse mâna în buzunarul hainei şi scoase minunatul inel de logodnă cu smarald şi diamant pe care intenţiona să-l pună pe degetul lui Emily, imediat ce vorbea cu Lansberry în acea seară. Strălucea în lumina din trăsură, o bijuterie demnă pentru o regină, cumpărată cu preţul răscumpărării pentru un rege. Nu-i păsa de cost şi nu-şi făcea griji pentru întâlnirea cu Lansberry. Fiindcă nu avea niciun motiv să creadă că ducele ar putea avea ceva împotriva ofertei lui.

Din cerul fără lună cădea uşor o ninsoare ca un praf, pe când valetul ieşi alergând din casă să-l ajute pe birjarul lui Stephen cu caii. Valetul lui Lansberry deschise uşa de la intrare şi întinse mâna, să-l ajute pe Stephen să dea jos mantia grea.

— Buna seara, milord, intonă valetul, îi dădu mantia unui servitor şi se întoarse să-l conducă pe holul principal. Lady Emily vă aşteaptă în salonul de est.

— Aş dori să discut întâi cu excelenţa sa, zise Stephen. Valetul se opri şi se întoarse.

— Îmi pare rău, milord, însă excelenţa sa a plecat pentru restul serii.

— Ştii unde?

— Spunea ca intenţionează să joace câteva mâini de cărţi cu Marchizul de Glengarmon.

— Dacă se întoarce înainte să plec, te rog, anunţă-l că aş vrea să-i vorbesc înainte să meargă la culcare. Mă descurc să ajung singur la Lady Emily, adăugă Stephen întorcându-se şi străbătând holul slab luminat, spre aripa de est.

În timp ce păşea, încercă să-şi imagineze un joc de cărţi amical între Lansberry şi Glengarmon, însă nu reuşea de fel. Cei doi bărbaţi erau aproximativ de aceeaşi vârstă, însă în timp ce Lansberry era brutal şi cam din topor, uneori chiar necioplit, William Lathrop, Marchizul de Glengarmon, era un burlac cu eticheta care respecta cu atâta stricteţe formalităţile şi toate ritualurile sociale şi politice, încât era mereu subiect de batjocură. Tatăl său de nouăzeci de ani încă se agăţa de viaţa şi de preţiosul titlu nobiliar care ar fi trebuit să-i revină lui Lathrop acum mulţi ani.

Însă toate aceste gânduri dispărură din mintea lui Stephen pe când se apropie de salon şi de fata frumoasă pe care o iubea. Fată. Deşi Emily avea aproape douăzeci de ani şi avea o graţie şi o eleganţă care o făceau să pară aproape distantă în faţa străinilor, Stephen ştia că dincolo de această faţadă era o fată cuceritoare, intimidată de tatăl ei şi încurcată de toate atenţia pe care o atrăsese cu frumuseţea ei când apăruse prima oară în societatea engleză. Era caldă, inteligentă şi bine crescută. Îl provoca, amuza şi incita pe Stephen şi în acelaşi timp scotea din el o dorinţa feroce de-a o proteja.

Deschise uşa salonului şi-şi ţinu răsuflarea când o văzu. Emily stătea aplecată lângă foc, umblând în foc cu vătraiul, flăcările făcându-i părul să pară aur topit, revărsându-i-se pe umeri şi pe spate.

Zâmbind, se ridică şi lăsa deoparte vătraiul.

— Voiam să stârnesc focul, să devină arămiu, explică ea râzând şi veni spre el.

— Ai fi putut face asta doar cu un zâmbet, zise Stephen.

Aştepta să înţeleagă sensul vorbelor lui şi ştiu clipa în care le înţelese, apoi o urmări străduindu-se să se prefacă a nu fi înţeles.

— Arăţi foarte bine, îi zise.

Stephen se săturase deja de jocurile astea de-a şoarecele şi pisica. Era îndrăgostit de ea şi ştia foarte bine că şi ea era îndrăgostită de el. Îşi dădea seama că despărţirea lor de două luni o făcea să se simtă cam ciudat, însă nu era câtuşi de puţin dispus să o lase să se retragă în spatele aceleiaşi bariere formale pe care se străduise săptămâni întregi să o dărâme, înainte de plecarea ei. Drept răspuns la comentariul ei despre cum arăta, Stephen zise hotărât:

— Aspectul meu nu s-a schimbat de aseară.

— Da, însă ai stat doar câteva minute şi… Şi cred că n-am avut şansa să… Să te studiez cu adevărat.

În loc să meargă la ea şi să o ia în braţe, ceea ce ştia că aştepta, se sprijini cu un umăr de şemineu şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Atunci, stai şi studiază-mă oricât timp vrei. Păru total surprinsă.

— Pe de altă parte, zise Stephen zâmbind uşor, ai putea profita mai bine de timp şi să mă studiezi mai de aproape.

Îşi desfăcu braţele şi le întinse spre ea. Emily ezită, apoi râse şi alergă spre îmbrăţişarea lui.

Multe minute mai târziu, Stephen îşi desprinse cu greutate gura de a ei şi-şi forţă mâinile să se desprindă de pe sânii minunaţi. Încolăcindu-şi braţele în jurul ei, o strânse tare la piept, iar Emily îşi lipi obrazul îmbujorat de pieptul lui. El zâmbi peste umărul ei, cu corpul încordat de dorinţă şi inima plină de încântare în faţa reacţiei pasionale pe care reuşea să o stârnească în ea de fiecare dată. Ridicând capul, îi prinse uşor bărbia şi zâmbi pierdut în ochii ei violet, languroşi.

— Ştiu că tatăl tău e plecat, însă l-am rugat pe valet

să-i spună când se întoarce că vreau să-i vorbesc în seara asta.

Zâmbetul ei îngheţă, iar trupul îi împietri.

— Despre ce vrei să-i vorbeşti?

— Despre tine, răspunse Stephen amuzat şi încurcat. E momentul să le dovedesc tatălui tău şi bârfitorilor că intenţiile mele sunt foarte onorabile.

— Dar ţie nu-ţi pasă de bârfe, chiar tu mi-ai spus asta!

Mai degrabă intrigat decât alarmat de reacţia ei.

Stephen îşi trecu uşor încheieturile degetelor peste obrazul ei fin.

— Îmi pasă de bârfele care te afectează pe tine, zise el cu blândeţe, şi vor fi o mulţime de bârfe, toate neplăcute, dacă nu ne anunţăm logodna acum, că te-ai întors în Anglia. Eram nedespărţiţi înaintea plecării tale, iar disponibilitatea pe care mi-ai arătat-o va stârni un scandal dacă nu acţionam curând.

— Nu-mi pasă. Nu contează. Singurul care contează e tatăl meu, iar el nu aude niciodată bârfele. Putem continua ca şi până acum.

— Pe naiba. Uluit de atitudinea ei iraţională şi naivitatea ei aparentă, o prinse de umeri. Emily, zise el direct, cu riscul de-a părea impardonabil de nepoliticos, trebuie să te întreb dacă înţelegi definiţia actului fizic de-a face dragoste.

Ea roşi, dădu afirmativ din cap şi încerca să se desprindă din strânsoarea lui, însă el continuă să o ţină captivă.

— Atunci înseamnă că înţelegi şi că nu e posibil să continuăm ca şi până acum. Pasiunea pe care o împărtăşim în această încăpere duce spre dormitor. Dormitorul meu. Te vreau acolo, drept soţia mea. Emily, răspunde-mi, zise el, privind-o fix. Eşti îndrăgostită de mine?

— Da. Dar nu mă pot mărita cu tine!

— De ce naiba nu?!

— Fiindcă tatăl meu m-a logodit cu Glengarmon! Stephen se dădu înapoi, parcă ars de acele cuvinte.

— Când? izbucni el.

— În seara dinaintea plecării în Spania.

Era atât de surescitată, încât începu să tremure şi să-şi frământe mâinile, iar Stephen se străduia să-şi controleze furia, de dragul ei.

— Ideea asta e de neconceput, e obscenă. Nu te poate forţa să te măriţi cu moşneagul ăla. N-o să permit aşa ceva.

— Nici tu, nici eu nu avem de ales. Pământurile lui Glengarmon sunt în prelungirea pământurilor noastre, iar tatăl meu vrea acele pământuri. Le-a vrut întotdeauna, asemenea tatălui lui şi a tatălui tatălui lui. Singura cale de-a le avea e să mă mărite cu Glengarmon. Glengarmon mă vrea destul de tare, încât să fie de acord ca pământul şi casa să-mi fie transferate mie, parte din acordul de căsătorie. Va fi casa mea de zestre.

— Toată conversaţia asta e o nebunie şi nebun trebuie să fie şi tatăl tău. Însă tu nu eşti nebună, Emily. Tatăl tău nu te poate forţa să te căsătoreşti cu moşneagul ăla.

— E datoria unei fiice să se căsătorească potrivit dorinţelor familiei ei. Toată lumea ştie asta. Şi tu ştii asta, strigă ea.

— Îţi spun eu ce ştiu – ştiu că niciun tată nu are dreptul să-şi sacrifice propria fiică, măritând-o cu un moşneag dezgustător şi lipsit de pasiune, de dragul câtorva acri de pământ. Am de gând să-i spun asta în faţa, diseară!

— Stephen, zise ea răguşit, chiar dacă l-ai putea convinge de asta, ceea ce nu poţi, nu l-ai convinge niciodată să mă lase să mă mărit cu tine.

— Nu-mi subestima puterea de convingere. Lacrimi izbucniră din ochii ei şi-i şiroiră pe obraji.

— Să nu ne facem false speranţe, fiindcă nu vei reuşi. Nu poţi reuşi. Nu vezi, nu înţelegi?

— Ce să înţeleg?

— Tatăl meu e duce. Glengarmon va deveni duce la moartea tatălui lui. Din acest motiv tatăl meu vrea să mă căsătoresc cu el, însă dacă Glengarmon ar muri mâine, tot nu m-ar lăsa să mă mărit cu tine. Ar căuta un alt peţitor, cu

cel mai pompos titlu posibil. Îşi încolăci braţele de gâtul lui, plângând. O, Doamne, cum mi-ai putut face una ca asta? Cum o să trăiesc cu Glengarmon, ştiind că tu chiar mă voiai de soţie? Ştiam că bârfele asta spuneau, însă spuneau şi că multe alte fete au crezut că le vei cere şi n-ai făcut-o niciodată.

Lacrimile ei îi umezeau cămaşa, iar Stephen îşi aşeză palma pe faţa ei, lipind-o de inima lui.

— Nu mai plânge aşa, iubito, o să ţi se facă rău. Voi găsi o cale să rezolv situaţia, o să vezi.

Însă ea continuă ca şi când nu l-ar fi auzit.

— Erai pentru mine asemenea unui prinţ din poveste, frumos, galant şi pe atât de imposibil de dobândit pe cât sunt visele şi închipuirile. Nu mi-am permis niciodată să cred că tu chiar mă iubeai.

Răspunsul lui Stephen fu întrerupt de o bătaie în uşă.

— Da, ce este? întrebă el nerăbdător.

— Un servitor de la Grand Oak v-a adus un mesaj, milord, răspunse valetul. Zice că e foarte urgent.

În starea în care era, Stephen nu-şi putea imagina nimic mai urgent decât ceea ce se petrecea în acea încăpere. O clipă mai târziu, când deschise uşa, realiză că subestimase capacitatea sorţii de a-i lovi cu o forţă teribilă pe cei nevinovaţi şi neştiutori.

— Adu trăsura, să mă aştepte numaidecât la intrare, îi porunci el valetului.

Se întoarse spre Emily, care avea o privire frenetică, şi o îmbrăţişă.

— Trebuie să plec de îndată. Cumnata mea a căzut şi mama crede că bebeluşul se va naşte mai devreme.

Mult prea devreme, adăugă el, mai degrabă pentru sine decât pentru ea, dându-i drumul.

Emily îl conduse spre ieşire, alegând uşor, să ţină pasul cu el.

— Mergi la Grand Oak?

— Nu, merg la doctorul familiei. Locuieşte mai departe de aici, o oră spre nord, însă acum caii mei sunt odihniţi şi sunt deja la jumătatea drumului. Pot să ajung la

el mai repede decât ar fi ajuns servitorul.

Ignorând prezenţa valetului şi a servitorului în hol, Stephen o trase în braţele sale şi o sărută repede, să o liniştească.

— Ai încredere în mine şi în noi, îi şopti el, apoi coborî în fuga treptele, poruncindu-i birjarului să dea bice cailor.

CAPITOLUL 40

Emily se întoarse în salon, învelită într-un şal şi se aşeză aproape de foc, însă nu reuşea să se oprească din tremurat, căci fiorii pe care-i simţea veneau dinăuntrul ei. Tatăl ei intră câteva minute mai târziu, iar ea se ridică îngrozită, cu genunchii tremurând.

— Am trecut pe lângă trăsura lui Westmoreland, chiar înainte să intru pe alee, zise grav ducele, iar birjarul lui nenorocit era să mă scoată de pe drum!

— Stephen a trebuit să plece foarte din grabă. O urgenţă, îi explică ea, fiind prea supărată să observe că-i spusese pe nume lui Stephen. Cumnata lui a căzut la Grand Oak şi el s-a dus după doctor. Copilul s-ar putea naşte mai devreme din cauza căzăturii.

— Păcat, zise el sec, apoi gândurile i se întoarseră la propriile lui griji. Când Westmoreland a venit în seara asta, i-a spus lui Jenkins că voia să-mi vorbească. Ştii ce voia să discutăm?

Emily dădu din cap. Înghiţind în sec, îşi îndreptă umerii şi se pregăti pentru o explozie de furie.

— Voia să îţi ceară mâna mea. Chipul tatălui ei se albi de mânie.

— Proastă mică! Idioato! Cum ai putut să laşi lucrurile să ajungă aşa departe?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

— S-a întâmplat? tuna el, apoi vocea îi deveni joasă, o şoaptă înfuriată. Naiba să te ia! Ai idee ce-ai făcut? Ce i-ai spus?

— Adevărul, i-am spus că deja sunt logodită cu Glengarmon.

— Asta e tot ce i-ai spus?

— Nu. I-am spus că trebuia să mă mărit cu Glengarmon fiindcă tu vrei să ne unim pământurile şi fiindcă era datoria mea să mă mărit potrivit dorinţelor tale.

— Şi cum a reacţionat?

— A fost foarte supărat. Papa, te rog să mă crezi. Nu mi-am imaginat niciodată că Stephen ţine atât de mult la mine. Ştiam ce spuneau bârfele şi zvonurile, că intenţiona să mă ceară, însă nu le-am dat niciodată crezare. Nu aveam motiv să o fac.

— Pentru Dumnezeu, ce dezastru! M-ai pus în poziţia imposibilă de a-l refuza pe Stephen Westmoreland şi a-i înstrăina pe el şi întreaga lui familie.

Trecându-şi mâna prin păr, făcu un pas prin cameră, apoi se întoarse spre ea.

— Există o singură soluţie: trebuie să te măriţi numaidecât cu Glengarmon. Glengarmon poate să obţină un permis special dimineaţă şi vă puteţi căsători imediat.

Emily îl privi, apoi să întoarse şi privi spre foc, însă nu se împotrivi.

— Foarte bine, papa.

CAPITOLUL 41

Mai îngrozit decât fusese când Whitney se împiedicase de marginea unui covor şi căzuse până la jumătatea scărilor în seara dinainte, Clayton se plimba de colo, colo prin foaierul de la Grand Oak, cu toată atenţia pe uşa din capătul scărilor. Dincolo de acea uşă soţia lui îi năştea copilul cu două luni mai devreme, iar mama şi copilul erau în mâinile lui Hugh Whitticomb.

De douăzeci şi patru de ore părerea lui Clayton despre Hugh Whitticomb se schimba de la o clipă la alta. Când Whitticomb sosise prima oară în seara anterioară, o

examinase pe Whitney şi asigurase familia că mama şi copilul păreau să o ducă foarte bine. În această dimineaţă le-a dat noi asigurări, pe diagnosticul iniţial.

— Nu e niciun semn că bebeluşul ar putea veni mai devreme din cauza căzăturii, îi spusese el lui Clayton şi celorlalţi, însă rămân aici până diseară, în caz că mă înşel.

Clayton era deja atât de enervat, încât poruncea şi ameninţa.

— Dacă crezi că există chiar şi cea mai măruntă posibilitate ca acel copil să se nască mai devreme, o să rămâi aici în următoarele două luni! decretă el.

Înclinându-şi capul, Hugh Whitticomb îl privi cu înţelegerea amuzată cu care-i privea pe toţi bărbaţii care urmau să devină taţi pentru prima oară.

— Din curiozitate… Ce aţi fi gata să faceţi pentru a mă reţine aici?

— Crede-mă că nu mi-ar fi greu deloc să găsesc o cale, se răsti Clayton.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, zise Hugh chicotind. Eram doar curios. Când mama dumitale a răcit cu o lună înainte să te naşti dumneata, cred că tatăl dumitale a ameninţat să mă închidă în pivniţa de la Claymore. Sau să fi fost contele de Sutton? Nu… Contele doar mi-a trimis trăsura acasă, apoi a refuzat să-mi dea vreuna din trăsurile sale.

Amuzamentul lui dispăru o clipă mai târziu, când servitoarea lui Whitney ieşi în goană din cameră şi strigă:

— Are dureri, doctore Whitticomb.

Asta fusese cu patru ore în urmă şi de atunci lui Clayton i se permise s-o vadă doar de două ori pe Whitney şi doar pentru câteva minute de fiecare dată. Era palidă şi fragilă în patul acela mare, cu patru tăblii, însă durerile ei erau neregulate, aşa că-i zâmbi cu zâmbetul ei minunat şi-l invită să se aşeze lângă ea, pe pat.

— Te iubesc şi în scurt timp o să-ţi dăruiesc un copil minunat şi sănătos, îi zise ea lui Clayton, ascunzându-şi frica în spatele vorbelor liniştitoare. Clayton se simţise foarte uşurat, până când o lovise o durere acută, arcuindu-i

spatele şi ridicându-l de pe pat.

— Trebuie să pleci acum, îi zise ea, muşcându-şi buza până la sânge.

Clayton îşi vărsă furia neajutorată pe Whitticomb.

— Fir-ar să fie! Nu poţi face ceva pentru ea?

— Fac ceva pentru ea, răspunse Hugh. O să te trimit pe dumneata jos, chiar acum, ca să nu-şi mai facă griji şi pentru dumneata când vor începe durerile.

O oră mai târziu, Clayton insistă să vadă cu ochii lui că ea era bine, iar când doctorul încercă să-l oprească în uşă, Whitney îi strigă să-l lase să intre. Era mult mai palidă, iar fruntea îi era încărcată cu broboane de transpiraţie. Clayton se aşeza lângă şoldul ei, îi îndepărta părul bogat de pe frunte şi-i promise solemn:

— N-o să mai permit să ţi se întâmple asta vreodată.

Un nou val de durere o lovi înainte să-i poată răspunde. Iar Clayton o prinse în braţe, legănând-o ca pe un copil.

— Îmi pare rău, şopti el răguşit, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi de groază. După aceea fu dat afară, iar uşa încăperii fu încuiată, pentru a-l ţine afară.

Whitticomb ieşea din când în când, să dea familiei veşti încurajatoare şi predicţii false despre ora probabilă la care se va naşte copilul. Clayton nu se simţea liniştit de nimic din ceea ce spunea. Desprinzându-şi ochii de pe uşa din capul scărilor, aruncă un ochi pe ceasul de pe hol, văzu că era trecut de nouă, apoi merse spre salonul în care Stephen şi mama sa stăteau de veghe alături de Lordul şi Lady Gilbert.

— Whitticomb e un imbecil incompetent! le zise Clayton furios. O să trimit după o moaşă, ba nu, după două moaşe.

Lady Gilbert zâmbi fad.

— Sunt sigură că bebeluşul se va naşte curând şi totul va fi bine. Nu reuşi să-l liniştească pe Clayton, fiindcă şi ea era îngrozită, iar Clayton îşi dădu seama.

Lord Gilbert susţinu şi el predicţia soţiei sale, dând înţelegător din cap şi zicând emoţionat:

— Se va întâmpla dintr-o clipă într-alta. N-ai nicio grijă. Se nasc copii în fiecare secundă a fiecărei zile. După părerea lui Clayton, Lord Gilbert era chiar mai panicat decât Lady Gilbert.

Stephen îşi ridică uşor capul dintre mâini şi-l privi tăcut şi neajutorat pe Clayton. Acesta realiză că Stephen îşi respecta prea mult fratele mai mare, încât să-i spună minciuni pe care nu le credea.

Ducesa văduvă se ridică şi se duse la el.

— Simt cu tărie în inima mea că nu avem de ce să ne facem griji, zise ea cu voce tremurândă. În inima mea, simt că Whitney şi copilul vor fi amândoi foarte bine.

Clayton păli şi se îndreptă spre decantorul cu coniac de pe bar. Ultima oară când mama lui făcuse o astfel de predicţie fusese când iapa ei preferată se îmbolnăvise. Iapa murise a doua zi dimineaţă.

Ştia că toată lumea se ruga, fiindcă altceva nu era de făcut. Ştia asta cu aceeaşi siguranţă cu care ştia că Hugh Whitticomb era un idiot incompetent.

— Excelenţă?

Toată lumea din încăpere ridică privirea spre Hugh Whitticomb care stătea în pragul uşii, tras la faţă. Clayton îngheţă.

— Da?

— Vreţi să mergeţi sus, să vă cunoaşteţi fiul? Clayton se simţi de parcă era lipit de covor. Trebui să înghită în sec, să scape de nodul din gât şi să poată întreba:

— Cum se simte soţia mea?

— Se simte foarte bine.

Clayton alergă din cameră şi se împotrivi impulsului fără precedent de a-l îmbrăţişa pe doctorul excelent.

Când plecă, Hugh Whitticomb merse spre decantorul cu coniac şi scoase o batistă, să-şi şteargă fruntea. Ducesa văduva veni lângă el şi-l atinse uşor pe braţ.

— Cum a fost? întreba ea încet.

— M-a speriat, Alicia. A pierdut ceva sânge, însă totul va fi bine. Chiar înainte să înceapă hemoragia, nu aveam de gând să plec de aici până mâine, cel mai devreme. Doar

ştii asta.

— Sigur că ştiu, zise ea zâmbind înlăcrimată, apoi cedă impulsului pe care Clayton îl ignorase şi-l îmbrăţişă strâns. Îţi mulţumesc. Hugh, şopti ea. Am fost îngrozită. Îi privi pe ceilalţi. Abia mai pot să ţin ochii deschişi. Cred c-o să mă retrag.

— Cred că o să fac şi eu la fel, zise Lady Gilbert.

Lordul Gilbert se ridică politicos, iar când se aplecă să o sărute pe obraz, îi văzu ochii strălucind cu lacrimi de uşurare.

— Gata, draga mea, zise el râzând uşor, ţi-am spus eu că nu există motiv de îngrijorare. Nu-i aşa?

— Da, Edward, zise Lady Anne zâmbindu-i cuceritor. Ai avut tot timpul dreptate.

Lord Gilbert se aplecă spre ea, apoi îl privi pe Stephen, care arăta cu cincisprezece ani mai tânăr decât acum câteva minute.

— Uită-te la Stephen. Nu era alarmat. Voi, doamnele, vă faceţi prea multe griji. Naşterea e cel mai normal lucru din lume, nu-i aşa, Stephen?

— Da, desigur, confirmă Stephen, zâmbind către Lord şi Lady Gilbert. Se ridică şi merse spre decantorul cu băutură. Cred c-o să beau un pahar înainte de culcare, în cinstea evenimentului.

— Ce idee bună, zise Edward Gilbert şi i se alătură imediat lui Stephen, la bar. Îşi privi soţia ieşind din cameră, apoi se uită după doctor şi realiză că urcase deja la culcare, lăsându-i în salon doar pe el şi Stephen.

— Ce vreţi de băut? întrebă Stephen, arătând spre multele feluri de decantoare şi pahare de cristal.

— Cred c-o să beau un coniac, răspunse Edward.

— Excelentă alegere, răspunse Stephen, înmânându-i un pahar potrivit şi decantorul cu coniac. Pentru el, Stephen alese un pahar cu whisky.

Cei doi bărbaţi se aşezară tăcuţi pe canapea, apoi îşi umplură paharele cu băutura aleasă. Cu paharul de whisky în mână, Stephen se lăsă pe spate, îşi întinse picioarele şi le încrucişă la glezne. Lord Gilbert se rezemă pe perne cu

paharul cu coniac în mână şi luă aceeaşi poziţie, apoi îl privi tăcut pe Stephen, într-un gest de comunicare masculină.

Ridicară amândoi paharele şi luară o gură sănătoasă din băuturi, apoi aşteptară ca alcoolul să ardă şi ultimele urme de groază.

CAPITOLUL 42

La trei zile după venirea pe lume a lui Noel Westmoreland, Whitney stătea în pat, rezemată pe un morman de perne, întrebându-se de ce nici soţul ei, nici soacra ei nu veniseră încă să o vadă în acea dimineaţă. Clayton sosi abia când ceasul se apropia de ora trei.

— Unde-ai fost toată ziua? îl întrebă după ce-i răspunse la sărut.

— A trebuit să fac un drum până la Claymore, răspunse Clayton, aşezându-se lângă şoldul ei stâng. Cum te simţi?

— Fericită şi bine.

— Excelent. Ce face fiul şi moştenitorul meu?

— Îi e foame şi o strigă în gura mare, râse Whitney. Clarissa a insistat să-l ducă în camera lui, să mă pot odihni puţin, însă nu mi-e somn deloc.

— Foarte bine, căci ţi-am adus un dar de la Claymore.

— Te-ai dus tocmai până la Claymore doar să-mi aduci un dar? zise ea. As fi preferat să te am aici, lângă mine.

— Mă simt foarte flatat să aud asta, zise el zâmbind. Totuşi, n-am avut de ales şi până la urmă eu şi mama mea am avut nevoie de mai multe ore decât ne-am fi aşteptat, să găsim ceea ce căutam.

Whitney era pe punctul să ceară mai multe explicaţii, când mama lui apăru în pragul uşii, urmată de valetul care ducea un obiect greu, acoperit cu o bucată mare de catifea roşie.

— Eu sunt de vină pentru absenţa lui, răspunse

ducesa văduvă cu un zâmbet inocent. Nu-mi aminteam exact unde l-am pus spre păstrare, aşa că eu şi Clayton a trebuit să-l căutăm. Privi spre valet şi-i făcu semn să pună obiectul pe pat, lângă Whitney.

— Ce este? întrebă Whitney, uitându-se când la unul, când la altul.

— E cea mai frumoasă dintre toate tradiţiile familiei şi îi este oferită fiecărei Ducese de Claymore, în perioada de refacere după naşterea moştenitorului. Şi, în timp ce vorbea, se aplecă şi ridică atent catifeaua roşie, dezvăluind un splendid cufăr din lemn cu încuietoare din aur şi încrustat cu perle. Părea vechi de sute de ani.

Whitney întinse mâna spre capac, cu ochii mari de curiozitate.

— Pare a fi un cufăr cu comori?

— Asta şi este, doar cu o singură diferenţă. După ce vei explora comoara pe care o ascunde, trebuie să adaugi şi tu una la fel, de-a ta, iar apoi trebuie să pui înăuntru ceva asemenea ţie. Poţi păstra cufărul lângă tine cât vei sta în pat, iar după aceea va fi pus undeva, la păstrare, până când viitoarea Ducesă de Claymore va sta în pat, refăcându-se după naşterea unui nou moştenitor.

Whitney realiză că soacra ei era neobişnuit de misterioasă, însă era mai preocupată că nu va reuşi să păstreze vie tradiţia atât de preţuită.

— Comori? Ceva asemenea mie? zise ea îngrijorată. Când am venit aici pentru sărbători nu mă aşteptam să se întâmple asta. N-am ştiut nimic despre o astfel de tradiţie.

— Sigur că n-ai ştiut, o asigură ducesa, bătând-o afectuos pe umăr pe Whitney. Totuşi, am avut grijă acum multe luni ca Clayton să ştie, iar el a adus ceva asemenea ţie, pe care să-l pui în cufăr.

— Însă cum voi putea eu să adaug o comoară similară cu cele dinăuntru?

— Deschide cufărul şi uită-te la comori, o îndemnă ducesa. Eu şi Clayton te vom lăsa să le explorezi.

Total uluită şi intrigată, Whitney ridică încuietoarea de aur şi cu ambele mâini şi deschise capacul greu. O străbătu

un fior de încântare şi-şi ridică ochii strălucitori către soacra ei zâmbitoare.

— Scrisori! exclamă ea. Scrisori şi portrete în miniatură! Uite, e şi un evantai din fildeş şi o fundă. Dintr-un motiv sau altul trebuie să fi fost foarte speciale.

Era atât de extaziată, încât abia observă că soacra şi soţul ei ieşeau din încăpere, închizând uşa în urma lor.

Cu o grijă desăvârşită, Whitney scoase fiecare obiect din cufăr şi le aranjă pe pat, lângă ea. Erau opt scrisori, cele mai multe îngălbenite şi unele chiar riscând să se dezintegreze din cauza vechimii, fapt ce explica de ce cufărul putea fi deschis doar timp de câteva zile, după care era pus la păstrare pentru alte două decenii.

Una dintre scrisori fusese scrisă pe pergament şi făcută sul. Gândindu-se că putea fi cea mai veche, Whitney o desfăcu cu grijă şi văzu că avusese dreptate.

Fusese scrisă în cea de-a şasea zi de ianuarie, 1499, cu scrisul elaborat şi scolastic al primei Ducese de Claymore.

— Sunt Jennifer Merrick Westmoreland, Ducesă de Claymore, soţia lui Royce Westmoreland şi mama lui William, născut în cea de-a treia zi de ianuarie. Îţi transmit salutări cu dragoste…

Vrăjită, Whitney citi povestea primilor duce şi ducesă de Claymore, aşternută în cele mai mici detalii de către Jennifer Merrick Westmoreland. Scrisese despre turniruri şi întreceri şi bătălii purtate de soţul ei victorios, căruia i se spunea „Lupul Negru”, însă în loc să se axeze pe detaliile ce l-ar fi interesat pe un bărbat, explica adevărul despre viaţa ei femeilor care într-o bună zi îi vor succeda în postura de ducesă de Claymore.

Scrisese despre revolta ei când Lupul Negru o răpise din castelul familiei din Scoţia şi o dusese în Anglia. Când descria eforturile ei isteţe de a scăpa din ghearele lui, Whitney râse zgomotos. Îi descria mânia când fusese obligat să se însoare cu ea prin decret regal, iar Whitney simţi aceeaşi indignare şi teamă pe care trebuia să le fi simţit Jennifer Westmoreland. Scria despre turnirul în care

el luptase, iar ea încoronase un alt cavaler drept campion, împotriva lui, iar Whitney oftă cu vinovăţie împărtăşită.

Însă, până la urmă, la finalul scrisorii, dragostea lui Jennifer Westmoreland pentru soţul ei străluci atât de puternică, încât ochii lui Whitney se umplură de lacrimi.

Îşi încheia scrisoarea explicând că punea în cufăr ceva asemenea ei, alături de scrisoare, ca viitoarele nurori să-i poată cunoaşte chipul.

Când i-am spus soţului meu lordul că aveam nevoie de un mic obiect care să-mi semene şi i-am spus şi despre planul meu de a crea acest cufăr şi a-l transmite din generaţie în generaţie, a angajat un artist şi mi-a dăruit această miniatură. Mă flatează teribil, mărturisi ea cu modestie. Ochii mei nu sunt atât de mari, nici trăsăturile nu-mi sunt atât de fine, însă soţul meu jură că îmi seamănă leit. Tot el s-a gândit să-mi graveze numele pe spatele ramei, aşa încât, dacă speranţele mele cu acest cufăr se vor împlini, atunci îmi vei putea găsi asemănarea printre cele ale multor alte ducese de Claymore închise în acest cufăr. Mă rog ca fiecare dintre soţii voştri să facă la fel cum a făcut al meu. Mi-aş dori doar să vă fi putut cunoaşte şi eu chipurile voastre.

Abia dacă mai vedea de lacrimi. Whitney privi portretele împrăştiate lângă ea pe pat. Ridică o miniatură cu ramă aurie care părea să fie cea mai veche dintre toate şi o întoarse, să vadă ce scria pe spatele ramei, apoi zâmbi printre lacrimi. Ducele feroce căruia i se spunea Lupul Negru nu gravase doar iniţialele soţiei sale pe ramă. Împletise şi iniţialele sale cu ale ei şi le închisese într-o inimă.

Whitney îşi lipi micul portret la inimă şi-l lăsă deoparte.

Până a doua zi după amiază citise şi recitise fiecare scrisoare şi cunoştea fiecare sentiment din spatele fiecărei amintiri din cufăr.

În acea seară, după ce Noel fu dus în camera lui să doarmă, Whitney ceru să i se aducă hârtie şi o pană. Trecu data în partea de sus a scrisorii, apoi începu să scrie…

Eu sunt Whitney Allison Westmoreland, a noua Ducesă de Claymore, soţia lui Clayton Robert Westmoreland, mama lui Noel care s-a născut în cea de-a douăsprezecea zi din decembrie…

Respectând tradiţia scrisorilor, aşternu toate detaliile felului în care Clayton îi făcuse curte şi detaliile căsătoriei lor. Când termină, seara următoare, îl privi pe Clayton, care citea o carte în faţa şemineului, în dormitorul lor.

— Mi-am terminat scrisoarea, zise ea. Potrivit tradiţiei, trebuie acum să pun o asemănare a mea în cufăr, cu numele meu gravat pe spate, o asemănare pe care tu ai ales-o fiindcă crezi că-mi reprezintă trăsăturile. Ziceai c-ai adus una aici, de la Claymore. Ai o clipă să mi-o dai?

Lăsă imediat cartea la o parte şi se apropie de pat.

— Pentru tine am toate clipele din lume, zise el, sărutând-o pe buze şi surprinzând-o când se aşeză lângă ea.

— Unde e? întrebă ea, curioasă să ştie ce asemănare a ei considerase că era potrivită şi ce gravase pe spate.

Drept răspuns, Clayton deschise sertarul de sus al noptierei şi, cu un zâmbet tandru, îi înmână un mic portret al ei, în ziua nunţii lor. Era înrămat în aur masiv. Pe spatele ramei gravase o inscripţie care spunea aşa:

„Whitney – soţia mea şi dragostea mea”.

SFÂRŞIT